DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

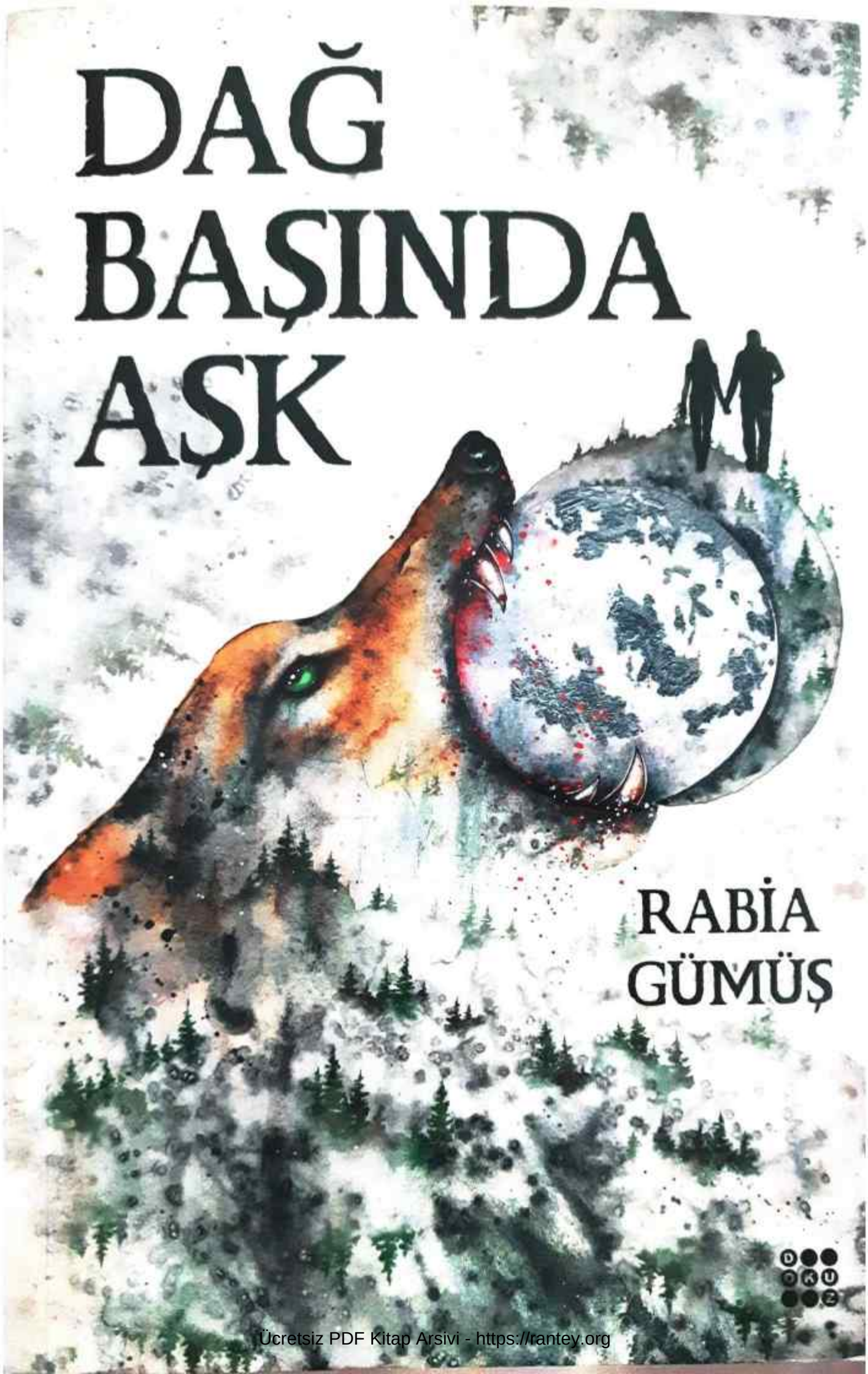
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

DAĞ BAŞINDA AŞK

RABİA GÜMÜŞ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 1

Valizimi çekiştirip dururken sinirle nefesimi verdim. "Kahretsin! Senin gibi bavul olmaz olsun," dedim bavula tekme atarak. Ayağım fena bir şekilde acımaya başlayınca acıyla kıvrandım. Başıma daha ne gelebilirdi ki?

Önce bineceğim uçak üç saat rötar yaptı, sonra da beni almaya gelecek olan sevgili abim, acil göreve çağrıldı. Bilmediğim bir şehirde, üstelik bir taraflarım donuyorken benim kadar olan bavulumla ilerlemeye çalışıyordum. Daha başıma ne gelebilir diye düşünürken, yağan karın buzlanmasıyla ayağım kaydığı gibi buzlu zemine çakıldım. Üstüm başım dağılmış ve soğuktan donmak üzereydim. Ağlayacak durumdaydım ve ağlamak benim için kolay bir şey değildi. Aşırı derecede üzülmezsem, her an ağlayabilen bir insan değildim. Bu huyumdan şikâyetçi değildim. Bazen duygusuz olarak görülse bile ben hâlimden memnundum bu konuda.

Yerden kalkıp bavulumu yol kenarına kadar zorlukla sürükledim. Yoldan geçen taksiyi gördüğümde, durması için el kaldırdım. Durmaması hâlinde üstüne atlayacak potansiyele sahiptim şu an. Allah'tan buna gerek kalmadı da hâlime acıyan bir taksi şoförü durup bavulumu bagaja yerleştirdi. Derin bir nefes alıp taksiye bindim. Telefonum çalarken annemin aradığını görünce beklemeden açtım.

"Annem vardın mı?" dedi sevecen ses tonuyla.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Geldim anne, şimdi lojmana geçiyorum." Sesimi sabit tutmaya çalışıyordum bir yandan da. Bir bilse başıma gelenleri, abimi arayıp azarlardı ama benim gönlüm razı değildi. Ne de olsa mecbur kalmıştı, görev geldiyse mazeretin olmuyordu. O yüzden olayı fazla uzatmadan abimin gönderdiği adrese gitmek yapabileceğim en akıllıca davranıştı benim için.

"Tamam kızım, dikkat et kendine. Seda'yla da iyi geçinin. Babanın da selamı var," diyerek asıl söylemek istediğini dile getirdi annem. Seda'nın isminin geçmesi bile tüylerimi diken diken etmeye yetmişti. O kadından hiç hoşlanmıyordum ama elimden bir şey gelmiyordu.

"Tamam anne, sen de babama selam söyle, öpüyorum," diyerek kapattım telefonu.

Sessiz geçen yolculuğumda taksiciye gideceğim yerin adresini vermiş, telefonumdan gelen bildirimlere bakıyordum. Tatil olması sebebiyle arkadaşlarım Uludağ ya da Pamukkale'ye gitmiş, kışın tadını çıkarıyordu. Bense bir taksinin içinde bilmediğim bir şehirde, mecburiyetten yaklaşık üç ay kalacağım eve doğru gidiyordum.

Hadi gelin bu hikâyenin en başına gidelim, bir gün öncesine.

"Olmaz anne, imkânsız gitmem!" dedim neredeyse çığlık atarak.

Annem karşımda oturmuş, ellerini önünde birleştirmişken oldukça sakin duruyordu. Bana baktığında onun da beni göndermek istemediğini biliyordum. Seda'yla anlaşamadığımızı bilmeyen yoktu. Gerçi Seda'yla kim anlaşabiliyordu, orası da ayrı konu.

"Kızım, abinin hatırına, hem bir tanecik yeğenin için yapacaksın bunu." Annem beni can evimden vurarak abim ve yeğenimi öne sürdüğünde ellerimi sıkıntıyla saçlarımın arasından geçirdim.

"Baba, sen bir şey söyle bari," dedim bir umutla. Babam köşede oturuyordu, bir anneme bir bana baktı. Ondan da fayda yoktu, gözlüklerini indirip cevap verdi.

"Annen haklı kızım, biz gidebilirdik ama biliyorsun annenin hastane işleri var, bir yardımımız da dokunmaz." Bana daha çok kaçmak için bahane gibi gelse de bu sözler, annem üç ay önce safra kesesi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ameliyatı olmuştu. Şu an sağlığı iyi olsa bile havalar çok soğuk olduğu için bu konuda bir şey diyemiyordum.

"Kendi annesi yok mu bu kızın? Göbeğini büyütüp yatacağına gitsin kızına baksın!" dedim en son bir umut.

"Annesiyle de küs, konuşmuyor. Benim de içim el vermiyor ama ne yapalım kızım, torunum ve abin elimi kolumu bağlıyor." Annem üzüntüyle içini çekti. Derin bir of çektim yenilmişlikle.

Kendi annesi bile kıza tahammül edemiyordu ama ben gidip yardım etmek için uğraşacaktım bir de. Abimin hatırı ve doğacak yeğenim olmasa kesinlikle kabul etmezdim. Seda maalesef abimin eşiydi. İki yıl önce evlenmişlerdi.

"Tamam, gideceğim. Ama en fazla üç ay, bir gün bile fazla değil," dedim ve odama bavulumu hazırlamak için gittim. Yoksa her an bu kararımdan vazgeçebilirdim.

Şimdiden bile geri dönme planları geçiyordu aklımdan. Ve böylelikle Ankara'dan, Iğdır'a olan yolculuğum başladı.

Ben Gamze, yirmi beş yaşında, Tarih öğretmeniyim. KPSS mağduru, her sene hiç durmadan çalışıp seksen beş puan aldığı hâlde atanamayan, kendime göre şanssız, anneme göre 'kısmeti' olmayan, gittikçe umudunu yitiren bir öğretmen. 1.75 boyunda, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, boyum dışında sıradan bir Türk kızıyım. Bir de bana ismimi veren, güldüğüm zaman iki yanağımı içine çökerten gamzelerim vardı.

Seda ise benim baş belâsı yengem. Geçen sene, artık evlendiler, uzakta yaşayacaklar diye sevindiğimi hatırlıyorum. Ama tam aksine şimdi hayal kırıklığına uğradığım anları yaşıyordum. Evlendikten sonra abimin tayini Iğdır'a çıktı. Abim Edebiyat öğretmeni olmasına rağmen atanamadığı için askeriyeye başvuru yapmış, eğitimini bitirip Teğmen olmuştu. Zamanla rütbe atlamış, şimdi de Üsteğmen olarak görev yapıyordu.

Seda ile üniversitede tanışmışlardı. Maalesef abim mezun olurken ben başlamıştım aynı üniversiteye. Seda ile aramızda iki yaş olduğu için onunla da aynı üniversiteye gitmiştik. İlk başlarda çok iyi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

davranmış, kendini çok iyi göstermişti. Ama gerçek yüzünü görmem için bir sene geçmesi gerekiyormuş. Seda son sınıf, ben de ikinci sınıftım o zamanlarda. Eskişehir'de bulunan Anadolu Üniversitesi'nde okuyorduk. Ankara'ya günlük gidiş geliş yapıyordum, yurtta kalmadığım için. Final haftam gelince Seda çok ısrar etti onlarda kalmam konusunda. İki kızla birlikte apartta kalıyordu, Ankara'ya her gün gidip gelmek istemediği için. Ertesi gün çok önemli bir dersin finali vardı. Abimin de ısrarıyla kabul etmiştim kalmayı. Şimdi olsa asla kabul etmezdim. Gece yarısına kadar oturup ders çalışmıştım. Seda ve arkadaşları da film izleyip kendi aralarında konuşuyorlardı.

Su içmek için mutfağa gittiğimde Seda'nın sesini duydum. Seda ile abim telefonda konuşuyorlardı, geri Seda'yla kalacağım odaya döndüm. Bir süre sonra ise bağrışmalar ve hakaret içeren konuşma sesleri gelmeye başladı. Ne olduğunu merak edip odadan çıktığımda Seda telefonu kapatmıştı. Odak noktası o an ben oldum tabii.

"Hemen defol git! Görmek istemiyorum seni de abin olacak şerefsizi de!" diyerek elime zar zor aldığım çantamla beni kapının önüne koymuştu.

Gece saat bir buçukta üstelik. Hemen abimi aradım, durumu anlattım. Eskişehir'de bulunan arkadaşlarını aradı ve biri beni gelip aldı. Hâlâ düşünürüm, o gece dışarıda kalsaydım kim bilir başıma neler gelirdi, diye. Bence Seda'yı sevmemekte sonuna kadar haklıydım. Abim ise kısa süre sonra barışmış, bütün yaptıklarına rağmen evlenmişti bu kızla. Ben ise yeğenime altı aylık hamile olan Seda'ya yardımcı olmak için, daha doğrusu hizmetçisi olmak için Ankara'dan, sıcacık yuvamdan ayrılıp Iğdır'a gelmiştim. Her şeyi yeğenim ve abim için kabul etmiştim gerçi.

"Geldik hanım kızım." Taksicinin sesiyle birlikte başımı dalgınca izlediğim camdan kaldırdım. Gülümseyerek taksimetreye baktım ama gülümsemem anında soldu. Acıya acıya cebimden çıkarttığım yetmiş lirayı verdim ve taksiden indim. Valizimi de aldıktan sonra geldiğim lojmanın önünde durdum. Sonunda gelmiştim işte.

Iğdır Kolordu Lojmanları.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 2

Valizimi sürükleyerek girişteki kulübeye ilerledim. Burada her zaman bir asker durur ve içeri giren, çıkanları kontrol ederdi. Eğer içeriden birisi sizi davet etmemişse, arayıp geleni haber verirlerdi. Lojmandan içeri asker ve asker yakınları dışında araç sokmak yasaktı. Iğdır üç ülkeye sınırı olan bir şehirdi Ermenistan, İran ve Azerbaycan. Iğdır'ın Ermenistan'a olan sınır köylerine oldukça yakındı lojmanlar. Karşı komşunuz kim diye soran birine 'Ermenistan' cevabını vermekte varmış kaderde.

"Merhaba Cahit Üsteğmen'in kardeşiyim." Lojmanın giriş kapısında duran askere kimlik kartımı uzattığımda elimden aldı.

Bu kimlik kartları sadece askerin birinci derecede yakınlarına veriliyordu. Üstünde adın, soyadın, yakınlık derecen ve bağlı olduğun askerin kim olduğu yazıyordu. Orduevlerinde kalabiliyor ve askeriyenin sağladığı hizmetlerden indirimli olarak yararlanabiliyorsunuz. Örnek olarak askeri sosyal tesislerde kuaförler vardır ve siz dışarıda 20 liraya kestirdiğiniz saçınızı orada 10 liraya kestirebilirsiniz.

"Hoş geldiniz," diyen asker, kapıyı açıp incelediği kimliğimi geri verdi. Gülümseyerek başımı salladım. Bavulumu sürüklemeye devam ederek bana tarif edilen evi aramaya başladım.

Buradaki lojmanlar apartman değil, iki katlı dubleks evlerdi. Oldukça eskiydiler, sanırım yirmi yıllık vardılar. Evlerin rengi standart beyazdı, sayamasam da yirmi beş otuz arası ev olduğunu düşünü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yordum. Abimin attığı konuma bakarak sağ tarafa, yürüyüş yoluna döndüm. Eksi bilmem kaç derecede dişlerim birbirine vuruyordu resmen. Bir an önce evi bulmak istiyordum. Sonunda evi bulduğumda derin bir nefes aldım.

Bavulumu hızla çekiştirip kapısında Cahit-Seda Karademir yazan evin önünde durdum. Zile basıp bekledim. Kapı açılmayınca Seda'yı aradım ama ne tesadüf ki açmadı! Artık sinir ve soğuk ile yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Zile arka arkaya basmaya ve kapıya alacaklı gibi vurmaya başladım. Çok geçmeden kapı açıldı. Sevgili yengem üstünde pijamaları ile güzellik uykusundan kalkmıştı sonunda!

"Ne bu Gamze alacaklı gibi?" dedi kaşlarını çatıp. Bir de sinirleniyor, vallahi deli olacağım. Geleceğimi de biliyordu üstelik.

"Dondum, kaç dakikadır kapıyı çalıyorum." Kapıdan çekilmesiyle içeri girip bavulumu kenara koydum. İçerisi dışarının buz gibi soğuğundan daha iyiydi.

"Dolapta kabak vardı. Kapak yapsana, canım çekti." Dakika bir gol bir. Abimin ve yeğenimin hatırına katlanacaktım sadece. İnsan bir hoş geldin, yolculuk nasıl geçti diye sorar değil mi? Normal olanı bu ama benim yengem normal değil.

"Tamam, yemeğini mi istersin, mücverini mi?" Sakin tutmaya çalıştığım sesimle içeriye doğru geçtim.

"Yemeği olsun, üstüne de yoğurt dökeriz," dedi ağzını şapırdatarak.

Gözlerimi kapatıp her şeyin bir rüya olmasını diledim ama maalesef gerçekti. Üstümdeki montu ve beremi çıkartıp askılığa astım. Kapının sağ tarafındaki mutfağa girdim. Etrafa şöyle bir baktım. Ön kapının olduğu yere bakan küçük bir penceresi vardı. Mutfak masası, altı tane bej rengi sandalye ve kahverengi bir halı vardı. Daha önceki mutfakları küçük olduğu için masa ve sandalye takımını yeni almışlardı.

"Senin boyun yine mi uzadı ne?" Sevgili biricik yengem, başını geriye atmış bana bakmaya çalışıyordu.

"Yirmi beş yaşındayım yenge, uzaması tıbbi olarak mümkün değil," dedim sıkıntıyla.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Boyum 1.75 olduğu için genelde uzun olarak nitelendirilirdim. Ama boyu 1.50 olan yengem için gittikçe uzuyordum nedense. Bunda onun boy kompleksinin payı da vardı. Sürekli benimle ilgili eleştirecek bir şeyler bulduğu için artık bu durumlar bana normal geliyordu.

Mutfağa girip buzdolabını açtım, içinden kabakları çıkardım. Yıkadıktan sonra güzelce soydum ve küp küp doğradım. Yarım saatlik bir uğraşın ardından pişen yemeğin altını kısıp, televizyon karşısında yatan Seda'nın yanına ilerledim.

"Benim odam nerede? Eşyalarımı yerleştirmem gerekiyor, abim gelene kadar dinlenirim biraz da." Hâlâ tam anlamıyla ısınamamıştım, üşüyordum.

"Üst katta, koridorun sağındaki en son oda," dedi yattığı yerden kalkmaya zahmet bile etmeyerek.

Bavulumla kısa bir bakışmanın ardından, ya Allah diyerek sırtladım. Tam dengemi kaybediyordum ki son anda geri sağladım. Nefes nefese çıktığım ahşap merdivenlerin sonunda elim kalbimde kaldım. Biraz sakinleşince koridorun sonunda olan odaya ilerledim. Kapı bir gıcırdama eşliğinde korku filmlerindeki gibi açılınca hemen bir Nas suresi okudum. Tövbe, bu kızın ne yapacağı belli olmazdı.

Odaya girdiğimde ise tamamen bir hayal kırıklığıydı benim için. Kanepeden bozma bir yatak, tek kişilik bir masa ve sandalye vardı. Ulan mahkumların bile daha çok eşyası vardır. Bavulumu kapının yanındaki boş yere bıraktım. Kıyafet yerleştirme işi de yatmıştı. Koşturmacanın sıcağı ile fark etmemiştim ama buz gibiydi içerisi, durdukça daha çok üşümeye başladım.

Bavulu açıp Seda'nın Ankara'dan istediklerini çıkarttım. Bavulun yarısı zaten onundu! Elime aldığım poşetlerle odadan çıkıp merdivenlerden indim.

"Yukarısı buz gibi, petekler de yanmıyordu, açmayı mı unuttunuz?" Seda'nın karşısındaki koltuğa oturduğumda, şöyle bir yüzüme bakıp televizyona geri döndü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yok canım, petekleri akşam beş ile sekiz arasında açıyorlar sadece, merkezi sistem burası. Senin odanın peteği de bozuk zaten. Klima var bir tane, o da bizim odamızda," dedi yattığı yerde gerinerek. Bu konuyu abim gelince konuşmak üzere rafa kaldırdım. Seda ile bir çözüm yolu bulmak, soğukta yatmakla aynıydı çünkü.

"İstediklerini getirdim." Elimdeki poşetleri yukarı kaldırıp gösterdim.

"Koy bir yere, bakarım sonra," dedi umursamazca.

Gözlerim büyürken ağzım açık kalmıştı. Sabahın köründe kalkmış Ankara'yı turlamıştım ben istediklerini bulacağım diye. Gecenin bir vakti arayıp söylemişti çünkü. Sinirle poşetleri bıraktım, mutfağa gidip pişen yemeği kontrol ettim. Sağ sola bakarak bulduğum tabak kaşık ile sofrayı kurdum. Sabahtan beri bir şey yemediğim için acıkmıştım ben de.

"Yemek hazır yenge," dedim seslenerek. İki tabağa koyduğum yemeği servis ettim. Seda yattığı yerden yemek lafını duyunca hemen geldi. Yemeklerimizi sessizce yedik Allah'tan. Mutfağı toplayıp içeri geçtim ben de. Saat beş olmuştu ve burada hava erken kararıyordu. Biraz televizyon izleyerek vakit geçirdik.

Kapının çalmasıyla ayağa kalktım. Abimi gerçekten özlemiştim. İki kardeş olmanın verdiği olumlu bir yön ise bağın daha sıkı olmasıydı. Her zaman bir ablam ya da kardeşim olmasını istemiştim ama kısmet değilmiş. Annem ve babamın yaşı da bayağı ilerlemişti zaten evlat sahibi olduklarında. Babam şimdi altmış iki yaşında, emekli, annem ise elli dokuz yaşında bir ev hanımıydı.

Kapıyı açtıktan sonra gülümseyip kocaman sarıldım abime. Üstündeki kamuflaj bile buz tutmuştu ama önemsemedim. Abim de beni sararken arkadan bir yalancı öksürük geldi.

"Hoş geldin hayatım," dedi Seda kendini belli etmek için.

"Hoş geldin abi," dedim ben de gülümseyerek. Kısa kesim siyah saçları, kahverengi göz rengiyle abimle benziyorduk. 1.83 olan bo-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yuyla abim benden biraz uzundu. En son Seda'yı Ankara'dan almak için geldiğinde görüşmüştük, yani üç ay önce.

"Hoş buldum," dedi abim bir bana bir Seda'ya bakıp. Kapıdan çekilip abimin girmesi için yol verdim. Kapıyı kapatıp salona doğru geçtik.

"Yolculuğun nasıl geçti prensesim?" diye sordu abim.

Yaşım ne kadar büyürse büyüsün abimin hep prensesi olarak kaldım ben. İsmimle seslenmek yerine hep prensesim derdi. Bunda abimin okuduğu bir masaldan çok etkilenip, prenses olacağım ben diye bütün ev halkını ayağa kaldırmamın da etkisi vardı tabii. Abim de o gün beni evin prensesi ilan etmişti.

"Ne prensesi canım, kız evlenecek yaşta hâlâ prenses diyorsun," dedi Seda bozularak. Ben de diyordum ne zaman başlayacak laf sokmaları, kıskançlıkları.

"Ne evlenmesi? Daha mesleğini eline alacak benim kardeşim önce. Sonra isterse belki bir ihtimal olabilir." Abim her zamanki korumacı tavrıyla hemen beni kanatları altına almıştı. Gülümseyerek öpücük attım.

Seda böyleydi işte, abimle aramızdaki en ufak konuşmayı bile kıskanır, kendine pay çıkartırdı. Etraftan duyduğum kötü görümcelere taş çıkartırdı. Liseden çok yakın arkadaşımın anlattığına göre de eşinin ablası, eşiyle arasındaki samimiyeti kıskanır, laf söylermiş sürekli. Bizde ise durum tam tersiydi. Abim üstünü değiştirip geldi.

"Aç mısın Cahit? Kabak yemeği vardı." Seda konuyu değiştirmek için yemeği öne sürmüştü bile, utanmasa ben yaptım derdi, hatta bunu demesini beklerdim.

"Yok canım, değilim. Çok yoruldum bugün, kardan kapanan köylere gittik, yol açma çalışmaları vardı. Hasta çocuklar ve yaşlıları hastaneye götürdük, yoğun geçti," dedi abim. İşleri bir o kadar zor ve güzeldi ki insan imrenmeden yapamıyordu.

Bazen özeniyordum ama annem ve babam karşı çıkıyordu. Abim asker olduğu için bir evlatlarını daha uzağa göndermek istemiyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lardı. Ama unuttukları bir şey vardı ki ben zaten tayinim ülkemin en ücra köyüne dahi çıksa gidecektim.

"Abi bu arada yukarıdaki oda çok soğuk, ne yapabiliriz?"

Oda dışarıdan bir iki derece daha sıcaktı muhtemelen. Dışarısı eksi yirmi beş olduğuna göre kesin hipotermi geçirip sabaha nalları dikerdim. Seda da kına yakardı artık, abim tek ona kaldı diye.

"Bugün salonda yat abim, yarın oraya elektrikli ısıtıcı alalım. Aşağıda iki oda var ama biri ardiye gibi diğeri de bebek eşyasıyla dolu." Abimin önerisiyle onayladım, hiç yoktan iyidir.

"Tamam abi."

Evden, annemle babamdan, genel olarak akrabalardan konuştuk bir süre. Annem ve babamla her hafta görüntülü konuşuyorlardı zaten. Çok özlediğimiz zaman ya biz hafta sonu geliyorduk ya da abim geliyordu. Annemin ameliyatı çıktıktan sonra Seda'nın hamileliği, sonrasında abimin gittiği görevler derken üç ay görüşememiştik.

Saatin on olmasıyla abim ve Seda odalarına gittiler. Abim sabah çok erken çıkıyordu evden, Seda da hamile olduğu için çok çabuk yoruluyordu. Ben de yatağımı hazırladıktan sonra üşüyerek ve yorucu geçen bir günün ardından yastığa başımı koyar koymaz uyudum.

Sabah telefonumun alarmıyla falan uyanmadım, yüzüme vuran güneş ışığıyla falan da değil, kuş sesleri ile kesinlikle değil. Tepemde dikilmiş cırlayan bir Seda'yla güne başladığınızı düşünün. Ya da düşünmeyin, size de yazık.

"Gamze, canım omlet çekti. Gamze kalksana ya, ne uykucusun."

Gözlerimi zar zor açıp saate baktım. Saat daha dokuzdu. "Allah'ım neden ben ya neden?" diye söylendim içimden. Derin bir nefes alıp başımı kaldırdım, Seda'ya baktım. Her sabah nasıl bu kadar gıcık olabilirim diye düşünüyor mu acaba? Hareket ettiğimde omzum sızladı. Akşam yorgunluktan koltukta sızıp kaldığımdan her yerim ağrımaya başlamıştı. Üstümden pikeyi atıp yatakta doğruldum.

"Tamam, bir elimi yüzümü yıkayayım da yapalım omleti," dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tabii ki yapalım derken kendimden bahsediyordum tamamen. Yoksa Seda'nın magazin programı açıp kalktığım yere yatmasıyla hiçbir alakası yoktu. Sinirlerime sahip olmaya çalışarak banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım. Su bile buzun erimiş hâli gibiydi. Üst kata, sevgili odama çıkıp valizin içinden arayarak bulduğum hırkamı üstüme, panduflarımı da ayağıma geçirdim. Valizin kapağını kapatıp odadan çıktım, aşağıya geri indim.

"Gamze, çay suyunu koymuştum, onu da demlersin."

Vallahi zahmet etmişsin Seda, onu da yapardım ben! Sakin ol Gamze, yeğenin için katlanıyorsun. İçimden söylene söylene mutfağa gittim. Anlamıyorum cidden, millet doğurana kadar her işini kendi halledi-yor, bu kızda tık yok. Bir iş yapmadığı gibi yapılanı da beğenmiyordu.

Hamileliğinin ilk üç ayını da Ankara'da, bizim evde geçirmişti. Kendi annesi bile tahammül edememiş, biraz da kaynananda kal diye bize postalamıştı. Sanmayın ki ben bu kıza şimdi sinirleniyorum. O ilk üç ayı sürekli kusmak ve benim burnumdan getirmekle geçirdi. Annem hasta, abim görevde, benim başıma kaldı doğal olarak.

'Gamze susadım, Gamze acıktım, Gamze canım sebzeli makarna istedi, Gamze kustum.' Bunlar kurduğu cümlelerin bazılarıydı sadece. Hamile kız, yardım et sevap olur diyenler olacaktır kesin ama böyle bir şeye bütün gün kimse katlanamaz diye düşünüyorum. Üstelik size zamanında çok baskı uygulayıp çektirmiş birisine karşı. Ama ben hâlâ sabrediyordum.

Mutfağa girdim, kaynayan suyla çayı demleyip omleti yaptım. Kahvaltılıkları çıkartıp sofrayı da hazırladım. Çayları doldurup tabaklara omleti servis yaptım.

"Yenge, kahvaltı hazır," dedim salonda oturan Seda'ya seslenerek. Biraz sonra gelen Seda sofraya bir bakış atıp oturdu. Ekmek sepetinden dün abimin gelirken aldığı ekmeği çıkarttım.

"O ekmek bayatlamıştır Gamze. Hemen ileride ekmek bayisi var, lojmanın içinde. Hemen bir koşu alıp gelirsin sen." Ağzına attığı yumurtayı yerken, elimde ekmek kaldım öylece.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yenge ne bayatlaması, yumuşacık ekmek. Hem abim günlük ekmek mi alıyor?" dedim yaptığı saçmalığı yüzüne vurarak. Bu kadarı da fazlaydı artık.

"Sabah alıyor ama geç kaldığı için alamadı bugün. Hadi git al, yeğeninin canı istemiş," dedi gözlerini doldurarak. Ah, bir de durduk yere ağlamasından nefret ediyordum. Sinirle yerimden kalkıp ekmeği bıraktım masaya. Bir de üst değiştirmekle uğraşmak zorunda kalmamak için direkt montumu giydim. Çantamdan cüzdanımı alıp telefonumu cebime koydum ve botlarımı giydim.

Kapıyı açıp buz gibi havayla karşılaştığımda titredim. Resmen sabahın ayazında boş yere evden çıkartmıştı beni. Beremi başıma geçirip uzun kestane rengi saçlarımı içine tıkıştırdım. Cebimden çıkarttığım kulaklığı telefonuma takarak müzik listemden yeni bir şarkı açtım.

Hızlı adımlarla ilerleyerek montumu giyerken, mutfaktan bağırarak tarif ettiği büfeyi aramaya başladım. Yakın dediği yer lojmanın diğer çıkış kapısının önündeydi. Soğuktan titreyerek uyuşan bacaklarımla büfeyi gördüğümde, daha fazla vakit kaybetmeden yürüdüm. Büfenin önüne geldiğimde içerideki görevli askere rica ettim.

"Merhaba, iki ekmek alacaktım."

Asker yüzüme bile bakmadan ekmeği poşete koyup verdi. Parayı da bana bakmadan aldı. Biraz şaşırsam da Seda'nın dedikleri geldi aklıma. "Lojmanda askerlerin eşi, kızı oturduğu için askerler hiç bakmaz, konuşmaz genelde. Belki komutanının karısı ya da kızı diyerek uzak dururlar. Aslında çevrende sürekli birilerini hissetmek başta korkutucu oluyor. Her an bir şey olacakmış gibi hissediyorsun. Bir zaman sonra alışıyorsun ama," demişti.

Ben de buna yorup bir şey demedim, ekmeği alıp ilerledim. Ekmek sıcaktı ve çok güzel kokuyordu. Açlığa dayanamayıp ekmeğin ucunu kopartıp yemeye başladım. Çocukluğum gelmişti aklıma, fırından dönerken yapardım hep. Etrafıma bakarken küçük bir köpeğin bana doğru geldiğini gördüm. Aramızda biraz mesafe vardı, sanırım ekmeğin kokusuna acıkan bir ben değildim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gittikçe yaklaşan köpek önümde durduğunda gülümsedim. Biraz eğilip sevdim, ekmek vermek istemiştim. Cinsi de farklıydı sanırım. Köpeğe de pek benzetemedim ama kırma olabilirdi. Eğilmem ile bana hırlaması bir oldu. Geriye doğru giderken aslında bir tilki yavrusu olduğunu anladım. Karşıdan bana doğru koşan annesini de görmem ile arkamı dönüp koşmaya başlamam bir oldu. Bildiğim tüm duaları okurken hâlâ peşimden geliyorlardı. Kulaklığım kulağımdan düşerken birinin sesini duydum.

"Ekmeği bırak elinden!" diye bağırıyordu.

Hızla elimdeki ekmek poşetini bıraktım, daha hızlı koşmaya devam ettim. Arkama baktığımda poşetteki ekmeği yiyen tilki ailesini gördüm ve sert bir şekilde taşa çarptım. Ayağımın da kaymasıyla yeri boyluyordum ki ellerinin sıcaklığı eldivenlerin üstünden bile belli olan taş beni sıkıca tuttu. Düşmeyi bekleyerek sımsıkı kapattığım gözlerimi açtım yavaşça.

"İyi misiniz?" dedi kar maskesinden boğuk ama sert sesiyle. Derin bir nefes alıp iki ayağımın üstünde dengemi kurdum. Ve hayatımda hiç görmediğim zümrüt yeşili gözlerle karşılaştım.

"Evet, teşekkür ederim. Siz olmasaydınız tilkilere yem olacaktım."

Sesim kısık çıkmıştı ama beni duyduğunu biliyordum, başını sallamıştı. Olayın etkisindeydim hâlâ, ellerim titriyordu. Karşımdaki adamın gözlerine bakmak için başımı biraz kaldırmam gerekiyordu.

Benim uzun boyuma rağmen çenesine ancak geliyordum. Boyu yaklaşık 1.85 olmalıydı ama kalın kar botları onu en az 1.90 gösteriyordu. Aynı botlardan abimde olduğu için biliyordum, tabanları oldukça yüksekti. Yüzünün hiçbir ayrıntısı belli olmuyordu. Sadece zümrüt yeşili gözleri görünüyordu. Sesinden genç olduğu belliydi ama en fazla otuz derdim.

"Buraya kadar aç olduklarında iniyorlar. Yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta bir köy var, genelde oraya inerler ama şansınıza yolları buraya düşmüş," dedi. Benimle alay ediyor gibi gelmişti ses tonu ama bozuntuya vermedim. Ekmekleri yiyen tilkiler geldikleri gibi gitmiş-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lerdi. Onlara da üzülmüştüm, hava çok soğuktu ve yiyecek bir şeyleri yoktu.

"Hayvanlar için yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordum. Hayvanları gerçekten çok seviyordum ve her ne kadar beni yemekleri yapmaya niyetlenseler bile aç olmalarını istemezdim.

"Belediye ve gönüllüler, haftanın belirli bir günü gelip temiz su ve mama bırakıyor. Tabii ne kadar çok kişi olursa o kadar iyi olur. Hayvanlar oldukça fazla ve gördüğünüz gibi bazen yetmiyor," dedi asker. Rütbesine baktığımda teğmen olduğunu anladım. Lojmanda genelde hep er oluyormuş Seda'nın dediğine göre. Arada denetleme için ya da nöbet değişimlerinde geliyormuş rütbeliler.

"Tekrar teşekkür ederim," dedim. Başka bir şey demek aklıma gelmedi o an. Ekmek büfesine doğru tekrar ilerlemeye başladım. O ekmekler olmadan Seda beni eve bile almayabilirdi.

"Tekrar karşınıza tilki çıkabilir. İsterseniz ben getirebilirim ekmeğinizi," dedi bir iki adım atmıştım ki. Beklemediğim teklifi beni şaşırtmıştı ama aynı olayı bir daha yaşamak istemiyordum. Geri dönüp kararsızlıkla baktım.

"Zahmet olmasın," dedim çekinerek.

"Sorun değil. Hangi lojman?" Yüzünde kar maskesi olmasa gülümsediğine emindim. Eğlenen bir ton vardı sesinde. Yanına ilerleyip gözlerine baktım çünkü tepkisini çok merak ediyordum.

"Cahit Karademir'in lojmanı, yerini biliyorsunuzdur sanırım," dedim başımı hafif yana eğip dudaklarım kıvrılırken.

"Üsteğmen Cahit Karademir?" dedi boğazını temizleyip sorar bir bakış atarak.

"Başka Cahit Karademir var mı bilmiyorum ama evet, üsteğmen, kendisi abim olur," dedim eğlendiğimi gizlemeyerek.

Biraz önce aynı şekilde onun da eğlendiğine emindim çünkü. Burada rütbe sıralamasına göre albaydan sonra abim geliyordu. Karşımdaki asker, teğmen olduğuna göre abimden rütbe olarak daha düşük oluyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Peki hanımefendi, siz geçin ekmeğiniz gelecek," dediğinde etrafıma bakıp kime hanımefendi dediğini bulmaya çalıştım. Hâlâ bana bakıyordu. Ne ara hanımefendi oldum bilmiyorum ama gülerek başımı iki yana salladım.

"Teşekkürler," dedim gülümseyerek ve bu sefer eve doğru gitmek için yanından geçtim. Yürürken geri dönüp baktığımda ekmek büfesine doğru ilerlediğini gördüm. Ekmekleri getirecekti sanırım.

Çıkmadan anahtarı aldığım için kapıyı açtım direkt. Montumu çıkartmadım, hâlâ üşüyordum. Mutfağa ilerlediğimde Seda'nın kahvaltısını çoktan yapmış, telefonuyla oynarken çayını içtiğini fark ettim. Bu kız beni delirtecekti sonunda.

"Gamze, sen mi geldin?" Bana bir bakış atıp telefonuna tekrar döndü.

"Ben geldim, yapmışsın kahvaltını," dedim üstüne basıra basıra. Gördüğü hâlde bir de tekrar soruyor, ikizim var da benim mi haberim yok acaba?

"Gelmek bilmedin, ne yapayım acıktım. Ne yapıyorsan dışarıda soğukta... Ekmek de almamışsın hem," dedi memnuniyetsizce.

"Ne yapayım, tilkilerle fink atıyorum. Az daha yem oluyordum," dedim kendime çay alıp otururken. Bardağa yapışasım gelmişti, buz gibiydim. Ellerimin titremesi biraz azalsa bile üşüyordum.

"Yine mi inmişler? Neyse, bir şey de olmamış sana." Sanki olmadığına üzülmüş gibiydi. Başımı iki yana sallayıp çayımı yudumladım. Buz gibi olmuş tabağımda duran omlete bir bakış attım. Ekmeğin hepsini yemişti, doğal olarak.

"Ekmeği bırakmak zorunda kaldım, peşimi ancak öyle bıraktı," dedim, neyse ki onların karnı koymuştu. Seda'nın da karnı toktu, olan yine bana olmuştu.

"İyi bari, ben biraz yatacağım, yoruldum." Sanki ekmeği almaya onu göndermiştik de tilkiler onu kovalamıştı. Bir insan oturduğu yerde yemek yerken nasıl yorulabilirdi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yat tabii, dinlen." En azından başımda durup emirler yağdırmasından iyidir diye düşünerek cevap verdim.

Seda odasına giderken ben de kendime çay doldurdum. Üstümdeki montu çıkartmış, biraz olsun ısınmıştım. Zil çalınca oturduğum sandalyeden kalkıp kapıya ilerledim. Kapıyı açtığımda karşımda elinde ekmek poşeti olan bir asker vardı.

"Kurt Komutan'ım gönderdi," dedi asker ekmeği uzatarak.

"Kurt?" dedim sorar bir şekilde.

"Teğmen Emre Kurt," dedi asker. Ekmeği alınca arkasını dönüp geldiği gibi gitti başka bir şey demeden. Arkasında şaşkın şaşkın bakan bir ben bıraktı.

Abimin görev arkadaşlarından bahsederken arada ismi geçen, Kurt lakaplı Emre Kurt mu dedi asker yoksa ben mi yanlış duydum?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 3

Elimde ekmek öylece kapıda kalmıştım resmen. Kapıyı kapatıp arkamı döndüğümde Seda'yı görmem ile korkudan kalbim sıkıştı. Elimle damağımı kaldırdım. Nereden çıkacağı hiç belli olmuyordu. Kaşlarını çatmış bir kapıya bir de bana bakıyordu, elleri belindeydi.

"Aklımı aldın yenge." Bu kız ne ara odadan çıkıp gelmişti?

"Abin sandım zil çalınca geleni ama o değil anlaşılan. Kim gelmiş?" dedi tek kaşını kaldırıp.

"Askerlerden biri geldi, ekmek getirdi," dedim elimdeki poşeti havaya kaldırarak, yüzüne doğru tuttum görmesi için. Gerçi görmemesi mümkün değil ama aklı o an başka bir şeye çalışıyordu.

"Allah Allah, biz günlük iki ekmek yazdırıyoruz. Ne kadar istersek o kadar veriyorlar. Daha fazlasını artmasın diye getirmezler, yasak yani," dedi Seda.

Benim de kafam karışmıştı. Emre kendi hakkını mı vermişti bana? Öyleyse bunu kabul edemezdim. En azından birini geri vermeliydim. Sırf ben sorun yaşadım diye kendi hakkını göndermiş olmalıydı.

"Bir yanlışlık oldu herhâlde, başka birinin ekmeğini almayalım," diyerek montumu giyip botlarımı elime aldım. Büfeye gidip tekrar soracaktım mecburen. Kimsenin hakkını almak istemezdim, sonuçta bu ekmeği bekleyen birisi olabilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tamam, anahtarı al," dedi Seda ve arkasını dönüp tekrar uyumaya gitti. Başka işi yok ne de olsa.

Anahtarı alıp elimdeki ekmeklerle dışarı çıktım. Kapıyı kapattıktan sonra artık yerini öğrendiğim büfeye doğru ilerledim.

Büfeye geldiğimde ekmek aldığım asker yerinde oturuyordu ama ekmeği getiren asker başka biriydi. Emre ya da şu an karşımda duran asker değildi.

Seda'ya bilerek Emre'nin ismini vermemiştim. Tanıdığına emindim, burada herkes birbirini tanıyordu gerçi. Şehir merkezi yaklaşık bir saat, en yakın kasaba yarım saat uzaklıktaydı. Komşu komşunun külüne muhtaç hesabı eksikleri olduğu zaman birbirlerinden temin ediyorlardı.

"Merhaba, bir şey soracaktım. Ben iki ekmek almıştım sabah ama tilkiler yedi. Sonra bir asker iki ekmek getirdi. Acaba sorar mısınız ekmek kiminmiş?" Asker bana tuhaf tuhaf bakarken kurduğum cümlenin anlamsızlığı yüzüme vurdu. Sonra elime baktığında ekmekleri gördü.

"Askeri tarif eder misiniz hanımefendi?" Öyle söyleyince Emre geldi aklıma. Herkes de takmış bir hanımefendiye, sanki balo salonunda dansa davet ediyorlar.

"Emre Kurt istemiş sanırım ekmeklerin gönderilmesini. Askeri pek hatırlamıyorum aslında," dedim olaya direkt girerek.

Askerin gözleri şaşkınlıkla büyürken, "Emin misiniz?" diye sordu.

"Evet, eminim. Arayıp sorabilir misiniz lütfen?" dedim ısrarla.

Asker en sonunda yanında duran kablolu, eski ev telefonlarına benzeyen telefonla numarayı tuşladı. Biraz sonra telefon açılmış olmalıydı ki konuşmaya başladı. Ellerimi cebime sokmak istiyordum ama tek elimde hâlâ poşet vardı. Aralık ayında olduğumuzdan hava buz gibiydi.

"Hakan Çıta, Mersin. Bir maruzatım var komutanım," dedi sert çıkan sesiyle. Üşüdüğüm için ellerimi birbirine sürttüm. Kabanıma sardım kollarımı.

"Burada bir hanımefendi var komutanım. Ekmek göndermişsiniz bir askerle. Kendisi, başkasının hakkıysa istemiyorum, diyor komutanım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ne yapalım?" dedi bana bakarak. Bu bakış, başımı yaktın, der gibiydi. Karşı tarafı bir süre dinledi, olayı anlayınca sonuca varmış olmalıydılar.

"Peki komutanım!" dedi ve telefonu kapattı sonrasında da. Soğuk havada ellerim buz tutmuştu. Burnumun kızardığına da emindim. Hasta olmak istemiyordum daha fazla bu soğukta kalıp.

"Komutanım kendi pay hakkını size vermiş hanımefendi, herhangi bir sorun yok," dedi asker bana dönerek. Poşetten çıkarttığım ekmeğin birini askere geri uzattım.

"Kendisine teşekkür ettiğimi iletin. Bir ekmek yeterli bana, siz diğer ekmeği kendisine verirsiniz," dedim.

Asker ekmeği geri alınca arkamı dönüp hızla eve doğru ilerledim. Doğru olanı yapmıştım bence. Sonuçta akşam gelirken ekmek bulamayabilirdi. Burası küçük bir yerdi ve merkeze gitmek için yaklaşık bir saatlik araba yolculuğu gerekiyordu. Ekmek almak için o kadar yol gitmesi gerekmezdi böylelikle.

Geldiğim yolu geri dönerken kardan temizlenmiş yerlere basmaya dikkat ediyordum. Bazı yerler oldukça kayganlaşmıştı ve düşmek şu an isteyeceğim en son şeydi. Kolumu, bacağımı kırmak istemiyordum. Eve geldiğimde anahtarla kapıyı açarak içeriye girdim. Üstümü çıkartıp elimdeki ekmekle mutfağa geçtim.

Soğuyan çayımı titreyerek döktüm lavaboya, artık soğukla aramda samimi bir ilişki vardı. Seda ortalıkta yoktu. Çayı tekrar ısıtıp kahvaltımı yaptım. Ekmeğin yarısını geri poşete koydum, Seda sık sık acıkıyordu. Mutfağı toplayıp salona geçtim. Geri kalan zamanda okuduğum *Kız İsteme Merasimi* adlı kitabıma devam ettim. Cevahir teyzeye bayılıyordum, idolümdü kadın resmen. Tam en heyecanlı yere geldiğimde Seda'nın sesini duydum.

"Gamze!" diye bağıran baş belâm ile telefonumu bırakıp odasına ilerledim. Yatağın içinde oturmuş, gözleri dolu doluydu, ağlayacak gibiydi.

"Kustum," dedi. Yatak yorgan batmıştı hep. Derin nefes alıp sakinleşmeye çalıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tamam, sen git üstünü başını temizle, ben hallederim burayı."

Seda başını sallayıp beni onayladı. Banyoya giderken ben de mutfağa dönüp plastik eldiven geçirdim elime. O kadar yerse tabii kusar. Tamam, hamilesin anlarım da kendine de dikkat etmen gerekiyor. Bir buçuk ekmek yemek de ne demek? Her bulduğunu ağzına sokarsa olacağı bu işte.

Yatağın yorganını, çarşafı ve yastık kılıflarını söktüm. Yorganı katlayıp boş odaya götürdüm havalandırmak için. Diğerlerini de elime alıp balkondan silkeledim, evler müstakil olduğu için sorun olmaz diye düşündüm. Sonra da kirlileri çamaşır makinesine atıp yıkamaya ayarladım. Yatağa yeni çarşaf, yorgan, yastık ayarladım. Seda da temizlenip gelmişti.

"İyi misin?" diye sordum. Rengi biraz solmuştu.

"Boğazım ağrıyor biraz," dedi yatağa geri uzanırken.

"Ben sana ıhlamur kaynatayım, sen de yatıp dinlen." Odadan çıkıp mutfaktaki çekmecede gördüğüm ıhlamuru cezvede kaynattım, içine de biraz bal ekledim. Seda'ya götürüp içmesini sağladıktan sonra akşam yemeğine başladım.

Telefonum çalmaya başladığında salonda kaldığı için salona dönüp aldım. Abimin aradığını görünce beklemeden açtım.

"Prensesim, ne yapıyorsunuz?" Abimin sesiyle gülümsedim.

"Yemek yapacaktım abi, yengem uyuyor," dedim.

"Tamam Gamze, biliyorsun yengen hamile, farkındayım üstüne geliyor ama sen idare et abim. Olur mu prensesim?" Seda hamile olmasa bile böyle abi ama yine sen bilirsin.

"Tamam abi, sen merak etme, hallediyorum ben," dedim, üzülmesini istemediğim için bugün olanları anlatmadım.

"Var mı gelirken istediğin bir şey?"

"Yok abi ama yengemin olabilir. Ben söylerim mesaj atar sana." Şimdi bir de abin aramış niye söylemedin diye şikâyet etmesini istemiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tamam prensesim, görüşürüz."

"Görüşürüz abi." Telefonu kapatıp cebime koydum.

Mutfağa dönüp akşam için fırında patates ve tavuk yapmaya karar verdim. Seda da çok severdi. Bizde kaldığı süre boyunca abimden bile iyi tanımıştım kendisini. Telefonumdan müzik listemi açtım ve mutfağın kapısını kapattım. Hem sesin gitmesini istemiyordum hem de kokunun. Hamile olduğu için aşırı hassaslaşan Seda, hamile olmadan önce de böyleydi. Bu yüzden dikkat ediyordum.

Patateslerimi soyup yıkadım ve dilimler hâlinde doğradım. Tavuğu yıkayıp bıçakla üstüne birkaç çizik attım daha iyi pişmesi için. Kimyon, kekik ve tuzla iyice harmanladım, salçalı suyunu da ekleyip fırına verdim. Yanına da ayran ve pilav yaptım bize yetecek kadar. Artan olursa da kuşlar yesin diye balkonun kenarına koyuyordum. İşim bitince derin bir nefes alıp oturdum. Telefonumdan kitabımı okumaya devam ettim.

"Gamze, ne yapıyorsun?" diyerek içeri girdi Seda. Telefonumu bırakıp ona döndüm.

"Yemekleri hazırladım. Sen seviyorsun diye tavuklu patates yaptım," dedim fırını göstererek.

"Ay çabuk at onu çabuk, kusacağım şimdi!" diye bağırmaya başladı. Ben öyle şaşkınca bakarken abim girdi içeriye. Anahtarla girmişti kesin çünkü zil çalmamıştı.

"Neler oluyor?" Seda'nın bağırışını duymuştu büyük ihtimalle, duyulmayacak gibi de değildi.

"Ben de anlamadım." Omuz silkip cevap verdiğimde Seda bizi aydınlattı.

"Tavuk yapmış Cahit. Onun da bebekleri olacaktı, öldürmüşler onu ama. Ben nasıl yerim ki şimdi. Götür Cahit, istemiyorum. Gördükçe midem bulanıyor, at şunu," dedi tiksintiyle ve gözlerini doldurarak. Biraz daha dursa ağlayacaktı. Hamileliğinin ilk aylarında bayıla bayıla yerdi, hatta budu elinde tutup parmaklarını bile yalar-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dı. Seda ile aynı ortamda yemek yememeye o ara kesin olarak karar vermiştim.

"Tamam, götürüyorum şimdi sakin ol," dedi abim ve mis gibi tavuklu patates dolu olan fırının kapağını açıp tepsiyi mutfak beziyle aldı eline. Yeni piştiği için tepsi oldukça sıcaktı. Daha tadına bile bakamamıştım. Yüzüm asılırken abim de acıklı acıklı bakıyordu tepsiye. Abim tepsiyi alıp çıktı dışarıya. Yarım saat sonra geri gelmişti.

"Döktün mü abi?" diye sordum içim acıyarak.

"Yok be kızım, tek yaşayan bir arkadaş var ona verdim. Ev yemeği yemiyor garibim çoktandır," Neyse en azından dökmemişti, o kadar uğraşmıştım.

"Abi bekâr olanlara lojman verilmiyordu hatırladığım kadarıyla."

Abim bekârken askeriyenin yatakhanesinde kalıyordu. Gerçi tek yaşıyorsa karısı annesinde kalıyor da olabilir. Genelde doğu da görev yapan askerlerin eşleri annelerinin yanında ya da eşlerinin ailelerinin yanında kalıyordu. Hamilelik, hastalık gibi sorunlarda hemen hastane bulamıyordunuz maalesef. Diğer bir sorun ise eşiniz göreve gittiğinde uzun süre gelmeyebiliyordu. Abim anlatmıştı daha önce bu gibi bir durumu. Kızı iki yaşında olan bir asker göreve gitmiş altı aylığına. Geri döndüğünde kızı tanımamış babasını. Abim 'Gözleri dolu dolu anlattı, çok üzüldüm hâline. Benim de çocuğum olacak, insan ister istemez düşünüyor aynı duruma düşer miyim diye,' demişti. Hâlâ içimde kalmıştı o sözler.

"Bekâr. Buradaki askeriyenin rütbeli yatakhanesi dolu olduğu için kalacak yeri yoktu. Şehir merkezi de oldukça uzakta malûm. Rütbeli olduğu için Tugay Komutanı izin verdi," diyerek açıkladı abim.

Yemeğimizin yarısı gittiğine göre tabaklara pilavlarımızı koydum. Umarım bu sefer de pirinçleri topraktan ayırdınız diye kalan yemeğimizi lojmana dağıtmamıza sebep olmazdı Seda.

"Evet, yemekte pilav ve ayran kaldığına göre buyurun sofraya." Sandalyemi çekip oturunca abim ve Seda da oturdular.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yemeklerimizi yedikten sonra mutfağı topladım ve kahve yaptım. Seda ve abime verip ben de oturdum yanlarına. Seda yine izlediği saçma sapan dizilerden birini açmıştı. Telefonumu açıp sosyal medyaya baktım daha fazla katlanamayıp. Abim seslenince telefondan kaldırdım başımı.

"Prensesim sana ısıtıcı alacaktım bugün, odadaki petek arızalı o yüzden ısınmıyor. Askerler arasında anlayan varmış. Ben yaparım komutanım, dedi. Hem ısıtıcı ile uğraşmak zorunda kalmazsın abim." Bu daha iyi bir fikirdi sanırım, hem ısıtıcıyı sürekli kapatıp açmakla uğraşmazdım.

"Olur abi, akşam mı gelecek bakmak için?" diye sordum.

"Yok abim, yarın gündüzden gelecek. Ben de gelirim yanında zaten." Bugün de salondaki yatak yolu göründü bana.

"Sıkıldım ben, film izleyelim." İzlediği dizinin saçmalığına o da katlanamamıştı herhâlde ya da ilgi çekmeye çalışıyordu.

Seda'nın huysuzluk etmeye başlaması demek, abimin ilgisini kendinde istemesi demekti. Abimle onun yanında konuşmak bile zordu bazen.

"Mısır patlatırım ben, siz filmi seçin," dedim onları baş başa bırakarak. Yoksa sürekli huysuzluk çıkartacaktı.

Mutfağa geçip çay suyu koydum ve mısır patlayana kadar oyalandım. Çayı da demleyip telefona arkadaşlarımdan gelen birkaç mesajı cevapladım. Seda ile olan durumumuzu bildikleri için hâlâ sağ olup olmadığımı soruyorlardı. Gülerek yaşıyorum ama fazla uzun sürmez, yazdım. Telefonumu cebime koyup işime veri döndüm. Mısır kâselerini de hazırlayıp çayları doldurdum. Tepsiyle içeri girdiğimde Seda bana baktı.

"Gamze gel gel, fal kapattım sana."

Yine ne işler karıştırıyorsun Seda? Fala inanma, falsız da kalma demişler. İnanmasam bile kızlarla eğlencesine atıp tutardık ama Seda'nın bu sevecen tavrı şüphe inandırmadı değil. Kahve fincanını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ben kapatmamıştım ama Seda kapatmıştı anlaşılan. Mısır kâselerini ve çayları küçük sehpalara yerleştirip oturdum tekli koltuğa.

"Ne diyormuş falda, KPSS görünüyor mu bu sene bana?" dedim gülerek.

"Bir tane uygulama var ona gönderdim, şimdi gelir." Seda cümlesini bitirdiği anda mesaj geldi telefonuna. Açıp hemen baktı gülerek. Abim başını olumsuz anlamda sallayıp filme geri döndü.

"KPSS yok ama üç vakte kadar koca görünüyor sana," dedi Seda.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 4

"Hiç güleceğim yoktu yenge. Dalga geçme, kim ne yapsın beni?" Güzel kız sayılırdım ama tuhaflıklarım ve üstüne eklenen sakarlıklarımla hayallerin gelini değildim. Kendimi de biliyordum sonuçta.

"İlahi Gamze, orasını biz de biliyoruz. Ben falın yalancısıyım," dedi Seda bana laf sokmanın verdiği gülümsemeyle.

Aynaya bile baksa aramızdaki farkı görecekti ama işte kendine bile kör olmuştu. Sen bile koca bulduysan ben sokağa çıksam başıma koca yağar demek vardı ama diyemedim, abim vardı, kısaca yemedi demek.

"Neyse, al da kendin oku," dedi telefonu bana uzatırken. Ben de merak etmiştim, uzanıp telefonu aldım elinden. Ekrandaki yazıları sesli bir şekilde okumaya başladım.

"Merhaba Gamze Hanım, öncelikle hoş geldiniz. Falınız da gördüğümüz at size kısmeti sembolize etmiş. Yakınlarda bir yerde sizin için aşk kapıyı kıracak." Çalacak değil miydi o ya, diye düşündüm. "Evet evet, yanlış okumadınız, kıracak." Sen benimle mi konuşuyorsun?

"Hayır, sadece ne kadar malsın onu kontrol ediyorum. Gelmişsin yirmi beş yaşına halen koca umudun var." Sinirle Seda'ya baktım. Abimin telefonundan mesajı yazmış ve abimin ismini de rehbere falcı diye kaydedip kendine göndermişti mesajı. Telefonu alıp sehpaya bıraktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Seda dalga geçmesene kızla," dedi abim korumacı ses tonuyla.

"Şaka yaptım hayatım," dedi gözlerini kırpıştırıp tatlı olmayı umduğu ama benim gözümde orangutan tatlılığına sahip sevgili yengem. Hatta orangutan bir tık, ne biri beş tık daha öndeydi.

Seda'yı sevmememem için bir sürü neden var. Ama sanırım en etkili olanı iki yüzlü olması. Abimin yanında başka davranıyordu, ikimiz olduğumuz zaman başka davranıyordu. Hamilelikten önce de böyleydi, yani hamilelik ile bu durumun hiçbir alakası yoktu. Bir anda size bağırıp çağırabilir, beş dakika sonra hiçbir şey olmamış gibi sizinle konuşabilirdi. Bu dengesizlik çok yorucu bir hâl almaya başlıyordu, özellikle karşı taraf psikolojik olarak yıpranıyordu.

"Önemi yok abi, alıştım ben yengemin kalitesiz şakalarına," dedim umursamayarak.

İşte bu taktik her zaman işe yarıyordu. Onu ne kadar takmaz ve umursamazsam çıldırıyor ve benim bir şey söylememe gerek kalmıyordu. Ben de hakkımı onu görmezden gelerek kullanıyordum. Bozularak filme döndüğünde ben de mısır kâsemi alıp filmi izlemeye başladım. Film ne kadar sıkıcı olursa olsun, Seda'yı dinlemekten iyiydi.

"İyi geceler prensesim," dedi abim film bittiğinde yatmak için kalkarken. Sabah oldukça erken uyandığından erken yatıyordu genelde. Saat de on bir olmuştu.

"Size de iyi geceler," dedim.

Onlar odalarına gidince üstüne yorgan ve yastık koyduğum koltuğa yerleştim. Yorganı iyice üstüme çekerek ısınmaya çalıştım. Telefona kulaklığı takıp müzik açtım. Biraz sosyal medyada gezinip güncel olaylara baktım. Takılara bakarken dikkatimi zümrüt yeşili taşı olan bir kolye çekti. Aklıma Emre'nin gözleri gelmişti.

Onun da gözleri böyle parlak ve yeşildi. Öyle değişik bir tonu vardı ki bakanı sanki girdap gibi içine çekiyordu. Gözlerimi kapattığımda tekrar geldi gözleri aklıma. Yüzünün hiçbir hattı belli olmuyordu kar maskesinden. Abimden yaş olarak küçük olduğunu biliyordum, yirmi yedi yaşında [illegible] Emre oydu bü-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

yük ihtimalle. Gözlerimi açıp kulaklığı çıkarttım ve telefonu kapatıp yattım. Bir süre sonra uyuyakalmıştım.

Sabah Seda ile değil de kendim uyandığım için rahatça uykumu almıştım. Saate baktığımda on olduğunu gördüm. Kalkıp etrafı topladım, çay suyu koydum. Seda hamile olduğu için fazla uyuyor, hemen yoruluyordu. Ben de uyandırmamak için sessizce hallediyordum işimi. Altı aylık hamileydi ve doğuma kadar nasıl burada duracaktım bilmiyordum. Evimi, odamı, ailemi, arkadaşlarımı şimdiden özlemiştim.

Bir kâğıda 'Ekmek almaya gidiyorum' yazıp buzdolabının üstüne yapıştırdım. Kalkar kalkmaz yaptığı ilk iş buzdolabını açmak olduğu için en iyi burada görürdü. Evde olmadığımı anlarsa ilk iş beni değil abimi aramak olurdu. Gamze evde yok demek yerine de Gamze kocaya kaçmış derdi. Ah ah, keşke bu kadar iyi tanımasam Seda'yı.

Montumu giyip bere ve atkımı taktım. Botlarımı da ayağıma geçirip fermuarını çektim. Kapıyı açtığımda buz gibi kış soğuğu yüzüme vurdu. Ankara'nın ayazına alışık olan bana bile işliyordu bu soğuk. Lojmanın içindeki karlar düzenli olarak kürense de lojman dışındaki arazide en az yirmi santim kar vardı. Bizim bulunduğumuz konum dağlık olduğu için kar daha uzun süre kalıcıydı. Yerlerde kalan karlar ise buzlaşmış, her an ayağınızı kaldırabilecek düzeye gelmişti.

Soğukta hızlı adımlarla ekmek büfesine ilerledim. Dünkü askerin yerinde başka biri vardı. Elindeki gazeteye doğru başını eğmiş, dikkatle okuyordu. Başındaki şapkadan yüzü görünmüyordu.

"Merhaba, iki ekmek alacaktım," dedim. Başını kaldırıp bana baktığında ikimizin de şaşkınlıkla gözleri büyüdü.

"Gamze," dedi gülümseyerek.

"İnanamıyorum, ne yapıyorsun burada?" Şaşkınlıkla sorduğumda geç olsa bile ben de gülümsedim. Kerem dudak bükerek cevap verdi.

"Ne yapacağım, askerlik yapıyorum." Sorduğum soruya gülmüştü.

"Abim biliyor mu burada olduğunu?" Abim Kerem'i çok severdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Beni buraya kim aldırdı sanıyorsun?" dedi göz kırparken.

Kerem'in ailesi bizim kiracımızdı, ev alıp taşınana kadar. Alt katımızda oturuyorlardı. Aynı liseye gitmiştik okulun son iki yılı, aynı yaştaydık. Daha sonra Kerem'in ailesi kendi evlerini almışlardı ama çok uzağa gitmemişlerdi. Aynı mahallede oturduğumuz için arada sırada denk gelir, ayaküstü sohbet ederdik. Ailelerimiz ise görüşmeye devam ediyordu halen. Kerem benden biraz uzun, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, yüz hatları yaşına göre oturmuş, oldukça sevecen biriydi.

"Çok sevindim, tabii senin Iğdır'da askerlik yapmana değil, seni gördüğüme." Burada karşılaşmamız oldukça tuhaftı.

"Vatanın her köşesi bizim Gamze. Ama abin sağ olsun yardımcı oluyor yine," dedi gülümseyerek.

"Orası öyle tabii, abim seni çok sever," dedim ben de. Ekmeği poşete koyup bana uzattı. En son görüştüğümüzde Kerem annesini evden almak için gelmişti.

"Artık üç ay boyunca buradayım. Görüşürüz," dedi Kerem. Bir şok daha yaşarken gülümsemekle yetindim.

"Görüşürüz," deyip ekmekleri aldım ve eve doğru ilerledim.

Ülkenin bir ucunda karşılaşmak varmış kaderde. İnsan tesadüfler üzerine kurulmuş bir hayatı yaşıyor bence. Küçük tesadüfler hayatımıza yön verip bizi yol ayrımına sokuyor. Biz de bir yaprak misali kendi rüzgârımızda dönüp duruyoruz.

Emre'nin beni tilkilerden kurtardığı yerden geçerken gülümsedim. Sanırım burayı hep hatırlayacaktım. Eve yaklaştığımda anahtarlarımı cebimden çıkarttım. Abim kendi anahtarını benim için evde bırakıyordu artık.

"Gamze, sen mi geldin?" dedi kapıyı açıp içeri girdiğimde Seda.

"Yok, daha yoldayım, bu gelen hayaletim." Gülerek cevap vermiştim, bir anda mutfaktan çıkıp karşıma dikildi.

"Acıktık biz, ekmeği getir hayalet, sonra gidebilirsin," dedi aç gözlerle elimdeki ekmek poşetine bakarken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tamam, şimdi hallediyorum. Yumurta kaynatalım mı? Hem bebeğe de faydası olur." Ayakkabılarımı çıkartıp montumu askıya astım.

"Olur, rafadan olsun benimki," dedi ve salona gidip televizyonu açtı.

Ben de mutfağa geçip çayı demledim ve kahvaltıyı hazırlamaya başladım. Seda ile sessiz bir kahvaltı yaptık. Seda telefonundan bebek eşyalarına bakarken ben de haberlere falan baktım. Kahvaltımızı yaptıktan sonra mutfağı topladım. Seda salona geçmişti.

İşim bitince mutfaktan yukarı odaya çıktım, dağınık olan valizimi düzenleyip fermuarını kapattım. Abim yanında askerle geleceği için sağda solda bir şey bırakmak istemiyordum. Daha sonra aşağı inip genel olarak evi topladım.

Ev soğuk olmasına rağmen iş yaparken terlediğim için duşa girmek istedim. Üst katta da banyo vardı. Suyu ayarlamak için açtığımda su akmadı. Muslukları kontrol ettiğimde su gelmiyordu. Su mu kesilmişti acaba? Aşağıya inip salonda oturan Seda'ya seslendim.

"Yenge su akmıyor, kesiliyor mu böyle?"

"Yok, donmuştur yine. Hava eksiye düşünce arada donuyor. Demliğin altındaki kaynar suyu al, evin arka tarafında açıkta borular var ona dök açılır. Abin öyle yapıyor," dedi. Bu soğuk havada dışarı çıkmak istemesem de duş almam gerekiyordu. Dediğini yapıp demliğin altını aldım, montumu giydim ve dışarı çıktım. Hava buz gibiydi.

Dikkatli adımlarla arka tarafa ilerlemeye başladım. Açıkta olan iki tane boru hattı vardı, üst kısım evin duvarına doğru giderken alt kısım toprağın içine doğru devam ediyordu. Yerler buz pistinden halliceydi. Tam suyu dökmeye başlamıştım ki orman sınırında gördüğüm köpekler bana doğru koşmaya başladı. Arada belime kadar gelen bir duvar ve bir o kadar da üstünde dikenli tel vardı.

Bu engeller tabii ki havlayan köpeklerden korkmamı engelleyemedi.

"Gamze," diye seslenilmesiyle zaten uçurumun ucunda olan dengem tamamen kayboldu ve yer ayağımın altından kaydı. Elimde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kaynar su dolu demlik yere düştü. Ben daha yeri boylamadan bir sıcaklık kucaklamıştı bile beni. O kadar tanıdık bir histi ki.

Gözlerimi açtığımda yine o zümrüt yeşili gözler vardı karşımda. Ama bir farkla, yüzü tamamen açıktaydı ve bu onun ne kadar yakışıklı olduğu gerçeğini yüzüme buz gibi havayla birlikte çarpmıştı. Üstleri biraz uzun altları kısa saçları, kahvenin en yumuşak tonuydu. Kirpikleri uzun ve gür, kaşları yay gibi kalın ve siyahtı. Gözleri ise beni ilk başta aldığı girdapta hâlâ etkisini sürdürüyordu. Benim gözlerim gibi onun gözleri de benim üstümdeydi.

"Komutanım!" diye bir ses geldiğinde hâlâ onun kollarındaydım. Tanıdık sesle başımı çevirince Kerem'in sert bir ifadeyle onun bedenime dolanan kollarına baktığını fark ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 5

Hemen bir adım geriye doğru atıp dengemi kurdum ve Emre'nin kollarının arasından çıktım. Arada kaçamak bakışlarla Emre'ye bakıyordum. Beni iki kere düşmekten kurtarmıştı. Kerem gelmese daha ne kadar o durumda kalırdık bilmiyordum.

"Söyle?" dedi Emre, Kerem'e dönerek.

"Kapıyı açtı Seda Hanım, diyecektim." Gözleri benimle Emre arasında gidip gelirken konuştu Kerem.

"Tamam, gidelim," dedi Emre bana bir bakış atıp.

"Teşekkür ederim, siz olmasaydınız az kalsın düşüyordum." Yerdeki demlik altını aldım elime. Buz gibiydi hava ve gerçekten üşümüştüm. Hasta olmamam gerekiyordu çünkü bu evde bana bakacak birisi yoktu.

"Önemli değil, dikkatli olun hanımefendi," dedi uyarır bir tonda. Gamze'den hanımefendiye dönmüştük yine. Gözlerimi devirip küçük adımlarla ön tarafa doğru ilerledim. Arkamdan geldiğini botlarının yere vuruş sesinden biliyordum. Üstündeki askeri kamuflaj bile farklı ve havalı duruyordu.

"Kapıyı çaldık ama açan olmadı, ben de köpek seslerini duyunca bakmak istedim. Korkuttum sanırım sizi." Senden değil, o sırada köpeklerden korkuyordum ama senin de payın oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, sular donmuştu, ben de açmak için sıcak su döküyordum. Köpekler havlayınca zaten korkmuştum." Evin kapısına gelince aralık olan kapıyı itip botlarımı çıkarttım. Vestiyerde duran kedili panduflarımı giydim. Emre bir bana bir panduflarıma bakıp dudaklarını ısırdı. Komik gelmişti galiba.

"Aslında sular kesildi. Hava çok soğuk olduğunda donmaması için bir saat kadar su verilmiyor şebekelere," dedi öksürerek sesini ciddileştirip.

Ah Seda ah, başıma bunlar hep senin yüzünden geliyor. Ne vardı komşuyu arayıp 'Suyunuz akıyor mu?' diye sorsan da beni rezil etmesen? Ama yok, illa bir şey açacak başıma. İçeriye girdiğimizde Kerem salonda ayakta bekliyor, Seda koltukta oturuyordu.

"Hoş geldin Emre," dedi Seda. Tanıdığına artık emin olmuştum Emre'yi. Kerem'i tanımıyordu ama Seda.

"Hoş buldum yenge. Komutanımın acil işi çıktı, benden rica etti. Müsaitseniz arızalı peteğe bakacaktık." Emre durumu açıkladığında Seda yerinden bile kıpırdamayıp beni işaret etti.

"Tabii, Gamze sen gösterirsin. Ben biraz halsizim, odaya geçeceğim," dedi Seda. Tabii bütün işi bana yıkmak için kaç. Yanımda dursan incilerin dökülür.

"Tamam yenge," dedim surat asarak. Şimdi, hayır sen de gel, desem ayıp olacak. Bu kadar da düşüncesizlik olmaz. Tanımadığım kişilerle normalde yalnız kalmaktan hoşlanmam, Kerem'i tanıyor olmasam Emre'ye de abimin güvendiğini bilmesem kabul etmezdim.

"Üst katta oda," diyerek merdivenlere ilerledim. Önde ben, benim arkamda Kerem sonra da Emre çıktık merdivenleri. Koridorun başında durduğumda Emre'yle karşı karşıya geldim. Benim arkamda Kerem yok muydu? Bu adam nasıl bu kadar sessiz hareket ediyor? Kerem neden kızgın gözlerle Emre'ye bakıyor? Derin bir nefes alıp bütün sorularımı bir kenara bıraktım, odaya girdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu petek," dedim cam kenarındaki peteği işaret ederek. Kerem elindeki alet çantasıyla peteğin yanına ilerledi. Peteğin vanasını açtığında pıs diye bir ses çıktı. Sanki boş hava çıkıyormuş gibi.

"Komutanım, hava birikmiş içinde uzun süre açılmadığı için, ondan ısınmıyor petek. Her kış açılmadan önce havasının alınması gerekiyor," dedi Kerem. Arada bana baktığını da seziyordum ama kapının yanında kollarımı bağlamış, yere odaklanmıştım.

"Tamam, havasını al o zaman. Yardım edilecek bir şey var mı?" diye sordu Emre.

"Vananın altına tutmak için bir bezle bir leğen de lazım, su gelince yere akmasın." Kerem'in cevabıyla odadan çıkmak için bahane de bulmuştum.

"Ben getiririm." İkisi de cevap veremeden hemen odadan çıkıp aşağı mutfağa indim. Elimi kalbimin üstüne koydum.

"Neden bu kadar hızlı atıyorsun ki?" Derin bir nefes alıp dolaptan orta boy bir leğen, çekmeceden de temiz bir bez aldım. Yavaş ve sakin adımlarla üst kata çıktım. Seda odasına gitmişti, ortalıkta görünmüyordu.

"Getirdim," dedim odaya girip elimdeki bez ve leğeni Kerem'e uzatırken.

"Teşekkürler Gamze." Ben daha ağzımı açmadan odayı Emre'nin sert sesi doldurdu.

"Sen ne hakla ismiyle seslenirsin! Komutanının ailesinden birisine herhangi biri gibi seslenemezsin. Baba ocağı değil, asker ocağı burası asker!" Ben bile bağırışıyla yerimden sıçradım.

"Emredersiniz komutanım!" dedi Kerem asker selamı vererek. Kaşlarım çatılırken Emre'ye doğru döndüm.

"Kerem aileden zaten. Ankara'dan aile dostumuz olurlar. Ayrıca Gamze dese ne olacak?" dedim ben de sesimi yükselterek. Asla birilerinin üstünlük taslamasından hoşlanmazdım.

"Burada kaç tane asker var biliyor musunuz hanımefendi? Biri aile dostunuz çıktı, peki diğerleri? Bu rahatlığı onlara verirseniz ra-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hatsız olan taraf sonunda siz olursunuz," dedi Emre, biraz gücenmiş şekilde ses tonunu düşürmüştü.

Cümlelerini yumuşattığında da anlamıştım, çok daha sert bir üslup kullanabilirdi ve söylediklerinde sonuna kadar haklıydı. Kerem ile tanışıyorduk ama hiç tanımadığım birinin benimle samimi bir şekilde konuşmasını da istemezdim sonuç olarak.

"Ben özür dilerim, düşüncesizlik ettim ama Kerem'in suçu yok, sonuçta onunki de alışkanlık," dedim Kerem'i savunarak. Sonuçta o da bilemezdi bizim tanıştığımızı.

"İşine devam et asker." Emre söylediklerime karşı başka bir şey dememişti.

"Emredersiniz komutanım."

Kerem alet çantasından su anahtarını çıkartıp vanaya sabitledi. Leğeni de tam altına yerleştirdi. Ne kadar sıkarsa sıksın milim kıpırdatamadı. En sonunda yanından gelen oflama sesiyle Kerem başını kaldırıp baktı.

"Komutanım, çok eski borular, paslanmış. Açılmıyor." Bir hayli zorlamıştı kendini Kerem. Emre yanına ilerledi ve elini uzattı. Su anahtarını alıp, "Bir de ben deneyeyim," dedi.

Vanaya sabitlediği anahtar gırç sesiyle biraz açıldı ama o da bayağı güç kullanıyordu. Gerilen kol kasları kamuflajın üstünden bile belli oluyordu. Durup nefeslendi ve daha kuvvetli asıldı, en sonunda borunun çatırdamasıyla kırılması bir oldu. Daha ne olduğunu anlamadan üstümüze kaynar su fışkırmaya başladı.

"Çok sıcak!" diye bağırdım.

"Yandım!" dedi Kerem de.

"Ahhh!" diye inledi Emre, en yakın o olduğu için direkt eline gelmişti.

Hepimiz kaçacak yer arıyorduk. Odanın ortasında sanki bir şelale vardı da sıcak su akıyordu. O telaşla Emre ile çarpıştık ve kollarımdan sıkıca tuttu yine. Sırılsıklam olmuş üstümüzdeki elbiseler tamamen yapışmıştı. Saçlarımızdan sular damlıyordu. Zümrüt gözleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

iyice kısılmış, dikkatli bir şekilde bakıyordu bana. Geri çekilip beni serbest bıraktı.

Odaya baktığımda akan su duvarlara çarpıyordu artık. Kerem boruyu kapatmaya çalışsa da bir türlü başaramıyordu. Emre alet kutusunu açıp aceleyle içini karıştırdı. Bulduğu kerpeten ile borunun ağzını bükerek suyun daha fazla ilerlemesini durdurdu.

Merkezi sistem olduğu için kapatacak vana da yoktu. Yerler ıslanmış, biz ise denizden çıkmış gibi sırılsıklam olmuştuk. Oda sauna gibi buhar içinde kalmıştı. Şu hâlimiz tam rezillikti.

"Aaa şu hale bak, her yer batmış." Seda'nın sesini duyunca kapının önünde eli ağzında durduğunu gördüm. Sinirim zaten üstümdeydi bir de bu eklenince ben de sinirle cevap verdim.

"Sen git en iyi yaptığın işi yapıp uyu! Ben temizlerim buraları!" Sanki bilerek yapmışız gibi davranması çileden çıkartıyordu beni.

"Ben ne dedim şimdi?" dedi gözlerini doldurarak. Bir de ağlamasını hiç çekemeyecektim. Kırıcı bir şey söylemek üzereydim ki Emre araya girdi.

"Sen dinlen yenge, biz hallederiz burayı."

Seda bana sinirle bakıp arkasını döndüğü gibi gitti. Hem gelip yanımda durmuyor hem de laf ediyordu. Çok meraklıydım bozuk peteğine sanki. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım.

"Sakin olun, hallederiz şimdi. Yerdeki suyu almak için bir şeyler var mı?" diye sordu Emre bana bakarak. Anlayışlı biriydi, beni bu durumda bırakmamıştı en azından.

"Aşağıya bakayım, bir şeyler bulurum." Odadan çıkıp ıslak panduflarımı çıkarttım. Aşağı inip vestiyerden terlik aldım üçümüz için. Kendi terliklerimi giydim hemen çoraplarımı çıkartıp. Sonra da banyodan vileda, kuru bez ve çekpası aldım. Yukarı çıkıp odaya geri döndüm.

Terlikleri verirken ıslanmış yeşil çoraplarına bakıyordum. Kurallar gereği donlarına kadar yeşil giyiyorlardı. Bu bende gülümseme isteği uyandırırken yanağımın içini ısırdım. Şimdi yüzlerine karşı gülmek de ayıp olurdu. Nedenini sorsa ne diyecektim ki?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Terlik getirdim, çoraplarınızı çıkartın isterseniz. Bir de vileda ve çekpas var," diyerek yere terlikleri bıraktım. İkisi de çoraplarını çıkartıp ceplerine koydular ve terlikleri giydiler. Yerdeki halıfleksleri Kerem kaldırıp balkona astı. Ben paspas yaptım, Emre de çekpasla suyu topladı. En sona nemli yer ve yorgun biz kaldık.

"İki tane bez getirmiştiniz, onunla yerin nemini de alalım," dedi Emre.

"Gerek yok ben hallederim, yoruldunuz zaten." Tamir için gelip temizlik yapmışlardı resmen.

"Nemli kalırsa kabaran parkeler şişer. Abine masraf çıkar, zaten petek kırıldı," dedi Emre. Haklılık payı olduğu için aşağıdan getirdiğim bezi uzattım. Kerem ise içeri girmişti balkondaki halıları asma işini bitirip.

"Kerem, sen aşağı in ısın biraz, az kaldı zaten." Emre, Kerem'e bakarak söylediğinde gerçekten de üşümüş ve yorgun görünüyordu Kerem.

"Emredersiniz komutanım!" deyip bana doğru baktı. Sanki kal dememi istiyor gibiydi ya da ben yanlış anlıyordum. Daha sonra bir şey demeden çıktı.

Biz de elimizdeki bezlerle diz çökmüş yerleri iyice kuruluyorduk. Nemli kalan son bölgeye Emre ile aynı anda eğilince kafamız çarpıştı ve bir nefeslik mesafede gözlerimiz buluştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 6

"Ben silerim," dedim gözlerimi kaçırıp elimdeki beze bakarak. Bu yakınlık aramızda bir elektriklenme oluşturmuştu. Tekrar gözlerine baktığımda bana baktığını gördüm, sonra geri çekildi ve bana bıraktı. Tuttuğumun bile farkında olmadığım nefesimi verdim. Kapı açılınca içeriye giren Kerem, Emre'ye bakarak konuştu.

"Komutanım, Seda Hanım çay demlemiş, sizi çağırıyor." Biraz önceki atışmadan sonra bana hiç bakmamıştı. Sanırım tekrar Emre'yi kızdırmak istemiyordu.

"Tamam, geliyoruz," dedi Emre, ayağa kalkıp elindeki bezi peteğin üstüne bıraktı. Ben de son kalan yeri silip ayağa kalktım. Kerem kapıda bekliyordu.

"Bavulum," dedim içimi çekerek. Umarım kıyafetlerim ıslanmamıştır.

Emre peteği kapatınca bavulumu yerdeki suyun içinden alıp koltuğun üstüne koymuştu. Hızla gidip içini açtım. Şükür ıslanmamıştı. Geri kapattım fermuarını, arkamı döndüğümde iki adamın da beni izlediğini gördüm.

Kahretsin, en üstte iç çamaşırlarım vardı ve ben beyaz dışında her rengi seviyordum. Yüzüm kırmızının tonları arasında gezinirken az önceki olayı yok saymaya çalıştım. Yoksa utançtan bu odadan bir daha çıkmazdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kerem, ben sana abimin üstünden getireyim. Emre Bey siz de ister misiniz?" dedim. Askeriye on dakika uzaklıktaydı lojmanlara, yedek üstü orada vardı muhtemelen.

"Gerek yok, ben de burada oturuyorum. Bu arada aklıma gelmişken tavuklu patatesiniz çok güzeldi, elinize sağlık." Cömertçe gülümsemesini bana sunarken, zümrüt gözleri parlıyordu.

Abimin 'bekâr arkadaş' terimi bunun üzerine Emre oluyordu. Ben daha bir şey diyemeden Kerem boğazını temizleyip odada olduğunu belli etti.

"Teşekkür ederim, afiyet olsun. İsterseniz siz aşağıya inin, ben de birazdan geleceğim."

Bir daha onların yanında valizimi açmayı düşünmüyordum. Üstümü değiştirmem gerekiyordu, feci hâlde ıslanmıştım. Emre başını sallayıp kapıya doğru ilerledi.

İkisi çıkınca kapıyı arkalarından kilitledim ve kanepenin üstünde olan bavulumu açtım. İçini deşerek aradığımı bulmaya çalışırken de söyleniyordum. Ne var canım renkli iç çamaşırı seviyorsam! Ben size donunuzun rengini biliyorum, diyor muyum hiç!

Hızla üstümü değiştirip aşağı indim. Seda, Emre ve Kerem mutfaktalardı. Hayret doğrusu, çay demlemeyi biliyor muydu bu kız?

"Yenge, Kerem için abimin kıyafetlerinden verir misin?" dedim mutfağa girdiğimde. Gülümseyerek yanıma geldi ve kenara çekti beni.

"Elin adamına neden vereceğim kıyafet? Gidince değiştirsin işte," dedi kaşlarını çatarak. Hoş geldin ikiyüzlü Seda.

"Elin adamı değil Kerem, Ankara'dan aile dostumuzun oğlu. Abim de tanıyor, ayrıca bu yaptığın çok ayıp, tanımasa bile bizim yüzümüzden hastalanabilir." Seda'nın tutumunu değiştirmediğini görünce elimdeki en güçlü kozumu oynadım bunu yapmak istemesem bile.

"Abim böyle davrandığını öğrenirse, ki bence öğrenir, sana kızar bana değil," diyerek kaşımı kaldırdım. Abim bunu duysa kesinlikle kızardı, ikimiz de biliyorduk.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen beni tehdit mi ediyorsun?" Sinirle konuştuğunda omzumu silktim.

"Nasıl anlamak istiyorsan," dedim ve ona arkamı dönüp mutfağa gittim. Kendime de bir bardak çay aldım, sandalye çekip oturdum. Emre ve Kerem karşılıklı, ben de ortadaki boş yerde oturuyordum. Biraz sonra Seda elinde eşofman takımı, çorap ve iç çamaşırı ile geldi.

"İç çamaşırı kullanılmamış, etiketi üstünde, rahatça giyebilirsin yan odada." Kerem'e yüzünde sevecen bir gülümsemeyle elindekileri uzatıp konuştuğunda şaşırmadım.

"Teşekkürler Seda Hanım, zahmet oldu size de." Kerem mahcup olarak konuştuğunda, Seda işi iyice abarttı.

"Hanım da neymiş, sen Seda abla de bana. Gamze senden çok söz etti," dedi gülümseyerek. Kerem de bana bakıp gülümsedi, bense kaşlarımı çatmış Seda'ya bakıyordum. Sırf onu biraz önce zorlandığım için böyle şeyler söylüyordu.

"Giyin hemen, çıkıyoruz," dedi Emre sert bir ses tonuyla. Baktığımda yeşillerinin bir ton daha kararmış, alnının kırışmış olduğunu gördüm. Sinirlenmiş miydi?

"Emredersiniz komutanım." Kerem baş selamı verip çıktı mutfaktan. Yan odadan kapı kapanma sesi gelince Emre konuşmaya başladı, ben ise çayımı karıştırmakla meşguldüm.

"Yenge, petek kırıldı, asker beceremedi. Ben yarın şehirden bir usta gönderirim. Pas tutmuş borular." Asker mi beceremedi sen mi?

"Senin ayı gücünden olmasın," diye mırıldandım. Emre duyduysa da bir şey demedi ama dudağının kenarı hafif kalktı gibi geldi bana ya da yanlış gördüm.

"Tamam Emre, zaten o odada Gamze kalıyordu, salonda yatar bugün de," dedi önemsiz bir şeyden bahseder gibi.

Tabii canım, Gamze yakında kapının önünde de yatar zaten. Bu gidişle bana oranın yolu görünüyordu. Kapı önünde birileri göreceği için orada yatırmazdı gerçi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yok yenge ne salonu, tavan arasında yatarım ben," diyerek başımı iki yana salladım, nerede yatıracağını bilerek.

"Hazırım ben komutanım," dedi Kerem içeri girerken. Abimin kıyafetleri tam olmuştu aslında, keşke Emre de giyseydi, paçaları ona bir karış yukarıda olurdu. O hâlini aklıma getirmek gülümsetti beni. Gözlerim dalgınca bakarken Emre'nin bardağı masaya biraz sert bir şekilde bırakmasıyla başımı kaldırdım.

"Biz gidelim artık. Çay için teşekkürler yenge," dedi Emre ayağa kalkarak. Ben de ayağa kalktım, Seda zaten tezgâha yaslanmış ayaktaydı.

"Rica ederim Emre. Cahit akşama gelir değil mi, bir sorun yok?" diye sordu Seda.

Abimin görevi dolayısıyla bazen iki üç gün eve gelmediği oluyordu. Tabii bu şehir içinde olan görevinde geçerliydi. Bazen şehir dışı hatta ülke dışı operasyonlara katılıyordu, ki aylar sürdüğü de oluyordu. Seda ile nişanlıyken iki ay gitmişti. Tabii bize operasyona nereye gittiğini ve içeriğini söyleyemiyordu, sadece gideceğinden haberimiz oluyordu. Ne zaman döneceğini bile bilmiyorduk.

Haftada bir ya da iki kez arayıp iyi olduğunu söylemişti gittiği dönemde. Bu sırada Seda ile araları açılmış, hatta nişanı atma durumuna gelmişlerdi. Abim ona bu seçeneği ilk kez o zaman sunmuştu. Sonuçta işiydi bu ve keyfine göre de gitmiyordu. Zamanla Seda kabullendi bu durumu ama abim ne zaman gitse hepimizin kalbi sıkışıyordu. Gözümüz yollarda, kulağımız telefonun sesinde kalıyordu.

"Yok yenge, akşama gelir, denetleme olacakmış da evraklarla uğraşıyordu," dedi Emre içimizi rahatlatarak.

"Tamam Emre, kolay gelsin size." Seda benim kalktığım sandalyeye oturarak konuştuğunda kalkmayacağını belli etmişti. Emre ve Kerem çıkınca ben de yolcu etmek için arkalarından ilerledim. Seda olmayacağına göre birinin misafirperver olması gerekiyordu.

"İyi günler Gamze Hanım." Kapıya geldiğimizde çıkmak üzereyken durup bana baktı Emre. Yine hanımlı cümlelere dönmüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Size de Emre Bey," dedim beyin üstüne basturarak. Kerem bana gülümseyip başıyla selam verdi, ben de tebessüm ettim.

"Takım çantası nerede asker?" dedi Emre yine otoriter ses tonuyla.

"İçeride unutmuşum komutanım." Kerem yere bakarak cevap vermişti, utanmıştı sanırım. Emre başını iki yana salladı.

"Ben getiririm şimdi," dedim daha fazla sorun çıkmasını istemediğim için.

"Çok ağır siz kaldırmayın, ben alırım," dedi Emre. Ben daha cevap vermeden yanımdan geçip üst kata çıkan merdivenlere ilerlemeye başladı.

"Hayır," dedim ama duymadı büyük ihtimalle.

Arkasından koşar adım ilerledim ben de. Bavulumu kanepenin üstünde açık duruyordu! Odaya girdiğimde Emre alet çantasını almış kapıya gelmişti. Yüzüne baktığımda gülümsememek için dudaklarını ısırıyordu. Çok mu tatlıydı ne?

"Buyurun," dedim, kenara çekilerek yol verdim geçmesi için.

Yanımdan geçerken kollarımız birbirine değdi, ürperdim birden. Tuhaf hissettirmişti. Koltuğun üstünde duran valizime baktığımda ise en üstte duran yarım sporcu atletim bana göz kırpıyordu. Ellerimi yüzüme kapatıp ayaklarımı yere vurdum. Bir adama göstermediğim o kalmıştı!

Biraz bekleyip gittiklerinden emin olduktan sonra odadan çıktım. Emre'nin o son gülüşü içimde kalmıştı. Yani bir yerde rezil olma gibi bir durum olabilirdi ama bunu düşünmek istemiyordum. Bence bu küçük bir kazaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 7

Merdivenlerden inip salona geçtim. Seda salonda, elinde cips kâsesiyle televizyon izliyordu. Ne zaman görsem abur cubur atıştırıyordu ve bu çok sağlıksızdı. Yanına doğru ilerleyip beni göreceği şekilde durdum. Büyük kâse bitmişti neredeyse.

"Meyve tabağı yapsaydım? Cips zararlı değil mi?" Sorumla birlikte omuz silikti.

"Canım çekti," dedi bana bakmadan. Başka bir şey demek istemiyordum ama bebeği de düşünüyordum. Keşke o da biraz düşündeydi.

"Güzel bir meyve tabağı yapayım ben sana, hem zaten bir yerde okumuştum bir iki tane yesen bile nefsini köreltiyormuş. Yeme demiyorum ama sağlıksız sizin için," dedim açıklayarak. Cips kâsesini önündeki masaya vurarak bıraktı.

"Bir karışmadığın yediklerim vardı ona da karış. Gözün mü vardı al ye!" Sinirle sesini yükselttiğinde sakin kalmak benim için daha zordu.

"Saçmalıyorsun artık Seda. Ben sizin iyiliğinizi düşünerek söylüyorum!"

Her şeye susabilirdim ama haksızlığa asla gelemezdim. Kalktığı gibi bana sinirle bakıp bir şey söylemeden odasına gitti. Geleli daha bir hafta oldu ve daha iki ay üç hafta buradaydım maalesef. Derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım. İşe yaramayınca dışarıda yavaş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yavaş yağan kara baktım. Montumu giyip kendimi dışarı attım. Bir yandan da korkuyordum, tilkiler ve köpekler oldukça fazlaydı ama evde boğulacak gibi olmuştum. Allah'tan anahtarı yanıma almıştım, yoksa hayatta açmazdı kapıyı. Biraz uzaklaştıktan sonra yere düşen karaları izlemeye başladım.

"Gamze!" diyen Kerem'in sesiyle ona doğru döndüm. Hızlı adımlarla bana doğru geliyordu. Canım sıkkın olduğu ve hiç arkadaşım olmadığı için burada tanıdık birini görmek iyi gelmişti.

"Selam," dedim karşımda durduğunda.

"Selam, bir sorun mu var?" dedi asık yüzüme bakarak.

"Seda ile tartıştık biraz. Sen hayırdır, nereye?" Asker olduğu için nöbet yerini terk edemezdi, bir sorun olmadığı sürece.

"Bazı evraklar vardı ekmek satışları ile ilgili, büfeye ben bakacağım için istediler. Denetleme varmış, Cahit abi arayınca yerimi bir askere bırakıp onları götürdüm." Emre de Seda sorunca demişti denetleme olacağını. Peteğe bakmak için gelen Kerem'le abim bu yüzden gelememişti.

Askeriye on dakikalık bir mesafede olduğu için sorun olmuyordu sanırım böyle gidiş gelişler. Bazen abimi aradığımızda Ankara'dayken öğle yemeğine eve gelmiş olurdu. Tabii hamile kalan Seda yemek yapmamaya ant içtiği için bayağı zaman olmuştu. Genelde askeriyede yiyordu öğle yemeğini.

"Anladım, seni tutmayım ben. Sorun olmasın." Durduğumuz yerde ikimiz de üşümeye başlamıştık kar yağmaya devam ederken. Kerem ellerini ceplerine koyarken, benim de burnumun kızardığı emindim.

"Sen de eve git ve kafana takma. Gördüğüm kadarıyla yengen pek kafa dengi biri değil. Hasta olursan sana bakacağını da sanmıyorum," dedi gülerek. O kadar haklıydı ki ben de güldüm. Tam biraz önceki olayın üstüne gelince sinirim bozulmuştu sanırım.

"Peki, gidiyorum. Görüşürüz," dedim geriye doğru bir adım atarak.

"Görüşürüz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kerem de gülümseyip arkasını döndüğünde geldiği gibi hızlı adımlarla büfeye doğru ilerledi. Ben de yavaş adımlarla eve geri dönüş yoluna geçtim. Telefonum çaldığında abimin aradığını gördüm, beklemeden açtım.

"Efendim abi?"

"Prensesim, Seda'yı aradım ama duymadı galiba. Akşam markete gideceğiz, eksikler var deyip duruyordu. Sen söyle de listeyi hazırlasın. Sen de istediklerini ekle." Seda şu an uyumakla meşgul olduğu için telefonunu sessize almıştı büyük ihtimalle.

"Tamam abi, söylerim, odasındaydı," dedim eve doğru adımlarımı hızlandırıp.

Telefonu kapatınca derin bir nefes verdim. Gel de konuş şimdi hanımefendiyle. Söylene söylene eve gittim, kapıyı açtım. Salona baktığımda aynı cips kâsesini almış kalanı yerken televizyon izliyordu. Bu kadın asla akıllanmayacaktı.

"Abim aradı, akşam alışverişe çıkacakmışsınız. Listeyi yapsın, dedi."

Söyleyeceklerimi söyleyip montumu çıkarttım ve mutfağa geçtim. Akşama yemek gerekiyordu ne de olsa. Dolaptan çıkarttığım patlıcan ve kıyma ile karnıyarık yapmaya karar verdim. Hızla işe başlayıp kollarımı sıvadım. Yemek bittiğinde yağdan dolayı rahatsız hissettim kendimi.

Dün aksilikler yüzünden alamadığım duşu almak için üst kata çıkıp banyoya geçtim. Suyu açıp ısınmasını beklerken, odaya dönüp giyeceğim kıyafetlerimi hazırladım. Sıcak bir duş aldıktan sonra hasta olmamak için hızla üstümü giyip saçlarımı kuruttum. Abimin geliş saati olduğu için aşağı indim. Tam zamanında inmem ile kapı çaldı. Seda oturduğu yerden kalkarak ilk defa bir şey yaptı ve kapıyı açtı.

Mutfağa doğru geçtim çünkü bana nispet yapar gibi abartılı hoş geldin faslını görmek istemiyordum. Sanki kumasıydım, hamilelik psikolojisini iyice bozmuş, saçmalamaya başlamıştı.

"Prensesim, ne yapıyorsun?" dedi abim mutfağa girerek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hoş geldin abi. Sofrayı hazırlıyorum," dedim gülümseyerek.

"Tamam abim, üstümü değiştireyim geliyorum," dedi ve mutfaktan çıktı abim.

Ben de sofrayı tamamen hazırlayıp yemekleri servis ettim. Pilav yapmıştım her ihtimale karşı ikinci bir tavuklu patates vakası yaşamamak için. Abim ve Seda da geldiğinde yemek için oturduk.

"Yaptın mı listeyi?" diye sordu abim Seda'ya bakarak.

"Yaptım. Ama Gamze ile ikiniz gidin, ben pek iyi hissetmiyorum," dedi. Gerçekten şaşırmıştım, beni evde bırakıp gitmek daha çok ona göreydi. Tabağımdaki yemeğimi yemeye devam ettim yorum yapmadan.

"Sen dinlen o zaman. Gideriz değil mi Gamze?" dedi abim bana dönerek.

"Gideriz abi tabii," dedim, sonunda insan içine çıkmak iyi gelecekti benim için de.

Yemeklerimizi yiyince mutfağı hızlı bir şekilde topladım. Üst kata çıkıp üstüme kalın, siyah bir kazak ve siyah bir kot pantolon giydim. Saçlarımı tepeden toplayıp bir haftadan sonra ilk kez hafif bir makyaj yaptım. Aşağı inip montumu ve beremi taktım. Hava akşamları gerçekten de dondurucu oluyordu. Abim de hazır olunca botlarımızı giyip Seda'yı evde bırakıp çıktık.

"Gamze, Seda seni çok zorluyor mu?" diye sordu abim arabaya bindiğimizde.

"Her zamanki Seda abi, alıştım artık," dedim.

Seda'yı abime şikâyet etsem, sadece araları açılacaktı. Üstelik hamile olduğu için vicdanım elvermiyordu. Kendim halletmeye çalışıyordum.

"Gerçekten geldiğin için minnettarım prenses. Annesi ile hâlâ küs, ablaları ile de pek anlaştığı söylenemez gerçi. Kimse gelmek istemedi, seni buraya sürüklemek istemezdim," dedi abim. Arabayı lojmandan çıkarttığında ana yola girmiştik. Merkez yakın değildi arabayla gidiyor olsak bile.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Seda'nın durumunu ikimiz de biliyorduk ve olayın üstüne gitmek sadece herkesin yıpranmasına yol açardı. Daha önce bunları tekrar tekrar yaşadığınız için artık umursamamaya karar vermiştim. Ne olursa olsun bir çocukları olacaktı.

"Sorun değil abi, bilirsin kardeşin dayanıklıdır," dedim gülerek.

"Sağ ol prensesim," dedi abim de gülümseyerek.

Yol boyunca Ankara'dan, akrabalardan ve eski okulumuzdan konuştuk. Sonunda kırk beş dakikalık yol bitmiş, en yakın merkezdeki markete gelmiştik. Burada zaten iki büyük market vardı. Arabadan inip markete doğru ilerledik. Market arabası aldık, listede olanları arabaya koyuyorduk. Genelde market uzak olduğu için toplu alışveriş yapılıyordu.

Market arabasını iterken raflara bakıyordum. Abim tıraş malzemelerini almak için diğer reyonlara bakıyordu. Market arabası tak diye bir sesle çarpınca reyonu devirdim sandım. Karşıma baktığımda ise dudağının hafif kenarı kalkmış zümrüt gözlü adam duruyordu.

"Pardon hanımefendi, görmedim," dedi, gözlerindeki parıltılardan bile bilerek yaptığına emin olmuştum.

"Sorun değil," dedim sesimi düz tutarak.

"Emre, ne yapıyorsun kardeşim?" Arkamdan gelen abimin sesini duyunca market arabasını geri çektim. Yanımıza geldiğinde abim Emre ile el sıkıştılar.

"Ne yapayım abi işte alışveriş, tek olunca her şeyi kendin yapıyorsun," dedi bana bir bakış atarak. Tabii ki de abime çaktırmamıştı.

"Anladım kardeşim, kolay gelsin." Abimin telefonu çalınca bekletmeden açtı. Seda bir şeyler istemeyi unutmuştu sanırım.

"Efendim Seda, eksik bir şey mi var?" Tam da aklımdan geçendi. Seda konuşunca abimin kaşları çatıldı.

"Tamam, hemen geliyorum, hastaneye gideriz," dedi abim, ardından telefonu kapattı. Endişelenmiştim, evde tek başınaydı üstelik.

"Abi Seda iyi mi?" diye sordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Seda rahatsızlanmış biraz, hastaneye götüreceğim." Abimin de yüzü asılmıştı.

"Alışverişiniz de bitmemiş," dedi Emre iki paket makarna ve salça olan önümdeki market arabasına bakıp.

"Evet, alınması da gerekiyor, yarın nöbetim var. Emre sen bırakır mısın Gamze'yi alışveriş bitince? Belki market kapanır biz geri dönene kadar," dedi, benim gözlerim şaşkınlıkla büyümüştü.

"Tabii ki abi, sorun değil," dedi Emre rahat bir şekilde. Abim bana dönüp cüzdanından kredi kartını çıkartıp verdi.

"Alışverişi yaparsın Gamze, liste zaten var. Emre bırakır seni alışveriş bitince eve. Olur değil mi?" dedi abim bana bakarak. O da zor durumda kalmıştı.

Hayır diyemeyecektim artık.

"Olur abi," dedim kartı alıp. Abim marketten ayrılırken ben öylece arkasından bakmıştım.

"Baş başa kaldık artık. Başlayalım mı alışverişe hanımefendi?" dedi Emre gülümseyerek.

"Başlayalım bakalım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 8

Elimdeki listeye bakarak eksikleri market arabasına attım. Ben nereye gitsem Emre de peşimden ilerliyordu. Ped almam gerekiyordu ve onunla birlikteyken mümkün değildi. Tanımadığım bir adamla, böyle bir ânı paylaşmak istemiyordum. Sonuçta birbirimizi tanımıyorduk ve benim özelimi bilmesine gerek yoktu. Abim olsa kolaylıkla alırdım ama Emre benim için bir yabancıydı.

"Sen kasaya git, ben geliyorum," dedim ona doğru döndüğümde. Tek kaşını kaldırıp sorgular gibi baksa da salladı.

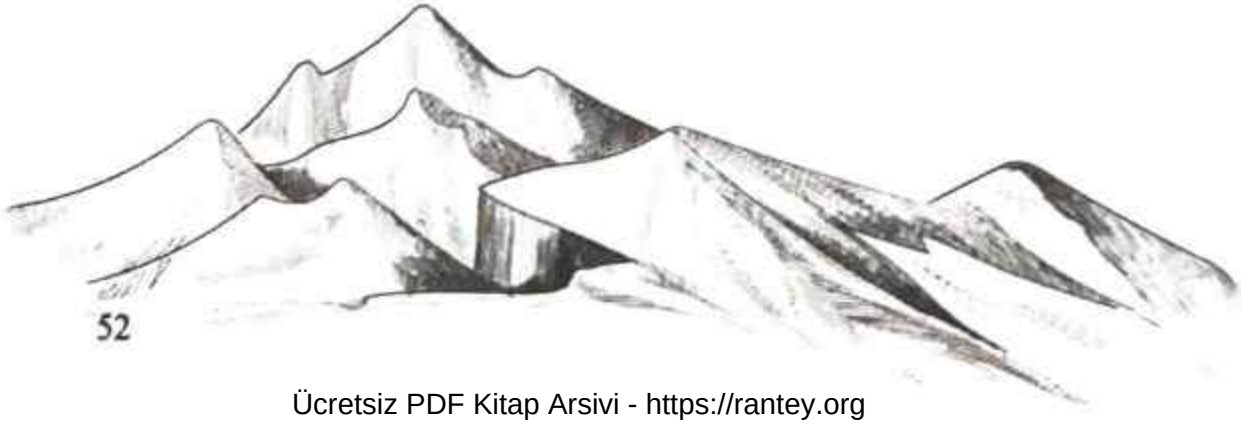
Derin bir nefes alıp hızla sanki bir şey çalıyormuş hissiyle paketi market arabasına atarak üstüne başka malzemeleri koydum. Sağ sola baktım, etraf temizdi. Operasyon başarıyla tamamlandı. Market arabasını kasaya doğru sürdüm. Emre çoktan poşetleme işlemine başlamıştı. Kasada bir kız vardı, aslında erkek bile olsa fark etmezdi ama nedense Emre'den çekinmiştim.

Hemen arabayı boşaltıp diğer tarafa geçtim. Ben ödemeyi yapmak için kartı çıkartırken kasiyer kız poşetleme işlemine devam etti. Emre kendi poşetlerini alınca kasanın diğer tarafına geçtim ben de.

"Bitti mi, başka bir yere uğrayacak mısın?" diye sordu Emre.

"Başka bir şey yok," diyerek cevapladım.

"589 lira 70 kuruş." Son üründe kasadan geçince toplam tutarı söyledi kasiyer.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Her şey ne kadar da pahalı." Söylenerek kartımı kasiyere uzattım.

Kasiyer kız yapacağım bir şey yok der gibi omzunu silkti. Tabii o çalışandı sonuçta, patron olacak adama söylemeliydik aslında bunları. Şehir merkezi uzak olduğu için mecbur alacaktım, bir daha ne zaman toplu alışverişe gelirdik bilinmezdi. Aldıklarımızda hiçbir şey yoktu. Yağ, salça, çay, şeker ve un. Hepsi de iki kiloluktu. Biraz da atıştırmalık bisküvi türü, kahvaltılık peynir, zeytin bir de çikolata. Ankara'da alsak en fazla 350 lira tutacak miktar çok fazla gelmişti bana. Poşetler benim olmasına rağmen Emre çoğunu almıştı.

"Araba hemen şurada." Emre marketin önündeki siyah arabayı göstererek konuştuğunda arabaya hayranlıkla baktım. Oldukça güzel bir arabaydı. Alışveriş poşetlerini bagaja yerleştirdik.

"Ben bir abimi arayayım." Telefonumu çıkartıp rehbere girdim.

Seda her ne kadar beni sinir etse de endişelenmiştim. Arabaya geçtiğimizde Emre ısıtıcıları açtı ve içerisi yavaş yavaş ısınmaya başladı. Abimi aradığımda telefon uzun bir süre çaldı ama açan olmadı. Bu sefer Seda'yı aradım, aynı şekilde açmadı telefonu. Tam endişeyle bir de Emre'nin aramasını söyleyecekken Seda'dan mesaj geldi.

'Hastaneden çıktık. Tatlı istedi canımız, bizi rahatsız etme.'

Sinirle elimi dizime vurdum. Bu kızdan gerçekten hoşlanmıyordum. Tekrar ve tekrar abimi aradım ama telefon açılmadı. Sinirle ofladığımda Emre'nin de dikkatini çekmiştim.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Abimi arıyorum ama telefonu açmıyor. Anahtarım yok." Sıkıntıyla söylediğim sözlerin ardından telefonumu geri cebime koydum.

"Bir de ben arayayım," dedi.

Sanki benim telefonumu açmayan abim, onun telefonunu açacaktı. Telefonunu çıkartıp aradı, uzun süre çalan telefona yanıt gelmedi. O da kabullenmişti açmayacağını. Başlarına bir şey gelmediğini biliyordum Seda'nın mesajıyla. İçim bu yönden rahattı.

"Biz gidene kadar onlar da dönmüş olur belki," diyerek arabayı çalıştırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yola çıktığımızda sinirden dudaklarımı kemiriyordum. Bu ne biçim düşüncesiz bir kız. Ama bu sefer sınırı aştı, abime söyleyecektim yaptığını. Beni ne hale düşürmüştü, kapıda kalmıştım resmen. Emre yanımda olmasa, bu soğukta marketten tek başıma dönmek zorunda kalacaktım.

"Bozmayın sinirinizi, eninde sonunda eve gelecekler," dedi Emre. Halen sizli bizli konuşuyor! Abime gelince abi, Seda'ya gelince yenge, bana gelince siz!

"Ne zaman bırakacaksın?" dedim sıkıntıyla nefes vererek.

"Neyi?" dedi bana bir bakış atıp önüne dönerek. Kaşları kalkmış, ne demek istediğimi merak etmiş gibiydi.

"Şu hanımefendi mevzusunu. Seda'ya bile yenge diyorsun, ben alışık değilim sürekli karşı karşıya geldiğim biriyle sizli bizli konuşmaya. İş yerim değil sonuçta burası." Kendimi açıkça ifade etmiştim.

"Asker yakınlarına -özellikle annesi, eşi, kardeşi, kızı- hanımefendi demek, siz diye hitap etmek kural gibi bir şey. Bu saygıdan ötürü yapılır. Ne kadar kutsal bir meslek olduğunu kendi içimizde hatırlatırız. Vatan için canını verecek kişilerin en yakınları onlar. Evladını, eşini, abisini, babasını bu vatanın birliği ve bütünü için feda edenlerdir onlar. Şehit olduktan sonra arkamızdan en çok ağlayan, eksikliğimizi hissedendir. Bu yüzden bunu bilir ve her zaman saygılı biçimde davranırız. Ama eğer istemiyorsan tabii ki Gamze diyebilirim."

"Anladım ama Gamze yeterli benim için," dedim tebessüm ederek. Uzun açıklaması tatmin edici ve gerçekten de güzeldi. Kısaca 'Tamam, Gamze derim' demek yerine detaylı bir şekilde görüşlerini paylaşması hoşuma gitmişti.

"Bir şey sorabilir miyim?" Meraklı çıkan sesimle kısaca bana bakıp önüne döndü.

"Tabii ki Gamze," dedi gülümseyerek.

"Sen de atanamayan kadrosundan mı transfer oldun abim gibi, yoksa en başından mı asker olmayı tercih ettin?" diye sordum merakıma yenik düşüp.

Çünkü ikisi arasında bana göre büyük fark vardı. Bir tarafta severek ve isteyerek bu işe gönül vermiş birisi, diğer tarafta mecburiyetten ortaya çıkmış bir iş olarak nitelendirilmişti. Tabii ki herkes vatanını sever, korumak isterdi ama sevdiğin işi yapmak daha cazip gelirdi insana.

Mesela ben hep öğretmen olmak istemiştim ve maalesef mesleğimi yapamıyordum. On iki yıl eğitim görüp üstüne sınavı kazanıp dört sene üniversite eğitimi almam, mezun olmam yeterli olmamış, üstüne yan dal ve ana dal olmak üzere KPSS'ye girmeye mecbur bırakılmıştım.

"Asker olmayı çocukluğumdan beri istiyorum. Mahallede bir abi vardı. Nasıl fiyakalı, böyle çekmiş üstüne üniformayı... Hayranlıkla bakardık geldiği zamanlarda, annesi oturuyordu bizim mahallede. Oğlu geldiği zaman kapıya kadar çıkar gururla göğsünü gererek sarılırdı. Ben de hep özenmişimdir, büyüyünce ben de asker olacağım derdim hep. Ayrıca teğmen olanlar liseden mezun olunca direkt eğitim görüyorlar. Üniversiteyi şimdi dışarıdan okuyorum yükselmek için," dedi, gözleri eskiye dalmış, biraz da bulutlanmıştı sanki yeşilleri.

"Ne güzel, çocukluk hayalini gerçekleştirmişsin. Peki o abiye ne oldu?" dedim merak ederek. Sanki o arada bir şeyi kaçırmıştım.

"Şimdi emekli oldu, Ayvalık'a taşındılar, torun seviyor. Biz de onun görevini devir aldık ya, asker selamı veriyoruz işte," dedi gülümseyerek. İçim rahatlamıştı, bir an kötü bir şey oldu sanmıştım.

"Radyoyu açabilir miyim?" Ortamda tekrar bir sessizlik olunca, uzun yol çekilir olmuyordu.

"Tabii ki," dedi Emre.

Dijital ekranı açıp radyo listesine girdim. Radyonun ekranı dokunmatikti. Nostaljik şarkılar çalan bir radyo kanalını açtım, eski şarkıları dinlemeyi her zaman seviyordum. Sesini biraz açınca sunucunun sesi duyuldu. Eski şarkılar her zaman ilgimi çekerdi, şimdiki dinlediğimiz şarkılardan kat kat iyiydi.

"Evet, şimdiki şarkımız bütün gamzelilere gelsin." Sunucunun sesi radyodan geldiğinde tek kaşımı kaldırdım.

Ne alakaysa diye düşündüm, ta ki şarkının melodisini duyana kadar. Anasını satayım, zaten bende şans olsa Seda yengem olmazdı! Hızla ekrana dokundum başka kanala geçmek için ama bir türlü değişmiyordu. Neredeyse bütün tuşlara tek tek ve birlikte basmıştım. Bozulmasına bile razıydım.

"Neden değiştiremiyorum?" diye söylendim.

"Radyo donmuştur büyük ihtimalle. Soğuklardan arada oluyor, tamir ettirmek için de götüremedim, zamanım yoktu." Emre radyosuna yaptığım işkenceyi henüz fark etmemişti.

Gamze, kızım şimdi sıçtın. Sesini kısayım dedim o bile olmadı. Ben de sessizce geriye yaslandım, başımı çevirip gözlerimi kapattım. Radyoya da lanet ediyordum. Tam donacak zamanını buluyordu. Ve arabanın içini şarkıcının sesi doldurdu.

"Ah nasıl da güzel belinde o gamze,
Can yakıyor her gördüğümde.
Alevlendiriyor teni tenime değdiğinde,
Söndüremiyor hiç kimse.
Ah Gamzeli'm, alev aldı her yerim,
Ah Gamzeli'm, gülümse seyredeyim.
Tutuldum kaldım, dayanamıyorum.
Sana bakmalara doyamıyorum.
Gamzelerine tav oldum,
Gözlerine bakarken mahvoldum.
Bir çukura düştüm çıkamıyorum,
O gamzelere nasıl yandım bilemiyorum.
Gülünce gülüyorum, ah eriyorum,
Bu nasıl belâ, müptelası oluyorum."

Şarkı devam ederken Emre'ye kaçamak bakışlar atıyordum. Güldü gülecek bir hâli vardı. Şu an ellerimi yüzüme kapatıp çığlık atmak istiyordum. Derin nefesler aldım. Başkası olsa ne yapardı acaba? Ya-

nınızda çok yakışıklı bir erkek oturuyor, siz onu fazla tanımıyorsunuz ve isminizle ilgili yansın geceler tarzında bir şarkı dinliyorsunuz. Ah ah, tamam ben bu şarkıyı severek dinliyorum ama evde tek başıma, son ses açıp dans ederken seviyorum.

Şarkı bittiğinde derin bir nefes aldım. Sonunda bitmişti, bana bayağı uzun gelen süre. İstemediğiniz bir şey olduğunda hep böyle değil midir, saniyeler saat olur. Önüme dönüp yolu izlemeye başladım. Radyo bana inat eder gibi başka bir şarkıya geçerken, esnemeye başladığımda Emre bana bakıp yola döndü. Önümüzdeki cama yansıyan yansımasına bakıyordum o arada.

"Çok sıkıcıyım sanırım, uykun geldi hemen." Emre bana bir bakış atıp konuştuğunda içimi çektim. O sıkıcı değildi, araba yolculuklarında hep uykum geliyordu.

"Hayır, sadece yoruldum sanırım," dedim, içerisinin sıcaklığı ile iyice mayışmıştım bu arada. Araba tutması diye bir şey vardı ve ben de bundan muzdariptim. Kısaca ya uykum geliyordu ya da içimin dışına çıkma isteği.

"Dinlen istersen, daha var eve," diye öneride bulundu.

"Aslında iyi olur," dedim, yan tarafa biraz daha dönüp yaslandım ve gözlerimi kapattım.

Yorgunluk ve sıcaklık birleşince daha fazla dayanamamıştım. Arabanın kavisli yolda gitmesi bir beşiğin sallanması gibiydi benim için. Uykumu daha çok getiriyordu. Bir de ben huzurlu olduğum zaman uyumayı çok severdim ve şu an kendimi huzurlu hissediyordum. Bedenim gevşerken uykuya daldım.

"Gamze, geldik," diyen Emre'nin sesiyle yerimde hareket ettim. Gözlerimi açtığımda aramızda çok az bir mesafe vardı. Eli kolumda duruyordu. Gözlerimi kırpıştırdım birkaç defa.

"Uyumuşum," dedim mırıltı şeklinde çıkan sesimle.

"Fark ettim," dedi gülümseyerek. Gözlerimin içine bakıyordu ve oldukça yakındı. Sonra kolumu bırakıp geri çekildi.

Oturduğum yerde doğrulup tutulan boynumu esnettim. Kapıyı açıp dışarı çıktım. Havada dondurucu bir soğuk vardı. Ellerimi bedenime sardım ve hızla kapıya ilerledim. *Abi, lütfen dönmüş ol.* Zile defalarca bastım ve abimi aradım. Telefon çalıyordu ama cevap yoktu, evin bütün ışıkları da kapalıydı. Seda'yı arama gereği bile duymuyordum, açmayacağı kesindi.

"Ne oldu?" dedi Emre yanıma gelerek.

"Ne olsun, evde kimse yok. Telefonları da açmıyorlar," dedim. Üşümeye başlamıştım ve biraz daha dursam garanti hasta olurdum.

"Tamam o zaman şöyle yapıyoruz, arabada kâğıt kalem var. Kapıya not bırakıp bana geçiyoruz." Emre çözüm yolunu söylediğinde kararsız kaldım.

"Hayır, beklerim."

Evine gitmek istemiyordum, abim gelirse sorun edebilirdi belki. Ama bir yandan da ne zaman gelecekleri belli değildi ve başka tanıdığım biri de yoktu. Sorun ederse ondan daha haklı sebeplerim olduğu ortadaydı. Bir yandan da havanın soğuk olmasını ve ne zaman döneceklerini bilmemek vardı.

"Başka çaren var mı?" diye sordu Emre bir boş eve bir de bana bakarak.

Sanırım yoktu.

"Tamam, abimler gelene kadar sadece," dedim kabullenişin verdiği yenilgiyle.

"Daha fazla üşüme, hadi arabaya geçelim."

BÖLÜM 9

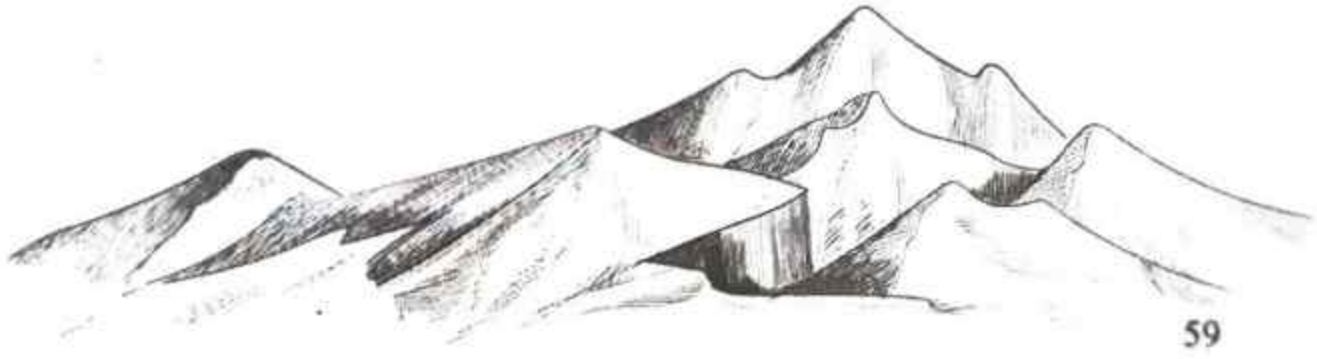
İndiğimiz arabaya geri bindik. Ah Seda, başıma ne işler açıyorsun. Emre torpidoyu açıp kâğıt ve kalem alıp bana uzattı yazmam için. 'Geldik, evde yoktunuz, telefonu da açmadınız. Anahtarım yok yanımda, Emre'deyim.' yazdım. Kâğıdı geri ona verdiğimde, arabadan inip kâğıdı kapının arasına sıkıştırdı. Arabaya bindiğinde çalıştırıp klimayı açtı. Ellerimin üstü kızarmıştı, soğuktan titriyordum ve fena hâlde tuvalete gitmem gerekiyordu!

"Evin yakın, değil mi?"

"Lojmanın içinde ne kadar uzak olabilir ki?" dedi gülümseyerek. Öyle de, gel de bunu bana baskı yapan tuvalet ihtiyacıma anlat.

Emre geldiği yoldan dönüp ana giriş kapısından sola girdi. Abimlerin evi sağ tarafta kalıyordu. Birkaç dakika sonra ekmek büfesinin karşısındaki iki katlı dubleks evin önünde durduk. Arabadan inip bagajdaki poşetlerini aldık. Bana hafif poşetleri verip kendisinin ağırları alması gözümden kaçmamıştı. Kapıya geldiğimizde deri ceketinin cebindeki anahtarlığı çıkartıp kapıyı açtı.

Direkt salona açılan kapı ile botlarımızı çıkartıp içeri geçtik. Emre hemen olduğu yere poşetleri bıraktı. Salona baktığımda Emre'nin sağa sola dağılmış kıyafetlerini topladığını gördüm. Alelacele topladığı kıyafetlere bakarak gülümsedim. O an beni fark etmiş gibi bana döndü. Hemen yanaklarımın içini ısırıp gülümsememi bastırdım.

"Kusura bakma, etraf biraz dağınık. Görevden yeni döndüm." Emre mahcup bir ifadeyle bana bakarken tebessüm ettim.

"Sorun yok. Lavaboyu kullanacağım, ben bir ellerimi yıkayayım." Evin içinde gözlerimi gezdirdim, tahmin ettiğim gibi abimin eviyle benzerdi.

"Tabii, ikinci kapı," diyerek giriş kapısının karşısındaki kapıyı işaret etti.

Zaten orası olduğunu biliyordum çünkü abimin evi de aynı konumdaydı bakış açısı olarak. Ben lavaboya ilerlerken, Emre kapının önünde duran poşetleri mutfağa taşıyordu. Lavabodan çıktığımda derin bir nefes verdim, rahatlamıştım.

Emre'yi göremeyince mutfağa girdim, belki aldıklarını yerleştiriyordur diye. Mutfaktaki tezgâhın üstünde bir sürü bulaşık vardı. Ocaktaki tencerede ise yarısı yenmiş yarısı da farelere bırakılmış makarna bulunuyordu. Farelere bile acıdım, yerlerse kesin zehirlenirlerdi çünkü üstü beyaz beyaz mantar olmuştu ve ordu olma yolunda hızla ilerliyorlardı.

"Ben de tam bugün bulaşık yıkayacaktım!" dedi Emre kalan poşetleri getirerek içeri girdiğinde. Ya kesin öyledir canım, ben inandım şahsen.

"Zehirlenmenden korkan annen ya da abimin daha önce bana yaptığı gibi kendini acındıracağın kız kardeşin yok mu?" dedim gülerek.

"Annem için yol çok uzun geliyor, geldiği zaman birkaç ay kalır, yaşlılık işte. Ablam ise gelmese daha iyi," dedi Emre gülümseyerek. Merak etmiştim, acaba konuşmuyorlar mıydı?

"Neden ki?"

"İkiz kızları var beş yaşında. İsimleri Berçem ile Beren. Tek yumurta ikizleri ve benimle oynadıkları en çok oyun: Dayı bil bakalım ben kimim? Bilemeyince işler karışıyor tabii," diyerek cevapladı Emre.

Anlatırken yüzünden gülümseme hiç eksik olmuyordu. Ailesini çok seviyordu demek ki. Ben de onunla birlikte gülümsüyordum. Ye-

ğenlerini sevdiği belliydi, kız çocuklarının yeri ayrı bir tatlı oluyordu, kendini sevdiriyordu.

"Dur tahmin edeyim, sen de hiçbir zaman bilemiyorsun." Başını aşağı yukarı salladı iç çekerek.

"Ne yapayım, çok benziyorlar." Gülerken kısılan gözleri yeşillerini daha bir ortaya çıkartmıştı. Sanırım gözlerine birazcık, azıcık, minnacık hayrandım. Kalbim birkaç tık daha fazla atmaya başlayınca gözlerimi kaçırdım.

"Bu mutfağa bu hâlde bir şey yerleştirilmez. Hadi bakalım kollarını sıva beyefendi," dedim konuyu değiştirerek.

"Ben bir ara yaparım, hiç elin değmesin," dedi aceleyle. Panik olmuştu sanırım ama o bir aranın geleceğinden hiç emin değildim.

"O bir ara sanırım evi fareler basınca." Gülerek başımı iki yana salladım.

İlk önce tenceredeki makarnadan evrim geçirmiş mitolojik varlığı çöpe döktüm. Sonra da elime bulaşık eldivenlerini geçirdim.

"Sen çöpleri at da gel," diyerek kapının ağzında yığın olmuş çöpleri işaret ettim. Geneli pizza kutuları, boş kola şişeleri ve hazır gıdadan oluşuyordu.

Emre başını salladı, çöp poşetlerinin hepsini tek seferde alıp mutfaktan çıktı. Ben olsam üç seferde ancak atardım. Adamda güç var, boy var, yeşil gözler de var. Aman Gamze, işine bak işte. Kendimle kavga ettiğime göre başlayabilirim. Emre gelince onu salonda apar topar bir yerlere sokuşturduğu kıyafetleri bulup makineye atması için gönderdim. *Çaktırmayın, dikkatim dağılıyor yanımda olduğunda.*

İlk önce bardakları çamaşır suyuna yatırdım, renkleri sarının bir ton açığıydı neredeyse. Sonra da tabakları, kaşık ve çatalları güzelce sıcak suyla temizleyip bulaşık makinesine yerleştirdim. Buzdolabını korka korka açtım, içinden her an bir şey çıkıp saldırabilirdi bence. Buzdolabında milattan kalmış kahvaltılıkları ve çürümüş sebzeleri çöpe attım. Dolap boşalınca iyice deterjanlı suyla sildim. Sonra da tezgâhın üstünü, ocağı ve lavaboyu bütün kiri çıkana kadar temiz-

ledim. Uzun süredir görevde olmalıydı, yoksa mümkün değildi bu kadar beklemesi malzemelerin.

"Gamze, bir şey sorabilir miyim?" dedi Emre. O kadar kaptırmıştım ki kendimi temizliğe, geldiğini bile duymamıştım.

"Evet, tabii ki," dedim bir elimde sarı bez diğerinde cifle.

"Renklilerle beyazları ayırıyor muyduk? Annem her defasında söylüyor ama unutuyorum." Tek kaşını kaldırmış, haylaz parıltılarla bakıyordu gözleri. Şu an aşırı tatlı görünüyordu gözüme.

"Evet, ayırıyoruz." Çıkıp gösterirdim de şimdi donu falan çıkar, tövbe yani. Temizlik dediysek o kadarına da girmeyelim.

"Tamam o zaman, ben makineye koyduklarımı çıkartıp ayırayım," dedi. Yüzündeki çocuksu ifadeyle gülmeye başladım. Hâline gülerken bana bakıyordu. Dudaklarımı ısırıp omuz silktim.

"Ayır bir zahmet."

Emre geri yukarı çıkınca ben de kalan yerleri silip ellerimi iyice yıkadım. Cifle iyice telleyip parlattığım demlikle çay suyu koydum. Bu arada tepsimi de boş olarak buldum. Beğenmişti demek ki gerçekten de. Poşette gördüğüm atıştırmalıklardan bir tabağa koyup çayı da demledim. Emre geldiğinde yüzünde savaş kazanmış gibi bir zafer edası vardı.

"Hallettim," dedi bana bakarak büyük bir gururla.

"Aferin sana Kurt Komutan." Alayla söylediğimde gözlerime baktı.

"Sen nereden biliyorsun?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Ekmek gönderdiğin asker söylemişti. Kurt Komutan'ım gönderdi, diye. Soyadından geliyor herhâlde diye düşündüm." Ben sandalyeye otururken karşımdaki sandalyeyi çekti o da.

"Tam olarak değil. Anlatmamı ister misin?" diye sordu emin olamayarak, kararsızdı sanırım ama ben gerçekten de hikâyesini merak ediyordum. Bunu kaçıramazdım.

"Tabii ki, çok merak ettim," dedim cesaretlendirerek.

"Dağda operasyona çıkıyoruz çoğu zaman, abinden bilirsin. Buraya geldiğim ilk yıldı, ertesi hafta operasyona çıktık. On iki kişilik

timle, Ermenistan'a giden kaçakçıların peşindeydik. Karadeniz üstünden geliyorlar, Kars ve Iğdır onlar için en yakın mevki sınırdan geçmek için," dedi Emre. Elimle dur işareti yaptım. Üşümüş, biraz da acıkmıştım. Emre de üşümüş olmalıydı, ellerini avucunun içine alıp duruyordu. Kalkıp ikimize çay koydum, atıştırmalık hazırladığım tabağı da masaya bıraktım.

"Ne kaçakçılığı yapıyorlar?" Sandalyemi çekip geri yerime oturduğumda sormuştum.

"Tütün, hayvan, cep telefonu gibi şeyler. Biz de baskın yapmak için çıkmıştık zaten yola. Aracılardan biri muhbirdi," dedi Emre çayından bir yudum olarak.

"Sonra ne oldu?" diye sordum kendimi kaptırarak. Abime de anlattırırdım hep, merak ederdim böyle şeyleri. Bize dinlerken heyecanlı geliyordu ama onlar bunu yaşıyordu, çok tehlikeliydi.

"Sonra tabii muhbir iki taraflı çalışıyormuş, karşı tarafa da haber vermiş, pusuya düşürüldük. Erken fark ettik ama adamlar bizim ilerleyeceğimiz yolda silahlarla bekliyorlardı. Hepimiz aynı yerdeydik ama plan yapıp üç gruba ayrılmıştık, muhbirden haberimiz yok, tek seferde baskın yapmayı düşünüyoruz. En önde biz vardık öncü olarak. Arkada sekiz kişi çatışmaya doğru ilerliyor, habersiz. Sonra bir çözüm yolu bulmak için düşündüm. Osmanlıda bilirsin, Kurt Kapanı taktiği vardır, diğer isimleri Turan ve Hilal taktiğidir."

"Evet, gayet iyi biliyorum, Tarih öğretmeniyim ben." Omuz silkip tebessüm ettim.

"Çok iyi, o zaman daha kolay anlarsın. Ben öncü olarak kalıp diğerleri gelene kadar bekledim. Sonra biz dört kişi önden ilerledik, tabii bizi sadece dört kişi sandılar öncü olduğumuz için. Diğerleri iki taraftan sardı onları, sonra çapraz ateşe aldık, tabii hepsi yakalandı. Sonra da lakabım Kurt olarak kaldı," dedi Emre. Tam onu tebrik edecektim ki zil çalmaya başladı.

"Abim herhâlde." Emre ile kalkıp kapıya ilerledik. Emre kapıyı açınca abim tam karşımda duruyordu.

"Abi neredesiniz, kaç kere aradım seni." Söylenirken yüzüm asılmıştı. Gerçekten kapıda kalabilirdim bu soğukta Emre olmasa.

"Abim benim telefonum hiç çalmadı ki. Seda'yla konuşmuşsun sorun yok siz işinizi halledin diye. Kapıda da notu bulunca buraya geldim." Abim şaşkınlıkla konuşurken sinirle nefesimi verdim.

"Abi telefonunu verir misin?"

Elimi uzattığımda abim telefonunu çıkartıp verdi. Kendimden onu aradım ve hoparlöre verdim. Benim aramam çalıyordu ama telefon çalmıyordu. Sonra numaramı girdiğimde telefona, numaramın engelli olduğunu gördüm.

"Abi Gamze'yi engellemişsin," dedi Emre de elimdeki telefona bakarak.

"Ben neden engelleyeyim?"

Abimin kaşları çatılırken ben zaten onun yapmadığını biliyordum. Telefonu ona uzatıp gösterdim engelli olduğumu. Emre yanımda olduğu için onun numarasını da engellemişti büyük ihtimalle. O yüzden Emre aradığında da çalmamıştı telefon.

"Sen değil karın yaptı zaten bunu abi. Üstelik ben Seda'yı aradım, açmadı telefonu. Bana attığı mesaja bak, inanmıyorsan Emre'ye sor." Sinirim giderek artarken telefondan Seda'nın attığı mesajı bulup ekranı abime gösterdim.

"Eh be Seda, ben sana ne diyeyim?" Abim sinirlenerek çenesini sıvazladı.

Emre'ye de rezil olmuştuk onun yüzünden. Resmen beni istemediğini alenen belli ediyordu. Askıdan montumu alıp üstüme giydim, botlarımı da giyip bağcıklarını bağladım. Emre de benimle birlikte çıkmıştı evden. Arabasının bagajında kalan, bizim olan alışveriş poşetlerini verdi.

"Teşekkür ederim, sen olmasaydın cesedimi bulurlardı artık." O an abimi önemsemeden Emre'ye dönerek minnetimi ifade ettim. Çünkü sinirlenmekte oldukça haklıydım.

"Ben de teşekkür ederim yardımın için." Emre abimden çekinse de tebessüm etti.

"Sağ ol kardeşim, sen olmasaydın sıkıntı olacaktı bizim için." Abim, Emre'nin elini sıkarak samimi bir şekilde konuştuğunda, sesi minnettar çıkmıştı.

"Sorun yok abi, iyi geceler," dedi Emre tebessüm ederek.

Abimle eve doğru yürüdük. Tek kelime etmedim, oldukça sinirliydim. Eve gelince abim anahtarla kapıyı açtı, içeri girdik. Elindeki poşetleri mutfağın kapısının önüne bıraktım. Bu poşetler için beni sokakta bırakmıştı zaten.

"Seda!" diye bağırdı abim elindeki poşetleri kenara koyarak. Seda odadan çıkınca bana bir bakış attı memnuniyetsizce. Ne haltlar karıştırdığını söylediğimi bilmiyordu tabii, yine susup oturduğumu sanmıştı.

"Geldiniz mi?" Abime bakıp öylesine sormuştu, geldiğimizi gördüğü hâlde.

"Bir daha yalan söylersen, Gamze geri Ankara'ya döner ama tek başına değil. Seni de annenin yanına gönderirim. Madem sana kendi rızasıyla yardım edene haksızlık ediyorsun, o zaman mecbur kaldığına burnun sürte sürte gidersin. Son uyarım!" Abim sinirle Seda'ya bağırdığında yediği haltı anlattığımı da anlamıştı.

Seda sinirle bana baktığında omzumu silktim. Bu yaptığı çizmeyi aşmıştı artık. Onu umursamadan mutfağa gidip dolaptan kendim için atıştırmalık bir şeyler çıkartıp yedim. Sonuçta onlar dışarıda yemek yemişti, beni düşünmeyeni ben neden düşünecektim ki?

Yemek yediğim için çıkarttığım bulaşığı toplayıp, poşetleri yerleştirmeden çıktım mutfaktan. Seda Hanım kendi siparişlerini yerleştirsin bir zahmet. Merdivenlere yönelip soğuk olmasına rağmen üst kata çıktım. Kanepeden bozma yatağıma yorgan üstüne yorgan örtüp yattım. Sabah sabah Seda'nın yüzünü görmeye niyetli değildim. Emre ile geçirdiğimiz günü düşünüp gülümseyerek içimi çektim. Bir süre sonra kapanan gözlerimle uykuya daldım.

Sabah çalan zilin sesiyle uyandım. Gözlerimi zar zor açıp saate baktığımda sekiz bile olmadığını gördüm. Yataktan kalkıp kendime gelmeye çalışırken, valizden aldığım hırkayı üstüme giyip odamda çıktım. Merdivenlerden aşağı indiğimde kapı halen açılmamıştı. Seda'nın umurunda olmazdı zilin çalması, nasıl olsa evde her işi yapan Gamze vardı. Hırkanın önündeki kuşağı bağlayıp kapıyı açtım. Kapıyı açtığımda karşımda duran Emre'yi görünce şaşırdım. Yeşil gözleri beni incelerken ben de ona bakıyordum. Elinde dün ajanlık numaraları ile aldığım pedi görünce donup kaldım.

"Sanırım bunu benim poşetime koymuşsun," dedi gülmemek için dudaklarını ısırırken.

BÖLÜM 10

Sonuna kadar inkâr kızım, hadi aklına kuvvet, yaparsın sen bu işi! Kendime gaz da verdiğime göre işte şimdi sıçtık!

"Benim değil o," dedim elindekine zararlı maddeymiş gibi bakarak. Hadi karışmış olabilir insanlık hâli ne diye sabahın köründe kapıya dayanıyorsun be adam?

"Benim mi o zaman?" dedi Emre şaşkınlıkla.

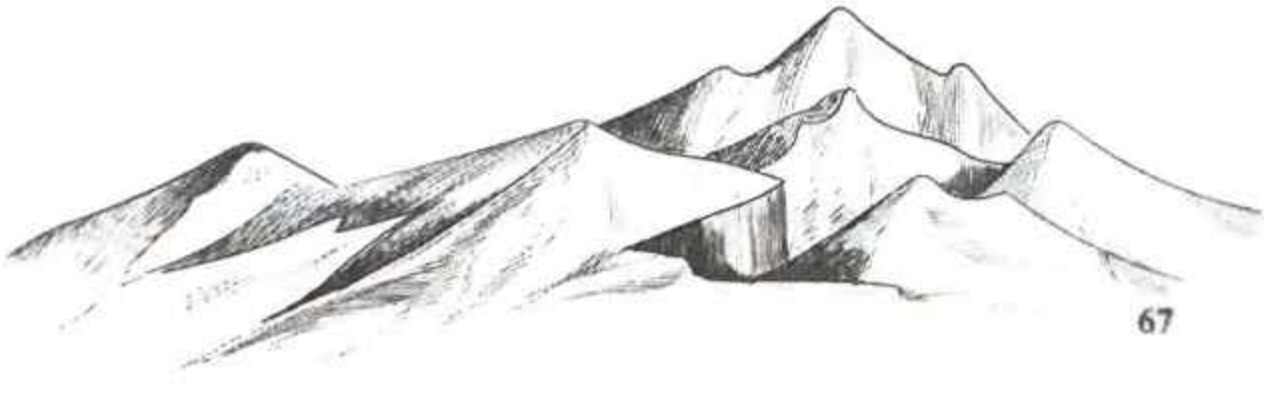
"Ben nereden bileyim? Ne yapıyorsan artık?" dedim kaşlarımı yukarı kaldırıp dudağımı büzerken.

"Yok artık daha neler? Ne yapacağım ben bunu Gamze? Markette karıştı bence, benden sonra sen vardın," dedi Emre üstündeki şaşkınlıktan sıyrılıp kendinden emin konuşarak. Hemen sıvama aşamasına geçtim. Bu işler benden sorulur, Emre daha beni tanımıyordu.

"Sırada senden önceki müşterinin de olabilir, içine atmışsındır belki poşetin," dedim bana verdiği bahaneyi kullanarak.

"Benden önceki müşteri yetmiş yaşındaki dedeydi. Ne yapacak acaba, tavuklarına mı kullanacak?" dedi güldü gülecek arası. *Gülme, bak nöronlarım ayaklanıyor, istila çıkacak birazdan.* O zaman tamamen kapatma tuşuna giderdik.

"Ver şunu Allah'ın cezası!" dedim, paketi elinden alıp kapıyı hızla yüzüne kapattım.

Kapattığım anda da kahkahasının o muhteşem tınısını duydum. Yüzümde istemsizce bir gülümseme oluşurken, az önce olan konuşma geldi aklıma. Benim sonuna kadar inkâr modu da kapanmış oldu böylece. Yan taraftaki yatak odasının kapısı açıldığında Seda görüş açıma girdi.

"Ne oluyor ya sabah sabah?" dedi elleriyle gözlerini ovuşturarak.

"Yok bir şey," dedim yanından geçip üst kata çıkarken. Hâlâ sinirliydim, biraz daha konuşursak dün gecenin konusu patlayabilirdi ve ben sabah sabah bu kadar rezil olmuşken Seda'nın cırtlak sesini hiç çekemezdim.

Merdivenlere yönelip üst kata çıktım. Odaya girip sinirle üstümdeki hırkayı çıkartıp attım. Yastığı yüzüme bastırıp çığlık attım. En sonunda rahatlayınca yastığı sakince yatağın üstüne bırakıp yatağıma geri yattım. Buz gibiydi içerisi, hemen yatağın içine girip dizlerimi karnıma çekmiştim. Emre'nin evi niye sıcaktı da burası soğuktu ki? Üşüyordum ama hâlâ çok uykum vardı. Yatağın içinde döne döne sonunda tekrar uyudum.

Gözlerimi açtığımda başımda dikilen bir Seda vardı. Gözlerimi geri kapadım. Bu bir kâbus, şimdi gözlerimi geri açacağım ve Seda gitmiş olacak, diye söylendim içimden. Lütfen kâbus olsun Allah'ım. Acı şu Gamze kuluna bir defalık.

"Gözünü açıyor bir de geri kapatıyor ya, kalk çabuk kalk, misafir geliyor," dedi Seda. Allah'ım kâbus değilmiş ya, diyerek kalktım yattığım yataktan. Resmen kül kedisi hayatı yaşıyorum. Seda da üvey annem mi oluyor? Aman Allah korusun.

"Ne bakıp duruyorsun öyle ya?" Seda bana kaşlarını çatmış bakarken içimi çektim.

"Gül yüzüne bakıyorum, sabah sabah seni görmek günümü nasıl da güzelleştiriyor," dedim ayağa kalkıp ona üstten bakarken. 1.50'lik boyuyla başını geriye atıp bana baktı.

"Laf mı sokuyorsun sen bana?" dedi gözlerini kısarak.

"Yok canım estağfurullah, ne haddimize?" Yüzümde yapmacık bir gülümsemeyle yatağımı toplamaya başladım.

"Neyse, abinin arkadaşının eşi ve annesi geliyor. Bir şeyler hazırla, yardım et, hamileyim yani."

Kendini acındırıp hamileliğinin arkasına sığındıktan sonra odadan çıktı. Sanki dünyadaki tek hamile Seda, insan ırkını devam ettirecek de pamuklara sarmamız gerekiyor kendisini. Yatağımı toplayıp kaldırdım, üstümü değiştirdim. Saat dokuz buçuktu henüz. Mutfağa geçip çay suyu koydum, hızla kahvaltıyı hazırladım.

"Yenge, kahvaltı hazır," dedim her günkü repliğimi tekrarlayarak.

Seda gelip oturdu, hemen başladı kahvaltıya. Yok yani beni beklese iki dakika, açlıktan bayılacak. Kıtlıktan çıkmış gibi yerken çayları doldurup oturdum ben de sandalyemi çekerek.

"Kaçta gelecek misafirler?"

Ona bakmayarak kahvaltımı yaparken. Bakarsam yemek yiyemeyeceğimi bildiğim için önüme aldığım tabağa koyduğum kahvaltılıklardan yiyordum. Öyle abartarak yiyordu ki insanda iştah falan kalmıyordu.

"Öğlen gelirler on iki bir gibi. Kek, poğaça falan yaparsın, ben de kısır yaparım," dedi Seda, ağzı dolu olduğu için sesi boğuk çıkıyordu. Ama aklıma takılan soru bu kız kısır yapmayı biliyor muydu? Zehirlenmese gelenler iyiydi. Kesinlikle yemeyecektim ben orası kesindi.

"Ben yaparım kısırı da," dedim korka korka.

"Oldu, başka? Kim yaptı diye sorarlarsa gerine gerine ben yaptım dersin hepsini." Şimdi anlaşıldı derdi bunun. Hava atamayacak ya ben yaptım diye, ondan yapıyor.

"Sen bilirsin," dedim çayımı yudumlayarak.

Emre'de demlediğim çayımı bile içememiştim. Sabahki hâlimizden sonra bir daha yüzüne bakamam zaten. Çatalımı elime almıştım ama tüm iştahım gitmişti. Derin bir iç çektim. Ben özelimi tanımadığım kişilerle paylaşmayı sevmiyorum. Emre ile normal bir muhabbetimiz zaten düne kadar yoktu. Şimdi ise berbattı.

"Ben doydum. Hazırlığa başlıyorum, anca biter," dedim masadan tabağımı kaldırarak. Seda yemeye devam ettiği için masaya dokunmadım.

Hızla malzemeleri çıkartıp çikolatalı ıslak kek yaptım, abim de çok severdi. Kek hazır olunca pişmesi için sıcaklığını ayarladığım fırına verdim. Seda'nın istediği poğaça yerine sigara böreği yapmak daha cazip geldi. Alışverişte hazır yufka aldığım için peynirli maydanozlu iç yapıp yufkanın yarısını sardım. Kalan yarısını ise benim en sevdiğim tarif olan pratik, tavada yalancı su böreği yaptım. İki saatte üç çeşit hazırlamıştım. Böreği kızartmadım soğumaması için, yarım saatte pişiyor, hemen hazır oluyordu zaten. Mutfaktan çıkarken Seda'ya seslendim.

"Benim işim bitti, kısırı yapacaksan malzemeleri masanın üstüne çıkarttım." Mutfak savaş alanına dönecekti.

"Tamam," dedi televizyondan başını bile kaldırmadan.

Böyle yapacağını bildiğim için umursamadım. Yukarı odaya çıkıp üstümü değiştirdim. Saçlarımı toplayıp ev topuzu yaptım. Aşağı indiğimde Seda hâlâ olduğu yerde oturuyordu. Ama bu sefer onun işini yapmaya hiç niyetim yoktu. Kendisi bilirdi, sonuçta ben teklifimi yapmıştım.

Telefonumu elime aldım ve sosyal medyada dolaşmaya başladım. Abimin beğendiği gönderilerden Emre'yi buldum. Yanında bir arkadaşıyla çekilmişti ama yazdan kalma bir resimdi. Geçmiş gün olarak paylaşmıştı. Paylaştığı yerin lokasyonuna baktığımda Aydın olduğunu gördüm. Acaba memleketi miydi yoksa arkadaş ziyareti mi?

"Kime bakıyorsun sen telefonun içine girmiş?" dedi Seda bana doğru eğilerek. Hemen telefonun ekranını kapattım. Abime yetiştireceğine emindim çünkü.

"Saat on iki buçuk, birazdan gelecekler ve sen halen kısırı yapmadın," dedim geriye yaslanırken.

"Ayy!" diyerek yerinden kalktı aceleyle. Gülümseyerek mutfağa gidişini izledim.

Ben de telefonu açıp Emre'nin sosyal medya hesabından çıkmak için baktığımda fotoğrafını beğendiğimi gördüm. Hemen beğeniyi geri çektim ama olan olmuştu, bildirim giderdi kesin. Ulan Seda, bir gün de hayırlı bir işe yara, anca beni rezil et! Elimi alnıma vurdum sinirle, o arada kapı çaldı. Oturduğum yerden kalkıp, telefonumu her ihtimale karşı cebime koydum. Kapıya doğru ilerleyip kapıyı açtım beklemeden.

"Hoş geldiniz," dedim gülümseyerek.

Karşımdaki kız benim yaşlarımdaydı. Kızın iri ela gözleri, siyah saçları vardı, benden on santim kadar kısaydı. Annesiyse ellili yaşlarda, balık etli, beyazlamış saçlarıyla oldukça içten bir gülümsemesi olan bir kadındı. İçeriye geçmeleri için kenara çekildim.

"Hoş bulduk," dedi ikisi de içeriye geçerken gülümseyerek.

"Hoş geldin Cemre, hoş geldin Zahide teyze," dedi Seda gülümseyerek. Ama bu benim çok iyi bildiğim yapmacık bir gülümsemeydi. Seda'ya, "Hoş bulduk," dedikten sonra misafirler üstlerindeki montları çıkarttılar, salona girip koltuklara geçtiler.

Onlar otururken çay suyu koyduğum için mutfağa gittim. Ortalık savaş alanı gibiydi, her yer batmış, yer ince bulgur parçalarıyla dolmuştu. Hızla hepsini toplayarak çöpe attım. Kalan kısırlık bulgur ile yeniden yapmak uzun sürerdi. Bu yüzden dolaptan daha önce haşladığım patatesi çıkartıp doğradım. Biraz maydanoz, marul, yeşil soğan alıp yıkadıktan sonra doğrayıp patatesin içine ekledim. Sosunu da hazırlayınca patates salatası olmuş oldu kısır yerine. Hızla çayı demleyip, bardakları hazırladım. Böreğin de altını yaktım hemen kızarması için o arada. Kek ve sigara böreği hazırdı. Servisleri de hazırlayıp bir tarafı kızaran böreği ters çevirdim. On dakika sonra pişen böreği de ekleyip servisleri elime aldım, salona geçtim. Daha sonra da çay servisini yapıp oturdum.

"Maşallah pek de hamaratsın kızım," dedi Zahide teyze gülümseyerek.

"Teşekkür ederim, patates salatasını yengem yaptı, çok güzel yapar," dedim ben de gülümseyerek.

Seda ise bozuntuya vermeden gülüyordu. Mutfağı o hâle getirdikten sonra zaten konuşması hataydı. Bana bulaşmaması için onun yaptığını söylemiştim yoksa bütün övgüyü sen aldın gibi şeyler saçmalayıp durur, canımı sıkardı.

"Enfes olmuş her şey, elinize sağlık," dedi Cemre de gülümseyerek.

"Afiyet olsun." Seda hevesle cevap verdiğinde, başımı iki yana salladım. Sakin ol Gamze, bunlar da geçecek.

"Okuyor musun Gamze?" diye sordu Cemre bana. Sorusuyla birlikte başımı tabağımdan kaldırıp baktım ama benden önce Seda cevapladı.

"Yok, koca bekliyor," dedi Seda gülerek.

Onun dışında kimse gülmediği için sustu. Ne zaman fark edecek acaba komik olmadığını ve laf sokmaya çalışmasının ne kadar saçma olduğunu? Kimse kimseyle yarışmıyordu, keşke bunun farkına varsa biraz.

"Okulum bitti, Tarih öğretmenliği mezunuyum, şimdiyse atama bekliyorum," dedim Cemre'ye hitaben.

"Maşallah çok da güzelsin, bekâr oğlum olsa kaçırmam alırım seni," dedi Zahide teyze gülümseyerek. Seda iyice bozulurken ben de gülümsedim.

"Valla çok tatlı kız anne, sen yine de bir bak, yengem olmadı ama arkadaş oluruz artık," dedi Cemre bana göz kırparak.

"Evlilik düşüncem henüz yok, önce mesleğimi elime almak istiyorum," dediğimde istemsizce Seda'ya kaydı bakışlarım. Üniversiteye koca bulmak için gitmişti kendisi malum.

"Ne güzel, hiç kocam çalışsın eline bakayım demiyorsun. Diplomayı süs niyetine alan o kadar çok kız var ki," diyerek takdir dolu bir gülümsemeyle baktı bana Zahide teyze. İstemsizce güldüm, tam da Seda'yı tarif ediyordu.

Zil çalınca oturduğum yerden kalkıp kapıya ilerledim. Abim mi geldi acaba diye düşündüm. Bazen öğle yemeğine geliyordu, belki

yemeğe gelmişti. Kapıyı açınca yine Emre ile karşılaştım ama yanında Kerem de vardı. Bir Kerem'e bir Emre'ye bakınca kafam karıştı. Neden geldiklerini merak ettim. Fotoğrafını yanlışlıkla beğendiğim için gelmiş olamazdı değil mi? Yok canım, gelmezdi bence. Gelse bile yanında Kerem'i getirmezdi, mantıksız olurdu bu.

"Merhaba," dedi Emre.

BÖLÜM 11

"Merhaba?" dedim tek kaşımı kaldırıp sorar gibi.

"Sizin kapının önündeki rögar tıkanmış, eriyen kar sularını çekmiyor, borular da don olduğu için patlayabilir. Evler müstakil olduğu için su basma tehlikesi var. Biz de çalışma yapıyoruz sorunu gidermek için, önlem amaçlı su vanasını kapatır mısın?" diye sordu Emre. Dün geceden sonra sizli bizli konuşmayı bırakmıştık artık.

Arkasına baktığımda üç askerin biraz ileride beklediğini gördüm. Ama bize bakmak yerine etrafa ya da yere bakıyorlardı. Kerem'i bizi tanıdığı için yanında getirmişti sanırım Emre.

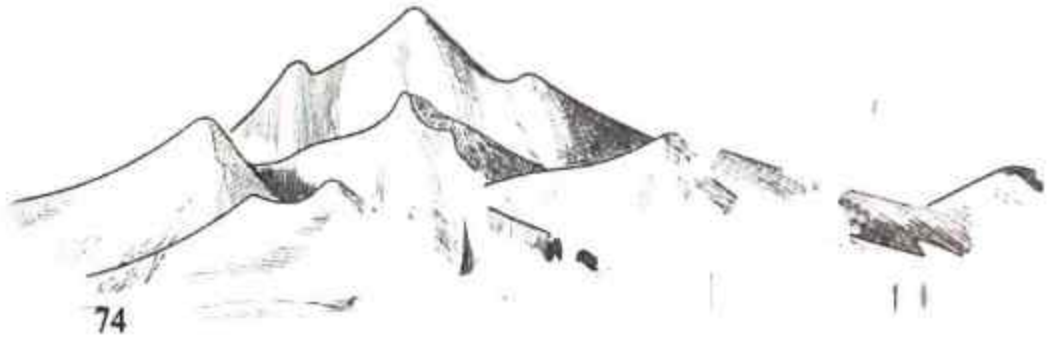
"Tabii, kapatıyorum şimdi." Evi su basmasını düşünmek bile istemiyordum, petek macerasından sonra bir de bunu kaldıramazdım.

Hava buz gibiydi, kapının önünde iki dakika durunca bile donmuştum. Bu soğukta suyla çalışacaklardı bir de. Üşüyüp hasta olma ihtimalleri vardı. Kar kış demeden görevlerini yerine getirmek için uğraşıyorlardı.

"Tamam o zaman, görüşürüz," dedi Emre ciddi tavrından ödün vermeyerek.

Sanırım askerleri yanında olduğu için daha sert duruyordu. Otoritesi yüksek bir komutan olarak görüyordum onu; Kerem de dahil, çok saygılıydı Emre'ye karşı.

"Kolay gelsin."

Önce Emre'ye sonra Kerem'e bakarak söylemiştim. Kerem oldukça sessizdi bugün. Emre arkasını dönünce kapıyı kapattım ben de. Mutfağa geçip ana vanayı kapattım, sonrasında salona geçtim tekrar.

"Kimmiş gelen?" dedi Seda merakla.

"Teğmen Emre Bey gelmiş, evin önünde çalışma varmış da rögar tıkanmış. Vanayı kapatmamızı rica etti, ben de kapattım," dedim yerime otururken.

"Yazık, şu karda kışta çalışıyorlar dışarıda," dedi Zahide teyze üzülerek. Cemre'nin eşi Cem de rütbeli asker olduğu için görevin her şeyden önce geldiğini onlar da biliyordu.

"Öyle tabii, yazık onlara da, bir annenin kuzusu onlar da." Üzüntülü çıkan sesiyle Seda'nın içtenliğine gram inanmadım.

Bu kızda acıma duygusunun kırıntısı bile yoktu. Sırf misafir var diye böyle konuşuyordu eminim. Beni gecenin bir buçuğunda kapıya atmış kızdan bahsediyoruz. Yüzümde alaycı bir gülümseme oluştu. Seda'ya bakıp kahkaha atacaktım az daha.

"Neye gülümsüyorsun Gamze?" dedi hemen Seda. Beni kötülemek için bahane bulmuş gibi.

"Hiç, aklıma bir şey geldi de," dedim oturduğum yerde geriye yaslanırken. Onu kendi silahıyla vuracaktım. Anladığı dilden konuşmak bana göre olmasa da bu yaptıklarına bir karşılık vermem şart olmuştu artık.

"Anlat biz de gülelim," dedi beklediğim gibi gözlerini kısarak.

"Tabii ki yengecim anlatayım. Aklıma geldi geçen bir arkadaşım anlatmıştı da. Abisinin sevgilisi davet etmiş arkadaşımı yatıya. Kızın da çok önemli bir sınavı varmış ertesi günün sabahı. Başka şehirde okuduğu için günübirlik gidip geliyormuş üniversite okuduğu şehre. Arkadaşıma da mantıklı gelmiş abisi de kabul edince. Gece abisi ile sevgilisi kavga edince arkadaşımı kapının önüne koymuş elinde çantasıyla. Hem de bilmediği, kalacak yeri olmadığı bir şehirde. Böyle sen geldin de aklıma, ne yengeler var diye düşündüm," dedim gülümseyerek.

"Vay vicdansız, edepsiz kız, ailesi hiç mi görgü öğretmemiş!" dedi Zahide teyze kaşlarını çatıp sinirle. Tam da beklediğim tepki buydu.

"Gerçekten ne kadar rezil biriymiş. Hayır yani sen kavga ediyorsun, kızın suçu ne? Yaptığı cidden ayıp," dedi Cemre de.

Bense susup Seda'nın moraran yüzünü izliyordum zevkle çayımı yudumlarken. Benim üstüme oynarsa çekinmeden ben de onun üstüne oynardım. Anladım ki böylesi daha zevkli oluyormuş.

"Evet, şükür ki Seda gibi bir yengem var," dedim Seda'ya bakıp gülümserken. Seda da gülümsemeye çalıştı. Biraz daha zorlasa çarpılmış gibi görünecekti zorlama olduğu belli olan gülümsemeyle.

Seda ağzını açıp bir daha bana sataşmaya kalkmadı. Daha sonra Cemre'nin işinden, eşiyle nasıl tanıştığından ve onların memleketinden konuştuk. Cemre de okul öncesi eğitmeniydi. İkimiz de öğretmen olmak ve atanma sorunları ile ilgili konuşmuş, şartların zorluğundan dert yanmıştık. Bir saatin ardından kapı çalınca bu sefer Emre'nin geldiğini bilerek ayağa kalktım. Kapıya ilerleyip açtığımda tahminimin doğru olduğuna emin oldum.

"Merhaba," dedim direkt. Soğuktan yüzü kızarmaya başlamıştı hafiften. Giydikleri kamuflaj kalın olsa da esen rüzgâr ile soğuk bıçak gibi keskinleşiyordu.

"Merhaba, vanayı açıp su geliyor mu diye kontrol eder misin hemen?" diye sordu ellerini üşüdüğü için birbirine sürterken. Bu soğuk havada hepsi dışarıdaydı halen.

"Tamam, bekle bakıp geliyorum," dedim. Mutfağa gidip vanayı sonra da suyu açtım. Su akmıyordu vana açık olduğu hâlde. Vanayı her ihtimale karşı kapatıp kapıyı açtım tekrar.

"Su akmıyor vanayı açtığım hâlde," dedim beni bekleyen Emre'ye.

"Borular dondu yine o zaman" dedi derin bir nefes verirken. Yorgunluğu belli oluyordu, üstüne bir de üşümüştü.

"Kapıyı kapat içeri soğumasın, sen de üşüyorsun, gir içeri hac Bir daha bakalım biz de," dedi Emre.

Bu hâlde bile beni düşünmesi gülümsetti. Kapıyı kapatınca mutfağa geçtim ve beş büyük kupaya çay koydum. Büyük bir tabak çıkartıp içine de kek, patates salatası, böreklerden ekledim, fazla yaptığım için çok vardı. Tepsiyi elime alıp mutfaktan çıktım.

"Askerlere çay koydum, çok soğuk hava, verip geliyorum," dedim salona girdiğimde. Seda ağzını açtığında o konuşamadan Zahide teyze girdi araya.

"Benim güzel, merhametli kızım, ver tabii içleri ısınır." Seda da açtığı ağzını kapattı geri. Montumu ve ayakkabılarımı giyip tepsiyi elime aldım ve kapıyı açtım. Üç metre ilerideki Emre ve askerlerin yanına ilerledim. Emre'nin arkası bana dönüktü.

"Kurt Komutan'ım," dedim seslenerek.

Askerler ona böyle sesleniyorlardı ve Emre demek askerlerin içinde tuhaf olurdu sanırım. Ayrıca abim de komutanları oluyordu. Sesimle birlikte bana dönen Emre şaşırmış gibiydi. Yüz ifadesi yumuşarken elimdeki tepsiye kaydı bakışları.

"Buyurun Gamze Hanım," dedi. Sanki gülmek istiyor ama kendini sıkıyordu. Bence de gülmesin, tepsi var elimde.

"Çay getirdim. Hava çok soğuk, üşümüşsünüzdür diye."

"Çay mı Kurt Komutan'ım, iki dakika içsek olur mu?" dedi askerlerden birisi. Belli ki çayı çok seven biriydi ya da çok üşümüş.

"Rizeli olduğu nasıl da belli, çay deyince ağzının suyu akıyor adamın," dedi yanındaki asker de gülerek.

"Telaffuzunuz bayağı iyi, genelde yöre ağzıyla konuşuyor Karadeniz insanı," dedim şaşırarak. Her yörenin kendine has hafif bir ağzı oluyordu. Askerin ise konuşması gayet düzgündü.

"Liseyi ve üniversiteyi İstanbul'da okudum, yıllar içinde ağız kayboldu Gamze Hocam," dedi asker başını eğip saygıyla konuşurken.

İsmimi ve öğretmen olduğumu bilmelerine şaşırmıştım ama bir şey demedim. Belki abimden dolayı öğrenmiş olabilirlerdi ama bu da saçma gelmişti. Emre ya da Kerem söylemiş olabilir diye düşündüm.

Askerlerin arasında Kerem yoktu, askeriyeye ya da ekmek büfesine dönmüş olmalıydı.

"Hadi gevezeliği bırakın, çaylar soğumadan için," dedi Emre tepsideki kupaları askerlere dağıtarak. En son kupayı da kendisi aldı.

"Teşekkürler Gamze Hanım," dedi.

"Rica ederim, atıştırmalık var bu tabakta da, alın siz onu da getirirsiniz sonra boşları," dedim tepsiyi uzatarak. Emre'nin gözleri parlarken, askerler de ondan farksızdı. Ev yemeği bir başka oluyordu tabii. Emre'nin tek kaldığını biliyordum, diğerleri de asker olduğu için sadece günlük çıkan yemeklerden yiyorlardı.

Emre'ye tepsiyi verip eve geri girdim. İki dakikada yüzüm soğuktan kızarmıştı hemen. Montumu çıkartıp salona geçtiğimde Zahide teyze ve Cemre gitmek için kalkmışlardı.

"Artık bize beklerim, mutlaka gelin," dedi Cemre içtenlikle bana gülümseyerek.

"İnşallah, geliriz," dedim ben de gülümseyip. Seda ile biraz zordu orası ama Cemre ve Zahide teyzeyi sevmiştim.

"Tabii tabii, geliriz," dedi Seda da yalancı bir gülümsemeyle.

Cemre ve Zahide teyzeyi kapıya kadar geçirdim. Seda kapıya gelme zahmetinde bile bulunmamıştı. Kapıyı açmamla yüzünde bir gülümseme ile kapıda durmuş, bir elinde tepsi diğer eli kapıyı çalmak için havada bekleyen Emre'yle karşılaştık. Zahide teyze ve Cemre'yi görmesiyle ciddi ve resmi hâline büründü yine. Fena yakalanmıştı, gülmemek için dudaklarımı ısırdım.

"Teşekkür ederiz çaylar ve börek için Gamze Hanım," dedi tepsiyi bana uzatarak.

"Rica ederim Emre Bey, afiyet olsun," dedim ben de ciddiyetle tepsiyi geri alırken. Nedense en ciddi anlarda gelen gülme isteği ile dolmuştum.

Emre kapıdan çekilirken, Zahide teyze konuştu. "Gamze eline sağlık, her şey çok güzeldi. Sen şu evlilik işini düşün bence, senin gibi

kızı kaçırmazlar," dedi Zahide teyze gülümseyerek. Emre'ye baktığımda birkaç adım atmıştı ki durdu.

"Afiyet olsun Zahide teyze. Bakalım, nasip kısmet," dedim ben de gülümseyerek.

Emre'ye baktığımda biraz önce durduğu yerde olmadığını gördüm. Kaşla göz arası nereye gitmişti ki? Askerlere baktığımda halen çalıştıklarını gördüm. Cemre ve Zahide teyze gidince eve geri girip mutfağa elimdeki tepsiyi bıraktım. Salondaki tabakları almak için içeriye geldiğimde Seda karşıma dikildi.

"Sen insanların yanında ne biçim konuşuyorsun? Beni rezil mi etmek amacın?" Yüzüme sinirle bağırdığında tek kaşımı kaldırdım.

"Gerçekleri duymak zoruna gitti galiba? Seni rezil etmek istesem direkt senin olduğunu söylerdim. Başkalarından duy istedim yaptığın şeylerin nasıl göründüğünü. Bence daha fazla konuşmadan kendin otur düşün, ne yapıyorum, neden yapıyorum diye." Bağırmadım ama bu sözler bağırmaktan daha etkiliydi bence.

Seda söylediklerim ile sessizleşince ben de ortalığı toplayıp merdivenlere yöneldim. Akşama yemek yapmama gerek kalmamıştı, fazladan yaptığım için. Odaya girdiğimde halen sinirliydim. Hem yapıyor hem de yaptıkları yüzüne vurulunca üste çıkmaya çalışıyor. Bu kadar da yüzsüzlük olmaz, pes artık.

Valizden çıkarttığım kitabımı aldım, sakinleşmek için yatağıma yatıp okumaya başladım. Yorgunluktan gözlerim bir süre sonra kapanmaya başladı. Kanepeden bozma yatağımda uyuyakaldım.

BÖLÜM 12

Telefonumun çalan melodisi ile gözlerimi açtım. Odanın içi karanlık olduğuna göre epey uyumuştum. Yatağın kenarında duran telefonum hâlâ çalarken elime alıp ekrana baktım. Abimin aradığını görünce açtım.

"Efendim abi?"

"Prensesim, geliyorum da bir şey istiyor musun?" diye sordu. Esnerken elimi ağzıma kapatıp düşündüm.

"Abi benim sevdiğim şu sütlü çikolatadan alır mısın?" dedim. Çocukluğumdan beri en sevdiğim çikolataydı sütlü olanları. Abim de sevdiğimi bildiği için sık sık alırdı.

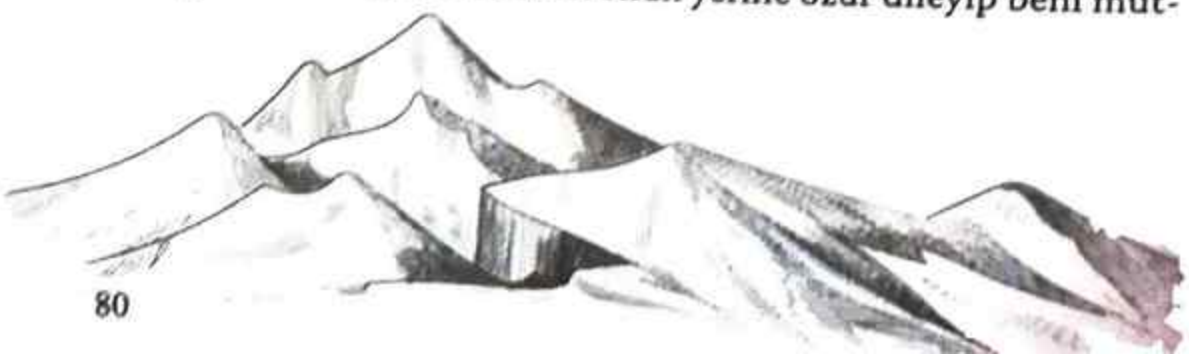
"Alırım tabii ki, kahve de alıyorum o zaman. Abi kardeş, çikolata ve kahve gecesi yapalım Seda'yı uyutup." Gülerek söylediğinde ben de gülümsedim.

"Duymasın abi, artık salondaki koltuğa yatay geçiş yaparsın." Seda bizi ayakta uyuturdu orası ayrı.

"Aramızda sır prensesim. Hadi geliyorum, görüşürüz." Seda iki gözlerini doldursun sır falan kalmazdı ya neyse.

"Görüşürüz," diyerek telefonu kapattım.

Annem ve babam dışında bu hayattaki en yakın bağımdı abim. Bana hiçbir zaman zarar vermemişti ama Seda'nın zarar vermesine de engel olamamıştı. Her zaman onun yerine özür dileyip beni mut-

lu etmeye çalışmıştı. Sanki Seda üvey annem, abim öz babamdı. Çok komik bir durumdu açıkçası.

Bir ara evlenmeye karar verdiklerinde annem ısrarla, "Kesin büyü yaptırdı, çocuğuma okuttu, üfletti," diye dolanmıştı etrafta. Böyle şeylere inandığım için -çünkü dinimizde de büyünün yeri vardı- ben de düşünmedim değil. Ama abim Seda'nın hatalarını göremeyecek kadar seviyordu bence.

Kendi içimizde de öyle değil miyiz? Birisi size der ki; bak o kişi kötü, sana karşı art niyeti var, uzak dur. Ama siz ne yaparsanız? O kişiye olan güveninizden dolayı sorgulamaz, o öyle biri değil, dersiniz. Ve sizin öyle değil dediğiniz kişi tam da öyle biri çıkınca üzülen, yıpranan taraf siz olursunuz.

Ben de abime Seda'nın gerçek yüzünü göstermeyi bu yüzden bırakmıştım işte. Benim söylemem işe yaramıyorsa kendi görüp anlamalıydı, yoksa kötü olan hep ben olacaktım.

Yerimden kalkıp yatağımı düzelttim. Petekteki arızaya halen bir usta gelmediği için oda kutuplarla Antarktika arasında bir yerde sıcaklıktaydı. Üstüme kalın bir hırka geçirip odadan çıktım ve aşağıya indim. Abim henüz gelmemişti, Seda ise salonda yemek programı izliyordu. Börekleri yeniden ısıtıp çayı demledim. Kapı çalınca elimdeki tabakları masaya bırakıp kapıya ilerledim. Açtığımda abim ve başka birisi daha vardı. Otuzlu yaşlarında, esmer, sivil giyimli adamın elinde alet çantası vardı. Askeriyeden olsaydı üstünde kamuflaj olurdu, sonunda beklenen ustanın geldiğini görünce sevinmiştim.

"Hoş geldiniz," dedim kenara çekilirken. Abim ve gelen tamirci içeri girdiler.

"Hoş bulduk abim, beyefendi usta, petek için geldi," dedi abim düşüncelerimi haklı çıkartarak.

Abimle birlikte üst kata çıktığımızda valizimi kenara koydum. Bu sefer toplu olan oda ile usta peteğin çürümüş borularını söküp yerine yenilerini taktı ve gitti. Biz de yemek için sofraya oturduk. Seda abimle olan tartışmasından sonra sessizleşmişti. En azından abimin

yanında bana laf sokmaya çalışmıyordu artık. Bu da bir şeydi benim için.

"Yarın yılbaşı için alayda organizasyon var. Ben hazırlıyorum her şeyi, aileler arasında olacak." Abimin sözleriyle elimdeki çatalı kenara bıraktım.

"Süper," dedi Seda sevinçle.

Böyle şeyleri hep çok severdi. Bir de abim, alay komutanından sonra rütbesi en yüksek asker olduğu için hava atmaya bayılırdı. Asker eşleri arasında da bir kast sistemi vardı, onlar da eş rütbelerine göre kendi aralarında sınıflandırılmıştı. Eğer eşin yüksek bir rütbeye sahipse, sen de kadınların olduğu ortamda ona göre saygı görürdün.

"Sen ne diyorsun Gamze?" dedi abim. Evde yalnız kalıp kafa dinlemek daha iyi bir seçenek olarak görünüyordu bana. Seda olmadan güzel bir gece geçirmek mi? Kesinlikle ideal.

"Ben evde mi kalsam?" Tek kaşımı kaldırıp sorduğumda abimin yüzü asıldı.

"Ben düzenliyorum, eğlenceli olacak," dedi abim, gelmemi istediğini sözlü olarak belirtti.

"Tamam abi, gelirim," dedim ben de kırmayarak. Ortam kalabalık olacağı için daha katlanılır olurdu sanırım.

Abim de gülümseyerek göz kırptı bana. Seda'nın sürekli abime soru sormasıyla geçen bir yemeğin ardından ben de ne giyeceğimi düşünmeye başladım. Buraya gelirken yanıma şık bir şeyler almamıştım. Seda'nın dediğine göre podyuma çıkan mankenler gibi hazırlanıyordu herkes.

Mutfağı toplayıp odaya çıktım. Peteğin yapılmasıyla ısınmaya başlayan oda bana ilaç gibi gelmişti. En azından salonda yatmak zorunda değildim artık. Valizimi açıp içindeki kıyafetleri çıkarttım.

Her ihtimale karşı yanıma siyah bir elbise almıştım. Üstünde siyah delikler bulunan, altında kalın bir astarı olan elbise beni kurtarırdı. Altına da bilekten tek bant, siyah stiletto tam uyuyordu. Karar verdikten sonra valizimi geri topladım. Makyaj malzemelerimi ge-

tirdiğim için sorun yoktu. Elbiseye uygun takı olarak pırlanta taşlı, küçük küpeler seçtim. Çanta olarak siyah, küçük, yandan askılı olanı aldığımda sade ve şık kombinim tamamen hazırdı.

Odadan çıkıp aşağı indiğimde Seda'yı salonun ortasında giydiği elbiseyle dönüp dururken gördüm. Abim gülmemek için dudaklarını ısırırken ben dayanamayıp kahkahamı koyuverdim. Öyle çok gülüyordum ki abim de dayanamamış, gülmeye başlamıştı. Gözümden yaş gelmişti en sonunda.

"Ne gülüyorsunuz?" diye cırladı bize. Nefesimi toplayarak koltuğa bıraktım kendimi.

"Şahtın şahbaz olmuşsun," dedim üstündeki leopar desenli elbiseye bakarken. Elbise o kadar komik durmuştu ki o koca karnıyla, kendine iki beden küçük elbiseyi giymiş ve dönüp duruyordu.

"Hayatım, daha yeni bir sürü hamile kıyafeti almadık mı biz sana?" dedi abim yüzünde gülümsemeyle.

Dolabı tıka basa kıyafet doluydu. Hamile olması güzel olamayacağı anlamına gelmiyordu ama o üstündeki bedenini zorla içine soktuğu leoparlı elbiseyle anca rezil olurdu. Herkesin arkasından bakıp güleceğine emindim çünkü gerçekten komik bir görüntüydü.

"Hiçbiri şık değil, hepsi gündelik. Şimdi oradaki kadınlar nasıl güzel giyinir," dedi kıskançlıkla.

"Güzelliğin değil rahatın önemli yenge, hamilesin sen sonuçta. Zavallı yeğenim sıkışıp kaldı orada." Karnına bakarken elbisenin yanlardan yırtılıp patlamasından da korkuyordum.

"Siz ne anlarsınız zaten güzellikten," dedi sinirle odasına giderken. Arkasında gülen abim ve beni bırakmıştı.

"Abi beni ciddiye almıyor ama sen söyle, herkes güler orada rezil olur, oturur ağlar sonra," dedim uyararak.

Kesinlikle Seda'yı düşündüğümden değildi, bizi rezil eder, geceyi burnumuzdan getirirdi. Abimin de rencide olmasını istemezdim yanında komutasındaki askerler varken. Bu çok utanç verici olurdu.

"Tamam abim, sen merak etme ben hallederim. Senin kıyafetin var mı? İstersen yarın merkezden bir şeyler bakalım," dedi abim. Merkeze gitmek oldukça uzun sürüyordu zaten, elimdekiyle idare edebilirdim.

"Yok abi, buldum ben bir şeyler. Bütün askerler gelecek mi?" dedim merakla. Emre'nin gelip gelmeyeceğini merak etmiyordum tabii ki.

"Evli olanların hepsi gelecek aileleri ile birlikte. Neden sordun abim?" dedi tek kaşını kaldırıp imayla.

"Zahide teyze ve Cemre gelecek mi diye abi, neden olacak? Sanki başka birini tanıyorum," dedim umursamaz davranarak. Abim tamam anlamında başını sallayınca derin bir nefes verdim. Emre'yi bizim eve göndermişti aslında, daha önce de markette karşılaştığımız için tanışmış sayılırdık.

"Bilgisayarı getirdim sana, akşamları sıkılıyorsun diye. Film falan izlersin," dedi abim yanındaki bilgisayar çantasını bana uzatarak. Abimin iş yerinde kullandığı kişisel laptopuydu. Sevinçle aldım elinden. En azından Seda'nın izlediği saçma sapan programlara katlanmak zorunda kalmayacaktım.

"Ben isteyince getirme zaten," dedi Seda odadan çıkarken. Bir kulağının burada olduğunu biliyordum zaten, şaşırmadım.

"Sen isteyince de getiriyorum Seda," dedi abim tartışma kabul etmez bir ses tonuyla. Daha fazla yanlarında kalmak istemediğim için bilgisayarı alıp ayağa kalktım. Tartışmalarını istemiyordum.

"Size doyum olmaz, ben gidip film izleyeceğim." Mutfağa doğru ilerledim.

"Tamam prensesim," dedi abim.

Mutfağa gidip bir paket cips ve kola aldım kendime. Sonra da odama çıkıp yatağın üstüne oturdum. Bilgisayarı açtığımda askeri dosyalar çıktı karşıma. Abimin evrak işleri olduğunu bildiğim için onlara hiç dokunmadan direkt laptopu internete bağladım. Film araştırması içine girmiştim. En sonunda bulduğum komedi filminde karar kıldım. Filmi açıp kola ve cipsimi aldım kucağıma. Film ilerler-

ken bastıran uyku ile yatağa iyice kıvrıldım ve gözlerim kapanırken laptopun ekranını kapattım. Masanın üstüne bırakıp başımı yastığa koydum.

"Tık."

"Tık tık."

Gözümü zar zor açtığımda etrafın aydınlığından sabah olduğunu anladım. Gece zaten geç bir saate kadar film izlemiştim, en son bilgisayarı kapatıp uyuyakaldığımı hatırlıyordum.

"Tık."

Beni uyandıran sesi tekrar duydum, bu sefer çok yakından gelmişti. Pencereye atılan taşın çıkardığı sesin yönünü anlamam uzun sürmedi. Sorun şuydu ki, sabahın köründe pencereme kim taş atıyordu?

BÖLÜM 13

Gözlerimi ovuşturup dağılan saçlarımı omuzlarımdan geriye attım. Yatağım hemen pencerenin kenarında olduğu için yatakta oturdum ve perdeyi açıp aşağıya baktım. Kaşlarım çatışırken gördüğüm kişiden emin olmaya çalıştım.

"Yok kızım, daha uyanmadın sen." Kendi kendime konuşup, gözlerimi kapatıp açtım ve tekrar baktım. Aşağıda bana bakan Emre miydi yoksa rüya mı görüyordum?

"Tık."

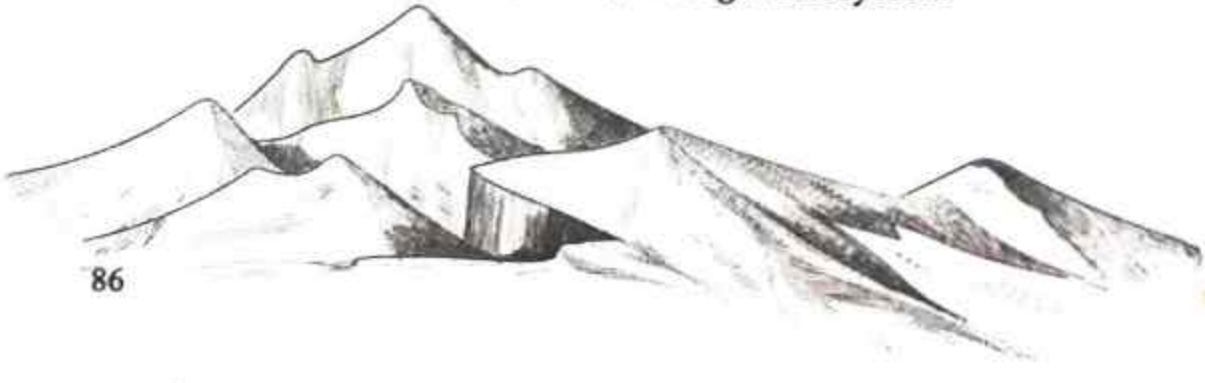
Cama bir taş daha gelince kendime geldim, hemen pencereyi açıp baktım, eliyle gel işareti yapıyordu. Manyak mıydı bu sabahın köründe? Pencereyi kapatıp yataktan kalktım. Üstüme baktım, eşofman takımım vardı, sorun yoktu. Hemen bir çorap geçirdim ayağıma, aşağıya indim.

Seda hâlâ uyuduğu için montumu giyip anahtarı aldım. Sessizce kapattım kapıyı. Arka tarafa giderken de etrafa bakıyordum biri var mı diye. Sonunda arkaya geldiğimde üstünde askeri kamuflajıyla beni bekleyen Emre'yi gördüm. Ayaklarım nedense çok üşüyordu.

"Günaydın," dedi bana bakarak. Aniden gelen esnemeyle elimi ağzıma kapattım.

"Günaydın," dedim ben de yarı uykulu.

"Sana pek aymış gibi değil ama," dedi gülümseyerek.

Bacaklarıma mı bakıyordu o? Ben de bakışlarını takip ettiğimde çorabımın biri sarı diğeri pembeydi. Bu da yetmezmiş gibi Seda'nın evde giydiği tüylü kokona terliklerini giymiştim! Üstelik tek sorun bu da değildi, Seda 36 giyerken ben 38 giyiyordum, yani ayağımın arkası tamamen yere basıyordu! Gözlerimi sımsıkı kapatıp açtım. Derin bir nefes alıp içimi çektim. Bu çocuk neden hep beni rezil bir şekilde görüyordu?

"Sabahın köründe karga bokunu yemeden pencereme taş atan sensin!" dedim sinirle söylenirken uyku sersemi.

"Hey sakin, tamam," dedi gülümsemesini bastırarak.

"Seni dinliyorum," dedim ikinci bir esneme beni içine çekerken. Yatağıma tekrar kavuşmak istiyordum, Emre'nin zümrüt yeşili gözleri ilgimi çekse de uyku önemliydi.

"Bugün yılbaşı organizasyonu var, sen de gelecek misin?" diye sordu. Hiç beklemediğim bir soruydu, aileler gittiği için Emre'nin gitmeyeceğini düşünüyordum. Sonuçta evli değildi.

"Evet, abim düzenliyormuş, geliyorum," dedim sorusuna hâlâ anlam veremeyerek.

"Tamam o zaman, benim gitmem gerekiyor, görüşürüz," dedi Emre arkasını dönüp hızlı adımlarla ayrılırken. Bu neyin kafasıydı acaba?

Adımlarımı geri eve doğru yönlendirdim. Kapıdan girince botlarımı giyip tekrar çıktım. Ekmek büfesine doğru ilerlemeye başladım. Uykum tamamen uzaklaşmıştı benden. Saat henüz yedi olmuştu. Abim bu saatte çıkıyordu evden ve dışarıda yakalanmak istemediğim için bahanemi bulmuştum. Ekmek büfesine geldiğimde aklım hâlâ Emre ile ilgili karışıktı. Kendi gelemeyeceği için mi sormuştu acaba? Belki de beni başka bir yere davet edecekti. Düşünceler beynimde dönerken Kerem'in büfede olduğunu fark ettim.

"Günaydın," dedim gülümseyerek.

"Günaydın Gamze, erkencisin," dedi beni fark ettiğinde gülümseyip.

"Sorma, kurtlar uyutmuyor," dedim başımı iki yana sallarken.

"Sizin ev lojmanın dış sınırında olduğu için normal, kurt ulumalarından uyuyamamışsındır." Kerem, tespitini söylerken yanlış yoldaydı.

"Ya öyle tabii," dedim ben de uzatmadan.

Bu bildiğin kurt değil iki bacaklı, zümrüt gözlü, taş olan kurt demeyecektim tabii ki.

"Bugünkü yılbaşı organizasyonuna gelecek misin?" dedi Kerem iki ekmeği poşete koyup uzatırken. Herkes de takmış benim gelmeme. Sanki çıkıp şarkı söyleyeceğim.

"Abim organize ediyor, geliyoruz hep birlikte," dedim ekmekleri alırken.

"Peki, afiyet olsun."

Kerem yüzündeki gülümsemeyi bozmazken, cevap verdim. "Teşekkürler, kolay gelsin."

Büfeden ayrılarak yürümeye başladım. Sıcak ekmekler oldukça güzel kokuyordu. Bir tilki vakası daha yaşamak istemediğim için adımlarım hızlıydı. Eve geldiğimde cebimden anahtarımı çıkartıp açtım. Anahtarla kapıyı açınca ayakkabılarımı çıkartıp içeri girdim. Abim ve Seda'nın kapıda beni beklediğini gördüm. Birden karşımda ikisini görünce yüreğim ağzıma geldi.

"Ne yapıyorsunuz?" dedim damağımı elimle yukarı kaldırırken.

"Asıl sen ne yapıyorsun? Odana baktım yoktun," dedi Seda bana şüpheyle bakıp gözlerini kısarken. Kim bilir abime neler söyledi yine.

"Taze ekmek aldım sana yengecim," dedim elimdeki ekmek olan poşeti yukarı kaldırıp gülümserken.

"Ben demiştim sana Seda gelir şimdi diye, ne abarttın öyle," dedi abim kaşları çakılırken. Abimin aklını gazetelerin üçüncü sayfa haberleriyle doldurmuştu anlaşılan.

"Ne bileyim canım ekmek aldığını?" diye sordu Seda dudağını büzüp masum bir ifade takınırken. Bunlar bana işlemezdi.

"Yengecim nasıl bilmezsin? Geçen tilkiler kovaladığında beni, taze ekmek olmazsa yemem demedin mi?" dedim ben de saf ayağına yatarak. İçimdeki oynak Gamze beni alkışlarken, teveccühünüz efenim, dedim kendilerine.

"Seni tilki mi kovaladı?" dedi abim gözlerini sonuna kadar açarak şaşkınca.

"Üzgünüm yenge, abime söylemediğini bilmiyordum," dedim başımı önüme eğerek. Masum ayağı öyle yapılmaz Seda Hanım, bak gör şimdi.

"Seda ben sana daha ne diyeyim, pes!" dedi abim sinirle Seda'ya bakıp.

"Abi yengemin bir suçu yok, kızma ona. Emre Bey sağ olsun kurtardı tilkilerden beni, yoksa kahvaltı niyetine yiyeceklerdi güzel kardeşini," dedim içimi çekerek. Emre'yi de övdüğüme göre işlem tamam.

"Prensesim benim, gel buraya," dedi abim beni kollarının arasına alarak. Ah Seda, sen beni harcarsın da ben seni harcamam mı sandın?

"Sorun yok abi, yengem de bilemezdi, sonra çok üzüldü. Değil mi yengecim?" dedim Seda'ya bakarak. Kem küm ederken keyifle izliyordum.

"Aaa evet, çok üzüldüm," dedi. Gülmemek için yanaklarımın içini ısırıyordum.

Abim hazırlıklar yoğun geçeceği için kahvaltı yapmadan işe gitmişti. Seda bana ters ters bakıp geri odasına gitti. Sanırım artık benden biraz olsun çekinmesi gerektiğini anlamıştı bugünkü performansımdan sonra. Ben de ekmekleri mutfağa bırakıp kendime güzel bir kahve hazırladım. Uykum açılmıştı artık, kahvemi alıp yanına da dün yaptığım kekten koydum. Yukarı odama çıkıp telefonumdan sosyal medyaya girdiğimde Emre'nin bana istek gönderdiğini gördüm. Heyecandan az daha kahveyi döküyordum.

"Sakin ol Gamze," diye kendimi telkin ettim.

İsteğini kabul edersem abimle ve benimle arkadaş olduğu için kesin abim görürdü. Seda'nın sosyal medya hesabı olmadığı için ra-

hattım en azından. İsteği olduğu gibi bırakıp çıkış yaptım. Kahvem bitince dün geceki bardak ve cips tabağını da alıp mutfağa indim. Bulaşıkları hallettikten sonra odaya çıkıp duygusal müzik listemi açtım, yatağıma uzandım. Uykum yeniden geldiğinde kulaklıkları çıkartıp yatağa iyice kıvrıldım.

Uyandığımda saat on bire geliyordu. Seda'nın beni uyandırmaması halen kendi uyuduğu için mümkündü sadece. Aşağı indim, mutfağa geçip kahvaltı hazırladım. Seda'yı uyandırmak için kapısını çaldım, ses gelmeyince merak edip kapıyı açtım. İçeride kimse yoktu. Banyo ve tuvalete de bakınca en son aramaya karar verdim. Telefon sonuna kadar çaldı, tam kapatırken açtı.

"Yenge, merak ettim evde göremeyince." Direkt konuya girdim uzatmadan.

"Abin aradı, merkezde işi varmış, ben de alışveriş için onunla geldim. Sen gerek yok demişsin," dedi Seda yanında abim olduğu için mecburen cevap vererek.

"Tamam, kolay gelsin size."

Telefonu kapatıp derin bir nefes aldım. İnsan en azından haber verirdi ama o düşünce nerede Seda'da. Ben de mutfağa dönüp kahvaltımı yaptım. Ortalığı toplayıp odaya geri çıktım ve yarım bıraktığım kitabımı okumaya başladım. Başka yapacak bir şeyim yoktu akşama kadar. Kitap bitince film açıp izledim, sonra bir şeyler atıştırdım. Zar zor akşamı ettiğimde çalan zille Seda ve abim gelmişti.

"Hoş geldiniz."

Abim ve Seda içeri girince ben de onlarla salona geçtim. Seda kendine bordo, uzun hamile elbisesi almıştı ve o leoparlı elbiseden bin kat daha iyiydi. Abimle birlikte diğer elbiseyi giymemesi için yeni elbisesini öve öve bitirememiştik. Herkes odasına dağılıp hazırlanmaya başladı saatin yaklaşmasıyla.

Elbisemi giyip hafif bir makyaj yaptım. Saçlarımı tarayıp omuzlarımdan aşağıya bıraktım. Dalga dalga olan kahverengi saçlarım neredeyse belime kadar uzamıştı. Küpelerimi ve saatimi taktım. Hazır

olduğumda siyah kabanımı ve çantamı da alıp odadan çıktım, aşağıya indim. Abim beni gördüğünde ıslık çaldı.

"Çok güzel olmuşsun." Yüzünde gülümsemeyle başparmağını kaldırıp olumlu işareti yaptı.

"Siz de çok yakışıklısınız beyefendi," dedim, gülümseyerek üstündeki takım elbiseye baktım. Çok yakışmıştı.

"Ben güzel değil miyim?" dedi Seda hemen duygusal rolüne bürünerek. Odadan çıkıp yanımıza gelmişti. Bizi dinlediğini biliyordum yine, kapı arkaları ondan sorulurdu.

"Sen en güzelisin hayatım," dedi abim hemen. Kıskançlık da zor iş, sürekli mesai, hiç dur durak yok.

"Hadi gidelim." Abim oturduğu koltuktan kalktığında ben de kapıya doğru ilerledim.

Saat sekiz buçuktu ve dokuzda başlıyordu eğlence. Abimin çalıştığı askeriye on dakikaydı lojmanlara. İlk defa gideceğim için de heyecanlıydım. Daha önce yakınından geçmiştik merkeze giderken ama hiç içine girmemiştim. Evden çıkıp arabaya doğru ilerledik. Seda, abimin yanına otururken ben arkaya geçtim.

Yaklaşık on dakika sonra askeriyeden içeriye girmiştik. Abim arabayı park edince birlikte ilerledik. Geçtiğimiz her yerde askerler vardı. Yönetim yazan binanın önüne geldiğimizde birinci kattaki büyük salona girdik. İçerisi oldukça kalabalık görünüyordu ama ben sadece bir kişiyi arıyordum.

Emre ile gözlerimiz kesiştiğinde, aradığımı bulmuştum.

BÖLÜM 14

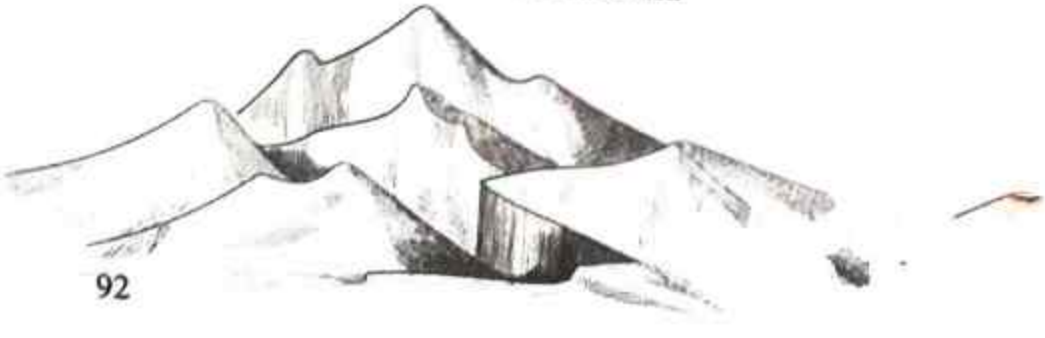
Üstünde her zaman gördüğüm askeri kamuflaj yerine siyah bir takım elbise vardı. İçindeki beyaz gömleğin ilk iki düğmesinin açıkta bırakılması oldukça karizmatik bir hava katmıştı ona. O da beni baştan aşağı süzmüş ama yüzünde hiçbir ifade oluşmamıştı. Gözlerinin yeşil parıltısını yakından görmek isterdim.

"Emre de mi burada?" dedi Seda benim yerime sorarak. Meraklı olması en azından bir işe yarıyordu.

"Evet, müzik işiyle Emre ilgileniyor, ben de mutfakla meşgul olacağım," diyerek cevapladı abim.

Emre yanına gelen askerle gözlerini benden çekmiş, sonra da yanındakilerle birlikte ses sisteminin olduğu yere doğru ilerlemişti. Müzik gecenin sonuna kadar devam edeceğinden, sık sık görecektim anlaşılan Emre'yi. Sabah gelip gelmeyeceğimi sormasının nedenini de anlamıştım artık.

Büyük salon üçe ayrılmıştı; bir tarafta ses sistemi ve sahne olarak kullanılan yer, diğer tarafta yiyecek içecek servisi yapılacak alan, ortada ise yuvarlak masaların etrafına dizilmiş sandalyelerden oluşan oturma kısmıydı. Burada da askeri rütbe devreye girmiş, herkes kendi mevkiindeki kişilerle oturtulmuştu. Bizim oturduğumuz masada Cemre, eşi ve annesi Zahide Hanım, Alay Komutanı, eşi ve kızları olduğunu tahmin ettiğim benim yaşlarımda biri vardı. Gülümseyerek herkese selam verip yerimize oturduk.

Yılbaşı eğlencesi olduğu için içki servisi de vardı. Masaya oturduğumuzda herkes birbirini az çok tanıdığı için kendi aralarında ettikleri sohbeti dinliyordum. Genelde hava durumundan, iş yoğunluğundan ve yılbaşı temennilerinden bahsedildi.

"Sen ne işle meşgulsün Gamze?" dedi Sevil Hanım. Kendisi alay komutanının eşiydi. Koyu sarı ve kût saçları, ela gözleri ve oldukça hoş gülümsemesiyle çok zarif bir kadındı yaşının ilerlemesine rağmen.

"Tarih öğretmeniyim, aynı zamanda formasyonla edebiyat dersleri de aldım," dedim nazik bir şekilde gülümseyerek.

"Ne kadar güzel. Çalışıyor musun?"

Sevil Hanım oldukça memnun olmuştu cevabımla, bekâr damat adayı kokusu almıştım. Ne zaman birine bu cevapları versem mutlaka ceplerinden bir fotoğraf çıkartıyorlardı bu da benim oğlum, torunum, yeğenim, bekâr diyerek.

"Hayır, henüz atanmadım, bu sene sınava gireceğim." Üçüncü kez girecektim tabii, o kısmı es geçtim.

"Seni de asker yapalım abin gibi," dedi Alay Komutanı Haşim Bey. Kendisi ellili yaşların ortasında diye tahmin ediyordum. Sevil Hanım daha genç duruyordu ama Seda'dan elli yaşına geldiğini duymuştum daha önce.

"Yok komutanım, aynı okullarda okuduk üniversite de dahil, burada ayrı kalalım," dedi abim de gülerek.

Mesleğin zorluğunu bildiği için istemiyordu daha doğrusu. Yazı kışı yoktu. Bana öğretmenliği daha çok yakıştırıyordu. Bir yönden de kendisi asıl mesleğini yapmamıştı ve benim kendi mesleğimi yapmamı istiyordu.

"Ben pek yakıştırdım asker üniformasını Gamze kızımıza," dedi Haşim Bey. Ciddi tavrıyla gerçekten de düşünüyor gibiydi.

"Teşekkür ederim ama öğretmen olmak istedim hep ve mesleğimi yapmak istiyorum," dedim araya girerek. Daha sonrasında konu dağıldı ve bir daha açılmadı.

Müzik sesi gelmeye başlayınca piste bakmaya başladık. Emre ve iki asker müzik sisteminin yanında duruyordu. Sözsüz yemek müzikleri çalıyordu, saat ona gelirken yemek servisi de yapılmaya başladı. Gelen hafif mezeler eşliğinde kadehler de dolmuştu. Bizim masada abim, ben, Seda ve Cemre'nin ailesi dışında herkes alkol alıyordu.

Anlamadığım nokta şuydu, herkes içtiği hâlde kimse sarhoş olmuyordu. Galiba bünyeleri alışıktı. Çocuklar için başka bir oda hazırlanmıştı, orada da gösteriler yapılıyordu, uykusu gelen çocuklar yatırılıyordu. Her şey düşünülmüş ve ailelerin rahat etmesi için güzel bir organizasyon yapılmıştı.

"Buyurun hanımefendi."

Tanıdık gelen sesle yan tarafıma baktığımda servisi Kerem'in yaptığını gördüm. Demek ki bu yüzden bugün gelip gelmeyeceğimi sormuştu. Askerlerin garson olduğunu fark etmiştim ama Kerem'i daha yeni görüyordum.

"Teşekkür ederim Kerem," dedim tebessüm ederek. Masada bize dönen bakışlarla keşke demeseydim dedim ama çok geçti. Kerem yanımızdan ayrılınca, çaprazımda oturan Cemre'yle göz göze geldik.

"Tanışıyor musunuz?" dedi Cemre, abim ve Seda dışında herkesin merak ettiği soruyu sorarak.

"Evet, çocukluk arkadaşım olur." Abimin Kerem'i kayırdığını düşündürmek istemiyordum ama çoktan tanış olduğumuzu belirtmiştim. En azından konuyu sadece kendime çevirdim.

"Aaa ne güzel tesadüf," dedi Cemre gülümseyerek. İma etmiyordur umarım.

"Evet, öyle oldu," dedim ben de konuyu kapatmak isteyerek kısaca.

Bu konunun daha fazla konuşulmasını istemiyordum. Gözlerim albayın kızı olup olmadığını bilmediğim kıza kaydı. Elinde telefonla kimseyi umursamadan oynuyordu. Sanırım ilgisini çekecek kimse yoktu masada. Siyah saçlı, kahve gözlü, benden on santim kadar kısa, zayıf bir kızdı. Albay ve karısına dış görünüş olarak hiç benzemiyordu.

"Gamzeciğim, çok güzel olmuşsun bu arada."

Zahide teyzenin bana seslenmesiyle bakışlarımı kızdan çekip Zahide teyzeye cevap verdim. "Teşekkür ederim, siz de çok şıksınız," dedim yaşına göre oldukça bakımlı olan kadına. Üstüne giydiği siyah elbisesinin kolları dirsekten bollaşıyordu, yaka kısmı ise parıltılıydı. Yakasına taktığı bordo renkte çiçekli broş çok güzeldi.

Hafif bir müzikle çiftler dansa kalkarken ben öylece oturuyordum. Seda abimi dans için ikna etmeye çalışıyordu. Komutanın kızı sandığım ama konuşma arasında yeğeni çıkan Özge'nin bakışları bir an tamamen Emre'nin üstüne kaymıştı. Şimdi o telefona kafasını tekrar gömmesini istiyordum kesinlikle. Arada ben de kaçamak bakışlar atıyordum, kabul ama Özge gibi gözümü dikip bakmıyorum. Sinirlenmiştim.

"İyi akşamlar, afiyet olsun."

Başımı hafif çevirdiğimde Emre'nin gelmiş olduğunu gördüm. O kadar çok Özge'ye odaklamıştım ki onu fark etmemiştim. Hemen sandalyemin yan tarafında, Seda ile aramızdaki boşlukta duruyordu. Bakışlarımı ondan çekip önüme çevirdim.

"Teşekkürler, çok iyi iş çıkarmışsınız Cahit ile birlikte," dedi Haşim Bey memnuniyetle Emre'ye ve abime bakarak.

"Sağ olun komutanım," dedi abim ve Emre aynı anda. Sanırım bu alışılmış bir cevaptı.

"Amca izin verirsen Emre'yle dans edebilir miyiz? Çok sıkıldım." Masada şımarık bir şekilde bunu söyleyen bir kişi vardı. Ben şaşkınlıkla Özge'ye bakarken, Emre'nin tepkisini merak ediyordum.

"Tabii ki," dedi Haşim Bey.

Yapma be Haşim amca, verme kızı bu kurda, gerçi kızda da panter havası vardı. Benim kurdu pençelerinin arasına alıp tek hamlede yerdi bu. Nereden senin kurt oluyorsa, diyen iç sesime çimdik attım.

"Ah," diye sızlanmamla kıskandığımı tescilledim. Hangi manyak kendi bacağına cimcik atardı ki? Bakışlar bana dönüşmüştü bile.

"Pardon, bacağımı masaya çarptım," dedim. Emre'ye baktığımda dudağının kenarını ısırıyordu. Gül sen gül, daha çok gülersin böyle giderse.

"Dans edelim o zaman," dedi Emre'nin yanına gelen Özge gülerek, cilveyle.

Emre'nin gülümsemesini kendine sanmıştı büyük ihtimalle. Emre tabii ki karşı çıkamazdı, emir büyük yerdendi. Bana bir bakış atıp Özge ile piste ilerlediler, ben de arkalarından bakıp kaldım öylece. Ben buraya bunların dansını izlemek için mi gelmiştim?

"Ay Gamze, sen de tek başına kaldın, hadi Kerem'le dans edin siz de," dedi Seda, Kerem tekrar servis için geldiğinde. Hah, bir bu eksikti zaten. Ben olumsuz cevap verecekken abim girdi araya.

"Tabii prensesim istersen, ben de yengeni kaldırırım, sen yalnız kalacaksın diye kalkmak istemiyorum." Şu vicdanımı birisi buradan alabilir mi?

"Olur." Vicdanım kazandı yine.

Kerem'in uzattığı eli tutup piste ilerledim. Bilerek Emre ve Özge'nin yakınında durmuştum. Kerem elinin birini belime yerleştirdi, diğeriyle de benim elimi avucunun arasına aldı. Dans ederken Emre ile sık sık göz göze geliyorduk. Özge sürekli bir şeyler anlatıp gülerken Emre ifadesiz bir şekilde duruyordu. Tam yan yana geldiğimiz anda Emre bana bakarak konuştu.

"Eş değişimi."

Ben daha ne olduğunu anlamadan Emre, Özge'yi Kerem'e doğru itip benim elimden tutarak kendine çekti. Bir anda onun kollarında olmanın verdiği etkiyle sarsıldım. Her zaman sıcak olan elleri belimde yerini bulmuş, benim de kollarım onun boynunda yerini almıştı. Çok yakındı, çok fazla, kalbimin atışlarını duyacağı kadar fazla.

"Nasılsın?" dedi normal bir şekilde, az önce komutanının yeğenini bir askerin kucağına itmemiş gibi. Umursamazlık seviyesi inanılmazdı doğrusu.

"İyiyim, sen nasılsın?" dedim ben de onun gibi. Zümrüt gözleri parlarken dudağının kenarı kıvrıldı.

"Şimdi çok daha iyiyim," dedi.

Gerçekten de iyi duruyordu, fazla iyi. Ayrıca biraz önceki cümlesinden bir anlam mı çıkarmam gerekiyordu? Az önce Özge varken iyiydi ama benimle daha iyiydi ya da Özge ile kötüydü, benimle çok daha iyiydi. Saçma düşüncelerimi kovdum.

"Ne güzel," dedim diyecek bir şey bulamayarak.

"Evet, fazla güzel." Gözlerime derince baktığında tek kaşımı kaldırdım.

"İçki mi içtin sen?" Hayır yani normalde bu kadar ima etmiyordu bir şeyleri, bir cesaret gelmişti.

"Azıcık, ufacık," dedi gülümseyerek.

Şimdi anlaşılmıştı saçmalamasının sebebi. Müzik bitince abim görecek diye uzaklaştım hemen. Emre'yi bırakıp masaya döndüğümde bana sinirle bakan Özgeyi umursamadım. Kendi kazdığı kuyuya düşmüştü. Öyle her şeye atlamamak gerekiyordu demek ki. Sadece benim için değildi, Emre yerine başka birisi bile olsa, sevgilisi ya da sevdiği birinin olup olmadığını bilmeden bunu yapması hiç hoş değildi.

"Gamze, kabul edersen sana bir teklifim var." Haşim Bey amca lütfen yeğenini Emre'den uzak tutacak bir teklif olsun.

"Nedir?" diye sordum, merak ediyordum bir yandan da. Herkes masaya yerleştiğinden dikkatle konuyu öğrenmek için dinliyorlardı.

"Bazı askerler lise diploması almak için başvuruda bulundu. Bir de bazı rütbeli subaylarımız yükselmek için sınavlara giriyor. Eğer sen de kabul edersen, askeriyede ders vermek ister misin?"

BÖLÜM 15

Haşim Albay'ın sorusu masaya bomba gibi düşmüştü. Bu büyük bir şeydi. Böyle bir şey beklemediğim için herkesle birlikte ben de şaşkınlıkla kalmıştım. Emre'nin de rütbeli bir subay olduğunu bildiğim için ne diyeceğimi bilemedim.

"Ben biraz düşünmek istiyorum, hem burada ne kadar kalacağım da tam belli değil." Haşim Albay'a arada kaldığımı belli ederek konuştuğumda anlayışla karşılaşacağını düşünüyordum.

Daha önce, üniversite son sınıfta, lisede ders vermiştim staj yaparken. Oraya ait olduğumu hissettiğim anki inanılmaz heyecanımın ve mutluluğumun tarifi yoktu. Bu yüzden mesleğimi yapmayı çok istiyordum. Polis ya da asker olabilirdim, boy ve fizik olarak gerekli şartları karşılıyordu ama mesleğimi yapmayı daha çok istiyordum.

"Tabii düşün kızım sen yarına kadar. Eğer kabul edersen abin seni getirir askeriyeye, karşılıklı tekrar konuşuruz." Haşim Albay anlayışla konuştuğunda tebessüm ettim.

"Tabii getiririm komutanım, Gamze de kabul ederse." Abim de onayladığına göre karar benimdi.

"Kaç kişilik bir sınıf olacak Haşim Bey?" Detaylı bilgi istemek için albaya doğru döndüm.

Alay bildiğim kadarıyla iki ile üç bin arasında askerden oluşuyordu. Büyük bir kesime ders verecek olmak nefesimi kesmişti. O kadar

erkeğin içinde tek kadın olmak da zor olurdu benim için. Başta herkesi idare etmekte zorlanırdım kişi sayısı fazla olduğunda.

"Şu ana kadar on beş kişi başvuru yaptı ama otuz kişiyi geçmez." Haşim Bey içime su serpmişti.

"Aslında çok kişi de değilmiş," diyerek düşüncemi dile getirdim.

Abimin de fikrini almam gerekiyordu, sonuçta onların evinde kalıyordum ve Seda'ya yardım için gelmiştim. Sürekli evde kalmak bir süre sonra bunaltıyordu. Seda ile birlikte olunca üstüne üstüne geliyordu duvarlar. Daha önce bunu tecrübe ettiğim için gayet iyi biliyordum. Seda'nın bizde kaldığı dönem sınava hazırlandığım için kütüphaneye kaçıyordum sabah erkenden. Öğleden sonra geliyordum eve.

"Amcacım çok sıkıldım, müzikleri değiştirsinler." Özge çocuk gibi konuşmamızı kestiğinde, kıskanmış da konuyu değiştirmeye çalışıyormuş gibi hissettim. Bu kızı gözüm hiç tutmamıştı zaten, sevmemiştim.

"Söyle değiştirsinler." Haşim Bey rahat bir şekilde konuşup Özge'ye istediğini vermişti. Bu kızı fazla şımartıyorlardı bence.

Özge gülerek yerinden kalkıp müzik sisteminin olduğu yere doğru ilerledi. Derdi şimdi anlaşılmıştı, Emre'ye gidiyordu. Sahnenin tam karşısında oturduğum için onun gidişini izliyordum. Özge giydiği kısacık, kırmızı straplez elbiseyle salına salına Emre'nin yanında gülerek bir şeyler söylüyordu. Elimde duran bıçağı sıkıca kavradığımı elimdeki sızıyla fark ettim.

"Ah." Acıyla sızlandığımda canım yanmıştı.

Parmağımın ucu hafifçe çizilmişti. Yüzüm istemsizce buruştu. O kadar narin bir kız değildim ama birden acıyla irkilmiştim. Öyle odaklamıştım ki ikisine elimdeki bıçak tamamen aklımdan çıkmıştı. Bıçağı elimden bıraktım hızla.

"Ne oldu Gamze?" diye sordu abim.

"Bıçak keskinmiş, parmağımı kesti biraz." Masadaki peçeteyi alıp parmağ

"Mikrop kapmasın, gel bir yara bandı falan yapıştıralım." Bakışlarım abimi bulurken itiraz edecektim ama şu an burada kalmaya devam etmek istemedim. İkisinin gülüşmesini daha fazla izlemeyecektim. Gerçi Emre'nin güldüğünü görmemiştim.

"Olur abi." Abim, Seda'ya şimdi geleceğimizi söyleyince kalktık. Arka tarafa ilerlerken bize doğru gelen askerle yerimizde durduk.

"Komutanım." Asker yanımıza geldiğinde tekmil verdi. Sonrasında mutfakta sorun olduğunu ve abimin bakması gerektiğini söyledi.

"Abi sen git, sonra hallederiz." Abime dönüp konuştuğumda zaten parmağımdan akan kan durmuştu.

Küçük bir kesikti, önemsenecek bir şey yoktu. Belki abim gidince dışarı çıkıp biraz hava alabilirdim. Burası beni boğmaya başlamıştı. Askerin arkasına baktığımda Emre'nin bize doğru geldiğini gördüm. Kaşlarım çatılırken Özge'nin nerede olduğunu merak ettim.

"Elini halledelim önce, sonra bakarım mutfağa," dedi abim bana dönerek. O sırada yanımıza gelen Emre abimin sözlerini duymuştu.

"Komutanım tatlılarda eksik çıkmış galiba, birazdan servis yapılacak."

Emre, yanımıza gelen askerin söylediklerini tekrarladığında tek kaşımı kaldırdım. Eğer askeri yanımıza bilerek gönderdiyse diyecek söz bulamazdım. Bu adamın aklından neler geçiyordu bu gece?

"Tamam Emre. Sen Gamze'yi revire götürür müsün? Ben mutfağa bakayım." Yapma abi, kurda kuzu emanet ediyorsun.

"Yok daha neler," dedim bir anda. Abim, Emre ve askerin gözleri bana döndü. "Şey, yani ufacık bir kesik için ne reviri abi? Bak kan durdu bile." Gülümsemeye çalışarak peçeteyi parmağımdan çekip ufacık yarayı gösterdim.

"Olur mu öyle Gamze Hanım? Allah korusun parmağınıza kan gitmez falan kangren olursunuz. Bakın morarmaya başlamış gibi geldi bana şurası," diyerek parmağımın ucunu işaret etti Emre ciddiyetle.

Orasını kesmemiştim bile! Ben ağzım açık Emre'ye bakarken o gayet ciddi bir ifadeyle abime bakıyordu. Çünkü benim ne tepki ve-

receğimi biraz önce görmüştü. Önemsiz bir kesiği neden bu kadar abarttığını da anlamıyordum. Hadi başka yerde olsak, yalnız kalıp konuşmak istiyor diyeceğim ama koskoca askeriyenin her köşesi dolu.

"Allah korusun. Prensesim, sen hemen git revire, hadi aklım sende kalmasın." Abim endişeyle Emre'nin sözlerinden sonra konuştuğunda derin bir nefes verdim. Bundan sonra geri çevirmem de şüpheye düşürürdü abimi.

"Tamam abi." Mecburen kabul ettim. Abim, askerle birlikte mutfağa giderken arkasından baktım öylece.

"Bu taraftan," dedi Emre dikkatimi kendi üstüne çekerek.

Ona doğru dönüp baktım. Derdi neydi bunun? Acaba sorsa mıydım? Yok, bu sefer de neden soruyorsun falan der. O zaman ne diyeceğim? Ağzının içine düşen var, niye yanıma geliyorsun mu? Yok bu da olmadı. Küçük kesiği kangrene çevirdiğine göre kesin bir şey vardı.

"Gamze?" Emre gözümün önünde ismimi söyleyip elini salladığında düşüncelerimden sıyrıldım.

Daldığım yerden çıkıp Emre'nin yüzüne baktım. Tam ağzımı açmıştım ki bize doğru gelen Özge'yi gördüm. Ne ara gelmişti bu kız bir anda yanımıza? Emre ile benim aramda durduğunda bakışlarımı tavana çevirdim. İkisini izleyecek değildim tabii ki.

"Emre, nereye?" Özge'nin meraklı sorusuyla derin bir nefes aldım.

'Cehennemin dibine, gelir misin tatlım? Sana bol bol odun taşırım ben' demek istesem de susup Emre'nin cevabını bekledim. Sonuçta soru bana sorulmamıştı, bakalım Özge ile nasıl konuşacaktı benim yanımda.

"Gamze parmağını kesmiş, revire götürüyorum," dedi Emre sakince. Ne ara Gamze Hanım'dan, Gamze'ye geçmiştik acaba?

"Ben de geleyim o zaman." Özge bana sinsi bir bakış atıp Emre'ye döndü.

Biri şu kıza istenmediğini söyleyebilir mi? Yanımda durmasını bile istemiyordum. Bir insana karşı hayatımda hiç bu kadar ön yar-

gılı olmamıştım. Özge'de beni iten çok şey mevcuttu, en başta üstten üstten bakan kibirli bakışları bunun kanıtıydı.

"Olmaz," dedi Emre hemen. Ben de kaşlarımı kaldırıp ona doğru baktım. Evet, birisi ona istenmediğini söylemişti.

"Neden olmaz?" Özge de sinirlenir gibi cevap verince bu işin nereye gideceğini merak etmeye başlamıştım. Hah, haspam ya! Şeytan diyor al eline Japon yapıştırıcısını, o büzdüğü dudakları yapıştır ki bir daha açamasın.

"Sivillerin girmesi yasak. Hadi Gamze." Emre belimden tutup hafifçe öne ittirdi. Şaşkınca Emre'nin belimdeki eline baksam da Özge'nin sinirle bana baktığını görünce sinsice sırıttım. Bu zevki ona tattırmayacaktım, bana meydan okuyordu resmen Emre üstünden.

"Tabii Emre, gidelim," dedim ben de askeriyeye geçiş yapan kapıya ilerlemeye başlarken.

Kapıyı geçtiğimiz anda bir adım yana kayıp belimde duran elinden kurtuldum. Halen sinirliydim ama neden sinirli olduğum hakkında bir fikrim yoktu. Ya da ben kendimi kandırıyordum. Özge geride kaldığı yerde kuduruyordur umarım.

"Gerek yoktu zahmet ettiniz Emre Bey!" Ona bakmadan ilerlemeye başladım.

"Bey meselesini halletmiştik," dedi Emre de benimle yürürken. Ses tonu biraz önceye göre daha yumuşaktı.

"İçeride hiç öyle gelmedi," dedim sürekli söylediği 'hanım' demesini yüzüne vurarak.

"Abinin yanında söylemek istemedim, rahatsız olursun diye düşünerek." Abimi mi bahane ediyordu şimdi de?

"Doğru, ben rahatsız olurum ama albayın yeğeni olmaz," dedim.

Elimi ağzım kapattım gözlerim büyürken. Emre ile karşı karşıya durduk boş koridorda. Gülümseyerek bana bakıyordu. Fena pot kırmıştım, Özge'nin sürekli Emre dediğine dikkat ettiğimi söylemiştim resmen.

"Ben onu dışımdan mı söyledim?" Ağzımdaki ellerimden dolayı sesim boğuk çıkıyordu. Rezillik diz boyu, bir de 'kıskandım' de tam olsun.

"Hı hı," dedi hâlâ gülümsemeye devam ederek.

"Yani başka nereden söyleyeceğim? Ha ha! Evet, doğru demişim, bence haklıyım," dedim saçmalayarak. Beni durdurana aşk olsun!

"Ben hep Özge Hanım dedim, kendisi ısrarla bana Emre diyordu. Hatta kendisini uyardım ama çok ısrarcı bir kız," dedi kollarını iki yana açarak. Sanki hoşuna gidiyormuş gibi bir havası vardı. Ellerimi ağzımdan çektim. Bana şu an açıklama yapması nedense hoşuma gidiyordu.

"Bana ne canım, umurumda değil," dedim devam ederek. Ah Gamze ah, daha çok çekersin sen bu söylenmelerinin bedelini.

"Tabii canım," dedi.

Canım dedi o bana değil mi? Yanlış duymadım evet, bana dedi. O pis Özge'ye değil bana dedi. Derin bir nefes daha aldım. Bu adamın yanında aldığım nefesler bana yetmiyordu nedense. Koridordan sağa dönüp üstünde 'Revir' yazan odaya girdik. İçerisi tek odalı bir sağlık ocağına benziyordu ve ilaç kokuyordu.

"Otur," dedi Emre sedyeyi göstererek.

Elbisemi düzgünce toplayarak oturdum sedyeye. Ayaklarım boşlukta sallanırken yukarıda kalmıştım. Emre çekmeceleri karıştırıyordu. Etrafa şöyle bir baktım. Demirden yapılma kapaklı dolaplar vardı, bir masa ve karşılıklı duran iki siyah deri kaplı sandalye. Bazı dolapların kitli olduğu da gözümden kaçmadı.

"Görevli yok mu?" dedim Emre'ye dönen bakışlarımla.

"İzinli bugün." Emre bana döndüğünde çekmeceden çıkarttığı pamuk, gazlı bez ve tentürdiyotla yanıma geldi.

"Elini uzatır mısın?" dedi Emre pamuğa sürdüğü tentürdiyotla.

Parmağıma sardığım peçeteyi çıkartıp elimi Emre'ye uzattım. Biraz daha yaklaşıp elimi tuttu. Parmağıma odaklanırken ben de ona

odaklıydım. Hayır yani küçücük kesik, ne çok büyütüldü. Evde olsa bant yapıştırmaya bile gerek duymazdım.

"Ah." Sızlayan parmağımı geri çekmek istedim ama bırakmadı.

Dikkatim onda olduğu için fark etmemiştim. Tentürdiyot döktüğü pamuğu parmağıma değdirmişti. Dudaklarını büzüp üflemeye başladı parmağıma. Oldukça yakın duruyorduk birbirimize. Başını kaldırdığında göz göze geldik. Zümrüt gibi parlayan yeşillerine kitlenmiştim. Ağzımdan çıkanı kulağım duyduğunda artık çok geçti.

"Gözlerin çok güzel, zümrüt gibi," dedim.

BÖLÜM 16

Emre'yle şaşkınlıktan ikimiz de bir süre öylece birbirimize bakıp kaldık. Sızlayan parmağımda bile artık sızı hissetmiyordum. Emre'nin yüzünün her bir santimini inceledim. Sürekli tıraş olduğu için pürüzsüz yüzünü, ince hatlara sahip burnunu, kalın dudaklarını ve beni en başından beri kendine çeken gözlerini. Emre tam ağzını açmış bir şey söyleyecekken kapının açılma sesini duyuldu odanın içinde.

"Hah, buradaymışsınız," diye bir ses geldi.

Sinirle gözlerimi kapatıp açtım. Emre hiç geri çekilmeden tuttuğu pamuğu geri çekip gazlı bezi parmağıma iki defa doladı ve yara bandı ile tutturdu. Narince parmağımın üstünü okşadığında yutkundum. Gözleri gözlerime değdiğinde dikkatli bir şekilde bana bakıyordu.

"Yarına kadar suya değdirme, sızlamasın," dedi Emre geri çekilirken.

"Teşekkür ederim." Tebessüm ettiğimde başını salladı önemli değil der gibi. Yan tarafına döndüğünde Özge'yi gördü.

"Buyurun Özge Hanım, bir şey mi vardı?" diye sordu Emre kapıda kollarını birleştirmiş bize bakan kıza. Özellikle 'hanım' kısmını bastırarak söylemesiyle tek kaşımı kaldırdım. Biraz önceki konuşmamız geldi aklıma.

"Evet, Emre ya ben çok sıkıldım da dolaşalım mı?" dedi Özge çocuk gibi. Emre de bakıcısı oluyordu herhâlde.

"Görevliyim Özge Hanım, yerime dönmem gerekiyor, zamanım yok," diye kestirip attı Emre. Gülmemek için yanaklarımın içini ısırdım. Bu kıza az bile yapıştı resmen.

"Ondan kolay ne var canım, ben hallederim," dedi şımarık kız çocuğu. Allah'ım sen beni bu dünyada imtihan ediyorsun ki direkt cennete gideyim. Yok yani, Seda ve Özge'yle başka bir açıklaması yok bence.

"Bakın Özge Hanım, burası benim iş yerim ve siz de benim komutanımın yeğenisiniz. Lütfen hareketlerinize dikkat edin," dedi Emre oldukça ciddi durarak.

Bu kadar sert bir uyarı elbette beklemiyordum ama hak ettiği su götürmez bir gerçekti. Kız resmen Emre'ye yapışıp kalmıştı ve yüzsüz olduğu için de kibarca hayır demeyi anlamıyordu. Neredeyse, gel bak burada yatak var deneyelim mi, diye soracaktı. Oturduğum sedyenin kenarını sıktım sinirle.

"Onunla buraya gelip ilgileniyorsun ama o da komutanının kardeşi." Özge sinirle konuştuğunda, gözleri bir anlığına bana dönüp geri Emre'yi buldu. O derken de eliyle sanki burada yokmuşum gibi işaret etmişti beni.

"Daha fazla burada kalamayacağım," dedim sedyeden inerek.

Ben yokmuşum gibi tartışmaları cidden sinir bozucuydu. Özge'nin saçmalamasını dinlemek yerine Seda'yı tercih ederdim. Düşünün o kadar vahim bir durumdaydım. En azından Seda'ya alışmıştım, yeri geldiğinde lafımı sokuyordum ama bu kız abimin komutanının yeğeniydi. Bir tatsızlık çıkması durumunda hem abim hem de Emre sorun yaşayabilirdi.

"Gamze bekle, sana göstermem gereken bir yer daha vardı," dedi Emre arkamdan gelirken. Kolumda hissettiğim el ile durdum. Emre'ye döndüğümde arkada bana sırıtarak bakan Özge'yi gördüm. İçimden bir ses, aptallık yapma Gamze, kızın eline koz verme, dedi.

"Tamam, gidelim hadi." Sakince konuştuğumda beni çift kişilikli sanmasa iyiydi.

Emre ağzı açık şaşkın bir hâlde bana bakıyordu. Adam normal olarak şaşırır tabii ki! Bir öyle diyordum bir böyle. Sonunda derin bir nefes aldı ve cevabım onu tatmin etmiş olacaktı ki gülümseyerek konuştu.

"Gidelim."

"Ben ne olacağım?" Deminki sırıtan ifadesinin yerine somurtan Özge, Emre'ye sorduğunda cevabı ben verdim.

"Geldiğin yolu biliyorsundur, aynı yolu takip et," dedim gülümseyerek.

Özge sinirle ilerleyip yanımızdan geçerken sadece Emre kolumdaki eliyle beni diğer yöne çevirdi. Kolumda duran eline baktığımda o da yeni fark etmiş gibi hemen elini çekti. Elini kolunu bir süre nereye koyacağını bilememiş gibi en sonunda cebine koydu. Özge'nin arkasından memnun bir şekilde baktım. Koridorda tekrar ilerlemeye başladık sonrasında.

"Bu taraftan." Sağ taraftaki koridoru işaret ederek beni yönlendirdiğinde birlikte yürüyorduk.

Koridora girdiğimizde sesler yükselmeye başladı. Televizyon sesi daha yüksek gelse de bayağı bir ses vardı. Emre bir kapının önünde durup bana gülümseyerek kapıyı açtı. İçeri girdiğimizde altı kişinin bir masanın etrafında oturduğunu ve televizyon izleyerek çay içtiklerini gördüm. Emre'yi görür görmez hazır ola geçmiş, ayağa kalkmışlardı. Çekingen bir şekilde geride duruyordum Emre'nin arkasında.

"Rahat arkadaşlar," dedi Emre. Herkesin bakışı bize dönünce gözlerindeki merakı görebiliyordum. Emre odaya girince ben de peşinden ilerledim.

"Gamze Hanım rütbe yükseltme sınavlarında bize öğretmenlik yapacak, Haşim Albay'ın teklifini kabul ederse. Tanışın istedim, belki kabul etmesinde yarar sağlarsınız." Konuşma tarzı daha yumuşaktı diğer askerlere göre. Sanırım rütbe olarak yakındılar birbirlerine, omuzlarındaki rütbelere daha dikkatli bakmaya çalıştım.

"Ercan Varlı, İzmit," dedi en baştaki asker bir adım öne çıkarak. Esmer, neredeyse Emre ile aynı boylarda, kahverengi gözlü ve siyah saçlıydı. Hepsi yaş olarak birbirine yakın duruyordu.

"Lütfen böyle tanışmayalım, normal arkadaş tanışması olsun. Ben komutan değil öğretmenim." Tebessüm ederek askerin yanına gidip elimi uzattım, asker de elimi karşılıksız bırakmayıp tuttu hemen. Hafifçe sıktıktan sonra elimi bıraktı.

"Gamze Karademir. Edebiyat, Tarih, Vatandaşlık ve Coğrafya konusunda yardımcı olacağım, eğer anlaşırsak." Bunlar hem üniversitede hem de KPSS için sözel konularda çalıştığım derslerdi. Elimden geldiği kadarıyla, bildiğim her konudan bahsetmek istiyordum.

"Memnun oldum Gamze Hocam," dedi Ercan Astsubay da.

Rütbesini yakından gördüğüm için artık biliyordum. Hepsinin yaş ortalaması yirmi beş otuz civarıydı. Sakalsız yüzleri ve asker tıraşlı üç numara saçları vardı. Onların aksine Emre'nin saçları daha uzundu. Aynı rütbede olduklarını sanıyordum ama arada fark vardı anlaşılan.

"Ben de memnun oldum." Bu sefer yanındaki askere elimi uzattım.

"Semih ben de Gamze Hocam, memnun oldum." Başımı bayağı bayağı yukarı kaldırdım yüzünü görmek için.

Kahverengi, kısa saçlı ve kahve gözlü bir askerdi. Sert duruşu ve yıkılmaz tavrı disiplin konusunda hepsinin sıkı bir eğitimden geçtiğini gösteriyordu. Boyu 1.95 olmalıydı çünkü Emre'den bile uzundu Semih. Seda'nın bana baktığı gibi alttan bakıyordum, ki bunu sevmiştim, demek Seda da böyle hissediyordu. Adam resmen Türkiye'nin Hulk şubesiydi.

"Ben de memnun oldum," dedim gülümseyerek.

Bu adamın karşısına düşman olarak çıkmak bırak yüreği, bir damacana rakı isterdi. Ancak kendinden geçersen bir ihtimal karşısında ona karşı duracak cesaretin olurdu. Onda da ne kadar yaşarsın meçhul. Resmen adamın elinin içinde elim görünmez oldu. Elimi çektiğimde merakla sordum.

"Komple de kaybedebiliyor musunuz?"

"Anlamadım hocam?" dedi Semih bana bakarak. Adam senin düşüncelerini nereden bilsin, ah Gamze ah!

"Ercan, Semih'in bir adım gerisinde dur." Emre gülerek işaret ettiğinde tebessüm ettim.

Bak beni nasıl da anlıyor, ne demek istediğimi biliyor. Gevşeme Gamze, hâlâ kızgınsın Özge konusunda. Ercan bir adım gerisinde durduğunda Semih onun tamamen önünde olduğu için görünmüyordu. Önünde duran birisi Semih'in arkasında Ercan'ın olduğunu asla bilemezdi.

"Vallahi de kayboldu," dedim. Herkes benim bu hâlime gülerken utandım. Alt dudağımı ısırıp ellerimi arkada birleştirdim.

"Evet, devam," diyen Emre'nin sert sesiyle ona döndüm. Şimdi neye kızmıştı bu adam? Elleri ceplerinde askerlere bakıyordu beyefendi hiç beni takmadan.

"Sercan ben de yenge, bu grubun en sevileniyim," dedi gülerek elini uzatan zayıf, yine uzun ama yerli Hulk kadar olmayan asker.

"Yenge mi?" dedim şaşkınca.

"Siz ona bakmayın Gamze Hocam, kendisi aynı zamanda grubun şebeği olarak tanınır. Bu arada ben de Uğur," dedi yanındaki asker, Sercan'ı kolundan tutup geri çekerken. Uğur daha efendi ve sakin birine benziyordu. Esmer teni ve hafif çekinik gözleri bana nedense doğu tarafını hatırlattı.

"Memnun oldum," dedim onlara da. Sonra da yan yana duran iki askere döndüm.

"Hoş geldunuz Gamze Hocam. Haçan ben Dursun," dedi elini uzatan gözlerinin mavisi, saçlarının sarısı ve burnundan yüzde yüz Karadenizli olduğuna emin olduğum Dursun. Konuşmasının hiçbir etkisi yoktu yani.

"Hoş buldum," dedim gülümseyerek.

En sona kalan kişiye döndüğümde şapkasını iyice başına indirmiş olduğunu gördüm. İçeri girdiğimde de arkada durduğu için simasını

net bir şekilde görmemiştim. Yüzünü neden göstermek istemediğini merak ediyordum çünkü bana bakmayan tek kişi oydu.

"Merhaba," dedim elimi uzatarak.

"Merhaba Gamze Hanım." Başını kaldırıp gözlerimin içine baktığında, işte o an anladım dünyanın ne kadar küçük olduğunu.

BÖLÜM 17

Emre'den

Sabah uyandığımda alarmın çalmasına iki dakika vardı. Artık bünyem alışmıştı az uykuya ve sabah erken uyanmaya. Yataktan kalkıp banyoya yöneldim. Duş aldıktan sonra tıraş oldum. Odaya döndüğümde kurulanıp, askeri kamuflajlarımı giyip aşağıya indim. Kahvaltı için mutfağa geçtim.

"Bir gün sizi toplayacağım ama o güne kadar beklemeniz gerekecek."

Bekâr hayatımın en iyi göstergesi olan mutfağıma göz gezdirerek kurduğum cümleyle içimi çektim. Bugün de kahvaltım askeriyede olacaktı anlaşılan. Görevden dönünce ortalığı toplamaya vakit bulamamıştım. Normalde bu kadar dağınık bırakmıyordum. Mutfaktan çıktım, vestiyerden aldığım postallarımı giyip iplerini sıkıca bağladım. Kapıyı kitleme gereği duymadan anahtarı, telefonu, cüzdanı alıp evden çıktım. Askeri lojmanda kim hırsızlık yapacak kadar yürek yemişti? Üstelik giren çıkan herkesin ismi kayıt altına alınıyordu.

"Günaydın Emre." Cahit abinin sesini duyduğumda sağ tarafıma doğru döndüm. Aramızda birkaç metre vardı, yanıma gelene kadar bekledim.

"Günaydın abi." Askeriye dışında birbirimize resmi hitaplarda bulunmazdık. İş dolayısıyla ve lojmanda oturduğum için arkadaş

gibi olmuştuk. Cahit abi benden iki yaş büyük ve komutanım olduğundan abi diyordum. Benden iki yaş büyük, aynı rütbede olan arkadaşlarım vardı ama abi demiyordum.

"Uykunuzu alamadınız herhâlde komutanım," dedim esneyen Cahit abiye, yorgun görünüyordu.

"Sorma, kız kardeşim geldi. Seda ile araları bozuk, bütün gece susmadı Seda." Eşini birkaç kez lojman içinde görmüştüm Cahit abiyle birlikte. Lojmandakilerle fazla konuşmasak bile, buradaki çoğu aileyi tanıyordum. Nöbetçileri kontrole giderken ya da lojman içinde sorunlarla ilgilenirken, bir şeye ihtiyacımız olduğunda kapılarını çalıyorduk.

"Geçmiş olsun size o zaman," dedim tebessüm ederek.

Ablamdan biliyordum, anneme durmadan anlatır, görümcesini şikâyet ederdi. Gelin ve görümce işleri sıkıntıydı bana göre. Ablam da hep, evleneceğin kızı getir de önce ben bir göreyim, derdi. Sanki pazardan meyve alıyorum da dışından iyi olup olmadığı görünüyordu.

"Neye gülüyorsun?" Cahit abinin sorusuyla birlikte aklımdan geçeni söyledim.

"Ablam geldi aklıma, o da sürekli görümcesini anneme şikâyet ederdi," dedim içimi çekerek. Özlem ağır basıyordu bazen. Bir ay kadar önce gitmişti annem, arada telefonla konuşsak bile özlemiştim.

"İçtimadan sonra buradaki nöbet yerlerini bir kontrol et Emre. Geçenlerde şikâyet aldık, telefonda konuşup nöbeti ihmâl edenler varmış," dedi Cahit abi.

"Anlamıyorum abi, olayın ciddiyetinde değil çoğu. Ermenistan sınırındayız, herhangi bir ateş açılsa elinde telefonla nasıl karşılık verecek bu adamlar?" Sinirlenerek derin bir nefes verdim.

Bu yüzden Askeri Mahkeme'ye giden birçok asker vardı. Nöbeti ihmâl etmek suçtu ve askere gelen herkese en başta öğretilen kurallardan biriydi. Askeriye disiplin üzerine kurulu bir yapıydı. Eğer sınırları aşarsanız sonuçlarına katlanmanız gerekiyordu.

"Onları da anlamak lazım Emre. Çoğu evinden ilk defa uzaklaşıyor, daha yirmi yirmi iki yaşlarındalar. Aile hasreti üstüne bir de yâr hasreti var. Üç ay acemi birliğinde müsamaha gösteriliyor ama burada biraz daha sıkı tutmalıyız işi. O da bize bakıyor. Askerlik herkesin yapabileceği bir vatan hizmeti onlar için. Bu yüzden asker olmak kolay, asker kalabilmek zordur." Cahit abi arabaların olduğu garaja geldiğimizde anahtarını çıkarttı.

"Haklısınız komutanım. Sabah içtiması bitince geri kontrole gelirim." Cahit abi kendi arabasına ben kendi arabama geçtim, askeriyeye gitmek üzere.

Askeriye on dakikalık bir araba yolculuğu mesafesindeydi lojmanlara. Kış şartları işimizi yapmamızda zorluk çıkartsa da alışmıştık artık. Arabaya binip direkt ısıtıcıları açtım ve lojmandan çıkış yaparak askeriyeye doğru yola çıktım. Servisler de vardı gidip gelmek için lojmandan kalkan ama gün içinde başka yerlere gittiğimizden arabayla gidip gelmeyi tercih ediyordum genelde. Nizamiyeden geçip, arabayı otoparka bıraktıktan sonra yönetim binasına doğru ilerledim. İçeri girince Ercan yanıma geldi.

"Günaydın komutanım." Selam verdiğinde başımı salladım.

"Günaydın Ercan."

"Komutanım, rütbe yükseltme sınavı için başvurular başladı. Sınav bu sene zor olacak diyorlar." Ercan yanımda yürürken açtığı konu ilgimi çekti çünkü ben de girecektim sınava.

"Öyle Ercan, bu sene katılımda fazla olacak. Kimsenin de oturup çalışacak ne zamanı var ne de kaynağı. Aslında Cahit Üsteğmen Edebiyat öğretmeniydi, bu konuda yardımcı olabilir."

Biz liseden çıkınca direkt Harp Okulu'na girmiştik ama Cahit Üsteğmen üniversite mezunu olduktan sonra askeriyeye girmişti. Yüksek rütbeli subayların geneli üniversite mezunuydu. Ben de üniversiteyi bitirmiştim açıktan okuyarak. Askeriyede yükselmek için üniversite okumak şarttı.

"Olur komutanım ama Cahit Üsteğmen'imin eşi hamile, rahatsızlık vermeyelim." Ercan doğru bir noktayı parmak basmıştı.

"Haklısın, kız kardeşi de gelmiş, şimdi adamı meşgul etmeyelim. Sen içtimayı topla, ben de geliyorum şimdi."

Ercan yanımdan ayrılırken Cahit Üsteğmen ile paylaştığımız çalışma odasına geçtim. Dünden kalan evrakları toplayıp raporları yazdım. İçtima saati gelince dışarıya çıktım. Hava çok soğuktu, askerleri bekletmeden hızla içtimayı aldım.

"Günaydın asker!" dedim yerimi aldığımda bölüğe dönerek.

"Sağ ol!" Hep birlikte gür çıkan sesle nefesimi verdim.

"Ercan içtimayı al." Ercan'a döndüğümde hızla yanıma geldi.

"Sağ baştan say!" dedi Ercan. Benim yardımcı komutanım Ercan ve Dursun'du. Dursun bugün izinli olduğu için iki kişiydik. Cahit abinin yardımcısı Semih'ti. Uğur, Sercan ve Gediz diğer bölüğün komutanıydı.

"Bir, iki, üç, dört ..... altmış sekiz son." Askerler sayımı yaptıktan sonra Ercan bana döndü.

"Iğdır sınır taburu bir Subay bir Astsubay ve altmış sekiz erbaş ve erle emir ve görüşlerinize hazırdır komutanım!" dedi Ercan selam vererek.

"Beni rahatta dinleyin! Nöbet sırasında kaytaranlar, uyuyanlar, telefonda konuşanlar varmış. Bugünden itibaren denetlemenizi ben üstleniyorum. Bunu söylüyorum ki daha dikkatli olasınız, yoksa Askeri Mahkeme'ye vermekten çekinmeyeceğimi hepiniz bilin! Ercan Astsubay bölük sende." Uyarılarımı yaptıktan sonra Ercan'a döndüm.

"Emredersiniz komutanım!"

Askerler kahvaltı için serbest bırakılırken ben de kahvaltı için yemekhaneye geçtim. Askerler de biraz sonra geldiler. Hızla kahvaltılık alıp komutanların masasına ilerledim. Sabah kahvaltılarını hep birlikte yapıyorduk genelde. Cahit abi evli olsa bile son zamanlarda kahvaltıyı hep bizimle yapıyordu.

"Günaydın komutanım." Haşim Albay'a selam vererek iznini bekledim.

"Günaydın Emre, geç otur." İzin verdiğinde yanındaki sandalyeyi çekip oturdum. Astsubaylar da gelince, askerlerle birlikte herkes yerleşti. Cahit abi yoktu bugün kahvaltıda, sabah görmüştüm. Bugün evde yapmıştı sanırım kahvaltısını.

"Emre sen başla bugün." Haşim Albay emir verdiğinde yemek duası için ayağa kalktım.

"Emredersiniz komutanım." Benimle birlikte herkeste ayağa kalkmıştı.

"Allah'ımıza hamd olsun!"

"Allah'ımıza hamd olsun!" Askerler hep birlikte tekrar etti alışılmış bir şekilde.

"Milletimiz var olsun!"

"Milletimiz var olsun!"

"Dikkat! Komutanım!" dedim Haşim Albay'a dönerek selam durarak.

"Hepinize afiyet olsun," dedi Haşim Albay da. Herkes yerine geri yerleşip kahvaltıya başladı. Kahvaltı bittikten sonra izin isteyerek kalktım.

"Komutanım!" Uğur'un sesiyle birlikte arkamı döndüğümde bana doğru Uğur ve Ercan'ın geldiğini gördüm.

"Efendim?" Yanıma geldiklerinde onlara doğru döndüm.

Uğur, sessiz sakin kendi hâlinde bir astsubaydı. Diğerlerine oranla daha kontrollü bir asker olduğu için görevlerde sık sık onu tercih ederdim. Stratejik zekâsı oldukça iyiydi.

"Komutanım, rütbe yükseltme sınavı için konuşmuşsunuz Ercan'la da, Cahit Üsteğmen'in kardeşi gelmiş." Uğur'un sözleriyle anlamayarak kaşlarımı çattım, ne alakası vardı ki iki konunun birbiriyle?

"Evet?" Tek kaşımı kaldırıp devam etmelerini bekledim.

"Tarih öğretmeniymiş kendisi. Acaba haftada iki üç gün, birkaç saat bize ders [illegible] Üsteğmen ile daha yakın

nız, sorarsanız size net bir cevap verebilir." Ercan konuya dahil olarak bağlantıyı açıkladı.

"Tamam, ben şimdi lojmanlara geçiyorum, gelince konuşuruz." İkisine de bakarak konuyu kapatmadığımı belirttim.

"Sağ olun komutanım." Uğur'dan sonra Ercan da başını sallayıp onayladı. Onlar yanımdan ayrılınca yemekhaneden çıktım.

Arka taraftaki otoparka geçip arabama bindim. Lojmanlara geçecektim önce. Hava çok soğuktu, bütün nöbet noktalarını dolaşmak uzun sürerdi. Lojmanlara girdiğimde ilk önce kendi evime uğradım. Girişteki askıdan kar maskesini alıp başımdan geçirdim. Aşırı soğuk havada kalmak yüzünüzde buz yanıklarına yol açardı, uzun süre Iğdır'da asker olmak bana bunu tecrübe olarak kazandırmıştı. Evden çıktıktan sonra lojman denetlemesi için ilk önce ekmek büfesine ilerledim.

İleride birinin bana arkası dönük bir şekilde yavru tilkinin önünde olduğunu gördüm. Yavru tilki çok bir zarar vermezdi ama yukarı yoldan koşarak gelen annesi çok büyük bir yaralanmaya yol açabilirdi. Kız da bunu fark ettiği gibi koşmaya başladı hızlıca ben müdahale edemeden. Elinde olan ekmek poşetini gördüğüm anda bağırıp ona doğru ilerledim.

"Ekmek poşetini bırak!" diye bağırdım ama duymuyordu. Duyma yetisinin olmayacağını düşündüm çünkü tekrar tekrar bağırmama rağmen ekmeği inatla bırakmıyordu. Hızla ona doğru ilerlerken o da bana doğru koşmaya devam ediyordu.

"Ekmeği bırak elinden!" dedim bir kere daha ve bu sefer beni duyup ekmek poşetini bıraktı. Koşarken dönüp arkasına baktığında ben de hızlı hareket ettiğim için duramadım ve bana çarptığında kollarından tutarak düşmesini engelledim.

Onu sımsıkı kollarımın arasında tuttum. Bana şaşkın bir şekilde bakarken o fark etmese de maskenin ardından gülümsedim. Göz göze geldiğimizde bir çift kahve gözün ayağımın altından yeri kaydırdığı en son düşüncemdi.

BÖLÜM 18

Gamze'den

Hiç değişmemişti, sadece daha olgun duruyordu. Aradan geçen, benim için uzun bir süre olan üç yıl vardı. Elini uzatıp sıcak eliyle güçlü bir şekilde kavradı elimi. Bakışlarındaki kısıklık, kahvenin en keskin tonu gözleri ve dudağının kenarındaki o manidar gülümseme, düşündüğüm gibi değişmemişti.

"Tanışıyor musunuz?" dedi Emre. Gözünden de bir şey kaçsın be adam. Elimi geri çektim ve bir adım geriledim. Emre tam yanımda duruyordu, gölgem gibi. Onun gölgesinde nefeslendim.

"Evet komutanım. Gamze Hanım, kız kardeşimin üniversiteden arkadaşı," dedi. 'Sadece o kadar mı?' diye sormak istedim. Tek kaşım kalkarken, yüzümde aynı gülümseme peyda oldu. Bu kadar basitse onun için bu kadar basitti benim için. Yeter ki uzak dursun benden, çıkmasın karşıma bir daha.

"Emre Bey geç olmadan geri dönelim, merak etmişlerdir. Ayrıca Haşim Albay'a teklifini kabul ettiğimi söylemem gerekiyor daha," dedim. Emre'ye döndüğümde gözlerinin içi gülüyordu sanki. Ben de tebessüm ettim zümrüt gözlü adama. Burada daha fazla kalmak istemiyordum.

"Tebrik ederim Gamze Hanım," diyen ses böldü aramızdaki bakışmayı. Sert ses tonunun altında yatanları bu odada bir ben biliyordum.

"Teşekkürler Gediz Bey." Kısaca mesafemi koruyup cevap vermiştim.

"Gidelim," dedi Emre ses tonu ciddiyetine bürünürken. Başımı sallayıp tanıştığım diğer askerlere döndüm.

"İyi akşamlar herkese. Memnun oldum tanıştığımıza, bundan sonra sık sık derslerde görüşeceğiz zaten," dedim herkese hitaben.

Diğerleri de iyi akşamlar dedikten sonra da Emre ile çıktık odadan. Birkaç adım attıktan sonra Emre kolumu hafifçe tutup beni durdurdu. Buna anlam veremesem de sessizce konuşmasını bekledim.

"İyi misin?" diye sordu gözlerimin içine bakarak. Ses tonunda merak ve endişe vardı. Elimi elinin üstüne koydum.

"İyiyim, sadece yorucu bir gündü," dedim gülümseyerek. Diğer eliyle elimi tuttu. Şaşırsam da bir şey demedim.

"Ellerin üşümüş, elbisen çok ince," dedi üstüme olumsuz bir bakış atarak.

"Kansızlık var bende, ben her zaman üşürüm." Onun sıcacık ellerinin arasında duran elim şimdiden ısınmaya başlamıştı.

"Her zaman yanında olamam." Elimi bırakıp üstündeki ceketi çıkarttı ve omuzlarıma bıraktı. Ceketin sıcaklığı bedenime değdiği anda ürperdim. Ellerimle kollarımı sıvazladım. Emre de elleriyle kollarımı sarmıştı.

"Teşekkür ederim," dedim başımı kaldırıp gözlerine bakarken.

"Komutanım!"

Gelen ses ile ikimiz de çıktığımız odanın açık kapısına baktık. Gediz, durmuş bize bakıyordu. Asıl soru, ne zamandır orada duruyordu? Ellerimizi çekip yan yana durduk. Boşta kalan ellerimin sıcaklığı da gitmişti. Kaşlarımı çatarak bize doğru ilerleyen Gediz'e baktım. Bilerek yapıyordu.

"Söyle Gediz," dedi Emre kaşlarını çatıp sert bir ifadeyle.

"Derslere katılacak askerlerin isimlerini listeleyelim mi komutanım?" dedi yanımıza geldiğinde.

"Gerek yok, ben ilgileneceğim. Başka bir şey var mı?" dedi Emre, Gediz'e bakarak. Gediz'in gözleri ise bendeydi. Ben ona bakmayıp başımı Emre'den yana çevirdim. Gözlerine bakmak bir yana, yanında olmak bile istemiyordum.

"Hayır komutanım," dedi Emre'ye dönerek.

"Tamam, gidebilirsin o zaman."

Emre'nin emriyle birlikte Gediz geldiği gibi geri döndü. Aralarındaki gerilimi tam olarak anlamasam da o an sormak istediğim başka bir soru vardı.

"Hepinizin aynı rütbe olduğunu sanıyordum," dedim tekrar ilerlemeye başlayınca.

"Ben teğmenim, onlar kıdemli subay. Aramızda sene farkı olduğu için onların da üstü oluyorum," dedi açıklayarak.

"Yani abimden sonra sen geliyorsun?" dedim durumu anlayarak. Rütbeler konusunda pek fazla şey bilmiyordum.

"Evet, ondan dolayı daha yakınız, iş paylaşımını beraber yapıyoruz." Genelde lojmanda gördüğüm için Emre'yi iş paylaşımı kısmını anlamıştım.

Revirin olduğu yere geldiğimizde Özge ortalıkta yoktu. İyi ki de yoktu, şu an o kızı çekecek havada değildim. Üstelik Gediz'i görmenin etkisi hâlâ geçmemişti üstümden. Elimdeki telefon çalmaya başlayınca abimin aradığını gördüm. Telefonu açtım beklemeden.

"Efendim abi?"

"Neredesin Gamze? Masaya geldim yoksun." Beni merak etmişti göremeyince.

"Geliyorum abi iki dakikaya," dedim. Telefonu kapattıktan sonra biraz daha hızlandırdım adımlarımı. Kapının önüne geldiğimizde ceketi çıkartıp Emre'ye uzattım.

"Teşekkür ederim," dedim tebessüm ederek.

Bir şey demeden gülümseyip üstüne geri giydi. Emre de benimle birlikte içeri geçti. Masaya yöneldiğimde bütün bakışlar ikimize

dönmüştü. Hiç ifademi bozmadan kendi yerime oturdum. Emre yanımdan ayrılmış, diğer görev yapan askerlerin yanına ilerlemişti.

"Haşim Bey, ben kararımı verdim. Sizinle çalışmak isterim burada. Hem benim için de tecrübe olur," dedim ciddiyetimi korurken. Masadaki bakışlar bana dönerken bu ani kararımın nedenini merak ettiklerini biliyordum.

"Çok güzel bir haber. Yarın abin ile gelirsiniz, oturur daha kapsamlı konuşuruz," dedi Haşim Albay memnun olarak.

Ben de kibarca gülümsedim. Abime evde açıklama yapabilirdim. Masada olmayan Özge salına salına pistten geliyordu. Yüzündeki hain sırıtış bana nedense hiç samimi gelmemişti.

"Tabii ki geliriz," dedim ben de Haşim Albay'a dönerek.

Özge bana bakıp güldükten sonra yerine oturdu. Bunun altından bir şey çıkacak gibi hissediyordum. Emre'ye uzaktan bakarken arada önümdeki yemeklerden tabağıma servis ettim. Tam ağzıma küçük bir börek parçasını atacaktım ki o meşhur melodinin başı duyuldu. Ağzım açık elimde çatal kalakaldım öyle.

"Kim açtı bu şarkıyı?" dedi abim hızla yanımdan kalkarken. Elimdeki çatalı bıraktığımda derin bir nefes aldım ve Özge'nin şeytani gülümsemesi geldi gözümün önüne. O arada şarkıyı söyleyen abimiz veriyordu coşkuyu.

Ah Gamzeli'm, alev aldı her yerim.

Yanaklarım yanmaya başlayınca soğuk ellerimi yüzüme bastırdım. Abim yanımdan hızla kalkıp ses sisteminin olduğu köşeye ilerledi. Ben de kalktım yerimden ve abimin yanına ilerledim. Sakinleşmezsem fena hâlde olay çıkacak gibi hissediyordum. Özge umurumda bile değildi, ses sisteminin başındaki askerlere kalırdı suç.

"Abi alt tarafı bir şarkı işte, boş ver," dedim kolunu tutarak.

"Gamze otur yerine, geliyorum," dedi abim çattığı kaşlarıyla. Benim de kaşlarım çatılırken söylendim. "Abi hadi gel birlikte oturalım, bak rezil oluyoruz."

O sırada değişen müzikle gerginliğim biraz olsun gitmişti. Ses sitemine doğru baktığımda Emre'nin askerlere bir şeyler dediğini gördüm. Kaşları çatık bir şekilde kızıyor gibi bir ifadesi vardı.

"Tamam," dedi abim de pes ederek.

Abimin koluna girip masaya geri döndüm. Gülümsemeye çalışarak yerime oturdum. Önümdeki tabağa bakıp çatalımla yiyecekleri eşelemeye başladım. Yiyecek iştah bile kalmamıştı. Seda yandan beni dürtüp durunca ona döndüm.

"Albayın yeğeni de takmış Emre'ye, baksana dibinden ayrılmadı," dedi gülerek. Bana yaptığı dedikoduya bak, resmen ayarlarımı bozuyor!

"Yenge dedikodu yapacağına ye yemeğini, sana ne milletten?" dedim önüme dönerek. Normalde olsa 'he he' der geçiştirirdim ama bu konu sinirime dokunmaya başlamıştı.

"Sana da bir şey söylenmiyor," dedi Seda çemkirerek.

Arkama yaslanıp kolamdan bir yudum aldım, boğazım kurumuştu. Abimle Cemre'nin eşi sohbete başlamış, kendi aralarında konuşuyordu. Zahide teyze ise albayın eşiyle koyu bir sohbete dalmıştı. Seda ise telefonunu çıkartmış durmadan saçma pozlarda fotoğraf çekiyordu. Sıkıntıyla ofladım.

Geriye yaslanıp etrafı izlemeye devam ettiğimde Emre ile gözlerimiz kesişti. O da bana bakıyordu büyük ihtimalle. Gözlerimi kaçırmanın aksine ben de ona baktım. Tek kaşı yukarı kalkarken yarım bir gülüşle beni izlemeye devam etti. Muhtemelen gözlerimi kaçıracağımı sanmıştı ama bu sefer onu şaşırtmıştım. Bunun etkisiyle ben de gülümsedim.

"Ay!" dedim bacağıma değen buz gibi sıvıyla. Başımı kaldırdığımda Özge'nin tepemde olduğunu gördüm.

"Ya kusura bakma, ayağım takıldı Gamze," dedi hiç inandırıcı olmayan bir ses tonuyla.

"Gamze iyi misin?" diye sordu abim masadan aldığı peçeteyi bana uzatırken.

"Yok abi, az döküldü, ben bir lavaboya gidiyorum," dedim yerimden kalkarak. Abinin elindeki peçeteyi alıp bacağımın üstündeki su damlalarını sildim.

Sinirle Özge'ye bakıp yanından geçtim. Konferans salonundan çıkıp tuvaletlerin olduğu yere ilerledim. Elimdeki peçeteyi çöp kovasına attım. Kadınların olduğu bölüme geçemeden birisi kolumdan tuttuğu gibi ara koridora çekip duvara sırtımı verecek şekilde yasladı beni. Göz göze geldiğimizde anladım ki, yıllar geçse bile hâlâ bende takıntılı kalmıştı.

"Özledin mi beni güzelim?" dedi Gediz.

"Gediz, defol git şuradan," dedim sinirlenerek. Elimi omuzlarına koyup ittirdim ama milim kıpırdamadı. Sinirle ellerimi üstünde çektim.

"Öyle kolay değil Gamze Hanım. Koskoca üç yıl geçti aradan, hiç mi gelmedim aklına?" diye sordu rahatlıkla bana bakarak.

Ellerimi göğsümün üstünde birleştirip sakince gülümsedim. Gediz'i çok iyi tanıyordum. Niyeti beni kışkırtmaktı ama onun eline böyle bir koz vermeyecektim. Ne olursa olsun oyununa gelmeyip sakin kalmam gerekiyordu.

"Gelmez misin? Her aklıma geldiğinde cehennemin dibinde olman için dualarımı sıraladım senin için," dedim gözlerinin içine bakarak. Ellerini duvarın üstüne koyarak bana iyice yaklaştı. Başımı geriye doğru yasladım.

"Seni sevmekten başka ne yaptım sana? Sadece seni sevdim ben ve karşılığı bu mu?" dedi gözlerini benden ayırmadan.

"Sevmek bu değil, anlamadığın yer tam da burasıydı. Gediz sen beni sevmedin, ben senin takıntı yaptığın biriydim sadece. Eğer sevseydin beni seni sevmem için zorlamaz ve kabullenirdin," dedim. Yumuşak davranmaya, ters düşmemeye çalışıyordum. Kollarını duvardan çekerken bakışları daha sertti.

"Sen hiçbir zaman beni anlamadın. Sevgimi, sana olan ilgimi sürekli takıntı olarak gördün. Haklı olduğun yerler var, doğru ama artık

değiştim. Aradan üç yıl geçti ve ben artık düzgün bir adam olmak için çabalıyorum," dedi.

Eskiden olsa bağırıp çağırır, beni zorla ikna etmeye çalışırdı. Belki de eski Gediz değildi artık. İster değişsin ister değişmesin ben yaşadıklarımı unutamazdım. Ona güvenmemem gerektiğini kesinlikle biliyordum. Bu yüzden olabildiğince uzak durup bana yaklaşmasına izin vermeyecektim.

"Senin adına gerçekten sevindim Gediz, kendine yeni bir hayat kurman çok iyi."

"Nedense devamında bir 'ama' seziyorum," dedi yarım bir gülümsemeyle. Başımı olumlu anlamda salladım ve sözlerime devam ettim.

"Ama benimle değil. Ben sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Seni seven biriyle mutlu olmanı isterim," dedim beklediği 'amayı' devam ettirerek.

Bir adım atıp iyice yaklaştı bana, çenesinin titrediğini, dişlerini sıktığını fark ettim. Gözleri kararmış bir şekilde elini arkamdaki duvara vurdu. Hiçbir şekilde tepki vermedim, ürkmedim bile. Eğer korktuğumu fark edersem daha çok gelirdi üstüme. Değiştiğini söylüyordu ama aslında hiç değişmemişti. Sadece sözdeydi bu değiştim lafları.

"Emre'yle olan bakışmanızı görmedim mi sanıyorsun?" dediğinde işte o zaman ürktüm. İçim titredi.

"Sakın. Sakın aklından bile geçirme!" Sinirle bağırdığımda sinsice güldü.

"Sakin ol güzelim. Ona ya da sana fiziksel bir zarar vereceğimi düşünmen bile hata. Seni bu sefer kazanmak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Sessizce bana fısıldadığı sözlerle yutkunamadım.

"Gamze Hanım," diyen Uğur'la yerimde sıçradım.

Gediz hemen geri çekilip gülümsedi. Derin bir nefes aldım, kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Gediz'in zoruyla girdiğimiz ara koridordan çıkıp Uğur ile karşı karşıya geldim. Tek kaşını kaldırıp şüpheyle arkama doğru baktı. Koridoru dönse rahatlıkla Gediz'i görebilirdi.

"Buyurun Uğur Bey?" dedim sesimi düz tutmaya çalışarak.

"Emre Komutan'ım sizi merak etti. Cahit Üsteğmen yanında, kendisi gelemedi. İyi misiniz?" Bakışlarını bana çevirdiğinde normal bir şekilde cevapladım sorusunu.

"Evet, iyiyim, üstüme içecek döküldü sadece." Gülümsemeye çalışarak Uğur'a doğru ilerledim. O sırada lavaboların olduğu taraftan Gediz çıktı. İçeride başka kimse olmadığı için onun olduğunu biliyordum. Arkamı döndüm, göz göze geldiğimizde bana göz kırptı.

"Gediz senin ne işin var burada?" dedi Uğur bir bana bir Gediz'e bakarak.

"Lavaboyu kullanmak da mı suç devrem?" dedi Gediz sakin bir şekilde.

"Ben gideyim artık izninizle," dedim bir an önce oradan ayrılmak istediğin için.

"Ben size eşlik edeyim Gamze Hanım." Uğur koridoru gösterdiğinde can simidi bulmuş gibi başımla onaylayıp gülümsedim.

"Tabii olur, size zahmet olmazsa." Çoktan Uğur'un yanına gelmiştim, sözlerim kibarlıktandı sadece. Yoksa beni burada Gediz'le bırakmaması için ben bile teklif ederdim götürmesini.

"Derslerde görüşürüz Gamze Hanım," dedi Gediz de imayla. Başımı sallayıp önden yürümeye başladım. Uğur ise hemen arkamdan ilerliyordu. Kapıya geldiğimizde Uğur kararsız kalmış gibi bekledi.

"Bir şey mi vardı Uğur Bey?"

"Yanlış anlamazsanız Gamze Hocam, rahatsızlık veren bir durum oldu mu?" dedi Uğur çekince ile.

"Ne gibi?" Anlamamış gibi yapmak şu an için en iyisiydi. Uğur'u tanımıyordum, üstelik Gediz ile arkadaştı.

"Gediz herhangi bir sorun çıkarmadı değil mi? Yani tanıştığınızı biliyoruz eskiden," dedi Uğur. Sanki Gediz'deki farklılığı görebiliyor gibi.

"Hayır tabii ki," dedim gülümseyerek. Uğur içi rahatlamış gibi derin bir nefes verdi.

"Peki o zaman, iyi eğlenceler." Uğur görev yerine giderken ben de içeri geçip oturduğumuz masaya ilerledim.

Üstüm hâlâ ıslaktı ama içerisi sıcak olduğu için pek üşümüyordum. Gözlerimle masada olmayan abimi aradım. Yanında Emre'nin olduğunu biliyordum. En sonunda onları mutfak tarafında, servislerin orada köşede konuşurken gördüm. Yanlarına doğru ilerledim. İkisi de hararetli bir tartışmanın ortasında gibiydiler ama birbirlerine karşı değil de sanki ortak bir şeye karşı kızgındılar.

"Merhaba," dedim birkaç adım kala geldiğimi belli ederek. İkisi de bana doğru dönünce gülümsedim.

"Nasıl oldun prensesim?" dedi abim beni kolunun altına alarak.

"İyiyim abi ama biraz üşüdüm. Eve ne zaman geçeceğiz?" Buradan çıkıp bir an önce eve gitmek istiyordum.

"Prensesim, görevli olduğum için benim bitene kadar burada olmam gerekiyor." Abim içini çekerek cevap verdiğinde onun da yorulduğunu anladım.

"Tamam abi, sorun değil, hem Seda da yeni eğlenmeye başladı," dedim sahnede diğer asker eşleriyle, altı aylık hamile olduğunu unutup ortada göbek atan Seda'yı işaret ederek. Abim başını iki yana salladı. Bu hâli çok komikti.

"İsterseniz ben bırakırım komutanım, hem şu konuştuğunuz konuyla ilgili de bir araştırma yaparım," dedi Emre, abime. Abim bir bana bir Emre'ye kararsız bir şekilde baktı. Seda yanımıza doğru gelirken abim aceleyle konuştu.

"Tamam, eve gidince ara beni Gamze," dedi abim de. İçim rahatlarken Seda bize ulaşamadan hemen masaya yöneldim. Çantamı ve kabanımı almam gerekiyordu. Masaya geldiğimde çantamı alıp kabanımı üstüme geçirdim.

"Herkese iyi eğlenceler, müsaadenizle ben kalkıyorum. Malûm üstüm ıslandı, hasta olmamam gerekiyor işe başlayacağım için," dedim izin isteyerek. Hasim Bey'i bulup

"Tabii kızım, tek mi gideceksin? İstersen askerlerden biriyle göndereyim?" dedi Haşim Albay beni düşünerek.

"Abisi var ya amca, o bırakacaktır," dedi Özge sinsi gülümsemesiyle. Kalkacağım için seviniyordu aklı sıra.

"Gerek yok, teşekkür ederim. Emre Teğmen sağ olsun eve bırakacak. Kendisi hâlime çok üzülüp endişe etti. Ben de kabul ettim," dedim yüzümde büyüyen gülümsemeyle. Özge dumura uğramış bir şekilde kalırken gülen taraf bu sefer bendim. "İyi geceler," dileyip ayrıldım masadan.

Arkamı dönüp geldiğimiz yere doğru ilerlemeye başladım. Emre çıkış kapısının önünde beni bekliyordu. Yanına geldiğimde gülümseyerek kapının önünde bekleyen aracın kapısını açtı. Ben de arabaya geçince arabayı çalıştırdı.

"Teşekkür ederim, sana da zahmet oldu." Hava gerçekten de soğuktu, üstüne eklenen olaylarla tek başıma dönemezdim Emre bırakmasaydı.

"Ne zahmeti, severek yapıyorum," dedi bana bir bakış atarak.

Gediz meselesini konuşmak konusunda çok kararsızdım. Aslında bahsetsem daha iyi olacak gibiydi ama bir türlü o cesareti kendimde bulamıyordum. Derin bir nefes aldım. Askeriyeden çıkınca karlı yolda yavaş bir şekilde ilerlemeye başladık. Sanki bilerek yavaş hareket ediyormuş gibi hissettim.

"Gediz ile uzun zamandır mı tanışıyorsunuz?" dedi Emre aklında olduğunu tahmin ettiğim soruyu sorarak.

"Evet, beş yıl önce tanıştık, ben üniversite ikinci sınıfa gidiyordum ama üç yıldır görüşmüyoruz," diye de belirtirim.

"Gediz pek konuşkan biri değil, daha çok kendi hâlinde. Bu sene geldi tayini buraya çıkınca. Ne garip değil mi, yıllar sonra karşılaşıyorsunuz," dedi Emre. Sesinde anlamlandıramadığım bir şey vardı. İma mıydı yoksa [illegible]

"Eskiden de yakın değildik, şimdi de yakın değiliz. Ceyda yakın arkadaşımdı benim, Gediz'in kardeşi. Onunla çok fazla görüşürdüm." Eski üniversite yıllarına gitti aklım.

"Artık görüşmüyor musunuz?" Emre'nin sorusuyla başımı iki yana salladım.

"Hayır, üç yıldır görüşmüyoruz," dedim arkadaşıma olan özlemle sesim kısılırken.

Ceyda benim için bir arkadaştan her zaman daha fazlasıydı. Ama Gediz ile aramda hiçbir bağ kalmaması için onunla olan arkadaşlığımızı da bitirmiştim. Bunu o da anlamış ve hiçbir zaman bana kırgınlık duymamıştı. Abisini benden daha iyi tanıyordu, neler yapabileceğini biliyordu.

"Ne oldu?" Emre ani bir frenle durunca yüreğim hopladı.

"Gamze, sakin ol ve bana güven. Etrafımızı sarıyorlar, baskın var!" dedi Emre.

BÖLÜM 19

"Ne yapacağız şimdi?" Kalbim hızla atmaya başlarken panikle Emre'nin kolunu tuttum.

Ellerim istemsizce titremeye başlamıştı. Emre elimi tutup beni kendine çevirdi. Yüzünde sakinlik vardı ve bu bana iyi gelmişti. Bu gibi durumlarsa asker olduğu için soğuk kanlı olması çok iyiydi. Çünkü biraz sonra panik atak geçirebilirdim. Böyle bir durumla ilk kez karşılaşıyordum ama duymadığım bir şey değildi. Haberlerde verilen olayların şu an birebirini yaşıyordum.

"İlk önce sakin olacağız. Derin derin nefesler al ve önce sakinleş Gamze." Elimi tutup güvence vererek sakince konuştuğunda başımı salladım.

Ellerimi bırakıp cebinden telefonunu çıkarttı ve birini aradı. Kulağına koyduğu telefonla bir yandan da arabanın farlarını kapatıp çalıştırmadan boşa alarak yol kenarına çekti. Bulunduğumuz yer dağlık olduğu için arabanın engebeli arazide aşağı doğru inmesi zor olmamıştı. El frenini çekip arabayı durdurduğunda sinirle konuştu.

"Kahretsin, duymuyorlar!" Telefonu kapattı ve tekrar başka birini aradı. Uzun süre çalan telefona yine cevap yoktu. Sonra başka birini daha aradı ve telefon bu sefer kısa sürede açıldı.

"Gediz, herkese haber ver, saldırı var! Acele edin, kadınlar ve çocukları sığınağa indirin. Ben geri dönemeyeceğim, çoktan sarıldı et-

rafımız. Cahit Komutan'ıma ilet, Gamze de yanımda," dedi bana bir bakış atarak. Karşıdan gelen sesle kaşları çatılırken ifadesi sertleşti.

"Sana ne diyorsam onu yap, hemen!" diyerek telefonu kapattı sinirle, az önce bana sakin ol diyen adam.

Yüz kasları gerilirken, Gediz'in dedikleri yüzünden sinirlendiğine emindim. Gediz'le konuşana kadar sesini yükseltmek bir yana kaşları bile çatılmamıştı. Benim ismim geçtiğine göre Emre'yi sinirlendirecek ne söylediğini merak ediyordum. Umarım saçma sapan konuşmamıştır. Düşüncelerim orada olan ve eğlenceye devam eden insanlara kaydı.

"Onlar iyi olacak, değil mi?" Emre'ye baktım endişeyle.

"Merak etme, onlar tecrübeli askerler, asıl bizim için burada olmak zor ama sen buna da endişe etme, ben de tecrübeli bir askerim," dedi Emre kendinden emin bir şekilde. Başımı sallayıp onayladım onu. Hepsi ailesini korurdu, buna emindim. Emre'ye güveniyordum.

"Peki şimdi ne yapacağız?" Karanlık olduğu için hiçbir yer net olarak görünmüyordu.

"İlk önce arabadan ayrılmamız lazım, bizi bulmaları uzun sürmez. Gideceğimiz tek yer şu an için yakınlardaki nöbet kulübesi. Gece görüş dürbünü ve elimde fazladan tabanca olmadığı için fazla dayanamayız. Tek olsam neyse de seni riske atamam, kaç kişiler onu bile bilmiyoruz," dedi gözleri üzerimdeyken.

"Tamam, ne yapmam gerekiyor?" dedim artık daha sakindim. Emre'ye yardımcı olmak istiyordum.

"Elimi sakın bırakma," dedi Emre, sonra da arabayı yavaşça açıp dışarı çıktı ve benim olduğum tarafa döndü.

Yavaşça açtığı kapıdan elini bana uzattı. Sımsıkı tuttum sıcacık elini, gecenin karanlığı bizi sararken. Kapıyı çok ses çıkacağı için kapatmayıp aralık bıraktı. Hava gecenin etkisiyle buz gibiydi ve ben maalesef ki elbise giyiyordum! Titrememek için kendimi kastım, Emre'nin elini sı

Yol yerine ağaçlık olan alanları tercih edip kendimizi olabildiğince saklayarak gidiyorduk. Ayağım dala takılınca az daha düşüyordum ama Emre'nin sıkıca tutan eli ben düşmeden çekti beni. Kalbim haddinden fazla hızlı atarken arkamızdaki çalılıklardan hışırtı sesi geldi. Yere düşen kırık dallara basılmasıyla daha çok dikkat çekti. Gözlerim korkuyla büyürken Emre elini ağzına götürüp sessiz ol işareti yaptı. Başımı yavaşça sallayıp onayladım onu.

"Uzağa gitmiş olamazlar, araba yakında," dedi çok da uzağımızda olmayan bir ses. Yutkunurken gözlerimle etrafı taradım. Olduğumuz yerden kıpırdamıyor, nefes dahi almıyorduk neredeyse.

"Şu taraftan ses geldi," dedi başka birisi.

Gözlerim panikle Emre'ye dönerken elimi bıraktı ve sessiz bir şekilde kemerinde asılı duran tabancasını çıkarttı. Emniyet kilidini açıp sessizce mermiyi şarjöre sürdü, ateşe hazır hale getirdi. Adım sesleri daha yakınımızdan gelmişti ki iki el silah sesi duyuldu. Nefesimi tutmuş, donup kalmıştım. Kim ateş etmişti? Daha doğrusu kime ateş edilmişti?

"Koşun çabuk!" diye bağırdı ilk konuşan kişi ve birkaç metre ilerimizde olan hışırtılar artarken bizim tam tersimiz yönünde ilerlemeye başladılar.

"Koş!" dedi Emre, elimi tutup hızla beni kendine çekti.

Bir elinde halen silah duruyordu ve diğer eli beni kendine hapsetmiş, peşinde sürüklüyordu. Hızla Emre'yle birlikte koşmaya başladım. Vücuduma dolan adrenalin ile soğuğu artık hissetmiyordum ama korkuyla atan kalbim sıkışıyordu. Hızla ayağımızın altında gıcırdayan karla, çalılıkların arasından rüzgâr gibi geçiyorduk. Nefes nefese kalmıştım artık, kalbim kulaklarımda atıyordu.

"Emre," dedim kesik kesik nefes alırken.

Vücudumu terk eden adrenalin artık beni taşımıyordu. Bacaklarım soğuktan dolayı hissizleşmeye başlamıştı. Üstümdeki elbise beni ısıtmayı bırak, yanından bile geçmiyordu. Ayağımdaki ayakkabılar karın içine battığımız için sırılsıklam olmuştu.

"Geldik, son bir gayret, tamam mı?" dedi Emre bana bakıp. Başımı salladım, konuşamayacak kadar nefesim boğazımda takılı kalmıştı.

Emre ona yaslanmamı sağlayarak yükümü kendine aldı. Tek eli belimin altından sarılmıştı, diğerinde elinde ise tetikte bekleyen silahı vardı. Yüzüm soğuktan karıncalanmaya başlayınca sonunda bir askerin beklediği nöbet kulübesini gördüm. Aramızda iki üç metre vardı. Hızla ilerlediğimiz yolda arkamızdan silah sesleri yükselmeye başladı. Silah seslerini duyan asker de bize doğru dönüp nişan aldı.

"Teğmen Emre Kurt, parola Vatan! Asker, silahını sakın indirme, baskın var!" dedi Emre olduğumuz yerde durarak, askere onu tanıması için gerekli bilgileri verip.

"Mücahit Varan, Ardahan. Emret komutanım!" dedi Emre'yi tanıyan asker kendini tanıtarak.

Arkadan giderek yaklaşan sesler ile küçük kulübenin yanına ilerledik hemen. Gecenin bir karanlığında ay ışığına sığınıp kalmıştık. Tek kişinin hareket edebileceği kadar genişliği olan, sadece üstü bir tenteyle kapalı ve belimize kadar gelen duvarla etrafı çevrili bir yapıydı nöbet kulübesi. Emre'yle içeri girdiğimizde üç kişi yan yana zorlukla sığmıştık. Emre hemen yandaki gece görüş dürbününü alıp önünüzdeki karanlık ormanı taradı. Ellerimi bedenime sardım, çok üşüyordum.

"Ben seslerden altı kişi saydım ama daha fazla olabilirler." Bakışları bana dönerken sessizce cevap verdim.

"Ben sadece iki kişinin sesini duydum."

"Onlar konuşma sesiydi, durduğumuzda karda ilerleyen ayak sesleri altı kişiye aitti," dedi etrafı kolaçan etmeye devam ederek. Adama boşuna kurt demiyorlar, her şeyi duyuyor. Gerçi ben o an korkudan transa girdiğim için de pek farkında değildim olan bitenin. Silah sesleri bir süre sonra durdu.

"Komutanım, gelen var," dedi Mücahit, karanlık ormanda bir yeri işaret ettiğinde Emre'nin bakışları oraya döndü.

"İki kişiler," dedi Emre, Mücahit'in ona uzattığı dürbünü alıp baktığında.

Ben kimseyi görmüyordum, gecenin karanlığının üstüne eklenen ağaçların çevrelediği orman gizliyordu onları. Sesler giderek artarken Emre öne çıkmış, beni arkasına almıştı. Mücahit silahını omzuna almış, atış için hazır hale gelmişti.

"Silahlarınızı atın, Türk askerine teslim olun!" diye bağırarak ilk uyarısını yaptı Emre. Karanlığın etkisiyle göremiyordu ama yaptıkları sesten nerede oldukları net bir şekilde belli oluyordu.

"Asıl siz teslim olun T.C askeri. Kalabalığız, etrafınızı çevirdik!" diye bağırdı ormanda sesini duyduğumuz adamlardan birisi.

"Son kez söylüyorum. Teslim olun, ateş açacağız!" dedi Emre bağırarak.

Karşıdan gelen silah sesiyle bize doğru nişan almış, ateş ediyorlardı. Emre direkt eliyle başımı aşağıya bastırmış, kendisiyle birlikte yanında duran Mücahit'i de yere çekmişti. İki el silahın ardından ses kesildi. Emre başını kaldırıp dürbünle baktı.

"Gece görüş dürbünleri yok, ateş ediyorlar ama kör karanlığa." Emre'nin sözlerinden sonra hiç değilse bizi göremedikleri için rahat bir nefes aldım.

"Komutanım, bizim için avantaj bu, vurabiliriz ikisini de." Mücahit heyecanla konuştuğunda, ikiye iki oldukları için ihtimal verdim.

"İkisini aynı anda vurmamız gerekiyor Mücahit, sorun şu ki tek bir dürbünümüz var," dedi Emre sıkıntıyla nefesini vererek.

"Ben yardımcı olabilirim." Kendimden emin çıkan sesimle birlikte ikisi de bana doğru döndü.

"Nasıl olacak?" diye sordu Emre bana merakla.

"Abim askeriyenin sınavlarına hazırlanırken poligonda beraber çalışırdık. Abim gözlerini kapatır, ben de ona hedefin yerini söylerdim, böylelikle hedefe tam isabet vurmaya çalışırdı," dedim açıklayarak. Şu an en çok istediğim şey üçümüzün de buradan sağ salim çıkmasıydı. Bunun için korkularımı bir kenara bıraktım.

"Komutanım, dürbünü eğer hanımefendiye verirsek bizi yönlendirebilir. Atış konusunda ben de iyiyimdir, derecem var." Mücahit önerisini sunarken benim akımdan geçen de buydu.

"Yapabilir misin?" dedi Emre'nin gözleri beni bulurken.

"Yaparım, yapmak zorundayım," dedim. Emre gözlerime bakıp başını salladı.

Eğer önce Emre ya da Mücahit ateş etse, kör karanlıkta arka arkaya ateş ederlerdi yerimiz belli olduğu için. Gelen kurşunlardan birisinin isabet etme olasılığı da yükselmiş olurdu. Ayrıca birini indirseler bile diğerinin geri çekilip destek çağırma olasılığı yüksekti. İkisine de aynı anda ateş etmek zorundaydılar.

Dürbünü bana uzatan Emre'nin elinden aldım. Titreyen ellerimi sabit tutmaya çalışarak soğuk havayı içime çektim. Bedenimi esir alan adrenalin yükselirken ayağa kalktım. Bir yanımda Emre diğer yanımda Mücahit silahlarını kaldırıp ateşe hazır hâlde beni beklediler. İlk önce Mücahit'in tam arkasında durup eliyle desteklediği tüfeğinin hizasında dürbünle baktım. Silahlarını bizim olduğumuz yere nişan alan pislikle zorlukla yutkundum. Acele etmemiz gerekiyordu.

"Mücahit çok az sağa. Evet evet. Tamam, dur, şimdi iki santim aşağıya. Hayır, biraz daha, tamam budur. Sakın kıpırdama, hareket hâlinde değiller şu an. Silahlarıyla burayı hedef aldılar. Onlar da ateş edecek," dedim ve hemen Emre'nin arkasına geçtim.

"Biraz yukarı, biraz da sola. Tamam, şimdi oldu," dedim dürbünle karşı tarafa baktığında ateş için nişan aldıklarını gördüm.

"Şimdi!"

Bağırmamla birlikte dört mermi, dört ayrı silahtan kurtuldu hedefini bulmak için gecenin karanlığında sessiz havayı delerken.

BÖLÜM 20

Heyecandan son hız atan kalbim ve titreyen ellerimle kendimi olabildiğince sıktım bayılmamak için. Güçlü durmalıydım, başımız yeterince belâdaydı ve bir de ben onlara yük olamazdım, böyle bir lüksüm yoktu. Hızla Emre ve Mücahit'e baktım mermilerden biri onlara isabet etti mi diye.

"İyi misiniz?" diye sordum kısık sesimle. Zorlukla yere düşmemek için önümdeki barakanın demirini tutundum. Soğuk soğuk terlemeye başlamıştım, biraz önce üşüyen bedenim şimdi yanıyordu.

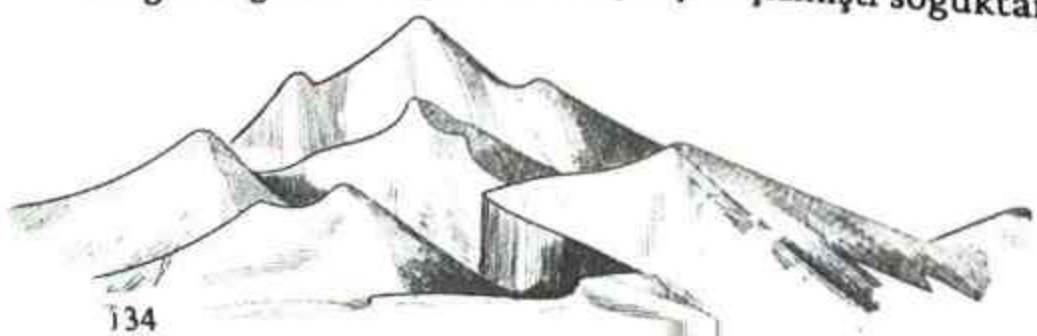
"Bende bir şey yok," dedi Mücahit. Başımı kaldırıp Emre'ye baktığımda göz göze geldik.

"Gamze?" dedi telaşla.

Gülümsemeye çalıştım zümrüt gözlerine bakarken. Ben kendimi bırakmadan kollarımdan tuttu sıkıca. Elimdeki dürbün sert zemine çarparak kurtuldu parmaklarımın arasından.

"İyiyim ben, sorun yok."

Kesik kesik aldığım nefesler yetmemeye başlamıştı. Daha çok kendimi inandırmak için iyi olduğumu tekrar ettim. Sağ omzumdan elime doğru yayılan keskin acıyı yok saymaya çalışmak zordu. Dişlerimi sıktım acıyı yok saymak için. Dayanmamın tek sebebi havanın buz gibi soğuk olmasıydı. Kan akışım yavaşlamıştı soğuktan dolayı,

keskin mermi yarası bıçak saplanmış gibi yakıcı bir his veriyordu. Eğer biraz daha fazla acı yayılsaydı dayanamazdım.

"Komutanım, ölmüş ikisi de ama ormanın içinde birileri olabilir halen," diyen Mücahit ile birlikte en azından yaptığım işi tam yaptığımı anladım.

"Ne olursa olsun gitmemiz gerekiyor, en iyi ihtimalle hipotermi geçirir, en kötü ihtimalle kan kaybından," diyen Emre devamını getiremedi, bana bakıp sustu. Yerde diz çökmüş şekilde duruyordu ve ben de dizinin birinde oturmuş gibi kolları arasında geriye doğru yatıyordum. Vücudumun salgıladığı adrenalin beni halen dinç tutuyordu.

"Komutanım, birileri geliyor, ormanda hareketlilik var!" dedi Mücahit.

Sesindeki telaş ve endişe yoğun bir şekilde hissediliyordu. Oysaki ben hiçbir şey hissetmiyordum artık. Sanki bütün duygularım sadece acıya yönelikti. Emre tek eliyle beni tutup diğeriyle montunun kolunu çıkarttı. Sonra da beni diğer koluyla destekleyip montunu tamamen üstünden sıyırdı. Üstüme örttüğü mont beni sıcaklığıyla sararken içimi çektim.

"Üşüyeceksin," dedim titremelerim devam ederken.

"Ben alışığım, şimdi önce kendini düşüneceksin," dedikten sonra geriye çekildi.

Montun kemerini çıkartıp sağ omzumun iki parmak altında olan kurşun yarasının üstünden sıkıca bağladı. Nefesim kesilmiş, ruhum bedenimden çıkacak gibi hissetmiştim. Kalbim acırcasına bana itirazlarını sıralarken ağzımdan çıkan acı dolu inlemeye engel olamadım, gözlerim kararardı. Buğulanan göz kapaklarım karanlığa teslim olmak için can atıyordu.

"Gamze, sakın bırakma kendini. Gamze, sakın diyorum!"

Emre'nin endişe dolu sesi kulağıma gelirken kendimi zorlayıp son bir hamleyle gözlerimi açmaya çalıştım ama nafileydi çabalarım. Kulaklarıma bir pervanenin dönüş sesi doldu önce, sonra da Mücahit'in heyecanlı sesi

"Komutanım, bizimkiler geldi! Helikopter ile önümüzdeki araziye iniş yapıyorlar!"

Havalandığımı hissettim, sanki gökyüzüne uzanan kanatlarım vardı ve hızla yükseliyordum. Boynuma çarpan sıcak nefes ve sığındığım, korunağım olan kollar beni karanlık ve aydınlık arasında, arafta bırakıyordu.

"Dayan *Gamzeli'm*, sen çok güçlüsün ve bizim daha konuşacak çok şeyimiz var. Aramızda yarım kalmış bir şeyler var."

Emre'nin söylediği son sözlerden sonra kendimi tamamen bıraktım ve karanlık, aydınlığa galip geldi. Tamamen yitip giden bilincimde Emre'nin sözleri yankılanıyordu. Bense onun kelimelerine tutunmaktan başka bir çıkış yolu bulamadım. Gamzeli'm demişti bana ve ben ilk kez Kurt'un ağzından onun Gamzeli'si olduğumu duymuştum. Ve sonra karanlık tekrar çaldı kapımı, bu defa çok uzun bir süreliğine misafir oldu.

"Uyanıyor," dedi birisi yerimden hafifçe kıpırdanmaya başladığımda. Gözlerimi açmaya çalıştığımda keskin bir ışık huzmesi göz bebeklerimi yaktı.

"Işık," diyebildim kısık çıkan sesimle.

Hışırtı sesleri doldururken içeriyi, göz kapaklarımın arkası biraz daha karardı ve ben yavaşça gözlerimi açtım. Başımda inanılmaz bir ağrı vardı, gözlerimi ovuşturma isteği ellerimi istemsizce yüzüme doğru hareket ettirmeme neden oldu.

"Ah," diye acıyla yattığım yerde inlediğimde birisi beni geri yatağa bastırıp kolumu sabitledi. Sağ tarafıma baktığımda omzumun tam üstünden başlayan askı, kolumu göğsümün hizasında sabitlemişti. Şaşkınlıkla ilk şoku yaşarken birisi hafifçe öksürüp ilgimi üstüne çekti.

"Merhaba, ben Doktor Hakan, Gamze Hanım. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu.

Otuzlu yaşlarının ortasında, gayet dinç görünümlü biriydi. Uzun beyaz doktor önlüğü, siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasından bakan

kahve gözleri ve uzun boyuyla yatağın başında duruyordu. Konuşmaya çalıştığımda boğazımdaki kuruluk yüzünden öksürdüm. Hakan Bey hemen yanımdaki sehpada duran su şişesini açıp bana uzattı. Eh, bu kolla da açmam çok zordu. Sudan küçük yudumlar alıp beni rahatlatmaya yetecek kadar içtim ve doktora beklediği cevabı verdim.

"Baş ağrım var, onun dışında kolumu hareket ettirdiğim zaman yanma hissi oluşuyor." Kısık sesli cevabım karşısında başını salladı.

"Ağrı kesici iğne yapalım serumun içine, kan tahlillerini de tekrarlayalım," dedi doktor yanındaki hemşireye bakarak. Doktorun konuşmasına dikkat kesildiğim için yan tarafında duran hemşireyi yeni fark etmiştim.

"Bana ne oldu? Yani vurulduğumu hatırlıyorum ama sonrası yok. Ne zamandır hastanedeyim?" dedim anlamaya çalışarak.

"Gamze Hanım, iki gün önce geldiniz hastanemize, sağ kolunuzda ateşli silah yaralanması mevcuttu. İlk müdahale helikopterde yapılmış, daha sonrasında sizi acil ameliyata aldık. Kan kaybınız olduğu için dün kan verdik ve durumunuz stabil hale gelene kadar bekledik. Aslında uyanmaya hazırdınız ama yaşadığınız şokla beyniniz kendini korumaya aldı. Şu an durumunuz gayet iyi, tahlillerden sonra tekrar kontrole geleceğim. Aileniz kapıda bekliyor, hemşire hanım siz de haber verin iki kişi hâlinde girsinler." Doktorun açıklaması bittikten sonra her şey daha net bir hâl almıştı benim için.

"Teşekkür ederim," dedim.

Doktor tebessüm edip başını salladıktan sonra odadan çıktı. Hemşire daha rahat bir şekilde oturmamı sağlayıp, doktorun dediği gibi serumuma ağrı kesici enjekte edip çıktı. Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve abim ile Seda içeri girdiler.

"İyisin, şükürler olsun," dedi abim yanıma gelip bana sarılarak. Koluma bilerek değmemişti, dikkat etmişti. Benim için ne kadar endişelendiğini kıpkırmızı gözlerinden ve titreyen sesinden anlamıştım.

"İyiyim abi," dedim gülümseyerek. Yeterince üzülmüştü benim için, daha fazla endişe etmesini istemiyordum.

"Geçmiş olsun Gamze," dedi Seda da yanıma gelerek.

"Sağ ol yenge. Abi benim dışımda yaralanan var mı?" dedim ölüm kelimesini ağzıma almayarak.

Yüreğim ağzımda abimden çıkacak olan kelimeleri bekledim. En son hatırladığım, Mücahit ve Emre'nin iyi olduğuydu. Askeriye-ye baskına gidildiği için diğerlerinden haberim yoktu. Yeni tanıştığım Emre'nin arkadaşları ve yemekte olan onca kişi geçti gözümün önünden.

"Askerlerden biri bacağından vuruldu, onun ameliyatı da iyi geçti, senden önce uyandı, başka zayiat yok," dedi abim içimi rahatlatarak.

"Annemle babam?" dedim yeni aklıma gelerek. Duyarlarsa ortalığı ayağa kaldırırlardı.

"Daha haber vermedim, doktor durumunun iyi olduğunu söyleyince uyanana kadar beklemek istedim. Biliyorsun yaşlılar ikisi de, sesini duymazlarsa Allah korusun bir şey olur." Abime hak verdim bu konuda. Annem daha yeni bir ameliyat geçirmişti üstelik. Gelmeye kalksalar az bir yol da değildi üstelik.

"İyi yapmışsın abi, ben iyiyim zaten. Bir de onları endişelendirmeyelim." Abim biraz geri çekilip bana baktı. Sözlerime inanmamıştı, sanki iyi olduğuma kendini ikna etmek istiyordu. Ağrı kesicinin etkisiyle biraz daha iyi olmaya başlamıştım.

Kapı tıklatılınca, "Gel," dedim.

"Geçmiş olsun hocam," deri Ercan içeri girerek. Peşinden Uğur, Semih, Sercan, Dursun sırayla girdiler. Hepsinin üstünde kamuflajları vardı. İşten çıkıp gelmişlerdi herhâlde.

"Oğlum ikişer ikişer gelsenize," dedi abim kaşlarını çatarak.

"Komutanım biz hemen çıkacağız, zaten bekleyenler var, acele ediyorlar," dedi Sercan gülmemek için zor duruyor gibiydi.

"Kimmiş bekleyen?" dedi abim. Ben de merak etmiştim.

"Alaydan bekleyenler var komutanım. Albay bir saat izin verdi de bizimkini bilirsiniz, saçmalıyor işte," dedi Uğur yanında duran Sercan'a sertçe bakarak.

"Teşekkür ederim hepinize," dedim gülümseyerek daha fazla uzatmamak için konuyu.

"Odaya çiçek bırakılması yasakmış, çiçekler kapının önünde Gamze Hocam. Tekrar geçmiş olsun," dedi Semih de. Boy sırasına girmiş gibi yan yana durmuşlardı. Bende de bir gülme isteği oldu onları böyle görünce.

"İnşallah en kısa zamanda dönüverirsiniz aramıza hocam," dedi Dursun temennide bulunarak.

"İnşallah," dedim tebessüm ederek.

Sırayla geçmiş olsun dileklerini ilettikten sonra dışarı çıktılar. Çok hızlı olmuştu bu ziyaret ama işleri çok fazlaydı sanırım. Özellikle bu baskın olayı da düşünülünce sanırım işleri daha sıkıya almışlardı.

"Cahit, hastaneye gelmişken bir de benim tansiyonumu ölçsünler, iyi hissetmiyorum," dedi kendini belli ederek Seda. Ben de nerede kaldı diyordum. Eline aldığı çikolatayı yiyordu bir yandan da.

"Sırası mı Seda şimdi, baktırırız çıkarken," dedi abim. İşte bu çıkışı beklemiyordum. Abimde gelişme var gibiydi.

"Abi siz gidin baktırın, ben de biraz daha dinleneyim," dedim.

Seda'nın mızmızlık yaptığını biliyordum ama verilen ağrı kesici ile vücudum gevşerken dinlenmek istiyordum. Buna engel olacak şey de sürekli mızmızlanan Seda'nın sesiydi sadece. Abim kabul edene kadar odadan çıkmak için söylenip dururdu. Ne beni uyuturdu ne de abime rahat verirdi istediğini alana kadar.

"Tamam prensesim, bu arada telefonun kaybolmuş o hengâme sırasında, kendi telefonumu bırakıyorum sana. Bir şey olursa Seda'yı ararsın." Telefonunu sehpanın üstüne bıraktı abim.

'Tabii ararım abi, o da bir güzel açar ki...' demek istesem bile boş verip tamam anlamında başımı salladım. Abim ve Seda çıkınca yatağa biraz daha gömülüp gözlerimi kapattım. Birkaç dakika sonra açılan kapıyla gözlerimi açmadan konuştum.

"Bir şey mi oldu abi?"

"Çok şey oldu ama ben abin değilim."

BÖLÜM 21

Emre'den

"Şimdi!"

Gamze'nin sesiyle birlikte tetikteki parmağımı geriye doğru sıkarak merminin namludan kurtulmasına izin verdim. Karşılıklı olarak sıkılan kurşunlarla birlikte nefesimi tuttum. Gece görüşüne sahip dürbünleri olmayabilirdi ama onlar da eğitimliydi.

Gamze bir kez daha beni şaşırtmayarak ne kadar güçlü bir kadın olduğunu göstermişti. Onun damarlarında asil Türk kanı dolaşıyordu ve Gamze bunun sonuna kadar hakkını vermişti. Bakışlarım etrafı tararken sesiyle birlikte gözlerimi ormandan çekip ona döndüm.

"İyi misiniz?" dedi kısık bir sesle. Bulunduğumuz alan karanlıkta kaldığı için sadece yüzünü net bir şekilde görüyordum.

"Bende bir şey yok." Mücahit de bize dönerek konuştuğunda derin bir nefes verdim. Bakışlarım Gamze'ye kaydı.

Gamze bir tuhaf geldi bana, sanki titriyor gibiydi. Soğuk havanın da etkisi olabilirdi bunda ama bir terslik vardı. Yere damlayan bir şeyle 'şıp' diye bir ses duydum. Muhtemelen ikisi de bunu duymamıştı. Şu an görüş açımızı kaybettiğimiz için duyma konusunda daha fazla dikkat kesilmiştim.

"Gamze?" Endişeyle ismini söylediğimde tepki vermedi. Yüzünün rengi giderek solarken gülümsemeye çalıştı. Gözleri boşluğa kayarken düşmeden kollarından tuttum.

"İyiyim ben, sorun yok." Biraz daha net çıkan sesiyle cevapladı beni. Koluna dokunduğumda yoğun akışkan sıvı parmaklarımın arasından süzüldü, kanın kokusu burnuma doldu. Vurulmuştu.

"Komutanım, ölmüş ikisi de ama ormanın içinde birileri olabilir halen."

Mücahit'in sesiyle birlikte aklımda bir plan oluşturmaya çalıştım. Muhakkak buradan çıkmanın bir yolu olmalıydı. Gamze'nin yüzü giderek bir gül gibi solarken elim kolum bağlı durmak beni delirtiyordu.

"Ne olursa olsun gitmemiz gerekiyor, en iyi ihtimalle hipotermi geçirir, en kötü ihtimalle kan kaybından," deyip sustum. Devamı gelmedi cümlenin, ölüm kelimesini ağzıma alamadım. Yakıştıramadım kollarımda sıkıca tuttuğum güzel kadına, bir türlü söyleyemedim cümlenin devamını.

"Komutanım, birileri geliyor, ormanda hareketlilik var!" dedi Mücahit.

Sesindeki korku ve endişeyi anlamak çok da zor değildi. Genç bir askerdi daha Mücahit, henüz yirmi ikisinde kim isterdi ömrünün baharı denilen zamanında ölmeyi? Korkma her şey geçecek demek istesem de sustum. Önceliğimiz tedbir olmalıydı şu an. Gamze titremeye başlayınca montumu çıkartıp dizime yatırdım, üstüne sardım. Boyu ne kadar uzun olsa da benden kısa olduğu için sarmıştı onu montum.

"Üşüyeceksin," dedi hâlâ beni düşünürken. Benim içim yanıyor, cehennem sıcağı, senin haberin yok.

"Ben alışığım, şimdi önce kendini düşüneceksin." Kollarımı biraz daha etrafına sararak ısıtmaya çalıştım.

Kan akışını durdurmak için turnike yapmam gerekiyordu öncelikle. Montumun kuşağını çıkartıp sağ omzunu, kurşunun girdiği yerin biraz üstünü sıkıca bağladım. Gamze'nin alnından boncuk

boncuk terler süzülürken ağzından acı dolu bir inleme döküldü. İşte orada kalbimi bıraktım ben.

"Gamze, sakın bırakma kendini. Gamze, sakın diyorum!" dedim içimdeki yangınla yalvararak.

Gözleri kapanırken yüzü artık tamamen beyazlaşmış, dudakları mora dönmüştü soğuktan. Helikopterin sesini o anda duydum, çok yakından geliyordu. Derin bir nefes alırken, Gamze tamamen bilincini yitirmişti. Bedeninin soğuk zeminle buluşmaması için kolunu fazla zorlamamaya çalışarak tuttum bedenini.

"Komutanım, bizimkiler geldi! Helikopter ile önümüzdeki araziye iniş yapıyorlar!" İçimdeki kor ateş biraz olsun durulurken kollarımın arasında baygın bir şekilde yatan kızı iyice sarmaladım.

"Dayan *Gamzeli'm*, sen çok güçlüsün ve bizim daha konuşacak çok şeyimiz var. Aramızda yarım kalmış bir şeyler var," dedim beni duymasını umarak. Kalksın ve bana sorsun istedim, ne var yarım kalan diye. Henüz başlamamıştık bile ve ben onu kaybetmeye hazır değildim.

Omzundaki yara onu öldürmezdi ama soğuk havada hipotermi ile birlikte ölümcül sonuçlara yol açardı. Kurşun sıyırıp geçmişti, içinde olmadığını kolunu bağlarken rahat bir şekilde anlamıştım. En azından kolunda kalıcı bir hasara yol açmayacaktı.

Helikopter tam ormanlık alan ve nöbet kulübesi arasında durduğunda hızla Gamze'yi kucağıma alıp koşar adım helikoptere ilerledim. Mücahit de silahıyla bizi koruyarak arkamızdan geliyordu. Helikoptere tek hamlede çıktım, içeride bir sedye ve doktor vardı. Gamze'yi hemen sedyeye yatırdım. Geri çekilirken doktor benim yerimi aldı. Üstüne örttüğüm montu kenara koydu.

"Sağ omzunun altı yedi santim altından vuruldu. Kurşun içeride değil ama hava çok soğuk olduğu için hipotermi geçirmeye yakın," dedim doktora. Doktor başını sallayıp Gamze'nin üstünden montu çıkarttı. Elbisesinin kolları olmadığı için yara açık bir şekilde görülebiliyordu.

"Herhangi bir ilaç alerjisi ya da daha önce geçirdiği bir ameliyat var mı?" diye sordu doktor yaptığım turnikeyi çıkartıp yaranın derinliğini incelerken.

"Bilmiyorum, Allah kahretsin ki bilmiyorum!" Sinirle bağırdığımda bir şeyleri yumruklamak istiyordum. Her şeyini bilmek istediğim kadının hiçbir şeyini bilmiyordum. Bu canımı yakıyordu.

"Penisiline alerjisi var, on yaşındayken de apandisit ameliyatı oldu. Tansiyon, şeker ve kalp hastalığı ailesinde var ama Gamze'de şu ana kadar bir belirtisi yoktu." Gediz'in sesiyle birlikte ona doğru döndüm. Helikopterin arka tarafında oturuyordu. Onu konuşana kadar fark etmemiştim bile.

"Sen nereden biliyorsun?" Gözüm kararırken sinirlerim gerilmişti.

"Onun hakkında senin bilmediğin pek çok şey biliyorum." Daha fazla sinirlenirken Gediz'in yakasına yapışıp oturduğu yerden kaldırdım. Bu sadece eski bir arkadaş mevzusu değildi. Kimse kimseyi bu kadar ayrıntılı takip etmezdi. Gamze'nin söyleyemediği, Gediz'in çekinmediği bir şey vardı geçmişte yaşanan.

"Sakın Gediz, sakın ona yaklaşayım deme. Eğer seni isteseydi zaten üç yıl önce yanında olurdu," dedim sinirle. Benim bu sinirime karşı gayet sakindi.

"Üç yılda çok şey değişebilir, ben kartlarımı gizli de oynardım ama bak açık oynuyorum," dedi tek kaşını kaldırarak. Kulağına doğru yaklaştım sinirle, atan damarlarım gerildi.

"O kartları senin götüne sokarım! Dene istiyorsan," deyip yakasını bıraktım. Gamze'ye yaklaşmasına izin vermeyecektim.

"Hastanın kan grubunu biliyor musunuz?" diyen doktorla Gediz'e döndüm.

"A Rh pozitif," dedi yerine geri otururken.

"Kan takviyesi lazım." Doktor, Gamze'nin koluna damar yolu açıyordu.

"Benim kan grubum uyuyor." Doktorun yanına ilerlerken kolumu açıp Gamze'nin yattığı sedyenin karşısına oturdum.

"Alkol ya da ağrı kesici gibi hap kullandınız mı son yirmi dört saat içinde?" diye sordu doktor damar yolu açmadan.

"Hayır," dedim. Damar yolunu açtığında Gamze için kan verdim daha sonrasında.

Gamze bana içtin mi diye sorduğunda yaptığım delilik yüzünden bir an beni bırakmasından korktuğum için evet demiştim. Görevli olduğumuzdan zaten içki içemezdik ama Gamze bunları bilmiyordu tabii. O da benim sarhoşluğuma ya da zor durumda kalmama neden olmamak için ses çıkartmamıştı dans ederken. Aslında sonrasında söyleyecektim ama Özge sürekli araya girip durmuştu.

"Sen neden kan vermiyorsun?" dedim Gediz'e kan alma işlemim bitince.

Gamze'nin daha fazla kana ihtiyacı vardı şu anda. Gamze önceliğim olduğu için kavga meselesini sonra halledecektim. Gerçi onun kanının Gamze'nin damarlarında akacak olması da sinir bozucuydu.

"Kan grubumuz uymuyor." İçini çekerek cevaplamıştı.

Gamze'ye arada bakıyor, benim ona baktığımı görünce de önüne dönüyordu. Yarım saatlik bir uçuşun ardından hastanenin arkasında kalan helikopterler için acil iniş yerine indiğimizde, Gamze'yi sedyeyle acil ameliyathaneye aldılar. Sabah olmuştu neredeyse, saat dörde geliyordu.

Arkamdaki duvara yaslanıp boş bakışlarla kapanan kapılara baktım bir süre. Sedyenin üstünde içeriye girişi aklımdan çıkmıyordu. Teni solgun, bedeni hırpalanmış, kendinden geçmişti. Başımı çevirip gelen seslerle Cahit abi ve Seda göründü koridorun ucunda. Yüzündeki korku ve endişeyle geldi yanıma Cahit abi.

"Gamze nasıl Emre?" İlk defa Cahit abiyi böyle görüyordum. Sesi titriyordu.

"İyi olacak komutanım, merak etmeyin. Doktor, kurşun sıyırdığı için damarlara bakıp zarar görenleri onaracak. Hayati tehlikesi yok," dedim güven vererek. Derin bir nefes verip ameliyathanenin önündeki banka oturdu, eşi de yanına oturup elini tuttu.

"Nasıl oldu peki?" dedi Cahit abi gözlerini ameliyathanenin kapısından ayırmayarak.

"Askeriyenin oradan çıkmış, orman yoluna dönmüştük. Sonra ormanlık alanda birkaç karartı dikkatimi çekti. Önce hayvanlardır dedim ama grup hâlinde bir kısmının ormana bir kısmının da askeriyeye ilerlediğini fark ettim. Sonra da Gamze ile arabadan inip yoldan ayrıldık. Arabayı yokuşun başına bıraktım, çalılıkların altına doğru. Haşim Albay'ı ve sizi aradım ama açan olmadı. Gediz'i aradım sonrasında, olanları haber verdim. Ormanlık alandan çıkıp nöbetçi kulübesine gitmekti amacım. Hem Gamze vardı yanımda hem de kaç kişi olduklarını bilmiyordum, mermi yetersiz kalabilirdi. Sonunda kulübeye vardık, bizi takip edip peşimizden geldiler. Karşılıklı çatışma sonucunda Gamze yaralandı ama ikisini öldürmeyi başardık Gamze sayesinde." Detaylıca düşünüp bütün her şeyi sırayla anlatmıştım. Zaten askeriyede detaylı bir ifade yazacaktım. Sonuçta bir sivil yaralanmıştı ve çatışma çıkmıştı.

"Nasıl Gamze sayesinde?" Seda yengenin şaşkın sesiyle Cahit abiye döndüm, o da meraklıydı.

"Kardeşiniz çok güçlü bir Türk kadını. Gece görüş dürbünümüz sadece bir taneydi, hedefimiz ise iki. Gamze bize komut vererek hedeflere yönlendirdi," dedim yüzündeki tebessümle onun cesur anları aklıma gelince. Normalde karıncayı bile incitmeyen bir hâli vardı ama içinden bir kaplan çıkmıştı Gamzeli'nin.

"Ben öğrenciyken poligonda atış talimi yapardım. Gamze de o zamanlar yeni on sekiz olmuş, illa ısrar ederdi abi beni de götür diye. Sonra tabii ben bir iki derken neredeyse her gittiğimde geliyordu. Gamze'nin çok iyi silah kullandığını da bilmez kimse mesela. Ruhsat da almıştık ama bizimkiler korkuyor diye evde silah bulundurmaz," dedi Cahit abi. Şaşkınlıkla ona baktım.

"Gamze silah mı kullanıyor?" dedim kendimi tutmayarak. Onun hakkında öğrendiklerim arasına yeni bir bilgi daha eklenmiştim. Kendini bu nedenli geliştirmesi hoşuma gitmişti.

"Belki polis olurum diye öğrenmişti ama öğretmenliğe olan hevesi daha üstün geldi. Poligonda halen atış yaparız arada," dedi Cahit abi başını sallayıp tebessüm ederek.

Bakalım daha neler öğreneceğim senin hakkında Gamzeli. Her gün beni kendine daha fazla hayran bırakıyorsun, daha fazla düşünüyorum seni. Merak ediyordum onunla ilgili her şeyi. Gamze, beni kendine çekiyordu.

"Komutanım, askeriyede sıkıntı var mı?" Cahit abi bu kadar rahat olduğu ve Gamze için endişelendiği için hemen soramamıştım.

"Baskını önceden bildiğimiz için temkinliydik. Nöbetçilerden birisi bacağından vuruldu ama baldırına denk geldiği için doktor, sorun yok, dedi. Haşim Albay başında ailesi gelene kadar." Cahit abinin açıklamasıyla içim tamamen rahatlamıştı şimdi.

"Peki baskın yapanlar?" Bu olayı kimin üstlendiğini merak ediyordum. Hepsinin başını ezecektik.

"Elebaşları kaçtı. Geçen ay yaptığımız büyük kaçakçılık operasyonunu hatırlıyorsun değil mi?" dedi Cahit abi.

"Evet," dedim başımı sallayarak.

"Onun karşılığı bu. Ermenistan üzerinden getirdikleri kaçak mallara el koymuştum. Büyük zarara uğramışlardı. Yarın bir ekip toplanacak, ava çıkıyorlar. Ben de olmak isterdim ama bizimkilere haber veremedim. Gamze'nin başında olmam gerek." Cahit abinin ailesi Ankara'da yaşadığından, operasyona gelmeyi istese bile tek bırakamazdı Gamze'yi.

"Tamam abi, ben de varım, haber veririm."

Ameliyat bitince doktor, Gamze'nin iyi olduğunu, artık sabah olduğu için bugün uyutulacağını ve akşam uyandırılacağını söyledi. Aslında ameliyat çıkışı uyandırılmıştı içeride, uyanma odasında ama narkozun etkisiyle kendinde değildi. Doktor kolunu oynattığını, herhangi bir sorun olmadığını söyleyince rahatladım. Cahit abiye selam verip hastaneden çıkmak için aşağıya indim. Gamze'nin doktorunu görünce yanına gittim.

"Merhaba doktor bey. Gamze Karademir için kan ihtiyacı var mı?" diye sordum işimi garantiye alarak.

"Hayır, gerekli kan takviyesi mevcut. Zaten hasta kendine geldi sonra tekrar uyuttuk toparlanması için." Doktor gözlüklerini düzeltip cevap verdiğinde başımı salladım.

"Bir şey söyledi mi?" dedim merakla. Son söylediklerimi duyup duymadığından emin değildim.

"Kurt'un Gamzeli'si mi yoksa Gamzeli'nin Kurt'u mu öyle bir şeyler dedi ama tam anlaşılır değildi." Kaşlarını çatıp düşünceli bir şekilde bakan doktora tebessüm ettim.

"Çok teşekkür ederim doktor." Gözlerim parlarken sevinçle yanından ayrıldım.

O hızla askeriyeye nasıl gittim, bilmiyorum. Hastanenin önünden taksiye binerken aklımda Gamze vardı halen. Teçhizat odasına girip dolabıma yöneldim. Bizim ekip hazırdı, herkes yerini almıştı. Gediz'le aramızdaki mesafe uçurumdan bile uzaktı. Üstümü değiştirdim, silahımı belime taktım. Diğerlerine katılıp dışarı çıktım. Uykusuzdum ama bu meslek zaten uykuyu sevmezdi. Üç gün boyunca iki üç saatlik uykuyla dağ tepe demeden gezdiğimizi bilirdim.

"Komutanım, helikopter hazır," dedi Ercan yanıma geldiğinde.

"Tamam, hadi geçin."

Herkes geçince en son ben bindim ve kapıyı kapattım. Dünkü çatışmanın etkisindeydik biraz, ortamda gerginlik vardı. Normalde operasyona çıkarken kendimizi motive ederdik. Bu sefer yolculuk sessiz geçmişti. Helikopter bizi ormanlık arazideki açıklığa bırakıp geri havalandı. Sırtımızda kırk kilo teçhizatla birlikte ikişerli grup hâlinde ayrılıp ormanın içine daldık.

Ertesi gün, saat 08.00

"Bu sondu komutanım. Haber geldi, termal kameralar ile bakmışlar, etraf temiz," dedi Ercan nefes nefese. Telsizden gelen sesiyle birlikte, biraz uzağımda duran Semih'e gelmesi için işaret verdim.

Ölen leşleri öldükleri yerde tilkiye, çakala yem diye bıraktık. Telsizlerden haberleşip helikopterin bizi bıraktığı açık alana ilerledik. Kırk dakikalık bir yürüyüşün ardından varmıştık. Hepimiz çamur içindeydik, sabaha karşı yağmur yağmıştı. Ormanın iç kısmı çok etkilenmese de bazı yerler çamura, bataklığına dönmüş, biz de nasibimizi almıştık. Ağaç dallarında birkaç saatlik çektiğimiz uykuyla ayaktaydık hepimiz. Helikopter gelince hızla binip kendimizi koltuklara attık.

"Askeriyeye gidelim, sonra evlerinize dağılırsınız," dedim. İlk önce rapor vermemiz gerekiyordu.

Askeriyeye geçip rapor verdikten sonra odamda bunan yedek kamuflajlarımı giyip hastaneye gitmek üzere yola çıktım, Gamze bugün uyanacaktı. Hastaneye geldiğimde hemşireden oda numarasını öğrendim. Tam koridordan geçerken asansöre binen Cahit abi ve eşini gördüm. Gamze'nin odasına ilerlerken Gediz'in bir kapıdan içeri girdiğini fark ettim. Sinirle solurken hızla adımlarımı oraya çevirdim.

"Şimdi geberttim seni Gediz." Dudaklarımdan dökülen sinirli cümle, kısa süre içerisinde sahibini bulacaktı. Gediz'in girdiği odanın kapı koluna asıldım hırsla.

BÖLÜM 22

Gamze'den

"Çok şey oldu ama ben abin değilim."

Çok yakından gelen sesle birlikte gözlerimi açtığımda karşımda Haşim Albay'ı görmeyi beklemiyordum. Şaşkınlıkla öylece bakıp kaldım. Hemen kolumu sabit tutarak oturup toplandım. Bu saatte burada ne aradığını cidden merak ediyordum. Kapıyı kapatıp odanın içinde ilerledi.

"Rahatsız olma kızım," dedi Haşim Albay yatağın yanında duran koltuğa oturarak. Üstündeki kamuflajı görünce askeriyeden geldiğini anladım. Yüzünde bir tebessüm vardı.

"Kusura bakmayın efendim, abim sandım da sizi," dedim mahcup bir şekilde.

"Geçmiş olsun Gamze, nasılsın?" dedi sakin bir şekilde askıda olan omzuma bakarak.

"İyiyim efendim, ağrım yok." Yapılan ağrı kesiciden sonra daha iyi hissediyordum.

"Raporları okudum. Hem Mücahit hem de Emre'nin anlattıkları, yaptığın inanılmaz bir cesaret. Tebrik ediyorum seni kızım." Yüzündeki gururlu tebessümle birlikte ben de tebessüm ettim.

"Ben elimden gelen ne varsa onu yaptım." İçimden geldiği gibi samimiyetle konuştuğumda yavaşça başını salladı.

Haşim Albay tam ağzını açmıştı ki kopan gürültüyle yerimde sıçradım. Bir şey pat diye ses çıkardı. Koridordan gelmişti ses, hem de bayağı yüksekti. Haşim Albay hemen yerinden kalkıp kapıya yöneldi. Eli belindeki silaha yöneldiğinde ben de merakla bakıyordum.

"Ne oluyor burada!" Kapıyı açtığında gürledi birden. Gözlerim sonuna kadar açık, az önce yanımda oturan adam mı bu, dedim. Fırtına gibiydi resmen.

"Bir yanlış anlaşılma oldu komutanım."

Emre'nin sesiyle daha fazla kulak kesildim. Göremiyordum onu ama sesindeki ciddiyet kendini belli ediyordu, oldukça gergindi. Yine ne olmuştu da böyle zor durumda kalmıştı konuyu merak ediyordum.

"Evet komutanım, yanlış anlaşılma oldu. Ben yaralanan askerimize geçmiş olsun demek için gelmiştim, Gamze Hanım'ın yan odasında kalıyor, biliyorsunuz. Emre Komutan'ım da şüpheli sanmış beni arkadan görünce." Gediz'in sesini duymamla kaşlarım çatıldı. Bu ikisi ne karıştırıyordu anlamamıştım. Üstelik Gediz'in yalan söylediğine de emindim. Asla Emre ile aynı tarafta olmazdı, bir çıkarı olmadığı müddetçe.

"Kendinize gelin, hastane burası! İkiniz de izinli değil misiniz bugün, gidin dinlenin!" diyen Haşim Albay'ın sesi bıçak gibi kesti sözlerini.

"Emredersiniz komutanım!"

Emre ve Gediz aynı anda söyledikten sonra Haşim Albay geri odaya girdi ve kapıyı kapattı. Emre beni görmeye mi gelmişti? Eğer öyleyse Haşim Albay gönderdiği için içeri gelemezdi bir daha. Haşim Albay bana doğru dönerken, merakla o tarafa baktığımı görünce tebessüm etti. Hemen başımı çevirdim boş duvara doğru.

"Duvarlar da ne güzel, bembeyaz, iç açıyor baktıkça," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Yalnız duvarlar açık sarı, kızım. Acaba düştün de gözlerine bir şey mi oldu?" Haşim Albay'ın düşünceli çıkan sesiyle zorlukla yutkundum.

"Yaaa, öyle miymiş? Işıklardan göz yanılması oldu sanırım," dedim. Ah ah Gamze, şanssızlığın bugün de yüzüne kahkaha atıyor, maşallahın var!

"Benim seninle konuşacak başka bir konum vardı bu haytalar bölmeseydi." Haşim Albay eski yerine oturarak konuştuğunda gözlerimi ona çevirdim.

"Nedir?" dedim merakla.

"Bu saldırının planlı olduğunu düşünüyoruz." Yüzünde oluşmaya başlamış derin çizgiler kaşlarını çatmasıyla ortaya çıkmıştı. Oldukça düşünceli ve endişeli göründü gözüme.

"Nasıl peki?" dedim anlamaya çalışarak.

"Yılbaşından birkaç gün önce eğlence iptal edilmişti. Daha sonradan hareketlilik yavaşlayınca sınırda, ben de askerlere ve eşlerine moral olması için yapılmasına karar verdim. Birisi o gece herkesin toplanacağını biliyordu." Bana bakarak anlattığında olayları anladığım an şaşkınlıkla ne diyeceğimi bilemedim bir süre.

"O yüzden lojmanlar yerine direkt askeriye hedef alındı." Sözlerimle birlikte yavaşça her şey yerine oturdu.

Lojmanlar daha açık bir hedefti ve rütbeli askerler evlerinde daha savunmasızdılar. Eşleri, çocukları varken kimse endişe etmeden kendini bir çatışmanın ortasına atmaz, siviller için savunma yapıp geri püskürtmeye çalışırdı saldırıyı. Oysaki o gün planlı bir şekilde hem sivillerin hem de askerlerin ağır hasar alacağı ve yine savunmasız olacakları bir yer seçilmişti. Askeriyede yapılan organizasyonla ilgi bir anda değişmişti.

"Zeki bir kızsın Gamze, şimdi bana çıkardığın sonucu söyle," dedi Haşim Albay gözlerime bakarken.

"İçeride köstebek var." Bulduğum sonuçla birlikte gözlerim açıldı.

"Maalesef öyle. Bunu sadece abin ve ben biliyoruz. Şimdi üçümüzün arasında sır olarak kalacak." Haşim Albay'ın emredici, kesin bir tonda konuşmasıyla birlikte aklım karıştı.

Sadece yüksek rütbede olan iki kişi biliyorsa oldukça önemli bir şeydi. Abim bana bunların hiçbirinden bahsedemezdi çünkü oldukça gizli bilgilerdi bunlar. Karşımda duran, yıllarını bu mesleğe adamış adamın ise kesinlikle bana anlatmasının altından bir neden olduğunu hissediyordum. Direkt olarak sormaya karar verdim.

"Bildiğim kadarıyla bunlar gizli bilgi. Neden bana söylüyorsunuz? Ayrıca kimseye bu konuyla ilgili tek kelime etmeyeceğime de emin olabilirsiniz," dedim aklımdan geçen, beni tereddütte bırakan soruyu sorarak.

"Çünkü bizimle iş birliği yapmanı istiyorum. Sen bir asker kardeşi ve ülkesini seven Türk gencisin. Öğretmenlik yapmaya başlayacaksın kısa zaman sonra, senden sadece gözlemlerini paylaşmanı istiyorum. Seninle arkadaş olmalarına izin ver."

İşte şimdi nedenini anlamış oldum. Ben içlerine girecek biriydim, hepsi tanıyordu ya da tanıyacaktı beni. Haşim Albay'la abim de onlara yakındı ama benim gibi arkadaş olamazlardı. Sonuçta üstüydü ikisi de ve içerideki hain kimse onlara bu konuda açık vermemişti bu zamana kadar. Bense hepsini yeni tanıyordum.

"Astsubaylardan mı şüpheleniyorsunuz?" dedim içime bir öküz dört bacağını da yayıp otururken.

"Cahit ve benden sonra rütbeli olanlar sadece o yedi kişi. Güzergâh ve yol haritasını sadece onlar biliyordu." Haşim Bey ellerini oturduğu koltuğun kenarlarına koyup geriye yaslanarak konuştuğunda, birkaç gün önce tanıştığım adamlar geçti gözümün önünden.

"Ben çok şaşırdım ve ne diyeceğimi bilemiyorum." Serbest olan elimle saçımı geriye doğru atarken derin bir nefes aldım.

Beynim tüm fonksiyonlarını durdurmuştu sanki. Kalbim, peki ya Emre, diye çarptı. Yedi kişinin içinde Emre'nin de ismi vardı. Nedense koşulsuz şartsız ona güveniyordum. Böyle bir şey yapmayacağına karşı içimde büyük bir inanç vardı. Üstelik bunu yapacak potansiyele sahip birisi varken. Gediz'den her

"Abin de destekliyor, beni ikna eden de kendisi oldu zaten. Silah kullanmakta oldukça iyiymişsin abinden duyduğuma göre." Haşim Albay tek kaşını kaldırarak bana baktığında başımı salladım.

Abimin bu konuda beni önermesine oldukça şaşırmıştım. Düşündüğümde, polis olmama bile sıcak bakmamıştı üniversite sınavından önce. Kendisi asker olmuştu sonrasında ama halen sıcak bakmıyordu. Kendimi korumam için üniversite döneminde ders aldırmıştı bana, silah kısmıysa biraz daha başkaydı. Abim, askeriyenin sınavlarına hazırlanırken ben de onunla birlikte heveslenip öğrenmiştim.

"Evet, silah kullanmayı biliyorum, ruhsatım da var." Her ihtimale karşı yanımda taşıyordum ruhsatımı.

"Sana kendi silahlarımdan birini vereceğim, her ihtimale karşı yanında taşıman için. Senden sadece gözlemlerini paylaşmanı istiyorum, dikkatli bir öğretmen gibi," diyerek beni ikna etmeye çalıştı Albay.

Eğer kabul edersem onlara faydam olacaktı. Hem o kişi bulunursa diğerlerinin de suçsuzluğu ispat edilirdi. Emre'yi düşünüyordum, suçsuz yere üstüne bile kalabilirdi bu suç. Üstelik yılbaşı gecesinde olanların tekrarlanma ihtimali vardı. Abimin, diğerlerinin tuzağa düşme ihtimali bile çok kötüydü. Kararımı vermiştim.

"Peki, sadece gözlemlerimi paylaşacağım." Kabul etmemle birlikte tebessüm etti albay.

"Teşekkür ederim kızım." Elini uzattığında bekletmeden sol elimi uzattım. Bilerek tutmam için kendisi de diğer elini uzatmıştı. Haşim Albay çıkarken yattığım yerde iyice yayıldım.

"Ne yapacağım şimdi ben?" diye düşündüm sıkıntıyla nefesimi verirken.

Altına girdiğim yük çok büyük bir şeydi. Masum birini suçlamak ya da suçlu ile yüzleşmek, ikisi de oldukça kötü bir durumdu. Peki Gediz ve Emre, onlar ne olacaktı? Tanıştığım astsubayların hepsi cana yakın, çok iyi kişiler gibi duruyorlardı. Üstelik şüphe çekecek bir durumları da yoktu bence. Baş ağrım başlayınca gözlerimi kapatıp

uyumayı bekledim. İlaçların da etkisiyle vücudumu serbest bıraktım ve kısa süre sonra uykuya daldım.

"Gamze," diyen sesle gözlerimi yavaşça araladım.

Bir çift zümrüt göz girdi görüş alanıma. Gözlerimi kırpıştırıp gerçek olup olmadığına emin olmaya çalıştım. Gözlerim ışığa alışınca netlik kazandı, zümrüt gözler gitmemişti, buradaydı, rüya değildi. Koskoca üç gün geçmişti ama beyefendi yeni geliyordu yanıma. Aklıma gelen fikirle gülmemek için yanaklarımın içini ısırdım.

"Kimsiniz?" dedim şaşkın şaşkın bakarak.

"Gamze, benim Emre." Kaşları çatılırken cevap vermişti. Biraz geri çekilip şöyle bir inceledi beni.

"Ben Emre diye birini tanımıyorum. Başka biriyle mi karıştırdınız acaba?" Omzumu silkip yatakta oturdum. Koluma dikkat ederek arkamdaki yastığı biraz kaldırdım.

"Hayda, ulan kıza neler söyledim hafızasının gideceği tuttu," dedi başını iki yana sallayıp ellerini saçlarının arasından söylenerek geçirirken.

"Beyefendi çıkar mısınız lütfen dışarıya?" Gülmemek için kendimi zor tutarken, bana tanıştığımızda hanımefendi dediği geldi aklıma.

"Gamze benim ben, Teğmen Emre. Hani tilkilere yem olmaktan seni kurtaran Emre. Sonra senin odanın kaloriferi patladı, bir günde beraber alışveriş yaptık, benim evimde sen temizlik yaptın hatta," dedi yatağın yanına gelip göz göze geleceğimiz şekilde eğilirken.

Bakışlarında garip bir şey vardı. Gözlerime dikkatlice bakarken orada kendini aradığına emindim. Onu unutmuş olmamamı istiyordu. Nedense bu durum hoşuma gitti. Oyunu biraz daha uzatmaya karar verdim, daha fazla neler döküleceğini merak ederek.

"Aaa, beyefendi uydurmayın lütfen, ben asla sizin evinize gelmedim." Başımı diğer tarafa çevirip ona bakmadım. Elimi ağzıma bastırdım gülmemek için. [illegible] de hatırlıyor[illegible]

"Bak hatta sen vurulduğunda ben senin yanındaydım. Seni eve bırakıyordum baskına uğradığımız anda. Onu da mı hatırlamıyorsun?" dedi son bir umutla. Başımı ondan yana çevirdim, gözlerimi kocaman açıp hayretle sordum.

"Ben vuruldum mu?" Emre de hayretle bana bakarken cevap verdi. "Yok ben vuruldum." Gözlerimin içine yoğun bir şekilde bakarken etkisi altına girmemek çok zordu.

"Yaa, nereden vuruldunuz?" Acaba daha önceden yaralanmıştı da ondan mı bahsediyordu. İma ettiği şeyse eğer kalbim üç beş takla atmıştı. Sana vuruldum mu demek istiyordu yoksa?

"Gidip bana gayet iyi diyen doktoru bulmayan Emre'yi," deyip kapıya doğru gidiyordu ki arkasından bağırdım hızla.

"Kandırdım!" dedim aceleyle.

"Eh be Gamzeli eh be, ne diyeyim ben sana," dedi Emre bana dönerken. Gamzeli kelimesi beynimin duvarları arasında dönüp dururken beynim beni kuytu bir sokaktaki karanlık bir anıya sürükledi.

"Dayan *Gamzeli'm*, sen çok güçlünsün ve bizim daha konuşacak çok şeyimiz var. Aramızda yarım kalmış bir şeyler var." Emre'nin sesinden duyduğum ve yeni hatırladığım sözlerle, imasının aslında gerçek olduğunu anladım. Emre, sana vuruldum, demek istemişti.

BÖLÜM 23

Emre ile göz göze geldiğimizde o daha söylediği sözlerin yeni farkına varmış gibi donup kalmıştı. Bana *Gamzeli'm* demişti, bana demişti. Kimseye değil, bana dedi. Olayın şoku üstümden henüz kalkmamıştı ki kapı açıldı. Gözlerimi zorlukla kapıya doğru kaydırdığımda, içeriye giren abim önce bana sonra Emre'ye baktı.

"Emre, hoş geldi." Abimin sesiyle gözlerini benden çekti Emre. Abimin arkasından Seda ve Kerem girdi içeriye. Emre halen cevap vermemişti abime. Durumu toparlamam gerekiyordu yoksa ağzından yanlış bir şey kaçabilirdi.

"Ah," diyerek yalandan kolumu tuttum. Üç erkek de aynı anda yanıma gelip aynı soruyu sorduğunda, abarttım mı diye düşündüm.

"İyi misin?" Endişeli gözlerle bana baktıklarında başımı salladım usulca.

"Koluma birden ağrı girdi." Yüzümü buruşturarak rolümün hakkını verdim.

"Hemen doktoru çağırayım." Abim endişeyle geri çekilip kapıya doğru gidecekken seslendim.

"Gerek yok," dedim aceleyle, daha yeni ağrı kesici yapmışlardı çünkü. "Ani bir ağrıydı, geçti şimdi," diye ekledim gülümseyerek. Üçü de rahat bir nefes alırken, Seda umursamaz bir şekilde koltuğa oturmuş telefonuyla oynuyordu. Hiç şaşırmadım tabii ki.

"Bu arada hoş buldum komutanım," dedi Emre başıyla selam vererek, geç olsa da cevap vermişti.

"Geçmiş olsun demek için mi geldin Emre?" dedi telefondan başını kaldırmayan Seda. Ben bir anda paniklerken Emre gayet sakindi. Seda'yı tanımasam çok masum bir soru olarak gelirdi ama maalesef onun hinlik için çalışan aklını biliyordum.

"Evet, hem onun için geldim hem de bunun için." Emre'ye baktığımda cebinden çıkardığı telefonu bana uzatmıştı.

"Telefonum," dedim sevinçle bana uzattığı telefonu elime alırken.

"Teşekkür ederiz Emre, nerede buldun?" Abim sorduğu için mutluydum çünkü ben de merak ediyordum. En son Yılbaşı gecesi ormanda olduğumuzdan orada düşürdüğümü düşünüyordum.

"Dün göreve gittiğimizde buldum komutanım, ormanlık alanda durduğumuz bir yer vardı, orada düşürmüş Gamze Hocam." Tahmin ettiğim gibi o gece düşürmüştüm, Emre'nin açıklamasıyla aklımda başka bir soru belirdi.

"Dün göreve mi gittiniz? Abi sen yanımdaydın ama bütün gün." Askeriyede albaydan sonra en kıdemli olan abim olduğu için genelde operasyonlara katıldığını biliyordum.

"Ben gitmedim prensesim. Diğerleri gitti göreve, baskın yapanların peşine düştüler."

Abimin sözleriyle Emre'ye olan kırgınlığım uçup gitti. Demek o yüzden iki gündür ortalıkta yoktu. Üstelik çok haklı ve geçerli bir sebepti. Emir, demiri kesiyordu. Görev boyunca telefon kullanmadıkları ve benim de telefonum olmadığı için birbirimize ulaşmamız çok zordu. Görevi biter bitmez yanıma geldiğinden dolayı da mutlu olmuştum. Beni önemsiyordu.

"Geçmiş olsun Gamze," dedi Kerem ilk defa konuşup kendini belli ederek. Elinde tuttuğu renkli çiçek aranjmanını uzatarak. Ben daha cevap veremeden araya giren sert ses böldü konuşmayı.

"Hasta odasına çiçek mi sokulur asker? Hemen dışarı çıkart!" Emre sinirle Kerem'e bakarken oldukça şaşkındım.

"Teşekkür ederim yine de." Emre'nin sert tepkisine karşı Kerem'e bakarak cevap verdim.

Deli midir nedir yahu, biraz kibar olsa sanki kırılacak. Gerçi bana karşı bir kabalığı yoktu ama nedense diğerlerine karşı hep bir sert duvarı vardı. Sanırım asker olmanın getirisiydi bunlar. Kerem'in yüzü asılınca üzülmüştüm. Bir suçu yoktu sonuçta, sadece kibarlık yapmak istemişti.

"Emre haklı Kerem, çiçekleri dışarıya kapının önüne koy, eve geçerken alırız biz," dedi abim. Kerem başını sallayıp çiçeklerle çıktı bir şey demeden.

Emre ile birbirimiz dışında her yere bakıyorduk. Az önce Kerem'e sert çıkmasından dolayı biraz kızmıştım. Asker olması, sert olması gerektiğini gösteriyor olabilirdi ama Kerem'in de morali bozulmuştu. Kimse bir arkadaşının yanında azarlanmak istemezdi. Üstelik Kerem ile çocukluktan beri arkadaştık.

"Duvarlar da ne güzel, bembeyaz, iç açıyor," dediğinde Emre, gülmemek için yanaklarımın içini ısırdım.

"Aslında duvarlar açık sarı. Gelmişken bir göz doktoruna mı gitseniz Emre Teğmen?" dedim dudaklarımı büzerek.

"Yakında akıl hastanesine kapatacaklar beni," dedi ağzının içinde söylenerek. Abim, Seda ile uğraştığı için duymamıştı o an. İyi ki de duymamıştı.

"Abi yaralı asker nasıl, ailesi geldi mi?" diye sordum Emre'nin söylediğini duymazdan gelerek.

Bacağından yaralanan asker de yan odada kalıyordu. Bu katta güvenlik önlemi alınmıştı. Saldırılar hep asker ve yakınlarına yapıldığından burada savunmasız kalmamız zaten sorun olurdu. Hastane polisi kata giriş çıkışları kontrol ediyordu.

"Geldi şükür gayet iyi, yarın sabah taburcu olacak, memleketine göndereceğiz." Abim tebessüm ederken bu habere onun da sevindiğini biliyordum. Bütün askerler onlara emanet ediliyordu sonuçta.

"Cahit hepiniz buradasınız askerlerin başında kim var?" dedi Seda, Emre'ye bakarak. Çok da umurunda sanki, bilerek yapmıyorsa ben de Gamze değilim. Sırf Emre'nin benim için burada olduğunu bildiğinden böyle sorular soruyordu.

"Komutanım!" Kapının tıklatılmasıyla açılması bir oldu. Kerem ve Gediz içeri girdiler.

Ben Gediz'in buraya gelmesine şaşırırken, Kerem elindeki çiçeği dışarıda bir yere bırakmış ve eski yerine, abimin yanına geçmişti. Gediz'le tanıştığımı abim bilmiyordu. Buraya gelmemesi gerekiyordu. Gediz burada yokmuş gibi umursamamak, soğuk durmak en iyisiydi şu an için.

"Bir gönderiyorum, iki geliyorlar. Allah'ım delirmemek elde değil." Emre bir adım ilerimde sessizce söylenirken saçlarımı önüme çektim, gülümsememi zor bastırıyordum.

"Geçmiş olsun Gamze Hanım." Başımı kaldırdığımda, Gediz'in gözleri üstümdeydi.

"Teşekkür ederim," dedim soğuk bir ses tonuyla kısaca.

"Ziyaretin kısası makbuldür, hadi biz çıkalım," dedi Emre, eliyle bir yandan da öküzleri iteleyen çoban gibi kış kış yapıyordu.

"Askerlerin başında Ercan Astsubay ile Haşim Albay var," dedi abim geç de olsa Seda'ya cevap vererek. Zaten geri kalan herkes de biraz sonra odaya girerse hiç şaşırmazdım. Kim kalmıştı ki sahi?

"O kadar şapı yedikten sonra zaten olay çıkmaz," dedi Gediz lakayt bir tavırla. Benim yüzüm açılan konuyla yanmaya başlarken, gidin artık diye Emre'nin gözünün içine bakıyordum.

"Şap da ne?" dedi Seda saf saf.

Şu kızı bir alın şuradan. Abimin erkek arkadaşları ile bir sohbetlerine denk gelmiştim bu konuyla ilgili, o günden beri sormuyorum bu konuları hiç. Erkek muhabbeti bazen katlanılmaz bir şey oluyordu.

"Şap şey yani," diye geveledi abim ağzında, bir yandan da elini ensesine koymuş açıklamaya çalışıyordu. Sonra kızgınca Gediz'e baktı.

"Açıkla bakalım asker! Ama o açıklamaya da dikkat et, şimdiden iki nöbet kilitledim bile sana." Abim, Gediz'in çırasını yakmaya başlamıştı.

"Şap, askerlerin yemeğine lezzet katan bir baharat. Yiyen herkes gevşeyip rahatlıyor." Gediz'in aceleyle söyledikleriyle neredeyse kahkaha atacaktım, zor tuttum kendimi.

"Alacağın olsun Cahit, hiç böyle şeyleri getirme zaten sen bize. Bizim canımız şap çekti," dedi Seda kollarını önünde kavuşturup surat asarken. Artık gülmemi tutamadım ve kahkahamı serbest bıraktım, abim kıpkırmızı olmuştu. Diğerleri de sırıtırken, Gediz gülemiyordu bir tek. Abim iyi bir nöbet haftası geçirecekti anlaşılan. Seda bir işe yaramıştı sonunda.

"Abi sen askerlerini al da çık, biz yengemle biraz sohbet edelim." Daha fazla kendini komik duruma düşürmesine engel olmak için söylemiştim. Yoksa sohbet edeceğimden değil. Aslında keyifle izlerdim ama abimin askerleri yanında tuhaf bir duruma girmesini istemezdim.

Emre kimseye çaktırmadan bana göz kırpıp kapıya doğru ilerledi. Deli cesareti var bu adamda, artık tamamıyla emin oldum. Abim, Gediz'in omzuna elini atmıştı ama Gediz aşağı doğru eğilmişti sanırım omzunu sıkıyordu. Kerem ise geldiği gibi sessizce baş selamı verip çıktı.

"Ne sohbeti edeceğiz?" Seda kapı kapanınca oturduğu sandalyeden kalktı. Yanıma doğru gelip yatağın yanındaki koltuğa oturdu.

"Ah yenge, her şeyde cin gibisin, bir bunu mu bilmiyorsun?" dedim başımı iki yana sallayarak.

"Yok biliyorum ama kıvranmaları beni eğlendiriyor." Gülerek cevap verdiğinde gözleri parladı.

"Sen var ya şeytana pabucunu ters giydirirsin." Gülerek söylemiştim ama sonuna kadar katılıyordum buna.

"Neyse onu boş ver de, ben bu Gediz'i bir yerden çıkaracağım ama bilemedim. Sana da tanıdık gelmedi mi?" dedi düşünceli bir ifadeyle.

Kalbim küt küt diye panikle atmaya başladı. Gediz'i tanımaz sanmıştım ama kızda nasıl bir beyin varsa hep en olmadık yerde çalışıyordu. Tek isteğim şu an Gediz ile aynı ortama bir daha girme-

meleriydi. Eğer abime en ufak bir şey söylerse, abim ipin ucunu bırakmazdı. Nereden tanıştığımızı sorup durur, neden söylemediğimi araştırırdı. Bunu kesinlikle istemiyordum.

"Bana hiç tanıdık gelmedi," dedim elimle pikenin kenarıyla oynarken. Seda beni şöyle bir süzdü, tek kaşını kaldırdı.

"İyi, öyle olsun," dedi omuz silkip.

Abim kapıyı açıp içeri girince derin bir nefes aldım. Seda ile de aynı üniversiteye gittiğimiz için en yakın arkadaşımı tabii ki biliyordu. Gediz de sık sık kardeşini okuldan alma bahanesiyle gelirdi o zamanlar. Ceyda ile bir süre sonra herkes dalga geçmeye başlamıştı, ilkokul çocuğu gibi abin mi almaya geliyor diye. O günleri hatırlamak hem zordu hem de değişik bir histi. Keşke hiç yaşanmasaydı.

"Ne yapıyorsunuz?" Abim bize bakıp gülümsediğinde geriye doğru yaslandım. Hep aynı şekilde oturduğum için sırtım ağrımıştı.

"Sohbet işte abi," dedim gülümseyerek ben de. Abim daha iyi görünüyordu, benim için oldukça endişelenmişti.

"Seda bize biraz izin verir misin? Gamze ile konuşacaklarımız var." Ciddi tavrına büründüğünde abim, neyle ilgili konuşacağımızı biliyordum. Haşim Albay kabul ettiğimi söylemiş olmalıydı.

"Benden de mi gizli?" Seda kaşlarını çatarken gözlerimi devirdim. Zaten biz her sırrımızı seninle paylaşıyoruz ya Seda, bir bu eksik.

"Aşağı kantine in, ne istiyorsan al, ben gelince öderim." Abimin sözlerinden sonra Seda koca karnına rağmen jet hızıyla çıktı odadan. Abim ve ben arkasından ağzımız açık bakakaldık.

"Seda işte," dedi abim başını sallayarak.

"Ne konuşacağız abi?" Konuyu biliyor olsam da abimin üstüne bir şeyler ekleyeceği de kesindi.

"Haşim Albay konuşmuş seninle dün ama bir de ben sormak istedim. Seni böyle bir şeyin içine sokmak istemezdim Gamze. Vatan mevzu olunca herkes taşın altına elini koyar. Senden emin olduğum için senin yapabileceğini söyledim," dedi abim bana gururla bakarak. Onun bana olan güvenini boşa çıkartmak en son isteyeceğim şeydi.

"Elimden geleni yapacağıma emin olabilirsin abi." Sözlerimdeki kararlılığı abim de hissetmiş olmalıydı ki tebessüm edip başını salladı.

"Kantinde bir şey kalmadan ben gidip Seda'ya bakayım. Saat geç oldu, eve göndereyim onu da. O gidince yanına gelirim hemen." Ayağa kalkınca gözleri kolumda sabitli kaldı.

"Abi yatalak değilim. Sen de yoruldun, git eve dinlen. Bir şey olursa telefonum yanımda, ararım hemen." Sakince konuştuğumda, abim tek kaşını kaldırdı.

Abim burada kalırsa Seda ne yapar eder bütün gece abimi arayıp dururdu yanına gelmesi için. Ne bana rahat verirdi ne de abime. Bunu gayet iyi biliyordum, kendisinin annesinde kaldığı, abimin de bizde kaldığı zamanlar bunu sıklıkla yapıyordu. Abim de en sonunda dayanamıyor, gece kalkıp gidiyordu. Hem abimin de dinlenmeye ihtiyacı vardı, yorgun düşmüştü.

"Emin misin?" Tereddüt ederek sorduğunda başımı salladım.

"Eminim, hadi git, diğer insanlara da bir şeyler kalsın Seda'dan. Yoksa bu ayki maaşını kantine yatıracaksın." Gülerek cevap verip başımı yastığa koydum. Ben de yorgundum.

"Tamam abim, en ufak şeyde arıyorsun," dedi, alnımı öpüp saçlarımı okşadı usulca. Tebessüm ettim.

Abim odadan çıkarken ışıkları kapattı. Derin bir nefes alıp tek elimle yastığımı aşağıya çektim. Kolumu çok fazla hareket ettirmemeye çalışarak kendime rahat bir yer edindim. Bastıran uykuyla birlikte içimi çekip gözlerimi kapattım. Uykuya daldığımda bütün düşünceler aklımdan uçup gitti.

Boğazımın kuruluğuyla uykumun ortasında bir o yana bir bu yana döndüm. Kolumdaki serum çıkartılmıştı bitince. En sonunda su içmek için gözümü açtığımda, karanlıkta birinin baş ucumdaki koltukta oturduğunu gördüm. Tam çığlık atıyordum ki korkuyla elini ağzıma kapattı.

"Şşş," dedi nefesimi avucunun içine verirken.

BÖLÜM 24

Elini çekmesiyle derin bir nefes aldım ve yerinden çıkacak gibi atan kalbimin üstüne elimi bastırdım. Biraz daha sakinleşince kaşlarımı çatarak beni korkutan adama bakışlarımı çevirdim. Kızgınlıkla yanlış bir şey söylememek için sakinleşmeye çalıştım.

"Ne yapıyorsun, aklım çıktı!" Karanlıkta görünen belli belirsiz yüzünden tam olarak ifadesini çözemiyordum.

"İyi misin diye kontrol etmeye geldim."

Sessiz fısıltısının ardından adım sesleri odada yankılandı. Birden 'tık' sesiyle ışık açıldı. Gözlerimi ışığa alışana kadar sıkıca yumup açtım ve karşımda Emre'nin yüzü belirdi.

"Gecenin bu saatinde genç bir kızın odasına girmeniz hiç uygun bir davranış değil beyefendi." Kaşlarım çatılsa bile ses tonum yumuşaktı.

Onu görmeyi istemiyor değildim ama kim ağzından sular aka aka uyurken birinin, özellikle gözlerine minicik bir hayranlık duyduğu birinin onu izlemesini isterdi ki? Ah, ben o prenses gibi uyuyup uyanan kızlardan kesinlikle değildim. Yatakta çok kez döner ve yorganı -bu durumda pikeyi- bacaklarımın arasına kıstırıp uyurdum. Karanlıkta umarım o hâlimi fark etmemiştir.

"Hasta ve yaralı bir kızın yardıma ihtiyacı olduğunu düşündüm." Gözleri omzuma kayarken içini çekti. Bu durumdan hoşnut olmadığı yüzündeki ifadeden belli oluyordu.

"Ben hasta değilim, sadece yaralıyım," dedim basitçe. Kendimi daha iyi hissediyordum açıkçası. Kolum sıkı bir şekilde sabitlenmişti ve çok fazla oynatmadığımda acımıyordu.

"Doktorunla konuştum. Askıyı bir hafta boyunca çıkartmaman gerekiyormuş. İlaçlarını da aldım nöbetçi eczaneden, başucundaki şifonyerin çekmecesinde."

Emre birkaç saat önce abimin oturduğu koltuğa yöneldi. Bakışlarımız buluştuğunda koltukta yerine yaslanıp ellerini önünde birleştirdi. Bu kadar düşünceli olması gerçekten kendimi iyi hissettiriyordu. Beni düşünüyor olması, benim için bir şeyler yapması, benim için endişe etmesi... Hepsi birleşince gerçekten kalbi güzel olan bu adama karşı içimde bir şeylerin giderek büyümesine neden oluyordu.

"Teşekkür ederim." Samimiydim teşekkür ederken.

Başını kaldırıp bana baktığında yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi. Kıyafetlerine daha dikkatli baktım o an. Üstünde krem rengi bir kazak ve gri-krem karışımı kaşe kabanı vardı. Altına da siyah kot pantolon giymiş, biçimli fiziğini tamamen gözler önüne sermişti.

"Beni mi inceliyorsun?" diyen sesiyle ona döndüm. Düşüncelerimle birlikte fazlasıyla ona odaklamıştım. Kısaca tam da öyle yapıyordum ama bunu ona söyleyecek değildim! Ve aklıma ilk gelen şeyi söyledim.

"Fermuarın açık."

Emre'nin gözleri büyürken birden ayağa kalkıp arkasını döndü bana. Elimi yüzüme kapatırken, çoktan utanmaya başlamıştım. Şu her heyecanlanmamda saçmalamam başıma bir gün çok büyük bir belâ açacaktı. Parmaklarımın arasından bakarken çoktan geri yerine oturmuş gülümseyerek bana baktığını gördüm.

"Bu arada galerin epey heyecan verici," dedi Emre. Anlamayarak boş boş baktım ona.

"Galeri derken?" Kaşlarımı kaldırıp merakla sorduğumda, başıyla şifonyerin üstünde duran telefonumu işaret etti. Gözlerim büyürken telefonumu elime aldım ve ekranın halen kilitli olduğunu gördüm.

"Ama bu nasıl olur? Ekran kilidim vardı, onu geçtim parmak okuyucum vardı." Ekranı açması mümkün değildi. Emre'ye baktığımda kısık sesle cevap verdi.

"Ağır bir uykun var. Bu arada söylemiş miydim, parmakların çok ince." Emre gözlerini tavana dikmiş çok ilginç bir şey görmüş gibi incelerken, elimdeki telefonu ona fırlatmak istiyordum.

"Sen benim parmağımı kullanıp telefonumun ekran kilidini mi açtın?" dedim hayretler içerisinde.

"Sadece ihtiyacın olduğu zamanlarda araman için numaramı kaydetmek istemiştim. Sabah işe geçeceğim için senin de ilaç aldığından dolayı uyanmanı beklemiyordum." Uyanmam onun için tam bir sürprizdi anlaşılan. Masum olmaya çalışan ama bana şu anda tam bir kurt gözüken Emre, omuz silkmekle yetindi.

"Ve telefonumu karıştırdın?" Kızgınlıkla kaşlarım çatılırken, yataktan doğruldum kolumu tutarak.

"Tabii ki hayır! Sadece telefonunu kullanmayı bilmiyorum, benim telefonumdan farklı modeli. Bu yüzden birazcık yanlışlıkla, kesinlikle bilerek değil, galeriyi açmış olabilirim." Emre tamamıyla inkâr durumuna geçerek konuştuğunda bu dediğine inanmak istiyordum.

"Ne kadarını gördün?" Elimde duran telefonu şifonyerin üstüne bırakınca elimi yüzüme kapatıp, parmaklarımın arasından baktım.

"Sadece şu koltukta arkadaşlarının üstüne yattığın fotoğrafı. Ha bir de şey var, kızın birisi senin sırtına atlamıştı, dil çıkartıyordunuz," dedi Emre çok normal bir şeymiş gibi.

Liseden arkadaşlarımla olan buluşma fotoğraflarımızdı ve biz bir araya gelince halen kendimizi lisedeki gibi hissediyorduk. Genelde hafızam dolunca bilgisayara aktarırdım fotoğraflarımı. En son Iğdır'a gelmeden bunu yapmıştım ve bu yüzden şanslıydım. Yoksa Emre çok daha değişik fotoğraflarla karşılaşabilirdi.

"Ah be Gümüş, atacak zamanı buldun değil mi fotoğrafları?" Sızlanarak ellerimi yüzümden çektim. Çok da kötü fotoğraflar değildi.

"Gümüş arkadaşın mı? Senin üstüne atlayan kız," diye sordu Emre gülerek.

"Evet, ismi Gümüş değil aslında, soyadı Gümüş. Bizim sınıfta aynı isimde yakın olduğumuz bir arkadaşımız daha vardı. O yüzden Gümüş diyoruz biz kendi aramızda," dedim açıklayarak.

Çok deli dolu bir kızdı ve birbirimize her zaman destek olmuştuk her konuda. Whatsapp'ta, Bitmeyen Dostluk adında bir grubumuz vardı ve ben buraya gelmeden önce görüşmüştük. O anların fotoğraflarıydı Emre'nin gördükleri. Liseden itibaren birbirimizden kopmayan beş arkadaştık. On yılı geçmişti dostluğumuz, halen devam ediyordu.

"Uzun süredir arkadaşsınız demek, ne güzel. Ben liseden çıkınca direkt Harp Okulu'na geçtim ve hepsiyle koptuk. Ama Harp Okulu'nda sağlam dostlar edindim. Hepimiz başka şehirlere dağılsak bile hâlâ görüşüyoruz." Yüzündeki tebessümle anlatırken, arkadaşlarını özlediğini düşünüyordum. Gözleri dalarken derin bir nefes verdi. Bana hayatından bir şeyler anlatması güzeldi. Onu fazlasıyla merak ediyordum açıkçası.

Aramızdaki sessizliği bozan, kapıdan gelen sesle ikimiz de kapıya baktık. Biraz sonra açılan kapıyla hemşire elinde tuttuğu demir tepsi ile içeriye girdi. Sanırım ilaç vaktiydi.

"Uyuyorsunuz sanmıştım. Ağrı kesici için gelmiştim," dedi bir bana bir Emre'ye bakarak. Benim yaşlarımda, esmer, minyon, iri ela gözleri olan bir kızdı.

"Tabii ki yapabilirsiniz," dedim Emre'de takılı kalan gözlerini kendi üstüme çekerek. Ağzını kapat ağzını, diyesim geldi kıza. Yavaşça salına salına yanıma ilerleyip elinde ilaçlar ve iğne bulunan tepsiyi şifonyerin üstüne bıraktı. Zaten oturduğum için kalkma gereksiniminde bulunmadım. Sağ kolum sarılı olduğu için sol kolumu öne doğru uzattım.

"Kan tahlili için de kan almamız gerekiyor," dedi boş şırıngayı eline alarak.

"Damarlarım ince, bu yüzden kan verirken sorun yaşıyorum genelde," dedim hemşireyi uyararak. Delik deşik ediyorlardı bu yüzden kollarımı. En son kan aldırmak için gittiğimde, yeni doğan bebeklere taktıkları iğneyle kan almışlardı. Üçüncü denemeydi üstelik ve çok kötüydü.

"Merak etmeyin, ben hemen halledeceğim." Konuşurken yandan da Emre'ye bakış atıyordu.

"Ben buradayım," dedim kızın gözlerine bakmaya çalışarak.

Emre ise telefonunu çıkarmış onunla ilgileniyor, kızın bakışlarını ya fark etmemişti ya da görmezden geliyordu. Umarım görmezden geliyordur. Kız biraz sonra bayılma taklidi yapıp üstüne düşse şaşırmazdım. Emre tam arkasında kalmasa da benimle aynı hizadaydı.

"Kolunuzu kıpırdatmayın ve avucunuzu sıkıp açın," dedi koluma turnike için lastiği bağlayıp sıkıştırarak. Dediğini yaptığımda parmaklarını kolumun üst kısmında gezdirdi.

"Tamam, buldum," dedi iğneyi koluma batırırken.

Yanma hissi oluşurken o tarafa hiç bakmıyordum. Neden bitmediğini merak ederek baktığımda şırıngaya kan gitmediğini gördüm. İğneyi geri çekti kolumdan. Canım acıyordu ama bir şey demedim. Zaten damarlarım inceydi, ilk seferinde bulamamış olabilirdi. Derin bir nefes aldım.

"Boş damarmış, bir daha elinizi sıkıp gevşetin," dedi. Ben bunları yaparken o halen Emre'yi inceliyordu.

"Sizi bir yerden tanıyorum sanırım." Kızın Emre'ye bakıp konuşmasıyla, Emre başını kaldırıp kıza bir bakış attı ve telefonuna geri döndü.

"Ben sizi tanımıyorum," dedi kısaca. Hemşirenin yüzü düşse de devam etti konuşmaya.

"Siz askerlerin bahsettiği Kurt Komutan değil misiniz? Hastanede halen sizin kurtardığınız askerler konuşuluyor," dedi hemşire heyecanla. Adamın adını da bilmeyen yoktu.

"Evet," dedi Emre yine kıza bakmadan.

Emre ifadesiz tuttuğu sesiyle kısa cevaplar verip geçiştirmişti. En sonunda hemşire bana dönüp bu sefer başka bir damardan denedi şansını ama daha fazla acıdı, iğneyi batırmasıyla canım daha fazla yandı.

"Ah!" Acıyla geri çekildiğimde kolumun acısıyla gözlerimi kapattım. Gözyaşlarımın akmaması için direniyordum. Sağ kolum, sol kolumdaki acıyla bedenim kasıldığından ağrımaya başlamıştı. Sol kolumsa iğnenin giriş yerleriyle sızlıyordu.

"Gamze," diyen Emre'yle gözlerimi açtım. Şırınga yine boştu! İğneyi çekince damardan kan gelmeye başladı. Acayip şekilde sızlıyordu. Akan kan kolumdan aşağıya ince şerit hâlinde kendine yol çiziyordu. Emre şifonyerin üstündeki pamuğu alıp koluma bastırdı.

"Ben gidip doğru dürüst bir doktor çağırayım ve sen sakın ona bir daha yaklaşma," dedi Emre sert bir şekilde hemşireyi uyararak. Emre odadan çıkarken acıyan kolum daha fazla sızlamaya başladı.

"Ben çok özür dilerim," dedi kız eli ayağı birbirine girmiş bir şekilde.

Bu durumda onu avutacak, önemli değil diyecek değildim. Gözünün önüne bakmak yerine iki kere canımı yakmıştı. İlkinde sorun etmedim ama ikincisiyle birlikte benim de tahammülüm kalmamıştı. Biraz sonra Emre ve doktor içeri girdiler. Doktor aceleyle yanıma geldi ve Emre'nin koluma koyduğu pamuğu kaldırıp baktı dikkatli bir şekilde. Otuzlu yaşlarının sonlarında, uzun boylu, kahverengi gözlü biriydi doktor.

"Damarı patlatmış, morarmaması için alkollü pamuk koyacağız," dedi. Yan taraftaki şişeden bolca bir pamuğa döküp koluma bastırdı.

"Çok yakıyor." Acıyla nefesimi verirken gözlerim doldu.

"Birazdan geçecek," dedi doktor. Sonra da hemşireye döndü bakışları. "Stajyerler ne zamandan beri katlardaki hastalardan kan alımı yapıyor? Senin acilde olman gerekmiyor mu?" Doktor bey kaşlarını çatarak hemşireyi azarlandığında bakışlarımı kaçırdım.

"Ben bir arkadaşımın yerine çıkmıştım," dedi kız kem küm ederek. Şimdi anlaşılmıştı işin aslı, kız stajyerdi ve beni denek olarak

kullanmıştı kolumu delik deşik ederek. Üstelik damarlarım ince diyerek uyarmıştım.

"Aşağıya in ve o arkadaşınla beni bekleyin," diyerek hemşireyi gönderdi doktor. Hemşire kapıdan çıktıktan sonra bize doğru döndü.

"Kusura bakmayın, hemen bir hemşire gönderiyorum size, geçmiş olsun." Doktor yapılan yanlışlığı düzelmek için en azından uğraşmıştı.

"Teşekkür ederim," dedim kısaca.

Kolumdaki sızı giderek azalıyordu ve kan durmuştu. Emre yanıma gelip kolumu açtı ve pamuğu çöpe atıp minik yara bandını yapıştırdı. İçeriye gelen hemşire hemen kan aldı, ağrı kesicimi vurup çıktı beklemeden.

"Bakma bana öyle, iyiyim," dedim. Başını olumsuz olarak iki yana sallarken koltuğa oturdu.

"Nasıl bu kadar kolay zarar görüyorsun ve olağan karşılıyorsun şaşırıyorum," dedi sanki daha fazla tepki vermemi bekler gibi. Konuyu değiştirmek için başka bir konu açtım. Yeterince canım yanmıştı ve bunu konuşmak istemiyordum. Emre hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordum hazır onunla konuşma imkânı bulmuşken.

"Sizin kendi memleketinize tayininiz çıkmıyormuş, bence en üzücü olan bu. Asla kendi memleketinde, ailene yakın görev yapamıyorsun." Konuyu değiştirdiğimde içini çekti.

Öğretmenler için böyle bir kural yoktu, başka illere bile gitsen kendi memleketinde de görevini yapabiliyordun. Abim için de bu durum geçerliydi. Ankara'da görev yapamıyordu ama çevre illerde görev yapabilirdi. Saatlerce uzaklık yerine birkaç saatlik bir mesafeyi tercih ederdik yine de.

"O konuda şanslıyım sanırım. Annem nereye gitsem peşimden geldi. Aslında sen gelmeden bir ay önce gitti. Burada olsaydı kesin tanışırdınız," dedi Emre bana bakarak.

Bu adamın gözlerine her baktığım da sanki bir girdaba kapılıyordum, beni durmadan içine çekiyordu. Bir dakika, az önce o annesiyle

tanışmamdan mı bahsetti? Ne sıfatla tanıştıracaktı ki? Komutanımın kız kardeşi, arkadaşım, hoşlandığım kız. Sanırım sonuncu ihtimal en güzeliydi.

"Ne güzel ne güzel," dedim diyecek bir şey bulamayınca. Oldu o zaman, bize müsaade de tam olsun bir de Gamze. Tutup da tanıştır hadi diyecek hâlimde yoktu şu durumda gerçi.

"Geç oldu, uyu istersen, sabah taburcu olacaksın." Emre gitmek için ayağa kalkarken konuşmuştu, biraz daha kalmasını istiyordum. Aslında yorgun ve uykulu hissediyordum ama Emre beni dinç tutuyordu. Ağrı kesicinin etkisi de başlamıştı, uykumu getiriyordu. Zihnen de dinlenmem gerekiyordu, baş ağrım vardı biraz.

"Gelecek misin tekrar?" Yastığa doğru başımı koyduğumda kendimi tutamayıp sormuştum.

"Gelmemi ister misin?" diye sordu. Dalga geçer gibi değildi, aksine ciddi bir tavırla sormuştu bu soruyu. Sanki cevabı gerçekten merak ediyordu.

"Bilmem, gelirsen bana kitap getirir misin diye soracaktım. Malûm birkaç gün evde tıkılıp kalacağım kolumdan dolayı." Hem gelmesini istediğimi belirtip hem de bahanemi sunmuştum.

"Olur, hangi tür kitaplardan okumayı seversin?" diye sordu Emre. Elleri ceplerinde ayakta duruyordu.

"Tarih ve Edebiyat klasiklerinin çoğunu okuduğum için daha güncel kitaplar tercih ediyorum. Tamamen sana bıraktım." Kitap zevkini merak ediyordum.

"Tamam o zaman. İyi uykular sana, iyi dinlen." Tebessüm ederek birkaç adım atmıştı gitmek için. Kapıya yaklaşmış, açmak için kulpunu tutmuştu. Aklıma gelen sinsice planla sırıttım.

"Emre sana bir şey soracağım," dedim dudağımı ısırarak. Emre arkasını dönüp bana baktığında tek kaşını kaldırıp, "Tabii ki," dedi.

"Vurulduğum andan sonrası çok net değil ama birkaç kelime dönüp duruyor o anları düşündükçe." Elimi çeneme koyup Emre'ye

baktım. Bir an tereddüt eder gibi olsa da toparlanıp tamamen bana doğru döndü.

"Nedir?" diye sordu.

"Birisi sanki bana sesleniyordu. Gamzeli, yarım kalan ve bırakma. Bu üç şeyi hatırlıyorum sadece. Sen bir şey biliyor musun?" Dikkatli bir şekilde onu izlerken tepkilerini merak ediyordum.

BÖLÜM 25

Emre gözlerini kırpıştırıp bir an öylece kaldı. Bana doğru yavaşça dönerken ağır çekimde hissettim kendimi. Oyalanıyordu büyük ihtimalle, ne cevap vereceğini düşünüyordu. Gözlerini benden kaçırırken derin bir nefes aldı.

"Yani, tabii, olabilir," diye saçmalamaya başlayınca henüz bana bir açıklama yapmaya hazır olmadığını anladım.

"Neyse, rüyaydı herhâlde ya da ona benzer bir şey. Görüşürüz." Konuyu daha fazla uzatmadan kapattım. Yatağın içine tamamen gömülüp sağlam olan kolumun olduğu tarafa döndüm.

Birkaç dakika sonra kapının kapanma sesi geldi, çıkarken ışığı da kapatmıştı. Onu gerçekten bir şeyler söylemesi için zorlamak istemiyordum. Sadece tepkisini merak etmiştim. Henüz Emre duyguları konusunda sağlam bir şekilde ifade edemiyorsa zaman verecektim. Şu an birbirimizi yeni tanıyorduk ve aynı şeyler benim için de geçerliydi. Duygularımdan emin olmak istiyordum. Emre'ye karşı bariz bir ilgim ve hoşlanma durumum vardı. Peki bunların geçici mi yoksa kalıcı mı duygular olduğunu zaman gösterecekti bana. Göz kapaklarım kapanırken uykuma kaldığım yerden devam ettim, düşüncelerim yavaşça benden ayrılıyordu.

"Gamze, güzelim uyan." Seslenen abim ile gözlerimi yavaşça açtım. Yan tarafıma yattığım için kolum uyuşmuştu. Gözlerim zorlukla açılırken başımı kaldırdım.

"Günaydın abi." Hafifçe yerimde doğrulurken ağrıyan kolumu sabit tutmaya çalıştım. Abim sırtımdan destek oldu, yastığı yerleştirdi arkama.

"Günaydın prensesim. Çıkış işlemlerini hallettim ben, doktor birazdan gelir. Son bir kontrolden sonra çıkacağız." Odaya baktığımda Seda'yı getirmediğini fark ettim. Gelmek istemediğini tahmin etmek zor değildi. Zaten eve gidecektik.

"Tamam abi. Zaten hastaneler beni geriyor, eve gidelim." Konuşurken şifonyere uzanıp telefonumu elime aldığımda mesaj geldiğini gördüm. Hızla Emre yazısına tıkladım. İsmiyle kaydetmişti kendisini.

Kimden: Emre

Günaydın. Nasılsın?

Mesajıyla tebessüm ederken yanıtla kısmına tıkladım.

Kime: Emre

Günaydın. İyiyim, birazdan eve geçeceğiz, abim yanımda.

Abimin dikkatini çekmemek için çok fazla ilgilenmedim telefonla. Odadaki eşyalarımı çantaya topluyordu. Ben de yatakta oturmuş, kucağımda duran telefona bakıyordum arada. Abim dolaptaki buraya gelirken giydiğim kıyafetleri toplarken arkasını dönmüştü. Mesaj sesi gelince elime aldığım telefonda hızla yeni mesaja tıkladım.

Kimden: Emre

İlaçlarını unutma.

Gülümseyerek şifonyerin üst çekmecesini açıp ilaç poşetini çıkarttım. İçini açıp kutulara baktığımda hepsinin üstünde yazıyordu ne zaman ve nasıl kullanacağım. Başımı kaldırdığımda abim tek kaşını kaldırmış bana bakıyordu.

"İlaçlarını daha almamıştım abim giderken alırız diye." Elimdeki ilaç poşetine kaydı bakışları.

"Gece çok ağrım oldu abi, sağ olsun hemşirelerden birisi aldı." Poşeti şifonyerin üstüne bırakırken sakin bir şekilde konuşmuştum.

Bu ara çok fazla yalan söylediğimi hissediyordum ama buna mecburdum. Emre geldi gece birlikteydik desem ardından da kelime-i şehadet getirirdim olurdu biterdi tabii. Ama canıma susamamıştım henüz. Abim bunu duysa önce Emre'nin burnundan getirirdi. Kız kardeşimin odasında gecenin bir yarısı ne yapıyorsun diyerek. Sonra da beni bir güzel azarlardı o saatte odana girecek cesareti nereden buldu diyerek. Sanırım aramızda sır olarak kalacaktı dün gece.

"İyi olmuş, ağrı çekmemişsin. Kahvaltıyı evde rahatça yaparız, iki gün izin aldım." Abim eşyalarımı koltuğa bırakırken tebessüm etti bana bakarak.

İşte en sevdiğim haber. Seda ile baş başa kalmak ölüm gibi olurdu bu kolla. En azından bir süre dinlenebilirdim. Gerçi abimi beni geri göndermesi için ikna edebilirdi. Abim böyle bir şey yapmama izin vermediğinde işine yaramazdım Seda'nın. Kapının açılmasıyla dün geceden farklı bir doktor girdi içeriye. Şükür ki nöbeti bitmiş, evine gitmişti diğer doktor. Yanında da başka bir hemşire ve elinde de dosyalar vardı. Abimin yanında dün geceyi konuşmak kesinlikle istemiyordum. Özellikle Emre'ye bakacağım diyerek kolumu delik deşik eden hemşireyi görmek bile istemiyordum.

"Bugün nasılsınız?" dedi doktor dosyamı incelerken.

"Gayet iyiyim, kolumu fazla hareket ettirmezsem ağrı hissetmiyorum," dedim.

"Güzel, taburcu olabilirsiniz bugün. Bir hafta boyunca kolunuza su değdirmeyin. Dikişleriniz kendiliğinden düşecektir, bir hafta sonra pansuman için gelin tekrar bir kontrol edelim. İlaçlarınızı da ihmâl etmeyin," dedi doktor bey dosyama bir şeyler yazarak.

Dosyamı hemşireye verip geçmiş olsun dedikten sonra çıktı doktor. Hemşire çıkış işlemlerini yapabileceğimi söyledi. Odada abimle ikimiz kalınca derin bir nefes verdim.

"Gamze bu arada sana benim kamuflajın üstünü getirdim. Hem büyük seni tamamen içine alır hem de sıcak tutar." Havanın soğuk olması ve kolumdan dolayı mont giyemeyeceğim için abim en iyisini düşünmüştü.

"Harikasın abi," dedim gülümseyerek.

Ayağa kalktığımda abim üstüme kamuflajını bıraktı. İçinde kaybolmuştum resmen ve askıda olan kolum da içinde kalmıştı rahat bir şekilde. Abimle hastane odasından çıkıp çıkış işlemleri için kayıt bölümüne ilerledik. Çantamdan kimliğimi çıkarttım ve çıkış işlemlerini yaptık. Abimin kolunun altında hastaneden ayrıldım.

"İstediğin bir şey var mı prensesim?" Abinin sorusuyla başımı iki yana salladım.

"Yok abi, eve gidip dinlenmek istiyorum. Annem aradı mı?" Şimdiye öğrenmiş olsaydılar babamla birlikte çoktan gelirlerdi.

"Aramaz mı, en sonunda seni askeriyede işe aldığımızı, derste olduğunu söyledim. İki gündür oyalıyorum, eve gidince hemen ara." Abim derin bir nefes alırken, annemi idare etmesi ve benim için endişe etmesinin iki günde onu yorduğunu fark ettim. Onun yanında başıma bir şey gelmesi ve annemin daha sonra öğrenmesi de kötüydü.

"Tamam abi, ararım."

Arabaya binip eve geçmek üzere yola çıktık. Hastaneden sonra dışarı çıkmak iyi gelmişti. Telefonuma mesaj gelince sağ tarafa doğru hafif kayıp zor da olsa telefonumu cebimden çıkarttım. Emre olacağını düşünsem de ekran kilidini açıp mesajı gördüğümde onun olmadığını anladım.

Kimden: 05xxxxxxxxx
Gediz. Numaramı kaydet.

Nereden bulmuştu numaramı? Sinirle kaşlarım çatılırken, cevap verme gereksinimi duymadan telefonu cebime koydum. Bir de numarasını kaydedecekmişim, daha neler. Emre konusunda bana söyledikleri aklıma geldikçe endişe etmekten kendimi alamıyordum.

Kolumu sabit tutup geriye doğru yaslandım. Gözlerimi kapattığımda Emre ile yaptığımız konuşmayı düşündüm, aklımdan çıkmıyordu bir türlü. Birden bocalayınca, sözünü kesmek istedim. Sanırım o söylemeye ne kadar hazır değilse ben de duymaya o kadar hazır değildim. Eve doğru ilerlerken aklımdaki bir diğer konu ise askeriyenin içindeki köstebekti.

"Abi, ne zaman başlayabilirim göreve?" Gözlerimi açıp abime doğru döndüm.

"Gamze, ne görevi? Önce bir kendine gel, sonra düşünürüz onu," dedi abim bana bir bakış atarak.

"Bu hafta geçti zaten, pazartesi kontrole gideriz, askı çıkartılırsa salı günü başlıyorum ben abi, daha fazla geç kalamam." İtiraz hakkı tanımıyordum çünkü içerideki hain bulunmadığı sürece saldırılar devam edecekti.

"Bir bakalım, o zaman gelsin de ona göre konuşuruz." Daha çok beni avutuyor gibi gelse de evde Seda ile kafayı yemektense, askeriyede ders vermek daha cazipti benim için.

"Tamam," dedim daha fazla uzatmadan.

Eve geldiğimizde arabayı abim park edince indik. Sabahın soğuğu daha bir keskinleşmişti. Yüzüm üşüse bile kabanın büyüklüğünden dolayı bedenim sıcaktı. Abim hastane çantamı eline aldı, birlikte kapının önünde durduk. Anahtarla kapıyı açınca abim, içeri girdik. Bana üç beden büyük gelen montun fermuarını çekip üstümden çıkardı.

"Mutfağa gidelim hadi, ilaçlarını iç sonra da," dedi içeriye doğru ilerlerken. Mutfağa geldiğimizde Seda'nın masada oturduğunu gördüm. Bizi fark edince elindeki çatalı memnuniyetsiz bir şekilde bıraktı.

"Hoş geldiniz," dedi Seda. Masada kahvaltılıklar ve börek vardı.

"İnanamıyorum yenge, börek mi yaptın?" Karnım açlıktan isyan ederken bunun bir rüya olup olmadığını düşünüyordum. Seda börek mi yapmış?

"Yok, Cemre getirdi sabah, daha sonra tekrar uğrayacakmış," dedi pek de memnun olmayan bir şekilde.

Zaten Seda'nın börek yapmasını beklemiyordum. Cemre'ye teşekkürümü geldiğinde edecektim artık. Masaya geçip tabağıma börekten ve kahvaltılıklardan alıp güzelce karnımı doyurdum. Serum yemekten bir hâl olmuştum artık. Çayımı da içtikten sonra kahvaltım bitmişti.

"İlaçlarım nerede abi?" Abime doğru baktığımda ayağa kalktı.

"Montumun cebindeydi, sen dur ben getiririm." Mutfaktan çıkarken arkasından seslendim. "Gerek yok, ben alırım," dedim ama abim çoktan çıkmıştı.

"Nasıl böyle, el üstünde tutulmak iyi mi?" dedi Seda bana bakarak. Yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmemişti.

"Ne diyorsun yine sen?" Kaşlarımı çattığımda yine ne saçmalayacağını bilmek istemiyordum.

"Diyorum ki, yine ilgiyi üstüne çekmek için elinden geleni yapıyorsun. Abin bu numaraları yer ama ben yemem." Gözlerini kısıp sinsince bakarken masayı kafasına geçirmek istiyordum.

"İşte geldim," dedi elindeki ilaç poşetiyle içeri giren abim. Gözlerim kızgınlıkla Seda'ya bakarken abimin bir de bizim tartışmamız yüzünden üzülmemesi için sessiz kaldım.

"Ben biraz dinleneceğim abi. Odamda su vardı, ilaçlarımı da içer yatarım." Oturduğum yerden kalkarken abimin uzattığı ilaç poşetini aldım.

"Tamam, dikkat et koluna yatarken." Abimin sözleriyle başımı sallayıp mutfaktan çıktım.

Seda'nın söyledikleri sinirlerimi zıplatırken sakin kalmaya çalıştım. Merdivenin basamaklarını çıkıp odama girdim. Masanın üstündeki sürahiden su koyup ilaçlarımı içtim. Telefonumu elime alıp açtıktan sonra annemi aradım. Çok fazla çalmadan annemin sesini

"Kızım." Nasıl da özlemiştim annemi. İçim titrerken gözlerim dolmaya başlamıştı bile.

"Annelerin en güzeli, ne yapıyorsun?" dedim gülümseyerek.

"Ne yapayım, babanla uğraşıyorum işte." İçini çekerken onun da beni özlediğini biliyordum. İlk defa bu kadar ayrı ve uzakta kalıyorduk.

"Yine neye kafayı taktı babam?" dedim gülerek. Babam her emekli amca gibi evde duramayan, sürekli kendine iş çıkartan bir emeklilik dönemi geçiriyordu.

"Şimdi de ahşap boyamaya taktı kafayı. Halk Eğitim'de kursunu veriyorlarmış, baban da durur mu, hemen yazıldı. Boyaları görsen her yerde, evi batırıyor anca," dedi söylenerek annem. Annemin her şeyin düzenli olması yönünde geçmişten gelen bir huyu vardı. İlla bir şeyi bir yere koyuyorsa onun yeri orasıdır ve hep orada duracaktır.

"Kendini oyalasın işte anne." Söylenmesine gülerek konuştuğumda başını salladığını görür gibiydim. Ufak tefek atışmalarını bile özlemiştim.

"Sen nasılsın yavrum? Üç gündür konuşamadık. Senin telefonunu aradım, kapalıydı. Cahit bir şeyler dedi ama ne bileyim, içime sinmedi." Anne işte, hissediyordu yanında olmasam bile. Seda ile de aramızın iyi olmadığını bildiği için endişe etmişti.

"İyiyim anne, burada işe başladım. Askeriyede yükseltme sınavı için çalışan askerlere ders veriyorum. Başta biraz ayak uydurmak zorladı, abim söyledi aradığını da bir türlü müsait olamadım. Hattım çekmiyor bir de orada, yeni düzen oturttum daha," dedim annemi ikna etmeye çalışarak, üzülmesini istemiyordum. Vurulduğumu bilse hemen gel diye tutturur, hatta gelir beni alırdı.

"Yok mu beğendiğin birisi?" dedi annem ağzımı arayarak. Ben de diyordum nerede kaldı bu soru.

"Aman anne, gören de koca bulmaya geldim sanır. Hepsi sıraya dizildi, beni al diyorlar sanki." Gözümün önünden Emre ve Gediz geçerken yutkundum.

"Öyle deme annem, kısmetin nereden geleceği belli olmaz. Bak yaşın da geldi, sen etrafına şöyle bir alıcı gözüyle bak yine." Kızına verdiğin tavsiyelere bak bir anne.

"Anne hepsi abimin arkadaşı zaten. Neyse onu boşver de Kerem de burada, Saliha teyzenin oğlu," dedim konunu değiştirerek. Saliha teyzeyle annem halen sık sık görüşüyordu.

"Saliha Iğdır'da dediydi, ne güzel, abinin yanında demek. İyi iyi, abin ilgilenir onunla. Küçükken seni seviyordu bak o çocuk da." Annemin imasıyla gözlerim sonuna kadar açılırken, içime kaçan nefesimle öksürmeye başladım.

"Anne ne diyorsun ya?" dedim ağzım bir karış açık kalırken.

"Annesi derdi hep, senin kızı gelin alacağız, diye. Küçüktünüz annem o zaman, üstünden yıllar geçti, gerçi şimdi oğlan da yanındaymış." Bu kadın beni öldürecekti. Yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştum resmen.

"Anne ben çok yorgunum, yarın yine ararım." Sesim içime kaçarken konunun gittiği yeri hiç beğenmemiştim.

"Tamam kızım, soğuk oralar sıkı giyin, kendine dikkat et." Annemin tembihlerinden sonra tebessüm ettim.

"Sen de kendine dikkat et anne, öptüm, görüşürüz."

Annemle olan konuşmamızı sonlandırdıktan sonra yatağa doğru iyice yerleştim. Kerem gerçekten beni mi seviyordu? Üstünden kaç sene geçmiş, çocukça bir şeydir zaten. Ben de çocukken Sihirli Annem dizisindeki Yavuz'a âşıktım. Eda'nın elinden alacaktım büyüyünce ona bakarsak. Evet, kesin çocukça bir şeydi ve bitmiş, gitmişti. Düşünmenin anlamı yoktu. Telefonumdan gelen mesaj sesiyle kucağımda duran telefonu açtım.

Kimden: Emre

Nasılsın?

Emre'nin mesajıyla gülümserken hemen rehbere girip 'Emre' yazan veri sil[illegible] Gediz'in mesajını da silmiştim.

Kime: Kurt

İyiyim, sen nasılsın?

Kimden: Kurt

Ben de iyiyim. İlaçlarını içtin mi?

Kime: Kurt

Evet, içtim. Şimdi dinleniyorum.

Mesajına beklemeden cevap yazmıştım.

Kimden: Kurt

Tamam, benim de eğitime gitmem gerekiyor. Kendine dikkat et.

Kime: Kurt

Sen de.

Telefonu kapatıp yanıma koydum ve yatağın içine tamamen girip üstümü örttüm. Emre'nin mesaj atması mutlu etmişti beni. Beni düşünüyor ve bunu belli ediyor olması güzeldi. Yüzümde tebessüm oluşurken, dün geceyi düşündüm. Öğlen saatiydi ama dün gece uyuyamadığımdan dolayı malûm kişi sebebiyle uyku bastırmıştı. Gözlerimi kapatıp düz bir şekilde sırtüstü yattım. İçime bir ağırlık çökerken derin nefesler alıp kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Gözlerimi açtığımda odanın içi karanlıktı, bayağı uyumuştum demek ki. Üstümdeki yorgunluğu biraz olsun atabilmiştim. Yerimden doğrularak telefonumu açıp saate baktım. Kış nedeniyle erken saatte kararıyordu hava. Altı olduğunu gördüğüm saat ile yerimden kalktım. Üstümde halen hastane kokusu vardı. Tek kolla valizimi açıp içine baktım. Kırmızı bir kazakla siyah bir pantolon çıkarttım. Askının omuz kısmında olan cırt cırtlı yerini açıp kolumu serbest bıraktım.

Acıyla sızlayan kolumu yüzümü buruşturarak kazaktan geçirip askıyı tekrar taktım boynuma. Tek elle pantolonu da zar zor giydikten sonra nefes nefese kalmıştım. Saçımı toplayamayacağım için omuzlarımdan aşağı atıp elime saç tokamı aldım ve odadan çıkıp merdivenlere yöneldim. Basamaklardan inerken salondan gelen abimin sesiyle bakmadan konuştum.

"Abi, saçlarımı toplar mısın? Tek elle yapamıyorum da," diyerek iniyordum ki merdivenlerden başımı kaldırmam ile bana bakan sekiz erkekle karşılaştım.

BÖLÜM 26

Salonda Emre, Gediz, Semih, Ercan, Dursun, Sercan, Uğur ve abim oturmuş bana bakıyorlardı. Hepsinin üstünde askeri kamuflaj vardı, abim dışında. Şaşkınlıkla ayağım son basamakta kalırken en sonunda harekete geçtim. Birkaç adımla salonda bana bakan topluluğun yanına gelmiştim.

"Gamze, geçmiş olsun demek için gelmiş öğrencilerin," dedi abim gülümseyerek.

Öğrencilerim mi? 25-30 yaş arasında, kazık kadar olmuş öğrencilerim. Gülümsemeye çalışarak sırayla gözlerimi hepsinin üstünde gezdirdim. Emre'nin üstünde biraz fazla oyalanan bakışlarım, Gediz'in üstünden saniyeler içinde geçti. Derin bir nefes aldım.

"Hoş geldiniz." Biraz öncekine göre daha normal bir şekilde konuştum. Merdivenlerden bağırarak indiğim kısmı unutmuş olsunlar lütfen.

"Hoş bulduk," dediler Yurttan Sesler Korosu gibi hep bir ağızdan.

"Nasılsınız Gamze Hocam?" Uğur'un sorusuyla ona döndüm.

"İyiyim Uğur Bey, teşekkür ederim." Bey demek de çok tuhaf geldi. Aynı yaşlardaydık üstelik.

"Cahit Üsteğmen'im de izin verirse şu bey lafını kaldıralım lütfen. Biz öğrencileriniziz hocam sizin." Uğur aklımdan geçenleri dile getirmişti.

Abime baktım cevap bekler gibi. Normalde olsa direkt olur derdim ama hepsi abimin yanında çalışıyorlardı ve sorun çıksın istemiyordum. Abim bana göz kırpınca gülümsedim, anlayışlı bir abiye sahiptim. Uğur'a doğru döndüm.

"Tabii, Uğur." Tebessüm ederek konuştuğumda herkes memnundu.

Birkaç adım atıp abimin yanına oturdum. Gediz ve Emre'nin ortasında, üçlü koltukta Semih oturuyordu. Sercan, Uğur ve Ercan da üçlü koltuktayken, tekli koltukta Dursun, diğer teklide de abim oturuyordu. Ben de abimin yanındaki sandalyeye oturmuştum. Emre'ye bakmak istesem bile bu ortam pek uygun değildi. Buraya gelme fikrinin kimden çıktığını merak ediyordum.

"Eee, daha daha nasilsinuz?" diyen Dursun ile ortamda herkes gülmeye başladı.

"Daha daha iyiyiz Dursun, sen nasılsın?" Abim, Dursun'a uyarak cevap verdiğinde bakışlarım ikisi arasında gitti geldi.

"İyiyuz komutanum, bizim finduk bahçelerune bōcek dadanmiş. Anam aradi dedu, ula babasinun tarlasina fişki ektuğum, ağaçları mucuk sardi, diye. Ben da onunla uğraşiyurum." Dursun'un konuşması hem hızlı hem de şiveli olunca gülümsemeden yapamadım.

"Geçmiş olsun diyelim, ilaçlayınca geçer inşallah. Ben bir Seda'ya bakıp geliyorum, halsizdi biraz." Abim son cümleyi bana bakarak söylemişti.

"Tamam abi," dedim.

Hamileliğin yedinci ayına girmişti ve bu aylarda daha çok kilo aldığı için uykusu da ağır oluyordu. Abim Seda'ya bakmak için odaya doğru gitti. Ben de oturduğum yerden kalktım. Ev sahipliği bana düşmüştü artık.

"Çay içeriz değil mi?" Öylesine sormuştum ortaya.

"Hocam size zahmet olmasın." Ercan, koluma baktığında hepsinin benim için endişe ettiğini görebiliyordum. Kolay bir şey yaşamamıştık o gece.

"Tek kolla demliğe su koyabilirim Ercan," dedim sol elimi sallayarak, tebessüm ettim. Mutfağa ilerleyip ocağın üstünde duran demlikleri es geçip çaycının fişini taktım. Böylesi daha hızlı olurdu. Suyu doldurup çaycının düğmesine bastım.

"Yardım edebilirim."

"Aklımı aldın," dedim yüreğim hoplarken, arkamı döndüm. Her defasında sessiz sessiz yakalıyordu bu adam beni.

"Aklını aldığımı bilmiyordum." Muzip bir tavırla göz kırptı Emre. Bu adam deli ediyordu beni.

"Ben hallettim bile, sen içeri geç hadi."

Abimin mutfağa gelmesini istemiyordum, üstelik bu konuşmaya tanık olması hiç hoş olmazdı. Kenarda duran tepsiyi alıp mutfak dolabını açtım. Bardakları tepsiye dizmeye başladım. Ensemde hissettiğim nefesle gözlerim sonuna kadar açıldı.

"Saçlarını toplayalım en azından, rahatsız olma." Sesini çok yakınımda duyunca tuttuğum nefesi verdim.

Eli saçlarıma değdiğinde huylandım ve birden geri dönünce Emre ile karşı karşıya geldik. Gözlerimi bir türlü kaçıramıyordum ondan. Eli yavaşça sol kolumdan aşağı indi, bileğimde olan siyah lastik tokayı aldı. Ben halen hareketsizken, bana biraz daha yaklaştı sanki aramızda çok mesafe varmış gibi.

Elleriyle iki yandan saçlarımı geriye doğru alıp, okşar gibi hafif dokunuşlarla bağladı. İşi bittiğinde gözleri benden hiç ayrılmadan bir santim bile uzaklaşmadı. Zümrüt gözleri yeşilin her tonunu barındırıyor ve o şaheseri sadece bana sunuyormuş gibi hissediyordum. Çok güzeldi.

"Su alacaktım," diyen sert bir sesle girdabına kapıldığım büyü bozuldu. Hemen bir adım geri gidip gözlerimi kaçırdım. Emre'nin arkasında duran Gediz'le göz göze geldik.

"Tabii." Beklemeden arkamı dönüp tezgâhın üstündeki sürahiden bardağa su doldurdum.

Elim titrerken bardağı öne doğru uzattım. Gediz elini uzatırken, Emre yanımda durduğu için araya girdi ve elimden bardağı alıp tek dikişte içti. Gözleri şimdi orman gibi alev almıştı, her an yanardağ gibi patlama noktasına gelebilirdi. Bardağı geri bana uzatıp, Gediz'i kolundan tutup hızlıca çıkarttı mutfaktan.

Beş dakikada yaşadığım olaylar üstüne, elimde tuttuğum bardağa su doldurup büyük yudumlarla içtim. Çok mu sıcak olmuştu ne? Mutfağın penceresini açıp soğuk havadan bir nefes çektim. Soğuk hava içeriye dolunca ürperdim. Tüylerim diken diken olmuştu. Pencereyi geri kapatıp kaynayan suyla çayı demledim. Derin bir nefes aldım, mutfaktan çıkıp salona geçtim.

"Çayı demledim." Abime bakarak konuştuğumda başını salladı.

Abim koltuktaki yerinde oturuyordu ama Seda yoktu halen. Emre'ye bakmaktan çekiniyordum, en son bakışlarından sonra içime bir şey oturmuştu. Gediz ile olan geçmişteki konuyu halen anlatmamıştım ama sanki Emre biliyor gibiydi. Acaba Gediz söylemiş olabilir miydi? Bu düşünceyle içim içimi yedi. Yalan yanlış şeyler anlatması benim için iyi değildi.

"Prensesim, sen de hastasın, dinlen ben hallederim." Bana şefkatle bakan abime tebessüm ederek yanındaki boş sandalyeye oturdum tekrar.

"Hocam, ne zaman başlayacaksınız derslere?" Sercan, ortamda sessizlik oluşunca sorduğu soruyla ilgiyi üstüne çekmiş oldu.

"Pazartesi kontrolüm var, bakalım askı çıkarsa salı günü başlamayı ben de istiyorum," dedim. Evde kalmak artık çok sıkıcı olmaya başlamıştı. Üstüne bir de Haşim Albay'a verdiğim söz vardı.

"Valla hocam eksiğimiz çok, sınava da yedi ay kaldı. Temmuz ortasında olacakmış sınav." Semih de konuşmaya dahil olunca herkesin çalışmak için beni beklediğini anladım.

"Benim çalıştığım bir kitap var, size yayınevini söylerim dersler için onu alırsınız. Notlarım da vardı onları da Ankara'dan isterim

kargoyla, sizler için fotokopi çektiririz. Notları okusanız bile büyük faydası olur," diyerek çalışma alanımızı açıkladım.

Koskoca adamlara yazı yazdıracak, tahtaya kaldıracak değildim ya. Konuşanları yazdırıp ceza olarak tek ayak üstünde bekletmek, derste konuşana silgi fırlatmak da otuz yaşındaki öğrencilerime çok uygundu zaten. Kırmızı kurdele takardım bütün soruları yapanlara da tam olurdu. Emre'yi tahtaya çıkmış, elinde tahta kalemiyle soru çözerken düşündüm bir an. Dayanmayıp kıkırdağımda bütün bakışlar yine beni buldu.

"Çay demlenmiştir." Ani atakla bakışlardan kurtulmak için ayağa kalkacakken abim durdurdu.

"Tek elle nasıl getireceksin, ben hallederim." Abim kalkarken yerime geri yerleştim ben de. Abim mutfağa giderken arkasından baktım öylece.

"Yaralı asker, evine gitti mi?" Sorumla birlikte sessizlik bir kez daha bozuldu.

"Evet, gitti. Durumu senden daha iyiydi, hemen müdahale edildi ona," dedi Gediz.

Bakışlarım Gediz'i bulurken keşke bulmasaydı dedim. Emre ile artık yan yana oturuyorlardı ve ikisinin gözü de benim üstümdeydi. Gerilirken bu ikisinin neden birlikte oturduğunu düşündüm. Biraz önce birbirlerini boğazlayacak gibiydiler. Dudağımı ısırırken Emre'nin kaşları çatıldı, yine neye kızdı bu adam?

"Çaylar da geldi." Mutfaktan çıkan abim elindeki tepsiyle gelirken, bakışlarımı Emre'den çektim.

Tepsiyi ortadaki sehpanın üstüne bıraktığında, herkes kendi çayını almaya başladı. Sol elle oldukça sıkıntı çektiğim için çayı en son almak için bekledim. Herkes çayını alıp yerleşince ayağa kalkıp, iki şeker attığım çayımı karıştırdım. Tam arkamı dönmüştüm ki Semih'in ayağına takılıp, elimdeki çayla birlikte dengemi kaybettim. Elimdeki bardağı tutmaya çalışırken Emre'nin üstüne düştüm, bardaktan dökülen çay da Gediz'in üstüne geldi.

"Gediz, iyi misin?" diye sordu abim hemen. Ben de Emre'nin yardımıyla, oturduğum dizlerinden hızla kalktım. Allah'ım rezillik!

"Çok özür dilerim, yandın mı çok?" dedim telaşla. Aslında Gediz umurumda bile değildi ama herkesin içinde de sana az bile demek ayıp olurdu.

Emre'ye baktığımda gözlerinde muzip bir ışık vardı. Dudağının kenarı hafif kalkmıştı ve hiç istifini bozmadı, gayet rahattı. Üstelik keyifli bile diyebilirdik bu hâline.

"Çok gelmedi zaten. Gamze Hocam, banyoyu gösterir misiniz?" Gediz hafif bir iniltiyle, tam tersine canının yandığını belli ederken, içimdeki suçluluk duygusuyla ayağa kalktım.

Başımı sallayıp elimle merdivenleri işaret ettim. Ben önde o arkada ilerledik. Gediz ile birlikte üst kata çıkmıştık, banyo burada olduğu için. Çok fazla ona bakmamaya çalışarak yana çekildim.

"Burası," dedim kapıyı göstererek.

"Bu beni ilk yakışın değil." Sözlerine anlam veremeyerek ona doğru döndüm.

"Daha önce üstüne bir şey döktüğümü hatırlamıyorum," dedim tek kaşımı kaldırarak. Ne demek istediğini anlamıştım ama anlamak istemediğimi gerçekçi hâline vurarak söyledim.

"Ben seni gördüğüm gün yandım, sensizlikle kül oldum ve şimdi yeniden doğuyorum Gamze. Karşında gördüğün bir Anka kuşunun yeniden doğuşu ve bu sefer ölmeye niyetim yok," dedi gözlerimin içine ciddi bir şekilde bakarken.

Ne derse desin, ne yaparsa yapsın karşımdaki kişinin normal biri olmadığını biliyordum. Gediz takıntılı, hastalıklı biriydi. Geçti, diye düşünmek istiyordum ama her şekilde bundan vazgeçmediğini görüyordum. Bir kez daha benden yana ona karşı bir his olmadığını söylemekten çekinmedim.

"Gediz, bence meslek tercihini Edebiyat bölümünde yapmalıydın. En azından bu sözlerin ile genç kızların kalbini çalardın. Bende

işe yaramadığını ne zaman fark edeceksin?" Artık anlamasını istiyordum ama bir türlü anlayacakmış gibi durmuyordu.

"Bana kendin geleceksin Gamze. Bu sözümü sakın unutma. Sen de sevdiğinin değil de seni sevenin daha kıymetli olduğunu anlayacaksın. İşte o zaman sana bugünkü gibi bütün kapılarım açık olacak." Gözlerinde gördüğüm o karanlıkla bir adım geri attım.

Sözleriyle içime bir şeyler otururken yutkundum. Cevap vermeden arkamı dönüp merdivenlere ilerledim. Salona geldiğimde bir çift yeşil alevin sürekli beni izlediğinden emindim. Yukarıda gereğinden fazla kalmıştım. Banyoyu gösterip gelmek normalde bu kadar uzun sürmezdi. Emre'nin evi de burayla aynı olduğundan daha iyi biliyordu evin şeklini.

"Gamze, sen yemek de yemedin bu saate kadar, ilaçlarını içeceksin daha," dedi abim bana bakarak. Yemek düşünecek akıl mı kaldı abi bende... Kenardan ilerleyip yerime geçtim.

"Atıştırırım ben bir şeyler," diye söylendim. Aç hissetmiyordum zaten.

"Komutanım, biz de yemek yemeye gidecektik, isterseniz siz de gelin." Emre'nin önerisiyle olduğum yerde durdum. Bakışlarım ona dönerken 'Ciddi misin?' diye sormak istedim.

"Seda biraz halsiz, onu bırakıp gelemem ben ama Gamze, istersen sen gidebilirsin." Abim ismimi söylediğinde dikkatimi ona verdim.

Az önce yemeğe tek gitmemi söyledi? Abim normalde bana pek karışmazdı ama yedi erkekle de yemeğe göndereceğini pek sanmıyordum. Demek ki çok güveniyordu onlara ya da içerideki köstebeği bulmam için onlarla arkadaş olmamı istiyordu. Her iki seçenekte de gitmemi istediği belliydi.

"Peki, olur," dedim aklıma yatan arkadaş olma fikriyle. Üstüm gayet iyiydi, bu yüzden değiştirme gereği duymadım. Gediz aşağı inerken merdivenlerden, çaylarını bitirmiş, ayaklanmıştı herkes.

"Kalkıyor muyuz?" Gediz'in sorusuyla birlikte herkes birbirine baktı.

"Yemeğe gidecektik ya, oraya geçiyoruz," dedi Uğur, Gediz'e ima ederek.

"Yemeğe mi gidecektik?" Gediz sanırım bu ekipte üvey evlattı, hiçbir şeyden haberi olmuyordu.

"Gamze Hocam, siz çantanızı alın, biz bekliyoruz," dedi Ercan olaya nokta koyarak.

Daha fazla bu saçma konuşmaya tanık olmamak için merdivene doğru ilerledim. Yukarı çıkıp odamdan siyah sırt çantamın içini açtım. İçinden ruj ve rimel çıkarttım. Sol elimle tam makyaj yapamayacağım için biraz rimel, biraz da ruj sürdüm. Daha fazla bekletmemek için çantamı toplayıp aldığım gibi odadan çıktım. Merdivenlerden indiğimde herkes kabanını giymiş, hazır bekliyordu.

"Bir şey olursa ararsın prensesim." Abi bari bu kadar erkeğin içinde deme prenses falan... Öğretmeni olacağım sonuçta hepsinin. Prenses Hocam demezlerse iyidir.

"Tabii ararım abi," dedim tek kolumdan montumu giyip diğerini omzumda bırakırken.

Abime gülümseyip göz kırptım. Başını yavaşça salladığında beni bilerek gönderdiğini biliyordum. Onlar hakkında bilgi sahibini olmamı ve tanımamı istiyordu. Albay ve abim içerideydi ama haini göremiyorlardı. Bu yüzden dışarıdan bir göze ihtiyaç duymuşlardı. Kapıdan hep birlikte çıktık, havanın kararmasıyla ayaz çıkmıştı. Soğuk rüzgâr saçlarımı uçuştururken, çantamı sol koluma taktım. Abimin arabasını almak isterdim ama bu kolla kullanmazdım. Bu yüzden içlerinden birinin arabasıyla gidecektim.

"Nasıl gidiyoruz?" dedi Sercan merak ettiğim soruyu dile getirerek. Herkesin kendi arabası vardır büyük ihtimalle.

"İki araba gidelim, tek tek uğraşmayalım." Semih'ten çıkan fikirle birlikte başımı Emre'ye doğru çevirdim.

Kimse itiraz etmeyince, arabaların olduğu otopark kısmına doğru yürüdük. Yollardaki kar temizlendiği için rahat bir şekilde yürüyordum. Zaten bir kolum yaralıydı diğerini de kırarsam Seda beni

kapıdan içeri sokmazdı işler ona kalır diye. Aslında fena fikir değildi. Ankara'ya geri dönmek istesem de şu an için dönmeme konusunda sebeplerim vardı.

"Emre Komutan'ım, sizin araba geniş, bir de benimkini alırız," dedi Uğur. Evet, Emre'nin arabası bayağı genişti. Adamda boy var, normal yani.

"Olur Uğur."

Emre arabasının kapılarını açarak cevap verdiğinde ben de bir adım attım yanına doğru. Aynı anda kapıyı açar açmaz Gediz ön koltuğa oturmuştu bile. Öyle hızlı hareket etmişti ki, şaşkınlıkla ayağım havada kaldı. Emre sinirle Gediz'e bakarken o arabayla gitmek ölüm gibi gelirdi bana artık. Ben de yavaşça geriye doğru dönüp Uğur'un arabasına adımladım.

"Uğur sen benim arabayı al, ben seninkini alırım." Emre'nin sesi tam arkamdan geliyordu. Uğur bir bana bir Emre'ye bakıp omuz silkti.

"Tamamdır," dedi başını eğerken. Gülüyor muydu o?

"Öne geç." Yanımdan geçerken bana doğru konuştu. Uğur'un attığı anahtarı tutarken hiç zorlanmadı. Zaten arkaya oturmak gibi bir niyetim yoktu benim de. Bu Emre'de sadece kurtluk değil tilkilik de vardı bence.

"Nereye gidiyoruz?" dedim arabanın kapısını açıp öne oturduğumda. Emre sürücü koltuğuna geçmiş, arabayı çalıştırmıştı. Arka kapılar açılmış, Semih ve Ercan yerleşmişti.

"Bizim hep gittiğimiz bir mangal evi var kırsal tarafta, etleri çok iyidir. Genelde yol üstü olduğundan yolculuk yapanlar için uğrak bir yer." Emre beğeniyle bahsettiğinde sık sık gittiklerini düşündüm.

"Kendin pişir kendin ye tarzında mı?" diye sordum isminden dolayı. Genelde kırsal tarafında olan böyle mangal yerleri eti kendi veriyor, pişirme işini müşteriye bırakıyordu. Ankara'da da vardı böyle yerler.

"Hayır, ocakbaşı tarzında." Emre gülümseyerek cevapladığında heyecanlanmıştım.

Hayatımda hiç ocakbaşına gitmemiştim ama üniversitede Adanalı bir arkadaşım çok övgüyle bahsetmişti. Merak ederdim ben de, bugüne kısmetmiş artık. Adana'da, yerinde yemesi daha başka olurdu tabii. Arkada oturan sessiz yolculara doğru baktım. Bir şey demeyeyim diyordum ama Semih'in boyundan dolayı bacakları karnına yapışmıştı neredeyse. Kafası tavana değiyordu adamın üstelik.

"Keşke sen öne geçseydin Semih." Hâline gülmek istesem de ayıp olacağını düşündüm. Cidden iki büklüm duruyordu 1.95'lik adam.

"Canımı seviyorum ben Gamze Hocam." Semih imayla konuşup bir bana bir de Emre'nin oturduğu koltuğa baktı.

"Neden ki?" Merakla sorduğumda Ercan araya girdi.

"Komutanım arabayı biraz hızlı kullanıyor da ondan bahsediyor bizimki," dedi Ercan ve kaşlarını kaçıp Semih'e baktı. Bazı yerlerde çok büyük potlar kırsa da arada arkadaşlarını da topluyordu Ercan. Araba ana yoldan ayrılıp topraklı yola çıktığında önüme döndüm ve yol boyu radyodan çıkan müzik dışında kimseden ses çıkmadı.

Mangal evine geldiğimizde buraya gerçekten bayıldım. Yol kenarında iki katlı ahşap ev, çevresindeki ağaçlara asılan renk renk dilek fenerleri ile aydınlatılmıştı. Yüksekte kaldığı için kar burada biraz daha fazlaydı. Önünde dört beş masa bulunan bir verandası vardı. Birkaç basamakla verandaya çıkılırken, ahşap korkulukları manzarayı izlemek için gayet uygundu. Bu havada dışarıda durulmazdı ama yazın çok güzel limonata içilip kitap okunurdu burada.

"Beğendin mi?" dedi Emre arabayı park edip yanıma geldiğinde. Diğerleri içeriye girmek için ilerlerken onun gelmesini beklemiştim.

"Bayıldım." Gülümseyerek etrafa bakarken ilerlemeye başladık.

Diğerlerinin yanına gittiğimizde hepimiz tamamdık. İçeri geçtiğimizde oldukça sıcak olduğunu hissettim. Burnuma mis gibi et kokuları geliyordu, fena acıkmıştım. Sağ tarafta, ortada büyük bir ocak vardı. Bu normal ev ocakları gibi değildi. Altında yanan kömür ateşi vardı ve üstündeki davlumbaz ortaya çıkan is kokusunu çekiyordu.

Üstünde çeşit çeşit kebaplar pişiyordu, görsel bir şölendi resmen. Etrafa baktığımda, yarı yarıya doluydu masalar.

"Hoş geldiniz komutanım," dedi orta yaşlarda bir beyefendi yanımıza geldiğinde. Adam elini uzattığında, Emre elini sıktı. Benden biraz kısa, saçları kırlaşmış, hafif göbekli birisiydi. Gerçi ben de böyle bir yerde çalışsam göbek yapardım.

"Hoş bulduk Sami abi, bize sekiz kişilik bir masa ayarlar mısın?" Tahminimde haklıydım. Emre, Sami abiyle oldukça samimiydi. Buraya sık geliyordu. Gerçi bekâr adamdı, yemek yapanı da yoktu. Dışarıdan yemeye alışmıştır.

"Üst kat boş, rahat edersiniz, oraya geçin."

"Tamam abi," dedi Emre onaylayarak.

Girişin sağında bulunan ahşap basamaklara ilerledik. Yukarı çıktığımda iki masayı birleştirip uzun bir masa yaptılar. Gediz ve Emre'nin birbirine olan bakışları ortamı ve beni gittikçe geriyordu. Montlarımızı çıkartıp kenarda duran askılığa astık. Herkes yerine oturunca en sonunda siparişleri verdik. Emre bir yanımda, Gediz bir yanımda oturuyordu. Bugün yine inanılmaz şanslıydım. Gediz'den uzak durmak için sandalyemi biraz daha Emre'ye yakın tutmuştum. Gediz ise bunu umursamamış, biraz daha yaklaşmıştı.

"Sandalyeni çek biraz," dedi Emre dibime kadar girmiş Gediz'e bakarak. O bakışların hedefi olmak istemezdim.

"Ben gayet iyiyim." Gediz rahat bir tavırla geriye yaslandı.

"Sana çek dedim." Üstüne basa basa konuştuktan sonra ayağa kalktı Emre. Olay çıkacağına adım gibi emin olduğum için ben de ayağa kalktım.

"Emre, bana lavabonun yerini gösterir misin? Elimi yıkamam gerekiyor," dedim koluna dokunarak.

"Tamam," dedi Gediz'deki sinirli bakışlarını çekerek.

Merdivenlere ilerlediğimde arkamdan geleceğini biliyordum. Aslında içeriye girdiğimizde etrafa bakarken kasanın arkasında kalan

tuvaletleri görmüştüm. Amacım el yıkamak değildi zaten. Alt kata indiğimizde kolundan tutup nereden bulduğumu bilmediğim bir cesaretle Emre'yi kapının önündeki verandaya çıkarttım.

"Sana söylemem gereken bir şey var." Emre'nin gözlerine bakarak kurduğum cümleyle derin bir nefes aldım.

"Dinliyorum," dedi gözlerimin içine bakmaya devam ederken.

"Gediz ve benim beş yıl önceki tanışmamız sadece kız kardeşi Ceyda ile sınırlı değildi."

BÖLÜM 27

"Burada konuşulacak konu değil bu Gamze. Daha önce tanıştığınızı Gediz ile burada karşılaştığınızda zaten söylemiştiniz ama sanırım daha ilerisi var." Emre gözlerimin içine bakarak bir şeylerden emin olmaya çalışırken, başımı salladım onaylayarak.

"Evet ve ben sana anlatmak istiyorum," dedim kararlılıkla sözlerimin arkasında dururken.

Artık içimde tutmak ya da saklamak istemiyordum. Bunun bir nedeni Gediz'in de içinde bulunacağı gruba ders vermem, ikincisi Emre'den ciddi anlamda hoşlanmamdı. Eğer Emre'de o ışığı görmeseydim bunu anlatma gereği kesinlikle duymazdım. Şimdiyse aramıza girecek olan ihtimalleri ortadan kaldırarak başlayacaktım işe. Emre'yle konuşup Gediz ile olan geçmişimden ve nasıl bu hale geldiğimizden bahsedecektim.

"Yemekten sonra benim evimde bir kahve içelim mi?" Dışarıdan bakılınca çok yanlış anlaşılacak bir durum olabilirdi ama ben Emre'ye bu konuda güveniyordum. İkimiz de yetişkin insanlardık ve bunu geri çevirmek olayları daha karmaşık bir hale sokabilirdi.

"Tamam ama kahveleri ben yaparım." Şartımı öne sürdüğümde nedenini iyi bildiği için sorun edeceğini sanmıyordum.

"Merak etme Nuri Alço tarzından ilerlemiyorum, gazoz yerine kahve sunarak," dedi gülerken.

"Sadece zehirlenip diğer tarafı boylamak istemiyorum. Henüz erken bence." Yaptığı imaya gülerken yüzünde gözlerimi gezdirdim. Güzel gülüyordu.

"Evet, çok erken," dedi Emre de.

Yine yoğun ve delici bakışlar yerini almış, gülerken kısılan gözleri kalbimi sıkıştırmıştı. Bu adamın benim üzerimdeki etkisinden bence hiç haberi yoktu. Eğer olsaydı, ya sürekli güler beni kalpten götürürdü ya da hiç gülmez, beni böyle kendine hayran bakarken göremezdi. Sanırım farkında olmaması daha iyiydi, doya doya gülüşünü izlemek çok güzeldi. Ellerime baktığında benim de bakışlarım ellerime kaydı, üstü kızarmıştı.

"İçeri geçelim hadi, hava soğuk."

Başımı çevirip gecenin karanlığına bakarken Emre'nin sözlerini doğrulamak istercesine rüzgâr esti. O söyleyene kadar farkında bile değildim havanın soğukluğundan. Üstümüzde mont bile yoktu ama dışarıda oturmak isteyenler için elektrikli ısıtıcı vardı kapının iki yanında.

"Olur," dedim ben de onaylayarak. Emre ile birlikte tekrar üst kata çıktığımızda herkes kendi arasında sohbet etmeye başlamıştı. Emre ve Gediz arasında oturacak olmak beni yeniden germeye başlamıştı.

"Uğur, yana kay," dedi Emre işaret ederek.

"Tamam." Uğur itiraz etmeden yerinden kalkarak biraz önce Emre'nin oturduğu yere oturdu.

Emre'nin diğer yanında Gediz oturuyordu ve onun yanına oturması da sorundu. Uğur bunun yerine Emre'nin oturduğu yere geçti. Gediz'in yanında artık Uğur oturuyorken, Emre -garantilemek içindi sanırım- Uğur'un yanına oturdu ve ben de onun yanına geçtim. Derin bir nefes alıp masada konuşulan konuları dinlemeye başladım. Biraz önceki gerginlik göz ardı edilmiş, sineye çekilmişti. Biraz sonra yemek servisi başladı ve acısız urfa önüme geldi. Herkes adana söylemişti, üstelik bol acılı. Bu girişin bir de çıkışı vardı onlar için.

Ben tabağa, tabak bana bakıyordu. Kebap oldukça uzun olan bir şişe geçirilmişti. Sağ elim askıda olduğu için sıkıntı çekecektim sanırım. Birden önümden alınan tabakla şaşkınca baktım.

Emre önüne aldığı tabağımdaki kebabı önce usta bir hareketle şişten çıkartıp sonra da tek lokmalık parçalar hâlinde bıçak yardımıyla böldü. Yanındaki pideyi de parçalara ayırıp tabağımı önüme geri bıraktı. Ona gülümserken göz kırptı bana. Bu hareketi çok hoşuma gitmişti.

"Afiyet olsun," diyerek başladı herkes.

Üstümde hissettiğim gözlerle masaya baktım. Herkes yemeğini yiyordu kendi hâlinde. Gediz ile göz göze gelince hızlıca bakışlarımı çektim. Birkaç saniye bile olsa gözlerindeki kızgınlığı görmüştüm. Tabağıma bakıp başımı kaldırmadan yemeğime odakladım.

"Gamze Hocam, evlenmeyi düşünüyor musunuz?" Sercan'ın sorusuyla ağzımdaki lokma boğazıma takıldı. Öksürürken önümdeki ayran dolu bardağa uzandım. Birkaç yudumun ardından derin bir nefes aldım.

"Oğlum Sercan, soracağın soruyu si-" derken Semih'e sert bir ses durdurdu. "Semih!" dedi uyarırcasına Emre.

"Seveyim diyecektim komutanım." Devamında boğazını temizleyip azar yiyen çocuk gibi omuz silkti Semih.

"İyi misin?" dedi Emre bana dönerek. Gözleri endişeli bakıyordu, ses tonu biraz öncekine göre yumuşaktı.

"İyiyim, fazla çiğnemeden yutmaya çalıştım, büyük geldi lokma sanırım." Peçeteyle ağzımı yavaşça silip birkaç kere daha boğazımı temizlemek için hafifçe öksürdüm.

"Hocam kusura bakmayın birden sordum," dedi Sercan mahcupça.

"Sorun değil Sercan. Yirmi beş yaşındayım, elimde bir mesleğim de var ve evet, karşıma fikirlerimin uyuşacağı, sevebileceğim birisi çıkarsa neden olmasın?" Net bir cevap vermiştim bence. Bir yandan da tabağımda artık kendinden geçmiş, 'ne olursun ye artık, tabağa yapıştım' diyen kebap ile bakışıyorduk.

"Hocam, arkadaşınız falan varsa tanıştırırsanız çok makbule geçer." Normalde bu tür sohbetlere alışık değildim ama Sercan'ın soruş tarzı cevaplama isteği oluşturuyordu. Üstüne bir de boşboğaz olması onu gerçekten komik kılıyordu.

"Arkadaşlarımdan birisi evli, çocuğu var. Diğeri nişanlı, bekâr olan iki arkadaşım var." Gülümseyerek ona doğru dönüp konuşmuştum.

"Aman deyim hocam, sonra sizin başınız belâya girer," dedi Uğur gülerek. Sanki bildiği bir şey vardı da onu ima ediyordu.

"Neden? Çok mu çapkınlar?" Bakışlarımı hepsinin üzerinde gezdirdim, Gediz'i es geçerek. Daha doğrusu Emre'yi merak etmiyor değildim.

"Ne çapkını hocam dağ başında?" dedi Semih de itiraz ederek.

"*Dağ başında aşk* olmaz mı?" Gülümseyerek sorduğumda sorumun sahibi yanımdaydı aslında.

"Olmaz mı, hem de en güzelinden olur." Emre bana dönerek beklediğim cevabı verdiğinde bakışlarımız buluştu.

"Hazan ve Eylül mü evlenmedi daha?" dedi Gediz. Emre'den çektiğim bakışlarımı önümdeki ayrana odakladım. Bardağımı elime alıp kısaca cevapladım. Her ortamın içine limon sıkıyordu ve ben bu gece tatsızlık çıksın kesinlikle istemiyordum.

"Evet, onlar."

"Siz önceden bayağı yakından tanışıyordunuz herhâlde?" diyen Uğur ile ortamda sessiz bir gerginlik oldu. Elimdeki bardağı masaya bıraktım yavaşça. Gediz'in gözlerinin üzerimde olduğunu bilerek başımı kaldırıp Uğur'a baktım.

"Evet, beş yıl önce tanışmıştık, Gediz'in kardeşi ile aynı üniversiteye gidiyorduk o zamanlar. Zaten bunları tanıştığımız zaman söylemişti Gediz." Uğur'un ne yapmaya çalıştığını o an gerçekten anlamadım. Daha önce, yılbaşı gecesi de Gediz ile ilgili sorular sormuştu bana.

"Kalkalım mı?" Emre sessizliği bozarak sorduğunda, herkes onayladı. Sandalyeden kalkıp montumu almak için hareket ettiğim

zaman Emre benden önce davranmış, giymem için montumu tutmuştu.

"Teşekkür ederim." Tek kolumu geçirip diğerini omzumun üstünde bıraktım. Bu ince davranışları, benim için çok önemliydi. Beni önemsediğini bana hissettirmekten çekinmiyordu.

"Rica ederim."

Merdivenlere doğru ilerlediğimde bir yanımda Emre diğer yanımda Semih vardı. Kendimi korumaları tarafından çevrilen ünlüler gibi hissettim. Gerçi hepsi uzun boylu, yapılı adamlardı. Merdivenlerden inip çıkışa yöneldiğimizde aklıma hesap geldi. Masaya hesap gelmediği için çıkışta ödeyecektik sanırım.

"Hesabı nasıl ödüyoruz?" dedim. Çünkü kimse kasaya yönelmemişti henüz.

"Herkes yediğini ödüyor genelde hocam ama bu sefer komutanım ısmarladı yemeği." Sercan, gülerek başıyla Emre'yi işaret ettiğinde ben de yanımda duran adama baktım.

"Teşekkür ederim, ilk maaşımı alınca benim de sana sözüm olsun." Samimi bir şekilde resmen Emre'yi yemeğe çıkarmak istediğimi söylemiştim.

"Sen bir başla da bakarız," dedi çok da inandırıcı olmayan bir şekilde, geçiştirir gibi. Beni mi yoksa hesap ödemeyi mi geçiştiriyordu görecektim artık. Umarım hesap ödemedir.

"Dursun, hiç sesin çıkmadı bugün, bir sorun mu var?" Gerçekten de Dursun yemekte pek konuşmamış, sessizce yemeğini yemişti. Emre'nin gözünden bir şey kaçmıyordu sanırım.

"Komitanum, benum Nazli mesaj atmiş. Bu hafta istemeye geleceklerimiş bizum köyün muhtarunun uşağı Kazim'a." İçini çekerek gözlerini uzaklara çevirdi.

Anlaşılan ortada sıkıntılı bir durum vardı. Dursun ve Nazlı konuştuğuna göre aralarında bir ilişki var demekti. Nazlı'nın ailesi bu durumu bilmiyor olabilirdi. Seçenekler çoktu aslında bu durumda.

İki taraftan birinin ailesi de istemiyor olabilirdi. Sessiz kalıp sorunun ne olduğunu öğrenmek için konuşmalarını dinledim.

"Sen bu kızı istemeye gitmedin mi? Ne oldu o iş?" Emre elini Dursun'un omzuna koyarken, ben de bir kısmını öğrenmiş oldum.

"Gittuk, anası askere kiz vermam, orda burda dolaniysun, kizumu tek bırakmam dedu. Ne yapalum komitanum, vatan diyirum anlamiyurlar." Dursun'un hüzünlü çıkan sesiyle ben de üzülmüştüm.

"Tamam, sen geç arabaya şimdi, yarın bir konuşalım bu konuyu," dedi Emre de arkadaşının omzunu sıvazlayarak.

Dursun ile aynı yaştaydık, Emre ile iki yaş olduğu için aramızda, Dursun'a abilik yapıyordu ve bunda oldukça başarılı gibiydi. Üstelik bu durum oldukça zordu, sevdiği kızın ailesi tarafından istenmiyordu sırf mesleği yüzünden. Böyle düşünen insanlar az olsa da maalesef vardı. Abim de askerdi ve böyle bir şey başına gelse çok üzülürdüm. Gerçi Seda'nın ailesi istememek bir yana, neredeyse abimi bulduğu için göbek atacaklardı.

"Üzüldüm hâline," dedim Dursun gidince, içime derin bir nefes çekerek.

"Herkes asker eşi olamaz, zordur. Bak sen de görüyorsun, en yakın örneği abin ile Seda. Abin görevdeyken Seda doğum yapsa, abin görevi yarıda bırakıp gelemez. Bu mesleğin zoru dağ, bayır, zorlu şartlar, pusu olsa da insanı en çok zorlayan ev hasreti aslında."

Arabaya ilerlerken Emre'nin sözlerini düşündüm ve çok haklıydı bu konuda. Abimin aylarca süren gittiği görev olmamıştı ama yine de iki hafta ile bir ay arasında değişen görevlere çıktığı olmuştu. Bu süre içinde ondan çok az haber alıyorduk ve endişe ediyorduk. İlk ayrı kalışımızda ne kadar üzülmüştük annemle. Merak etmiştim bir yandan da, Emre de böyle uzun süreli görevlere çıkıyor muydu?

"Emre, anahtar sizde kalmış." Uğur yanımıza geldiğinde, Emre cebindeki anahtarı çıkartıp Uğur'a verdi. Kendi arabasına geçtiğinde ben de yanına ilerledim. Gediz yoktu bu sefer, öne geçip oturdum.

"Semih nerede?" dedi Emre arkaya bakarak. Ercan, Dursun ve Sercan vardı, yan yana oturmuşlardı.

"Uğur'un arabasında öne geçti komutanım. İç organlarım birbirine geçti diyordu." Ercan gülerek durumu anlattığında gülümsememi bastırdım.

"İç organlarını severim onun." Emre sessizce söylenirken önüme döndüm.

Arabanın konsolundaki saate baktığımda on olduğunu gördüm, yol yarım saat sürüyordu. Araçta sessizlik oluşurken radyoyu açmak için hareketlendim. Çıkan şarkı ile kanalı değiştirmeyi bırakıp geriye yaslandım. Karanlık, yol kenarında ikili şerit hâlinde yanan lambalarla aydınlatılmıştı.

"Sever misin?" diye sordu Emre bana bir bakış atıp. İçeriyi Müslüm Gürses'in *Adını Sen Koy* parçası doldururken.

"Kim sevmez ki?" Müslüm Gürses'in birçok şarkısını dinliyor ve seviyordum.

"Komutanım, geçen kış rakı balık sofrası yapmıştık karda. Bu sene de yapalım, siz izin alırsınız Cahit Üsteğmen'den," dedi Sercan. Müslüm Gürses şarkıları denilince akla ilk rakı sofraları geliyordu galiba onlar için.

"Oğlum daha yeni baskın yedik, akıllanmazsınız siz. Bir süre toplu etkinlik yok dedi Haşim Albay tedbir amaçlı." Tedbirler arttırılmış, önlemler alınmıştı Emre'nin söylediklerine göre.

"Tamam komutanım." Sercan hoşnutsuz bir ses tonuyla kabullendi.

Kimse bu durumdan memnun olmasa da gerçekten büyük bir olay atlatılmış ve çok az bir hasarla çıkmışlardı. Bu hasarın birazını ben alsam da kendi adıma mutluydum daha kötüsü olmadığı için. En azından yaralı olarak kurtulmuş, bu olayı ucuz atlatmıştık. Lojmanlara giriş yaptığımızda herkes arabalardan inip otoparktaki kendi arabasına yöneldi.

"İyi geceler," dileyerek ayrıldılar.

"Gamze, seni eve bırakırım ben." Gediz'in sesiyle arkamı döndüm ve halen beklediğini gördüm. Emre, evin anahtarlarını arabada bırakmıştı, alıp gelmesini bekliyordum.

"Gerek yok." Kısaca, soğuk çıkan sesimle konuştum.

"Geldim, gidelim."

Ne zaman geldiğini hiç anlamadığım Emre, elini belime koyarak beni hafifçe öne doğru çekti yürümem için. Belime değen sıcak eli ile vücudum gerilirken, Emre'nin bunu içsel bir sahiplenme hissiyle mi yaptığını merak ediyordum.

"İyi geceler. Derslerde görüşürüz artık bol bol hocam," dedi Gediz yanımdan geçerken. Emre yanımdaydı ve bir anda yok oldu. Hızlıca Gediz'in karşına geçip durdu.

"Bana bak Gediz, sesin çok çıkıyor bu ara. O sesini kısmamı istemiyorsan ayarına dikkat et."

Gediz'in karşısında dururken sinirli bakışlarını ona dikmişti. Elleri yumruk olmuş, her an saldırıya hazır gibi duruyordu. Gediz'in ne kadar pislik birisi olduğunu bildiğimden, Emre'yi geri çekmek istedim.

"Emredersiniz komutanım!" Ben daha hareket edemeden Gediz geri adım attı asker selamı vererek. Ama bunu ciddi bir şekilde değil de lakayt bir tavırla, dalga geçiyor gibi yapmıştı. Sonra da gözleri beni buldu ve o gözlerde gördüğüm şey beni ürküttü. Arkasını dönüp kendi arabasına ilerledi.

"Gidelim," dedi Emre beni bekleyerek.

Yanına ilerlediğimde yürümeye başladık. Ne diyeceğimi gerçekten de o anda bilmiyordum. İkimiz de ayağımızın altında artık erimeye başlamış karın ıslak sesleriyle yürüdük. Telefonumu çıkartıp saate baktım, on bire geliyordu artık. Epey geç olmuştu.

"Ben bir abime haber versem aslında iyi olur." Emre'ye döndüğümde başını salladı. Abimi aradım, uzunca çalan telefon açılmamıştı.

"Uyudu herhâlde, bir yarım sonra beni bırakır mısın?" dedim çok da geç olmasını istemeyerek.

"Olur tabii."

Emre'nin evine geldiğimizde, evin kapısını açarak geri çekildi geçmem için. İçeri girdiğimizde evin bir önceki gelişime göre daha derli toplu olduğunu gördüm. Büyük bir gelişme vardı ya da gerçekten ben kötü bir ana denk gelmiştim. Emre'nin o halleri aklıma gelince gülümsedim.

"Tek elle yapabilecek misin kahveyi?" Sorusuyla ona doğru döndüm, tek kaşını kaldırmıştı.

"Biz kadınlar istediğimiz zaman her şeyi yapabiliriz." Göz kırptıktan sonra üstümdeki kabanı çıkartıp koltuğa çantamla birlikte bıraktım. Emre de üstündeki kamuflajın ceketini çıkarttı.

"Ben bir üstümü değiştirip gelsem iki dakika?" Mahcup bir ifadeyle bakınca beni tek bırakmak istemediğini anladım. Sonuçta ev sahibiydi.

"Tabii, ben de o ara kahveyi yaparım," dedim omuz silkip.

Ben mutfağa geçerken, Emre odasına geçti. Geçen sefer geldiğimde bütün malzemeleri kendim yerleştirdiğim için bulmam zor olmadı. Hızlıca iki kişilik yaptığım orta şekerli kahveyi fincanlara pay ederken Emre geldi. Mutfak masasına fincanları bıraktım ve Emre ile karşılıklı oturduk.

"Bir kahvenin kırk yıl hatırı var derler. Seninle kırk yıllık bir hatıra bu kahveyle birlikte dahil oluyoruz. Şimdi bana en başından anlat bakalım, Gediz ile bu hatıra nasıl dahil oldun?" dedi Emre gözlerimin içine bakarken. Gözlerime bakarken bir şeyler aradığını biliyordum ve ben ona aradığı şeyi sadece sözlerimle değil, hislerimle de belli edecektim.

BÖLÜM 28

"Ceyda ile üniversite ikinci sınıfta tanıştık, yatay geçişle başka bir ilden transfer olmuştu. Çok cana yakın ve güler yüzlü bir kızdı. Çok iyi anlaşıyor, vizelere beraber hazırlanıyorduk. Ailemle birlikte Ankara'da yaşadığım için Eskişehir'e günübirlik gidip geliyordum. Ceyda ise ailesiyle Eskişehir'de kalıyordu. Hafta sonu Ceyda ile Ankara'ya geldik, pazartesi çok önemli bir dersin sınavı vardı." Geçmişe dönüp o günleri hatırlamak garipti. Ceyda'yla ne kadar yakındık, çok şey paylaşmıştık birbirimizle. Önümdeki kahveden bir yudum alarak bakışlarımı masaya sabitledim. O günlere tekrar dönmüş gibiydim.

"Sonra ne oldu?" Emre'nin sorusuyla dalıp gittiğim yerden çıktım.

"Gediz birkaç günlüğüne şehir dışına çıkmış, eve gelip Ceyda'yı bulamayınca bayağı sinirlenmiş. Mahalleden birkaç kişi de emin misin arkadaşında olduğuna falan deyip buna gazı verince soluğu Ankara'da, bizim kapının önünde aldı. Ceyda her ihtimale karşı annesine bizim evin adresini vermişti." Derin bir nefes alıp beş yıl önce yaşananları hatıralarımdan çıkarttım. Emre'ye baktığımda dikkatli bir şekilde beni dinliyordu. Anlatmaya devam ettim.

"Kapı kırılacak gibi çalıyor, gecenin yarısı olmuş. Bizimkiler de köye gittiler rahatsız olmayalım diye, iki genç kızız sonuçta, yaşımız da yirmi. Amcamlar bir alt sokakta oturuyordu o zamanlar, telefona sarıldım amcamı arayacağım, çıkıp gelsin diye."

Nasıl korktuğumu tekrar hatırlayınca bedenim ürperdi. Ceyda eline mutfaktan aldığı bıçakla geldiğinde, kapıdaki adam içeri girecek diye ödümüz kopmuştu. Telefonla tam aramak üzereydim ki sonucunda kapıdaki kişinin kim olduğunu öğrenmiştik.

"Ceyda, diye bağırdı biri. Ceyda hemen bıçağı vestiyere bırakıp, abi diyerek açtı kapıyı. Arkasında ben vardım, üstümde pijamalar, nasıl sinirliyim ama adamı bir kaşık suda boğacak durumdayım. Sonra tabii durumu anlattı Ceyda, sakinleşti Gediz." Ceyda'yı bir daha ona haber vermeden şehir dışında bir yere gitmemesi için uyarmıştı.

"Eve mi girdi?" Emre'nin kaşları çatılırken, başımı iki yana salladım.

"Tabii ki eve almadım. Kapının önünde konuştular, sonra da geri döndü Eskişehir'e. Ama sonra," dedim cümlemi yarıda bırakıp Emre'ye bakarken. "Sonra ne oldu?" dedi Emre masanın üstündeki eli yumruk olurken, ses tonu sert çıkıyordu.

"Sürekli Ceyda'yı almaya gelmeye başladı okuldan. Ne zaman görüşsek dışarıda, peşimize takıldı. Bakışları ve tavırları beni rahatsız etmeye başladığında Ceyda ile konuştum. Bana dedi ki," durup derin bir nefes daha aldım, masadaki soğumuş kahvemden bir yudum daha aldım ve devam ettim. "O gün 'Abim sana âşık oldu Gamze,' dedi bana." Emre'nin gözlerine baktığımda yeşiller alev almış, önüne çıkacak her şeyi de yanına alıp yakacak kadar öfkeye bulanmıştı. Bir söz söylesin diye bekledim, sustum.

"Peki sen? Sen de sevdin mi onu?" diye sordu Emre zorlukla dökülürken kelimeler dilinden.

"Hayır, sevmedim."

Gerçekti, hiçbir zaman Gediz'i sevmemiştim. Emre'nin omuzları gevşerken, rahatladığını anladım. Gediz'in elinde koz bırakmamak için söylemem gereken iki cümle daha vardı ve ben zorlukla yutkunarak o iki cümleyi söyledim.

"Ama denedim. Onu sevmeyi bir zamanlar gerçekten istedim." Boğazıma oturan yumruyla konuştuğumda bütün bunlara bir açık-

lık getirmek istedim. Emre'nin gözleri aniden masadan kalkıp beni buldu, bunu beklemiyormuş gibiydi.

"Nasıl?" dedi şaşkınlıkla, gözlerinde hayal kırıklığı vardı. Onun da beklemediği bir şeydi ve ileri de bir zaman diliminde bu ortaya çıkarsa yalan söylemek ya da pişman olmak istemiyordum.

"Sevgili olmadık ama bir iki kez yemeğe çıktık, sohbet ettik. Ben uyuşmadığımızı düşünüyordum, en sonunda onu karşıma alıp konuştum. Kalbini kırdım ama elimden gelen bir şey yoktu. Bir daha Gediz ile hiç karşılaşmadım. O günden sonra, yılbaşı gecesine kadar." Hızlıca sonuca gelip anlatacaklarımı bitirdim. Arkama yaslanıp Emre'nin bu konuşmayı sindirmesini bekledim.

"Sana herhangi bir zarar verdi mi ya da rahatsızlık boyutunda?" dedi Emre. O da farkındaydı Gediz'in tavırlarının.

"Bu sefer daha kararlı beni ikna etme konusunda. Onda tuhaf bir şey var Emre ve bu beni tedirgin ediyor." Sözlerimi açıkça söylerken gözlerine baktım. Gizlemek bana bir şey kazandırmazdı ve ben ileride çıkacak herhangi bir Gediz vakasına en azından Emre'ye karşı dik durmak istiyordum.

"Geç oldu, seni eve bırakayım."

Başka bir şey söylememişti. Düşünmeye ihtiyacı olduğunu anlıyordum. Açıkça benim de düşünmeye ihtiyacım vardı. O an fark ettim ki masanın üstünde duran kahvesine hiç dokunmamış, ayağa kalkmadan önce de tek dikişte içmişti. İkimiz de kalkarken bunun anlamını sorguladım kendi içimde.

"İlaçlarını içmeyi unutma eve geçince." Emre gayet sakin bir şekilde beni düşündüğünü belli ederken tebessüm ettim. Kabanımı yine giymem için tuttu. Giydikten sonra da kendi kabanını giydi ve evden çıktık.

"Unutmam merak etme, sen de dikkat et kendine," dedim gülümseyerek.

"Merak etme tilkilere yem olmam." Benim gibi o da gülümserken, aramızdaki hava yumuşamış, daha ılımlı bir hâl almıştı.

"Doğru ya, bir nevi kardeşsiniz," dedim kurtluğuna gönderme yaparak.

"Çakallarla kardeş olacağıma tilkileri tercih ederim." Nefesini soğuk havaya verirken tek kaşını kaldırdı. Çakal derken Gediz'i kastettiğini anlamayan yoktur sanırım. Çünkü nedense ben tam da öyle anladım.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum merak ederek. Yavaş adımlarla lojmanın içindeki yoldan eve doğru gidiyorduk.

"Seni." Bana bakıp gülümseyerek göz kırptı. Böyle bir şey beklemediğim için gözlerim sonuna kadar açılırken, yanlış mı duydum acaba diye düşündüm.

"Nasıl yani?" Kalbim artık isyan eder gibi atmaya başladığında soğuk havadan derin bir nefes alıp ciğerlerime doldurdum. Emre ile karşılıklı durduk etrafı aydınlatan lambanın altında.

"Ne kadar güçlü olduğunun farkında mısın? Sana bakıyorum, seni görüyorum, seni düşünüyorum ve diyorum ki, gerçekten çok güçlü bir kadın. Seda'ya sabrediyorsun abini sevdiğin için, çıkarsızca herkese yardım etmeye çalışıyorsun, kimseyi incitmemek için çabalıyorsun. Kendini hiç düşünmeden ateşe atacak kadar da cesursun. Aldığın yaraları, acıları bir kenara bırakıp hep umutla bakıyorsun. Hayat dolu olman ve seni böyle ışık saçarken görmek bana iyi geliyor." Nefesimi tutmuş onu dinliyordum ve her cümlesi kalbimin en derinlerine işliyordu. Cidden bu kadar güzel bakar mıydı bir adam?

"Ben çok teşekkür ederim. Bu kadar güzel baktığın ve bu kadar güzel gördüğün için." Kalbimden geçenleri söyleyerek önüme döndüm. Yürümeye devam ederken aramızda bir sessizlik oluştu. "Ben bir daha arayım abimi." Cebimden çıkarttığım telefonumla arama kaydından abimin ismine tıkladım. Uzunca çalan telefon tam kapanacakken açıldı bu sefer.

"Gamze," dedi abim uykulu sesiyle.

"Abi anahtarım yok da kapıyı açar mısın?" Eve gelmiştik neredeyse.

"Tamam, açıyorum şimdi." Telefonu kapattıktan sonra Emre'ye döndüm.

"Sen buradan dön bence, abim kapıyı açıyor şimdi." Birlikte görünmemizin sorun olacağını sanmıyorum ama önlem almak iyidir.

"Olur, iyi geceler," dedi Emre olduğu yerde durarak.

"İyi geceler, yemek için teşekkür ederim." Hafifçe gülümseyip öne doğru bir adım attım.

Başını hafifçe salladı. Evin dış tarafındaki ışık yanınca yürümeye devam ettim. Kapının önüne geldiğimde, abim kapıyı açtı. İçeri girmeden yan tarafıma baktığımda Emre'nin hâlâ orada olduğunu gördüm. Ben içeri girene kadar bekleyecekti sanırım.

"Hadi üşüme," diyen abim ile içeri geçtim ve ayakkabılarımı çıkarttım.

"Hava o kadar da soğuk değildi. Sanırım buraya alışıyorum." Montumu çıkartırken aslında Emre ile birlikteyken o kadar soğuk gelmediğini düşündüm.

"Yemek nasıl geçti?" Salona geçip koltuklara karşılıklı oturduk.

"Güzeldi, hep gittikleri bir mangal evi varmış, oraya gittik," dedim tokadan kurtulan bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken.

"Dikkatini çeken bir şey var mıydı?" Abim tek kaşını kaldırıp açılan uykusuyla sorguya geçtiğinde geriye yaslandım. Yemek öncesini ve sonrasını dikkatlice düşündüm.

"Uğur ne zamandır burada abi?" Uğur'un hain olduğuna emin değildim ama diğerlerinden farklıydı.

"Emre ile aynı sene başladı, iki yıl olacak. Ne oldu, bir şey mi fark ettin?" dedi abim ellerini önünde kavuşturup dikkatini verirken.

"İçlerinden bir tek o fazla dikkatli ve detaycı. Masada ne zaman ona baksam hep birilerini gözlemliyor olduğunu fark ettim." Uğur'un, Gediz hakkındaki yorumundan sonra ilgimi çektiği için fark ettirmeden birkaç defa bakmıştım ona. Her bakışında farklı bir dikkat vardı. Herkesin bir sonrakini adımını hesaplıyor gibiydi.

"Uğur ve Semih diğerlerine göre daha oturaklı ve sakindirler. Emre'nin olmadığına eminim zaten, onu eleyebiliriz," dedi abim. İçime bir ferahlık gelirken, büyük bir yük kalkmıştı üstümden.

"Neden böyle düşünüyorsun abi?" Emre'nin listede olmamasına gerçekten sevinmiştim ama bir yandan da merak etmiştim.

"Emre'nin babası da emekli albay. Ailesinin yarısı asker yarısı polis. Onlar için aile mesleği gibi, ablasının eşi de emniyet müdürü İzmir'de diye biliyorum." Abimin açıklaması benim için yeterliydi.

Emre hakkında bilmediğim o kadar çok şey vardı ki can kulağıyla dinliyordum abimi. Babasının emekli olduğunu söylemişti ama albay olduğunu bilmiyordum. Demek ki genlerinde vardı asker olmak. Ama çok yakışıyordu askeri kamuflaj ona. Bu gece rahat uyuyacaktım, en azından listeden birinin adını daha çıkartmıştım. En çok listeden çıkmasını istediğin kişi Emre'ydi zaten.

"Daldın," diyen abimle kendime geldim.

"Yoruldum abi, ilaçlarımı içip uyuyacağım." Yerimden kalkarken abime öpücük attım.

"Tamam canım, iyi uykular." Abim de yerinden kalkıp odasına doğru ilerlerdi.

"İyi uykular abi," dedim ben de merdivenlere ilerlerken.

Yukarı odama çıkıp iç geçirerek üstüme baktım. Bu kazağı nasıl çıkartacaktım şimdi ben? Valizden aldığım pijama takımımı yatağın üstüne bıraktım. Sonra da askının kolunu indirip omzumun acımasına rağmen düz tutarak kazağın kolunu çıkarttım. Hemen pijamanın kolunu giyip askımı geri taktım. Üstümü de değiştirince derin bir nefes verip yatağın içine girdim. Telefonumun ışığı yandı, ekranda 'Kurt Arıyor' yazısını görmemle elime alıp açtım direkt.

"Sorun var mı diye merak ettim. Geç gittiğin için," dedi Emre telefonu açar açmaz. İlk söylenen şeyler genelde bahane olarak kabul edilirdi bana göre ve Emre'nin bahanesi hazırdı.

"Sorun yok, uyumuşlar zaten. Ben de şimdi yatıyordum." Gülümsememi bastırarak yatağın içinde oturdu.

"İlaçlarını içmedin yine değil mi?" İçini çekerek sorduğunda cevabı biliyordu.

"Unuttum, şimdi içerim," dedim dudağımı ısırırken.

"İlaçlarını iç ve güzelce uyu." Emre küçük bir çocuğa söyler gibi yumuşak bir tonda konuşunca gülümsedim.

"Peki, görüşürüz." Yerimde bir o yana bir bu yana sallanırken, bu adamla telefonda konuşmanın bile beni heyecanlandırdığını fark ettim.

"Görüşürüz," dedikten sonra ikimiz de telefonu kapattık.

Yataktan kalkıp önce masanın üstündeki bardağa su doldurdum ve ardından poşetten çıkarttığım ilaçlarımı içtim. Yatağımın içine geri girdiğimde Emre ile olan konuşmamız sürekli dönüp durdu aklımda. Yatakta kıpırdanıp durdum uyuyakalana kadar. Umarım yeni gün bana güzellikler getirirdi.

Sabah zilin çalmasıyla uyandım. Bir kere çalsa sanırım uyanmazdım ama arka arkaya çalan zil ile sinirle yerimden kalktım. Üstümdeki yorganı atıp yataktan çıktım ve valizin üstünde duran hırkamı giyip aşağı indim. Abim de o sırada kapıyı açmıştı.

"Ne oluyor sabah sabah Ercan?"

Abim de benim gibi sinirlenmişti anlaşılan. Nefes nefese kalmış olan Ercan telaşla konuştu. "Komutanım, Gediz ile Emre Komutan'ım kavga etmiş dün gece. Gediz hastanedeymiş, Emre Komutan'ımı da karakola almışlar," dedi.

BÖLÜM 29

İçime saplanıp kalan sancıyla öylece kalakaldım. Emre karakolda mıydı? Başı ne kadar dertteydi? Gediz yine yapmıştı yapacağını. Emre'yi kim bilir nasıl kışkırtmıştı ki böyle bir durumun içine sokmuştu. Kalbimde sızı oluşurken, aldığım nefesler yetersiz geldi. Gözlerim dolmaya başladığında abimin sesiyle irkildim.

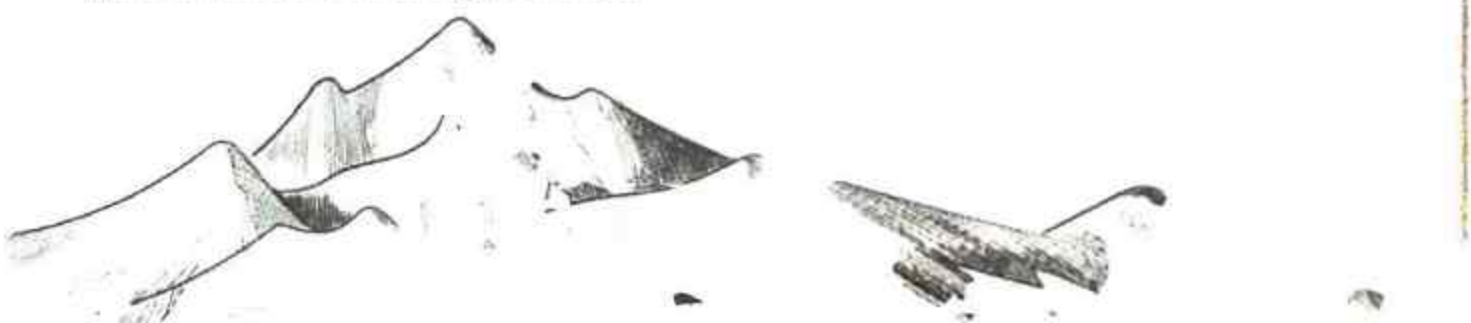
"Nasıl olmuş? Gediz'in durumu nasıl?" Sinirle Ercan'a sorduğunda ben de dikkatle onları dinledim.

"Nasıl olduğunu bilmiyoruz komutanım, yemekten sonra, herkes dağılınca olmuş. Gediz'in burnu kırılmış, onun dışında fazla bir şeyi yok. Şikâyetçi olduğu için almışlar Emre Komutan'ı da." Ercan, abime bildiği kadarını anlatırken, Gediz'in bu fırsatı kaçırmayıp Emre'yi şikâyet etmesine hiç şaşırmadım.

"Tamam Ercan, sen birliğe dön. Ben karakola geçerim önce, sonra da hastaneye giderim. Bakalım dertleri neymiş," dedi abim biraz sakinleşerek. Çok fazla hasar olmaması sanırım onu biraz daha rahatlamıştı.

"Bir şey daha var komutanım." Ercan tedirgin bir şekilde konuştuğunda daha ne var dememek için kendimi tuttum.

"Oğlum sabah sabah sabrımı mı deniyorsun? Taksit taksit söyleme şunu!" dedi abim azarlayarak. Sabahın bu saatinde böyle uyandığından zaten sinirleri gerilmişti.

"Gediz, şikâyetini Askeri Mahkeme'ye taşıyacakmış. Cezasını çeksin, yanına kalmayacak, diyormuş." Abimin bağırmasından sonra tek seferde olayı anlatmıştı Ercan.

"Hay ben sizin edeceğiniz kavgayı. Neyse, sen git başka bir şey yoksa," dedi abim. Arkası bana dönük olduğu için ikisini de tam göremiyordum.

"Yok komutanım. Askeriyeye geçiyorum şimdi." Ercan ve abim konuşmasını bitirince kapı kapandı.

Gediz sınırını fazlasıyla aşmıştı. Bana söyledikleri umurumda değildi ama benim yüzümden Emre ile uğraşması bardağı fazlasıyla taşırmıştı. Üstelik Emre'ye her şeyi daha yeni anlatmışken bunların olması hiç iyi olmamıştı. Şimdi karakolda olduğunu düşünmek bile içimin sıkıntıyla dolmasını sağlıyordu.

"Gamze, uyandın mı?" Arkasını dönen abimle göz göze geldik.

"O sese uyanmamak pek mümkün değildi abi. Sorun mu var?" Pek de umurumda değilmiş gibi sormuştum.

"Gediz'le Emre kavga etmişler. Bir anda ne olduysa, ikisi de düzgün çocuklardı," dedi abim başını iki yana sallayarak. Bu durumdan memnun olmadığı ortadaydı. Bir anda olmadı zaten ama bunu abime anlatamazdım.

"Peki büyük bir şey mi bu?" Gediz'in neler yapabileceğini merak ediyordum. Asıl sorum, Emre'nin üstüne bu kavgayla ilgili daha fazla gidebilir miydi?

"Askeri Mahkeme'ye verirse Gediz, Emre'nin mesleği tehlikeye girebilir ama olay mesai dışında olduğu için pek ihtimal vermiyorum. Yine de bir avukata sormak lazım. Çıkmam gerek şimdi." Abim odasına ilerlerken aklıma gelen fikirle abime seslendim.

"Abi ben de gelebilir miyim?" Ani sorumla birlikte abim yavaşça bana doğru döndü. Askıda olan kolumu tutup olduğum yerde sallandım.

"Sen hayırdır?" dedi abim bana tek kaşını kaldırıp.

"Ağrım var, ilaçlar geçirmiyor, gece uyuyamadım. Doktora daha etkili bir ilaç soracaktım." Bu bahaneyi kullanarak abime yalan söylediğim için içim hiç rahat değildi. Bakışları yumuşarken başını salladı.

"Tamam, hazırlan çıkarız hemen." Beni geri çeviremeyeceğini biliyordum.

Abim odasına geçerken ben de hızla merdivenlere yönelip yukarı çıktım. Kolumdaki askıyı çıkartıp kenara koydum, gece üstüne yatmamak için askıyla uyumuştum. Üstüme siyah bir kazak ve siyah bir kot pantolon giydim. Kolum ağrısa bile hızlı olmaya çalıştım. Üstümü giyince askıyı tekrar taktım. Saçlarımı tarayıp açık bıraktım. Çantamı da alıp telefonumla aşağıya indim. Oldukça hızlı bir şekilde hazırlanmıştım. Abim kapıda beni bekliyordu.

"Geldim abi. Yengem uyuyor mu?" Seda'yı birkaç gündür doğru dürüst görmemiştim ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordum.

"Uyuyor, daha erken. Gece o da pek uyuyamadı, ağrısı vardı. Bebek çok hareket ediyor sanırım ondan."

"Hastaneye gitseydiniz ya ağrısı çoksa." Sonuçta hamileydi, endişe etmiştim.

"Hamileliğin son aylarında normalmiş, bebek hareketlendiği için sürekli yer değiştiriyormuş." Doktor kontrolüne gittikleri için sormuş olmalıydılar. Zaten Seda en ufak şeyde olay çıkarttığı için ağrısı o kadar çok değildi demek, naz yapıyor da olabilirdi.

"Peki abi," dedim uzatmadan montumu alarak.

Emre için zaten yeterince endişe ediyordum ama yeğenimi de düşünüyordum. Seda nasıl birisi olursa olsun sonuçta abimin çocuğunu, minik bir bebeği taşıyordu. En çok müsamaha göstermemin nedeni de buydu zaten ona karşı. Bir can taşıyordu içinde, bu dönemde ne olursa olsun stres ve üzüntü ona iyi gelmezdi. Seda bana bunları hamile olmadan önce yaptırmaya kalksa hayatta bu evde durmazdım ama bir yerde yeğenim diyorum, abim diyorum ve susuyorum.

"Araba evin önünde zaten, hadi." Abim evden çıkınca ben de botlarımı giyip fermuarını çektim ve kapıyı kapatıp çıktım. Önce hastaneye gitmemiz gerekiyordu, evden çıkma bahanesi olarak ağrım olduğunu söylediğim için.

"Abi sen beni hastaneye bırak, zaten işin çok, ben taksiyle dönerim." Emre'nin yanına abimle gidemezdim.

"Seni böyle bırakmak içime sinmiyor," dedi abim koluma keyifsiz bir bakış atarak. Canı bu hâlime fazlasıyla sıkılıyordu. Özellikle yılbaşı gecesi benim gitmek istemediğimi bildiği ve gelmem konusunda ısrar ettiğini hatırlıyor olmalıydı.

"Abi ben hallederim, sen işlerini hallet. Hem sabah sabah kapıya kadar geldiklerine göre önemli bir şey." İkna etmeye çalışarak tebessüm ettim. Umarım ciddi bir şey değildir.

"Tamam prenses ama bir şey olursa hemen arıyorsun ve geliyorum," dedi abim de şartını sunarak.

"Tabii ki." Hızla onaylamıştım.

Yolu izlerken bir yandan Emre'yi düşünüyordum. Konuşmamızın üstünden saatler geçmişti ki Gediz ile aralarında kavga etmişlerdi. Gerçi Emre'nin hasar almaması dayağı Gediz'in yediğini işaret ediyordu. Sonuçta hastanede yatan oydu. Hastanenin önüne geldikten sonra arabadan inip abime el salladım. Abim gidince hızla yakın bir avukat arkadaşımı aradım.

Hastaneden içeri girince yoğun ilaç kokusu karşıladı beni. Koridorda ilerlerken danışma bölümünde durdum. Beklemeden verdiğim isimle bilgisayardan oda numarasına bakıldı. Birkaç dakika sonra asansörle ikinci kata çıkmış, hemşirenin verdiği oda numarasındaki kapıyı tıklatmıştım.

"Gel!"

İçeriden gelen cevapla doğru oda olduğuna emin oldum. Kapıyı açıp girdiğimde, Gediz burnu sarılı bir şekilde yatarken yanındaki sandalyede Uğur oturuyordu.

"Geçmiş olsun." İkisi de beni gördüğüne oldukça şaşırmıştı.

"Teşekkür ederim Gamze. Hoş geldin." Gediz burnundan dolayı boğuk çıkan sesiyle konuşunca ona baktım. Yüzünde sinsi bir gülümseme vardı. Ona gelmeme seviniyordu.

"Hoş geldiniz hocam. Cahit Komutan'ım da mı burada?" Uğur'un sorusuyla birlikte başımı iki yana salladım.

"Abim beni bırakıp gitti, ilaçlarımı almaya geldim ben hastaneye. Gediz'i de duyunca bir geçmiş olsun demek istedim." Uğur'a yalanımı tekrar ettim kısaca. Buraya Gediz için geldiğimi kimsenin bilmesine gerek yoktu.

"Çay kahve bir şey içer misiniz hocam?" Uğur ayağa kalkarak kibarca sorduğunda tebessüm ettim.

"Kahve olur. Uğur, rica etsem bana bir de tost alır mısın? Kahvaltı yapmadım, ilaç içeceğim de." Erken gelmesini biraz daha geciktirerek isteğimi dile getirdim. Yapmam gereken bir konuşma vardı.

"Tabii ki, tost neyli olsun?"

"Fark etmez, neyli varsa." Yeter ki uzun süren bir tost yapma süreci olsun.

Uğur çıktıktan sonra Gediz ile baş başa kaldık. Burnunda tıpa ve burnunun üstünde bandaj vardı, gözlerinin altı kızarmıştı. Dağılmış ifadesi dün gecenin bayağı hareketli geçtiğine işaret ediyordu. Kavga sebebinin bahanesinin ne olduğunu bilmesem de sebebinin ben olduğumu biliyordum. Gediz fena hırpalanmıştı. Sağlam geçirmişti demek ki Emre.

"İlaçlar için gelmediğini ikimiz de biliyoruz. Şikâyetimden vazgeçirmek için mi geldin?" Direkt konuya girdiğinde birkaç adım atıp yatağın biraz uzağında durdum. Ben de konuyu fazla uzatma derdinde değildim zaten.

"Emre'yi Askeri Mahkeme'ye verecekmişsin?" Tek kaşımı kaldırıp sorduğumda o hâline rağmen yüzünde zafer mutluluğu vardı.

"Evet, meslekten, en sevdiği şeyden ayıracağım onu. Tabii sen benim isteğimi geri çevirmezsen durum başka olur." Gediz'in dudakla-

rı kıvrılırken merakla sordum. "Yaa, neymiş isteğin?" dedim duvara yaslanarak umursamaz bir tavırla.

"Emre ile bütün iletişimini keseceksin. Onunla bir daha görüşmeyeceksin." Gediz'in ciddi bir şekilde bana bakarak kurduğu cümleyle bunu yapacağıma emin gibiydi.

"Bu kadar mı? Ben evleniriz falan sanıyordum." Dudaklarımı büzerken hayal kırıklığına uğramış gibi baktım.

"Ben acele etmeyelim demiştim ama o da olur güzelim." Gediz şaşkın ama istekli tavrıyla yatakta öne doğru geldi.

"Hatta biz evlenelim, Ceyda ile de Emre evlenir, *Aşk-ı Memnu*'nun da farklı bir versiyonunu çekeriz. Elimizde yalı yok ama lojmanla idare ederiz artık," dedim iç çekerek. Elimle saçlarımı arkaya attım. Gözlerim Gediz'in bocalayan ifadesini bulduğunda yüzüne karşı kahkaha atmak istedim.

"Ne diyorsun Gamze? İyi misin sen?" dedi Gediz bana kafayı yemişim gibi bakarken.

"Diyorum ki, benim alnımda aptal mı yazıyor? Avukatla görüştüm. En fazla bir gün nezarethanede kalır, ifadesi alınıp serbest bırakılır, dedi. Ayrıca olay mesai saatleri dışında olduğu için Askeri Mahkeme'ye de veremezsin. Şimdi ya şikâyetini geri çeker uslu uslu işini yaparsın ya da bana attığın mesajlar dahil her şeyi abim ve arkadaşların olmak üzere herkese gösteririm. O zaman bak bakalım mahkemeye taciz suçundan vermek nasıl oluyormuş. Ne mesleğin kalır ne de sen kalırsın Gediz." Gözümü karartıp her şeyi ortaya çıkarma pahasına onu tehdit ettim. Kendi silahıyla vurmak nasıl oluyormuş bunu yaşıyordu şimdi.

"Yapamazsın!" Gözlerini kısıp bana inanmamak istercesine başını iki yana salladı.

"Dene şansını!" Arkamı dönüp kapıya ilerlerken bunu yapacağımı ikimiz de biliyorduk. Emre için yapardım.

"Ona bu kadar çok mu değer veriyorsun?" dedi elim kapı kulpundayken.

Cevapsız bıraktım sorusunu çünkü cevapsız kalan sorular kadar hiçbir şey yaralamazdı insanı. Kapıyı açıp çıktım odadan. Kapıyı arkamdan kapattığımda derin bir nefes aldım. Aynı odada onunla baş başa olmak bile fazla geliyordu bana. Uzaklaşmak ve bir daha onu görmek istemiyordum. Birkaç adım atmıştım ki bana doğru gelen Uğur'u gördüm.

"Hocam," diyen Uğur, elinde kahve ve tost ile gelmişti.

"Teşekkür ederim Uğur, zahmet oldu." Bana uzattığı tostu alırken zorla da olsa tebessüm ettim.

"Rica ederim, başka bir isteğiniz var mı?" Diğer elim askıda olduğu için kahve bardağı halen elindeydi.

"Uğur şuraya bırakır mısın bardağı?" Ziyaretçilerin oturduğu bölgedeki masayı göstererek sormuştum. Kahveyi içmeye zaten niyetim yoktu, sadece Uğur'u odadan çıkartmak için kabul etmiştim. Bardağı bırakınca bakışları bana döndü.

"Hocam, Gediz şikâyetçi olacak mı?" Bunu bana neden sorduğunu merak ediyordum ama nedenini sormadım.

"Bilemiyorum, bu Gediz'in kararı ama şikâyetçi olacağını pek sanmıyorum. Sonuçta arkadaşsınız hepiniz, böyle şeyler arkadaşlar arasında olur. Siz daha iyi bilirsiniz tabii bu konuları." Sesimin umursamaz çıkmasına özen göstererek konuşmuştum. Dikkat çekmek isteyeceğim en son şeydi şu anda Gediz hakkında konuşmak. Üstelik arkadaş olmadıkları kesin çizgilerle belirginleşmişti artık.

"Peki hocam, görüşmek üzere." Uğur uzatmadan konuyu kapattığında ben de uzatmak niyetinde değildim.

"Görüşürüz Uğur."

Ben ziyaretçi bölümüne geçerken, Uğur çoktan arkasını dönmüş, odaya doğru ilerlemişti. Odaya girdiğini görünce, ziyaretçi koltuklarında oturan yaşlı bir teyzeye kahvemi ve tostumu verip çıkışa yöneldim. Ziyan olsun istemezdim, nimetti sonuçta.

Şimdi Emre'nin yanına gitmem gerekiyordu. Merkezde bir tane büyük karakol olduğu için bulmam kolay olacaktı. Sorun ise beni içeri

alıp alamayacaklarıydı. Hastaneden çıktığımda, durağın önünde bekleyen taksilerden birine binip merkez karakoluna gitmesini rica ettim. Yirmi dakikalık bir yolculuktan sonra ücretini ödeyip taksiden indim.

Abimin de burada olma ihtimali vardı ve bunu öğrenmenin en iyi yolu aramaktı. Karakoldan ayrılmadıysa da buralarda bir yerde bekleyecektim artık gitmesini. Benim bugün Emre'yi görmem ve iyi olduğunu bilmem gerekiyordu. Yoksa bu gece endişe ederek uyuyamazdım. Telefonumu çıkartıp abimi aradım hemen. İlk çalışta açıldı telefon.

"Abi, ne yapıyorsun?" dedim normal bir şekilde.

"Polisler Gediz'in ifadesini almak için gidiyor, ben de onlarlayım. Hastaneye geldik sayılır, sen neredesin?" Güzel, çoktan ayrılmıştı buradan. Bir daha dönmezdi, ayrıca Gediz'in ifade işi vardı daha arada.

"Hastaneden çıktım, markete geldim bir şeyler almak için. Taksiyle eve geçeceğim alışveriş yaptıktan sonra." Seda ile konuşursa kesin benim evde olmadığımı söylerdi ve alışveriş sırasında karakolda olabilirdim. Bir taşla iki kuş.

"Tamam, dikkat et kendine, çok bir şey de alma. Akşam gelirken alırım ben kalanı," dedi abim beni düşünerek. Tek elle poşet taşımak da zordu.

"Peki abi, görüşürüz." Telefonu kapattıktan sonra adımlarımı karakola yönlendirdim.

Karakoldan içeri girdiğimde içimde büyük bir heyecan vardı. Herkes işinin başında, sürekliliğin devamı niteliğinde bir koşturmacanın içindeydi. Etrafa bakıp boşta olan polis memuru aradım. Masasının başında bilgisayara bir şeyler yazan polisi gördüğümde ona doğru adımladım. Beni fark ettiğinde konuşmaya başladım.

"Merhaba, Emre Kurt için gelmiştim. Dün gece kavga sebebiyle getirilmiş." Direkt durumu açıklayarak konuya girmiştim.

"Evet, nezarethanede kendisi şu anda. Bir saate savcılığa geçiş yapacak." Polis memuru önündeki bilgisayara bakarak konuştuğunda derin bir nefes aldım.

"Kendisini görebilir miyim? Sadece beş dakika, lütfen." Sormaktan başka çarem yoktu, içeri alınmam oldukça zordu çünkü.

"Aileden biri misiniz?" dedi polis bana dönerek.

"Hayır, değilim." Yüzüm düşerken cevaplamıştım.

"Kız arkadaşı mısınız?" diye sordu bu sefer polis. Evet demeyi isterdim ama maalesef değildim. Eğer evet dersem, abimin ya da Emre'nin kulağına gitmesi durumunda rezil olurdum.

"Hayır, ben şey... Öğretmeniyim." Sonunda rahatlarken kendimi ifade edecek bir sıfat bulmuştum.

"Öğretmeni mi?" dedi polis şaşkınca bana bakarak. Çantamdan cüzdanımı çıkarttım ve içinden asker kartımı aldım. Polise uzatıp konuştum.

"Askeriyede öğretmen olarak görev yapıyorum. Üsteğmen Cahit Karademir'in kardeşiyim." Henüz başlamamıştım göreve ama olsundu, sonunda Emre'yi görecektim.

"Peki Gamze Hocam, aslında ziyaretçi yasak aile dışında ama sadece beş dakika."

Polis bey ikna olduğunda tebessüm ettim. Bana uzattığı kartımı, açtığım cüzdana koyup geri çantama attım. İçim rahatlarken kalbimdeki ağrı biraz olsun dindi. Emre'yi birazdan görecektim.

"Teşekkür ederim."

Polis ayağa kalkıp ilerleyince takip ettim. Bir kat aşağı indiğimizde nezarethanenin kilitli kapısını açtı ve ben içeri girince Emre'yi elleri başında, kafasını eğmiş bir şekilde otururken gördüm. Polis geri çıkıp kapının orada beklerken ben de Emre'ye doğru ilerledim. Aramızda demir parmaklıklar vardı.

"Emre," dedim üzgün ve heyecanlı bir sesle. Başını kaldırıp göz göze geldiğimiz anda şaşkınlıkla bana baktı.

"Gamze, sen nasıl buradasın?" Ayağa kalkıp yanıma gelirken inanamıyormuş gibiydi.

"İstersen geri gideyim?" dedim bana bakan şaşkın suratına.

"Yok, hayır, öyle demek istemedim." Hızlıca konuştuğunda gülümseyerek baktım yorgun yüzüne, bütün gece uyumamıştı anlaşılan.

"Sakin ol, gittiğim yok, yani şimdilik. Nasılsın?" Baştan aşağı inceledim onu ama şükür ki hiçbir hasar yoktu. Tahmin ettiğim gibi dayağı Gediz yemişti. Emre'nin üstünde dün giydiği eşofmanlar vardı halen. Savcılığa gitmeden üstünü değiştirirdi sanırım.

"Gayet iyiyim gördüğün gibi. Sen içeri girmeyi nasıl başardın?" Gülümseyerek konuştuğunda gözlerine baktım.

"İlk defa mesleğimi kullandım. Öğretmenin oluyorum ne de olsa," dedim hava atarak. İkimizin de buradan bahsetmemesi, her şey normal gibi davranması garipti. Sanırım psikolojik olarak kabullenemiyorduk.

"Güzelmiş, abin de biraz önce gitti." Oraya hiç girmeseydik iyiydi. Abim bu ziyareti öğrenmemeliydi.

"Haberim var, Gediz'in ifadesini almaya gidiyorlar," dedim onu dikkatle izlerken. İfadesi sertleşirken, elleri yumruk oldu. Emre oldukça sinirlenmişti bir anda.

"Askeri Mahkeme'ye verecekmiş beni. Umarım görüşmedin onunla." Emre sinirli çıkan sesiyle bir adım ileri attı.

"Ondan da haberim var ve görüştüm. Mahkeme falan olmayacak, merak etme. Senden şikâyetçi bile olmayacak." Kararlı çıkan ses tonuma rağmen Emre, bunu Gediz'in kolaylıkla kabul etmeyeceğini biliyordu.

"Sakın senden istediği bir şeyi yapacağını söyleme bana!" İşte bu beklemediğim bir tepkiydi, Gediz'e söver diye düşünmüştüm ama Emre oldukça zeki biriydi. Gediz'in istediği bendim. Sakinliğimi koruyarak cevap verdim.

"Onunla evleneceğim." Üzüntülü çıkan sesimle boynumu büktüm.

"Ne? Ne yapacaksın? Buradan çıkar çıkmaz o hastaneye çıkmamak üzere sokarım onu," dedi parmaklıklara yapışırken. Sanki birazdan parmaklıkları ikiye ayırıp çıkacak gibiydi. Ürkmedim değil.

"Neden öyle diyorsun? Bak bir kız kardeşi var, adı Ceyda, çok iyi kızdır. Onu da sen alırsın, çifte düğün yaparız. Gediz'e de dedim, yalımız yok ama lojman da idare eder." Ben gülerek söylerken Emre benim deli olduğum kanaatine varmış gibiydi.

"Gamze, ne anlatıyorsun Allah aşkına?" Emre sonunda dalga geçtiğimi anlamıştı sanırım.

"Diyorum ki, Gediz de sen de benim böyle bir şeye boyun eğeceğimi nereden çıkardınız? Film, dizi mi çekiyoruz yahu? Gediz'e eğer senden şikâyetçi olursa benim de ondan şikâyetçi olacağımı söyledim, mesaj konusunda," dedim omuz silkerek. Kısasa kısas yapıyordum sonuçta.

"Ne mesajı?" dediğinde Emre, şimdi şaşırma sırası bendeydi. Emre'ye mesajları söylememiştim ki ben.

"Nereden bulduysa numaramı, birkaç kez mesaj attı. Numaramı kaydet falan yazmış, cevap vermedim tabii ki." Yumuşak bir şekilde konuşurken daha fazla Emre'yi kışkırtmak istemiyordum.

"Ben buradan bir çıkayım, bir de bana atsın o mesajlardan," dedi gözleri sinirle parlarken. Alev atarsınız artık birbirinize.

"Beş dakika doldu." Polisin uyarısıyla Emre'ye döndüm.

"Kısaca birazdan savcılığa gideceksin, sonra da serbest kalacaksın. Şimdi gitmem gerekiyor, eve geç kalmamalıyım." Emre'nin gözleri bir başka bakarken gülümsedim. Çok yakında görüşecektik.

"Teşekkür ederim." Samimi sesiyle çıkan iki kelimelik cümlesi için her şeye değerdi.

"Kuru bir teşekkürle geçiştiremezsin beni, az daha Gediz'le evleniyordum bak senin yüzünden," dedim gülüp göz kırparken.

"Anma kendini şu gereksizle aynı cümle içinde. Ben bir çıkayım teşekkürü sen o zaman göreceksin." İddialı sözleriyle dudağımı ısırdım. Etsin bakalım teşekkürü, nasıl edecekse...

"Hadi bakalım, görüşürüz," dedim el sallayarak. Polisin bir daha uyarmasını istemiyordum, sonuçta onlar da işini yapıyordu. Çıkacağı için moralim yüksekti ve onun da iyi olması için gülümsedim.

"Görüşürüz," dedi o da gülümseyerek

Geldiğim gibi polis memuru ile yukarı çıktığımda, karşımda Semih'i görmemle kaldım öylece. Polis yanımızdan ayrılıp yerine geçerken karşılıklı kalmıştık öyle. Benden bir şey çıkmayınca Semih konuştu.

"Gamze Hocam?" Sorar bir şekilde tek kaşını yukarı kaldırdı.

"Merhaba Semih," dedim içime kaçan sesimle. Yerli Hulk bana doğru birkaç adım atıp gelirken tedirgin olmadım değildi... Etrafa bakıp tanıdık başka kimseyi göremeyince içim biraz daha rahatladı.

"Kurt Komutan'ım için mi geldiniz?" Ortalıkta durmamak için kenara geçtiğimizde sormuştu Semih.

"Evet, durumunu öğrenmek için geldim. Hastaneye ilaç yazdırmaya gidince buraya da uğrayayım dedim." Ah Semih ah, nereden çıktın sen? Neyse, o konulara hiç girmeyelim.

"Anladım hocam, ben de adliyeye sevk için Emre'nin yanında olmaya geldim." Semih halen burada olmam ilginçmiş gibi bakarken, yakalanmanın verdiği o tedirginlik vardı üstümde.

"Ne güzel ne güzel, destek olun tabii birbirinize," dedim gülümsemeye çalışırken. Abim duyarsa yalan söylediğimi düşünmek bile istemiyorum. Felâket olurdu. Burada ne aradığımı sorsa cevap bile veremezdim.

"Öyle tabii ki hocam. Kavga sebebini biliyor musunuz? İkisi de tek kelime etmiyor bu konuda." Yerli Hulk, laf arıyorsan yanlış yerdesin. Benden de tek kelime çıkmaz, yoksa kendi elimle kendimi yakmış olurum.

"Hayır, bilmiyorum." Karşında duruyor diyecek hâlim yoktu ya.

"Peki hocam, ben gideyim, birazdan araç da gelir." Bence de en iyisiydi gitmesi. Yoksa birazdan başkalarına da yakalanacaktım.

"Semih, senden bir şey isteyebilir miyim? Benim buraya geldiğimi kimseye söyleme lütfen." Laf arasında falan geçer, abimin kulağına giderse işte o zaman hapı yutardım.

"Peki hocam, aramızda," dedi Semih, sonra da ayrıldı yanımdan.

Hızla karakoldan çıkıp karşıdaki markete ilerledim. Elim boş dönmek istemiyordum eve Seda'nın dikkatini çekmemek için. Markete girip çikolata, süt, kahve ve meyve aldım biraz da. Kasada ödeyip çıkınca, cadde üstü olduğu için gelen taksilerden birini durdurdum.

"Kolordu Lojmanı'na gidecektim." Taksiye binince direkt adresi söylemiştim taksiciye.

"Peki abla." Taksi hareket ederken bunu da atlatmıştım.

Telefonumu çıkartıp arayan soran var mı diye baktım. Arkadaşlarımla olan grup konuşmasına girip neler yazdıklarına göz attım. Saat öğlen olmuştu bile, yine uzun süren bir taksi yolculuğundan sonra lojman kapısının önünde ücreti ödeyip indim.

"Gamze," diyen Kerem ile durdum kapıda, yanıma gelince elimdeki poşete uzandı.

"Ver hadi, şu kolla bir de poşet taşıyorsun." Nazikçe uzandığında elimdeki poşeti verdim. Az şey almama rağmen koşturmaca yormuştu beni. Kahvaltı bile yapmadığım ve ilaçlarımı da içmediğim için üstüne bir de kolum ağrımaya başlamıştı.

"Teşekkür ederim Kerem." Minnettar bir ifadeyle tebessüm ettim.

Annemin son konuşmamızda Kerem ile ilgili söyledikleri aklıma gelince aslında bunun mümkün olmayacağını fark ettim. Kerem, kesin beni arkadaş olarak görüyordu, hareketleri hiç bana asılıyor gibi değildi, dostçaydı. Çocukluk döneminde hoşlanma olabilirdi ama biz çoktan büyümüş, ayrı yollara gitmiştik.

"Lafı bile olmaz. Bu arada geçmiş olsun. Biliyorsun sadece hafta sonu çarşı izni olduğu için gelemedim yanına. Ama Cahit abiden iyi olduğun haberini aldım." Kerem koluma bakıp üzüntüyle konuştuğunda yürümeye başlamıştık.

"Teşekkür ederim. İyiyim, herhangi bir sorun yok, hatta pazartesi çıkacak büyük ihtimalle askı," dedim gülümseyip. Emre'ye gitti bir an aklım, acaba çıkmış mıydı savcılıktan yoksa daha ifade mi veriyordu?

"Gamze?" dedi Kerem, düşüncelerimin arasına sızarak.

"Bir şey mi söyledin?" Aklım Emre'de olunca devre dışı kalıyordu.

"Askeriyede öğretmen olarak başlıyormuşsun." Kerem cümlesini tekrarlayınca başımı salladım.

"Ah evet, abimden mi duydun?" En çok onunla yakın olduğu için lâf arasında konuşmuş olabilirlerdi.

"Hayır, bütün askeriye bunu konuşuyor. Herkes sıraya girdi dersine girebilmek için. Haberin yok mu?" Kerem bana kaşlarını kaldırmış bakarken zorlukla yutkundum.

"Herkes derken?" Şu an şok geçiriyordum sanırım. Bana en fazla otuz kişi olacağı söylenmişti. Bütün askeriye de ne demekti? Binlerce kişi...

"Gamze, askeriyede kadın görmek çok zor, üstelik bu dağ başında ve sen böyle güzelken herkes seni merak ediyor. Yılbaşı gecesi yaptıkların eklenince üstüne, askeriyede efsane olma yolunda hızla ilerliyorsun," dedi Kerem ciddiyetle, ağzı bir karış açık dinleyen bana bakarak.

"Şaka yaptığını söyle lütfen?" Bunun bir şaka olmasını dinlemekten başka bir şey gelmezdi elimden. Sonuçta kabul ettiğimi çoktan söylemiştim.

"Maalesef, ben de öyle olmasını isterdim ama gerçek. Haşim Albay sınır koydu ama merak etme, belirli şartlara sahip olanlar derslere girebilecek. Askeriyede yükseltme sınavlarına başvuranlar, bu başvuru da geçen ay bitmiş zaten," dedi içimi biraz olsun rahatlatarak. En azından bir sınır vardı.

"Şükür, en azından bütün askeriyeye ders vermeyeceğim." Elimde mikrofonla bütün alay karşımdayken hepsine ders anlattığımı düşündüm de... Başımı iki yana salladım bu düşünceyi silmek için aklımdan. Felâket olurdu kesinlikle.

"Evet, ben de giremeyeceğim derslerine. Askeriyede kalmak gibi bir düşüncem de yoktu." Omuz silkip önüne döndü, zaten bir mesleği olduğu için normaldi kalmak istememesi.

"Sağ ol Kerem yardımın için." Evin önüne geldiğimizde elindeki poşeti bana uzattı.

"Önemli değil, kendine dikkat et. Görüşürüz." Poşeti elinden alırken tebessüm ettim.

"Görüşürüz."

Kerem giderken ben de sabah anahtar almadığım için zili çaldım. Umarım Seda bu sefer kapıyı açardı. Açmazsa artık abimi arayacaktım ya da bu soğukta kapıda kalacaktım.

"Kim o?" dedi biraz sonra Seda. Şükür, cevap vermişti en azından.

"Benim yenge." Biraz yüksek sesle konuştum duyması için, boyu kapı dürbününe bakmaya yetişmeyen Seda'ya.

"Sen kimsin?" Sanki tanımıyor! Çıldıracağım.

"Gamze, hani kocanın kardeşi, karnındaki bebeğin halası olan Gamze," dedim sesimi biraz yükselterek.

"Nereden bileceğim o olduğunu?" Sabrımı denemeye devam ederek sorularına bir yenisini ekledi.

"İyi madem, aldığım çikolatalarla abur cuburu kendim yerim şuraya oturup." Sesli bir şekilde poşeti sallayıp kapıya doğru tuttum. Anında kapı açılırken Seda çoktan gözünü elimdeki poşete dikmişti.

"Fıstıklı mı çikolata?" diye sordu dudaklarını yalayarak.

"Fıstık, fındık, sütlü, hepsinden var." Poşeti yukarı kaldırıp görmesi için gözünün önünde salladım. Seda ellerini uzatıp konuştu.

"Ver onu bana." Dünyada kalan son çikolatalarmış gibi bakarken gözünü bile kırpmadı.

"Önce içeri gireceğim," dedim tedbirli bir şekilde. Yavaşça kenara çekilip geçmem için yer açtı. Hızlı bir şekilde ayakkabılarımı çıkartıp eve girdim. Ne yapacağı belli olmazdı.

"Al bakalım," dedim poşeti uzatırken. Yüzüğünü bulmuş küçük yaratık gibi yüzündeki gülümsemeyle sarıldı çikolatalara. Çatlaktı falan ama ne yapalım, çekiyorduk işte. Montumu ve çantamı çıkartıp mutfağa geçtim.

"Aç mısın?" diye sordum çikolatalarla aşk yaşayan Seda'ya.

"Yok, yedim ben." Çikolata paketini açmaya çalışırken kafasını bile kaldırmamıştı.

Sandviç yapıp bir bardak meyve suyuyla karnımı doyurdum, sonra da ilaçlarımı içtim. Yorgunluktan odaya çıkıp kendimi yatağa attım. Seda ganimeti aldığına göre bir süre bana dokunmazdı. İlaçlar uykumu getirirken Emre'yi düşünüyordum. Umarım çıkmıştır karakoldan. En son gözlerim kapanırken onu bugün gördüğüm an geldi aklıma.

"Gamze!" diye seslenen abimle gözlerimi açtım hızla. Abim odanın kapısını açmış, bana bakıyordu ama yüzünde sinirli bir ifade vardı. Kesin Emre'ye gittiğimi öğrenmişti.

"Efendim abi?" Uykudan yeni uyandığım için kısık çıkmıştı sesim.

"Aşağı gel," dedi abim, sonra da kapıyı kapattı. Yorgunluktan üstümü çıkarmadan uyumuştum, o yüzden cesaretimi toplayıp direkt aşağı indim. Salonda oturan Emre'yi görmeyi tabii ki beklemiyordum. Bakışlarımız buluştuğunda yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Sorun olduğu belliydi.

"Gediz'i görmeye gitmişsin hastaneye, Uğur söyledi." Abim beklemediğim bir konuyu açarken oldukça şaşkındım. Semih'i uyarmıştım ama Uğur'a bir şey dememiştim söylememesi için.

"Hastaneye gitmişken durumunu merak ettim." Bahanemin arkasına sığınırken, çok tatmin edici bir cevap olmadığını biliyordum.

"Gediz ile aranda bir şey mi var?" Abimin söylediği sözler üzerine Emre'nin yakıcı bakışları beni buldu.

BÖLÜM 30

Emre'den, bir gece önce...

"İyi geceler," dedikten sonra Gamze'nin gidişini izledim.

Kapı açılınca bana bir bakış atıp, halen olduğum yerde durduğumu görünce gülümseyerek içeriye girdi. Gecenin soğuk havasına derin bir nefes bırakıp kendi evime geçmek için arkamı döndüm.

Gamze ile evden çıktığımızdan itibaren peşimizde olduğunu biliyordum. Gamze'nin fark etmemesi için hiçbir şey yokmuş gibi davranmıştım. Bana anlattıklarından sonra gerilen sinirlerim onun yanımda, yakınımda olmasıyla gevşemişti. Ama şimdi yanımda yoktu ve ben artık sinirin vücut bulmuş hâliydim.

"Buraya gel!" dedim gözlerim gecenin karanlığında, uzakta duran Gediz'i bulurken. Lojmanda oturduğum için burayı avucumun içi gibi biliyordum. Sağa dönüp kimsenin olmadığı ormana bakan eski nöbet kulübesine ilerledim. Kulübenin önünde durup gelmesini bekledim.

"Sana uzak dur demedim mi?" Bağırışım karşısında kaşları çatılan Gediz, bir adım daha yaklaştı bana.

"Sana ne! Babası, abisi, sevgilisi, kocası mısın? Sana ne!" dedi elleri yumruk olurken.

"Gamze istediği sürece her şey olurum ben ona! Ama sen onun hiçbir şeyi olamazsın. Beynine bunu yaz, yoksa seni ezmeyeyim," dedim sinirle. Her an boğazına yapışacak kadar gözüm dönmüştü.

"Göreceksin, benim olacak. Ona da söyledim, kendi ayaklarıyla gelecek bana! Kalbini ellerinde sunacak ve benim için her şey olmayı isteyen o olacak. Beni seçecek!" dedi damarıma basarken. Şu ana kadar durmam mucizeydi zaten, yapıştım yakasına.

"Seni asla sevmeyecek! Bir kere bile gözünün içine bakmayan kız, sana bir kere bile içten gülmeyen kız, sana kalbini bir kere bile açmayan yine o kız! Nereden biliyorum bunları biliyor musun?" dedim yakalarından tutup onu geriye doğru savururken. Gözlerindeki yanan öfkeyle baktı bana.

"Söyledi sana. Her şeyi anlattı değil mi?" dedi hırsla yerinden kalkarken.

"Hem de her kelimesini, her cümlesini büyük bir umursamazlıkla. Sanki öylesine birinden bahsediyormuş gibi. Bahçesindeki köpeğin nasıl olduğunu sorarsın ya birine, iyi işte der, hah tam da öyle," dedim Gediz'in sinirden kasılan yüzüne zevkle bakarak.

"O zaman ilk kimin Gamze'yi öptüğünü de öğrenmiş oldun!" dedi ağzından nefretle çıkan kelimelerle.

İçime düşen kor ateşle Gediz'e iki adımda yaklaşıp hızla yakasından tuttuğum gibi yumruk yaptığım sağ elimi yüzünün ortasına geçirdim. Burnundan gelen 'çıt' sesiyle kırıldığına emin oldum. Elimi açıp sallarken burnundan kan fışkıran Gediz'i bir çöp gibi yere bıraktım. Anında bayılmıştı şerefsiz, hıncımı daha alamamıştım.

"Komutanım!" diyen asker, hızla yanımıza geldi. Lojman içinde devriye geziyordu büyük ihtimalle.

"Devam et asker!" dedim sinirle. İkiletmeden hemen yanımızdan ayrılan Onbaşı ile yerde yatan Gediz'e sağlam bir tekme geçirmek istesem de kendimi tuttum. Arkadan vurmak bana yakışmazdı.

"Emre, ne yapıyorsun sen?" diye geldi biraz sonra Ercan yanıma. Üstünde askeri kamuflaj vardı, nöbetçiydi büyük ihtimalle.

"Senin ne işin var burada?" dedim bakışlarım onu bulurken.

"Onbaşı haber verdi, nöbetçileri kontrole gelmiştim. Gediz'e ne oldu?" dedi yerde yatan Gediz'in yanına eğilip, cebinden çıkarttığı mendili burnuna bastırırken.

"Yumruğumla kısa bir sevişme yaşadılar," dedim omuzumu silkip.

"Ne yapıyorsunuz siz? Düşmana vurur gibi vurmuşsun lan!" dedi Ercan, Gediz'i ayıltmaya çalışırken.

"Bırak, ölmez o cibilliyetini siktiğim," dedim Ercan'a. Sağlam geçirmiştim, bileğimde hâlâ sızısı vardı.

"Yardım et de kaldıralım," dedi Ercan hâlâ uğraşırken.

"Bırak, ben ayıltırım şimdi," dedim yere çömelip yanaklarına iki tane sert tokat geçirirken. Vurdukça rahatlıyordum.

"Oğlum adam öldü öldü! Sen yürü git yoksa elinde kalacak," dedi Ercan, Gediz'i benden uzaklaştırmaya çalışarak.

"İyilik de yaramıyor, ben gidiyorum, rahat bir uyku çekeceğim," dedim ayağa kalkıp.

"Emre, bunun bir de geri dönüşü var, biliyorsun değil mi?" dedi Ercan.

Cevap vermeden ilerlemeye başladım. Ne yaparsa yapsın o yumruğu sonuna kadar hak etmişti ve asla pişman değildim. Geri dönüşü elbette bana karşılık vermesi olmayacaktı ama bu gece içim rahat olacaktı. En azından o yumruğu yüzünün ortasına yerleştirmiş, rahatlamıştım.

"Dudaklarını koparmadığıma dua etsin," dedim cebimden çıkarttığım anahtarla kapıyı açarken. İçeri girdiğimde ayakkabılarımı çıkartıp direkt odama geçtim. Montumu bir kenara atıp yatağa yattım.

Sorun Gamze'nin Gediz'i öpmesi değildi. Benim de hayatımda birileri olmuştu ve bu konuda sinirlenmem Gamze'ye haksızlık olurdu. Asıl sorun Gediz'in bunu söylerken, Gamze'yi basitleştirmiş olmasıydı. Ucuz bir şekilde, sanki utanılacak bir şey yapmış gibi diline dolamasıydı.

"Ulan hayvan herif, ne yaşarsan yaşa o kız seninle özel bir an paylaşmış. Bunu senin ağzına almaya ne hakkın var!" Kendi kendime yine sinirlenmiş, yatakta bir o tarafa bir bu tarafa dönüp durmuştum.

Gözlerim kapanmaya başladığında kapının çalınmasıyla kalktım yerimden. Hızla kapıya ilerleyip beklemeden açtım. Karşımda iki tane polis görmem ile Gediz'in sonunda ayıldığını anladım.

"Montumu alıp geliyorum," dedim konuşmalarına başlamadan. Neden geldikleri ve niye geldikleri belliydi sonuçta. Telefonumu, evin anahtarını alıp montumu giyip çıktım.

"Hakkınızda şikâyet var. Gediz Güngör hakkınızda darp suçundan şikâyetçi olmuş," dedi polis memuru arabaya ilerlerken.

"Doğrudur."

Polis memuru bu kadar kolay kabullenmeme şaşkın bir şekilde bakarken, inkâr etmemi bekliyor gibiydi. Sonuçta bir temiz dayağımı yemişti Gediz denilen keriz. Kapıyı kilitleyip anahtarı cebime attım. Polis arabasına bindikten sonra, gecenin ikisinde, karakola gitmek için yola çıktık.

"Bir şey soracaktım, siz de askersiniz, merakımı mazur görün. Görev arkadaşınızı neden dövdünüz?" dedi yanımda oturan polis memuru merakla. Yaşı benden küçük görünüyordu.

"Evli misiniz ya da sevdiğiniz var mı?" dedim camdan dışarı bakarken.

"Nişanlıyım, yaza düğünümüz var kısmetse," dedi polis memuru. Yirmi beş yaşlarında, eli yüzü düzgün bir delikanlıydı.

"Birisi sevdiğine laf etse ne yapardın?" İçimi çektiğim derin nefesi verirken, polise döndüm.

"Anladım." Başını eğdi, gözlerinden geçen karanlığı gördüğümde benimkinden farklı bir tepki vermeyeceğini ben de anlamıştım.

Karakola geçene kadar kimseden ses çıkmadı bir daha. Karakola girdiğimizde üstümdeki telefon, cüzdan, kemer gibi eşyaları girişe bırakıp başkomiserin odasına ilerledik. Önceden şehir içinde çıkan

olaylarda destek verdiğimiz için tanışıyorduk. Kapıyı çalan polis ile içeri girdik.

"Sen çıkabilirsin," dedi polis memuruna başkomiser. Polis çıktıktan sonra bakışları bana döndü Müdür Kenan'ın.

"Eh be oğlum, seni de mi görecektik burada?" Sitemle konuşurken eliyle önündeki koltuğu işaret etti oturmam için.

"Kimin ne zaman buraya düşeceği belli mi ki müdürüm?" Tebessüm ederek oturdum. Ellili yaşlarının ortasına gelmiş, kır saçlarına rağmen hâlâ fit bir görüntüye sahipti Kenan Müdür.

"Bak o konuda haklısın. Dua et bu gece ben kaldım nöbete, nöbetçi olan kişinin eşi doğuma gitti. Yarın sabah sizinkiler alacak ifadeni, böylesi daha iyi." Kenan Müdür ellerini önünde birleştirerek konuştuğunda kaşlarım çatıldı.

"O ne demek müdürüm?"

"Askeriyeye sabah haber gidecek. Senden şikâyetçi olan çocuğu vazgeçirebilirlerse sadece ifade verip serbest kalırsın," diye açıkladı Kenan Müdür. Gediz, kalkıp Cahit abiye Gamze için kavga ettik diyecek yüreğe sahip değildi. O yüzden içim rahattı o konuda. Dayak yediğinden dolayı şikâyet edebilirdi sadece.

"Sağ olun müdürüm." Sabah Cahit abiyle görüşecektim artık.

"Şimdi aşağı nezarethaneye bir süre misafir olarak alacağım seni. Sabah bakarız duruma göre artık," diyerek ayağa kalktı Kenan Müdür. Ben de ayağa kalktım, beraber odadan çıktık. Masa başında oturan polislerden birine seslendi. "Nezarethaneye alalım misafirimizi, sabah alınacak ifadesi." Kenan Müdür'ün sözleriyle polis bana doğru ilerledi.

Polis memuru ile birlikte aşağı kata indik. Açılan kapıyla birlikte içeri girdim ve arkamdan kapandı kapı. Oturduğum yerde öylece kaldım, benim için evde oturmaktan bir farkı yoktu. Nasıl olsa orada da tam uyuyamıyordum. Gamze'yi düşündüm, burada olduğumu öğrenince endişe edeceğini biliyordum. Kendini suçlamazdı umarım.

"Kahve getirdim, müdürümüz gönderdi." İçeri giren polis elindeki bardağı uzattı.

"Eyvallah. Teşekkür ettiğimi iletirsiniz," dedim bardağı alırken.

Polis başını sallayıp geldiği gibi giderken, ben de elimdeki sıcak kahveyi yudumladım. Gamze'nin kahvesi kadar güzel olmasa da kahveydi işte. Kahve bitince oturduğum yerden kalkıp bacaklarımı esnettim. Zaman geçmiyordu, en son oturduğum yere uzanıp gözlerimi kapattım.

"Buradan komutanım." Gelen seslerle gözümü açınca karşımda Cahit abiyi ve gece bana kahve getiren polisi gördüm. Uyuyakalmıştım büyük ihtimalle.

"Komutanım," dedim hemen ayağa kalkıp toparlanırken.

"Eşek kadar adamsınız, kavga ne demek lan! Adamın yüzünü dağıtmışsın!" Cahit abi bağırırken içimi çektim. Başımı hiç eğmeden dik durdum ve sessiz kaldım.

"Yürü, yukarıda ifaden alınacak." Kilitli kapı açılınca baş selamı verip takip ettim onları üst kata kadar. İfade için ayrı bir odaya geçip oturduk.

"Olayı detaylarıyla anlatın," dedi polis memuru bilgisayarın başına geçerken.

"Anlatacak bir şey yok aslında. Tartıştık, ben de kendimi tutamayıp vurdum. Olay bundan ibaret."

"Küfretti mi?" Cahit abinin sorusuyla ona doğru döndüm.

"Etmedi komutanım." Üstüne ben sallamıştım ona bayağı.

"Kışkırtacak bir harekette bulundu mu?" diye sordu bu sefer. Evet desem olayın ne olduğunu soracağı için konuyu hiç açmadım.

"Hayır komutanım." Derin bir nefes verirken, Gediz'in dünkü söylediklerini zorlukla aklımdan uzaklaştırdım.

"Emre, sen böyle bir şey yapacak biri değilsin. Doğruyu söyle, ne dedi de adamın yüzünü dağıttın!" Cahit abi bağırarak sabrının sonuna geldiğini gösterdiğinde geriye yaslandım.

"Eski konuştuğu bir kız hakkında ileri geri konuştu, ben de sinirlendim komutanım! Kim olursa olsun yine yapardım, o piçe az bile!" En sonunda ben de sinirle üstü kapalı, isim vermeden anlattım.

"Tamam, alın ifadesini bu şekilde," dedi Cahit abi daha sakin bir ses tonuyla. Tuzağa düştüğümü o an anladım. Bilerek beni kıstırmıştı gerçeği öğrenmek için.

Ah be komutanım, o kızın Gamze olduğunu bilsen benden önce harcardın Gediz'i. Bunu söylemememin tek nedeni Gamze'ydi. Kendi söylemediği sürece onun özel hayatından abisi bile olsa kimseye bahsetmezdim.

İfademi polis memuru düzenledikten sonra altına imzamı attım ve odadan çıktık. Ben geri nezarethaneye dönerken, Cahit abi Gediz'in ifadesini almak için hastaneye geçti.

"Emre," diyen Semih'in sesiyle oturduğum yerden kalkıp ona döndüm.

"Semih, hayırdır?" Burada olduğuna şaşırmadım, ekipte en yakın dostum Semih'ti, beni tek bırakmazdı.

"Senin için izin aldım Haşim Albay'dan. Mahkemeye kadar yanındayım. Uğur da Gediz'in yanına geçti şimdi. Söylediğine göre Askeri Mahkeme'ye verecekmiş seni Gediz." Bu durum kimsenin hoşuna gitmiyordu çünkü Askeri Mahkeme deyince iş ciddiye biniyordu.

"İsterse yedi ceddiyle gelsin, sorun yok," dedim geriye yaslanırken.

"Emre, Gamze Hoca yüzünden tartıştınız değil mi?" Semih beklemediğim bir şekilde sorunca kaşlarımı çaktım. Bakışlarım anında ona dönerken, ifadem sertti.

"Ne sen söyledin ne ben duydum Semih. Çık yukarıda otur hadi, burada dikilme." Kimsenin Gamze'nin ismini bu olayda geçirmesini istemiyordum.

"Tamam, gidiyorum." Memnuniyetsiz bir ifadeyle bana bakıp arkasını döndü.

Semih gittikten sonra herkesin yemekte bir şeyleri fark ettiğini düşündüm. Gediz'in hareketleri herkesin dikkatini çekiyordu, ki benim de her defasında verdiğim karşılık iki misli oluyordu. Canım bu işe epey sıkılmıştı. Bir süre sonra üstüme çöken ağırlıkla dirseklerimi dizime yaslayıp ellerimi başıma koydum.

BÖLÜM 31

Gamze'den

Abimin sorusuyla birlikte olduğum yerde öylece kaldım. Aklıma kötü ihtimaller gelirken Gediz'i tehdit ettiğim için abime saçma sapan şeyler anlatıp anlatmadığını bilmiyordum. Eğer böyle bir şey yaptıysa kendi ellerimle boğardım Gediz'i. Ona dokunmak bile midemi bulandıracağı için bu fikri hemen sildim aklımdan.

"Gamze, artık söylemeliyiz bence." Emre ayağa kalkarak bana döndüğünde gözlerim onu bulurken başımı iki yana salladım. Gediz ile ilgili hiçbir şeyi anlatmak istemiyordum abime.

"Neyi anlatacaksınız?" Abim bir bana bir Emre'ye bakarak tek kaşını kaldırdı.

"Abi, Gamze söylemek istemiyor ama bu iş onun başına belâ açacak gibi, ben haberin olsun taraftarıyım." Şimdi olmaz Emre! Daha ben bunu anlatmaya hazır değildim.

"Şu işi düzgünce anlat önce Emre. Benim kardeşimin, Gediz ve seninle ne alakası var? Kavgayı neden ettiniz diye sorunca Gediz'e, Emre'nin kıskançlığı yüzünden diyebilecek cesareti var ama gerisini ona sorun diyor." Abim sinirle tek tek kelimelerin üstüne basarak konuşurken ikimize de baktı. Elim ayağım titremeye başlayınca benden ses çıkmayacağını anlayan Emre konuşmaya başladı.

"Abi, Gediz bizim albayın yeğeni Özge'yi seviyor. Kız da sürekli benim peşimde dolaştı yılbaşı gecesi. Gamze'den de ben ricada bulundum Özge'ye benden uzak dur demesi için çünkü ben muhatap olursam iş büyür diye düşündüm, albayın yeğeni sonuçta," dedi Emre, daha sonra derin bir nefes verip kurguladığı senaryoyu devam ettirdi abimin sorusuyla.

"Kavganızla ne alakası var bu konunun?" dedi abim tek kaşını kaldırıp sorgularcasına.

"Abi, o gece Gediz işi abartıp üstüme gelince kavga ettik, Özge'den uzak dur falan dedi. Ayrıca kız umurumda bile değil üstelik. Gamze Hoca da Gediz ile hastaneye konuşmaya gitmiş olayın daha fazla büyümemesi için." Emre abime bir an her şeyi söyleyecek diye ödüm koptu ama yine bu işten ustaca sıyırdı ikimizi de. Kurt, kurtluğunun hakkını veriyordu.

"Yani Gediz, Özge'yi seviyor öyle mi?" diye sordu abim bana bakarak.

"Hem de nasıl seviyor. Kör olmuş resmen Gediz aşkından, suçsuz yere Emre'ye saldıracak kadar kıskanmış," dedim ben de Emre'nin yalanına ayak uydurarak. Ah keşke sevse, nerede o günler, diye de içimden geçirmeden edemedim.

"Öyle olsun bakalım. Ama bu işten yırttık diye düşünmeyin sakın, gözüm üstünüzde. Şimdi ben Seda'yı hastaneye götüreceğim, rahatsızlandı. Emre, sen de evine geç dinlen, yarın izinlisin. Gamze, sen de kapıyı sıkıca kilitle," diyen abim en son cümlesini kurarken gözleri halen Emre'nin üstündeydi.

"Tamam abi. Seda'nın neyi var?" Hamilelikle ilgili bir sorunu olup olmadığını merak etmiştim.

"Bilmiyorum, karnım ağrıyor diyor. Acile götürüp gelirim hemen." Abim sesli bir nefes verirken bakışları tekrar Emre'yi buldu. Emre ayakta olduğu için direkt kapıya doğru yöneldi.

"İyi geceler, ben gideyim artık," dedikten sonra abim kapıdan geçirdi.

Kendimi koltuğa atıp oturdum. Biraz sonra abim ve Seda da çıkınca hissettiğim açlıkla ile mutfağa yöneldim. Ocakta duran çorbaya bir bakış attım.

"Yok, yemeyeceğim. Kesin zehirlenirim, zaten Seda da hastalandı. Kesin yaptığı çorbadan," dedim çorbadan uzaklaşarak. Dolabı açıp içinden kahvaltılık çıkarttım, meyve suyuyla karnımı doyurdum. Mutfağı toplayıp odama çıktığımda yukarıda bıraktığım telefonun ışığı yanıp sönüyordu.

3 Cevapsız Arama
Kurt

Bu kadar çok aradığına göre bir şey vardı kesin. İçim içime sığmazken arama tuşuna dokunup Emre'yi aradım.

"İyi misin?" diye sordu açar açmaz.

"İyiyim, aramışsın, bir sorun mu var?" Sesi biraz telaşlı geliyordu sanki.

"Sorun yok, sadece Cahit abinin ben gittikten sonra sana bir şey deyip demediğini merak ettim." Sesi normal, sakin tonuna dönerken tebessüm ettim. Beni merak etmişti.

"Yok, demedi ama tam olarak inandığını da sanmıyorum. Dikkatli olmakta fayda var." Yatağıma otururken yandaki masada duran ilaç poşetine uzanıp aldım ve bardağa su doldurdum.

"Aslında gerçeği söyleyecektim," dedi Emre derin bir nefes alırken.

"Olmaz, aynı iş yerinde çalışıyorlar. Düşünsene, kız kardeşini seven ve şu anda tehdit eden adamla aynı yerde çalışıyorsun. Bir de Seda hamile, onun sıkıntısı, gerginliği var. Üstüne ben yük olamam. Zaten üç aylığına geldim." Emre'yi ikna etmek için arka arkaya cümlelerimi sıralarken durakladım. Son cümle istemsizce dudaklarımdan döküldü. Karşı tarafta bir sessizlik olurken ben de kalan iki ayımı düşünüyordum çünkü çoktan bir ay geçmişti bile.

"Seda doğum yapınca mı gideceksin?" dedi Emre sonunda.

"Evet, bizimkiler gelecek, ben de Ankara'ya döneceğim." Enin-de sonunda gideceğimi biliyordum. Emre'nin de bildiğine emindim çünkü Seda için burada olduğumu biliyordu.

"Anladım, yarın izin günüm. Teşekkür işini sen de derslere başla-madan halledelim mi?" Ses tonu biraz daha iyi gelirken, onu görmeyi ben de istiyordum. Baş başa vakit geçirmek iyi gelecekti.

"Olur ama akşam çok geç bir saat olmasın, gündüz çıkabiliriz," dedim abimin 'gözüm üstünüzde' demesini hatırlatarak. Heyecan yapmaya başlamıştım şimdiden.

"Peki, saat on iki gibi hazır olursan vakit çok geç olmadan gidip geliriz." Saat uygundu, üstelik fazla vaktimiz de olurdu.

"Nereye gideceğiz?" dedim merakla.

Iğdır hakkında lojman ve askeriye dışında hiçbir fikrim yoktu. Gezmeyi bırakın doğru düzgün dışarı bile çıkamamıştım geldiğim-den beri. En son yemeği de Gediz sağ olsun burnumuzdan getirmişti.

"Gideceğimiz yer sürpriz ama kalın giyin." Emre ser verip sır ver-meyerek konuştuğunda güzel bir yer olacağına emindim.

"Peki, öyle olsun," dedim ben de gülümsemeye devam ederken.

"İlaçlarını içtin mi?" Kucağımda duran ilaç poşeti ve masanın üs-tünde duran su dolu bardağa baktım. Tamamen aklımdan çıkmıştı!

"Seni aradığımda içmek üzereydim." Ama seninle konuşurken unuttum demedim tabii ki.

"Tamam, güzelce dinlen ilaçlarını iç, yarın haberleşiriz," dediğin-de gülümsemem büyüdü. Dudaklarımı ısırarak bastırdım gülümse-memi. Çocuk gibi davranıyordu bana sanki.

"Olur, iyi geceler."

"İyi geceler."

Telefonu kapattıktan sonra ilaçlarımı içip yatağa uzandım. Saat henüz sekiz olmuştu ve ben kendimi uyumama rağmen yorgun his-sediyordum. Telefonu elime alıp annemi aradım. Birkaç çalıştan son-ra açılan telefona, "Kızım," diyerek babam cevap verdi.

"Baba, nasılsınız?" Özlemle derin bir nefes aldım. İkisini de çok özlemiştim.

"İyiyiz kızım, sen nasılsın? Abinler nasıl?" Sesinden anladım onun da özlediğini, titremişti sesi konuşurken.

"İyiyim baba ben, abimler hastaneye gitti, Seda biraz rahatsızlandı." Şimdi iyiler desem, telefona isteyince veremeyecektim.

"Neyi varmış, önemli bir şey mi?" dedi babam endişeyle.

"Ben de bilmiyorum baba, henüz aramadım ama tansiyonu falan düşmüştür. Annem nerede?" Seda, tatlı canı isteyince bile hastaneye giden biriydi. Annemin de sesini duymak istiyordum kapatmadan.

"Annen yan komşuda, kahve içmeye gitti Serpil Hanım çağırınca. Ben bir abini arayayım, merak ettim," dedi babam. Serpil abla elli iki yaşında, emekli hemşireydi. Geçen sene eşini kalp krizinden kaybetmişti. İki çocuğu vardı, kızıyla birlikte yaşıyordu, oğlu ise evliydi. Annemle çok iyi anlaşırlar, sık sık kahveye gidip gelirlerdi birbirlerine.

"Tamam baba. İyi geceler." Telefonu kapatır kapatmaz abimi arayacağını bilerek kısa kestim.

"İyi geceler kızım," dedi babam da.

Kaldığım kitaba devam ederken bir yandan da Emre'nin beni yarın nereye götüreceğini düşünüyordum. Kitabın satırlarını çift görmeye başlayınca saate baktım. Gece yarısına gelmişti neredeyse, öyle dalmıştım ki zamanın ne kadar çabuk geçtiğini bile fark etmemiştim.

Abimler hâlâ dönmediği için merak etmeye de başladım. Telefonumu alıp abimi aradım. Telefon uzun uzun çalmasına rağmen açılmadı. Babamı da bu saatte arayıp abimle konuştun mu da demek istemedim, endişe etmesini istemiyordum. Seda'nın mızmızlanmalarıyla ilgileniyordu büyük ihtimalle. Aradığımı görünce nasıl olsa dönerdi bana. Işığı kapatıp yatağıma yattım ve uykuya daldım.

"Nerede bu?" dedim çalan telefonu tek elimle ararken. Gözlerim henüz açılmamıştı çünkü. Sonunda yataktan yavaşça kalkıp çalan telefonu elime aldım. Abim arıyordu.

"Efendim abi?" Kısık çıkan ses tonumla birkaç kez öksürdüm hafifçe.

"Gamze, biz biraz geç geleceğiz, Seda'nın testleri varmış yapılması gereken. Haşim Albay'dan izin aldım ben de onları da yaptıralım diye. Sen de dikkat et kendine." Yorgun geliyordu sesi.

"Abi bir sorun yok değil mi?" Endişe etmeye başlamıştım.

"Doktor rutin kontrol dedi abim. Şimdilik bir şey yok, merak etme sen." Bir şey olsaydı söylerdi abim.

"Tamam, görüşürüz," diyerek telefonu kapattım.

Hamilelikte bir sürü test ve tarama yapılıyordu, normaldi bunlar sonuçta. Ayrıca eve geleceğiz dediğine göre de fazla bir şeyi yoktu. İçim rahatlarken saate baktım. Ona gelen saatle hemen kalkıp yatağımı topladım.

"Geç kalacağım," diye söylendim. Normalde yarım saatte hazır olabilirdim ama tek kolla ve üstümü giymem bile yarım saat sürüyorken oldukça zordu. Askı çıkınca rahatlayacaktım artık.

Emre, kalın giyin dediği için siyah boğazlı bir kazak ve altına da siyah dar paça kot pantolon seçtim. Uzun uğraşlar sonucu giydiğim üstümle derin bir nefes verdim. Elektriklenen saçlarımı düzelttim.

Aşağı inip ekmek arası peynir, domates yapıp meyve suyumla içtim. İlaçlarımı da içtikten sonra banyoya geçip dişlerimi fırçaladım. Saçlarımı tarayabildim sadece çünkü sol elle toplanmıyordu bile. Emre'nin saçlarımı topladığı o an aklıma gelince içim titredi. Öyle nahif ve narin bir şekilde davranmasını hiç beklemiyordum o an. Telefonum çalmaya başlayınca beklemeden açtım.

"Efendim," dedim bir yandan çantamı kapatmaya çalışarak.

"Hazır mısın? Seni almaya geliyorum." Eve kadar gelecekti anlaşılan.

"Hazırım, olur." Saatin on ikiye geldiğini fark ederken, tam vaktinde hazırladığımı anladım.

"Kapıya gelince ararım." Telefondan gelen hışırtılardan montunu giydiğini anladım.

Telefonu kapatır kapatmaz aynanın önüne âdeta ışınlandım. Ruj ve maskara kullanıp çok da belli olmayan bir makyaj yaptım. Çanta-

mı da alıp aşağı indim. Telefonum çalınca meşgule atıp montumu ve botlarımı giyip çıktım evden. Kapıyı kilitleyip arabada beni bekleyen Emre'nin yanına ilerledim. Kapıyı açıp soğuk havadan, içerinin sıcak havasına geçiş yaptım.

"Merhaba." Gülümseyerek Emre'ye doğru döndüm.

"Merhaba, hoş geldin," dedi sıcacık gülümserken.

"Hoş buldum. Nasılsın?" Hâlâ açık olan kapıyı tek elle kapatmaya çalışırken sormuştum.

"İyiyim, sen nasılsın?" diye sordu bana bakış atarak.

Lânet kapı bir türlü kapanmıyordu! Sinirle soluyup kapıyı bir kez daha kendime çektiğimde gelir gibi olan kapı tekrar geri gidince ben de kapıyla birlikte geriye doğru savruldum. Koltukta açık kalan kapıdan aşağı doğru sarkmıştım yatar gibi. Elim halen kapı kolunda olduğundan düşmedim şükür.

"Gamze, Allah aşkına nasıl becerdin?" Emre kollarımdan tutup beni kendine çekti. Tamamen doğrulduğumda sinirle kapıya baktım.

"Hepsi bu aptal kapı yüzünden! Ne olurdu adamakıllı tek çekişte gelip kapansaydı?" İçimdeki hâlâ atamadığım hırsla söylenerek elimle yüzüme gelen saçımı çektim. Emre yavaşça beni bırakıp üstümden eğildi ve başı omzuma değerken kapıyı çekip kapattı.

"Kapıyla olan kavga da bittiğine göre artık gidebiliriz." Emre gülmeye yakın bir şekilde söylediğinde ben de durumun saçmalığına gülmeye başladım. Emre de gülerken gözleri her an beni izliyormuş gibi bir his veriyordu.

"Bu arada iyiyim," dedim geç de olsa sorusuna cevap vererek. Emre başını sallayıp arabayı çalıştırdı ve lojmandan çıkıp ana yola girdik.

"Hâlâ söylemeyecek misin nereye gideceğimizi?" Geçtiğimiz yollar boş arazilerle kaplıydı, gittikçe merkezden uzaklaşıyorduk.

"Adı üstünde sürpriz ama seveceğine eminim." Kendinden emin konuşmasıyla bir daha sormadım.

Yollarda bir tabela ya da işaret görmek için dikkatlice bakmaya başladım. Arada Emre'ye kaçamak bakışlar da atıyordum tabii ki. İçine beyaz gömlek, üstüne de gri bir kazak giymişti, altında da yine gri kot pantolon vardı. İçimi çektim, fazlasıyla yakışıklıydı.

"Evdekiler benimle olduğunu biliyor mu?" Ses tonu meraklıydı galiba.

"Henüz o kadar delirmedim. Seda'ya söylesem, Gamze Emre'ye kaçmış diye abimi arar." Gülerek başımı iki yana salladım.

"O kadar kötü mü? Yani Seda ile yaşamak?" dedi Emre gülümseyerek.

"Tahmin bile edemezsin. Sana gelen tavuklu patatesi onun için yapmıştım, en sevdiği yemekti ama bir anda tiksinir oldu. Neymiş yavru civcivleri varmış, nasıl yermiş tavuğu. Ertesi gün de benden o tavuğun yavrularını pişirmemi istedi." Olayın vahametini anlatırken aslında sabrımın ne kadar fazla olduğunu fark ediyordum.

"Civcivleri mi?" Emre gözlerini büyütüp şok olmuş bir şekilde bana bakarak sormuştu.

"O kadar da değil, yumurta istedi," dedim gülerek. Yolda geçtiğimiz yerler karla kaplıydı ve giderek yukarı çıkıyorduk.

"Cahit abiye üzüldüm, gerçi hamilelik döneminde ablam da çiğköftenin üstüne mayonez döküp yiyordu. Duygu yoğunluğu hormonlardan dolayı değişiyor sanırım." Emre'nin sözleri üzerine Seda'nın hamilelik öncesi ve sonrası hallerini düşündüm. Hiçbir değişiklik yoktu.

"Gelmedik mi halen?" Sormayacağım dememe rağmen merakıma yenik düşerek bir kez daha sormuştum.

"Geldik sayılır, dağın yamacına ulaştığımızda duracağız." Dediği yere doğru baktığımda sadece kar dolu tepelik görüyordum. Karın içinde oturmaya getirmemişti, bildiği vardır kesin. Yani inşallah vardır.

"Radyoyu açmayacak mısın?" diye sorunca ister istemez radyoyla aramızda bir bakışma geçti. Allah korusun!

"Yok ben almayım."

Kibarca reddedişim karşısında yarım ağız gülümsedi. Emre arabayı sağ tarafa kırıp yolun eğimli yamacına dönünce gördüğüm manzara karşısında büyüledim.

"Burası harika, şelale olduğunu bilmiyordum." Şaşkınlıkla karşımdaki doğa harikası görüntüyü seyrederken nefesim kesilmişti.

"Aslında yok zaten. Sadece kışları eriyen kar suları birikince dağın yamacından şelale görünümü verir. Yaz gelip havalar ısındığında yüksek kesimlerde kar kalıyor, su buharlaşıp havaya karışıyor. Kısaca bu manzara sadece kış ayları ortaya çıkıyor," dedi Emre açıklayarak.

Karşımda üst tarafları buz tutmuş ama içe doğru akan karlar içinde bembeyaz bir şelale vardı. Manzara o kadar güzeldi ki insan gözlerini alamıyordu. Emre arabayı durdurunca, gözlerimi şelaleden ayırıp çevrede gezdirdim. Şelalenin alt kısmında kalan iki katlı ahşap ve oldukça şirin görünen eve baktım.

"Kimin evi orası?"

"Ev değil aslında, kışın bu manzarayı görmeye gelenler için yapılmış küçük bir restoran diyebiliriz. Hadi, acıkmış olmalısın, ben acıktım bile." Emre kapısını açıp inmişti.

Benim olduğum tarafa yönelip kapıyı açtı, yere sağlam basarak indim. Yavaşça merdivenlerden yukarıdaki restorana çıkmaya başladık. Manzara halen etkisini sürdürüyordu üstümde.

"Evet, hanımlar önden." Emre kapıyı açarak kenara çekildi. Gülümseyerek içeri girdim, içerisi sıcacıktı. Ortada harıl harıl yanan soba eşliğinde ufak aydınlatmalar yanıyordu. Şelaleyi gören bir masa seçip oturduk.

"Elektrik var mı burada?" diye sordum tepemizde yanan aydınlatmalara bakarak.

"Jeneratör ile çalışıyor, burada elektrik yok henüz. Beğendin mi?" Emre hâlinden memnun bir hâlde geriye yaslandı.

"Bayıldım, beğenmek ne kelime!" Dolu dolu hayranlığımı belli ederek gülümsedim.

"Hoş geldiniz, ne alırdınız?" Yanımıza gelen genç bir çocuktu, en fazla 16-17 yaşlarındaydı.

"Iğdır'a gelip bozbaş yememek olmaz. Sana da uyarsa bozbaş alalım," dedi Emre. Daha önce hayatımda ilk defa ismini duyduğum yemekle tereddüt etsem de Emre'ye güvenerek kabul ettim.

"Olur, uyar bana." Siparişleri verdikten sonra şelale ve Emre arasında gidip gelen bakışlarım Emre'nin konuşmasıyla son buldu.

"Gamze, ben aslında seninle bir şey konuşmak istiyorum," dediğinde kalbim kanatlanıp uçacak sandım. Öyle mi girilir cümleye zalimin çocuğu?

"Evet?" Cümlelerinin devamını heyecanla bekliyordum.

"Siparişleriniz," diyen garson ile duraksadık. Yemekler masaya yerleştikten sonra bakışlarım tekrar Emre'ye döndü.

"Gamze, sen bana bir soru sormuştun, vurulduktan sonraki gece hastanede yatarken, tam ben kapıdan çıkmak üzereydim. Duyduğun bazı kelimelerle ilgili bir şey bilip bilmediğimi sormuştun. Ben o gün sana cevap veremedim ve bunu telafi etmek istiyorum." Gözlerime büyük bir ciddiyetle bakarken, ses tonu kararlıydı.

Telefonum masanın üstünde çalmaya başlarken abimin aradığını gördüm. Telefonumu sessize alıp Emre'ye geri döndüm. Emre de derin bir nefes alıp verdi o sırada. Elleri masanın üstünde yumruk olmuştu. Telefonum tekrar çalınca yine meşgule attım. Emre gözlerimin içine baktı ve devam etti.

"Ben senden hoşlanıyorum, hem de bayağı bayağı hoşlanıyorum. Ne hoşlanması, seviyorum. Üstelik kollarıma düştüğün o ilk andan itibaren," dedi, bir 'oh' çekti sonrasında. Boşluğa bakar gibi baktım gözlerine öylece. Telefonum tekrar çalmaya başlayınca yine oraya kaydı tüm dikkatimiz.

"Aç istersen, önemli herhâlde." Emre'nin sözleriyle başımı salladım. Ne ara açtığımı bile hatırlamadığım telefona cevap verdim.

"Efendim?"

"Gamze, neredeysen çabuk eve gel, Ankara'ya dönüyoruz."

BÖLÜM 32

"Abi ne oldu?" Telaşla yerimden kalkarken aklıma Seda'yı doktora götürdüğü geldi.

"Gelince konuşuruz."

Başka bir şey söylemeyeceğini belli eden net ses tonuyla başka bir şey sormadım. Telefonu kapattıktan sonra benimle birlikte kalkan Emre ile artık ne yapacağımı şaşırdım. Elimdeki telefona öylece bakıp kalmıştım.

"Gamze, ne oldu?" Emre yanıma geldiğinde onun gözlerinde de telaş vardı. Elimdeki telefonu cebime koydum. Düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum. İçime öyle bir sıkıntı düşmüştü ki kalbim sıkışıyor, nefes alamıyordum. "Gamze." Emre kollarımı tutup hafifçe sarsarken endişeliydi. Boş bakışlarım yüzünü buldu.

"Ankara'ya gidiyoruz." Donuk bir ses tonuyla kelimeler sanki benden bağımsız çıkmıştı dudaklarımdan.

"Neden?" diyebildi Emre sadece, gözlerindeki hayal kırıklığı ve üzüntü ile birlikte.

"Bilmiyorum Emre, hemen gitmemiz lazım." Çantamı ve montumu alırken elim titriyordu.

"Tamam, gidelim." Beni ikiletmeden üstüne yeni çıkarttığı montunu giydi.

Yeni gelen yemeklerimize dokunmadan çıktık hemen. Geriye dönüp baktığımda iç çektim sadece. Arabaya bindiğimizde Emre beklemeden arabayı çalıştırdı. Bakışlarım camdan dışarıya kayarken üstümdeki şok azalmamıştı. Emre'nin itirafı üstüne, abimin Ankara'ya dönme sözleri birleşince, içinden çıkılmaz bir hâl aldı düşüncelerim. Neden geri döndüğümüzü bilmeden, ne yapabilirdim ki? Başıma giren ağrıyla, sol elimi kaldırıp alnımı ovdum.

"Geri dönme sebebini tahmin ediyor musun?" Emre arabaya bindiğimizden beri ilk defa konuşmuştu.

"Bilmiyorum ama tahminim var. Akşam sen de oradaydın, Seda rahatsızlandı, sonra bütün gece gelmediler eve. Gediz ile ilgili konuştuktan sonra bir daha da konuşmadık abimle." Sözcükler zorla çıkarken ağzımdan, tatsız bir his vardı halen içimde.

"Seda'nın doktoru hangi hastanede?" dedi Emre bana bir bakış atarak.

"Merkezdeki büyük hastanede. Niye," derken bir an durdum. Soruyorsun diye devam edecektim ama Gediz'in de aynı hastanede yattığı geldi aklıma. "Her şeyi anlatmışsa abim beni gönderiyordur." Emre'nin ne demek istediğini anladığımda derin bir nefes verdim.

"Öyle bir şey yaptıysa sonunu kendi hazırlamış demektir."

Bakışlarım sinirle konuşan Emre'ye kaydı. Direksiyonu sıkmaktan parmak boğumları beyazlamış, vücudu gerginleşmişti. Açıkçası bu durum beni de fazlasıyla geriyordu. Gediz'in ne anlattığını bilmiyordum ama eğer öyle bir şey varsa yalan söyleyeceği kesindi.

"Sakin ol lütfen, ne olduğunu henüz bilmiyoruz. Belki görev emri çıktı, uzun süre gelmeyeceği için de bizi Ankara'ya götürüyor olabilir abim," dedim farklı bir seçenek sunarak. Gediz ve Emre'nin yeniden kavga etmesi daha büyük bir soruna yol açmaktan başka işe yaramazdı.

"O daha kötü ya, belki altı aylığına gidecek." Emre sessiz bir kabulleniş içerisinde söylendiğinde benim de boğazıma bir yumru oturdu.

Dışarıya baktığım süre boyunca aklımda halen vermemiş olduğum cevapsız bir yanıt olduğu vardı. Her şey belirsizken Emre'ye ne

demeliydim? Aslında birkaç dakika önce söyleyeceğim her şey kafamın içinde netti. Duygularımı belirgin bir şekilde açıklayacakken beni alıkoyan tek şey aramıza görülecek kilometrelerdi.

"Emre, beni burada indir." Merkeze geldiğimizde Emre ile görünmemek için daha ileriye gidemeyeceğimi fark ettim.

"Saçmalama Gamze, ben götürürüm." Kaşları çatılırken karşı çıkmıştı.

"Abim seninle olduğumu bilmiyor. Dün geceden sonra sence bize inanır mı?" Gediz'in Özge'yi sevdiğini resmen ilan etmiştik ama sürekli görüşen bizdik aksine. Bu durum özellikle gözleri üstümde olan abimin dikkatinden kaçmazdı.

"Bir de o saçmalık var." Emre'nin sözleriyle bir şey diyemedim çünkü çok haklıydı, saçmalıktan başka bir şey değildi.

"Taksiyle geçerim eve, lütfen," dedim elimi direksiyondaki elinin üstüne koyarak.

"Peki, ona da peki." Yol kenarında bir taksi durağının önünde durduğunda bu durumdan oldukça hoşnutsuzdu.

"Biz konuşamadık seninle, yarım kaldı." Derin bir nefes vererek elimdeki çantamın kulpunu sıktım.

Daha ben bir şey söyleyemeden abimin telefonuyla her şey birbirine girmişti. Emre'ye vereceğim cevap netti ama bunu böyle bir ortamda, üstelik Ankara'ya dönerken söylemek ne kadar doğruydu bilmiyordum. En azından daha sakin ve ikimizin de rahatça kendini ifade edeceği bir ortam olmasını isterdim.

"Sen bana hastanede düşünmem için zaman vermiştin ve şimdi ben de sana o zamanı veriyorum. Evdeki durumu, neler olduğunu öğren, sonra da bana haber ver Gamze. Eğer Gediz'in bir parmağı varsa bana bırak, ben hallederim." Emre'nin anlayış dolu sesiyle kendimi daha iyi hissettim.

Bu şekilde olsun istemediğimin o da farkındaydı. Aceleye gelmiş bir şeylerin peşinde değildi, yoksa bu kadar uğraşmaz, o hastane odasında söylerdi her şeyi. Basit bir şekilde geçiştirmek, 'Tamam,

ben de seni' demek o an için kurulacak bir cümle değildi. Bunun farkındalığıyla birlikte adımlarımızı sağlam atmak istiyorduk.

"Emin ol öğrenir öğrenmez haber vereceğim ilk kişi sensin. Dikkat et kendine Kurt." Son kelimeyi gülümseyerek söylemiştim. Kapıyı açıp inmiştim, kapatmadan önce Emre eğilip açık kapıdan, doğrudan gözlerime bakarak konuştu.

"Sen de dikkat et Gamzeli." Gözlerindeki parıltı, yeşillerinin içine kadar ulaşıyordu.

Yüzümdeki gülümsemeyle kapıyı kapattıktan sonra hemen arkadaki taksiye ilerledim. Arka kapıyı açıp bindikten sonra Emre'nin ilerlediğini gördüm. Lojmanın adresini verip yol boyu Emre'yi ve neden Ankara'ya döndüğümüzü düşündüm.

Benim için gerçekten değerliydi Emre. Her sözü, her hareketi sanki bir düzen üstüne kurulmuştu. Tanıştığımız andan itibaren beni incitecek tek bir cümle bile çıkmamıştı ağzından. Her zaman tarafının benden yana olduğunu açıkça belli etmişti. Güvenim giderek artarken, bir ilişkideki en önemli adımı Emre ile geçtiğimizi fark ettim. Birbirimize güveniyorduk.

"Geldik hanımefendi." Taksicinin sesiyle girdiğim derin düşünce çukurundan çıktım. Dalgın bakışlarım odağını bulurken, içimi çektim.

"Teşekkürler," dedikten sonra ücreti ödeyip taksiden indim. Lojmanların giriş kapısında durmuştuk, izin almadan içeri yabancı araç girmesi yasaktı. Taksiler girişte duruyordu hep.

Eve doğru yürürken, abim arayalı çoktan bir saat olmuştu. Emre ile giderken bir anda geçen zaman, dönerken bitmek bilmemişti. Düşüncelerim birbirine girerken, evin kapısına geldim. Anahtarım olduğu için zile basmadan kapıyı açtım.

"Ben geldim." Seslenerek içeriye doğru adımladım. Montumu ve çantamı askılığa bırakıp salona geçtiğimde daha ne olduğunu anlamadan bir çift kol sardı beni.

Aşağı baktığımda Seda'nın birebir kopyası, üstelik hamile bir ikizinin olup olmadığını ya da paralel bir evrene geçiş yapmış olabileceğimi düşündüm. Bunun dışında bütün ihtimaller bana imkânsız geliyordu. Tekrardan doğru görüp görmediğimden emin olmak için gözlerimi kısıp baktım. Çünkü Seda bana sarılıyordu!

"Gamze," diye içini çeke çeke ağlayan Seda ile öylece kaldım. Abime baktığımda koltukta oturmuş, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

"Ne oldu?" Endişeyle kasılırken Seda'nın ağlamasına dayanamayıp sırtını sıvazladım. Bakışlarım abimi bulurken gözlerini kaçırdı.

"Oturun hadi, birazdan çıkacağız." Sözlerinin altında acı vardı. Abim kolay kolay bu hale gelmezdi. Seda benden ayrılıp oturunca ben de karşıdaki koltuğa oturdum.

"Abi endişeleniyorum artık, bir şey söyle." Ellerim titremeye başlarken, sesim çoktan kendini ele vermişti. İkisinin de hâli hâl değildi.

"Doktora gittik biliyorsun. Birkaç test yaptılar ve bebeğin durumunun sorunlu olabileceğini söylediler," dedi abim sıkıntıyla. Seda'nın ağlamaktan konuşacak hâli kalmamıştı.

"Nasıl sorunlu?" Kalbime çöken yükle zorlukla nefes aldım. Avuç içlerim terliyordu, ihtimaller aklıma gelirken düşündüğüm şeyin olmadığını söylemesi için abime baktım.

"Engelli ya da ölü doğma riski %90 oranındaymış. Her şeye hazırlıklı olun, dedi doktor. Ankara'daki hastaneye yarına sevk aldım, akşam uçağına da bilet. Sen gelene kadar ben valiz hazırladım, sen de eşyalarını hazırla, iki üç saate çıkarız." Ses tonunu sabit tutmaya çalışsa bile içindeki o endişe ve acının sesi sanki bana bağırıyor gibiydi.

Kalbimdeki sıkıntı bütün vücuduma yayılırken derin bir nefes aldım. Bakışlarım Seda'ya dönerken gözlerine ağlamaktan kan oturmuştu. Ne olursa olsun, ne yaparsa yapsın o bir anneydi. Böyle bir şeyin kendi başıma geldiğini düşünmek bile bir felaketken onun yaşıyor olması sarstı beni.

"Doktor hata yapmış olabilir. O da insan sonuçta ya da testler hatalı da olabilir. Hatırlasana abi, Dilek ablanın bebeğine de engelli

olabilir demişlerdi ama Dilek abla kimseyi dinlemedi. Çocuk şimdi iki yaşında, zekâ küpü." Boş yere umut vermekte istemiyordum ama kesin bir sonuç yoktu ellerinde. Bunlar da ihtimal dahilindeydi.

Dilek abla teyzemin kızıydı ve gerçekten de aldırma konusunda ısrar eden herkesi terslemiş, 'O benim çocuğum, nasıl doğarsa doğsun, doğma hakkı var. Bakacak olan benim, anne olan benim,' demişti ve eşi de onu desteklemişti. İki yaşında zekâ küpü bir kızı olmuştu ve Dilek ablayla ne zaman konuşsak 'Benim imtihanım da buymuş, şükür ki kızıma kıymadım,' derdi. Ne kadar mutlu olduğunu gözlerinde görürdüm ve şimdi bu seçenek neden bizim için de geçerli olmasındı.

"Olabilir mi gerçekten Gamze?" Seda gözlerinde ufacık bir umut kırıntısıyla sesi titrerken bana baktı.

"Tabii ki olur, kendini bu kadar harap etme. Hem engelli olsa bile o benim yeğenim, yine senin evlâdın. Şimdi böyle davranıp hem kendini üzüyorsun hem de bebeğini. İhtimal var demiş, kesin değil, biz o %10'luk kısma tutunalım." Güç vermek ister gibi sözlerimi kararlı bir şekilde söyledim.

"Her hâliyle kabulüm, yeter ki bırakıp gitmesin, ölmesin," dedi Seda gözünden süzülen yaşlarla. Abimin de gözleri dolmuştu ama Seda'nın hâlini görünce onu daha fazla üzmemek için kendini bırakmadığını anladım. Seda'nın yanına gidip oturdum. Elini tutup karnına koydum. Gözlerine yerleşen umutla okşadı karnını.

"O senin bebeğin ve seni dinliyor. Sen ona eğer her şeyin iyi olduğunu söylersen o da sana karşılık verir." Gözümden yanağıma süzülen gözyaşını umursamadan gülümsedim.

"Annecim, her şey yolunda," dedi Seda karnındaki elini hareket ettirmeye devam ederken. Ve o anda Seda'nın eli belirgin bir şekilde yukarı kalkıp indi. Bebeği, annesini hissediyordu.

"Hareket etti, tam elimin olduğu yere elini koydu sanırım." Seda gözyaşları içinde gülümseyerek, heyecanla konuşmuştu.

"Gördün mü, o da seni merak ediyor, tanıyor ve üzüldüğün için endişe ediyor." Elimi Seda'nın elinden çekerken tebessüm ettim. Şimdi daha iyi görünüyordu, ağlaması durmuştu.

"Annecim, sen hiç üzülme olur mu? Bak ben de üzülmüyorum artık. Sen her hâlinle mükemmel bir bebeksin," diye konuşup karnını okşamaya devam etti Seda.

Bakışlarım abime dönerken ne kadar dikkatli bir şekilde baktığını fark ettim. Seda'nın tuttuğu karnına bakarken öyle bir hâldeydi ki kaskatı kesilmişti. Seda sakinleşmiş, bebeğini üzeceği korkusuyla acısını derinlere gömmüştü. İhtimallere tutunup bebeği için gülümsedi. Seda ne kadar kötü olursa olsun, anne olma konusundaki isteği göz ardı edilemezdi.

"Ben valizimi hazırlayayım. Abi, iki dakika gelir misin? Yardıma ihtiyacım var." Seda'dan ayırdığı gözlerini bana dikip hafifçe başını salladı.

Oturduğum yerden kalktığımda abim de benimle birlikte kalkıp, merdivenlere yöneldi. Basamakları çıktığımızda üstümdeki ağırlığı hissettim. Odama girdiğim gibi arkamdan giren abimle kapıyı kapattım, arkamı döndüğümde ona sıkıca sarıldım. Kollarını belime dolarken göğsü sarsılıyordu.

"Çok korkuyorum Gamze, ikisine de bir şey olacak diye çok korkuyorum." Abim sesinden bile belli olan büyük bir üzüntüyle gözyaşlarını serbest bıraktı.

Kolay kolay ağlamazdı abim. Hatta annem, bu özelliğimin abimden geçtiğini söylerdi. Annem ve babamın en ufak şeyde bile gözleri dolar, duygulanırlardı. Babamın abimin sünnet düğününde ağladığı bile söylenirdi. Bu iki duygusal ebeveynin arasında biraz daha sert kabuklu bir hâl almıştık abimle. Şimdiyse içindeki korkuyla akıtıyordu gözyaşlarını.

"Abi, güzel düşün ne olur. Ben inanıyorum her şeyin güzel olacağına." Ne kadar teselli etmeye çalışsam da benim de gözlerim tekrar dolmuştu. Abim benden ayrıldıktan sonra yanaklarından süzülen yaşları sildi.

"Seda'yı bilirsin, delidir, kincidir, kalp de kırar ama seviyorum be kızım. Beni bu kadar çok sevdiğinden yapıyor. Size karşı tutumu da

bu yüzden bu kadar sert. Paylaşmayı sevmiyor, kendi içinde bencil. Ama o benim evladımın annesi, bu yük çok fazla ona da." Yavaşça duvara sırtını verip yere çöktü. Ben de yanına doğru çöküp oturdum.

"Biliyorum abi ama sen evlâdın ve Seda için güçlü durmak zorundasın. Hadi Seda gelmeden in sen aşağıya, bu hâlde görmesin seni. Ben de hazırlanıp geliyorum hemen." Omzuna elimi koyup yavaşça sıktım.

"Sağ ol prensesim, iyi ki yanımızdasın," dedi abim, alnımdan öpüp saçlarımı okşadı.

Abim oturduğu yerden kalkıp çıktı, arkasından kapıyı kapattı. Yavaşça oturduğum yerden kalktım ben de. Odanın içinde gözlerimi gezdirdim. Zaten içinde bütün eşyalarım olan valize ilaçlarımı ve eşofmanlarımı koyup ağzını kapattım. Tek elle yapabildiğim kadar ortalığı topladım. Tamamen hazırdım on dakika içinde.

Telefonumu aşağıda bıraktığım aklıma gelince Emre'ye halen haber vermediğimi fark ettim. Aklım o kadar dağılmıştı ki üzüntüden ona haber vermemiştim. Aşağı indiğimde abim kendi valizlerini odadan çıkartıyordu. Seda bıraktığım yerde, salonda oturuyordu.

"Abi benim bavulumu da indirir misin?" Kolum askıda olduğu için diğer kolumu da merdivenlerden düşüp kırmayı göze alamadım. Tek elle zaten o bavulu indirmem mümkün değildi.

"Tamam prenses, ben hallederim. Bu arada istediğin bir şey var mı? Askeriyeye gidip geleceğim yarım saatliğine evrakları imzalamaya." Yanımdan geçerken üst kata doğru ilerledi, bavulumu almak için.

"Hayır abi, yok." Abim yukarı çıkınca montumun cebinden telefonumu aldım. Emre aramamış ama mesaj atmıştı.

Kimden: Kurt

Merak ettim. Her şey yolunda mı?

'5 dakika sonra arayacağım. Müsait misin?' yazıp gönderdim aceleyle.

Kimden: Kurt

Sana her zaman müsaitim.

Mesajıyla gülümserken telefonun ekranını kapattım. Abim bavulumu indirip, askeriyeye gitmek için evden çıkmıştı. Seda da gidene kadar dinlenmek için yatak odasına geçmişti. O kadar çok ağlamaya normal olarak halsiz kalmıştı. Bu durum hepimizi üzse bile tahlil sonuçları gelmeden kimse net bir şey söylemiyordu. En azından Ankara'daki doktordan kesin olarak durumu öğreneceklerdi.

Basamakları dikkatli ve sessiz bir şekilde çıkıp, biraz önce çıktığım odaya girdim. Telefonumu açıp rehbere girdim. Emre'yi ararken, düzelttiğim yatağın kenarına oturdum. Abim kısa süre sonra geleceğinden konuşmak için başka şansım yoktu. Buradan direkt havaalanına geçecektik.

"Efendim?" diyerek açtı telefonu.

"Emre, evde misin?" Abimle karşılaşma ihtimallerine karşı sormuştum.

"Evdeyim, senden önce geldim hatta. Sen eve girene kadar kapıda bekledim." Ses tonu yumuşak geldiği için üstümdeki gerginlik biraz azalmıştı.

"Ankara'ya gidiyoruz gece uçağıyla," dedim tek nefeste.

Uzatırsam sanki söyleyemeyecek gibi hissediyordum. O kadar zordu ki bunu dile getirmek. Daha yeni aramızdaki duyguların bir ismi olmuşken, ben gidiyorum demek oldukça zordu. Bir süre duraksadı, sadece nefes sesi geldi. Birden söylemek sanırım bunu daha kabullenir kılmamıştı.

"Gediz her şeyi anlatmış, değil mi?" Sesindeki yumuşak tını bir anda kaybolurken, yanlış anlamıştı.

"Hayır hayır. Sorunun onunla hiçbir ilgisi yok. Seda hamile biliyorsun. Buradaki doktor bebekte sorun olduğunu söylemiş. Ankara'ya, kendi doktoruna muayene olmaya gidiyor. Tabii abimle ben de gidiyoruz yanında. Birkaç günlüğüne mi yoksa daha uzun süre mi bilmiyorum." Durumu açıkladım hızlı bir şekilde. Biz gittikten sonra Emre'nin Gediz'le tekrar kavga etmesini istemiyordum. Bu ara yeterince göze bakmıştık.

"Umarım bebekte bir şey yoktur. Cahit abi ve Seda için çok üzücü bir durum." Emre anlayışla konuştuğunda, içimi çektim.

"Umarım Emre, bizim de tek temennimiz bu." Yerdeki halıyı incelerken sesim durgunlaştı.

"Peki sonuçlar hemen belli olur mu?" Emre'nin sesindeki tedirginliği hissedebiliyordum.

"Hayır, olmaz sanırım. En azından birkaç gün sürer diye düşünüyorum. Orada da testler yapılacak, tekrar duruma bakılacak. Şu an kimse bir şey bilmiyor ve herkes çok üzgün." Benim de içim gidiyordu, ne kadar sürerse sürsün, sonucun iyi olması tek dileğimdi.

"Peki, haber verirsin değil mi?" Emre'nin sorusu üstüne, düşündüm ve sakince cevap verdim. "Tabii, uzakta olmam konuşmamıza engel değil." Ben her koşulda Emre'nin yanımda olduğunu hissediyordum zaten.

"Gamze!" Seda'nın sesini duymamla Emre'nin yüzüne telefonu kapattım birden.

"Efendim?" dedim kapıyı açıp içeri giren Seda'ya.

"Biriyle mi konuşuyordun?" Elimdeki telefona bakarak tek kaşını kaldırdı.

"Evet, Gümüş ile konuşuyordum. Bir şey mi vardı?" Yalandan kim ölmüş?

"Ne zaman geleceğimiz belli değil, dolabı boşaltalım diyecektim. Hayvanlara veriyorsun ya artanları," dedi Seda. Gerçekten bunu beklemiyordum işte. Seda hayvanları mı düşünüyordu?

"Alık alık bakma yüzüme, hadi. Ben çoğunu hallettim zaten, kalan yemekleri versen yeter." Omuz silkip odadan çıktı. Arkasından şaşkınca bakarken elimdeki telefon titredi, Emre arıyordu.

"Kusura bakma, Seda geldi, birden kapattım." Gelen tıkırtı sesiyle kapıyı kontrol edip derin bir nefes verdim.

"Ama şimdi kapatmam lazım, abim gelir birazdan, çıkacağız." Ayrıca Seda'nın tekrar gelme ihtimali de vardı.

"Tamam, görüşürüz. Senden haber bekliyorum." Ses tonu biraz önceki tedirginliğinden kurtulmuştu.

"En kısa sürede. Görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra öylece baktım bir süre. Daha Emre duygularını yeni açmışken, araya giren sorunlar ile kafamı bir türlü toplayamıyordum. Daha fazla beklemeden aşağı inip, mutfaktaki artan yemekleri poşete koyup evin arkasındaki açık alana bıraktım. Kuşlar buradan yiyebilirdi. Eve girerken abim de gelmişti. Evdeki elektrikli eşyaların fişlerini çekip pencereleri kontrol ettik. Abim dış vanadan suyu da kesti, donma ihtimaline karşı. Bavulları arabaya yerleştirirken abim, onu bekledik. Her şey hazır olunca dışarı çıktık.

"Emre." Başımı arabaya çevirdiğim gibi onu görmeyi beklemediğim için şaşkındım.

"Merhaba, sizi ben bırakacağım." Seda da yanımızda olduğu için daha mesafeli konuşuyordu ama ben parlayan yeşillerini net bir şekilde görüyordum.

"Emre, bavulları yerleştirdim ben. Sana da zahmet oldu," dedi abim yanımıza geldiğinde. Seda'nın beline elini koymuş, destek oluyordu.

"O ne demek abi? Havaalanında bırakamazsınız arabayı, ne zaman gelirsiniz belli değil." Gözleri dalgınca bakarken, kısa bir an sonra bana değmeden abime baktı tekrar.

"Tamam, geçelim o hâlde geç kalmadan." Abimin sözleriyle az ileride duran Emre'nin arabasına ilerledik.

"Cahit, sen yanımda otur," diyen Seda ile abim arkaya geçince ben de öne, Emre'nin yanına oturdum.

Daha bugün bu arabada beraber gülerek gidiyorduk. Şimdiyse benim ne zaman geleceğim, hatta gelip gelmeyeceğim bile belli değildi. Emre arabayı çalıştırdı ve yola çıktık. Yol boyunca kimse konuşmasa da Emre ile birkaç kez göz göze geldik. İkimizin de içinde söylenmeyen birkaç cümle vardı.

"Teşekkür ederiz." Araba havaalanın otoparkında durduğunda gözlerimiz buluştu. Emre başını salladı sadece önemli değil der gibi.

Abim inip Seda'yı indirince ben de bir türlü açamadığım kapıya bir bakış attım. Emre arabadan inip benim tarafıma dolandı, kapıyı açtı. En azından kolum dolayısıyla bir bahanem vardı, dikkat çekmiyorduk.

"Koluna dikkat et." İkimiz de aynı şeyi hatırlamıştık büyük ihtimalle, kapıyı kapatırken birkaç saat önce neredeyse düştüğümü.

"Ederim, sen de kendine dikkat et," dedim sessizce. Abim valizleri çıkartıyordu bagajdan, görüş alanından çıkmıştık.

"Ederim."

Buradan ayrılmak daha zordu sanırım. Ben gideceğimi biliyordum, o ne zaman geleceğimi bilmiyordu. Üstüne ağır gelen duygular işin içine girince Kurt'u özleyeceğimi biliyordum. Zümrüt gözlü kurdu geride bırakmak çok zordu.

"Bu taraftan." Emre geride kalırken abimlerin yanına ilerlemeye başladım.

"Görüşürüz Emre," dedi abim.

"Görüşürüz abi." Emre gittikçe geride kalırken, dönüp arkama baktığımda bana baktığını gördüm. Önüme dönüp abimi takip ederken yüzümde çoktan gülümseme oluşmuştu.

Havaalanına girdikten sonra her şey daha hızlı ilerlemeye başladı. Bilet kontrolünden sonra uçağa yerleştik. Abim ve Seda üzgün oldukları için ben de konuşma gereksinimi duymadım. Zaten içimden de gelmiyordu. Emre'nin yemekteki sözleri ve bakışları aklımdan çıkmıyordu bir türlü.

"Sayın yolcularımız, inişe geçiyoruz. Lütfen kemerlerinizi takın."

Yapılan anonstan sonra kafamı dağıtmak için elime aldığım ama hiç odaklanamadığım kitabı çantamın içine bırakıp kemerimi taktım.

"Abi, annemlerin haberi var değil mi?" Kısık sesle abime sorduğumda bana doğru döndü.

"Neden geldiğimizi bilmiyorlar. Gidince konuşacağım, uzaktayken haber vermek istemedim." Haklı olduğunu düşündüğüm için bir şey demedim. Bunu dile getirmek bile zordu.

"Abi, kolumu bilmiyorlar annemle babam halen. Buzda düştüm, kolum incindi diyeceğim ben, haberiniz olsun." Vuruldum dersem kadının kalbine inerdi bir de. Ayrıca haber vermediğimiz için bir de ona üzülürdü.

"Olur prenses," dedi abim de. Seda'nın hiç sesi çıkmıyordu, eli sürekli karnındaydı. En azından ağlama krizine bir son vermişti ve daha iyi görünüyordu.

Uçaktan inince havaalanından taksiye binip eve doğru yola çıktık. Babam gelmek istemişti ama abim gerek olmadığını söyleyerek geri çevirmişti. Bizim bu durgun hâlimizi görünce ne olduğunu soracaktı ve yolda konuşmak yerine tek seferde evde konuşmak daha iyiydi.

Tanıdık sokaklardan geçerken bu şehri özlediğimi hissettim. Burada doğmuş, büyümüş ve okumuştum. Ankara benim için bir başkaydı. Gecenin soğuk ayazı insanı ürpertiyordu. Kışın Ankara'nın ayazını yiyen hasta olmazsa, bir daha da olmazdı zaten. Evimizin önüne geldiğimizde bir aydan fazladır görmediğim için etrafa baktım. Her şey bıraktığım gibiydi.

"Hadi hemen yukarı çıkalım, hava soğuk." Abim bavulları aldığında binaya girdik. Evin anahtarı olduğu için zili çalmadım. Kapıyı açınca annemin kapıyı açmaya geldiğini gördüm.

"Gamze'm, kızım," dedi annem.

"Annem." İçeriye girince özlemle sarıldık birbirimize.

"Senin koluma ne oldu?" Boynumdaki askı kendini fazlasıyla belli ederken, gülümsedim.

"Yok bir şey anne. Düştüm karda kayıp, incinmiş askıya aldılar sadece." Bu konularda ne kadar becerikli olduğumu bildiği için şaşırmadı.

"Anne, biz de buradayız," dedi abim içeri girerken. Benden daha uzun bir zamandır görmüyordu annemi.

"Oğlum, hoş geldiniz." Benden ayrılan annem, bu sefer abime sıkıca sarıldı. Seda da içeri girince kabanlarımızı çıkartıp vestiyere astık.

"Yemek hazırladım, elinizi yüzünüzü yıkayın, sofraya oturun." Hepimizi birlikte gördüğü için oldukça sevinçli görünüyordu annem.

"Anne, gel bir konuşalım," dedi abim daha fazla beklemeden. Annemin yüzü abimin sözleriyle asılırken, fark etmişti bir terslik olduğunu.

"Böyle apar topar gelmenizden belliydi bir şey olduğu." Annem söylenirken salondan içeriye girdik.

"Babam," dedim oturan babamın yanına gidip öperek. Abim ve Seda da babama sarıldıktan sonra hepimiz oturduk.

"Anlatın bakalım." Babam hepimize bakıp en son abimde durdu.

"Bebek ile ilgili testler yapılması gerekiyormuş, biz de buraya geldik. Doktor sorun olabilir dedi ama kesin bir şey yok. Henüz tüm tahliller yapılmadı." Abim durumu biraz daha yumuşatarak söylerken, durumu daha ayrıntılı bildiğim için kendimi kötü hissettim. Annem ve babam yaşını almış insanlardı, endişe durumuna göre rahatsızlanabilirlerdi.

"Sorun neymiş?" Annem eli kalbinde, nefesini tutmuş abimi dinliyordu.

"Biz de bilmiyoruz annecim henüz. Abim dedi ya, testler yapılacak, daha sonrasında da ne olduğunu öğreneceğiz. Zaten şu an hiçbir şey belli değil," dedim elini tutarak. Ortamda sessiz bir ağırlık olunca gerginlik oluştu.

"Hadi, acıktık biz, annemin güzel yemeklerini özledik hem," dedi Seda da benim gibi ortamı yumuşatarak. Bir musibet bin nasihatten iyidir derler ya, sanırım Seda'yı etkilemişti.

"Tabii geçelim." Abim de bize ayak uydurmuştu konunun dağılması için.

Sessiz geçen bir yemeğin ardından etrafı topladık. Seda düşünceli bir şekilde dalgınken, abim yanından ayrılmadı. Anneme bırakma-

dan ben de mutfağı topladım. Herkes saatin ilerlemesiyle odasına çekildi. Odama girdiğimde yatağımın üstüne oturdum. Telefonumu elime aldım ve Emre'ye mesaj attım.

Kime: Kurt

Evdeyiz, haber vermek istedim.

Kimden: Kurt

İyi yaptın. Seni şimdiden özledim.

'Ben de özledim' yazıp gönderdim.

Ona karşı duygularımı açamasam bile uzakta da olsak içimden geçenleri yazdım. Üstümü değiştirip eşofmanlarımı giydim. Banyoya geçip dişlerimi fırçaladım, yüzümü yıkadım. Odaya geçip yatağıma yattım. Emre'den mesaj beklerken telefon elimde uyuyakaldım yorgunlukla.

Sabah alarmın çalmasıyla uyandım. İyi de ben alarm kurmadım ki! Söylenerek yatağın içinde çalan telefonu bulduğumda 'Kurt' yazısını gördüm. Gece o kadar beklemiştim mesaj atmasını, uyuyakalmıştı sanırım. Çalan telefonu açıp uykulu sesimle mırıldandım.

"Emre." Telefonu kulağıma yaklaştırırken esnememi bastırdım.

"Günaydın. Ben Ankara'dayım," diyen sesini duydum gözlerimi zorlukla açarken.

BÖLÜM 33

Gediz'den

Hızla girdiğim apartmanda asansörü es geçip merdivenlere yöneldim. İkinci kata geldiğimde zili çalmaya, kapıyı yumruklamaya başladım. İçeriden gelen seslerle daha hızlı vurdum kapıya.

"Ceyda!" diye bağırdığımda sinirle birden kapı açıldı. Ceyda, üstünde eşofmanlarıyla şaşkınca bana bakıyordu.

"Abi." Gözleri şaşkınlıkla büyürken, kaşları çatılmıştı.

Arkasına baktığımda göz göze geldiğim kızın bakışları beni delip geçiyordu sanki. İlk defa gördüğüme emin olduğum kız, uzun boyu, omuzlarından süzülen kahverengi saçları ve kahvenin en yumuşak tonunu taşıyan gözleriyle beni kendine çekiyordu. Kaşları gittikçe çatılırken, kardeşime döndüm.

"Ceyda, neredesin sen? Çok merak ettim seni." Derin bir nefes alıp, sakinleşmeye çalıştım.

"Abi herkesin haberi var Gamze'de kalacağımdan. Bu hafta önemli sınavlarımız var, ders çalıştık beraber." Sinirim yatışırken, Ceyda'nın arkasında elinde telefonla duran genç kıza baktım. Büyük ihtimalle polisi arayacaktı.

"Kusura bakmayın, rahatsızlık verdim." Mahcupça konuşurken elimi enseme attım. O mahalledeki iki zibidiye gidince ne yapaca-

ğımı biliyordum ama ben. Hep onların yüzünden bu kadar dolmuştum. Ayıp olmuştu kıza da.

"Evet, verdiniz," dedi lafını geri çekmeden. Tek kaşım yukarı kalkarken oldukça ilgimi çeken kıza baktım.

"Peki o zaman, ben gideyim." Kendime söverken bakışlarımı üstünden çektim. İki üç şerefsizin dediğine inanırsan Allah belânı da böyle verir işte Gediz!

"Nereye abi, eve mi?" Ceyda'nın sorusuyla başımı salladım.

"Evet, eve geçiyorum, evde görüşürüz akşam." Ceyda içeri girerken, Gamze ondan önce geçmişti içeriye.

Binadan çıkıp dairenin bulunduğu yere baktığımda ışıkların kapalı olduğunu gördüm. Saat gecenin biri, herkes uyuyor tabii ki. Gamze'nin sinirli halleri gelince gözümün önüne gülümsedim. Bu kızda daha ilk görüşte beni etkileyen bir şey vardı. İsmi Gamze olduğuna göre yanağındaki o minik çukurları görebilecek miydim ben de bir gün acaba?

"Saçmalama Gediz, kız seni tanımıyor bile. Sanki ben tanıyorum anasını satayım. Belki sevgilisi var." Sinirle arabanın kapısını açarken kendi kendime söylendim. Aklıma gelen düşünceyle arabayı çalıştırıp Eskişehir'e doğru yola çıktım. Nasıl olsa Ceyda'dan her şeyi öğrenebilirdim.

Birkaç gündür Ceyda'yı okuldan almaya gidiyordum, bu bahaneyle Gamze'yi de görmüş oluyordum. İlk tanışmamıza göre biraz daha aramız iyiydi. En azından birbirimize selam vermeye başlamıştık. Ve ben onun yanağında güldüğünde içine göçen o iki çukura hayran kalmıştım. Her defasında farklı bir yönünü görüyor, bir başka hayran oluyordum ona.

"Abi, sana bir şey soracağım," diye gelip yanıma oturdu Ceyda.

"Tabii, sor." Kucağımdaki bilgisayarı bir kenara bırakarak Ceyda'ya döndüm.

Üniversite sınavlarına çalışıyordum, bu arada da babamın yanında işe devam ediyordum. Ben liseyi bitirdiğim sene babam kalp krizi

geçirmişti ve o zamanlar üniversiteyi bir kenara bırakıp babamın sahibi olduğunu kafenin başına geçmiştim. Babam bu yıl tamamen toparlayınca da işleri geri devir almıştı. Ben de yarım bıraktığım eğitim hayatıma devam etmek için derslerle uğraşmaya başlamıştım. Ceyda ile aramızda ise tam iki yaş vardı.

"Sen üniversite olarak bizim okulu mu tercih edeceksin?" dedi yüzündeki imalı gülümsemeyle.

"Neden olmasın? Sonuçta şehrimdeki üniversite, hem babama da yardımcı olmaya devam ederim." Daha önceden de böyle düşünüyordum zaten, buradan taşınmak gibi bir niyetim yoktu üniversite için olsa bile.

"Sadece o yüzden yani?" Tek kaşını kaldığında nefesimi sesli bir şekilde verdim.

"Gevelemede çıkart ağzındaki baklayı," dedim sadede gelmesini isteyerek.

"Hiç abi, ne diyebilirim ki. Gamze'nin de mezun olmasına benim gibi iki sene kaldı. Zaman çabuk geçiyor." Ellerine bakarak umursamazca konuştu.

"Ee ne olmuş?" Konunun Gamze'ye ne ara geldiğini anlamamıştım.

"Abi yeme beni, kıza nasıl baktığını görüyoruz hani kör değiliz çok şükür." Kıkırdadığında, küçük hanımın imasını anlamıştım.

"Ben seni bir yiyeceğim göreceksin," dedim, Ceyda'nın çocukluğundan beri huylandığını bildiğim kelimeyi söylemek için ağzımı açtığımda dehşet içinde bana baktı.

"Abi sakın!" Kulaklarını kapatıp kaçarken keyfim yerindeydi.

"Küçük cadı seni," dedim arkasından gülerken.

Ceyda'nın bir küçüğü erkek kardeşimiz vardı. Ceyhun, lise sona gidiyordu. Ceyda içimizde en neşeli olan, bizi güldüren, evimizin çiçeğiydi. Ceyhun ise yaşına göre fazla oturaklı, efendiydi. Bense ikisinin arasıydım sanırım.

Ceyda'nın sözleri aklıma gelince Gamze'nin de fark edip etmediğini merak ettim. Fark ettiğini sanmıyordum ama etseydi de bir şey

değişir miydim emin değildim. Düşüncelerimi bir yere bırakıp odağımı değiştirdim. Laptopu geri alıp kaldığım yerden testi çözmeye devam ettim.

Aylar geçmişti o günün üstünden. Gamze'ye sadece uzaktan bakıyor, Ceyda'nın vesilesiyle görüyordum. İlgimi belli ettiğim hâlde karşılık bulamayınca geri çekilmiş, beklemeye başlamıştım. Ceyda da farkındaydı artık her şeyin. Gamze ile ne zaman bir araya gelsek ortamda sessiz bir gerginlik oluyordu.

"Abi, ben bir şey yaptım," diye geldi yanıma Ceyda, o gün bir tedirginlik vardı üstünde.

"Ne yaptın?" Kesin sinirleneceğim bir şey yapmıştı, ki ne zaman böyle bir şey yapsa şimdiki gibi süt dökmüş kediye dönerdi.

"Bir anda ağzımdan kaçtı, vallahi bak abi. Söz ver kızmayacağına?" Kırgın bakışları üstümdeyken gelip yanıma oturdu usulca.

"Söz."

Olan olmuştu artık, ne yaptıysa kızsam ne fayda ederdi? Hem üstüne gidersem söylemekten de vazgeçebilirdi.

"Gamze'ye onu sevdiğini söyledim," dedi Ceyda bir anda. Söylediklerıyle dumura uğrarken ani bir şok yaşadım.

"Ne yaptım dedin?" diye tane tane tekrar sordum.

"Abi vallahi bir anda sorunca söyledim. Çok özür dilerim." Ceyda pişmanlıkla kıvranırken, bakışlarım sertleşti.

"Ceyda, seninle özel hayatım hakkında bir şeyler paylaşmam, sana bunları başkası ile paylaşabilme hakkı vermez. Kalbini kırmadan git, sinirim gidene kadar seni gözüm görmesin." Sinirle konuştuğumda Ceyda hemen odadan çıktı.

Sinirle solurken montumu giyip çıktım evden. Gelen baharla birlikte bütün ağaçlar çiçek açmış, Eskişehir'e yeni bir dönemin geldiğinin haberini veriyordu. Ceyda'nın söylemesine gerçekten kızmıştım ama Gamze'nin tepkisini de merak ediyordum. Böyle olacağı yoktu, en iyisi karşısına çıkmaktı. Eve geri dönüp, uykusuz geçen bir gecenin sabahına kalktım.

Gamze ile Ceyda aynı bölümü okudukları için ders saatlerini biliyordum, bu yüzden kafeden çıkıp üniversitenin önüne geldim. Saat dörtte dersleri bitiyordu ve konuşmak için uygun bir gündü. Gamze'yi, Ceyda ve yanında bir kaç arkadaşıyla birlikte görünce yanlarına ilerledim.

"Abi," dedi Ceyda gülümseyerek.

"Abin mi Ceyda? Merhaba ben de Zeliş." Yanlarındaki kız elini uzatırken, elini tutmadan başımla selam verdim sadece. Esmer, orta boylarda bir kızdı. Elini bozularak geri çektiğinde önemsemedim.

"Evet Zeliş, abim. Gamze ile beni almaya mı geldin abi?"

Sorusuyla bakışlarım Gamze'yi buldu. Elinde tuttuğu kitaplarla şaşkınca Ceyda'ya bakıyordu. Kardeşimin bu azmi takdire şayan olsa da Gamze'ye sormadan böyle bir şey yapması hoş değildi.

"Evet, hadi arabaya geçin." Biraz ilerideki arabayı işaret ettim.

"Ben eve geçeceğim," dedi Gamze, Ceyda'ya kaşlarını çatmıştı bakarken.

"Gamze, sen de geç, seninle konuşacaklarım var." Gamze'nin gözleri beni bulurken, bazı şeyleri anlamış gibiydi ve bundan ikimizin de kaçışı yoktu.

"Peki."

Kabullenişle arabanın arka tarafına ilerledi. Ceyda öne geçince ben de sürücü koltuğuna oturdum ve arabayı çalıştırdım. Arabayı eve doğru sürüp bizim evin önünde durdurdum.

"Ben kaçtım, görüşürüz," dedi Ceyda arabadan inerek. Gamze, Ceyda'nın arkasından şaşkınlıkla bakıyordu.

"İstersen öne geçebilirsin." Gamze derin bir nefes verip arabadan indi ve öne oturdu.

"Fazla zamanım yok Ankara'ya döneceğim için." Bakışlarını benden kaçırdı, sürekli yola bakıyordu.

"Gideceğimiz yer yakında zaten."

Yakında bulunan küçük bir kafenin önünde arabayı durdurdum. İndikten sonra Gamze ile birlikte içeri geçip bahçe kısmına çıktık.

Hava, baharın gelmesiyle gittikçe ısınmaya başlamıştı. İki kişilik bir yere oturduktan sonra garson sipariş almak için geldi.

"Ne alırdınız?" diyen garson ile Gamze'ye döndüm.

"Limonata." Kısaca cevap verdiğinde garson bana doğru döndü.

"Ben de şekersiz Türk kahvesi alırım." Giden garson ile Gamze'ye baktım. "Neden burada olduğumuzu biliyor musun?" diye sordum gözlerini benden kaçıran kıza.

"Tahmin edebiliyorum." Gözlerimi ondan ayırmazken, yüzüme bile bakmayan kızla derin bir nefes çektim.

"Bana bak Gamze," dedim. Başını kaldırınca göz göze geldik. "Ceyda'nın sana söylediğinden haberim var. Açıkçası bunu ondan ben istemedim ama bir yandan da iyi oldu sanırım. Ben seni seviyorum." Bütün her şeyi açıklıkla söyleyerek üstümdeki tüm ağırlığı atmıştım.

"Ben sana karşı bir şey hissetmiyorum. En yakın arkadaşımın abisisin, bende yerin bu kadar." Net çıkan sözleriyle bir an duraksadım.

"Biliyorum, her şeyin farkındayım. Sevdiğin ya da sevgilin varsa seni anlarım," dedim cevap bekleyerek.

"Hayır, yok." Başını iki yana sağladığında rahatladığımı hissettim.

"O zaman bir şansı herkes hak etmez mi Gamze? Sana hemen aramızda bir şeyler olsun demiyorum ama izin ver beni tanımana yardım edeyim. Arkadaş olarak başlayabiliriz," dedim kabul etmesini umarak. Kararsız bir şekilde bana bakmaya başladı.

"Siparişiniz," diyerek gelen garson ile konuşmamız bölündü. Limonatasından bir yudum alıp derin bir nefes aldı.

"Ben gerçekten bilmiyorum. Seni tanımıyorum ve kafam çok karışık." Tamamen beni reddetmemesi iyiydi, en azından bir şansım vardı.

"Sadece bir şans istiyorum senden. Kendin de söylüyorsun, beni tanımıyorsun ve tanımak için bir şans ver kendine de." Kahvemden bir yudum alıp arkama yaslandım. Kararı Gamze'ye bırakmıştım artık.

"Peki ama sadece arkadaşça. Eğer ilerisi olursa, duygularımız değişirse ikimiz de açıkça konuşacağız." Kendine makul gelen bir kararla önerisini sunduğunda bana o şansı vermişti.

"Tamam."

Gülümseyerek gözlerine baktım. En azından arkadaş olmaya ikna etmiştim ve bu bile şu an yeterdi bana. Daha fazlasını isteyen içimdeki bencil yanımı susturup anın tadını çıkarttım.

Bir ay kadar Ceyda'yı okula almaya gittiğim her seferinde Gamze'yi de Ankara için kalkan servislere kadar bıraktım. Keyifli geçen sohbetlerimiz oluyordu. Yaz tatilinin araya girmesine çok az kalmıştı ve bu beni ayrı kalacağımız için endişelendiriyordu.

"Hafta sonu yemeğe çıkalım mı?" dedim Gamze'yi servislerin yanına bıraktığım bir gün yine.

"Hafta sonu dersim yok." Gamze saçlarını toplarken arabayı yol kenarına çektim.

"Ankara'ya gelirim ben istersen. Uzun zaman oldu Ankara'ya gitmeyeli, bana da değişiklik olur," dedim bahaneyle.

"Ceyda da gelecek değil mi?" diye sordu Gamze. Nefesimi verirken yutkundum. Ne zaman bir şeyler yapmak istesem her zaman Ceyda'nın gelmesini şart koşuyordu Gamze.

"Tabii sen de istersen gelir."

"Tamam o zaman, cumartesi günü müsaitim ben, pazar abim geliyor," dedi gülümseyerek. Abisine çok düşkün bir kızdı Gamze iki kardeş oldukları için. Ceyda'nın anlattığı kadarıyla abisi başka bir şehirde teğmen olarak görev yapıyordu.

"Senin adına sevindim. Abinle güzel vakit geçirirsiniz." Gamze başını sallayıp gülümsedi. Abisiyle ilgili konuşmayı seviyordu.

Hafta sonu Ceyda ile birlikte Ankara'ya doğru yola çıktık. Gamze ile kararlaştırdığımız restoranda buluşacaktık. Sürekli yarım saat mesafelerde acele bir şekilde görüşmek istemiyordum. Biraz daha ciddi bir ilişki istiyordum Gamze'yle. Bu yüzden dışarı çıkmak başlangıç gibi göründü.

"Abi beni neden götürüyorsun, baş başa gitsenize yemeğe." Ceyda, huysuzca söylendiğinde bu durumdan ben de memnun değildim.

"Keyfimden götürmüyorum herhâlde. Biliyorsun Gamze sen olmayınca gelmiyor," dedim içimi çekerek.

"Abi olmuyorsa zorlamanın anlamı yok. Biliyorsun değil mi?" Bakışlarım kısa süreliğine ona dönerken, sinirlenmeye başlamıştım.

"Olacak, o kadar," dedim sert çıkan sesimle.

"Abi lütfen, eskiye dönmeni istemiyorum. Düzelmişken, her şey yolundayken bir daha böyle bir şeyin olmasına izin veremem. Gamze sana daha iyi gelir diye ben de bu kadar istekliydim. Şimdi fark ediyorum ki hata yapmışım." Arabayı kenara çektiğimde Ceyda'ya döndüm.

"Bana bak Ceyda, geçmiş hakkında tek kelime bile edersen Gamze'ye, işte o zaman eski Gediz'i karşında görürsün. Gamze de kabullenecek zamanla. Şimdi çeneni kapat ve Gamze'ye kesinlikle bir şey belli etme. Anlaştık mı?" Gözlerinin içine bakarken, tedirginliğini görüyordum. Bu bakışımı iyi bilen Ceyda sessizce başını salladı. "Sesli söyle!" dediğimde yerinden sıçradı.

"Anlaştık abi."

Arabayı tekrar çalıştırıp yola devam ettim. Ceyda da ben de bir daha konuşmadık. Gamze'nin verdiği adresteki restorana gelince arabayı park edip içeriye geçtik. Gamze'yi cam kenarındaki bir masada otururken görünce yanına ilerledim. Ceyda yanımda sessiz bir şekilde geliyordu.

"Geç mi kaldık?" dedim dalgınca dışarıyı izleyen Gamze'ye. Bakışları bize dönerken gülümsedi.

"Ben de yeni geldim zaten." Yerinden kalkıp Ceyda ile kucaklaştıktan sonra bana sadece elini uzattı. Elinden tutup kendime çektim ve yanağına bir buse kondurdum. Beklemediği için hemen geri çekildi, kaşlarım çatılmıştı.

"Evet, ne alıyoruz? Ben oldukça acıktım." Ceyda yerine otururken, üstümdeki ceketi çıkarttım ben de. Yerleştiğimizde Gamze benim karşımda, Ceyda da onun yanında oturuyordu.

"Gamze'ye sormak lazım, tavsiyelere açığım." Bakışlarım karşımdaki kıza döndüğünde menüye bakma gereği bile duymadı beni yanıltmayarak.

"Buranın iskenderi güzeldir. Biz ailecek geliriz arada." Gamze'nin tavsiyesiyle siparişimizi verince, Ceyda ve Gamze de okuldan sohbet etmeye başladılar.

"Gamze, abim de sınava hazırlanıyor bu sene," dedi Ceyda bana bakarak.

"Hangi bölüm?" Gamze ilgisini bana çevirdiğinde sohbete katıldım.

"Makine mühendisliği düşünüyorum ama puan sıralaması bayağı yüksek. Tutacak mı sınavdan sonra göreceğiz." Zaman buldukça konulara bakıyordum ama oldukça yoğun bir dönemdeydim.

"Bizim için daha KPSS var sırada. Atanacak mıyız o bile belli değil." Ceyda'dan da sıkça duyduğum sitem, Gamze'nin de dilinden döküldü.

"Seni almayan okul kapansın çiçeğim," dedi Ceyda gülerek. Gamze de gülümseyince her santimini aklıma kazıdığım görüntü ile iç çektim.

Siparişlerimiz gelince yemeğe başladık. Arada sohbet de ediyordu kızlar, ben onları dinliyordum çoğunlukla. İçeri giren dört kişilik erkek grubu çaprazımıza oturmuştu. İçlerinden birisi sürekli Gamze'ye bakmaya başlayınca sinirle ayağa kalkıp masasına ilerledim. Yakasına yapışıp ayağa kaldırdım ve yüzüne yumruğumu geçirdim. Ani atağımla kaçmaya bile yeltenememişti.

"Ne bakıyorsun it!" Yere düştüğünde çıkan sesle herkes bize bakmaya başladı.

"Sıraç." Gamze'nin şaşkın sesini duymamla başımı ona çevirdim. Hızla yanımıza geldiğinde oldukça sinirli görünüyordu.

"Tanışıyor musunuz siz?" Kaşlarım çatılırken Sıraç denen çocuğun bakışları hâlâ Gamze'nin üstündeydi.

"Liseden sınıf arkadaşımdı Sıraç. Gediz, ne yaptığını sanıyorsun sen!" Gamze sinirle konuştuktan sonra Sıraç'ı kolundan tutmuş, ka-

nayan burnuna masadan aldığı peçeteyi tutuyordu. Bu sırada garsonlar ve arkadaşları da araya girmişti.

"Sürekli sana bakıyordu, ben de sinirlendim." Sesim sert çıkarken bakışlarım çocuğu buldu.

"Ben bir an emin olamadım sen misin diye Gamze, o yüzden bakıyordum," dedi boğuk çıkan sesiyle Sıraç denen çocuk.

"Tamam, şimdi hastaneye gidiyoruz," dedi Gamze çocuğu bırakıp çantasını ve hırkasını masadan alarak.

"Nereye gidiyorsun?" Kolundan tutarak bana bakmasını sağladım. Kolunu hızla benden çekti.

"Gediz, sonra konuşuruz. Önce haksız yere dövdüğün arkadaşımı hastaneye götüreceğim," dedi sinirle. Sonra da o çocukla birlikte çıkıp gitti. Arkasından gidecektim ki Ceyda kolumdan tuttu.

"Abi lütfen, sonra konuşuruz dedi kız. İkinizden birisine zarar gelecek, çok sinirlisiniz. Okula geldiğinde konuşursunuz, yeter olay çıktığı." Yalvaran bakışlarıyla kolumu sıkıca tutuyordu.

"Hesabı ödüyorum, sen de al eşyalarını, gidiyoruz," dedim kolumu çekerek. Hesabı ödeyince, Ceyda ile arabaya geçtik ve Eskişehir'e doğru yola çıktık.

"Nasıl beni bırakıp gider? Nasıl!" dedim sinirle direksiyona vururken.

"Abi, ne olur yapma." Ceyda korkuyla içini çekerken, derin bir nefes aldım.

Evin önüne gelince Ceyda'yı indirip Barlar Sokağı'na doğru direksiyonu çevirdim. Aklımı dağıtmazsam geri dönüp Gamze'nin evine gidebilirdim. Bunu yapmayı, onu kollarımın arasına alıp bir daha bırakmamayı da istiyordum. Ama son bir şans daha tanıyacaktım ona.

Pazartesi günü okul çıkışına gidip beklemeye başladım. Ceyda tek başına gelince bir gariplik olduğunu anlamıştım zaten.

"Gamze gelmedi derse, rahatsızmış biraz abi." Ceyda yüzüme bakmadan konuşurken nedense inanmadım.

Abisi iki haftalığına geldiği için her gün Gamze'yi bırakıp alıyordu. Bunu da Ceyda söylemişti, abisinin arabasında görüp bir şey yapmamam için. Bu yüzden de konuşma fırsatı bulamıyordum ama elbet abisinin de izni bitip dönecekti. Ceyda'yı almaya gittiğim bir gün Gamze'nin tek başına çıktığını gördüm okuldan. Hızla yanına yürüyüp önünü kestim.

"Sence de artık konuşmamız gerekmiyor mu?" Başını kaldırıp bana baktı.

"Tamam, konuşalım." Sakince cevap verdiğinde şaşırdım. Bu kadar kolay kabul edeceğini sanmıyordum ama rahatlamıştım.

"Şimdi müsait misin?"

"Cuma günü dersim erken bitiyor. O zaman konuşalım." Saçını kulağının arkasına koyup gözlerini benden kaçırdı.

"Tamam, seni bırakayım servislere kadar Ceyda da gelince." Ilımlı olmaya çalışarak sakin bir şekilde konuşmuştum.

"Ceyda rahatsızlandı biraz, öğlen eve geçti, haberin yok sanırım." Rahatsızlandı deyince birden ne olduğunu merak etmiştim.

"Yoktu haberim." Onun için buraya kadar geldiğimi ikimiz de biliyorduk.

"Ben kendim giderim, sen Ceyda'ya bak istersen. İyi akşamlar." Yanımdan geçip gitti bir şey dememi beklemeden.

Arkasından sadece baktım. Cuma gününü bekliyordum her şey için. Gamze gidince eve geçtim ben de. Ceyda grip olduğu için halsiz düşmüş, eve gelmişti. Odama geçip düşünceler içinde kayboldum. Sadece birkaç gün daha sabredecektim ve Gamze benim olacaktı. Tamamen ve her şeyiyle.

"Abi, bugün gelecek misin?" dedi Ceyda evden çıkmadan önce. Pazartesiden sonra bir daha okula gitmemiştim.

"Gamze ile bugün konuşacağız." Başımı sallayarak geleceğimi onayladım. Bir şey diyecek gibi oldu ama vazgeçti, kapıdan çıktı okula gitmek için.

"Gediz," dedi kapıyı yavaşça açan annem.

"Efendim." Her zamanki mesafeli tavrımla, gözlerimi ona çevirmeden cevap verdim.

"Yemek hazır diyecektim." Sesi üzgün çıkınca sinirle baktım.

"Sana kaç kere dedim beni yemeğe falan çağırma diye. Sen benim annem değilsin, benim annem üç sene önce babamı bir adamla aldatıp kaçınca öldü. Sen benim babamı elimden alıyordun neredeyse!" Bağırmamla birlikte bir adım geriye doğru gitti.

"Gediz, ne olur yapma oğlum, çok pişmanım sen de biliyorsun." Gözleri dolarken bu hâli umurumda değildi, artık alışmıştım. Bunları bizi o hale getirmeden önce düşünecekti.

"Senin yüzünden babam kalp krizi geçirip ölümden döndü. Pişmansın öyle mi? Kaçtığın adam seni ortada bırakınca geri döndün. Babam seni kabullenmiş olabilir ama sana o gün de söyledim, sen benim için ölüsün ölü." Sinirle yanından geçip giderken yüzüne bile bakmadım. Dış kapıyı çarpıp çıkarken ağlama sesleri geliyordu. Umursamadan merdivenlerden inip çıktım.

Akşam olana kadar orada burada gezdim. Biraz da kafa dağıtmak için arkadaşların yanına uğradım. Gamze'nin çıkış saati gelince arabanın içinde onu bekledim kapının önünde. Ceyda ile çıkınca arabayı gördüler. Ceyda, Gamze'ye bir şeyler söyleyip ayrıldı. Gamze de arabaya doğru ilerleyip kapıyı açtı, yan koltuğa oturdu. Biner binmez arabayı çalıştırıp yola çıktım.

"Merhaba." Sessiz bir selam verdiğinde, "Merhaba," diye karşılık verdim ona bakmadan.

"Gediz, biraz yavaş sürer misin?" Tedirgin bir ses tonuyla konuşunca başımı salladım onaylayarak. Hızımı biraz azaltıp ana yola çıktım.

"Nereye gidiyoruz?" Gamze şehir merkezinden ayrıldığımızı fark ederek bana döndüğünde nefesimi sesli bir şekilde verdim.

"Sessiz sakin konuşabileceğimiz bir yere." Herkesin içinde halledemeyecektik bu işi.

"Gediz, ben geri dönmek istiyorum." Gamze sesini yükselttiğinde ben de artık sınırımın sonuna gelmiştim.

"Bana biraz olsun güven artık! Yeter artık Gamze, konuşacağız diyorsam konuşacağız," dedim bağırarak.

"Böyle mi güveneyim sana? Bağırıp çağırıp birilerini döverken mi?" Gamze de sinirlenerek kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakıyordu.

"Kıskanıyorum seni, anladın mı? Seviyorum dedim sana ama senin umurunda bile değil!" dedim ben de bağırmaya devam ederek. Arabayı yol kenarındaki taşlı yola sokup ilerledim. Yolun sonunda küçük bir baraka vardı.

"İnsan seviyorsa düşünür önce karşısındaki kişiye zarar verip vermediğini. Daha anlayıp dinlemeden çocuğun üstüne saldırdın." Nereye geldiğimizi konuşmanın hararetiyle fark etmediğine emindim. Arabayı durdurunca etrafa baktı.

"Nereye getirdin beni? Gediz, hemen geri dön yoksa polisi arayacağım." Çantasından çıkarttığı telefonuyla geriye doğru çekilmişti.

"Dene istersen güzelim, telefon çekmiyor burada." Kapıyı açıp arabadan indim. Arkamdan Gamze de inince taşlı yoldan kulübeye doğru ilerledim.

"Gediz, beni hemen geri götür!" diye bağırdı arkamdan.

"Konuşmadan hiçbir yere gidemezsin!" Kulübenin tahta kapısını açıp içeriye girdim. Birkaç dakika sonra gelen ayak sesleriyle Gamze içeri girdi.

"Konuşunca götüreceğine söz ver," dedi gözlerime kararsız bakarak.

"Söz." Kararlı çıkan sesimle kapıdan bir adım öne doğru geldi.

"Tamam, konuşalım o zaman." Kulübede eski bir kanepe ve soba dışında başka bir şey yoktu. Gamze'nin etrafı inceleyen gözleri beni bulduğunda konuşmaya başladım.

"Seni seviyorum Gamze, biliyorsun. Artık senin de bir cevap verme zamanın geldi," dedim arkamdaki duvara yaslanarak.

"Ben denedim Gediz, gerçekten ama olmuyor. Ben seni, senin beni sevdiğin gibi sevemiyorum." Başını iki yana salladığında gözlerine baktım.

"Daha çok çaba göster o zaman! Beni seçmekten başka çaren yok, ya zorla seveceksin ya güzellikle." Ona doğru bir adım atarken, Gamze geri çekildi.

"Ne diyorsun sen, aklını mı kaçırdın?" Söylediklerime inanamıyormuş gibi şaşkınlıkla kalmıştı.

"Seni bırakmaya hiç niyetim yok güzelim, önce bunu kabullen." Bir adım daha atıp küçük kulübede onunla karşı karşıya geldim. Kaçacak yeri yoktu.

"Gediz, sağlıklı düşünemiyorsun şu an. Beni geri götür, daha sonra düzgünce konuşalım." Gamze beni zorla ikna edemeyeceğini anlayarak olduğu yerde durdu. Elimi yüzüne koyup ona yaklaşırken tepkisiz kalmasıyla gülümseyerek dudaklarına yaklaştım.

"Ah," diye inledim bir anda Gamze'nin dizinin bacak arama sert bir şekilde gelmesiyle. Daha ne olduğunu anlamadan yüzüme sıktığı biber gazıyla yere çöktüm. Cebimdeki anahtarı alıp çıkmadan önce nefretle konuştu.

"İyi ki abimi dinleyip kendimi savunmak için ders almışım. Tabii kardeşinin hediye ettiği bu biber gazının da oldukça faydası oldu. Seni polise şikâyet etmiyorsan Ceyda için sadece. Bir daha seni yüz metre yakınımda dahi görürsem polise giderim Gediz ve durumun bundan bin kat daha kötü olur!"

Olduğum yerde gözlerimin acısıyla kıvranırken, arabanın sesiyle ayağa kalktım ve zorla kapıya ilerledim. Gamze arabaya binmiş gidiyordu. Arkasından bağırdım ama çoktan gitmişti.

"Yemin ediyorum Gamze, buna izin vermeyeceğim. Ne kadar sürerse sürsün, ne olursa olsun benim olacaksın. Annemin, babama bin pişmanlıkla döndüğü gibi sen de bana geri döneceksin!"

BÖLÜM 34

Gamze'den

Hızla yerimden kalkarken gözlerim açılmıştı. Telefonu kendimden uzaklaştırıp isme tekrar baktım. Telefona başka Kurt diye birini kaybetmediğime göre Emre'ydi kesin.

"Gamze?" Emre'nin sesini duyunca telefonu geri kulağıma tuttum.

"Ben doğru duydum değil mi? Ankara'dasın yani?" Emin olmaya çalışarak bir kez daha sordum. Saate kayan gözlerim daha sabahın dokuzu olduğunu gösteriyordu.

"Evet, doğru duydun, Ankara'dayım. Hatta şu an sizin eve doğru geliyorum. Gelirken bir şey ister misin?" Dalga mı geçiyordu? Sesinde eğlenen bir ton vardı.

"Sen çıldırdın mı?" Nasıl bir çığlık attıysam annem hemen kapıyı açtı.

"Gamze, ne oluyor?" Bakışları elimdeki telefona kaydı merakla.

"Liseden bir arkadaşım vardı ya anne, Helin, nişanlanıyormuş," dedim gülümsemeye çalışarak.

"Tamam kızım, sessiz ol biraz, Seda uyuyor daha. Şimdi onun söylenmesini kim çekecek?" Başını iki yana sallayıp ellerini önündeki mutfak önlüğüne sildi.

"Haklısın annem."

Annem odadan çıktıktan sonra telefonu kulağıma geri tuttum. Kulağıma gelen gülme sesleriyle kaşlarımı çattım. Kalın bir ses tonu vardı, erkek olduğu kesindi.

"Kim var senin yanında?"

"Semih var. Evet, size geliyoruz çünkü Cahit Üsteğmen çağırdı." Abim niye çağırdı ki? İşle ilgili olmalıydı.

"Neden ki?"

"Görev için ama benim görevim değildi, Ercan gelecekti, ben de sen öyle deyince yer değiştirdim albaydan izin alıp. Gediz ile kavgalı olduğumuz için beni göndermesi çok da zor olmadı." Emre sakince anlatırken, dün akşam *ben de özledim* dediğim geldi aklıma.

"Peki bundan abimin haberi var mı?" dedim içimi çekerken.

"Birazdan olacak, kapıyı aç."

Kulağıma gelen zil sesiyle telefonu kapattım. Üstümdeki eşofmanlara bir bakış atıp normal olduklarına karar verdim ve kapıyı açmaya gittim. Annem mutfaktan çıkarken abim de arkasındaydı. Kapıyı açtığımda karşımda sivil giyimli Emre ve Semih duruyordu.

Emre'nin üstünde koyu gri kot pantolon, siyah kazak ve gri kaban vardı. Semih de lacivert kot pantolon, krem rengi kazak ve lacivert mont gidiyordu. Dikkat ettim de askeriye dışında hepsi özenli giyiniyordu. Emre'nin giyim tarzını özellikle seviyordum.

"Hoş geldiniz," dedim geri çekilerek. Ayakkabılarını çıkarıp içeri girdiklerinde, "Hoş bulduk," dediler.

"Kuzularım gelmiş." Annem gülümseyerek neşeyle konuştu.

Semih ve kuzu mu anne? Adam 1.95 boyunda ve senin bahsettiğin kuzuyu bir oturuşta yiyor!

Hele Emre, hiç o konuya girmiyorum bile. Kurt ne zaman kuzu oldu?

"Zeliha teyze." Emre eğilip elini öperken ben şaşkınlıkla izliyordum. Bunlar tanışıyordu!

"Kızım aval aval ne bakıyorsun, kapıyı kapatsana?"

Annem kaş göz işareti yaparken başımı salladım. Doğru ya, ben hâlâ kapının önünde dikiliyordum. Kapıyı kapatıp hemen onların arkasından mutfağa girdim.

"Komutanım, istediğiniz dosyaları da getirdik," dedi Emre elindeki bilgisayar çantasını masaya bırakırken.

"Komutan yok burada Emre, görevde değilim. Sizin de görev sadece iki gün sürecek zaten. Adamı kameralardan tespit etmişler, izleniyor şu an. Bağlantı kurduğu herkes tek tek alınıyor. Adamı buradan alıp sorgu için İstanbul'a götüreceksiniz. Sonra Iğdır'a geçersiniz."

Abim kısaca anlattıktan sonra montlar çıkmış, vestiyere asılmıştı. Herkes masaya yerleşirken ben de çay demleme bahanesiyle onları dinliyordum. Emre benim için gelmişti, önemli olan buydu. Heyecandan elim ayağım titrerken, kazasız belâsız çayı demledim.

"Ben bir fırına gidip geliyorum, siz toplayın kâğıtları, güzel bir kahvaltı yapalım," dedi abim ayağa kalkarak.

"Ben giderim abi sen otur." Emre itiraz ettiğinde abim güldü.

"Fırının yerini bile bilmiyorsun oğlum, otur oturduğun yere." Emre geri otururken abim çıktı. Annem mutfağa gelince, Semih ayağa kalktı.

"Zeliha teyze, geçen geldiğimde diyordun ya sana gül gibi kız buldum diye, sen Cahit abi gelmeden göstersene onu bana," dedi annemi içeri doğru çekerken. Bakışlarım Emre'ye dönerken tek kaşımı kaldırdım.

"Geçen sefer mi dedi Semih?"

"Evet, daha önce iki kez daha geldik sizin evinize ama sen yoktun. Birinde okuldaydın diğerinde de kuzeninizin nişanı varmış." Emre sandalyede geriye yaslanırken gülümsüyordu.

"İpek'in nişanı vardı, annem demişti abinin arkadaşları geldi, geri gitti diye. Ben nişan olduğu için o gün kuzenime yardımcı olmak için orada kalmıştım." Hatırladığımda o gün annemin kolayca izin verdiği geldi aklıma.

"Yatağın çok rahattı." Emre bana göz kırparken zorlukla yutkundum.

"Benim yatağımda mı yattın?" Bugün kalpten gitmezsem bir daha gitmezdim sanırım. Emre gülümseyerek başını salladı.

"Evet Zeliha teyzem, çok haklısın," diyen Semih'in sesiyle, buzdolabını açıp kahvaltılıkları çıkarttım.

"Su böreği yapmıştım bak, size de kısmetmiş." Annem mutfağa girince dolaptan aldığım kahvaltılıkları tezgâhın üstüne bıraktım.

Emre'ye bakmamaya çalışarak hazırladım kahvaltı sofrasını. Adam bana aşkını ilan etmiş ve şu anda evimizin mutfağında oturuyordu. Daha ne olabilir ki dediğim her seferinde bir şey oluyordu resmen! Askıda olan kolum ağrımaya başlamıştı.

"Ahh." Koluma giren sancıyla istemsizce sızlandım. Kahvaltı yapmadığım için henüz ilaçlarımı almamıştım.

"Gamze, iyi misin?" diye hemen yanıma geldi Emre. Kolumu tutarken ağrının hafiflemesini bekledim.

"Bu düşme değil Gamze, ne oldu koluna?" Annem de diğer yanıma söylenerek gelirken kaşlarını çatmıştı. Emre'den bakışlarımla yardım istedim annemi göstererek.

"Zeliha teyze, ilaçlarını almadı ya henüz ondandır," dedi Emre, anneme.

"Evet anne, almadım daha." Omzumdaki ağrı biraz daha hafifleyince derin bir nefes aldım.

"Tamam, sen otur, zaten kalmadı yapacak bir şey." Annemin sözleriyle masaya baktım, çoğu şey hazırdı.

Emre geri yerine yerleşince ben de karşısındaki sandalyeye oturdum. Gözlerimi çok üstünde tutmasam da yeşil gözlerinin üstümde olduğunu biliyordum. Kapı çalınca Semih kalkıp kapıyı açtı.

"Anne, babam nerede?" Babamın daha uyanmadığını düşünmüştüm ama bu saate de kalmazdı.

"Bir arkadaşının satılık bağ arsası varmış, oraya bakmaya gitti sabah erkenden. İki göz oda bir yer yapalım diyoruz, hafta sonu gitmek için." Annem fırındaki böreği çıkartırken, içerisi mis gibi kokmuştu.

"Güzel olur tabii." Köyde dedemgilin evi vardı ama uzak olduğu için pek sık gidip gelemiyorduk.

"Evet, baban da kafasını dağıtacak bir şeyler çıkarır kendine," dedi annem asıl meseleye gelerek.

Emekli olduğundan beri yerinde bir türlü duramayan babamın, yeni uğraşıydı demek bu bağ evi meselesi. Aslında bir yönden de iyi olurdu, sürekli evde kaldığı için annemi delirtme aşamasına kadar götürüyordu. Her şeye karışmaya başlayınca bir süre sonra annem eline ceketini verip babamı git bir hava al diye gönderiyordu. Mevsim kış olduğundan bunu şimdi yapamıyordu tabii.

"Sıcak Ankara simidi aldım fırından." Abim mutfağa girdiğinde poşeti masaya bırakınca gözlerim poşete kaydı.

"Özlemişim," dedim içeriyi dolduran mis gibi simit kokusunu içime çekerken.

"Cahit, Seda kalkacak mı?" Seda bizde kaldığında genelde sabahları çok bulantısı olduğu için kahvaltıyı öğleye doğru yapıyordu.

"Evet anne, randevumuz var, kahvaltısını yapsın da biz çıkacağız." Abim Seda'yı uyandırmaya gidince, bakışlarım Emre'ye döndü.

"Yiyin çocuğum, güç kuvvet lazım," diyerek annem tabaklarına börek, kızartma dolduruyordu. Semih'ten hiç itiraz gelmemesine karşı Emre'nin yumuşak bakışları anneme döndü.

"Biz burada bir hafta kalsak besili tosun gibi oluruz," dedi gülümserken.

"Olsaydı benim bunlar olurdu yavrum. Baksana ikisi de çırpı gibi." Annem memnuniyetsiz bir şekilde mutfağa giren abime ve bana bakarken.

"Kızına iyi bakamadım mı yani anne, onu mu demek istiyorsun?" diyen Seda, sofraya teşrif etti. Yüzüm asılırken ondan tarafa bile bakmadım.

"Sen ona bakasın diye değil, o sana baksın diye gönderdim ben kızımı. Görüyorum ki sana da bayağı iyi bakmış," dedi annem gittikçe kilo alan Seda'ya bakarak.

Bulduğu her şeyi ağzına tıktığı için normalden daha fazla kilo almıştı ve hamilelikte doktorunun söylediğine göre bu çok sağlıksızdı. Önemli olan düzenli beslenmek ve her şeyden azar azar yiyip öğünlerin arasını sık tutmaktı. Ama Seda çatlayana kadar yiyordu ve sonrasında başlasın kusmuk şenliği!

"Eksik olmasın, çok iyi baktı." Seda imayla konuşup annemin yanına oturdu. Sözlerindeki ima anlaşılmayacak gibi değildi ama cevap verme zahmetine bile girmedim. Emre ve Semih bizim tartışmalarımıza alışık değildi ve onların yanında Seda ile atışmak istemiyordum.

"Yenge, birkaç şey sorabilir miyim?" Emre'nin sesiyle başımı masadan kaldırdım.

"Tabii," dedi Seda çayını içerken. O sırada abim gelip oturdu diğer yanına.

"Evde yemekleri kim yapıyordu, yani Gamze Hoca gelince?"

"Gamze yapıyordu," dedi Seda.

"Peki bulaşık, çamaşır, ütü falan?" Emre sakin bir şekilde konuşurken ben de sessizce dinliyordum.

"Onu da Gamze yapıyordu." Seda öksürerek boğazını temizlerken Emre'ye baktı.

"Cahit abi olmadığı zamanlarda yanında sana destek olan kim vardı?" Emre cevap bariz bir şekilde ortada olmasına rağmen soruyordu.

"Gamze vardı." Seda kısık çıkan sesiyle cevap vermişti.

"Başka sorum yok. Afiyet olsun." Emre önündeki tabağa dönerken başka bir şey demedim. Seda iyice sessizleşirken, karşımda duran Emre'ye baktım.

Bu adam gerçekten sevebileceğim bir adamdı. Her koşulda yanımda olup bana destek oluyordu. Ailemin yanında olmasına, üstelik abim onun komutanı olmasına rağmen bana karşı yapılan hiçbir

şeye sessiz kalmıyordu. Kendi ailem bile susarken, Emre kimseye karşı sert çıkışmadan bunu yapmıştı üstelik.

"Semih'e sordum, daha yokmuş biri aklında. Emre, oğlum, var mı sende yakınlarda nişan, düğün?" Annem klasik bekâr görünce sorduğu sorusuna yönelince elimde tuttuğum çay bardağını masaya bıraktım.

Neden bekâr kızlar ya da erkekler bir ortamda olunca düğün mevzusu açılıyor ki? Ben yaşlıların olduğu bir ortamda hiç cenaze konusunu açıyor muyum?

"Kısmet, inşallah olur." Emre tabağındaki böreklerden birini ısırmadan önce cevapladı annemi.

"Var, yani birisi," dedi Seda, dedikodu bulmanın heyecanıyla.

"Henüz net bir şey yok." Emre kısa bir süre bana bakarak. Masada abim de olduğu için başka bir şey söylemedi.

"Abi randevunuz kaçta?" Konuyu değiştirerek soruları abime yöneltmeye karar verdim.

"Öğlen ikide ama doktor, biraz erken gelin, dedi testler ve genel muayene için." Hastane işleri akşama kadar sürerdi öğlenden sonraya kalmışsa.

"Anladım abi." Telefonumun sesi odadan gelince kalkıp odaya ilerledim. Helin'in aramasıyla gülümsedim. Uzun süredir görüşememiştik.

"İyi insan lafının üstüne derler. Daha sabah aklımdaydın." Telefonu açtığımda yatağımın üstüne oturdum.

"Sorma, heyecandan öleceğim, kızlar gelecek birazdan. Keşke sen de yanımda olsaydın." Hüzünlü ve heyecanlı çıkan sesiyle içimi çektim.

Annemle sabah konuşmamız yalan da olsa bugün gerçekten Helin'in nişanı vardı. Ben Iğdır'da olduğum için katılamayacaktım ama son anda geldiğimiz için haber vermeyip sürpriz yapacaktım.

"Kış günü nişan mı olur bebek?" dedim sitem eder gibi.

"Ne yapayım kuzu, Erim'i biliyorsun, iki senedir sevgiliyiz, bu yaz düğün olacak diyor başka bir şey demiyor. Mecbur biz de nişanı er-

kene aldık." Gülerek anlatsa da birbirlerine ne kadar âşık olduklarını biliyordum.

Erim ile çalıştıkları hastanede tanışmışlar ve kısa süre sonra aşkları başlamıştı. Helin hemşire, Erim ise anestezi uzmanıydı. Birlikte kahve molası, yemek derken bir de baktık bunlar sevgili olmuş, biz evleneceğiz diye geldiler.

"Tamam canım benim, kısmet değilmiş. Şimdi kapatmam gerek, sonra yine ararım." Planımı bozmadan, üzgün gibi ses tonumu düşürerek konuştum.

"Öpüldün," dedikten sonra telefonu kapattık. İlaçlarımı da alıp mutfağa geçtim. Abim ve Seda hazırlanmak için kalkmışlardı.

"Anne, akşam Helin'in nişanına geçeceğim ben, biliyorsun." Daha çok Emre'nin duyması için söylediğim doğrudur.

"Kızım bu kolla araba kullanamazsın, baban bırakır gelince." Annem omzuma olumsuz bir bakış attı.

"Aslında bizim de akşam işimiz var. Gamze Hoca'yı bırakırız biz, değil mi Semih?" Emre, uyaran bir tonda yanında oturan Yerli Hulk'a döndü.

"Akşam ne işimiz var?" diye sordu Emre'ye dönen Semih de olaydan bağımsız bir şekilde telefonuyla oynarken.

"Bu çocuk da böyle işte Zeliha teyze, biraz önce ne yedin diye sorsan hatırlamaz." Emre gülse bile ses tonunda ima vardı. Semih bir bana bir Emre'ye bakıp kafasını iki yana salladı.

"Evet evet, hatırladım, öyle," dedi ama neyi hatırladığını bile bilmeyerek.

"Tamamdır o zaman, dönüşte de siz alamazsanız babası gelir zaten." Emre'ye güvenen annem de onay vermişti bile.

Hanım kız edam ile sessizce dinleyip, kahvaltıma devam ettim içimden delice dans etmek gelirken. Kahvaltımı yaptıktan sonra ilaçlarımı içtim. Emre ve Semih kahvaltılarını uzun uzun yapmış, çaylarını içmişlerdi.

"Zeliha teyze, bizim buradaki görev yapan arkadaşlarla konuşmamız gerekiyor. Akşam Gamze Hoca'yı almaya geliriz artık." Annem için değil de benim duymam için özellikle belirtiyordu bence. Görev için gelmişlerdi, bir yerde de haklı olarak işlerini de yapmaları gerekiyordu.

"Tamam oğlum, dikkat edin kendinize. Gamze, sen numaranı Emre oğluma ver de gelince arasın," dedi annem kapıdan çıkmadan.

"Olur anne," dedim gülmemek için kendimi tutarak.

Emre bana göz kırptıktan sonra Semih ile birlikte çıktı.

"Anne, ben de hazırlanıp çıkıyorum, bir şeyler almam gerek hediye işleri falan." Oturduğum sandalyeden kalkıp ilaç poşetimi aldım.

"Paran var mı?"

"İdare ederim." Annem avucuma iki yüz lira sıkıştırdı.

"Baban bıraktı sana." Gülümseyerek telefonumun arkasına koydum parayı. Param vardı ama babamın beni düşünüp para bırakması ayrı bir güzeldi.

Odama geçip askıyı çıkarttım ve dolabımı açtım. Yakası geniş, mavi bir kazak ve mavi kot pantolon çıkardım. Yavaş hareketlerle üstümü değiştirdim. İlaçlarımı içtiğim için ağrım azalmıştı. Hazır olunca çantamı da alıp montumu giydim, sonra da çıktım evden. Botlarımın fermuarını çekip asansöre yöneldim.

Binadan çıkınca caddenin sonundaki mağazalara doğru ilerledim. Bir sürü yer gezdikten sonra çok beğendiğim, eflatun rengi pasta takımını aldım. Hem kullanışlı hem de çok şık duruyordu. Bu kolla taşıyamayacağım için ücretini ödeyip servis ile eve bırakmalarını istedim. Annemi de arayıp haber verince, adımlarımı kuaföre doğru çevirdim.

"Merhaba," dedim içeri girince.

"Hoş geldin Gamze, çoktandır yoktun." Ayla abla önündeki müşterisinin saçlarına boya sürerken beni görünce gülümsedi.

"Hoş buldum abla, abimin yanına gitmiştim şehir dışına, dün döndüm," dedim montumu ve çantamı askılığa bırakırken.

"Gel bakalım, otur şöyle." Yandaki koltuğu göstererek bana işaret etti. Yerime geçip oturunca kızı Ayza'ya seslendi.

"Ayza, gel boyaya devam et." Arkaya doğru seslendikten sonra benim arkama geçti.

Ayza, buğday teni ve hafif çekik, yeşil gözleriyle çok güzel bir kızdı. Annesinin yolundan gitmişti ve lise sonda Güzellik ve Saç Bakımı bölümünü okuyordu.

"Gamze abla, hoş geldin," dedi Ayza da beni görünce gülümseyerek.

"Hoş buldum canım."

"Saçlarının uçlarını biraz alalım Gamze, yıpranmış." Saçlarımın ucunu havaya kaldırdığında aynadan gösterdiği uzunluğa baktım.

"Olur abla, akşama arkadaşımın nişanı var, hafif dalgalı olsun istiyorum kesimden sonra." Emre de beni ilk defa bu kadar özenli görecekti. Yılbaşı gecesi evde hazırlandığım için saymıyordum.

"Tamamdır, hallederiz," dedi Ayla abla. Dört yıldır birbirimizi tanıdığımız için sorunsuzca teslim ettim saçlarımı ve telefonumdan kızların çekildikleri fotoğraflara baktım. Onlar da kuaföre geçmişlerdi.

Emre'den mesaj gelmesiyle hemen üstüne tıkladım.

Kimden: Kurt
Kaçta alayım seni?
Kime: Kurt
6'da aşağı inerim, sana da uygunsa.
Kimden: Kurt
Tamamdır.

Telefonumu kapatıp aynadaki yansımama baktım. Oldukça güzel duruyordu, uçlarından dört santim kadar kesilmiş ve kalan kahverengi saçlarım dalgalar hâlinde omuzlarımdan aşağı süzülüyordu.

"Beğenmediğin bir yer var mı?" diye sordu Ayla abla.

"Çok beğendim abla, eline sağlık."

Ücretini ödedikten sonra kuaförden ayrıldım ve eve geçtim. Yeni bir kıyafet almama gerek yoktu, zaten kış olduğu ve kolum askıda olduğu için elbise giyemezdim.

Dolabımı biraz karıştırdıktan sonra siyah kadife tulumumda karar kıldım. Oldukça güzel ve sadeydi. Boyum yeterince uzun olduğu için altına sivri topuklu yerine kısa, kalın topuklu, yarım botlarım ile tamamladım.

Kırmızı, yandan takılan kutu çantam ve kırmızı, kalçama kadar gelen kaşe kabanım ile tamamen hazırdım. Makyaj için Ayla abla kalem çekip rimel sürmüştü. Mat kırmızı ruj sürüp dudaklarımı peçeteye bastırdım. Şimdi hafif bir kırmızılık vardı ve doğal duruyordu. Saate baktığımda altıya geldiğini gördüm.

"Kızım, maşallah." Televizyon izleyen annem odadan çıktığımda ilgisini bana yönlendirdi.

"Yerim seni. Bizimkiler daha dönmedi mi?" Evin sessiz hâline bakılırsa kimse gelmemişti henüz.

"Abinler dışarıda yiyecekmiş yemeğini. Baban da geldi, şimdi markete çıktı," dedi annem. Telefonum çalınca Emre'nin aradığını gördüm.

"Efendim," dedim telefonu açarak.

"Geldim ben, aşağıdayım."

"Yukarı çıkar mısın? Hediye aldım ama tek başıma indiremeyecek gibiyim." Kapının yanında duran kutuya baktım.

"Tamam, çıkıyorum hemen." Açılan kapı sesini duydum, arabadan inmişti.

Telefonu kapatıp kapının yanındaki kutuya doğru ilerledim. Annem mutfağa geçmişti. Montumu ve ayakkabılarımı giyip heyecanla Emre'yi bekledim. Kapı yavaşça tıklatılınca açtım. Beni baştan aşağı süzerken birkaç dakika bekledi, en sonunda gözlerimiz buluştuğunda, "Çok güzel olmuşsun, gerçi her zaman güzelsin." İltifatıyla gülümserken birazcık sıcak basmış olabilirdi. Ses tonunun yumuşaklığı bile çok iyi hissettiriyordu.

"Sen de bayağı iyi görünüyorsun." Hakkını vermek gerekirdi, güzel giyiniyordu.

Siyah bir gömlek üstüne gri kazak giymişti, altında da siyah kot pantolonu ve botları giyiniyordu. Üstüne de gri renk kaşe kaban giymişti. Yeşil gözleri bana bakarken parladı, dudağı yukarı doğru kıvrıldı. Bunu söylememi beklemiyor gibiydi ama duyduğuna memnun da olmuştu.

"Teşekkür ederim." Kapının yanındaki kutuyu alınca ben de direkt evden çıktım, kapıyı arkamdan kapattım. Emre ile birlikte asansöre binip aşağı indik.

"Semih nerede?" Boş arabaya baktığımda kimse yoktu. Beraber geleceğiz demişti kahvaltıda.

"Onun işi çıktı," dedi Emre kutuyu arka koltuğa bırakıp öne geçerken.

"Semih'in arabası mı bu?" Emre'nin arabasını bildiğim için onun arabası olmadığını biliyordum.

"Hayır, görev için verildi, plaka askeriyeye ait." Emre yanıma doğru gelip kapımı açtığında gülümsedim.

"Buyurun hanımefendi." Saklayamadığı bir gülümseme vardı yüzünde.

"Teşekkür ederim." Arabaya bindiğimde o da sürücü koltuğuna geçti. Emre de binince navigasyonu açıp nişan yerinin adresini girdim. Biraz uzak bir yerdeydi.

"Liseden arkadaşındı değil mi?" dedi Emre konu açarak.

"Evet, liseden sınıf arkadaşım. Geleceğimi bilmiyor, sürpriz yapacağım. Doğrusu sen de büyük sürpriz oldun bana." Konuyu ona getirerek merakla baktım. Bir özledim dememle o kadar uzun yolu gelmişti.

"Elimden geldiğince sen beni nerede istersen orada olmaya çalışacağım, sen istediğin sürece," dedi ciddiyetini sağlayarak.

Emre'nin sözleriyle ürperdim.

"Benimle gelmek ister misin? Yani nişana, seni arkadaşlarımla tanıştırmak istiyorum," dedim boğazım kururken. Bunun anlamını ikimiz de biliyorduk.

"Gerçekten mi? İstersen tabii ki gelirim." Emre şaşırsa da hemen kabul etti.

"Evet, isterim." Emre'yi hayatımın bir yerine dahil etmek istemiştim.

Şimdilik aramızda bunu sözlü beyan etmesek bile ikimiz de bunun farkındaydık ve bir daha ne zaman Ankara'ya aynı anda gelirdik bilmiyordum. Onunla vakit geçirmeyi ve yanımda olmasını istiyordum. Arkadaşlarımla tanışmasını, birlikte sohbet etmeyi, bu şehri gezmeyi ve birlikte anılar paylaşmayı istiyordum.

"Geldik, burası gösterilen yer." Emre, nişan için tutulan binanın önünde durduğunda derin bir nefes verdim.

Bir restoranın en üst katını tutmuşlardı nişan için. Fotoğraflarda gördüğüm kadarıyla tamamen cam olduğu için etrafı, Ankara manzarası ayaklarının altındaydı. Arabadan inip binaya girdik ve asansöre yöneldik. Emre'nin elinde hediye kutum vardı.

Asansör açılınca ilk defa Emre ile baş başa kalmanın verdiği heyecan vardı içimde. Asansördeki aynaya bakıp elimle saçlarımı omzumdan geriye ittim. Burası fazla mı sıcaktı ne?

"İlaçlarını aldın mı?" diye sordu Emre kapı açılınca.

"Evet, her ihtimale karşı çantamda." Yine yapıyordu, nerede olursak olalım beni düşündüğünü belli ediyordu.

Gittikçe yükselen müzik sesi kulağıma geliyordu. İlerledikçe kalabalıklaşan alandan içeri girdik. Sağ tarafta, kapının önünde Helin'in annesini, babasını ve damadın annesiyle babasını gördüm. Gelenleri karşılıyorlardı.

"Sibel teyze." Helin'in annesini gördüğümde gülümsedim.

"Hoş geldin kızım. Helin, abisinin yanında gelemeyecek diyordu, üzülmüştü." Sibel teyze bana sarıldığında ben de tek kolumla yapabildiğim kadar sarıldım.

"Sürpriz yapmak istedim," dedim, bu arada Emre bir adım geride duruyordu.

"Çok iyi yaptın canım. Senin koluna ne oldu böyle?" Gözleri askıya kayarken endişeli görünüyordu.

"Ufak bir kaza. Hediyeleri nereye bırakıyoruz?" dedim konuyu değiştirerek.

"Arkadaki masaya bırak, kızlar da oraya koydu. Arkadaşın mı?" Sibel teyze, Emre'ye bakarak sorduğunda onayladım

"Evet, ismi Emre." Allah'tan Emre bizi duymuyordu müziğin sesinden.

"Pek de yakışıklı maşallah, ne güzel yakışmışsınız," dediğinde gülümsedim. Onların yanından ayrılıp Emre ile arka masaya hediye paketini bıraktık.

"Gel hadi, bizimkileri gördüm." Biraz ilerideki arkadaşlarımı görünce heyecanlanmıştım.

"Kalabalık, koluna dikkat et." Sağ tarafıma geçip elini belime koydu. Kalbimin atışı kulağımda yankılanırken içimi çektim.

"Gamze?" İsmimin söylenmesiyle yan tarafıma döndüm.

"Ceyda?" dedim şaşkınlıkla.

BÖLÜM 35

İkimiz de birbirimize bakarken ilk adımı o attı ve yanıma gelip sıkıca sarıldı bana. Ben de sol kolumla yavaşça sarıldım eski dostuma. Özlemim ağır basmıştı sanırım, uzun zaman sonra birlikte olduğumuz anıları hatırlamıştım.

"Seni görmeyi beklemiyordum." Sesindeki heyecanla yavaşça geri çekildi.

"Ben de seni beklemiyordum. Helin benim liseden yakın dostum olur." Ceyda ile üniversiteden arkadaş olduğumuz için lise arkadaşlarımızı tanımıyorduk.

"Erim de kuzenim benim, teyzemin oğlu." Ceyda gülümseyerek beni süzdüğünde ben de onu inceledim.

Üstünü saran kırmızı, mini elbisesiyle çok güzel görünüyordu. Yıllar onu değiştirmiş ve daha alımlı bir kadın yapmıştı. Yüzündeki o çocuksu gülüş gitmiş, yerini daha ağır bir tebessüm sarmıştı. Hep kısa olan saçlarını uzatmış, yuvarlak yüz hatlarına yakışan perçem kestirmişti. Üç yılda çok şey değişmişti ikimizde de.

"Koluna ne oldu?" Gözleri koluma kayarken endişeliydi ses tonu.

"Sen abinle görüşmüyor musun?" Kaşlarım çatılırken sesimin sabit çıkması için hafifçe öksürdüm. Gediz kesin söylemiştir beni gördüğünü diye düşünüyordum.

"Abimden üç yıldır haber almıyorum. Ortadan kayboldu, bizimle iletişime geçmiyor hiçbir şekilde. Sen abimi mi gördün?" Ceyda elimi tutarak merakla sorduğunda kafam karışmıştı.

"Burada konuşulacak mevzu değil ama sana yanıt vereyim, gördüm, üstelik çok yakından gördüm maalesef." Karşıma çıktığı ilk andan itibaren yaşadıklarımı hatırladım.

"Gamze sana bir zarar-" dediğinde arkamda varlığını hissettiğim Emre ile hemen sözünü kestim.

"Şimdi değil," dedim arkamda duran Emre'ye bir bakış atarak. Müzik sesinden ve biraz geride kaldığından Ceyda'nın söylediğini duymamıştı, en azından öyle olmasını istiyordum.

"Tamam, numaranı ver, görüşelim en kısa zamanda. Yarın da buradayım ama sonraki hafta Iğdır'a gidiyorum." Ceyda'nın sözleriyle neye uğradığımı şaşırdım.

"Iğdır mı? Neden?"

"Evet, sözleşmeli olarak başvuru da bulundum, yedekteydim aslında ama öğretmen açığı çıkınca haftaya göreve başlayacağım," dedi Ceyda beni daha da şaşırtarak.

"Gediz de Iğdır'da," dedim. Ceyda anlamayan gözlerle boş bir şekilde bana baktı.

"Abim Iğdır'da ne yapıyor? Sen nereden biliyorsun?" dedi hayretle.

"Uzun hikâye, yarın bir planım yok, numaranı kaydet," dedim telefonumu uzatarak. Ceyda hızla numarasını yazıp kendini aradı ve telefonumu geri verdi.

"Gitmem gerekiyor, görüşürüz," dedim, son kez sarılıp Emre'nin yanına döndüm ve bizim kızların yanına ilerledik.

"Gediz'in kardeşi demek," dedi Emre kulağıma doğru.

"Evet ama abisiyle bir alakası yok. Gediz ile üç yıldır görüşmüyorlarmış," dedim ben de sessizce. Kızların yanına geldiğimizde Helin'e sıkıca sarıldım.

"Tebrik ederim canım," dedim gülümseyerek. Helin ile sarıldıktan sonra diğer kızlarla da sarıldım. Kolumun durumunu yaptığımız sosyal medyadaki sohbet sırasında öğrendikleri için sormadılar.

"Kızım adam taş resmen, ne zaman istemeye geliyor seni," dedi Helin bana fısıldayarak. Emre uzaktan kızlara merhaba demişti ve bir adım gerimizde duruyordu.

"Daha yeni her şey, şu an öyle bir durum da yok," dedim gülümseyerek.

Köşedeki masaya hep birlikte geçtik. Helin yanımızdan ayrılmış, Erim ile yüzüklerin takılması için ortadaki sahne kısmına geçmişlerdi. Emre ile yan yana oturuyorduk, kızlar da bizimle geçmişlerdi masaya.

"Geliyorum, bunu açmam gerek," dedi Emre elindeki telefonu göstererek.

"Tamam," dedim. Emre kalkıp arka tarafa yönelince ben de sahneye döndüm.

"Gamze, sizin nişan ne zaman?" dedi Gümüş göz kırparak.

"Daha o aşamaya gelemedik ama hayırlısı bakalım," dedim gülümserken.

"İnşallah çok mutlu olursunuz canım, çok yakışıyorsunuz. Seda ile durumlar nasıl?" dedi durumumuzu bildiği için.

"Halen aynıyız, tam iyi olacağı tutuyor, bakıyorum Seda bildiğimiz Seda. Bu arada ani gelme sebebimiz bebekle ilgili, test yapacaklar bir sorun var mı diye," dedim durumu kısaca açıklayarak.

"Seda ne kadar kötü niyetli olsa da bebeğe umarım bir şey olmaz," dedi Gümüş de üzüntüyle.

"Öyle tabii Gümüş, biz de aynı şeyi düşünüyoruz. Sağlıklı doğsun da inşallah, gerisi önemli değil. Bizimkiler de perişan oldu tabii," dedim.

"Geri gidecek misin?" diye sordu Gümüş. Müzikten ve kalabalıktan birbirimize yaklaşmış konuşuyorduk.

"Belli değil, her an her şey olabilir. Seda'nın ve bebeğin durumuna da bağlı," dedim.

"Anladım canım, hayırlısı," dedi Gümüş de.

Yüzüklerin takılmasının ardından pasta kesildi ve servis başladı. Emre'nin halen dönmemesiyle etrafa baktım ama yoktu. Telefonumu çıkartıp mesaj attım.

"Görüşmen bitti mi?"

Halen cevap gelmeyince ayağa kalkıp Emre'nin gittiği yöne doğru ilerledim. Biraz ilerideki açık kapıdan terasa çıktım. Hava gerçekten buz gibiydi. Emre arkası dönük bir şekilde duruyordu.

"Emre," dedim seslenerek. Bana döndüğünde yanındakinin Semih olduğunu gördüm. İkisi birlikte bana doğru geldiler.

"İçeri geçelim, hava soğuk," dedi Emre. Ben de onlarla birlikte içeriye geçtim.

"Gelmeyince merak ettim," dedim içeri girdiğimizde.

"Semih geldi, istihbarat hakkında konuşuyorduk, yarın İstanbul'a gitmemiz gerekiyor," dedi Emre bana bakarak. Birkaç gün daha burada kalacaklarını sanıyordum ama işleri erken bitmişti demek.

"Anladım, nişan bitti zaten, arkadaşlarıma veda edeyim çıkalım biz de."

"Olur, Semih de gidiyordu zaten," dedi bakışları benden yerli Hulk'a dönerken.

"Yine nereye gidiyorum acaba," dedi Semih gözlerini devirerek. Bu hâline gülümseyerek cevap verdim.

"Semih de gelsin, zaten eve bırakacaksın beni, hava çok soğuk," dedim Emre'ye dönüp.

"Onun derisi kalın, bir şey olmaz," dedi Emre, Semih'e yandan bir bakış atıp. Semih, bu çocuk olmamış bakışları atıp başını iki yana salladı. Ben de daha fazla ısrar etmedim.

"Ben gidiyorum o zaman," dedi Semih, Emre'ye bakarak.

"Kapı orada kardeşim, güle güle," dedi Emre el sallayıp.

"Hava eksi bilmem kaç derece, beni sokağa atıyorlar, gör Allah'ım gör," dedi Semih ellerini açıp.

"Oğlum yürü git, sanki evlat edindik de sokağa atıyoruz, bu ne hareketler," dedi sonunda Emre dayanamayarak. Semih geriye doğru birkaç adım attı.

"Bak gidiyorum ona göre," dedi Semih son kez. Emre cebinden çıkarttığı yüz lirayı Semih'in cebine koydu.

"Taksiyle git." İkisinin bu hallerini gülümseyerek izliyordum.

Çocuk gibiydiler askeriye dışında ama o kamuflaj işin içine girince demir gibi oluyorlardı. Semih'i de daha iyi tanımıştım ve Emre ile aralarında sıkı bir dostluk olduğu belliydi.

Yerli Hulk, tayfa arasında göstermese de şakacı bir yapıya sahipti. Ercan daha soğukkanlı ve uyumlu birine benziyordu. Dursun tam bir komediydi. Sercan boşboğazlıklarıyla, samimiyetiyle kendini belli ediyordu.

İçlerinde bir tek Uğur kapalı bir kutu gibiydi. Hiçbir şekilde renk vermiyor, her durumda herkesi tartıyor, ortamın havasına göre rol alıyordu. Bu köstebeklik konusunda en çok ona dikkat etmek gerekiyordu bence.

"Biz de gidelim mi?" dedi Emre düşüncelerimin arasından.

"Olur tabii," dedim düşüncelerimi bir kenara bırakıp Emre'ye gülümserken.

Beraber içeri geçip önce arkadaşlarımla vedalaştım, sonra da Helin'e ve Erim'e tekrar mutluluklar dileyip Emre ile beraber aşağı, otoparka indik.

"Kolun ne durumda?" dedi Emre arabanın kapılarını açıp.

"Yarın hastaneye gideceğim. Bakalım, belki çıkartırlar," dedim arabaya binerek. Emre arabayı çalıştırıp ana yola geçti.

"Saat sekiz buçuk, bir kahvelik zamanın var mı?" Emre bana bir bakış atıp önüne döndü. Onu izlediğimden değil tabii ki, arada yan cama baktığım için görüyordum bunları.

"Sana her zaman zamanım var," dedim onun gibi içimden geleni söyleyerek. Bu bana attığı mesajı hatırlatmıştı.

"Güzel." Emre gülümseyip yönünü Hamamönü'ne çevirdi. Oranın kumda kahvesi bir başka oluyordu.

Kısa süre sonra vardığınız Hamamönü'nde arabayı yine otoparka bırakıp ara sokaktan indik. Yerlerde az kalan kar artık erimeye başlamıştı.

"Burası güzel," dedim yan taraftaki kafeyi işaret ederek. Her geldiğimde buradan kahve içiyordum.

"Rehber sensin," dedi Emre onaylayarak. İçeri geçip üst kata çıktık ve köşedeki masaya oturduk. Hava soğuk olmasına rağmen içerisi klimalardan dolayı sıcaktı. Montumu çıkartıp yandaki sandalyenin üstüne bıraktım.

"Hoş geldiniz," dedi garson menüleri bıraktı.

"Hoş bulduk. Ben menüye hiç bakmayayım. Sütlü filtre kahve alırım," dedim her zamanki siparişimi vererek.

"Ben de sütsüz filtre kahve alırım. Tatlı ne önerirsin?" dedi Emre bana dönüp.

"Buranın tiramisusu enfes." Uzun zamandır yemediğim için bir anda canım istemişti.

"Bir porsiyon da tiramisu alalım biz o zaman," diyen Emre ile tatlı sipariş etmediğim için pişman oldum. Keşke ben de isteseydim.

"Ne kadar daha buradasınız?" dedi Emre, garson gidince.

"Bilmiyorum, abimi daha görmedim ve test sonuçlarını henüz öğrenemedim. Abimi aradım ama telefonu kapalıydı," dedim içimi çekerek.

"Anladım, bana da haber verir misin? Yani bebeğin nasıl olduğunu. Cahit abi ve Seda için çok zor bir durum. Umarım gayet sağlıklı doğar yeğenin," dedi Emre.

Güzel kalbi bir kez daha kendini göstermişti.

"Tabii haber veririm," dedim başımı sallayıp. Kahvelerimiz gelince fincana döktüğüm kahveye süt ekleyip üç şeker attım. Emre ise ne süt ne şeker koymuştu.

"Öyle çok acı olmuyor mu?" dedim kahvesini işaret ederek.

"Üç saatlik uykuyla operasyona çıktığımı biliyorum, günlerce taş üstünde, ağaç üstünde birkaç saatlik uykuyla geçirdiğim zamanları. Kahveyi sert içmeye alışmışım çok fazla uykusuz kaldığım için," dedi rahat bir şekilde. Sözleriyle bir kez daha anladım yaptığı mesleğin ne kadar kutsal olduğunu.

"Baban albaymış," dedim kahvemden bir yudum alarak.

"Sen nereden biliyorsun? Doğru ya, Cahit abi söylemiştir," dedi Emre kendi sorup kendi cevaplarken.

"Evet, öyle bir sohbet arasında geçti," dedim konuyu geçiştirerek. Yoksa senin neden hain olmadığını anlatıyordu diyemezdim herhâlde.

"Evet, emekli oldu geçen yıl, sonunda ikna etmeyi başardık. Mesleğine o kadar bağlıydı ki, kalp rahatsızlığı çıkmasa yine bırakmazdı," dedi Emre tebessüm ederek.

"Kötü bir şey değildir umarım," dedim babasının rahatsızlığı için.

"Ritim bozukluğu vardı ve kendini yormaması gerekiyordu. Şimdi kendilerine bağ evi aldılar, orada ekip biçiyorlar," dediğinde babam geldi aklıma.

"Bütün emekliler aynı sanırım. Bugün babam da bağ almak için arsa bakmaya gitmiş, kendilerine uğraş arıyorlar," dedim bir yandan da Emre'nin dokunmadığı tatlıya bakış atarak.

"Senin için istedim," dedi Emre.

"Neyi?" dedim anlamayarak.

"Tatlıyı senin için istedim." Tatlı tabağını önüme bıraktı.

"Ben sandım ki tatlıyı sevdiğin için istedin."

"Hayır, sevdiğin tatlıyı öğrenmek için sana sordum. Sen de bana sevdiğin tatlıyı söyledin ve ben de sevdiğin bir şeyi almak istediğim

için sana tatlı söyledim," dedi tane tane açıklayıp, kurduğu uzun cümleden sonra derin bir nefes alıp bana gülümseyerek.

"Seni de seviyorum."

Emre'nin elindeki çatal sözlerimle masaya düşerken tok bir ses çıkarttı.

Yüzünde şaşkın bir ifade oluşurken önüme bıraktığı tatlıdan bir çatal alıp yedim. İnanılmaz nefisti ve ağzımda kıvamlı tadı beni cezbediyordu. Kahvemden bir yudum daha alıp Emre'ye baktığımda halen aynı şekilde bana baktığını gördüm.

Ne olmuştu ki?

"Emre, iyi misin?" dedim sonunda elimi gözünün önünde sallayarak.

"Az önce ne dedin?" diye sordu tekrar konuşmaya başlayarak.

"Tatlıyı neden benim için istediğini sordum," dedim Emre'ye bakarken.

"Peki ondan sonra ne dedin?" diye ısrarla sordu Emre bir şeye inanmak istiyormuş gibi.

"Seni de sevdiğimi-" derken ne dediğimi o anda fark ettim ve gözlerim şaşkınlıkla büyürken Emre'nin dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"Bir an hayal gördüğümü falan sandım." Elini uzatıp elimin üstüne koydu

Ben az önce Emre'ye ye onu sevdiğimi mi söylemiştim?

Yok canım yok, yapmam ben öyle şeyler.

Yaptım işte yaptım, yaptım, yaptım.

"Gamze, iyi misin?" dedi benim demin ona sorduğum gibi.

"İyiyim," diyebildim içime kaçan sesimle.

"Seni seviyorum ve senin de beni sevdiğini duymak, bilmek inan çok güzel," dedi Emre elimi hafifçe sıkarken.

Bakışlarımı hafifçe kaldırıp yüzüne baktım. Gözlerinin içine baktığımda gözlerinin güzelliği yine beni etkisi altına aldı.

Zümrüt gözlü adam artık onu sevdiğimi biliyordu.

"Ben böyle değil, daha sakin bir zamanda söylemek istiyordum sana. Bir anda kalbimden geçen dudaklarımdan döküldü," dedim açıklamaya çalışarak.

"Şşş, öyle ya da böyle fark etmez, sonunda sen bir bana Gamzelisin ya buna yeter Gamzeli'm." Elini yanağımdaki gamzemin olduğu yere getirip hafifçe okşadığında başımı eline yasladım.

"Öyle, zümrüt gözlü kurt," dedim gülümseyerek.

"Demek bana özel lakabım bile var," dedi gülerken.

"Tabii ki var, ben buldum," dedim çok mükemmel bir şey yapmış gibi.

"Ben herkese kurt oldum bu zamana kadar, bir sana zümrüt gözlüyüm." Emre kalbimi daha hızlı arttıran cümlelerle gözlerimin içine bakıyordu.

Bakışlarındaki yeşil-kızıl hareler, dudağının kenarında asılı kalan gülüş ve her baktığımda özgürlüğünü ilan eden yumuşak kahvenin en güzel tonu saçları ile tam bir tablo gibi karşımda duruyordu ve beni sevdiğini söylüyordu.

Kalbim, ruhum ve benliğim sadece onda mutlu, huzurlu oluyordu.

"Seni ilk gördüğümde, yani kollarının arasına düştüğümde, sadece gözlerini görmüştüm. O an sadece gözlerini düşünüyordum, sonra nereye baksam gözlerin geliyordu aklıma," dedim o zamanki düşüncelerimi paylaşarak.

"Ben de gözlerini gördüğümde bir çift kahverengi gözün dünyayı ayaklarımın altından kaydırdığını düşünmüştüm," dedi o da benim gibi tanıştığımız ilk ana dönerken.

"Emre, bir süre kimse bilmesin istiyorum, en azından biz Iğdır'a dönene kadar. Sen yarın geri gideceksin ve yine uzak kalacağız. Abimin bilmesi de bu ara sıkıntı olur, biliyorsun, bebek mevzusu hepimizi üzdü. Şimdi böyle bir konuyu açmak istemiyorum."

"Tabii, sen ne zaman istersen ama çok fazla da gizli kalsın istemiyorum. Sen Iğdır'a döndüğünde oturup Cahit abiyle de konuşacağız. Önce onun bilmesi gerekiyor," dedi anlayışla ama sınırını da çizerek.

Emre'nin abimden bir şey saklamak istemediğini biliyordum ve aynı şekilde ben de istemiyordum ama ikimiz için de biraz zaman ayırmak, kim ne der diye düşünmeden onunla vakit geçirmek istiyordum.

"Söz Iğdır'a döndüğümüzde abimle birlikte konuşacağız," dedim gülümseyerek.

Emre'nin telefonu çalmaya başlayınca elimi bıraktı ve cebinden telefonunu çıkarttı.

"Haşim Albay arıyor, önemli olabilir," dedi Emre bana bakıp.

"Aç sen." Emre kalkıp terasa çıkınca ben de tatlım ve kahvemle ilgilenmeye başladım.

İçim içime sığmıyordu. Sonunda zümrüt gözler sadece bana aitti ve bir beni görüyordu. Söylediklerini hatırlayınca dudağımı ısırdım, benim gibi onun da beni ilk gördüğü anlar içinde yer etmişti. En güzeli de sevdiğin tarafından her zaman sevildiğini hissetmekti.

Şimdi düşünüyorum da, Emre bana söylemediği zamanlarda bile hep hissettirmişti.

Emre geri dönüp yerine oturdu. Bakışlarımız buluştuğunda aramızda oluşan kıvılcımları hissediyordum.

"Başka bir şey ister misin?" diye sordu bitmiş tabağıma bakarak.

"Yok, istemiyorum, teşekkür ederim. Sorun yok değil mi?" Mesela birkaç gün daha burada kalmasını gerektirecek sorunlara hayır demezdim.

"Yok, kontrol etmek istemiş, görev konuları, askeriye işleri işte," dedi Emre artık soğuduğunu bildiğim kahvesinden bir yudum alarak.

"Bir şey isteyebilir miyim?" dedim kabul etmesini umarken.

"Ne istersen," dedi zümrüt gözleri parlarken.

"Beraber bir fotoğrafımız olsun istiyorum." O gittiğinde elimde ikimizin bir fotoğrafı olsun istiyordum.

"Harika olur," dedi Emre, yerinden kalkıp yanıma oturdu ve telefonumu ona verdim.

Sandalyesini bana yapıştırdıktan sonra elini omzumdan atıp kamerada ben önde kalacağım şekilde kolunu uzattı. Bana arkadan sarılmış gibi duruyordu ve bu kadar yakın olmaya kalbim dayanmıyordu.

"Çekiyorum," dedi saçlarıma doğru sıcak nefesini verirken. Bütün içtenliğimle gülümsedim ve benim için dünyanın en harika fotoğrafı ortaya çıktı.

Yanımda sevdiğim adam vardı, daha ne olabilirdi ki?

Saate kayan gözlerimle geç kaldığımı fark ettim. Emre'den ayrılmak istemesem de evdekilere hesap vermek daha zordu. Bir nişan altıda başlayıp gece yarısına kadar sürmüyordu çünkü.

"Gitmen gerekiyor," dedi Emre yüzümün düştüğünü fark edince.

"Abimle babam çoktan gelmiştir şimdi. Seda'nın durumunu da merak ediyorum."

"Tamam, hadi bırakayım seni." Hesabı ödedikten sonra kalktık ve arabaya doğru ilerledik.

İkimiz de sessizleştik o an. Yarın Emre gidecekti ve benim ne zaman gideceğim de belli değildi. Aramıza girecek uzun mu kısa mı olduğunu bilmediğimiz bir süre vardı. Bu sanırım beni endişelendiren önemli bir etkendi. Zümrüt yeşili gözlerini görememek, ellerinin sıcaklığını hissedememek, yanımdayken sesini duyamamak zor olacaktı.

"Gediz konusunda kendine dikkat et, seni kışkırtmasına izin verme." Kalbime bir sıkıntı çökerken, Gediz'in ben yokken neler söyleyeceğini düşünmek bile istemiyordum.

Aramızda olan her şeyi tam olarak bilmiyordu, benim bile hazmetmem yıllar almıştı. Gediz'in her yüzüne baktığımda aklıma gelenler Emre'nin de bilmesiyle faciaya dönüşürdü. Gediz'i tehdit ettiğim gün geldi aklıma, ona her şeyi söyleyip mahkemeye vermekle tehdit etmiştim.

Ve bu tehdit sadece şimdiki zamanı değil, geçmişte yaşananlar için de geçerliydi.

"Alma şu piçin adını ağzına," dedi Emre arabayı çalıştırırken gergin bir şekilde.

Gediz için çok daha güzel küfürleri olduğunu ve ben yanında olduğum için söylemediğini biliyordum. Haksız da sayılmazdı, Emre'yi kışkırtmak için elinden geleni yapıyordu. Korkum bu kışkırtmaların sonunda büyük bir tepki vermesi ve başının belâya girmeseydi.

"Tamam ama sen yine de her şeye karşı dikkatli ol." Yumuşak bir şekilde konuştuğumda, başını sallamakla yetindi sadece.

Eve doğru yaklaşmamız ise bu güzel günün bittiğinin habercisiydi. Emre'ye artık gizli bir şekilde değil de açıkça bakıyordum. Gerçi o ben fark ettirmeden baktığımı sandığım anlarda bile baktığımı biliyordu. Refleksleri oldukça iyi olduğu için ona çaktırmadan bir şey yapmak da mümkün değildi.

"Fotoğrafı bana da gönder eve gidince." Emre bizim evin önünde durduğunda boş karanlık sokakta gözlerimi gezdirdim.

"Olur, gönderirim." Elimi tutunca bakışlarımız buluştu.

"Seni sevdiğimi ve beklediğimi aklında tut, sakın çıkartma." Emre karanlıkta bile parlayan yeşil gözlerini benden ayırmazken gülümsedim.

"Sen de unutma seni sevdiğimi ve bir an önce sana gelmek istediğimi." Ve kalbimin sana ait olduğunu.

Evimizin önünde olduğumuz için sarılamadan ayrıldık birbirimizden. Arabadan inip kapıyı kapattım. Ben içeri girene kadar gitmeyeceğini bildiğim için binaya ilerledim. Kapıyı açıp son bir kez Emre'ye baktım ve içeri girdim.

Yavaş adımlarla merdivene ilerlerken birden birisi kolumu tuttu ve bana sıkıca sarıldı. Kalbim son hız atarken Emre olduğunu bildiğim için ellerimi beline dolayıp ben de ona sarıldım. Daha birkaç saniye önce ona sarılmadığım için içim burukken şimdi çok daha iyi hissediyordum.

"Sana sarılmadan gitmek istemedim." Emre beni göğsüne yaslarken itiraz etmedim.

"Ben de öyle gitmek istemezdim." Yerimden memnun bir şekilde sıcaklığına sığındım.

Yarına onsuz bir şekilde uyanmak çok zor olacaktı çünkü her gün onu görmeye, yakınımda olduğunu hissetmeye alışmıştım. Şimdi gidecekti ve biz bir daha ne zaman görüşeceğiz belli değildi. Kalbim buruk, sözlerim yarımdı. Derin bir nefes alıp kokusunu içime çektim bir kez daha.

"Gamze?" diyen sesle Emre'yle birlikte kapıya aynı anda döndük.

BÖLÜM 36

"Anne!" Şaşkınlıkla ağzımdan çıkan nida sahibini bulmuştu. "Ne oluyor burada?" Annem bir bana bir Emre'ye baktığında hâlâ sarılıyor olduğumuzu o an fark ettim. Hemen Emre'den ayrılıp bir adım yana kaydım.

"Ben Gamze'yi seviyorum Zeliha teyze." Emre'nin sözleriyle gözlerim açılırken, bombayı kucağıma bıraktı.

"Orasını anladık oğlum da babasıyla abisi bir üst katta oturuyor, siz bunu anlamamışsınız." Annem onaylamaz bir şekilde bakmasına rağmen oldukça rahattı.

"Kızmadın mı anne?" Hayret etmeye devam ediyordum, sakinliğine karşı daha çok şaşırarak.

"Gelmişsin yirmi beş yaşına, turşunu mu kuracağım evladım bu saatten sonra?" Annemin cevap beklemediği sorusuyla içime bir sıcaklık geldi. Annem onaylıyorsa babam da tamam derdi kesin.

"Veriyorsun yani kızını bana Zeliha teyze?" Emre olayın sonucuyla ilgilenerek heyecanla ortaya atıldığında bakışlarım ona doğru döndü.

"Oğlum sizde saflık umarım genetik değildir. Halbuki soyadın da Kurt. Babası, abisi yukarıda, çık bakalım sor veriyorlar mı?" dedi annem başını iki yana sallayıp onaylamazken.

"Oldu o zaman ben yukarı çıkayım." Emre merdivenlere doğru ilerlerken bir şey yapmazsam gideceğini fark ettim.

"Gel buraya, canına mı susadın! Ne konuştuk biz seninle, Iğdır'a gidince önce abimle konuşacağız demedik mi?" Kolundan tutup çekerek uyardım. Bu gidişle yukarı çıkmadan sesimize aşağıya ineceklerdi.

"Şükür birinizin aklına abin gelmiş. Hadi çocuğum sen git kimse görmeden." Annem yumuşak bir dille müstakbel damadını kovarken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Tamam Zeliha teyze." Emre boynunu büküp kapıya doğru ilerledi.

Bana son kez baktığında göz kırptı. Annemin vicdanına da oynuyor Kurt. Emre gittikten sonra annemin elindeki kazağa baktım. Yakalamamıza sebep olan şey oydu büyük ihtimalle.

"Yine mi çamaşır toplarken düşürdün?" dedim elindeki kazağa hitaben.

"Bilmiyorsun sanki aşağı bakmadığımı. Ayrıca konuyu değiştirmeye çalışma Gamze. Ne zamandır görüşüyorsunuz?" Annem sesini biraz alçaltıp sorduğunda sorgu zamanının geldiğini anladım.

"Buraya gelmeden bir gün önce başladı, yani tam iki gündür. Babama bir şey deme sakın anne, önce abimle konuşacağız." Önce abime anlatmazsam büyük olay çıkardı.

"Gül gibi damat bulmuşum onlara bırakır mıyım hiç? Sonra alırım ben senin ifadeni, hadi yukarı çık, abin sorup duruyordu nerede kaldı diye." Annem beni merdivenlere doğru itelerken basamakları çıkmaya başladım.

"Anne sen gerçekten bir şey demeyecek misin?" Emin olmak istercesine tekrar soruyorum çünkü bu kadar kolay kabul etmesine hâlâ şaşkındım.

"Seda'nın ağzına laf verirsen seni gebertirim. Kırk yılın başı kedi olalı bir fare tutmuşsun." Söylenerek bana baktı annem, sanki piyango bana çıkmış gibi.

Annecim ne faresi, adam kurt! Hem de nasıl kurt bir bilsen...

"Tamam canım annem." Yanağına sulu bir öpücük bırakıp hızla çıkmaya başladım merdivenleri.

Eve çıktığımızda babam ve abim ellerinde çay bardakları ile oturuyorlardı salonda. Seda'nın sesi de mutfaktan geliyordu, telefonda konuşuyordu büyük ihtimalle. Montumu vestiyere bırakıp salona doğru adımladım.

"Hayırlı akşamlar." Abim ve babam bana doğru döndüğünde kolumdaki askıyı düzelttim, yaralı bir kızdım sonuçta ben.

"Ne akşamı kızım, gece oldu," dedi babam saate bakıp.

"Sohbete dalmışız baba." Bizimkiler kızları tanıdığı için başka bir şey demedi.

"Emre'yle Semih bırakmış seni." İşin diğer boyutuyla ilgilenen abim tek kaşını kaldırıp konuştu.

"Akşam işleri varmış, onlar bıraktı, dönüşte de aldılar sağ olsunlar. Sana haber verecektim ama yemeğe gitmişsiniz abi." Öylesine konuşur gibi bahsedip yanlarına oturdum.

"Hastaneden sonra biraz çıkalım istedi Seda." Abimin bakışları mutfağa kayarken içini çekti.

"Bir şey dedi mi doktorlar?" Merakla sorduğumda abim cevapladı beni.

"Sonuçlar yarın çıkacak öğleden sonra gittiğimiz için. Profesör gelecekmiş, yarın bir de ona gösterilecek testler, gerekirse tekrar yapılıp bebeğin içinde bulunduğu keseden sıvı alınacak." Ben gelmeden konuştukları belliydi, abimin sözlerinden sonra kimse bir şey demedi.

"Cahit, annemlere gidelim mi bu gece?" Seda mutfaktan çıkıp yanımıza geldiğinde elini karnına koymuştu. Bu ara hep böyleydi, bebeği hissetmek istiyordu sanırım.

"Saat geç oldu, rahatsız etmeyelim." Seda'nın yüzü abimin sözleriyle asılmıştı.

"Annemle konuştum da, özledim, hem hastaneye orası daha yakın. Gelmişken onları da görmek istiyorum." Seda'nın sözleriyle abim derin bir nefes alıp başını salladı.

"Olur, ara haber ver, müsaitlerse gidelim," dedi abim Seda'yı kırmayarak.

"Şimdi konuştum ben annemle, bizi bekliyorlar." Planını çoktan kurmuştu zaten, abimin kabullenmesi bekliyordu sadece. Her zamanki Seda işte.

"İyi o zaman. Baba bize müsaade, yarın hastaneden sonra geliriz." Abim ayağa kalktığında gitmek için bizimkilere döndüler.

"Tamam oğlum, kendinize dikkat edin," dedi babam.

"Bir hayırlı haberinizi alsaydık inşallah." Annem de içini çekerek abime baktı. Abimin gittiğine üzülse de belli etmezdi. Sonuçta Seda'nın da bir ailesi vardı ve onlara da gitmeleri gerekiyordu.

Emre'yi bizim evde kalırken düşündüm de, gece su içmeye kalktığında babamın annemden gizli buzdolabından aldıklarını yerken basması tam bir komediydi.

"Sen neye gülüyorsun Gamze?" Başımı kaldığımda Seda bana bakıyordu. Bütün bakışlar bana dönünce gülümsemeye devam ettim.

"Halasının kuzusunu düşünüyorum, bir doğsun onun pamuklara saracağım." Affet beni yeğenim ama yapmak zorundaydım!

"Tabii, hepimiz pamuklara saracağız prensesimi." Seda karnını okşayarak gülümsedi.

"Cinsiyeti belli oldu mu?" dedim heyecanla.

"Halen kendini göstermiyor inatçı meleğimiz ama annesi kız olduğunu düşünüyor." Abim de gülümseyerek omuz silkti.

"Sağlıklı olsun da." Bakışlarım Seda'nın karnına kayarken tek temennim buydu.

Abim küçük valizi aldı, Seda'nın ailesinin evine gitmek için çıktılar. Odama doğru yönelip kendimi yatağıma attım. Bir süre dinlenip üstümü değiştirdim, mutfağa geçtim. Annem ile babam salonda oturuyorlardı.

"Anne, yiyecek bir şey yok mu?" Salona doğru seslendiğimde boş tencereyle bakışıyorduk. Annemin ben giderken yemek yaptığını görmüştüm.

"Seda hepsini süpürdü, dışarıda yediklerini beğenmemiş," dedi annem seslenerek.

Buzdolabını kapatıp odama geçtim. Karnım guruldarken kendi hâlime güldüm. Yatağımın üstüne uzandım, kolumdaki ağrı giderek azaldığı için daha rahat hareket ediyordum. Aklıma daha birkaç saat önce Emre'nin annemle konuşması gelince tebessüm ettim. Telefonumu elime alıp Emre'ye mesaj attım.

Kime: Kurt

Ne yaptın? Semih'in yanına gittin mi?

Çok beklemeden cevap geldi.

Kimden: Kurt

Geldim. Sen ne yaptın, annen bir şey dedi mi?

Kime: Kurt

Yok, demedi, abime söyleyene kadar gizli tutacak. Abimler Seda'nın ailesine gittiler zaten. Seda giderken buzdolabını da yanında götürmüş...

Mesajı yazarken gülmüştüm.

Kimden: Kurt

Ailesinin buzdolabı yok muymuş?

Gelen mesajla ne demek istediğimi anlamadığına emin oldum. Hatta ne diyor bu kız demiştir kesin.

Kime: Kurt

Midesinde götürmüş, iyi ki tatlıyı yemişim yoksa iyice aç kalacaktım.

Gülümsedim, mesajı beklerken gözlerimi kapattım. Telefon titreşimde olduğu için mesajın geldiği ânı biliyordum. Uzun süre mesaj gelmeyince işinin olduğunu düşündüm. Yarım saat sonra telefonum çalınca Emre'nin aradığını gördüm. Bekletmeden açtım, sesini duymak mesajdan daha iyiydi.

"Emre." Yüzümde büyük bir gülümseme oluşmuştu.

"Odanın penceresini aç." Sesindeki o küçük yaramaz tınıyı yakalamıştım.

Hızla pencereye doğru ilerledim ışığı yakmadan pencereyi açtığımda aşağıdaydı ve yanında Semih de vardı. Bakışlarım onu bulurken oldukça şaşkındım. Bir elini cebine koymuş diğerinde telefon, arabaya yaslanmıştı. Başını yukarı kaldırınca bakışlarımız buluştu. Gecenin karanlığı bile olsa zümrüt yeşili gözlerinin üstümde olduğunu biliyordum.

"Ne yapıyorsun burada?" Gözlerimi ondan çekip sokağı kontrol ettim, kimse yoktu.

"Aşağıya poşet sarkıtır mısın bir ipe bağlayıp." Arkasını dönüp arabanın kapısını açtı ve elindeki poşeti havaya kaldırıp bana gösterdi.

"Yenge Allah razı olsun sayende karnım doydu." Semih telefona doğru eğilerek konuştuğunda güldüm.

"Semih, sus yoksa yediğin son yemek olacak." Emre telefonu kendinden uzaklaştırsa da duymuştum.

"İki dakika bekle." Konuştuğumda onaylayınca telefonu yatağa bıraktım.

Mutfaktan bir poşet aldım, sonra da annemin örgü çantasından ipi alarak geldiğim gibi sessiz bir şekilde odama döndüm. Telefonu bir elime aldığımda hâlâ hatta bekliyordu. Poşetin içine kalemliğimi koydum ağırlık yapsın diye, sonra da telefonu elime alıp poşeti aşağı sallandırdım. Odam arka sokağa baktığı için şanslıydım, en azından kimse görmemişti.

"Bıraktım." Poşetin ağırlığından anlamıştım zaten. Hızlı bir şekilde yukarı çektim poşeti.

"Çok teşekkür ederim." Emre'ye gülümseyerek söylediğimde, bence sesimden anlamıştı görmese bile. Pencereden de olsa sokak lambasının altında olduğu için yüzünü net bir şekilde görebiliyordum.

"Afiyet olsun Gamzeli'm. Hadi sen soğutmadan yemeğini ye, biz de gidiyoruz." Kalbimi Gamzeli'm dediği yerde o an bıraktım, artık o kadar hızlı atıyordu ki hissetmiyordum.

"Tamam, hava soğuk zaten, hasta olma sen de." Pencereden bile hissedilen soğukla içimi çektim.

"Eve gidince mesaj atarım, iyi geceler." Elini kaldırdığında ben de elimi kaldırdım elini hissetmek istercesine.

"İyi geceler Kurt."

Telefonu kapattıktan sonra pencereyi kapatmak için hareketlenmiştim ki Emre ve Semih'e doğru hızla koşan bir adam dikkatimi çekti. Hemen arkasından da ayakları çıplak, ellili yaşlarında pijamalı bir amca bağırdı.

"Hırsız var! Tutun şu adamı!" demesiyle Semih ve Emre aynı anda hareketlendi.

Tam adam Semih'in yanından geçiyordu ki bir metrelik ayağını öne uzatmasıyla adama çelme taktı. Adam sendeleyip düşeceği sırada Emre yakasından tuttuğu gibi yumruğunu adamın yüzüne geçirdi.

Hah, ekip işi diye buna derim!

Gecenin karanlığında çıkan çıt sesini ben bile duymuştum. Tek tek sokaktaki evlerin lambaları yanmaya başlayınca, salondan babamın sesi duyuldu.

"Şimdi sıçtık!"

Babamın ve abimin gecenin bu saatinde Emre ve Semih'in neden kapıda olduğunu öğrenmesiyle anında sorgunun başlayacağını hissedince kalbim hızla çarptı. Annem söylemese bile babam Emre'yle Semih'i tanıdığı için abime gece burada olduklarını söyleyebilirdi. Sonra başlasın sorgu.

"Hadi amca, bin arabaya, karakola götürelim sizi." Emre aceleyle konuşurken bizim binaya bakıyordu. O da babamın çıkacağından endişe etmişti belli ki.

"Ne bineceğim senin arabana! Polis çağırın." Amca inat ederek direnince Semih girdi devreye.

"Amca askeriz biz, polisi meşgul etmeyelim, hem adamı yakaladık hem de çalınanları." Elindeki siyah çantayı adama uzatmıştı, diğer eliyle sıkıca hırsızı tutuyordu.

"Kendini asker, polis olarak tanıtanlara inanmayın diye her hafta mesaj çekiyor devlet. Yok, polis çağırın!" İnat etmeye devam eden amcaya hayretle baktım.

"Semih, çıkar kimliğini." Emre, Semih'in tuttuğu hırsızı elinden alıp adamın ensesinden sıkıca tuttu söylenerek.

"Bak bey amca, Astsubay Semih Karaaslan." Cüzdanında duran kimliği gösterdi Semih.

"Gamze, bir ses duydun mu?" İçeriden seslenen annemle hemen pencereyi kapatıp perdeyi çektim. Sakin bir şekilde içeriye geçtim.

"Yok annecim, ne sesi? Mahallenin iti kopuğu işte, gece gece bağırıyorlardır." Bilmezlikten gelerek omuz silktim.

"Geçenlerde Hayri'nin evine hırsız girmiş, çok üzüldüm adamcağıza." Baba senin Hayri amcanın hırsız şu an aşağıda... Pencereye bir bakış attım.

"Vah vah, inşallah en kısa zamanda yakalanır." Mahallenin evhamlı kadınları gibi oldum iyice. Hayri amca babamın mahalleden tavla arkadaşıydı. Arada sırada çay ocağında tavla oynarlardı. İkisi de emekli olduğu için boş zamanları çoktu.

"Siz yatmıyor musunuz artık? Abimler sabah erken gelir, ben de hastaneye gideceğim." Yatmalarını ummaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

"Yok, daha dizim bitmedi." Annem eline aldığı portakalı soyarken bıçağın ucuyla televizyonu gösterdi.

"Ben odama gidiyorum o zaman, siz de dışarıdan ses falan gelirse bakmayın. Maganda kaynıyor, Allah korusun ateş ederler falan." Elimden geldiği kadarıyla dışarı bakmalarını engellemeye çalıştım sözlerimle.

"Allah korusun kızım," dedi annem üç kere önündeki ahşap sehpaya vururken.

"İnşallah korur anne, iyi geceler tekrar."

Yavaşça arkamı dönüp odama geri girdim. Pencerenin aralığından baktığımda kimsenin olmadığını görüp derin bir oh çektim. En

azından kimseye yakalanmamıştık. Amcayı ikna etmişlerdi anlaşılan ama o amcadan daha dişli olmasını bekliyordum. Hırsızı da alıp karakola gittiklerini tahmin ettim. Telefonumu elime alıp Emre'ye mesaj attım.

Kime: Kurt

Burada sorun yok, şükür bizimkiler anlamadı. Sende durum ne?

Kimden: Kurt

Karakola geldik. Beni bekleme sen, işimiz biraz sürecek. İyi geceler Gamzeli'm.

İyi geceler Kurt, yazıp gönderdim gülümseyerek.

"Gel bakalım," dedim Emre'nin getirdiği poşeti açarak. İçindeki ılık etli dürümü ve ayranı çıkarttım. Kokusunu içime çekerken heyecandan unuttuğum açlığım kendini belli etmişti. Tadını çıkartarak yemeye başladım.

Yemeğim bitince çöpleri toplayıp poşetin ağzını sıkıca bağladım. İçeriden televizyonun sesi gelmediği için kapıyı araladığımda, bizimkilerin uyumaya gittiklerini boş salonla karşılaşınca anladım. Hızla mutfağa geçip çöp kovasına poşeti attım ve odama geçip yorganın altına girdim.

Sevmek ve sevildiğini bilmek, bunu hissetmek çok güzel şeydi!

Yatakta heyecandan birkaç kere daha döndükten sonra en sonunda gözlerimi kapatıp uykuya teslim oldum.

Sabah alarmın çalmasıyla gözlerimi açtım. Hastane kontrolüm vardı bugün ve sabaha almıştım randevuyu. Yerimden yavaşça doğrulup telefonu kapattım. Askıdan kurtulmayı istiyordum artık, omzum da iyi durumdaydı.

"Gamze, ben de seni kaldıracaktım." Annem kapıyı açıp bana baktığında yataktan kalktım.

"Uyandım anne, hazırlanıp çıkarım şimdi." Esnerken uykulu sesimi bastırdım.

"Abin aradı, hastaneye geçmişler onlar da şimdi. Bakalım, hayırlı haberleri bir gelseydi," dedi annem içini çekerek.

"İnşallah anne."

Annem çıkınca dolaba yönelip lacivert bir kazak ve gri bir kot pantolon çıkarttım. Askının izin verdiği ölçüde hızla üstümü değiştirdim. Saçlarımı da tarayıp açık bıraktım, çantamı alıp odamdan çıktım.

"Anne ben gidiyorum," diye seslendim mutfağa doğru.

"Kahvaltını yapınca çık." Annem mutfaktan çıkarak ellerini önündeki mutfak önlüğüne sildi.

"Tahlil falan isterlerse aç karnına gideyim, poğaça falan atıştırırım." Montumu giyerken koluma dikkat ettim. Ayakkabılarımı vestiyerden alıp kapıya doğru ilerledim.

"Tamam, bak mutlaka ye bir şeyler, sonra aç kalıp orada burada düşüp kalma," dedi annem her zamanki öğütleriyle.

"Olur pamuğum." Öpücük atıp, kapıyı açıp çıktım. Botlarımı giyip merdivenlerden indim.

Günaydın uykucu, yazıp Emre'ye gönderdim. Dün gece ne olduğunu merak ediyordum, ayrıca çok uyumadığını da tahmin edebiliyordum. Mesaj gelince gülümseyerek telefonu açtım ama Emre yerine Ceyda'dan geldiğini gördüm. Üstüne tıklayıp mesajı okudum.

Kimden: Ceyda

Günaydın canım, akşam Eskişehir'e dönüyorum, gitmeden görüşelim mi?

Mesajı okuduktan sonra cevap yazdım hızla asansörün düğmesine basarken.

Kime: Ceyda

Günaydın. Olur tabii ki, her zaman gittiğimiz kafe nasıl? Hastaneye gidiyorum, işim bitince mesaj atarım.

Kimden: Ceyda

Bana uyar, senden haber bekliyorum.

Gelen mesajdan sonra asansöre binip aşağı indim. Telefonu cebime koydum, cadde üstünden geçen minibüslerden birini durdurup bindim. Çok da uzak olmayan hastaneye gelmem on beş dakikamı

almıştı. Minibüsten inip hastaneye yöneldim. Randevu aldığım için direkt ismim ekranda çıkınca kimliğimle birlikte içeri girdim.

"Merhaba, şikâyetiniz nedir?" Sorulan soruyla dikkatimi doktora verdim. Kırklı yaşlarındaki erkek doktor ve bilgisayar başında oturan kadın sekreter vardı odada.

"Merhaba doktor bey, ben vuruldum, ameliyat oldum ve kolum askıya alındı. Kontrol için gelmiştim, hem de askıyı çıkartabilir miyim artık diye soracaktım." Sözlerimle birlikte burnunun ucuna düşen gözlüğünü düzelten doktor, aniden yüzüme ve sonra da koluma baktı.

"Nasıl vuruldun?" dedi şaşkınca. Bu kadar kolay söylemem bana da değişik geldiği için doktora bir şey diyemedim.

"Askeri bir çatışmanın ortasında kaldım. Abim asker ve yapılan bir saldırıcı sonucu ben de yaralandım." Biraz daha detay vererek durumu anlattım.

"Kimlik numarasından hastane geçmişine bak, yapılan tedaviye göre ne kadar iyileşmiş bir kontrol edelim." Doktor bilgisayar başında duran sekreterle konuştuğunda ben de sessizce dinliyordum.

"Peki doktor bey." Sekretere kimliğimi verip doktora döndüm.

"Siz de arka tarafa geçip kazağınızı çıkartın." Başımla onayladım kısaca doktoru.

Arka taraftaki bölmeye geçip perdeyi çektim ve kazağımı çıkarttım. Altına tişört gitmiştim kazağımı çıkartacağımı bildiğim için. Omzumun altında olduğu için kurşunun girişi, tişörtün omuzunu biraz yukarı kaldırmam yetiyordu. Askılığı da çıkartmıştım tamamen. Sedyeye oturup bekledim.

"Bakalım iyileşmiş mi?" Doktor plastik eldivenlerini takınca yanıma geldi. Kolumu biraz ileri tutup dikiş izlerinin olduğu alanı gösterdim. Eliyle kolumu tutup kurşunun bıraktığı izin olduğu bölgeyi inceledi.

"Gayet iyi görünüyor. Şimdi birkaç hareket yapacağız ve acıyıp acımadığını söyleyeceksin, ona göre bakacağız." Bana baktığında, "Tamam," diyerek onayladım.

Doktor kolumu tutup birkaç kez kol egzersizi hareketleri yaptırdı ve sadece birinde batma gibi bir yanma hissi oluştu ama o da fazla sürmedi. Yüzümdeki kasılmadan anlayan doktor daha fazla ileri gitmedi. Kolumu bıraktığında derin bir nefes aldım.

"Askıdan kurtulabilirsin artık ama koluna dikkat edip ani hareketlerden sakınacaksın. Yara güzel kapanmış, dikişler düşmüş zaten. Krem yazacağım sana, günde bir kere üstüne sürersen hem ağrını azaltır hem de iz kalmasını engeller." Doktor, incelemesi bittiğinde geri çekilmişti. Eldivenlerini çıkartıp çöp kutusuna attığında masasının başına geçti.

"Evdeki kullandığım ilaçlarımı bırakabilir miyim?" Ağrı kesici olmak üzere antibiyotik de vardı.

"Antibiyotikleri bırak, sadece ağrı kesiciyi günde bir kere al yeterli gelir." Doktorun önerisiyle, "Peki," dedim.

Doktor görüş alanımdan çıkınca arada kalan perdeyi kapattım. Kazağımı giydim ve askıyı çantama koydum. Perdenin arkasından çıkınca doktorun uzattığı kağıdı, reçeteyi ve kimliğimi aldım, teşekkür edip çıktım. Hastaneden ayrılırken telefonumun mesaj sesiyle cebimden çıkartıp baktım hemen.

Kimden: Kurt

Günaydın Gamzeli'm, yorucu geçen bir geceydi, uyuyakalmışım. Öğlen İstanbul'a geçeceğiz, işler yoğun olacak. Hastaneye gittin mi?

'Sen işlerini hallet, ben seni beklerim. Gittim ve askı çıktı sonunda, gayet iyiyim' yazdım, yanına da gülücük ekleyip gönderdim.

Ceyda'ya da yarım saat sonra kafeye geçeceğimi yazdım. Emre'den mesaj gelmeyince yoğun olduğunu anladım. Buraya görev için gelmişlerdi ne de olsa. Eczaneye uğrayıp kremi aldım ve soğuk havaya rağmen biraz nefes almak için kafeye kadar yürüdüm.

Kafeye gelince kapıyı açıp içerinin sıcak havasıyla titredim. Hemen arka masalardan birine geçip oturdum. Bu kafeye öğrencilik zamanlarımızda gelirdik hep Ceyda'yla. Bizde kaldığı zamanlar sabah kahvaltımızı burada yapar, gülüşmeler eşliğinde sohbet ederdik.

"Selam." Gelen sesle oturduğum yerden kalkıp sarıldım bir zamanlar en yakın arkadaşım olan kıza. Ayrıldığımızda montunu çıkarttı ve karşıma oturdu.

"Selam canım. Sipariş vermedim, birlikte söyleriz diye." Ben de üstümdeki montumu çıkartıp kenardaki sandalyeye koydum.

"Hatırladığım kadarıyla buranın sıcak çikolatası güzeldi. Alalım mı?" Ceyda ellerini masaya koyup bana baktığında aramızda geçmiş yılların anıları vardı.

"Evet, doğru hatırlıyorsun," dedim ben de onaylayarak. Siparişimizi verince ikimiz de bir an duraksadık. Üç yıldır görüşmüyorduk ve çok şey birikmişti.

"Abimi nerede gördün Gamze? Gerçekten onun için endişe ediyorum." Ceyda tereddüt ederek sorarken konuya direkt girmişti.

"Abin Iğdır'da Ceyda, daha doğrusu şimdilik orada görev yapıyor." Geriye yaslanıp kollarımı önümde birleştirdim. Üç yıldır görüşmemeleri bana hâlâ çok tuhaf geliyordu.

"Öğretmen mi oldu? Mühendislik okumak istiyordu ama onunla da orada ne gibi bir görev yapabilir? İnan ki aklım almıyor." Ceyda şaşkınlıkla tahminlerini sıralarken keşke hayal ettiği gibi mühendis olsaydı diye geçirdim içimden. Belki o zaman hiç karşılaşmazdık.

"Askeriyede astsubay olmuş, üstelik abimin komutasında. Iğdır'da abimin görev yeri, Seda'yı biliyorsun, abimle evlendiler, şu an hamile. Abim göreve gittiği için Seda tek kalmasın diye Iğdır'a gittim ben de, bir aydan biraz fazla oldu. Onu görünce neye uğradığımı şaşırdım. Hiç tanımıyormuş gibi yapmak istedim ama herkese beni tanıdığını ilan etti resmen." Durumu kısaca özetlediğimde Ceyda'nın da kafasının karıştığına emindim.

Siparişlerimiz gelince ikimiz de bir süre sessiz kaldık. Önümde duran kupadan bir yudum aldım. Sıcak çikolata tatlı bir kıvam bırakırken dudaklarımın arasında, derin bir nefes aldım. Ceyda ile oturup geçmişi açmayalı yıllar olmuştu. En sevdiğim dostumu, abisi yü-

zünden kaybetmiştim ben. Her şeye rağmen Ceyda'yla geçirdiğimiz yıllar vardı.

"Peki sana bir zarar vermeye çalıştı mı? Gamze, çok üzgünüm, eski konuları açmak istemiyorum ama geçmişi ikimiz de biliyoruz." Ceyda gözlerinde gördüğüm kaygıyla sorarken çekingendi.

"Gediz aynı Gediz. Hiçbir değişiklik yok Ceyda onda. Gözlerimin içine her baktığında dört yıl önceki Gediz geliyor sanki karşıma. Sonraki seneyi biliyorsun zaten, sürekli beni takip ederek geçirdiği koskoca bir sene. Okulu bırakmayı bile düşündüm ama aileme durumu açıklamak çok zor geldi. Hele abim öldürürdü onu bütün bunları bilseydi." Başımı iki yana sallayarak bu düşünceden kurtulmaya çalıştım. Abim bana çok düşkündü, yaşadıklarımı bilseydi kesinlikle çok daha büyük bir şey olurdu.

"Biliyorum ve inan çok ama çok pişmanım. Onun düzeldiğine inanmakla çok büyük bir hata yaptım. Babamın krizinden sonra çok değişti abim, nedenini sen de biliyorsun. Sonra bu takıntılı hâli çıktı ortaya. Gamze, ben olmasaydım bu şeyleri yaşamayacaktın en başından." Gözleri dolarken titrek bir nefes verdi.

Bu konuda Ceyda'ya katılmıyordum, Ceyda bana o gün Gediz'in beni sevdiğini söylemese bile bunları yaşayıp yaşamayacağım belli değildi. Gediz sonuçta beni bir kere görmüştü, o gün aklına takmıştı. Belki o gün değil de iki sene sonra ya da burada karşı karşıya geldiğimizde de yine aynı durumu yaşayacaktık. Bu yüzden Ceyda'yı suçlamak saçma olurdu. Gediz'in içinde vardı bu takıntılı ruh hâli.

"Sen ya da başkası fark etmezdi Ceyda. Olacağı vardı ve oldu. Ben seni çoktan affettim." Elini tutarak hafifçe yanında olduğumu belirtircesine sıktım.

Gediz'le o kulübede olanlardan sonra Ceyda bir yıl boyunca yanımdan ayrılmamıştı. Her gün beni Eskişehir servislerinden alıp her ders bitimi Ankara servislerine bırakmıştı. Vicdanı ona da yük olmuştu. Okul bitince görüşmeme kararını da bu yüzden ben vermiş-

tim. Çünkü ne zaman yüz yüze gelsek Ceyda kendi hatalarını, bense o günü hatırlıyordum.

Ama bir şey vardı ki, gerçeklerden hiçbir zaman kaçamıyordunuz.

"Gamze, benim sana söylemem gereken bir şey daha var." Sıkıntılı bir ses tonuyla konuştuğunda, iyi olmadığı belliydi söyleyeceği şeyin.

"Nedir?" Elimde tuttuğum kupadan bir yudum alıp bakışlarımı Ceyda'ya çevirdim.

"Gediz'in bir çocuğu var," diyen Ceyda ile ellerimin arasından kupa kayıp düştü.

BÖLÜM 37

Emre'den

"Bak amca, hadi gidelim karakola, orada anlat derdini," dedim sonunda yavaştan sinirlenmeye başlayarak.

"Ne bileyim sizin de bu adamla birlikte olmadığınızı?" Amca ellerini beline koyup kaşlarını çattı.

"Ya sabır! Amca kimliğimi gösterdim ya, hem yalın ayak pijamalarla seni nereye götüreceğiz bu saatte." Semih de yaka silkerek söylendi amcanın tavrı karşısında.

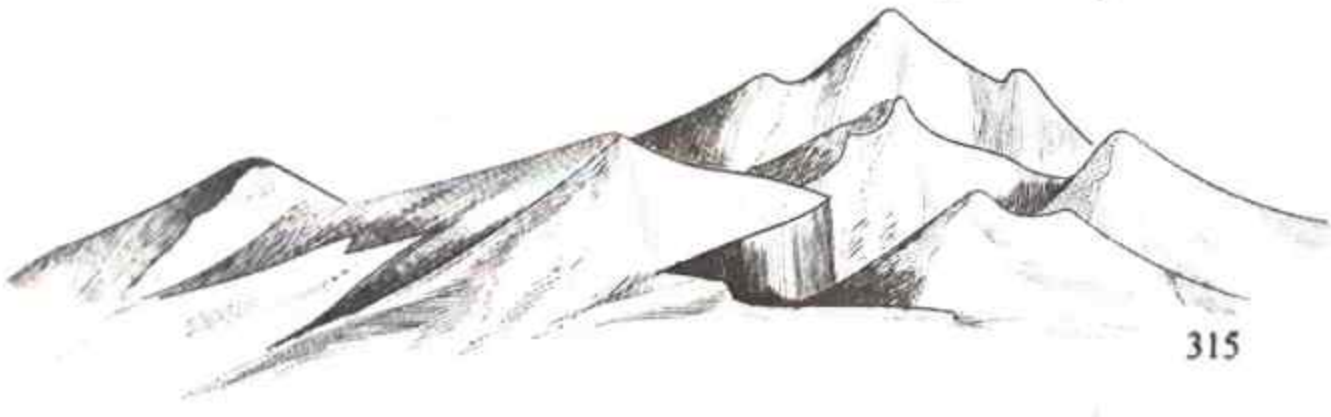
"Tamam, tek şartla gelirim," dedi amca sonunda ikna olarak. Gözleri parlarken sunacağı şarttan endişe etmedim değil. Zaten normali bizi bulmazdı.

"Neymiş şartın amca?" Nefesimi seslice vererek amcanın söyleyeceklerini bekledim.

"Giderken bana aşağı sokaktaki Nuriye'yi kaçıracağız," dedi amca gülerek.

"Ne Nuriye'si amca? Valla gece gece çattık belâya." Bir Nuriye'miz eksikti zaten, onuda kaçırıp karakolluk olursak Cahit abi artık kapısında yatsam bile kız kaçırdın der, Gamze'yi vermezdi bana.

Gamze'nin odasının penceresine baktığımda kapalı olduğunu gördüm. Allah'tan Cahit abi evde yoktu, yoksa o mutlaka bakardı bu kadar gürültüye. Gamze'nin sesindeki sitemi duyunca dayanama-

mış, gelmiştim. Yemek yememişti, zaten kolundan dolayı da rahat hareket edemiyordu hazırlamak için. Semih yemek yiyelim dediğinde aklım da onda kalınca arabaya atladığım gibi buraya gelmiştim.

"Bana ne? Ya Nuriye'ye gideriz ya da polisi ararım," diyen amcayla Semih'le birbirimize baktık kaldık ne yapacağız diye.

"Tamam amca, hadi gel Nuriye'ye götüreceğim seni." Semih adamın koluna girerek arabaya doğru yönlendirdi.

"Ne diyorsun oğlum sen?" Kızmaya başlıyordum artık, Semih de altmış yaşındaki adamın sözüne uyacak değildi. Elimin altında olan adam küfür mırıldanmaya başlayınca kafasına bir tane indirdim.

"Nuriye teyze bekliyor, hadi hadi, karakolun yanındadır evleri kesin." Semih arabaya doğru başını sallarken adamı kandırdığını anladım.

"Hadi binin, Nuriye teyzeye gidiyoruz," dedim ben de artık çaresizce.

Semih ve hırsızı arkaya oturtturdum, her ihtimale karşı amca da öne, benim yanıma geçti. Arabayı çalıştırıp burada bir karakol olmasını umarak ilerlemeye başladık. Bir alt sokak bir üst sokak derken karakolu bulamadık tabii ki!

"Şansıma sokayım!" Sinirle nefesimi verdim.

"Vay edepsiz." Amca bana kaşlarını çatıp bakarken başını iki yana salladı onaylamaz bir tavırla.

"Semih, sor şu şerefsize karakol neredeymiş." Sabrımın son kırıntılarıyla idare ediyordum.

"Karakol nerede lan?" Semih yanındaki adamı dürterek sormuştu.

"Abi hırsıza karakol soruyorsunuz, bu işte bir gariplik yok mu?" Alayla dalga geçen hırsıza dikiz aynasından baktım.

"Aç lan şunun kafasını," dedim Semih'e dikiz aynasından bakarak.

"Siyah kadın çorabı takmış bir de kafaya, salak herif." Semih başından çorabı çıkartırken söylendi.

"Abi öyle deme, ne kadar pahalı onlar biliyor musun? Bir de ucu sürekli kaçıyor nalet şeyin." Burada oturmuş hırsızın sitemini dinliyorduk.

"Hırsızın arsızı da bize denk geldi." Ara sokaklardan geçerken, caddeye çıkacak bir yol arıyordum. En azından soracak birini bulabilirdim.

"Nuriye nerede?" diyen amcayla, "Tövbe tövbe," dedim.

"Emre, navigasyonu açtım, ilerideki sokaktan sağa sap, dümdüz gidince solda kalıyor." Semih sonunda akıllılık ederek düzgün bir yol bulmuştu.

Sağa dönüp iki yüz metre kadar ilerledikten sonra sokağın solunda karakolu görünce derin bir nefes verdim. Arabayı karakolun önünde durdurdum.

"İnin hadi." Kontaktan anahtarı çıkarıp kapıyı açtım.

"Geldik mi Nuriye'ye?" Amca hâlâ et derdindeydi.

"Geldik amca geldik."

Amcanın ayaklarında ayakkabı olmadığı geldi aklıma. Arabadan inip bagajdaki botlarımı çıkarttım. Kamuflaj lazım olur diye yanımda getirmiştim.

"Amca sen şunları giy, zaten bu soğukta böyle çıkmışsın." Botları kapıyı açtığımda önüne koydum. Üstüne de arabadaki battaniyeyi sardım. Gelirken yolda dönüşümlü sürdüğümüzden dolayı diğeri uyur diye battaniye almıştık yanımıza.

"Semih, hadi."

Amca botları giyince, Semih de kolundan tuttuğu hırsızla yanımıza geldi. Beraber polis karakoluna girdik. Saatin gece yarısı olması nedeniyle fazla kişi yoktu ortalıkta.

"Merhaba, kolay gelsin," dedim masanın başında oturan polise.

"Merhaba, buyurun," dedi polis bize bakarak. Oldukça garip göründüğümüze emindim.

"Bu amcanın evine hırsız girdi, kaçarken yakaladık." Hırsızı ve amcayı gösterdim elimle.

"Anladım, sizi şöyle başkomiserin odasına alalım, ifadeleriniz de alınır."

Polis memuru kalkıp koridorun sonundaki odaya doğru götürdü bizi. Hırsız tutuklanırken, ifade için diğer odaya alındı. Polis kapıyı çalıp durumu anlatınca içeri geçtik. Komiser oturduğu yerden bize önündeki koltukları eliyle gösterdi.

"Buyurun oturun." Başkomiserin gösterdiği koltuklara oturduk. Kırklı yaşlarının sonunda, saçları kırlaşmış, hafif göbekli bir adamdı.

"Nuriye nerede? Ne zaman gelecek?" Amca etrafa merakla bakıyordu.

"Gelecek amcacım gelecek," dedi Semih amcayı sakinleştirmek için.

"Amcanın biraz kafası gidiyor. Ailesine ulaşırsanız çok iyi olur gelip almaları için." Durumu açıklandığımda başkomiser anlayışla salladı başını.

"Edepsize bak, babanla ne biçim konuşuyorsun sen!" Bağıran amca bu sefer hiddetle kalkıp üstüme yürüdü.

"Cahil amca o, bırak sen onu," dedi Semih kolundan tutarak.

"Ne amcası, baba?" diyen amcayla hepimiz şok olduk.

"Anlaşılan amca alzheimer hastası. Bu gibi durumlar için evin yakınında bulunan karakollara bilgi verilir. Amcayı nerede buldunuz?" Başkomiser telefonu kaldırıp birkaç tuşa bastı.

"Gamze'nin evinin adresini biliyor musun?" Semih'in sorusuyla, "Biliyorum tabii ki," dedim ezberimde olan adresi vererek.

Bundan sonrası daha kolay geçmişti. Adresten amcanın ailesine ulaşılmış, telefonla çağırılıp amcayı almaları istenmişti. Biz de ifademizi verdikten sonra amcanın ailesi gelene kadar bekledik. Tabii bu arada Nuriye teyzeyi anmadan da duramadık. Gamze ile kısa bir mesajlaşmamız olmuştu o arada.

"Baba, yine mi evden kaçtın?" Telaşla içeri giren yirmili yaşlarındaki adam bizim amcaya sarıldı.

"Babanızı hırsız kovalarken bulduk." Semih ayağa kalkarken, sözleriyle karşısındaki adam donup kaldı.

"Ne hırsızı?" Şaşkınca sordu genç adam.

"Sanırım gece sesine uyanmış amca, sonra da hırsızı kovalarken sokakta bulduk. Hırsızı yakaladık, amca Nuriye teyzeye gitmek istediğini söyledi ama sonunda karakola getirmeyi başardık." Ben de ayağa kalktım, amcayı teslim etmiş, ifade de vermiştik. Artık gitme zamanımız gelmişti.

"Ben Halil bu arada, çok teşekkür ederim. Nuriye annemdi, ölümünden sonra babam vefatını hiçbir zaman kabul edemedi. Sizi bir alt sokağa götürmek istemiştir, eskiden orada oturuyorlardı. Annem vefat ettikten sonra babamın hastalığı ortaya çıkınca kendi yanıma aldım babamı. Ablam da bir alt katta oturuyor, gündüzleri ablam, akşamları da ben bakıyorum." Halil durumu anlattığında amcaya bir bakış attım. Şimdi sessizce bir köşede duruyordu.

"Geçmiş olsun."

Bir hastalığı olduğu belliydi ama insanın içinde bir yerler burkuluyordu amcaya. Boşuna Nuriye diye tutturmamıştı anlaşılan.

"Siz gidebilirsiniz gençler." Başkomiserin de onayıyla gitmek için kapıya doğru ilerledik.

"İyi geceler komiserim," deyip ayrıldık karakoldan.

"Ne geceydi be!" Semih arabaya bindiğimizde güldü hâlimize.

"Sorma, Allah'tan ailesi bulundu amcanın." Arabayı çalıştırıp eve geçmek için yola çıktık.

"Gamze'nin haberi var mı burada bir evin olduğundan?" Bu konuda konuşmadığımız için söylememiştim. Zaten zamanımız kısıtlıydı, onda da duygularımız hakkında konuşmuştuk.

"Söylemeye fırsat bulamadım henüz. Zaten benim değil ev, dedemindi, anneme kaldı." Önemsiz dercesine omuz silktim.

Dedem vefat etmeden önce çocukları arasında mal paylaşımı yapmış, anneme de Ankara'daki bu evi vermişti. Bizimkiler pek gelemedikleri için arada ben ya da ablam gelirdi birkaç günlüğüne. Evi havalandırır, çocukluğumuzda geldiğimiz evdeki eski günleri hatırlardık.

"Tam yazlık aslında ama tek sorunu denizi yok." Semih daha önce geldiği için evi biliyordu.

"Yazın bahçesine anneannem su bidonları koyardı. Isınınca büyük bir leğenin içine dökerdi oynamamız için," dedim içimi çekerek. İkisini de çok erken kaybetmiştim. On yedi yaşında dedem, yirmi yaşında anneannem vefat etmişti.

"Benim hiç böyle bir çocukluğum olmadı maalesef." Semih buruk bir gülümsemeyle pencereden dışarıya baktı.

"Seninkiyle nasıl gidiyor?" Konuyu değiştirdim, sevgilisinin olduğunu biliyordum aslında. O gün Zeliha teyzeyle kız bakma konusunda gerçekten mi yoksa yanımızdan uzaklaştırmak için mi konuştuğunu merak ediyordum. Semih'in uzun süreli, inişli çıkışlı bir ilişkisi vardı.

"Uzak mesafe ilişkisi işte, gittiği kadar. Dört yıldır birlikteyiz, aileler de tanıştı. Bu sene yaza söz, nişan düşünüyoruz Allah kısmet ederse." Sonunda bir karar vermelerine sevinmiştim.

"İnşallah, hayırlısı olsun." Gamze'nin ailesini tanımam ve annesinin onay vermesi bir nebze de olsa içimi rahatlatıyordu.

Arabayı park edince iki katlı müstakil evin önünde durduk. Bahçesi meyve ağaçlarıyla dolu olan, beyaz badanalı, çocukluğumun her yaz tatilini geçirdiğim eve baktım. Özlemiştim geçen yıllar ile birlikte bu evde olmayı.

"Sabah kahvaltıyı dışarıda yaparız artık, evde bir şey yok." Cebimden çıkarttığım anahtarla kapıyı açtım.

"Gamze'ye bir de kahvaltı götüreceğiz de tam olsun," dedi Semih dalga geçerek.

"İster götürürüm ister götürmem, sevgili benim sevgilim sana ne?" Ters ters baktığımda bir adım geri çıkıp ellerini kaldırdı.

"Tamam Kurt, senin sevgilin, bir şey mi dedik sanki?" Geri adım atarken alayla gülüyordu bir de.

Eve girdiğimizde soğuk olduğu için direkt bir kat aşağı indim, kilerde yığılı olan odunlardan getirip sobayı yaktım. İçerisi ısınınca montlarımızı çıkardık. Bu evin her bir köşesinde bir anım vardı. Ahşap vitrin anneannemin çeyizinden kalmaydı, büyük tüplü bir tele-

vizyon, tahtadan yapılmış sedirler vardı salonunda. İki oda, bir salon, mutfak, tuvalet ve banyodan oluşan kutu gibi ama güzel bir evdi.

"Burada uyuruz, diğer odalar çok soğuk oluyor soba yanmayınca." İki sedir uyumak için yeterince uygundu. Yatak odasına geçip ezbere bildiğim yerinden iki tane yastık ve battaniye aldım. Salona geri döndüğümde Semih sedirlerden birine uzanmıştı.

"Uyuyalım da bana fark etmez, başım ağrıyor artık." Semih yastığın ve battaniyenin birini aldı. Yanımızda getirdiğimiz çantalardan eşofmanları çıkarttık. Yan odaya geçip üstümü çıkartıp gelene kadar Semih çoktan uyumuştu.

Ben de yatağıma yatıp elimdeki telefonun ekranına baktım. Gamze ile bugün çekildiğimiz fotoğraf vardı. Öyle güzeldi ki Gamzeli, her bakışı her gülüşü canıma can katıyordu. Telefonu kapatıp başımı yastığa koydum ve gözlerimi kapattım.

Sabah uyandığımda saate baktım direkt.

"Semih kalk, geç kalıyoruz!" diye seslendim yerimden fırlarken. Saat on bire geliyordu.

"Kalktım," dedi hemen yataktan çıkarken.

Askeriyenin alışkanlık yapan yönlerinden biride kalk denildiği anda hemen uyanmaktı. Hızlıca üstümüzü değiştirip evden ayrıldık.

"Sen sür." Anahtarı Semih'e verdim.

Gamze mesaj atmıştı, araba kullanırken ararsa cevap veremezdim. Konuşurken dikkatim fazlasıyla dağılıyordu. Gamze'ye cevap yazdıktan sonra telefonun sesini açıp cebime koydum. Hastanede işi bitmişti ve şükür ki iyiydi. Askısı çıkınca rahatladığına emindim.

"Yüzünde güller açıyor sabah sabah." Semih tek kaşını kaldırıp bana baktı yola çıktığımızda.

"Gamze'nin kolundaki askı çıkmış, durumu iyiymiş."

"Sevindim, kız az daha yok yere canından oluyordu." Semih'in sözleriyle başımı hızlıca ona çevirdim.

"Bu konuyla ilgili bir şey söyleme Semih, sinirim hâlâ kor bir ateş gibi üzerimde duruyor." Sert çıkan sesimi umursamadım, ne demek istediğimi anlıyordu. Bunun düşüncesi bile beni deli etmeye yetiyordu.

"Tamam Kurt, sakin, gayet iyi yengemiz," dedi Semih tek elini kaldırıp.

Yol üstünde fırından aldığımız ikişer simit ve meyve suyuyla hızlı bir kahvaltı yaptık. Ankara Emniyet Müdürlüğüne geldiğimizde kapıdaki polislere askeri kimliklerimizi gösterdik ve Terörle Mücadele katına çıktık. Dün buraya gelmiş, yakalanan hainin baskındakilerden biri olduğunu teyit etmiştik. Askeriyeye düzenlenen baskında kaçanlardan biriydi. Bugün de adamı alıp İstanbul'a gitmemiz gerekiyordu yargılanması için.

"Hoş geldiniz Emre." Iğdır'daki olaylarla ilgili daha önce konuştuğumuz için komiseri tanıyordum.

"Hoş bulduk Salih. Paketi almaya geldik hazırsa." Bu işten kimse memnun değildi, o şerefsiz konuşmadığı için elimizde herhangi bir bilgi yoktu.

"Hazır, yanınızda iki polis memuru daha olacak. Evraklar tamamdır, cezaevi aracı da ayarlandı." Salih'in sözleriyle Semih araya girdi.

"Yalnız biz arabayla geldik, askeri araç."

"Sorun yok, buradan göndeririz. Haşim Albay'ı arar haberdar ederiz." Salih, Haşim Albay'ı daha önceden tanıdığı için sorun etmedim gönderme işini. Aralarında hallederlerdi.

"Tamam o zaman, biz paketi alıp geç olmadan yola çıkalım." Sözlerimden sonra Salih de onayladı beni.

Evrakları imzalayıp dosyayı aldıktan sonra cezaevi aracına bindirdiğimiz suçlu ile yola çıktık. Semih ve ben arkaya geçerken polisler ön tarafa geçti.

"Eee, uzun yıllar hapiste çürüyecek olmak nasıl bir duygu? Çok severler içeride senin gibileri." Semih elleri arabaya sabit kelepçeli olan şerefsize nefretle bakıyordu.

"Yaralılarınız var diye duyduk. İçlerinden biri kızmış, çok güzelmiş, öyle diyorlardı bizimkiler. Ölmemiştir umarım, bizimkilerle tanışacak daha." Pis pis gülerek konuştuğunda gözüm döndü.

"Senin o ağzını parçalar, akbabalara leş diye atarım!" Sinirle üstüne atlayıp yumruğu geçirdim. Semih arkadan belime sarılıp zor zapt ediyordu.

"Bırak Semih, yakarım seni de! Öldürürüm seni piç kurusu!" Hırsla bir kez daha geçirdim yüzüne. Yediği yumrukla dudağından kan akarken geriye doğru yapıştı.

"Tut şunu, öldürecek beni," dedi Semih'e doğru korkuyla seslenirken.

"Kes sesini yoksa ona kalmadan ben öldürürüm seni." Semih kolumu tutarken aslında onun da benimle aynı düşünceyi paylaştığını biliyordum.

"Ne oluyor?" Polislerden biri aradaki camı açıp bize baktı.

"Sağa çek, biz öne geçeceğiz yoksa elinde götürecek bir mahkum kalmayacak." Semih bağırınca araba sağda durdu, pisliğe doğru sinirle döndüm.

"Eğer bir daha sesini duyarsam, seni çeker vururum. Kimse de neden demez. Niye biliyor musun? Senin gibi şerefsizleri kimse umursamaz, vatan haini it seni."

Arka taraftan inip öne geçtim. Semih aracı sürerken ben de yanına geçip oturdum. Torpidodan aldığım ıslak mendille elimin üzerindeki kanı sildim.

"Şerefsiz piç kurusu." Halen sinirimi alamadığımdan yumruklarımı sıktım.

"Al," dedi Semih sigara uzatırken.

Sigarayı alıp pencereyi indirdim ve derin nefesler alarak içmeye başladım. Biraz daha sakinleştikten sonra telefonumu açıp Gamze'yi aradım. Birkaç çalıştan sonra telefon açıldı.

"Gamze, nasılsın?" Derin bir nefes verip sigarayı söndürdüm.

"İyiyim, eve gidiyorum." Konuşurken ses tonu biraz garip geliyordu.

"Sesin kötü geliyor. Bir şey mi oldu?" Merak etmiştim, yeğeninin sonuçları kötü çıkmış olabilir miydi?

"Telefonda konuşulacak şeyler değil Emre. Yüz yüze konuşunca anlatırım. Seni çok seviyorum, biliyorsun değil mi?" Gamze sesinden tam olarak anlamadığım bir tonla huzursuzdu. Bebekle ilgili bir şey olsa söylerdi.

"Ben de seni seviyorum Gamzeli'm. Sen ne zaman istersen o zaman anlatırsın ama bu hâlin, sesin hoşuma gitmedi bilesin." Durgunluğuna anlam veremesem bile bana anlatacağını biliyordum.

"Dediğim gibi Emre, yüz yüze konuşuruz. Böyle uzaktan ne sen anlayacaksın beni ne de ben anlatabileceğim kendimi. Bizimle ilgili bir şey değil ama merak etme." Gamze sıkıntılı bir nefes verirken daha fazla üstelemedim konuyu.

"Tamam güzelim, yorma kendini. Ben şimdi İstanbul'a gidiyorum, az bir yolumuz kaldı, akşam uçağıyla da Iğdır'a geçeceğim. Kendine dikkat et." Daha fazla uzatmayarak, istediği gibi konuşmak için ona zaman verdim.

"Sen de Emre, kendine çok dikkat et. Öpüyorum, görüşürüz." Sözleriyle yüzümde geniş bir gülümseme oluştu.

"Ben de," dedim boğazımı temizleyip.

Telefonu kapatınca ekrana baktım bir süre, şimdi yanakları hafif kızarmış, kendi hâlinde gülümsüyordur kesin. İlk defa bu kadar samimi bir konuşma yapmıştık ve birazdan aramıza kilometreler girecekti. Boğazıma oturan yumruyla, derin bir nefes aldım. Gamze'den uzak olmak zor olacaktı.

"Sizin düğün ne zaman?" Semih'in sorusuyla çok yakında demek istesem de daha zamanı vardı.

"Iğdır'a dönünce Cahit abiyle konuşacağız bakalım. Artık annesi de biliyor. İyi karşıladı Zeliha teyze, sorun yok şimdilik." İçim biraz olsun rahatlamıştı, en azından yarı yarıya benden taraftı artık aile üyeleri. Annesi ve Gamze'ye karşı babası ve Cahit abiydi.

"Benim gibi bekleme, ben sana diyorum bak. Dört yıl oldu, nedense gittikçe uzaklaştık birbirimizden. Önceden her gün konuşurduk, şimdi neredeyse dört beş günde bir kere konuşuyoruz. Ama birbirimizden de kopamıyoruz, arada geçen yıllar, emek, sevgi var." Semih içini çekerek durgun bir ses tonuyla konuştu. Nedense bana o aradaki bağ çok da kuvvetli gelmemişti bu sözlerle.

"Sağa çek de ben kullanayım, senin de bir sigaraya ihtiyacın var gibi görünüyor." Semih arabayı sağ şeride çekerken bana hak vermişti.

Semih'le yer değiştirdikten sonra ara vermeden İstanbul'a geldik. İstanbul Emniyetine giriş yapıp iki polis memuru ile birlikte teslim ettik hızlıca işlemleri bitirip. Buradaki kalan son evrakı imzalayıp çıkacaktık.

"Bunun yüzüne ne oldu?" dedi komiser evrakları alırken.

"Düştü." Omuz silkip umursamazca çenemi kaşıdım.

"Daha çok düşecek burada. Sorgu odasına götürün." Başıyla polislere işaret etti.

"Tüh be, bilseydim düşerken tutmazdım," dedi Semih hayıflanarak.

"Bizimkiler tutmayı sevmez merak etme." Komiserin alaylı sözleriyle ben de katıldım onaylayarak.

"Hiç gerek yok bence de, hatta düşene bir tekmede onlar vursun ki düşmemeyi öğrensin." Dişlerimi sıkarken, iki yumruk daha atamadığım için pişmandım.

"Merak etme, bizimkiler sever öğretmeyi," dedi komiser gülerek.

Dosyaları teslim ettikten sonra cezaevi aracını geri dönecek olan polislere bıraktık. Direkt havaalanına geçip Iğdır için uçak bileti aldık. Semih de ben de bu iki gün içinde sürekli oradan oraya gitmiş, yorulmuştuk. Benim için en güzel yanı Gamze'yi görmüş olmam ve beni sevdiğini öğrenmiş olmamdı. Hatırlayınca bile o an yüzümde geniş bir gülümseme oluşuyordu.

"Acıktım ben, uçağa bir saat var daha, şu karşıdan bir şeyler yiyelim." Semih'in gösterdiği yolcu girişinin karşısında restoranlar vardı.

"Şimdiye kadar dayanabilmiş olmana şaşırdım zaten." Ben de çok yerdim ama Semih benim yediğimin iki katını yeme kapasitesine sahipti.

"Böyle zamanlarda içeriden yiyorum, üç beş gram yağım var onlar yetiyor." Semih gülerek karnını ovuşturdu.

"Oğlum ne adamsın."

Yemeğimizi yedikten sonra havaalanına geri dönüp uçağa yerleştik. İki saat süren yolculuğumuzun ardından havaalanından çıkıp taksi durdurduk.

"Askeriyeye," dedim şoföre.

"Sen eve gitmiyor musun?" Semih'in sorusuyla saate baktım, akşam dokuz olmuştu.

"Önce Haşim Albay'a evrakları teslim etmem gerekiyor, sonra eve geçeceğim." Dosyaların imzalanması gerekiyordu bir an önce, görev bitmişti.

"Geçen eğitimde verdiğin yedek silahın bende duruyor. Gelmişken onu da al, bir şey olur sonra üstümüze kalmasın. Toplantı odasındaki benim dolapta kilitli." Semih kendi anahtarlığından çıkarttığı küçük anahtarı gösterdi.

"Tamam, alırım ben." Uzattığı anahtarı aldım.

Askeriyeye gelince Semih kendi odasına giderken ben de Haşim Albay'ın odasına yöneldim. Bugün nöbetçi olduğu için burada olduğunu biliyordum. Yönetim binasına girip üçüncü kata çıktım. Kapıyı tıklatıp bekledim.

"Gel," demesiyle içeri girdim esas duruşta durup selam verdim.

"Komutanım, evrakları getirdim. Paket yerine ulaştı." Kâğıtları uzattığımda aldı, hazır ol komutunda bekliyordum.

"Rahat, Emre." Pozisyonumu bozup evrakları inceleyen Haşim Albay'a doğru ilerledim. Evrakları imzalayıp çekmecesine kaldırdı.

"Başka bir isteğiniz var mı komutanım?"

"Gidip dinlen, yarın eğitim sende. Gediz'den de uzak dur. Askeri Mahkeme'ye giderse bir dahaki olay, ben bile engel olamam." Haşim Albay beni uyardığında derin bir nefes aldım. Durumun iç yüzünü anlatamadığım için kabullendim.

"Emredersiniz komutanım." Tekrar selam verip çıktım.

Merdivenlerden inip alt kata ilerledim. Saatin ilerlemesiyle koridorlar boştu. Silahı alıp bir an önce eve gitmek istiyordum, başım ağrımaya başlamıştı.

Toplantı odasının önüne geldiğimde duyduğum seslerle bekledim, içeride birileri vardı.

"Bunu nasıl yaparsın abi? O kızın hayatını az daha mahvediyordun ve şimdi gelip onun için savaşacağım diyorsun!"

Bu kızın ses tonu tanıdıktı, bir an sonra hatırladım. Gamze'yle Ankara'da arkadaşının nişanına gitmiştik ve orada konuşmuştular. İsmini tam olarak hatırlamıyor olsam da Gamze söz konusu olunca etrafındaki her şeye dikkat kesiliyordum. Peki kime abi diyordu? İşte bu beni merak ettirmişti.

"Çeneni hemen kapat Ceyda! Sana bu işe karışma dedim. Gamze bana geri dönecek, seneler önceki yaptığım hatayı bir daha yapmayacağım!" Gediz'in sinirle bağırmasıyla daha fazla yerimde duramadım.

"Ne hatasıymış bu?" dedim kapıdan içeri girerek.

BÖLÜM 38

Gamze'den

"Ceyda, sen ne dediğinin farkında mısın? Eğer bana yapmaya çalıştığı şeyi başkasına yaptıysa," dedim korkuyla. Benim yüzümden başka bir can yandıysa buna katlanamazdım. Gediz'i şikâyet etseydim böyle bir şeye bir daha cesaret edemezdi.

"Hayır, öyle bir şey değil." Ceyda aceleyle düşüncelerimin doğru olmadığını belirtti.

"Ne o zaman?" İçimde tuttuğum nefesi vererek sakin kalmaya çalıştım. Yanımıza gelen garsonla ikimiz de sustuk.

"Kusura bakmayın, bardak elimden kaydı. Bardağın ücretini de hesaba ekler misiniz?" Kibarca sorduğumda çok fazla parçaya bölünmüş olmasa bile sıcak çikolata yere dağılmıştı.

"Sorun değil, hallederiz şimdi." Garson yerdeki bardağın kırıklarını süpürüp daha sonra da çikolata kalıntılarını paspasla silip gitti.

"Bak Gamze, senden önce ben izin vermem Gediz'in böyle bir şey yapmasına, ilk şikâyet eden ben olurum. Ama bu öyle bir durum değil." Ceyda geriye yaslanıp gözlerimin içine baktı ciddi bir şekilde.

"Gediz'in sorunları beni ilgilendirmiyor Ceyda. Ben sadece bir an korktum benim yüzümden böyle bir şey tekrar yaşandı sanarak." Gediz beni hiçbir şekilde ilgilendirmiyordu ve çocuğu olsun ya da olmasın bu onların aile meselesiydi.

"Gediz'e üç yıldır ulaşamadığımı söyledim sana ama artık yerini bildiğime göre bu akşam Iğdır'a gideceğim. Eşyalarımı kargo ile gönderirler annemler. Gediz'in bir çocuğu olduğundan haberi yok Gamze." İşte bu işleri biraz değiştiriyordu, belki öğrenirse benim de peşimi bırakırdı.

"Ne güzel işte, çocuğu ve annesini de al yanına giderken, mutlu bir aile olurlar. Gediz ne kadar kızsa da çocuğu sonuçta, atacak değil ya," dedim omzumu silkip.

"Annesi doğumda öldü, çocuğa annem bakıyor. Kuzey koydu adını annem, ona yüz çeviren oğlunun yerine koydu torununu. Gediz gidip bir daha gelmeyince çok ağladı benim yüzümden diye ama yapacak bir şey de yoktu. Kuzey iki yaşında şimdi." Ceyda durumu açıklandığında gözleri doldu. Onun da bu durumdan etkilendiğini net bir şekilde görebiliyordum.

"Annesi ve Kuzey için gerçekten üzüldüm Ceyda. Bence Gediz ile konuşup bir an önce çocuğunu söylemelisin." Kuzey daha iki yaşında bir bebekti ve baba sevgisine ihtiyacı vardı. Belki Gediz için de bir umut olabilirdi bu çocuk.

"Dediğim gibi akşam gideceğim. Kuzey'i de yanımda götürmeyi istiyorum aslında ama apar topar gideceğim için annemle daha sonradan gelmesi daha iyi olacak. Öğretmenler için olan lojmanda kalacağım zaten, ben yerleşince yanıma alacağım onları da." Ceyda kararını vermişti çoktan, tek temennim her şeyin istediği gitmesiydi.

"Bence de en iyisi bu olur. Ben artık kendime bir yol çizdim ve Gediz'in de kendi hayatına yön vermesi gerekiyor." Emre'yle olan bir yolum vardı, birlikte yürüyeceğimiz bu yolda ben artık sırtıma yükler almak istemiyordum.

"Helin'in nişanında yanında birisini gördüm," dedi hafifçe gülümseyip.

"Sevgilim." Uzatmadan direkt gereken cevabı verdim.

"Gediz biliyor mu? Seni sıkmak için sormuyorum, sadece Iğdır'a gittiğimde neyle karşı karşıya olduğumu bilmek istiyorum." Ceyda

benden anlayış bekleyerek baktığında daha net bir şekilde açıklamam gerektiğini anladım.

"Biliyor, üstelik aynı yerde çalışıyorlar. Emre, Gediz'in komutanı. Gediz ile olan geçmişimi de biliyor Ceyda, ondan bir şey saklama gereği duymuyorum." Gözlerine bakarak ciddi bir ses tonuyla konuştuğumda başını salladı.

"O zaman barakadaki-" dediğinde hızla sözünü kestim.

"Yaşanmamış bir olayı nasıl anlatabilirim ki? Öyle bir şey olsaydı Gediz hapse girerdi değil mi Ceyda?" Sesimdeki tehlike tınısıyla ortam bir anda gerildi.

"Haklısın, bunu sormam bile hataydı." Başını önüne eğerek içini çekti. Bu konuda ne kadar hassas olduğumu bildiği hâlde bunu sorması sinirlenmeme sebep olmuştu.

"Ben gidiyorum, bir şey olursa numaram sende var." Yanımdaki sandalyede duran çantaya uzanarak aldım.

"Hiç sormadın." Gözleri bana dönerken yüzünde buruk bir ifade vardı.

"Neyi?" dedim tek kaşımı kaldırıp.

"Kuzey'in annesini." Soğuk bir ses tonuyla uzaklara daldı gözleri.

"Beni ilgilendirmiyor Ceyda, kim olursa olsun." Omuz silkip masadan kalkmak için hareketlendim.

"Zeliş olsa bile mı?" Tek kaşını kaldırıp gözlerini üstümde gezdirdi.

"Zeliş mi?" Olduğum yerde donup kaldım zorlukla sorarken.

Zeliş üniversiteden arkadaşımızdı Ceyda'yla benim. Gediz'e başta ilgi duyduğunu hissetsem de Gediz'in bana olan ilgisiyle kendini geri çekmişti. İlk tanışmaları da Gediz'in okula geldiği zaman benim de içlerinde olduğum kız grubunun yanına gelmesiyle olmuştu. O ana geri döndüğümde Zeliş'in Ceyda'ya dönüp 'Abin mi?' diye sorup gülümsemesi geldi aklıma.

"Zeliş âşıktı abime. Gediz seni ne kadar sevdiyse o da onu o kadar çok sevdi." Ben bunu bilmiyordum, basit bir hoşlanma sanmıştım o zaman. Zaten bir daha konusu açılmamıştı.

"Gediz beni sevmedi, ben onun için bir takıntıdan başka bir şey değilim Ceyda." Sert bir şekilde uyarırken, abisinin saplantılı hâlini hatırlattım.

"Her neyse. Zeliş, Gediz'in sana olan hayranlığını görünce kendini geri çekti. Seninle baş edemeyeceğini biliyordu, bu yüzden hiç savaşmadı. Çünkü savaşı seninle değil Gediz'in içindeki Gamze ile olurdu ve o çoktan mağlup olmuştu bu aşkta. Gediz ortadan kaybolmadan önce bir barda görmüş onu. O gece çok içmiş Gediz, Zeliş yardım etmiş ona, evine götürmüş. Sonra Gediz onu sen sanmış ve-" dediğinde sözünü kestim.

"Yeter artık, bu iğrençliği duymak istemiyorum. Zeliş öldü artık, ona ne desem boş. Üzülmedim mi, üzüldüm! Ama ne Gediz'e ne de Zeliş'e. Ben Kuzey'e üzüldüm, o tertemiz bir bebek ve bunları daha bebekken yaşaması ne kadar da ağır. Hiç annesini babasını sormayacak mı bu çocuk? Yazık Ceyda, çok yazık! Zeliş hamile olduğunu anladığında keşke çabalayıp bulsaydı, gerekirse bütün karakolları gezip hastanelere baksaydı. Bunu kendisi için değil, bebeği için yapmalıydı." İçimdeki o boğulmuş hissi daha fazla bastıramadım, sözlerim bir nehir gibi taştı içimden.

"Zeliş'i biliyorsun, kimsesizdi, ona sahip çıkacak bir ailesi yoktu. Zeliş bize geldiğinde doğumuna bir hafta vardı. Korkmuş Gediz bebeği istemez, aldır der diye. Yemin ettirdi Gediz'i aramamamız için doğuma kadar. Söylersek gideceğini, bir daha bebeği bize göstermeyeceğini söyledi. Zaten doğumda vefat edince Kuzey'le kaldık. Gediz ortalıkta yok, ulaşamıyoruz, Zeliş ölmüş, bir de bizi düşün Gamze, çaresiz bir şekilde kaldık." Ceyda'nın gözleri dolarken elleri titriyordu.

Abisine ne kadar düşkün olduğunu biliyordum ve ikisinin arasına giren bendim. Eğer ben olmasaydım Gediz ailesinden ayrı kalmayacak, hatta Zeliş ile evlenebilecek, Kuzey'i birlikte büyüteceklerdi belki de. Ellerimi ağrımaya başlayan başıma koydum ve derin bir nefes aldım.

Ya da ben olmasam bile bunlar olacaktı.

"Kararımın arkasındayım Ceyda, beni ilgilendirmiyor kendi aile meseleniz. Hoşça kal." Ayağa kalkarak çantamı ve kabanımı aldım daha fazla beklemeden.

"Peki Gamze, ne olursa olsun dostumu bir kez daha kaybetmek istemiyorum. Iğdır'a gelince mutlaka konuşalım tekrar." Başımı hafifçe sallayıp kasaya yöneldim ve kırılan bardakla birlikte hesabı ödeyip çıktım.

Eve geldiğimde yolda Emre'yle yaptığımız telefon konuşmasını düşünüyordum. Ona her şeyi anlatmak istesem de bunu yüz yüze yapmaya karar vermiştim. Gediz umurumda bile değildi ama Emre'ye öğrendiklerimi anlatmak istiyordum. Sonradan Gediz bunu kullanıp 'Gamze zaten biliyordu' demesi istediğim en son şey bile değildi.

"Gamze, sen misin?" diye seslendi annem mutfaktan. Eve girmiş, montumu çıkartıyordum.

"Ben geldim anne." Vestiyere montumu asıp mutfağa yöneldim.

"Ne dedi doktor, kızım." Annem elindeki tabakları rafa koyup bana döndü.

"Gayet iyiyim annem, askı da çıktı." Gülümsemeye çalışarak kolumu yukarı kaldırdım.

"Sende bir hâller var yine de, hayır olsun." Annem bilmiş bir şekilde başını bana doğru çevirip kaşlarını çattı.

"Aman anne, ne olsun, her zamanki şeyler işte." Masanın üstünde duran elmalardan birini aldım.

Alt tarafı bana takıntılı olan psikopatın çocuğu varmış. Bir de unutmadan çocuğun annesi ile aynı sınıfta okuduk, tanışıyoruz. Üstelik sevgilim, o psikopatın bana tacize kalkıştığını bile bilmiyor. Benden bu kadar anne, her zamanki şeyler işte.

"Yeme elmayı, yıkanmadı onlar." Annem ağzıma götürdüğüm elmaya baktığında, elmayı geri masaya bıraktım.

"Abimler daha gelmedi mi?" Evin sessizliğine karşı Seda'nın da sesi yoktu.

"Yok, gelmediler ama aradılar, öğleden sonraya kalmış işleri. Seda'nın annesine geçmişler geri, akşam gelirler," dedi annem işi bittiğinde ellerini yıkarken.

"İnşallah bir şey yoktur." Bardağa su doldurup içmeye başladım, bugün duyduklarımdan sonra içim yanmıştı.

"İnşallah. Damadım ne yapıyor?" Annemin sorusuyla su boğazımda kaldı. Öksürmeye başlayınca annem sırtıma vurdu.

"Helal kız."

"Anne ne damadı, daha iki gündür görüşüyoruz." Nefes aldığımda ters bir şekilde baktım. Bir yandan da Emre'yi böyle benimsemesi hoşuma gitmişti. Emre bunu duysa çiçek ve çikolatayla dayanır mıydı ki kapıya?

"Ne demek ne damadı? Çocuğa bugün gel desen, ailesiyle dayanır kapıya, ben onda o azmi gördüm. Tam ailemize yakışır damat, efendi, akıllı, çalışkan çocuk. Sen de çocuğun adı geçince ölüyorsun, seni alacak birini bulmuşsun işte bu sakarlıkla." Annem elimde tuttuğum bardağı işaret etti.

"Anne senin kızın benim, hani eloğlu olan Emre hatırlatayım, belki unutmuşsundur. Ayrıca ne varmış, hiç de sakar değilim ben." Gayet de annemi Emre'den kıskanıyordum şu an.

"Dedenin evini yakman da mı sakarlık değil kızım?" Annem bana alaycı bir şekilde bakıyordu.

"O kazaydı bir kere! Üstelik ev değil, sadece kanepe ve halının kenarı," dedim inkâr ederek.

"Hangi akla hizmet benzinle soba yakmaya çalışıyorsun? Hadi yaktın diyelim, benzini bidonla niye döküyorsun? Hadi onu da yaptın diyelim, niye bidon tutuşunca kanepenin üstüne atıyorsun?" Annem başını iki yana sallayarak *bu mu sakarlık değil* demek istiyordu aslında.

"Anne, üstünden seneler geçmiş, açma şu konuyu." Tamam, bunu yapmış olabilirdim.

"Geçen seneydi, babanın dedenlere aldığı koltuk takımının taksiti geçen ay bitti." Annem tek kaşını kaldırıp iyice köşeye sıkıştırmıştı beni.

"O zaman ben bir şeyler hazırlayıp aç karnımı doyurayım, bu konuyu kapatalım anne, sen de aç mısın?" dedim dolaba yönelirken. Ne olmuş canım, sayemde yirmi yıl sonra yeni bir koltuk takımları olmuştu.

"Babanla yedik biz, bağ evi için konuşmaya gitti sahibiyle. Akşama ancak gelir. Sen yemeğini ye, ben de biraz uzanayım, erken kalktık bugün." Annem içeriye giderken, "Tamam anne," dedim arkasından.

Dolabı açıp ekmek arası atıştırmaya karar verdim. İlaç içmem gerekiyordu ve sabahtan beri bir şey yememiştim. Ekmeğimin arasına kahvaltılık bir şeyler koyup meyve suyu doldurdum ve aç karnımı doyurdum. Yemek vardı ama kahvaltı yapmadığım için ağır gelebilirdi. Yemeğimi bitirdikten sonra mutfağı toplayıp odama geçtim.

Valizim olduğu gibi duruyordu hâlâ. Nedense geri döneceğiz diye çıkartmamıştım içinden eşyalarımı. Zilin çalmasıyla annemin uyuduğunu bildiğim için odadan çıkıp kapıya açtım.

"Hoş geldiniz." Abim ve Seda'nın içeri girmesi için kapıdan çekilip salona geçtim.

"Hoş bulduk," dedi abim. Annem de zile uyanmıştı sanırım, yanımıza geldi.

"Oğlum, hayırlı haberin olsun inşallah." Heyecanla konuştuğunda benim gibi bebeğin durumunu merak ettiğini biliyordum annemin.

"Hayır anne hayır. Gayet iyi, hiçbir sorun yok paşamda, bütün sonuçları temiz çıktı." Abim gülümseyerek sevincini bizimle paylaştığında üstümüzden büyük bir yük kalktı.

"Abi çok sevindim." Abime sıkıca sarıldığımda kolunun altına aldı beni.

"Erkek mi olacak yoksa?" dedi annem de abimin paşa demesiyle.

"Evet, torunun bizi çok uğraştırdı ama sonunda kendini gösterdi." Abimin yüzündeki tebessüm son zamanlarda görmeyi unuttuğumuz bir şeydi. Şimdiyse mutluluğumuz katlanarak çoğalıyordu.

"Tebrik ederim yenge, çok mutlu oldum sağlıklı olmasına bebeğin." İçten bir şekilde gülümsedim.

"Sağ ol Gamze."

Onun da içinin rahatladığı belli oluyordu. Iğdır'daki hâli gelmişti gözümün önüne, ne kadar perişan hale gelmişti birkaç gün içinde. Sonuçta o da bir anneydi ve bebeği için endişe etmişti. Şimdiyse hepimiz rahat bir nefes almıştık.

"Hadi, güzel bir sofra hazırlayalım." Annem de sevincini kutlamak istiyordu anlaşılan.

"Anne, gece uçağıyla dönüyoruz biz. Haşim Albay aradı, yarın göreve gitmem gerekiyor benim." Abimin sözleriyle olduğum yerde durdum.

Bugün gidiyorduk, Emre'ye geri dönüyordum. Kalbim, aklım ve ruhum şu an sevinçten yerinde duramazken, bedenimi kontrol ederek gülümsemeyle yetindim. Sadece bir gün ayrı kalacaktım ve sonra yine birlikteydik.

"Ama oğlum yeni geldiniz daha," dedi annem üzülerek.

"Seda uçağa bindiği için riski var anne. Bu hafta yedinci ayını dolduruyor. O yüzden gitmemiz gerek, zaten doktor izniyle binmişti uçağa, durumu acil olduğu için." Abim annemin omzunu sıvazlayıp durumu açıkladı. Gitmek istemediğini anlıyorduk ama görev işin içine girince akan sular duruyordu.

"Sen de mi gidiyorsun Gamze?" Abimden umudunu kesen annem bana baktı bu sefer.

Normalde öldürseler gitmem derdim Emre hayatıma girmeden önce.

"Tabii ki gidiyorum anne, orada bir görevim var artık. Değil mi abi?" Abimin bana destek vereceğini bildiğim için rahatlıkla konuşmuştum.

"Evet anne, bir süre daha çalacağım kızını, gider gitmez derslere başlayacak." Tahmin ettiğim gibi abim beni destekleyip göz kırptı.

Sonunda Emre ile görüşmek için bahane arayacak ve yakalanma korkusu yaşamayacaktım. Onun gözlerine her baktığımda kaygı yaşamayacak olmak ayrı bir mutluluktu benim için. Öğrencimle aşk yaşayacaktım, nedense bu düşünce beni gülümsetti.

"Ben bavulumu hazırlayım o zaman," dedim normal bir şekilde.

"Tamam abim, hazırlan sen. Anne, sen de yemek için çok uğraşma, bir şeyler yer çıkarız, babamı ararım ben de."

"Ben biraz uzanacağım," dedi Seda odaya sıvışarak. Sanki burada kalsa annem ona iş yaptıracak.

Odama geçip önceki gidişimde öylesine hazırladığım bavulu şimdi özenle hazırlıyordum. En şık gömleklerimi, eteklerimi, pantolonlarımı aldım yanıma. Bu sefer riske girmeyip iki tane de şık elbise attım bavula. Ne olacağı bilinmezdi sonuçta. Aklıma ilaçlarım gelince onları da bavuluma koydum, tamamen hazırdım. Gülümseyerek bavulumu kapattım ve odadan çıktım.

"Anne, yardım edeyim." Mutfağa girdiğimde annem tenceredeki çorbayı karıştırıyordu.

"Yemekler hazır, salatayı yap yeter." Hızlı bir şekilde salatayı yapıp masayı kurdum.

Bedenimden önce ruhum kanatlanıp gitmişti çoktan Emre'nin yanına. Kalbim zaten oradaydı.

"Baban geldi." Annem kapıdan gelen anahtar sesiyle konuştuğunda salatayı da masaya koyup babamın yanına gittim.

"Hoş geldin yakışıklı." Vestiyere montumu asan babama sarıldım. Üç gündür buradaydık neredeyse ve babamı doğru düzgün görememiştim.

"Güzel kızım, hayırdır, ne bu neşe?" dedi babamda gülümseyerek.

"Biricik torunun gayet sağlıklıymış. Ayrıca cinsiyetini de göstermiş ama ben söylemem, abimden duy." Neşemin sebebinin bir kıs-

mını söylemiştim. Gideceğimizi öğrenince babam da biraz üzülecekti yeni geldiğimiz için.

"Çağır şu haytayı bakalım." Onun da sevindiği gözlerinden belli oluyordu. Evdeki rehavet kalkmış, herkese bir rahatlama gelmişti.

"Yemek hazır baba, zaten çağıracaktım, sen ellerini yıkayıp direkt masaya geç." Abimlerin odasına ilerledim. Annemin sevmediği bir şey varsa o da el yıkamadan sofraya oturmaktı.

"Abi yemek hazır." Kapıyı tıklatıp seslendim.

"Geliyoruz." Abimin seslenmesiyle kapıdan uzaklaştım.

Kendi odama geçip şarja taktığım telefonu aldım. Emre'den arama ya da mesaj yoktu. Yorucu bir gün geçirdiğini biliyordum. Ankara'dan İstanbul'a, oradan da Iğdır'a geçecekti. Döndüğümü haber vermeyip sürpriz yapmak istediğim için mesaj atmadım. Dinlensin istiyordum, hem de sevinçten ağzımdan bir şeyler kaçırırım diye konuşmak istemedim. Telefonumu odaya bırakıp mutfağa geçtim.

"Oturun hadi." Annem abimler de gelince çorbaları koydu tabaklara.

"Gamze söylemedi, belli olmuş cinsiyeti." Babam abime dönerek tek kaşını kaldırdı.

"Sen ne tahmin ediyordun baba?" dedim araya girerek.

"Sağlıklı olsun da fark etmez kızım ama içimden kız istiyordum. Kız evlat hayırlıdır, merhametlidir." Gözleri şefkatle bakan babama gülümsedim.

"Maalesef babacığım, kız olamadığım için üzgünüm," dedi abim, sesinden bariz olan kıskançlıkla. Tabii bunu bilerek dediğini biz de farkındaydık.

"Hadi oradan hayta." Babam da gülerek takıldı abime. Annemle benim aramda nasıl bir iletişim varsa babamla abimin arasında da öyle bir iletişim vardı.

"Erkek olacak baba." Seda ilk defa konuşarak gülümsedi.

"Bir Karademir daha geliyor desenize. Hayırlı evlat olur inşallah, sağlıcakla kucağınıza alın." Babam her zamanki gibi iyi temennilerini dile getirdi.

"Amin baba," dedi Seda da gülümseyip. Bu aralar ruh hâli çok değişkendi.

"İsim düşündünüz mü abi?" Seda'nın doğumuna iki ay gibi bir süre kalmıştı, ismini merak ediyordum.

"Seda'nın bir fikri var, kendisi söylesin." Abim Seda'ya başını hadi der gibi salladı.

"Eğer izin verirseniz sizin adınızı koymak istiyoruz baba. Turan olsun dedik Cahit ile birlikte. Bu eve gelin geldiğimden beri elinizi hiç çekmediniz üstümüzden, hep destek oldunuz." Seda'nın minnet dolu sözleriyle şaşırmadım değil.

"Sağlıcakla doğsun o zaman Turan Karademir," dedi babam gözleri dolarken.

Seda söylediklerinde ilk defa bu kadar doğru ve haklıydı. Abim evleneceğim dediğinde annem ve ben o kadar çok karşı çıkmış, olmaz demiştik ki, abimle aramıza soğukluk girmişti. Bu onun hayatıydı elbette ama Seda'nın da ne mal olduğu ortadaydı ve annemle birlikte onaylamıyorduk.

Ama babam öyle değildi. Abimin kararına, sevgisine saygı duydu ve 'Cahit seviyorsa bize laf düşmez. Kendi yaşayıp görecek' demişti ve biz de bir daha bu konuyu açmamış, evlenirken de yanlarında olmuştuk.

Daha sonradan annem demişti ki, babamın bu kararı almasının en büyük sebebi abimin bizden uzaklaşarak daha büyük bir hatayı yapmasını önlemek istemesiymiş. Zamanla da babama bu konuda hak vermiştim. Abimin bizden uzak olup hata yapmasındansa yanında olmamız ve onu uyarmamız daha mantıklıydı.

Yemekler yendikten sonra saat sekiz olduğu için yavaştan hazırlanmaya başladık. Havaalanı trafiği yoğun olduğu için ve kontrollerde de zaman harcadığımızdan dolayı uçağa iki saat kala çıkmamız gerekiyordu.

"Gamze, sabah sen de benimle geleceksin askeriyeye. Sabah içtiması bitince askerleri ben gönderirim konferans salonuna. Ben yarın askeriyede olmayacağım, askerlerden birine söylerim seni eve geri bırakır." Heyecanımı belli etmek istemesem de abimin sözleriyle kalp atışlarım hızlandı.

"Tamam abi, sen merak etme, ders kitaplarımı ve notlarımı da aldım." Bavulumun yanında fazladan duran sırt çantamı gösterdim.

"Hadi biz gidelim artık," dedi abim kalkarak.

Hepimiz kalkınca kapıda sıkıca sarılmalar ve kendinize dikkat edin sözleriyle ayrıldık evden. Taksi ile havaalanına geçmemiz de trafikten dolayı uzun sürmüştü. Telefonumu elime alıp Emre'ye mesaj attım.

'İyi geceler Kurt' yazıp gönderdim gülümseyerek.

"Neye gülüyorsun öyle?" Yanımda oturan Seda, hemen radarlarını açmıştı.

Hoş geldin Seda! Ben de diyordum nerede kaldın?

"Arkadaşlar bir şey atmış da ona güldüm." Telefonu kapatıp cebime koydum.

"Göster ben de güleyim," dedi ima ederek.

"İstersen kamerayı açıp verebilirim telefonu sana. Benim seni gördükçe gülesim geliyor çünkü, hiç uğraşmayalım." Sahte bir gülümsemeyle yüzüne baktım.

"Ya Cahit bana ne diyor?" Hemen ilkokul çocuğu gibi şikâyet et zaten.

"Seda." Abim yandan bir bakış attı. Bu bakışı çok iyi biliyordum ve Seda da biliyordu ki sustu.

Gülümseyip arkama yaslandım. Bugün keyfimi bozmayacaktım çünkü beni bekleyen Kurt'a gidiyordum. Havaalanına geldiğimizde telefonuma baktım ama herhangi bir cevap yoktu. Biraz moralim bozulsa bile kendimi topladım, sonuçta görevliydi. Telefonları kapatıp bilet kontrolünden geçip uçağa bindik. Seda için doktordan özel izin almıştık uçağa binebilmesi için.

Uçak kalkınca içimdeki heyecan daha da arttı acaba Emre beni karşısında görünce ne yapacaktı?

Iğdır Havaalanı'na indiğimizde saat gece yarısı olmuştu bile. Yorgunluktan halsizce bir taksi durdurup eve geçtik. Gözlerim uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyordu. Sabah çok erken bir saatte uyanmış ve yorucu bir gün geçirmiştim. Lojmanlara geldiğimizde kendimizi direkt eve atıp odalarımıza geçtik. Abim bavulumu yukarı çıkartıp, iyi geceler deyip gidince üstümü değiştirdim , kendimi yatağa attım.

"Gamze," diye seslenen abim ile gözlerimi açtım, kapıyı tıklatmıştı.

"Abi." Uykulu bir şekilde gözlerimi zorlukla açtım.

"Hadi prensesim, geç kalmayalım." Abim kapının arkasından bir kez daha seslendiğinde saate baktım.

"Geliyorum abi!" Hemen yataktan kalkıp bileğimdeki tokayla saçlarımı topladım.

Heyecanla valizimi açıp içinden siyah, bacaklarımı saran kumaş pantolon, üstüne de beyaz, şifon bir gömlekle yine siyah uzun bir ceket çıkarttım. Askeriye olduğu için biraz daha ciddi bir giyim tarzı seçtim ilk gün için. Aşağı kata inip ütüyü aldım ve az da olsa bavulda kırışmış olan kıyafetlerimi ütüleyip giydim. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapıp yüzüme biraz renk versin diye hafif bir makyaj yaptım. Hazır olunca aşağı indim, abim beni bekliyordu.

"Ben kahvaltıyı orada yapıyorum normalde ama ikimize tost yaptım bugünlük." Abimin tostu efsane olurdu.

"Harikasın sen abi."

Kaynayan suyla kahveleri de bardaklara koyup abimle birlikte hızlı bir şekilde kahvaltı yaptık ve evden çıktık. Yanıma ders notlarımı da almıştım.

"Bugünlük sabah boşluğu olduğundan, bir de tanışma faslı diye erken gidiyoruz. Normalde dersler öğlenden önce olacak. Haşim Albay ile saatleri boşluklara göre belirleyip bir çizelge yapacağız sana. Unut-

ma Gamze, dikkatini çeken bir şey olduğunda direkt bana gelip söylüyorsun." Abim bir kez daha beni uyardığında derin bir nefes aldım.

"Tamam abi, merak etme, gözüm hepsinin üstünde olacak." Özellikle birinden hiç ayrılmayacak.

Askeriyeye geldiğimizde abim beni kendi odasında bırakıp içtima için çıktı. Yarım saat sonra bir asker gelince birlikte konferans salonuna ilerledik. Elimde ders notlarıyla bir süre durdum kapıda. İçeriden gülüşme sesleri geliyordu, kapıyı yavaşça açıp içeri girdiğimde bütün sesler kesildi ve bakışlar bana döndü. Askerlerin arasında onu bulduğumda hafifçe gülümsedim.

"Merhaba."

BÖLÜM 39

Adımlarımı benim için ortaya konmuş masaya çevirdim, elimdeki çalışma kâğıtlarını ve kitapları bıraktım. Kapının tıklatılmasıyla kapıya doğru baktım.

"Girin," dediğimde kapı açıldı ve Haşim Albay ile birlikte Gediz içeriye girdi.

Bütün askerler sanki içeriye okul müdürü girmiş gibi ayağa kalkıp hazır ola geçti.

"Oturun." Haşim Albay askerlere yönelik konuştuğunda bunun bir emir olduğunu biliyordum. Onlar geri yerlerine oturunca bana döndü.

"Hayırlı olsun Gamze ilk günün." Haşim Albay'ın sözleriyle, "Teşekkür ederim," dedim.

Gediz'i görmezden gelip hafifçe tebessüm ettim. Elinde tuttuğu dosyayı bana doğru uzattığında aldım.

"Her ders isimlerinin yanına imza atacaklar, burada olduklarına dair. Mesai saatleri içerisinde olduğu için maaşlarından kesinti olmayacak. Senin de iş sözleşmen en üstteki kâğıtta yazıyor. Oku, aklına takılan ya da değiştirmek istediğin bir yer olursa imzalamadan gel tekrar bakalım." Haşim Albay ciddi bir şekilde anlatırken kâğıtları masanın üstüne bıraktım.

"Peki efendim." Saygılı bir şekilde cevap verip beklenti içinde baktım.

Gediz'i de alıp gitmesini istiyordum çünkü Gediz başvuru yapmadığı için sınavlara girmeyecekti. Sınıfta olmasının bir nedeni de yoktu.

"Gediz, geç bir yere otur. Bu arada Gediz üniversite sınavına girecekmiş, zaten aynı konuları işlediğiniz için izin istedi benden. Derslere de katılacak." Haşim Albay'ın gözleri sınıfa kaydı. Emre'ye bakarak söylediğini biliyordum ama o tarafa bakmadım.

"Anladım Haşim Bey." Zorla çıkarttığım sesimle duraksamadım.

"İyi dersler," deyip çıktığında bana doğru bakan yirmi adama döndüm.

"Fotokopi çektirip gelebilir mi biriniz?" Biraz sesimi yükseltip sordum.

"Ben giderim hocam." Ercan'ın sesiyle derin bir nefes verdim.

"Teşekkür ederim Ercan. Önlü arkalı olacak şekilde yirmi tane çektirip gelir misin? Ders notlarını da yine aynı şekilde yirmi tane olacak şekilde çektirilsin ama uzun sürer, onu dersten sonra alırım ben." Masadaki kalın kâğıt yığınını Ercan'a verdim. Ercan çıktıktan sonra Haşim Albay'ın verdiği dosyadaki isim listesini çıkarıp en yakınımda olan Semih'e uzattım.

"İsminizin yanına imza atacaksınız." Kâğıt elden ele dolaşmaya başlayınca Haşim Albay'ın verdiği iş sözleşmesine göz attım. Her şey uygun görünüyordu.

"Buyurun," diyen sesle başımı kaldırdığımda Emre'nin bana bakan gözleriyle karşılaştım.

"Teşekkür ederim." Kâğıdı elinden alırken ellerimiz birbirine değdi ve bir elektrik akımı geçti tenimden.

Kapı açılıp Ercan gelince, Emre gözlerini benden çekip yerine geçti. Ercan'dan kâğıtları alınca derin bir daha nefes verdim. Bugün aldığım nefesler yetmiyordu sanırım.

"Şimdi herkese iki sayfalık bir test dağıtacağım. Tarih dokuzuncu sınıf konularıyla ilgili, kısaca seviyeniz ne durumda onu ölçeceğiz." Ayağa kalkarak sıranın önüne ilerledim.

"Ama hocam, ilk günden sınav falan ayıp oluyor." İlk itiraz Semih'ten gelmişti.

"Evet hocam, en azından bir tanışsaydık," diyen arkadaki sese döndüm. İlk defa gördüğüm bir askerdi.

"Ben seninle ders bitiminde tanışırım." Emre arkaya bir bakış atarak sert bir ses tonuyla konuştu. Asker büyük ihtimalle Emre'den rütbesi düşük olduğu için geriye yaslandı sessizce.

"Siz teste başlayın, ben zaten genelinizi tanıyorum, yılbaşı etkinliğinden. Tanımadıklarımla da listeye bakınca tanışırız." Emre'ye uyarıcı bir bakış attım.

Abimin burada görev yaptığını unutuyordu sanırım, ki bu çok büyük bir şeydi. Birisi biz söylemeden ağzından kaçırırsa bu durumu çok kötü yapardı. Testi Semih'e doğru uzattım ve herkes alınca yerime oturdum.

"Hocam, kalem getirmedim ben. Derslerin başlayacağını biraz önce öğrendik," dedi başka bir asker.

"Benim yanımda vardı fazladan." Ankara'dan gelirken yanıma aldığım kalemliği açtım.

Nedense kalem takıntım vardı ve kurşun, uçlu, tükenmez kalemden oluşan büyük bir kalemliğe sahiptim. Ben daha yerimden kalkamadan Emre kalemi elimden aldı ve kalemi olmayan askere ilerledi.

Bu Kurt'la çok işimiz vardı anlaşılan!

Gediz'e doğru hiç bakmamıştım. Umarım Ceyda ona bir çocuğu olduğunu söylemiştir. Nedense bu kadar rahat bir tavır takındığı için söylediği konusunda emin olamıyordum. Önümdeki isim listesine baktım, herkes imzalamıştı.

"Enes Karaca." Listenin başındaki ismi okudum.

"Benim hocam." Ayağa kalktı arkalarda daha önce görmediğim bir asker.

"Memnun oldum Enes," dedim tebessüm ederek. Başıyla selam verip oturdu.

"Serkan Uzuner." Bir diğer isme geçtim.

"Memnun oldum hocam," dedi ayağa kalkıp.

"Ben de memnun oldum Serkan."

Bundan sonra tanımadığım askerler olan Murat, Emir, Hasan, Abdullah, Ayhan, Oğuz, Melih, Gökhan, Soner, Orhan ve Volkan ile de aynı diyalogları tekrar ettik. Tabii isimlerini aklımda tutmam biraz zaman alacaktı. Hepsinin üç numara saçları ve standart kamuflajları da bana hiç yardımcı olmuyordu.

"Hocam, şu soruya bir bakar mısınız?" Seslenen ismini en son söylediği için aklımda kalmıştı. Gökhan.

"Tabii." Yerimden kalkıp ona doğru ilerledim.

Konferans salonu olduğu için büyük bir masanın etrafında, yan yana dizili sandalyelerde oturuyordu hepsi. Masanın bir kenarında sandalyeler vardı sadece. Arka arkaya olan iki masaya onar kişi oluşturacak şekilde yerleştirilmişti. Karşılarında ise daha küçük bir masada, onlara bakacak şekilde ben oturuyordum.

"Soruda herhangi bir hata yok. Sorun nedir?" Gökhan'a doğru dönüp tek kaşımı kaldırdım.

"Soru olması," dedi bana sırıtarak.

"Bilmediğiniz soruları boş bırakın." Başımı iki yana sallayıp yerime geçtim.

On dakika sonra biten testleri topladım, evde okuyacaktım sonuçlarını. Saate baktığımda kırk dakikanın dolduğunu fark ettim.

"On beş dakika mola verelim. Saat şu an buçuk, çeyrek kala devam edeceğiz." Herkese hitaben konuştuğumda onayladılar.

"Sigara molası verelim hadi." İçlerinden birisinin konuşmasıyla teker teker sınıftan çıktılar.

Acaba yakalarına isimlik mi taksaydım?

Aslında soyadları kamuflajın üstünde yazıyordu, öyle seslenebilirdim ama birinde gördüğüm 'kıllıbacak' soyadı ile bu ihtimali sonsuza kadar rafa kaldırdım.

"Konuşabilir miyiz?" Gediz'in sesiyle başımı masadaki kâğıtlardan yukarı kaldırdım.

Bakışlarım Emre'ye kaydığında ifadesiz bir şekilde bize baktığını gördüm. Sanki bir şeyler bekliyordu.

"Dersler hakkında bir sorun varsa sorabilirsin." Başka bir konu hakkında konuşmaya kesinlikle tahammülüm yoktu.

"Gamze, dün gece Ceyda geldi ve biz konuşurken," dediğinde sözünü kestim. "Aile meseleleriniz beni hiç ilgilendirmiyor." Direkt olarak kesin bir şekilde bunu Ceyda'ya da söylemiştim.

"Emre de oradaydı," dedi sessizce ve daha yüksek bir sesle ekledi. "Biraz dışarıda konuşalım." Gözlerime dikkatlice bakarken kabul edeceğime emindi.

Oturduğum yerden ayağa kalktım ve içeride kalan iki kişiye yönelttim bakışlarımı. Emre ve Gediz'e. Kapıya ilerledim, tam Gediz de arkamdan gelirken kapıyı kapattım, bakışlarım Gediz'i bulurken şaşırdığını gördüm.

"Evet, dinliyorum." Sesimi yükseltip konuştuğumda şaşkınlığı devam ediyordu.

"Burada konuşmak istediğine emin misin?" Gediz tek kaşını kaldırıp beni sorgular bir şekilde baktı.

"Benim sevdiğim adamdan saklayacak bir şeyim yok." Emre'nin yanına doğru ilerledim. Emre de ayağa kalkmıştı, iki adımla yanıma geldi ve beni kendine çekip sahiplenircesine belimden tuttu.

"Siz birlikte misiniz?" Gediz'in kaşları çatılırken gözlerine nefret tohumları çoktan ekilmişti. Emre'nin sesini ilk defa bu kadar net duydum daha sonrasında.

"Birlikte olmak çok hafif ve yavan kalıyor. Gamze çok daha fazlası benim için ve çok daha fazlası olacağım onun için. Senin hiçbir zaman

Gediz? Dövdüm olmadı, sövdüm olmadı, uyardım olmadı." Emre sesinden çıkan yakıcı bir ateşle, hırsla söyledi sözlerini.

"Onu senden daha uzun zamandır ve senden daha çok sevdiğim için mi böyle yapıyorsun Kurt? Yoksa ona senden daha önce sahip olduğum için mi?" Gediz de bir adım atıp tehditkâr bir ifadeyle konuşunca ağzından çıkanı kulağının duymadığına emindim.

"Seni öldürürüm!" Emre hırsla beni bıraktığı gibi Gediz'in üstüne ilerledi.

Emre'nin kolunu tuttuğum hâlde onu zapt etmek elbette ki imkânsızdı. Gediz ilk hamleyi Emre'den beklediği için sessizce yerinde duruyordu. Emre şu anda baruttan farksızdı ve Gediz'e ulaştığında patlayacaktı.

"Yardım et!" Kapıdan giren Semih'e aceleyle bağırdım. Semih hemen Emre'nin yanına gelip Gediz'e ulaşamadan tuttu.

"Git buradan! Defol!" Gediz'e öfkeyle baktığımda güldü sadece. Gediz çıktıktan sonra Emre'nin bakışları bana döndü.

"Semih çık!" Emre sinirle bağırdığında gözleri bendeydi.

"Gamze Hocam." Semih bana bakarak isteğimi sordu.

"Çık Semih," dedim onaylayarak. Semih çıktıktan sonra alev saçan gözleri bana döndü.

"Şimdi Gamze, sana tek bir soru soracağım ve sen de bana net bir yanıt vereceksin." Emre hayır kelimesini asla kabul etmeyecek bir şekilde gözlerime dikkatlice baktı.

"Peki." Ben de kararlılıkla gözlerine baktım.

"O piç, o şerefsiz!" Sinirle derin bir nefes alıp elini saçlarının arasından geçirdi. "Sana sen izin vermeden dokundu mu?"

Çaresiz bir şekilde gözlerime bakarken nefesini verdi. Kalbim yerinden çıkacak gibi atarken kendime hakim olmak zorundaydım. Bilmiyordu, cevabını bilseydi bir an beklemez, dün geceden geriye Gediz diye bir şey kalmazdı. Gözleri 'hayır' dememi bekliyordu ve ben ona istediği cevabı verdim.

"Dokunmadı, Gediz ile aramda hiçbir şey geçmedi. Bunları seni kışkırtmak için söylüyor, inanma ona." Titreyen ellerimi yumruk yaptım. Açtığı aramızı kapatıp iki adımda yanıma geldi ve başını saçlarımın arasına gömdü.

"Özür dilerim. Sana böyle bir şey sorduğum için özür dilerim ama bilmem gerekiyordu," diye fısıldadı yumuşak çıkan sesiyle.

"Sana kim söyledi bunu, Gediz söylemeden önce de bunu düşünüyordun değil mi?" Hareketsiz bir şekilde durdum. Sarılmak istiyordum ama şimdi sırası değildi.

"Emre!" Semih kapının arkasından seslendiğinde bir adım geri attım ve Emre'nin kolları arasından sıyrıldım.

"Gelin," dedim sesimi yükselterek.

"Seni eve ben götüreceğim." Emre yerine geçmeden önce gözlerime bakıp konuştuğunda sadece başımı sallayıp onayladım.

Semih başını kapıdan uzatıp bize baktı ve kapıyı açtı. Onun ardından yavaşça içeriye girmeye başladılar. Herkes yerine oturunca, "Hocam, Gediz yok, arayalım mı?" dedi askerlerden birisi. Astsubay tayfasından ses çıkmamıştı.

"Gelmek isteseydi gelirdi." Yüzünü görmek isteyeceğim şu dünyadaki en son kişi bile olamazdı. Emre'ye söyledikleri yenilir yutulur şeyler değildi.

Önümdeki kitabı açıp Tarih Bilimine Giriş'in ilk konusuna odaklanmaya çalıştım. Kapı tıklatılıp açıldı, Gediz elinde kâğıtlarla içeriye girdi.

"Hocam, fotokopiler çekilmiş." Bana bakmadan kâğıtları masaya bırakıp yerine geçti. Ellerim titremeye başlarken, boğazımı temizledim ve güçlü durdum.

Bunu bize yapmasına izin vermeyecektim. Onun oyununa gelip Emre ile aramı bozmayacak, aksine ona daha çok sarılacaktım.

"Elinizdeki fotokopilerden ders işleyeceğiz. Not tutmanıza gerek yok ama yanınızda testler için kalem bulundurun lütfen. Şimdi konularda sırayla gideceğiz ve her konu bitiminde uygulamalı olarak

test çözeceğiz. Eksik kalan yerleri de tekrar yaparak telafi edeceğiz. Sorusu olan?" Tek kaşımı kaldırıp herkese baktım. Notlar, elden ele herkese ulaşmıştı.

"Hocam, bekâr mısınız?" diye bir soru gelmesini beklemiyordum tabii ki.

"Bilmeyenler için küçük bir not düşüyorum buraya, Cahit Karademir'in kardeşi ben, Gamze Karademir. Umarım bazılarınız için yeterince açık olmuştur." Net olarak hiç kimsenin bana yaklaşamayacağını duyurdum. Birisi hariç.

Emre'yi söyleyemezdim henüz ama bu abimin rütbesini kullanmayacağım anlamına gelmiyordu. Sınıf sessizleşince, derse başladım.

Ders bitene kadar da sadece konuya odaklandım. Hiçbir şey düşünmemeye çalışarak işimi yaptım. Telefonumun alarmını kırk dakika sonraya kurduğum için çalmaya başladı ve ders bitti.

"Dersimiz bitmiştir. İlk beş sayfayı tekrar okuyup gözden geçirin, sonraki iki sayfaya da göz atın, bir dahaki derste başlayacağız." Bugün iki saatlik bir zaman dilimi ayrılmıştı eğitim için.

"Hocam, bir dahaki ders ne zaman?" Melih'in sorusuyla benden önce Sercan araya girdi.

"Ne o, süslenip mi geleceksin?"

"Yok abisi, makyajını tazeleyecektir," dedi Semih de alttan alttan gülerken.

"Haşim Albay çizelgeyi yapınca benim de haberim olacak. Size de haber verir." İçimden gülümsemek gelse de Emre'nin yüzüne baktığımda ciddiyetimi korudum.

Herkes teker teker çıkmaya başlayınca ben de kitaplarımı toplayıp çıktım. Emre'nin peşimden geleceğini biliyordum. Askeriyenin çıkışına yönelip, artık öğrendiğim rütbeli askerlere ayrılmış otoparka ilerledim.

"Vaktin var mı?" Emre, arabasının kapısını açarken bana doğru döndü.

"Var." Kısa cevabımla memnun olmuştu.

"Zaten yok deseydin de sonuç değişmeyecekti, seni kaçıracaktım." Arabaya binerken göz kırptı.

Kapıyı açıp yan koltuğa oturdu. Arabayı çalıştırınca hızla askeriyeden ayrıldık. Nereye diye sormadım bile. Yollardan artık kar kalkmış, yerini baharın habercisi olan hafif yeşillenmeye başlamış çimlere bırakmıştı. Güneş vardı ama hani kendi var etkisi yok denen türdendi. Işığı vardı ama ısıtmıyordu.

"Üşüdün mü?" Emre klimayı açarken bana doğru döndü.

"Şubat bitti neredeyse," dedim içimi çekerek.

"Öyle." Kısaca onayladı beni.

Arabayı durdurduğunda geldiğimiz yere baktım. Cadde üstünde, bir binanın önünde durmuştuk.

"Hadi gel." Emre arabadan inerken ben de kapıyı açıp arabadan indim ve yanına ilerledim.

Elimi tuttuğunda avucunun içinde can buldu soğuk ellerim. Kalbimde bir bir yeşerdi bahar çiçeklerim. Zümrüt yeşilleri bana değdiğinde gözlerim değil, ruhum karşıladı sevgisini. Ve ben bir kez daha âşık oldum Kurt'a.

Önünde durduğumuz binadan içeri girip asansöre yöneldik. İkimiz de sessizdik, sanki sözlere gerek yoktu aramızda. Asansöre binip Emre'nin bastığı ikinci katın düğmesiyle yan yana durduk. Kapıları açılan asansörden indik. Emre elinde tuttuğu anahtarla kapıyı açtı. Ayakkabılarını çıkartıp içeri geçtiğinde ben de ayakkabılarımı çıkartıp takip ettim.

"Bunları alalım," dedi bir elimde tuttuğum kitapları alırken.

"Kimin evi burası?" Küçük holden salona geçtik.

"Semih'in evi, yedek anahtarları vardı bende. Benim evin anahtarı da onda var acil durumlar için." Emre, kamuflajın montunu çıkartıp koltuğa koydu.

"Acil durumlar kız getirmek oluyor galiba?" Kıskandığımı çekinmeden belli ederek söylemiştim.

"Hayır, acil durumlar görevlerde başımıza bir şey gelirse birbirimizin eşyalarına ulaşabilelim ya da ailemize anahtarı ulaştıracak birisinin olması demek oluyor. Kendi evime gitmek istesem de senin için sorun olur diye düşündüm." Emre koltuğa otururken gözleri bendeydi.

"Teşekkür ederim, beni düşündüğün için." Karşısındaki koltuğa geçip oturdum ben de. Baştaki sözlerini düşünmek istemiyordum çünkü ona bir şey olma ihtimali bile nefesimi kesiyordu.

"Ben hep seni düşünüyorum." Gözleri gözlerimi bulurken, bakışlarımı kaçırmadım. Bu his ve söylediği kelimeler bende yutkunma isteği uyandırdı.

"Seni dinliyorum." Oturduğum yerde gergince geriye yaslandım.

"Dün gece Gediz ve kız kardeşini konuşurken duydum, tamamen tesadüf eseri. Semih'te olan bir eşyam vardı, onu almak için onların bulunduğu odaya doğru ilerliyordum. Gediz denen o it senden bahsediyordu. Gediz dedi ki, 'Seneler önce yaptığım hatayı bir daha yapmayacağım, Gamze bana geri dönecek.' Bunu duymam üzerine içeri girdim." Emre nefesini geri verirken kaşları çatılmıştı.

"Sonra?" Anlatırken bile sinirlendiğini sıktığı yumruğundan ve çenesinin kasılmasından anlıyordum.

"Bunun ne demek olduğunu sordum ama araya Ceyda denen kız girdi ve aile meselesi olduğunu, eğer çok merak ediyorsam sana sormam gerektiğini söyledi. Sonra da Gediz ile birlikte gittiler."

Emre'nin öğrenmediğini biliyordum. Eğer öğrenseydi Gediz şu an çok feci bir hâlde, komada ya da ölü olabilirdi. Benim bunu saklamaktaki tek sebebim önceden abimdi. Eğer öğrenirse yaşatmaz Gediz'i diyordum. Şimdi ise abimin bir çocuğu olacaktı ve bunu düşünerek Gediz'in adalet yoluyla cezasını bulmasını isterdi.

Benim şu anki sorunum tam karşımda duruyor ve gözlerimin içine bakıyordu. Ona yalan söylemek istemiyordum ama onun hayatını da mahvetmek olurdu geçmişi yeniden ortaya çıkarmak. Emre'ye yalan söylememiştim, Gediz bana dokunmamıştı, dokunamamıştı.

"Şimdi bana cevap ver Gamzeli'm. Benim bilmediğim ama senin bildiğin ne var?" Emre bana doğru eğilmişti, ellerini dizlerine yaslayıp dikkatlice beni süzüyordu.

"Gediz'in bir çocuğu var." Gözlerimi onun üstünden çekmeyip tek nefeste söyledim.

"Emin misin? Gediz'in kayıtlarında böyle bir şey yok." Emre oldukça şaşırmıştı.

"Kendisi de bilmiyor henüz çünkü. Gediz ile görüşmeyi kestikten sonra başkası olmuş. Tek gecelik bir ilişki sonucu kız hamile kalmış ve Gediz'den gizlemiş bunu. Öğrenirse bebeği aldırmasını ister diye. Benim haberim yoktu, dün Ceyda arayıp konuşmak istediğini söyleyince yanına gittim ve bana da o anlattı." Ona yalan söylemeden, gerçeklerin arkasına sığındım.

"Peki çocuk doğduktan sonra annesi hiç mi aramamış Gediz'i? Buna pek inanasım gelmiyor." Emre düşünceli şekilde konuşurken başımı iki yana salladım.

"Zeliş doğumda vefat etmiş Emre." Sesim titrerken gözlerim doldu.

"Sen o kızı tanıyor muydun?" Emre'nin bakışları hızla bana döndü.

"Gediz'e âşıktı. Hayat dolu, neşeli bir kızdı. Bile bile gitmiş ona, her şeyin farkındaydı Zeliş," dedim, o günleri hatırlarken içim titredi.

"Gamzeli'm." Yerinden kalkıp önümde diz çöktü. Sesinde şefkat, gözlerinde aşk vardı. Ellerimi tutup büyük avuçlarının içinde hapsetti.

"İki yaşında bir bebek daha Kuzey. Hem annesiz hem babasız kaldı Emre. Ben bu dünyanın adaletinden de, o adaleti sağlayamayan insanlardan da nefret ediyorum, dayanamıyorum." Gözlerimden süzülen yaşlarla içimi çektim.

"Senin bir suçun yok Gamzeli'm. Sen sadece sevemedin. Kimse seni birini sevmiyorsun diye ya da seviyorsun diye suçlayamaz. Kalp bu, bizim elimizde değil ki hadi sev deyince sevsin, sevme deyince vazgeçsin." Ellerini yanaklarıma koyup gözyaşlarımı sildi usulca.

"Seviyorum, seni çok seviyorum Kurt," dedim ellerinin üstüne ellerimi koyarak.

"Ben de seni çok seviyorum Gamzeli'm." Emre bugün ilk defa bana gülümsediğinde benim içime güneşler doğdu.

Kalbim, ruhum ve bedenim ait olduğu yerde, sevdiğim adamın kollarındaydı. İki gün göremediğim hâlde çok özlemiştim ve kollarımı kaldırıp boynuna sardım. Diz çöktüğü yerden kalkıp yanıma oturdu ve beni göğsüne çekti. Elleri saçlarımı okşarken huzurla gözlerimi kapattım.

Barut kokan bir adama âşıktım. Silahlarla arkadaş olan, vatanı için yanıp tutuşan bir adama. Sevdiğim kadar seviliyordum ve özlediğim kadar özleniyordum. Barut kokan bir adama âşıktım ve o beni kollarının arasında bir daha bırakmayacak gibi sımsıkı tutuyordu. Ben de bunu istiyordum, bir daha bırakmasın beni.

"Uyu güzelim, yoruldun, ben yanındayım." Sessizce saçlarımı okşamaya devam etti. İyice ona doğru sokulup göğsüne doğru yattım ve dediği gibi de huzurlu bir uykuya daldım.

"Oğlum sessiz olun lan, uyanacaklar şimdi." Duyduğum sesle hafifçe kıpırdandım. Bir an Uğur'un sesini duydum gibi geldi.

"Komitanuma bak be, sevdum dedi aldi kizi, abi mabi dinlemedi."

Dursun'un sesi miydi bu?

Hafifçe kıpırdadığımda Emre'nin göğsünde, Semih'in evinde uyuduğumu hatırladım. Panikle kaskatı kesildi bedenim, gözlerimi tabii ki açmadım.

"Cahit abi öğrenince öttürecek Emre'yi. Neyse beyler, en az bir ay nöbetler Emre'ye kilit, rahatız." Sen de mi Ercan?

"Asıl ben Gamze Hoca'ya acıyorum. Yengesi tam bir cadı diyorlar. Yılbaşı gecesi de bayağı olay çıkartmış. Evlenirlerse komşu olacaklar abisiyle." Boşboğaz Sercan ile gülmemek için kendimi zor tuttum. Her şey bitti de evlenmemiz kaldı zaten bir geriye...

"Emre uyanırsa bir yerinizden kan alır bizi mi izliyorsunuz diye." Semih fısıldasa da sesi sertti.

"Üstlerine battaniye örttün ya oğlum gelir gelmez. Biz ne zaman bu seviyeye geleceğiz be?" diyerek içini çeken Ercan'dı sanırım.

Emre'nin elimin altında gerilen bedeniyle uyandığını anladım ama gözlerimi açmadım. Rezil olmaktansa bilmiyormuş gibi yapmak en iyisiydi.

"Ne oluyor lan burada?" Kısık ama hesap soran bir şekilde çıkan sesiyle konuşmuştu.

"Biz de şimdi geldik, gidiyorduk." Semih bence aradan sıvışmaya çalışıyor gibiydi. Emre beni dikkatlice yastığın üstüne bıraktı ve üstümü iyice örtüp kalktı.

"Geçin mutfağa." Buz gibi sesiyle ben bile iliklerime kadar titredim.

Adım sesleri kesilince hemen gözlerimi açtım ve uykunun üstümde bıraktığı etkiyle biraz sendelesem de hemen kalktım. Benim bir an önce buradan gitmem gerekiyordu! Üstümü düzeltip kenarda duran montumu giydim, telefonumu aldım. Yakalanmadan kaçmalıydım yoksa bir daha yüzlerine bakabileceğimi sanmıyordum.

Notlarımı girişteki vestiyere koyduğu aklıma geldi Emre'nin. Yavaş adımlarla salondan çıkmaya çalışırken mutfağa bir bakış attım, kapısı çok az bir şey açıktı.

"Oğlum manyak mısınız siz?" Emre'nin birden bağırmasıyla yerimde sıçradım ve elim kenarda duran sehpaya çarptı.

Sehpa sallandı, sallandı ve yere düşen bardak ile gözlerimi kapattım. İçeriden gelen sesler kesildi ve mutfak kapısı açıldığında kırılan bardağın parçaları etrafa saçıldı.

BÖLÜM 40

Emre'den

Mutfağın kapısını kapatıp az bir aralık bıraktım ve karşımda bekleyen yedi hıyara döndüm. Hepsi elini kolunu nereye koyacağını bilmiyordu, normalde kahkahalarla gülerdim bu hallerine ama çok sinirlenmiştim.

"Ne yapıyorsanız siz?" dedim gözlerimi hepsinin üstünde gezdirerek.

"Vallahi kötü bir niyetimiz yoktu. Sadece sizi öyle güzel görünce baktık," dedi Ercan mahcup bir şekilde.

"Ercan bir de utanmadan baktık diyorsun, ben o kızı gözümden sakınıyorum!" dedim sinirime hakim olamayarak.

"Emre, sakin ol, üstünüzü örttüm zaten," dedi Semih beni sakinleştirmeye çalışarak.

"Al Sema'yı gel lan o zaman! Yatın bir şuraya da biz de altı erkek dikilip bakalım, unutmadan üstünüzü de ben örterim," dedim yaptığı savunmanın yanlışlığını yüzüne vurarak.

"Haklısın, ayıp ettik," dedi Uğur kabul ederek.

"O kızın utandığını benim kadar iyi biliyorsunuz. Siz oradayken uyandığını düşünün, altı tane erkek başında bekliyor!" dedim sessiz ama sinirlice onlara doğru. Hepsi başını eğmişti ama ben Gamze'yi

gözümden bile sakınırken, onlar da bunu bildiği hâlde böyle davranmaları ağrıma gitmişti.

"Ne yapıyorsunuz lan! Kendinize gelin artık," dedim sesimin yüksek çıktığını fark edip biraz daha sessizce devam ettim.

İçeriden gelen çarpma ve kırılma sesiyle bakışlarım aralık olan kapıya döndü. Kapıyı hızla açarken salona doğru baktım. Gamze kırılan cam parçaları içinde, gözlerini kapatmış bekliyordu. Üstünü giydiği için çoktan uyandığını anladım. Yanakları gittikçe kızarırken, yavaşça gözlerini açtı ve bakışlarımız buluştu.

"Elim çarptı," dedi masum bir şekilde omuz silkip.

"Önemli değil güzelim," dedim. Daha çok ayağına cam batmaması benim için önemli olandı.

"Semih, git süpürgeyi getir," dedim arkadaki Semih'e seslenerek.

"Ben gitmeliyim," dedi Gamze telaşla.

"Sakin ol, kıpırdama, cam kırıkları her yere saçılmış," dedim mutfaktan bir adım çıkarak. Semih de benden sonra çıktı ve arka odadaki süpürgeyi alıp geldi.

"Merhaba Gamze Hocam," dedi Semih başıyla selam verip.

"Merhaba," dedi Gamze belli belirsiz bir sesle.

"Fişi git tak mutfağa. Söyle içeridekilere, kafasını kapıdan çıkartan bir daha kafam var demesin," dedim Semih'e bakarak.

"Bari hocanın yanından yapma," dedi gözleriyle dudaklarını ısırmış bir şekilde bize bakan Gamze'yi işaret ederek. Kızın utandığını anlamak için bakmaya bile gerek yoktu.

"Yürü git lan," dedim elindeki süpürgeyi alıp. Semih mutfağa gidip kapıyı arkasından kapattı. Derin bir nefes aldım ve fişi taktım.

"Bana ver sen süpürgeyi, zaten benim etrafımda kırıklar," dedi Gamze elini uzatarak süpürgeyi isterken.

Süpürgenin ucunu ona doğru uzatıp düğmesine bastım. Gamze cam kırıklarını süpürdükten sonra kapattı süpürgeyi. Elinden süpürgeyi alıp arkadaki boş odaya bıraktım.

"Hadi seni bırakayım," dedim daha fazla utanmasını istemediğim için.

"Emre, gidersem çok kızacak mısın onlara?" Gamze bana tereddüt ederek baktı.

'Ne kızması, burunlarından getireceğim!' demedim tabii ki.

"Yok Gamzeli'm, kızar mıyım hiç?" dedim gözlerimi kısarak.

"Nedense hiç inanmadım. Hadi git çağır şunları da oturalım bakalım. Yerli Hulk'a da söyle bir çay demlesin içelim. Misafirine böyle mi davranıyormuş?" Gamze üstündeki montu çıkartıp geri koltuğa bıraktı.

"Nasıl yani, kızmadın mı onlara?" dedim şaşırarak. Benim bildiğim Gamzeli şu an kaçma derdine düşmüş olmalıydı, ki zaten kaçarken yakalanmıştı.

"Aslında düşününce onlara da hak veriyorum. Merak ediyorlar aramızdakileri, seni çok sevdikleri belli. Onlar konuşurken uyumuyordum, sadece görsünler istemedim beni. Biraz da utandım sanırım ama şimdi bunun saçma olduğunu düşünüyorum. Sevdiğim adamın kollarında olmaktan neden utanayım ki?" dedi yüzündeki eşsiz gülümsemeyle.

Ah be Gamzeli'm, her gün daha çok âşık oluyorum sana!

"Biri Semih mi dedi?" diye mutfaktan sesi geldi kendinden önce.

"Semih, çay suyu koy," diye seslendim, bir anda Gamze'yi kendime çekip sıkıca sarıldım ve şakağından öptüm.

"Ne güzel kadınsın." Kollarımın arasında başını göğsüme saklamıştı.

"Gelelim mi?" dedi bu sefer Ercan.

"Onları mutfakta unuttuk ya," dedi benden hemen ayrılıp.

Utanmıyorum diyordu ama üstündeki çekincenin de farkındaydım. Sırf bizim aramız bozulmasın, onlara karşı sert davranmayayım diye gitmekten vazgeçmişti. Bildiğim hâlde buna müdahale etmiyordum, herkesin Gamze'nin bendeki yerini görmesini istiyordum.

Bir tek bana Gamzeli'ydi, bir tek ona Zümrüt Gözlü'ydüm. Geri kalan herkes Kurt'un öfkesini görmek istemezdi.

"Gelin hadi," dedim içeriye doğru.

Yüzümdeki gülümseme ciddi bir ifadeye dönüşürken, Gamze'nin benden uzaklaşmasına izin vermeyip elinden tuttum ve onu biraz önce uyduğumuz koltuğa oturtturdum. Yanına da ben oturdum ve içeriden teker teker geldiler.

"Oturşanıza," dedi Gamze başları önde duran tayfaya bakıp. Gülmemek için kendini tutuyor gibiydi. Bana baktıklarında başımla koltukları işaret ettim.

"Hocam, özür dileriz," dedi Sercan, sözlerimden sonra hatalarını anlamışlardı büyük ihtimalle. Gamze biraz utansa da başını dik tutup cevap verdi.

"Sizinle bir oyun oynayalım. Herkes biliyordur bu oyunu; görmedim, duymadım, bilmiyorum. Abime biz söyleyene kadar bu oyunu oynar mısınız?" dedi rica ederek.

Aslında Gamze söylemese bile tayfadan kan çıkar, sır çıkmazdı.

"Hocam emin olun kimseye söylemeyiz," dedi Uğur ciddi bir şekilde.

"Çay suyunu koydum. Neyi söylemiyoruz?" diye gelip oturdu Semih.

"İşta komitanumla Gamze Hocamizum yavuklu olduğuni," dediğin de Dursun, hepimiz kendimizi daha fazla tutamayıp gülmeye başladık.

"Cahit Komutan'ıma ne zaman söyleyeceksiniz?" dedi Sercan. Ortamda sessizlik oluşunca, Gamze'nin de gerildiğini hissettim.

"Gamze, Ankara'ya gittiğinde bir anlaşma yaptık. Iğdır'a döndüğünde Cahit abi ile konuşacaktık. Biliyorsunuz gizli saklı iş yapmayı sevmem," dedim durumu açıklayarak. Ben de bunu söylemeyi çok istiyordum ama daha dün dönmüşlerdi ve Cahit abi şu an görevdeydi.

"Emre," diye fısıldadı Gamze hafifçe bana. Ona yaklaşıp kulağıma fısıldaması ile daha da gerildim. "Gediz biliyor ve abime bizden önce söylerse ne olacak?" dedi endişeli bir şekilde.

"Merak etme Gamzeli'm, abin göreve gitti, yarın gelecek. Seda'ya haber verdi, sen dersteydin," dedim yumuşak bir şekilde.

Abisini ne kadar çok sevdiğini biliyordum ve Cahit abi de Gamze'ye çok düşkündü. Bu yüzden araları bozulsun istemiyordum.

"Görevi sorsam söylemezsin değil mi?" dedi Gamze gözlerime bakarak.

"Maalesef güzelim ama tehlikeli değil, için rahat olsun" dedim tebessüm ederek.

Görev devam ederken herhangi bir bilgi akışının başkasına aktarılması kesinlikle yasaktı. Özellikle görevdeki kişinin ailesine söylenmezdi çünkü arada telefonla bile konuşulsa deşifre olma ihtimali vardı.

"Ben de istiyorum," dedi Sercan bir elini yüzüne dayamış bize bakarken.

"Ne istiyorsun?" Ercan ona yandan bir bakış attı.

"Aşk istiyorum oğlum, ne olacak?" dedi Sercan içini çekerek.

"Sen düzenli olarak âşık oluyorsun zaten. Senin sorunun âşık olabilmek değil ki âşık kalabilmek." Ercan sırıtarak göz kırptı Sercan'a.

"Siz asıl bombayı duymamışsınız oğlum," dedi Semih gülerek.

"Hayırdır, ne bombası?" Gamze magazin haberi bulmanın sevinciyle atıldı.

"Bizim Gediz'de vardı bir hâller ya hani, siz de soruyordunuz, meğerse bizim albayın yeğeni Özge yok mu, onunla fanfinifon... Çaktınız siz olayı," dedi Semih imayla.

"Öhö öhö," diye öksürmeye başlayan Gamze'nin sırtını sıvazladım. Semih mutfaktan su getirip bardağı uzatınca beklemeden içti.

Yaa Gamzeli Hanım, dün attığımız yalanlar, bugün boğazımızı tırmalar.

"İyi misin?" diye sordum öksürüğü durunca.

"Gıcık yaptı," dedi sessiz bir şekilde.

"Bak sen Gediz'e, yere bakan yürek yakan çıktı iyi mi?" Bu duruma ilk tepki Sercan'dan geldi. Gamze'nin sessiz kalması üzerine dikkat çekmemek için konuştum.

"Kimden duydun?" dedim o ortamda ben, Gamze ve Cahit abi vardı sadece. Bu üç kişiden de çıkmayacağına göre, kim söylemişti acaba?

"Cahit Komutan'ımın eşi Seda Hanım demiş Cem'in eşi Cemre'ye. Komşular onlar, evleri karşılıklı. Cem ile konuşurken laf arasında dedi o da bana," dedi Semih omzunu silkip.

"Ah Seda ah, yaktım bu sefer seni," dedi Gamze sadece benim duyabileceğim şekilde.

"Yalnız o kız panter gibi, Gediz'i yer vallahi," dedi Ercan da gülerek.

Yese de biz de kurtulsak!

"Vallahi ben Emre Komutan'ıma yürür diye düşünüyordum. Yılbaşı gecesi bir an yanınızdan ayrılmamış diyorlar," diyen Sercan ile gözlerimi ona diktim. Gamze de yanımda kıpırdanırken rahatsız olduğunu anladım. Yedim seni oğlum bu sefer!

"Şimdi sıçtın işte," diye mırıldandı Semih yanındaki Sercan'a.

"Sercan sen uykuyu sevmiyordun zaten. Bu haftaki gece nöbetleri iki gün arayla senin," dedim boşboğazını açmasının bedeli olarak.

"Sercan hissettin mi?" dedi Uğur gülerek.

"Oğlum öyle girişi bırak Sercan'ı, hepimiz hissettik. Adam nasıl soktu lan?" dedi Ercan gülerek.

"Çayı demledim," dedi Semih.

"Ben doldururum," dedi yerinden Gamze fırlayarak. Kız arkasına bakmadan kaçmıştı resmen. Boynundan itibaren kızardığına da emindim. Bu hâli bende gülümseme etkisi bırakırken, ciddi ifademi bozmadım. Sert ifadeyle diğerlerine baktım.

"Bir daha pot kıran olursa nefesini tutsun çünkü başka yerden nefes almaya başlayacak." Askeriyede kala kala iyice unutmuşlardı bir genç kızın yanında nasıl konuşulması gerektiğini. Adamların aralarında geçen muhabbeti bir kız duysa zaten bir daha yüzüne bakmazdı.

"Hay ben sizun ağzunuza fişki sokam. Hocam da utandu kaçtu," dedi Dursun da ayıplayarak.

"Geliyorum," dedi Semih telefonu çalınca kalkıp yan odaya geçerken.

Gamze elindeki çay tepsisiyle gülümseyerek geldi ve elindeki tepsiyi ortadaki sehpaya bıraktı. Yanıma oturunca saçları bir ara yüzüme değdi ve enfes kokusu ciğerlerimi doldurdu.

"Çayını almayacak mısın?" dedi gülümseyerek.

"Alacağım," dedim önümdeki bardaktan çay kaşığını çıkartarak.

Çayı şekersiz içmek gibi bir alışkanlığım vardı. Gamze ise bardak küçükse iki kaşık büyük ise üç kaşık şeker atardı. Herkes çayını alıp yeniden yerleşti yerine. Mobilyalar Semih'e göre olduğu için rahatlıkla sığdık.

"Aranızda sözlü nişanlı olan yok mu?" dedi Gamze, sonra da yüzünü buruşturdu. "Biraz yaşlı teyzeler gibi oldum ama kusura bakmayın," dedi dudağını ısırarak.

"Kendinize arkadaş arıyorsunuz galiba hocam ama maalesef Semih ve Dursun hariç hepimiz sapız," dedi Sercan gülerek.

"Benum da belli deyil. Ah ah nazli," dedi Dursun içini çekerek.

"Geçen istemeye gidecekler diyordun, ne oldu o iş?" dedim ben de. Dursun'u severdim, gerçekten de karakterli bir insan ve iyi bir askerdi.

"Bizumki takmiş çifteyi, ha buradan Dursun dişinda geçan olursa fururum demuş. Eee tabii kimseler da gelmemuş," dedi Dursun buruk bir gülümsemeyle.

"Kaçıralım mı kızı?" diye yanımdan bir ses gelince gözlerim şaşkınlıkla Gamze'ye döndü. Bütün tayfanın ağzı açık kalmıştı.

"Hocam ha bana Nazli'yi kaçır, dile bendan ne dilersen," dedi Dursun heyecanla.

"Gamze heveslendirme şu lazı," dedim ben de. Dursun'un inadı tuttu mu kimse önüne geçemezdi sonra.

"Ben ciddiyim. Birbirlerini seviyorlar, ailesi mecbur affedecek. Araya senle abim de girerse olur bu iş. Tabii önemli olan kızın da kabul etmesi," dedi Gamze planını çoktan yaparak.

"Nazli dünden razi," diyen Dursun ile gülmeye başladık.

"Gamze Hocam gerçekten ciddiyse ben de varım," dedi Semih ilk katılan olarak yanımıza geldiğinde. Telefon konuşması pek iç açıcı geçmemişti anlaşılan, normalde gülerek atlardı bu habere ama suratı asıktı.

"Ben de varım," dedi Ercan da elini kaldırıp.

"Kambersiz düğün olmaz," dedi Sercan da destek çıkarak.

"Arkanızı kollayacak biri gerekiyor, beni de sayın," dedi Uğur da bu birliğe katılarak.

"Sen abinden nasıl izin alacaksın Gamze Hanım?" dedim tek kaşımı kaldırıp.

"Çok kolay, abimin haberi olmadan gidip geleceğim. Abimin görevde olduğu bir günü seçeriz, Seda zaten yokluğumu bile fark etmez," dedi omzunu silkip.

"Yalnız Haşim Albay hepimize izin vermez." Doğru bir noktaya parmak basmıştı Uğur. Mantıklı sorular ve yanıtlar hep ondan çıkardı.

"Ben izin alırım," dedi Gamze rahat bir şekilde. Bu kadar rahat olması garip geldi. Haşim Albay ile iki üç kez görüşmüşlerdi ve bu kadar samimiyetleri var mıydı diye düşündürüyordu.

"Aslansun hocam," dedi Dursun sevinçten yerinde duramazken, Gamze'ye sarılmak için öne atıldığında elimi önüne koydum.

"Hop hop, ağır gel, hatta hiç gelme. Yoksa topal Dursun'u bekleyen bir Nazlı olacak bu gidişle," dedim geri bas uyarımı yaptıktan sonra. Dursun geldiği gibi geri yerine oturdu.

"Oğlum ne aslanı, kurt onlar kurt," dedi Semih de gülerek.

Gamze yanımda gülerken, sıkıca sarılmamak için tuttum kendimi. Nasıl da güzel gülüyordu, yanağındaki iki gamzesi kendini belli

ederken gülümsedim. Ben sarılırdım da annemin nazar oğlum nazar dediği geldi aklıma. Gözleri göz değildi ki adamların.

"Senin düğün ne zaman kısmetse?" dedi Ercan, Semih'e dönüp.

"Kısmetse yaz sonu inşallah. Haziran gibi yüzükleri takalım, Eylül gibi de düğün olsun diyoruz," dedi Semih tebessüm ederek. Bu durgun halleri ona yakışmıyordu, altında bir şey vardı ya hayırlısı bakalım.

"Çok sevindim," dedi Gamze gülümseyerek.

"Sema da ilkokul öğretmeni. Meslektaşsınız yani hocam," dedi Semih. Daha önce bu kadar bahsetmemişti ama hepimiz konuştuğu biri olduğunu biliyorduk.

"Ne güzel, tayinini almakta zorluk çekmezsiniz yaz tatilinde düğün olursa," dedi Gamze de çayının son yudumunu alarak.

Evet, her hareketini izliyordum.

"Özel bir kolejde görev yapıyor. Evlenmemizi bekliyor, bu sene girecek KPSS'ye."

"Ben kalkayım artık, saat geç oldu," dedi Gamze ayağa kalkarak. Saat dokuz olmuştu.

"Tamam, hadi çıkalım," dedim ben de kalkıp.

"İyi akşamlar." Gamze tayfaya dönüp tebessüm etti.

Bir kez daha hayran olmuştum bugün ona. Aslında bugün kaçıp gitseydi yarın onların yüzüne zar zor bakardı. Böylesi daha iyi olmuştu. Hatta Dursun'a kız kaçırma planı bile yapmıştı!

Evden çıktıktan sonra arabaya geçtik ve lojmanlara doğru yola çıktık. Hava akşam olmasıyla biraz daha soğumuştu. Yerlerdeki kar artık kalkmış, yerini sulu bir çamura bırakmıştı. Gamze'nin kansızlığı olduğu için daha çabuk üşüdüğünü bildiğimden klimaları açıp sıcak havanın içeri dolmasını sağladım.

"İyi misin Gamzeli'm?" dedim düşünceli, durgun hâline.

"Gediz ve Özge meselesi canımı sıkıyor. Eğer ikisinden biri duyarsa üstümüze gelmekten çekinmezler. Haşim Albay'a bu konunun git-

memesi lazımdı. Eğer abime sorarsa bittim demektir," dedi Gamze, aklından geçenleri söyleyerek.

"Ben yarın konuşurum Cem'le, kimlere söylemiş başka sorarım. Bizimkilere de söylerim Gediz'e bir şey belli etmezler," dedim güven vererek. Üzülmesini, kırılmasını istediğim en son kişiydi Gamze.

Gerekirse onun için üzer, kırardım.

"Acıkmışsındır, hadi gel şurada bir şeyler yiyelim," dedim sağa çekip.

Gamze ile birlikte içeri geçip üst kattaki yerlerine oturduk. Yemeğimizi yedikten sonra Seda için de paket yaptırdı Gamze. Hesabı ödememe izin verdi ama yaptırdığı paketin ücretini kendi ödedi. Seda için tek kuruş harcamaya değmezmiş. Ne kadar sevmese de yengesini, merhamet ve vicdan vardı Gamzeli'de. En çok da buna vurulmamış mıydım sanki? O kış gününde tanıştığımızda bile aç kalan hayvanları düşünüyordu.

"Haşim Albay çizelgeyi verince bana da gönder. Bakalım kaç gün kaç saat göreceğim seni askeriyede," dedim evinin önüne geldiğimizde. Askeriyede olmasını istemiyordum, ilk günden yavşamak için atak yapanların önünü kesmiştim ama aramızdakiler duyulana kadar yine birileri cesaret edebilirdi.

"Emredersiniz komutanım," dedi asker selamı verip gülerken.

"Emir değil rica ama zorunlu bir rica Gamzeli'm," dedim arabayı park ederek.

"Gidip Seda'nın ifadesini alacağım daha. Bakalım abim bu yaptığını duyunca ne olacak." Sinirlendiğini anlamıştım ama karışmayacaktım. Bu bizi gerçekten de zor duruma düşürebilirdi.

"Nasıl istiyorsan öyle yap Gamzeli'm ama kendini üzme." Saçlarına dokunma arzuma karşı gelemeyerek elimi saçlarının arasına daldırdım. Biraz şaşırsa da geri çekilmedi, tebessüm etti.

"Ben gideyim artık. Görüşürüz," dedi.

"Bir şeyi unutmadın mı?" dedim tek kaşımı kaldırıp. Etrafına şöyle bir bakındı benim saf sevgilim. Sonra da başını iki yana salladı.

"Gel buraya," dedim, kendime biraz çekip her zaman yaptığım gibi şakağına öptükten sonra saçlarının o güzel kokusunu içime çekti. Kolları belimi sardı, başını hafif bana doğru kaldırdı. Yüzünde utangaç bir gülümseme vardı.

"Sıra bende," dedi ve başını gömdüğü boynuma bir tüy kader hafif bir öpücük bıraktı. Tenimden geçen ürpertiyle içim titredi.

"Ah ah Gamzeli, yakıyorsun yine beni," dedim sızlanarak. Hemen geri çekildi ve dudağını ısırıp aceleyle, "Görüşürüz," deyip indi arabadan. Arkasından gülümseyerek baktım.

Eve girdiği anda arabayı çalıştırıp, iki arka blokta olan kendi evime geçtim. En kısa zamanda Cahit abi ile konuşup Gediz meselesini de halletmem gerekiyordu. Gamze'nin bir de bu konu yüzünden üzülmesini istemiyordum.

Kuzey konusunda üzüldüğü belliydi ama Gediz'de baba olacak tip kesinlikle yoktu bana göre. Ceyda denen kızda da bir tuhaflık vardı. Eğer Gamze onunla görüşmeye devam eder ve zarar görürse elimden ne Gediz ne de kardeşi kurtulurdu.

Eve girdiğimde boş ve sessiz ev beni karşıladı. Oysa biraz önce Gamze'nin yanındayken hayat doluydu her yer. Derin bir nefes alıp kamuflajın üstünü çıkarttım, askıya astım.

Her ihtimale karşı artık evi düzenli tutuyordum. Gamze'nin eve ilk geldiğindeki hâliyle bir daha karşılaşmasını istemiyordum, ki Gamzeli'm eleştirmek yerine bir de kalkıp temizlemişti her yeri.

Ne de güzel yakışıyordu evime, mutfağıma, kalbime.

Üst kata çıkıp üstümü değiştirdim. Gamze ile uyuyunca uykumu almıştım, daha dinç hissediyordum. Bizimkilere de kızmıştım ama derslerini aldıklarından ve Gamze'nin de daha fazla utanmaması için bu konuyu kapatacaktım.

Elimin altındaki ipek gibi saçları gelince aklıma, iç çektim. Şimdiden özlemiştim, arasam, yengesinin başında olduğunu bildiğim için konuşamayacaktı.

Sevdiği hâlde bunu saklayanları gerçekten anlamıyordum. Neden sevdiğin hâlde sevgini, ilgini göstermek yerine saçma sapan bir oyuna baş vuruyorlardı ki? Sevmek, yürek ve bilek işiydi. Sevdiğinin, sevginin arkasında durmayacaksan, boşuna yormayacaksın kimseyi.

Gamze için en başından beri düşündüğüm tek şeydi ciddi bir ilişkiydi. En kısa zamanda Cahit abi ile de konuşup niyetimi açıklayacaktım. Telefonum çalıp annemin aramasıyla bekletmeden açtım hemen.

"Nasılsın oğlum?" dedi açar açmaz. İlk önce sağlığımı sorar, sonra diğer konulara geçerdi.

"İyiyim anne, siz nasılsınız?" dedim tebessüm ederek.

"Biz de iyiyiz oğlum, seni çok özledik. Her sene izin alır gelirdin kışın on gün, bu sefer gelmedin," dedi annem özlemle karışık sitem ederek.

"Bakalım anne, bu sefer tek gelmeyebilirim," dedim ima ederek.

"Arkadaşların da mı gelecek annem?" dediğinde benden umudu kestiğini anladım.

"Yok, sana gelin gelecek," dedim gülerek. Aradan geçen zamanda endişeyle, "Anne," dedim. Hışırtı oluşunca kaşlarım çatıldı, telefonu kapatıp yeniden arayacaktım ki babamın sesini duydum.

"Oğlum, ne dedin de kadına kal geldi?" Gülerek derin bir nefes verdim.

"Gelin getireceğim sana dedim baba. Annem o kadar kesmiş benden ümidi," dedim başımı iki yana sallayıp.

"Ben şu kadını rüyada olmadığına ikna edeyim bir, hadi hayırlı olsun oğlum. Annen kendine gelince zaten sabaha kadar bırakmaz seni, kimdir nedir diye," diyen babamla ikimiz de güldük.

"Tamam baba, iyi geceler." Telefonu kapatınca salondaki koltuğa uzanıp televizyonu açtım. Çok geçmeden telefon çalınca annem sanıp hemen açtım.

"Anne, hemen kendine geldin bakıyorum gelin lafını duyunca," dedim ki karşıdan ses gelmedi. Telefonu kendimden çekip arayana baktım. "Gamze," dedim dilimi ısırıp.

"Sen annene benden mi bahsettin?" dedi zar zor çıkan sesiyle.

"Aslında tam olarak değil, tam konuşuyordum ki kadına kal geldi," dedim gülerken.

"Emre bunu yüz yüze konuşuruz, sana ihtiyacım var," demesiyle gerildim.

"Bir şey mi oldu?" dedim yerimden kalkarak.

"Bu Seda beni öldürecek. Canı karpuz çekmiş, kolu kopmuş gibi salya sümük ağlıyor. Dayanamıyorum artık, abim görevde, seni de aramak istemedim ama bebeğe bir şey olacak diye korktum," dedi tedirgin bir şekilde.

"Tamam, sen montunu al çık, ana yolun kenarında gece on ikiye kadar açık manavlar var, oraya sorarız. Bazıları getiriyor seralardan, buluruz umarım," dedim askılıktan montumu alırken.

"Abimin arabası burada, aslında ben de giderdim ama buraları bilmiyorum, kaybolurum diye endişe ettim," dedi mahcup bir şekilde.

"İki dakikaya oradayım güzelim." Kamuflajın cebinden arabanın anahtarını aldım.

Telefonu kapatınca evden çıkıp arabaya bindim, iki dakikaya dediğim gibi gelmiştim. Kapının önünde beni bekleyen Gamze durak-samadan arabaya bindi. Yüzünde sinirli bir ifade vardı. Yengesi çok kızdırmış olmalıydı. Sessizce arabayı çalıştırıp yola çıktım.

"Biliyor musun, sen olmasan sanırım çoktan Ankara'ya dönmüş olurdum. Hatta abimle geri gittiğimde dönmezdim. Bir gün elimde kalacak bu kız," dedi sinirle.

"Sakin ol güzelim. Bu arada gerçekten üzgünüm benim yüzümden Kötülükler Kraliçesi'ne katlandığın için Gamzeli Prenses," dedim yumuşaması için.

"Dalga geçme." Tebessüm etmesiyle başardığımı da anladım.

"Hay Allah," dedim yola devrilmiş kütüğü görünce. Rüzgâr biraz fazla esince çürümüş ağaçlar yollara ara sıra devrilirdi.

"Geri dönelim, yapacak bir şey yok," dedi Gamze de içini çekerek. Evde Seda ile yüz yüze gelmek istemediği belliydi.

"Gelirken bir ara yol vardı, oradan çıkabiliriz belki," dedim arabayı geri vitese takıp.

Ara yola girip ilerlediğimiz yol ancak tek araba sığacak kadar dardı. Köy yollarına benziyordu ve oldukça ıssızdı. En sonunda normal bir yola çıktığımızda biraz daha hızlı sürdüm. Yolun sonu ikiye ayrılınca sağ tarafa döndüm, ana yol sağda kalıyordu.

"Emre, doğru yolda olduğumuzdan emin misin?" dedi Gamze tekrar topraklı yola çıktığımızda.

"Navigasyonu açsana bir bakalım," dedim en sonunda.

"İnternet çekmiyor, hatta daha kötüsü telefon çekmiyor." Gamze endişeyle telefonun ekranını gösterdi.

'Tak' diye bir ses gelince arabayı durdurdum. Tekrar çalıştırdığımda ilerlememesiyle kaşlarım çatıldı. Arabadan inip arka tarafa yöneldim. Gamze de arabadan inip gelince sıkıntıyla ona baktım.

"Çamura batmış tekerler, buradan çıkmaz bu araba," dedim.

BÖLÜM 41

Gamze'den

"Emre, doğru yolda olduğumuzdan emin misin?" Endişeli bir şekilde ıssız yola bakarken nedense içimde huzursuz bir his vardı. Tekrar topraklı bir yola çıktığımızda Emre'ye döndüm.

"Navigasyonu açsana bir bakalım," dedi kararsız bir şekilde. Çantamdan telefonu çıkarıp ekran kilidini açtım.

"İnternet çekmiyor, hatta daha kötüsü telefon çekmiyor." Telaşla ona doğru döndüğümde ani bir sarsıntıyla arabadan büyük bir ses geldi.

Sesle birlikte araba aniden durdu. Emre ile birbirimize baktık ve kaşlarını çatıp arabadan indi. Birkaç dakika sonra ses gelmeyince ben de indim ve çamura gömülü şekilde olan tekerleklere baktım.

"Çamura batmış tekerler, buradan çıkmaz bu araba." Sözlerinden sonra bittiğimizi anladım.

"Emre, bizim dönmemiz lazım, abim mahveder bizi." Her ne kadar Seda yüzünden burada olsam da o bir şekilde sıyrılırdı ve olay bende patlardı.

"Sakin ol Gamzeli'm." Emre bana doğru geldiğinde ellerimi tuttu.

"Olamıyorum! Abime bizden önce biri söylerse sabah askeriyeye gittiğinde? Seda kim bilir neler uydurur?" Aklıma geldikçe daha da telaş yapıyordum, elim ayağım buz kesiyordu.

"Gamze, bana bak."

Emre ciddi bir şekilde konuşunca, başımı yerden kaldırdım. Gözlerimi ona çevirdiğimde, beni göğsüne çektiğinde başımı ona yasladım. Elleri belimdeyken ben de ona sarıldım. Kalp atışlarıyla sakinleşmeye başladım.

"Şimdi sakin oluyorsun ve beni dinliyorsun. Söz veriyorum sana, ben halledeceğim. Güveniyorsun bana değil mi Gamzeli'm?" Emre'nin yatıştırıcı sesiyle biraz daha iyiydim.

"Tamam, sakinim," dedim başımı omzundan kaldırıp. Emre geri çekilip lastiklere bir kez daha baktı. İç çektikten sonra arabanın bagajını açtı.

"Burada bekleyemeyiz. Yakınlarda köy ya da ana yol vardır, orayı bulursak işimiz kolay. Tahminime göre soldan dönmemiz gerekiyordu ama biz sağdan döndük. Yürüyebilir misin güzelim?" Emre bagajdan aldığı el fenerini çıkartıp ışığını yaktı. Arabanın ışıklarını da kapatmıştı, akü sünün bitmemesi için.

"Topuklularla ormanda tur atmış biriyim ben, yürürüm tabii ki." Gülümseyerek ona doğru döndüm. O gece baskına uğradığımızda ikimizin arasındaki ilk kırılma noktasıydı duygularımız konusunda.

"Hatırlatma, hâlâ aklıma geldikçe nefesim kesiliyor. Kollarımda kanlar içinde yatıyordun ve ben çok çaresizdim." Emre, gecenin karanlığında bile belli olan gözlerindeki bulutlarla gözlerini çekti benden. Bagajı kapattı ve bana doğru geldi.

"Yanındayım ve bence önemli olan tek şey bu benim için." Uzanıp elini tuttum. Benim buz gibi ellerime karşı onun elleri sıcacıktı.

"Kesinlikle önemli olan yanımda olman." Emre'nin sözleriyle başımı öne eğip dudağımı ısırdım.

Bu adamın en sevdiğim huylarından biri de asla sevgisini benden esirgememesiydi. Bugün de anlamıştım ki, başkalarının yanında da asla bunu göstermekten de çekinmiyordu.

"Arkadaşların çağırıyor." Kurt ulumalarını duyunca tedirgin bir şekilde gülümsedim.

"Yemeğe çağırıyorlar, uğrayalım istiyorsan," dedi Emre bana göz kırparak.

"Sağ ol canım, yemeğe davetli olup yemeğin kendisi olmaya niyetim yok." Ben de ona takılarak omuz silktim.

"Seni biri yiyecekse bunun hangi kurt olduğunu ikimiz de biliyoruz," dedi yüzünde el fenerinin aydınlattığı yarım bir sırıtışla.

Size bir tavsiye, asla bir kurtla laf dalaşına girmeyin. Üstelik o kurt sizi yeme planları yapıyorsa!

Bu sözden sonra susup yürümeye karar verdim. Yol ayrımına geldiğimizde soldan devam ettik. Ayağımdaki ayakkabılar az topuklu bot olduğu için beni çok zorlamıyordu ama yorulmaya başlamıştım. Etrafta hiçbir ışık görememek de beni umutsuzluğa sürüklüyordu giderek.

"Saat on ikiyi geçiyor." Telefonun saatine bakıp geri cebime koydum. Seda çoktan uyumuştur, beni bekleyeceğini hiç sanmıyordum.

"Ne düşünüyorsun?" Emre'nin sorusuyla ona doğru döndüm.

"Seda'yı düşünüyorum. Bakma öyle, şimdi beni göremezse sabah evde abime kesin koca bulup kaçtığımı söyler." Emre'nin şaşkın yüzüne bakarak gülümsedim. Seda'yı düşündüğümü söyleyince tek kaşını kaldırmıştı.

"Aslında söylemesini isterdim. İşime gelir, eş adayı olarak yanında benim olmam tabii her şeyi açıklıyor." Omuz silkip çok doğal bir şeyden bahsediyormuş gibi konuşuyordu.

"İnanamıyorum sana Emre. Abimin tepkisinden hiç mi çekinmiyorsun?" Ne olursa olsun abim olmasının yanında komutanı oluyordu aynı zamanda.

"Ben her şeye karşı hazırım. Senden bana gelecek her şeye razıyım. Konu abinden çekinmen mi? Cahit abi saygı duyduğum birisi, ayrıca bizi ayıracağını sanmıyorum. Sana değer veriyor, senin mutlu olmanı önemsiyor." Emre bana bakıp gülümsedi ve devam etti. "Kısa sürede ya da uzun sürede fark edecek, eninde sonunda senin en çok benim yanımda mutlu olduğunu ve benim bu dünyada en çok seni

mutlu etmek istediğimi fark edecek." Bana beklemediğim bir şekilde olayları kendi yönünden gösteriyordu.

"Seni sevdiğimi daha önce söylemiş miydim?" Ona hayranlıkla bakarken içimi çektim.

"Sen bana bunu sonsuza kadar da söylesen, kalbim sanki ilk kez söylüyormuşsun ki gibi atacak," dedi beni kendine doğru çekerek.

Saçlarımın arasına başını gömüp derin bir nefes aldı. Kalbim kendi bağımsızlığını ilan eder gibi son hız atmaya başladığında, yeni çıkmaya başlamış sakalını yanağımda hissettim. Günlük tıraş oluyordu genelde ama iki gün aksatmıştı sanırım. Yanağıma sıcak bir öpücük bıraktığında elimi omzuna koydum. Derin bir nefes verip geri çekildi.

"Şurada bir ışık gördüm." Tekrar elimi tutunca gösterdiği yere baktım. Gösterdiği yer biraz uzaktı ama ışık karanlıkta kendini belli ediyordu. İçim rahatlarken Emre ile birlikte ilerlemeye başladık.

"Umarım bizi kabul ederler." Artık iyice yorulmaya başlamıştım.

Emre ise daha yeni yürümeye başlamış gibiydi. Sırtında kırk kilo teçhizatla dağları, tepeleri geziyorlardı. Onun için yürüdüğümüz yol hiçbir şeydi. Adımları benden daha hızlıydı ama bana ayak uyduruyor, hızlanmam için baskı yapmıyordu.

"En kötü telefonlarını kullanırız şebeke hattı varsa. Çekici çağırırız ya da bizimkilerden birine haber veririz." Emre iyimser bir şekilde düşünürken ben de umut ediyordum.

Yaklaştıkça iki katlı bir yapı olduğunu anladım. Türk bayrağı vardı önündeki direkte asılı bir şekilde. Bu bana daha çok okulu anımsatmıştı ama Emre'nin sesiyle yardım konusunda artık endişelenmemizin yersiz olduğunu anladım.

"Orduevi burası, ilçe sınırının diğer tarafında olduğu için buraya gelmemiştik daha önce ama Uğur bahsetmişti arkadaşını görmeye geldiğini." Rahat bir nefes aldım Emre'nin orduevi olduğunu söylemesiyle. Evi artık tamamen görüyorduk, önündeki ışıklar daha net bir şekilde aydınlatıyordu etrafı.

Emre ile birlikte bahçe kısmında duran askerin yanına ilerledik. Çantamdan abimden dolayı sahip olduğum asker kimlik kartını çıkarttım. Emre de cüzdanından kendi kimlik kartını çıkarttı.

"Teğmen Emre Kurt," dedi kendi kimliğini uzatarak.

"İyi geceler komutanım," diyerek selam verdi asker hazır ola geçip.

"Rahat, asker. Arabamız yolda kaldı, telefonlar da çekmiyor, burada sabit telefon var mı?" Emre kimlik kartını alarak cüzdanına yerleştirdi. Benimkine gerek kalmadığı için geri çantama koydum.

"İçeride sabit hat mevcut komutanım." Kapıyı açan askerle içeriye geçtik.

Orduevine daha önce abimle gelmiştim. Erzurum'da, kayak merkezine yakın bir yerde vardı ve biz ısınıp çay içmek için uğramıştık. O zamanlar annem ve babamla birlikte abimi ziyarete gelmiş, daha sonra da benim ısrarım üstüne Erzurum'a günübirlik uğramıştık. Bizimkiler yaşlılığı bahane ederek çarşıyı gezmeyi tercih ederken abimi ikna etmiştim kayak merkezine gelebilmek için.

"Emre, hemen gideriz değil mi?" Sessiz bir ses tonuyla konuşuyordum, nedense her an bir yerden abim çıkacak gibi hissettim.

"Bir görevli bulup sorarız araç olup olmadığını." İnşallah vardır, diye geçirdim içimden. İçeri geçince vücudum karıncalandı.

Orduevleri, asker yakınları için otel olarak kullanılabilecek düzeydeki yerlerdir. Bende olduğu gibi asker yakını olduğunu belli eden kimlik kartları ile giriş yapılıyordu sadece. Yani birinci dereceden yakınlık şarttı bunun için. Rütbeli asker olan kişinin anne, baba, kardeş, eş ya da çocuğu olmanız gerekiyordu. Bunun yanında hizmeti de askerler yapıyor; temizlik, yemek, garsonluk gibi. Abim ile gittiğimizde merak edip sormuştum bunları.

"Teğmen Emre Kurt." Emre bu sefer de içerideki giriş kısmında nöbet tutan askere gösterdi kimlik kartını.

"Naci Şafak, Giresun. Emredin komutanım!" dedi asker selam vererek.

"Rahat, asker. Sabit telefon lazım bize, bir de çekici var mı yakınlarda? Arabamız yaklaşık dört kilometre uzakta çamura saplandı." Emre kısaca durumu açıklandığında, ben de heyecanla dinliyordum buradan hemen gitmek için bir yolunun olup olmadığını.

"Komutanım, çekici var ama bu saatte gelemez, her yer çamur dediğiniz gibi. Başka bir komutanımızın da arabası yolda kalmış, aradık ama sabaha ancak gelirmiş." Askerin olumsuz cevabıyla Emre'ye baktım.

"Peki şehre ya da askeriyeye araç var mı buradan?" Başka bir seçenek olmak zorundaydı.

"Maalesef hanımefendi, bu saatte ve her yer çamurken çok zor," dedi asker. Girişteki asker de, Naci de saygılı bir şekilde bana bakmadan konuşmuştu.

"Peki Naci, bize bir yol öner." Emre sonunda pes ederek başka bir seçenek arayışına girdi.

"Komutanım, sabah köylüler buradan geçiyor saat altıda. Eğer aracı çıkartmaları için traktörlerini kullanırsanız şehir merkezi buraya kırk dakika." Naci'nin önerisiyle Emre bana döndü.

"Önce askeriyeye uğraması gerekiyor rapor vermesi için. Eve geçmesi dokuzu bulur en erken. Seda'yı ara, yolda kaldığımızı söyle, sabah da erkenden dönelim." Planı kuran Kurt, başka çaremizin olmadığını biliyordu.

"Tamam, yapacak bir şey yok." Abimin eve gitmesi dokuzu bulduğundan benim en geç sekizde evde olmam gerekiyordu. Yolda karşılaşmamak için.

"İki oda alalım biz o zaman," dedi Emre askere geri dönerek.

"Emredersiniz komutanım."

Asker kaydımızı yaptıktan sonra bizi telefonun bulunduğu odaya götürdü. Telefonumu çıkarıp Seda'nın numarasını buldum ve sabit telefondan aradım. Telefon uzun süre çaldı, en sonunda kapanacakken açıldı.

"Efendim?" Telefonu uykulu bir sesle açtı. Tabii ki rahatça uyur. Gamze'ye bir şey mi olmuş umurunda mı sanki gecenin bu saatinde?

"Benim, Gamze. Yolda kaldık, araba çamura battı. Yakınlardaki orduevine geldik şimdi, telefonlar çekmiyor. Sabaha gelebilirim ancak." Kısa bir şekilde durumu açıkladım.

"Abine haber verdin mi?" Net çıkan sesiyle uykusunun açıldığına emin oldum.

"Abimden önce evde olacağım zaten, durumu ben açıklarım. Bu arada sakın saçma sapan şeyler söylemeye kalkma, karpuz diye beni evden kovduğunu abime söylemekten kesinlikle çekinmem." Sinirle söylendim ve telefonu yüzüne kapattım.

"Gidebiliriz." Emre'ye bakıp biraz daha yumuşak bir ses tonuyla konuştum.

Bana elini uzatınca tuttum ve odadan çıkıp merdivenlere yöneldik. Üst kata çıkınca Emre elindeki anahtarla kapının birini açtı.

"Hemen yan odadayım, bir şey olursa çekinme gel." Avucuma anahtarı koyup elimi bıraktı.

"Tamam," dedim onaylayarak. Kapıdan içeri girdim.

"İyi geceler Gamzeli'm." Yine yüzündeki o muhteşem gülümsemeyle bakıyordu.

"İyi geceler." Uzanıp yanağından öptüm.

Kapıyı kapatmadan gitmeyeceğini bildiğim için yavaşça kapıyı kapattım. Yüzümdeki gülümseme etkisini halen sürdürürken ayağımdaki çamurlu botları çıkartıp kapının yanına bıraktım. Oda oldukça geniş ve ferahtı.

Çift kişilik yatak, iki kapaklı bir gardırop, iki tane karşılıklı tekli koltuk ve sehpadan oluşuyordu. Üstümdeki kabanı çıkartıp tekli koltuğa ilerledim. Üşüdüğüm için direkt peteğin önünde duran tekli koltuğa yöneldim. Sis bastırmıştı ve daha önce buraya geldiğimiz için şükrettim. Siste yönümüzü bulmak ve bir ışık görmek neredeyse imkânsız olurdu bizim için. Gerçi Kurt'un algıları hep açıktı.

Kapının tıklatılmasıyla daldığım yerden sıçrayarak kalktım. Kapıya ilerledim ve açmadan kim olduğunu sordum.

"Benim Gamzeli'm." Emre'nin sesini duyunca beklemeden açtım.

"Harikasın." Elindeki tepside dumanı tüten kahveleri görünce gözlerim parladı.

"Size layık olmaya çalışıyoruz efendim." Göz kırparken tepsiyi hafifçe eğilip bana doğru tuttu.

Nereye düşüyorduk?

Kapıyı açıp içeri girmesi için yer verdim ve arkasından kapıyı kapattım. Üstünde gri bir eşofman ve vücudunu tamamen saran beyaz bir tişört vardı. Kalbim yerini bir kez daha belli edecek kadar hızlı atarken ona doğru ilerledim. Biraz önce benim oturduğum yerde oturuyor ve bana bakıyordu.

"Aç mısın? Mutfağa bakabilirim istersen." Beni düşündüğü zamanlar nedense içime bir sıcaklık yayılıyordu.

"Hayır, zaten geç bir saatte yedik yemeği de. Kahve güzel oldu." Karşısına oturup fincanı elime aldım. Bir yudum alarak tadına baktım. Tam da sevdiğim gibiydi, sütlü ve şekerli.

"Üşüdün, hasta olmazsın umarım." Emre yerinden kalktığında onu izledim. Gidiyor muydu?

"Bak buraya her zaman yedek havlu ve terlik, kişisel bakım malzemeleri koyarlar." Benim hiç açmadığım gardırobu açarak içinden bir çift terlik ve pike çıkarttı.

Önümde diz çöküp terlikleri bıraktı giymem için. Yumuşak terlikleri giydikten sonra pikeyi omuzlarıma sarıp kollarımda elleriyle durdu.

Şu anda karşımda bana aşkla bakan adam benim için dünyadaki en muhteşem adamdı.

Gözlerim bir transta gibi onun zümrüt yeşillerinden hiç ayrılmadı. Boyu uzun olduğu için tek dizinin üstünde olsa bile aramızda çok bir mesafe yoktu. Ellerini tutup ayağa kalktım ve onu da kaldırdım. Tek elimi yanağına koyup sıcak tenini avuçlarımın arasında hissettim.

"Gamze."

Sessiz bir şekilde fısıldadı, başını elime doğru yasladı ve diğer eliyle belimden tutup beni kendine doğru çekti. Girdiğim trans ya da Emre'nin gözlerindeki aşkın büyüsü bana zamanı, mekânı ve dünyanın geri kalan her şeyini unutturdu.

"Efendim?" Titrek bir nefes verdiğimde halen gözlerimi ondan alamamıştım.

Başını bana doğru eğdiğinde beni öpeceğine emindim. Hatta bunu onun kadar istiyordum. Kalbimi kendine mühürleyen bu adamın nefesini de nefesime mühürlemesini istiyordum.

Kapının çalmasıyla yerimde sıçradım. Emre sinirle bir nefes vererek benden uzaklaştı, çattığı kaşlarıyla kapıya yöneldi. Kapıyı sadece dışarıdaki kişinin kendisini görebileceği kadar açtı.

"Komutanım, rahatsız ediyorum, kusura bakmayın." Askerin sesiyle 'Aynen öyle, rahatsız ediyorsun' dememek için tuttum kendimi.

"Söyle asker." Emre sert bir ses tonuyla cevap verdiğinde benimle aynı düşüncedeydi büyük ihtimalle.

"Merkeze giden bir araç var. Burada kalan diğer komutanımızın acil dönmesi gerekiyormuş, gelmek isteyenlere haber vermemizi emretti." Askerin sözleriyle maceramız da son bulmuştu. Emre bana döndüğünde başımla onayladım.

"Tamam, iniyoruz şimdi." Asker gidince kapıyı kapatıp bana döndü. "Gidiyoruz o zaman." İçini çekerek konuştuğunda başımı salladım.

"Evet ama iki dakika daha bekleyebilir bence," dedim ve kararlı adımlarla Emre'ye doğru ilerleyip dudaklarına resmen yapıştım!

Sıcak dudaklarıyla buluştuğumda bir an şaşkınlıktan kalsa da Kurt, çabuk toparladı ve dudakları büyük bir istekle dudaklarımı kapattı. Sıcak ve kalın dudakları yumuşak bir şekilde karşıladı beni, öpüşü karşısında kalbim sıkıştı. Tutkulu bir şekilde ben de ona karşılık verdim ve birbirimizden ayrıldığımızda gözlerini kısarak bana baktı.

"Daha kaç defa âşık olabilirim sana?" dediğinde dudağımı ısırdım.

"Peki ben daha kaç defa düşeceğim senin derin kuytularına?" Gözlerimi gözlerinden ayırmadım.

Utanabilirdim, kaçabilirdim, ona doğru adım atmayabilirdim ama ben istediğim ve sonucunda hayatımdaki en değerli anı yaşayacaksam görmezden gelemezdim. Onu seviyordum ve beni sevdiğini bilmek beni bütün olumsuz duygulardan arındırıyordu.

Bu zamana kadar birbirimize karşı çekimlerimiz olmuştu ama biz uzaktan sevmiştik birbirimizi. Dokunmadan sevmek kavramı bizim için en başından beri geçerliydi. Kalbime en derin dokunuşunu yapmış olan bu adam benimdi.

"Gel buraya." Kolları arasına beni çekip saçlarımın arasına öpücük kondurdu.

"Odadan eşyalarını alalım hadi." Geri çekilip gülümsedi.

Botlarımı ve kabanımı giydim, Emre'nin odasına geçip eşyalarını aldık. Aşağı girişe indiğimizde, Emre kahvelerin ücretini ödedi. Kalmadığımız için odalara ücret ödememiştik.

"Araç kapıda bekliyor," diyen askerle, Emre elimi tuttu ve dışarı çıktık.

Sis dağılmaya başlamıştı ama hava halen soğuktu. Bekleyen araç arazi için olan askeri araçlardandı. Arkası kamyonet tarzında, ön tarafı ise dört kişinin oturacağı şekilde ikili bölmeye sahipti.

"Araçta sadece komutan ve şoför var, arka tarafa da biz geçeriz," dedi Emre. Sessizce arka kapıyı açtığında önce ben sonra da Emre geçti.

"İyi geceler gençler." Haşim Albay'ın arkaya doğru dönüp bize seslenmesiyle kalp krizi geçirmem an meselesiydi.

"Komutanım," diyen Emre de benimle aynı yüz ifadesine sahipti büyük ihtimalle.

"Nereden böyle?" Haşim Albay bir bana bir Emre'ye baktı. Emre hafifçe öksürüp kendini toparladı hemen.

"Cahit Komutan'ım görevde bildiğiniz üzere. Seda Hanım aşermiş, Gamze Hoca da açık manav bulamayınca benden yardım istedi

komutanım. Yola ağaç devrilmiş, ben de ara yoldan gideyim derken çamura saplandı araba. Allah'tan orduevine yakındık da buraya yürüdük." Emre kısaca olayı özetlemişti.

"Cahit bu işten hiç memnun olmayacak duyarsa Emre, benden söylemesi." Haşim Albay uyaran bir tonda konuştuğunda kaşlarım çatıldı.

"Abime gerekli gördüğüm açıklamayı kendim yapabilirim Haşim Bey. Hepimiz yetişkin kişileriz, ki ortada gizli saklı olan bir şey de yok." Kararlı bir şekilde kendimi ifade ettiğimi düşünüyordum.

"Tabii Gamze." Haşim Albay'ın şoföre işaret vermesiyle yola çıktık. Yol boyunca kimse tek kelime etmedi, ortam yeterince gergindi zaten.

Haşim Albay'ın sözleri üzerine Emre de gerilmişti ve aklından geçenleri tahmin etmek zor değildi. Abime bir an önce aramızdaki ilişkiden bahsetmemiz gerekiyordu. Daha fazla çıkmaza girmek geri dönüşü olmayan bir kırgınlığa sebep olabilirdi.

Şehir merkezine geldiğimizde derin bir nefes aldım, az bir yolumuz kalmıştı. Emre'ye doğru baktığımda camdan dışarı bakıyordu. Beni hissetmiş gibi bana doğru döndü ve gözlerini kapatıp açtı, her şey yolunda der gibi. Başımı hafifçe sallayıp önüme döndüm. Saate baktığımda bir saatten fazladır yolda olduğumuzu fark ettim. Lojmanlara geçiş yaptığımızda, ilk önce bizi bırakacaklarını anladım.

"Teşekkür ederim," dedim kapının önünde araç durduğunda.

"İyi geceler Gamze. Bu arada sabah onda yarınki dersin. Gelince bana uğrarsan çizelgeyi alırsın." Haşim Albay, özellikle bunu söylemişti. Abimle de gönderebilirdi ama illa uğramamı istiyordu, ki bunun altında 'köstebek' ya da 'kurt' çıkma olasılığı çok yüksekti.

"Peki efendim." Onaylandıktan sonra araçtan indim.

Ben evin önünde durduğum gibi araç hareket etti. Elim titrerken cebimdeki anahtarı çıkarıp kapıyı açtım. Eve girince kapıyı kapattım, botlarımı ve kabanımı çıkarttım. Aceleyle odama çıktım, bir süre öyle ayakta kaldıktan sonra yatağa oturup ellerimi yüzüme kapattım.

Sinir krizi mi geçirsem yoksa sevinç çığlıkları mı atsam bilemedim. Sonra da elim dudaklarıma gitti ve o ânı tekrar hatırladım.

"Ben Emre'yi öptüm." Üstümdeki gerginliği attım ve yataktaki yastığı yüzüme bastırıp kahkahalarla gülmeye başladım. Seda'nın uyanıp gelmesi isteyeceğim en son şey bile değildi. Elimi kalbime koydum ve derin nefesler aldım. Arabadaki gergin ortamda pek aklıma gelmemişti bu durum ama şimdi bütün gerçekliği ile yüzüme vuruyordu.

Sabahtan beri üstümde olan kıyafetlere memnuniyetsiz bir şekilde baktım, üstümü değiştirip yatağa girdim geri. Elime telefonumu aldım ve Kurt'a 'iyi geceler' yazdım. Birkaç dakika sonra telefonuma gelen mesajla hızla açtım.

Kimden: 05xxxxxxxxx

Yalanınızı öğrendim ve bunun ortaya çıkmasını istemiyorsan yarın askeriyeye gelince bana mesaj at. Tabii önce Özge ya da Haşim Albay ile görüşmemi istemiyorsan. Yalnız ol.

Gediz'den geldiğine emin olduğum mesajla donup kaldım. Buz kesmiş bir şekilde mesajı tekrar okudum ve nefesim kesildi. Ben bu adamdan ne zaman kurtulacağım, bıktım artık. Telefonuma tekrar gelen mesaj ile derin bir nefes alıp açtım.

Kimden: Kurt

İyi geceler Gamzeli'm.

Telefonu şarja takıp yatağıma geri yattım. Saat çoktan üçü geçiyordu ve ben yorgunluk ile uykusuzluk arasında bitap düşmüştüm. Başım ağrımaya başladığında ağrı kesici içip gözlerimi kapattım.

Telefonun alarmıyla uyandığımda saat sekizdi. Başım çok fena bir şekilde ağrıyordu uykusuz olduğum için. Hızla yerimden kalktım ve sersem adımlarla banyoya ilerledim. Soğuk suyla yüzümü yıkayınca daha iyi hissetmiştim.

Odaya dönüp valizden krem rengi, bilek boy kumaş pantolon ve üstüne de mavi tonlarında v yaka kazak çıkarttım. Hızlıca üstümü

değiştirip saçlarımı topuz yaptım. Makyajımı düne göre daha hafif tutmuştum, çantamı alıp aşağı indim. Evde hiç ses olmadığı için Seda'nın daha uyuduğunu anladım, saat dokuz olmuştu bile. Kabanımı giyerken kapı açıldı ve abim içeri girdi.

"Günaydın abi."

"Günaydın Gamze, bir yere mi gidiyorsun?" Abim hazır hâlime bakarak beni süzdü.

"Haşim Albay çağırdı, malûm konuyla ilgili, sonra da dersim var. Bugün askeriyeye gelecek misin abi?" Öylesine soruyormuş gibi davranıp botlarımı giydim.

"Öğleden sonra geleceğim ben de, ararsın, seni almaya gelirim." Montunu çıkartıp askıya astığında abime doğru döndüm.

"Abi başka bir konu daha var." Gözlerimi kaçırarak derin bir nefes aldım.

"Ne oldu? Seda yine sorun mu çıkarttı?" Kaşları çatılırken Seda ne zaman sorun çıkartmıyor ki demek istedim.

"O da var abi, konuyla bağlantılı aslında. Beni almaya geldiğinde konuşalım, olur mu?" Emre'nin de yanımızda olmasını istiyordum bu konuşmayı yaparken. Bugün askeriyede olacaktı bildiğim kadarıyla.

"Tamam prenses, sen arabayı al. Yakın zaten, nasılsa yolu öğrendin. Ben de servisle gelirim."

Abime sarılıp evden çıktım ve arabaya doğru ilerledim. Kar tamamen kalktığı için rahat bir şekilde lojmandan çıkıp askeriyeye geçtim. Gediz'in mesajı beni daha çok gererken bundan kimseye bahsetmemiştim. Derin bir nefes alıp nizamiyedeki askere kimlik kartımı gösterdim, içeri girdim ve arabayı park ettim. Arabadayken telefonumu çıkartıp Emre'yi aradım.

"Efendim." Telefonu birkaç çalıştan sonra açmıştı.

"Askeriyenin arkasındaki otoparktayım. Müsaitsen gelir misin?" Nefesimi sesli bir şekilde verip gergin olan bedenimi gevşetmeye çalıştım.

"Beş dakikaya oradayım." Kapının açılma sesiyle telefonu kapattım.

Arabada beklerken abimle olan konuşmamızı düşünüyordum. Camın tıklatılmasıyla Emre sanarak baktım ama Gediz'di. Arabadan inmesem birileri görebilirdi ve rezillik çıksın istemiyordum. Sakince kapıyı açtım ve aşağı indim.

"Ne istiyorsun?" dedim ciddi bir şekilde.

"Mesajımı okuyup halen bana diklenebiliyorsun demek?" Alaycı bir şekilde güldü.

"Beni tehditlerinle sindiremezsin Gediz! Bunu henüz anlamamış olman senin hatan." Dik durarak asla taviz vermedim.

İki adımda yanıma gelip koluma yapıştı. Tutuşu sıkıydı, çekmeme rağmen kolumu bırakmadı.

"Seni son kez uyarıyorum, hemen benimle geliyorsun." Bakışlarındaki o kararlılıkla ürktüm.

"Ben gelirim seninle!" Emre'nin sesini duyduğumda kolumdaki baskı da tamamen gitti.

Emre yumruğunu Gediz'in yüzüne geçirdiğinde geriye doğru giden Gediz kendini toparladı ve Emre'ye kafa attı. Bacaklarım titremeye başlayınca korkuyla ikisine baktım. Eğer bu duyulursa Emre için Askeri Mahkeme demekti ve ilk yumruğu o attığı için suçlu durumuna düşerdi bu sefer kesin olarak.

"Ne istiyorsun Gamze'den? Ne için tehdit ediyordun onu?!" diye kükreyen Kurt ile buz kestim.

"Herkes beni konuşuyor, Özge için ölüyormuşum aşkımdan!" Gediz tıslayarak öne doğru bir adım attı.

"Ne güzel işte, Özge ile birbiriniz için çok uygunsunuz." Emre alay ederek konuşmasına rağmen oldukça sinirliydi.

"Söyle bana Emre, senin bu yaptığın sığar mı adamlığa?" Sinirle soludu Gediz, üstüne atlamaya hazır bir şekilde.

Gözlerim dolu dolu olmuş, birbirinin yakasına yapışmış iki erkeğe bakıyordum. Birini canımdan çok severken diğeri beni canından çok sevdiğini iddia ediyordu.

"Gamze için yapmak zorundaydım. Eğer o yalanı söylemeseydim seni neden dövdüğümü açıklayamazdım. Sen kaşından Cahit abiyi üstümüze göndererek!" Emre'nin bağırmasıyla birlikte artık son raddeye ulaştım.

"Yeter artık, yeter!"

Emre'nin kaşından süzülen kana, Gediz'in patlamış dudağına bakarak sendeledim. İkisi de bana dönerken ayağımın altından kayan yerle soğuk zemine, dizlerimin üstüne çöktüm.

"Gamze!"

Endişeyle aynı anda bana seslenip, yanıt bekleyen Emre ve Gediz'in sesini duysam da artık cevap vermek için çok geçti.

"Merak etme sevgilim, hastaneye gidiyoruz." En son duyduğum Emre'nin sesinden sonra karanlık her yeri sardı.

Göz kapaklarım sanki bana direniyor gibiydi. Yavaşça açmaya çalıştım bu sefer. Bilincim yerine gelirken en son Emre'nin kollarında olduğumu hatırladım. Kavga ediyorlardı ve ben daha fazla dayanamamıştım.

BÖLÜM 42

"Kendine geliyor." Ceyda'nın sesini duyunca gözlerimi tamamen açıp başımı hafifçe yukarı kaldırdım.

"Gamze, iyi misin?" Abim yanıma gelip endişeyle sorduğunda yatakta biraz doğruldum.

"İyiyim abi," dedim birkaç kez öksürüp.

"İyi olmana sevindim çünkü bana yapacak iyi bir açıklama için hazır olsan iyi olur. Özellikle Emre ve Gediz'in karakolda olduğu ve dün geceyi Emre ile geçirdiğini de öğrendikten sonra." Abimin sözleriyle öylece dondum kaldım.

Emre ve Gediz'in kavga ettiği anları hatırlamaya başladım. Bir kez daha yapacağını yapmıştı Emre'yi kışkırtmak için. Gözlerimi sıkıca kapayıp açtığımda yatağımda uyanmak istiyordum ama maalesef bütün bu olanlar gerçekti. Abim hâlâ bana bakarken benim verecek bir cevabım yoktu.

"Cahit abi, şimdi yormayalım Gamze'yi, istersen biraz dinlensin öyle konuşursunuz." Ceyda araya girdiğinde rahat bir nefes aldım.

"Peki, öyle olsun. Ben şimdi eve gidiyorum, sana kıyafet getireceğim, düştüğün için üstün başın çamur içindeydi. Gelince oturup konuşacağız." Abim kesin bir şekilde konuşacağımızı söylerken ben ne yalanlar söyleyeceğimi düşünüyordum.

"Tamam abi." Kısık çıkan sesimle onaylamaktan başka çarem yoktu.

Üstümde yeşil hastane önlüğü vardı. Kolumdaki serumun bitmesine az kalmıştı. Abim sözlerimden sonra kapıya yönelmiş ve çıkmıştı. Ceyda'nın burada ne işi olduğunu bilmiyordum ama bana zaman kazandırdığı için minnettardım.

"Teşekkür ederim," dedim içimi çekerek.

"Önemli değil, keşke daha fazla yardımcı olabilsem." Yanımda duran sandalyeye oturdu.

"Neler oldu ben bayıldıktan sonra ve abim ne kadarını biliyor?" Boğazıma oturan bir yumruyla zar zor nefes alıyordum. Asıl merak ettiğim Emre'nin durumuydu.

"Aslında pek bir şey olmadı, ben Gediz'e geliyordum, Kuzey ve annem de burada. Ona akşam konuşmak istediğimi söyleyecektim, halen bilmiyor Kuzey'in onun oğlu olduğunu. Otoparka geldiğimde Gediz ve ismi Emre'ydi galiba, onu senin başında gördüm. Daha doğrusu seninki abimi tehdit ediyordu, ona bir şey olursa ölümün benim elimden olur diyerek. Sonra da ben yanlarına gittim, seni benim arabama taşıdı Emre ve hastaneye geldik. Bizim arkamızdan da abim geldi." Ceyda durumu anlatınca geriye yaslandı.

Aslında Emre'nin bu tavrına hiç şaşırmamıştım, yüzümde tebessüm oluşurken kalbim onun yokluğunun sıkıntısıyla doldu. Beni hastaneye getirdikten sonra büyük ihtimalle aralarında bir şey geçmişti ki Emre karakolluk olmuştu yine. Gediz'in hastane yerine karakolda olması da işleri ilginç kılıyordu bir yerde.

"Abim nasıl öğrendi peki?" Az önceki konuşma aklıma gelmişti, abim her şeyi biliyordu. Emre, Gediz ve Ceyda gidip direkt abime söylemezdi.

"Tabii ki burada da rahat durmadılar. Gediz seni görmek isteyince tekrar kavga çıktı ve hastane güvenliği polis çağırdı. O sırada gelen Cahit abi de her şeyi duymuş oldu. Abim Emre'ye, dün gece onunla beraber olduğunu biliyorum, dedi ve Cahit abi bunun ne demek olduğunu sorduğunda ikisi de sessiz kaldı," diye devam etti Ceyda.

"En azından bunu açıklayabilirim." Başıma giren ağrıyla gözlerimi kapattım tekrar. Bütün suç Seda'nındı sonuçta, karpuz diye beni çileden çıkarmasa bütün bunlar olmayabilirdi.

"Gamze, iyi misin?" Gözlerimi zorlukla açtığımda bana uzattığı su dolu bardağı gördüm ve elinden aldım.

"Bana ağrı kesici bulur musun?" Suyu büyük yudumlarla, sanki kurak bir toprakmışım gibi nefessiz içtim. Ceyda odadan çıktı, birkaç dakika sonra elindeki ağrı kesici ile geldi.

"Hemşireye de haber verdim serumun bittiğini. Çıkartmak için gelir şimdi." Başımı sallayıp onayladım, ağrı kesiciyi ağzıma atıp suyla birlikte yuttum.

"Emre'yi görmem lazım." İçim sızlarken aklım ondaydı kalbimle birlikte.

"Askeri Mahkeme'ye çıkartılacaklar. Karakola alındılar ama yarın sevk edileceklermiş. Ben gerçekten Gediz konusunda üzgünüm Gamze." Ceyda başını eğerek mahcup bir şekilde gözlerini kaçırdı benden. Elini tuttum ve bana bakmasını sağladım.

"Ailemizi biz seçemiyoruz Ceyda. Sen ne olursa olsun hatalarının bedelini çoktan ödedin. Ben seni affedeli çok oluyor. Şimdi benim buradan çıkmam lazım." Yerimden kalkmaya çalışarak yatakta oturdum. Kapı açılınca içeriye hemşire girdi.

"Serumunuzu çıkartınca gidebilirsiniz." Hemşire serumu çıkartıp kolumun iç kısmına küçük bir bant yapıştırdıktan sonra çıktı.

"Abini bekle, ona bir açıklama yapman gerekiyor. Eğer şimdi çıkıp gidersen olay daha çok büyür. Senin bana geleceğini söylerim. Seda hamile zaten, sana iyi bakamayacağını da söyleriz. Sen de karakola gittikten sonra bana uğrarsın, bu gece oturup düşünürüz, bir yol ararız." Ceyda tebessüm ederek elimi tuttuğunda her olaya pratik bir çözüm bulmasını hatırlamıştım.

"Özlemişim dostluğunu," dedim ben de gülümseyerek.

"Ben de özledim dostluğunu." Samimiyetine inandığım için güvendim ve abim gelene kadar bekledim.

Bir süre sonra yataktan kalkıp birkaç adım attım, kendimi ağrı kesici ile birlikte daha iyi hissediyordum. Ceyda önce koluma girip bana yardımcı oldu, daha sonra tek başına dolandım odada. Bir süre sonra elinde çantayla abim girdi odadan içeriye.

"İyi misin?" Beni ayakta görünce içi biraz daha rahatlamıştı.

"İyiyim abi." Elindeki çantayı bana uzatınca aldım.

"Giyininceye haber ver." Kapıya doğru ilerleyip odadan çıktı.

Ceyda da çıkınca valizi açıp içindeki kot pantolonu ve siyah kazağı çıkarttım. Üstümü hızla değiştirip saçlarımı topladım. Kapıyı açtım ve beni bekleyen Ceyda ve abimi gördüm. Olayları nasıl anlatacağımı düşünmüştüm bu kısa arada.

"Hazırım." Bunun konuşmaya hazırım demek olduğunu hepimiz biliyorduk. Kapıyı açık bırakarak yatağa ilerledim.

"Başla bakalım anlatmaya." Abim içeri girdiğinde derin bir nefes aldım ve dün eve gittiğimden itibaren olanları anlatmaya başladım.

"Askeriyeden eve geçtiğimde Seda salonda oturuyordu. Sonra birden ağlamaya başladı. Hüngür hüngür hem de, ben de endişelendim, ne olduğunu sordum. Karpuz aşerdiğini ve hemen yemesi gerektiğini söyledi. İkna etmeye çalıştım senin sabah gelip alacağın konusunda ama beni dinlemedi tabii. O kadar çok ağladı, bağırdı ki ben de korktum bebeğe bir şey olacak diye." O anlar gözümün önüne gelince yüzümü buruşturdum.

"Ah Seda ah," dedi abim sinirli bir nefes verirken.

"Sonra Emre'yi aradım, en yakınımızda o vardı. Araba kullanabiliyorum, biliyorsun abi ama saat hem geçti hem de kaybolmaktan korktum. Emre ana yolun kenarında manavlar olduğunu ve beni götürebileceğini söyleyince ben de kabul ettim. Sonrasında ise yola devrilen bir kütükle ara yola girdik, kaybolduk ve araba çamura battı. Saat gece yarısını geçmişti. Biz de bir yer aramaya başladık yardım istemek için." Anlattığım her şey doğru olduğundan gözlerimi abimden kaçırmadan konuşuyordum. Boğazım kuruduğunda suyu alıp yudumladım. Abim dikkatlice beni dinliyordu. Sonra kaldığım yer-

den devam ettim. "Orduevini bulduk şans eseri. Sonra geri dönmek istedik, araç bulamayınca bekledik bir süre. Haşim Albay da orada kalıyormuş, askeriyeye döneceğini öğrenince biz de onunla birlikte geldik. Bana inanmıyorsan Haşim Albay'a sorabilirsin abi. Geç de olsa eve döndüm, bizi kendisi bıraktı lojmanlara kadar."

Yalan söylememiştim sonuçta, olaylar tamamen böyle olmuştu. Sadece Emre'nin sevgilim olduğunu ve onu öptüğüm kısmını es geçmiştim. Ne var ki canım bunda?

"Gediz ne alaka peki?" dediğinde başımı kaldırıp Ceyda'ya baktım yardım ister gibi.

"Abim Gamze'yi tanıyordu, biz üniversitede beraber okuduğumuz yıllardan. Sonra Gamze ile Emre'nin gece beraber olduğunu öğrenince kızmış kendince. Sonra kavga etmişler, sorumsuz olmakla suçlamış abim Emre'yi. O arada da Gamze yorgunluktan bayılmış." Ceyda araya girip durumu anlatırken kaşlarım çatıldı.

Bu beni kurtarırdı ama Gediz'i de aklardı ve bu benim hiç hoşuma gitmemişti.

"Hazırsan hadi eve gidiyoruz." Abimin söylenenler aklına yatmış olacak ki başka bir şey sormadı.

"Cahit abi, Gamze bugün bende kalsın, ben ona çok iyi bakarım. Hem Seda hamile, bakamaz şimdi Gamze'ye. Ayrıca bütün bunlar onun yüzünden olduğu için de Gamze kızgındır ona." Ceyda bana bakarak kaş göz işareti yaptı.

"Evet abi, hamile diye susuyorum ama Seda'yla konuşma zamanın geldi bence de. Emre olmasa, tek başıma çıksaydım da araba çamura saplansaydı ne yapacaktım? Seda'yı ikimiz de tanıyoruz, ne kadar katlanılması zor olduğunu sen de biliyorsun." Öfkeyle kurduğum cümlelerden asla pişman değildim.

Gerçekten de bu konuda çok kızgındım. Emre olmayabilirdi ve o zaman başıma daha neler gelirdi kim bilir? Gecenin bir yarısı bağrış çağrış ağlayarak kapının önüne koymuştu beni resmen.

"Seda ile konuşacağıma emin olabilirsin. Bugünlük izin veriyorum ama yarın evde ol. Ben bırakırım sizi gideceğiniz yere." Abim yumuşarken, Seda konusunda bundan sonra o uyarmasa bile ben gardımı alacaktım.

"Arabamla geldik zaten Cahit abi, biz gideriz, sen de yorgun görünüyorsun." Ayağa kaldığımda Ceyda koluma girerek destek oldu. Görevden gelmişti ve gerçekten de bitkin görünüyordu abim.

"Evet abi, iyiyim ben, sen gidip dinlen." Derin bir nefes verip kabullendi abim.

Hastane odasından çıktıktan sonra çıkış işlemlerim bitmişti. Doktora göre 'strese bağlı' olarak bayılmıştım ve devam ederse bir psikologdan yardım almalıymışım. Ceyda ile arabaya bindiğimizde çantamı arkaya koydum.

"Karakola bırak sen beni. Tabii istersen sen de gelebilirsin, abin sonuçta," dedim camdan dışarıya bırakarak.

"Eve dönmem lazım. Bizimkiler yeni geldiler daha, karakola sonra uğrarım," dedi Ceyda arabayı çalıştırarak. On beş dakikalık bir yolculuktan sonra karakolun önüne geldiğimizde çantamı alıp Ceyda'ya döndüm.

"Teşekkür ederim," dedim içten bir şekilde.

"Önemi yok Gamze. Evin konumunu atarım sana ya da eğer istersen beklerim seni," dedi gülümseyerek.

"Gerek yok, sen git, benim işim uzun sürebilir belki. Evin konumunu atman yeterli olur." Neyle karşılaşacağımı henüz bilmiyordum.

"Tamam, görüşürüz."

"Görüşürüz," diyerek indim arabadan.

Karakola doğru adımlamaya başladığımda aklımda sadece Emre vardı. İçeriye girip masasında oturan polise doğru ilerledim. Derin bir nefes alıp konuşmaya başladım.

"Merhaba, nezarethanedeki askerlerden biriyle görüşmek istiyorum." Polisin yanına geldiğimde direkt konuya girdim. Daha önceki gelişime göre fazla kalabalıktı karakol.

"İsim alabilir miyim?" dedi polis memuru oturduğu bilgisayardaki elleri klavye üstünde hareket ederken.

"Gamze Karademir. Gediz Güngör ile görüşeceğim." İçimdeki öfkeyi bastırmaya çalışarak sesimi sabit tuttum. İsmini anmak bile dilimde acı bir tat bırakmıştı.

"Peki, beni takip edin," dedi polis ayağa kalkarak. Ardından ilerlerken boş bir odaya geçtik. Sadece masa ve sandalye vardı karşılıklı, sorgu odalarına benziyordu.

"Avukatı da geldi, görüşme için sizi beraber alalım," diyen polis memuru bana baktı. Başka çarem olmadığından başımla onayladım.

Polis çıktıktan sonra sandalyelerden birine ilerleyip oturdum. Derin bir nefes aldım ve neden burada olduğumu bir kez daha düşündüm.

Emre için buradaydım ve beni ayakta tutan tek düşünce buydu.

Kapı açılınca içeriye Gediz ve otuzlu yaşlarında, takım elbiseli bir adam girdi. Ayağa kalkıp bana doğru yaklaşmalarını bekledim. Gediz beni gördüğüne hiç şaşırmamıştı, bekliyordu ya da geldiğimi ona söylemişlerdi. İçimdeki nefreti bastırdım, Emre için buna ihtiyacım vardı.

"Yalnız konuşmak istiyorum," dedim sadece Gediz'e bakarak.

"Bize beş dakika verin avukat bey." Gediz yanındaki adama dönerek çıkmasını istedi.

"Kapının önündeyim." Avukat iki adım geri atıp dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Sandalyeye geri dönüp oturduğumda Gediz de karşıma geçip oturdu.

"Neden burada olduğumu biliyorsun." Geçen sefer hastanede olan konuşmamızı hatırlattım.

"Yine mi beni tehdit edeceksin?" Dudağının kenarında yarım bir gülüş vardı.

"Evet, yine seni tehdit edeceğim. Şikâyetini geri çek, ben de susmaya devam edeyim," dedim içimde kopan fırtınalara inat, ciddi bir şekilde.

"Üzgünüm, yapamam." Hiç de üzgün olmadığını belli edercesine alayla konuşuyordu.

"Sen de hapse girersin, meslekten atılırsın." Olayın ciddiyetini anlaması için vurguladım sonucunu. Eninde sonunda pes edecekti. Bana doğru yaklaşıp kollarını masaya koydu.

"Biliyor musun, hiçbiri umurumda değil. O zaman olan sadece bana olurdu, ilk kavgada yani. Ama şimdi durumlar eşitlendi. Ben atılırsam o da atılır, ben hapse girersem o da girer." Ne kadar ciddi olduğunu anlamam için sert bir ses tonuyla konuşmaya başlamıştı.

"Neden yapıyorsun bunu? Sevmiyorum işte, neden zorluyorsun?" dedim dolan gözlerime inat öfkeyle. Bu adam karşısında tek damla gözyaşı dökmeyecektim!

"Hapse girmese bile meslekten atılacağı kesin, bu ikinci kavgası ve ilk yumruğu o attı ikisinde de. Ben sahip olamıyorsam sana, ben sevemiyorsam seni istediğim gibi, o zaman kimse olamaz, sevemez! İzin vermem, anladın mı beni?" Gediz'in gözleri öfke saçarken geri adım atmayacağını belli etti.

"Seven insan sevdiğinin mutlu olması için her şeyi yapar. Sen beni sevmiyorsun Gediz!" Daha fazla konuşmak istemediğim için ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim.

"Bu arada seninki selam söylemedi ama ben söyleyeyim onun yerine," dedi alaycı tavrı geri gelirken.

"Ne saçmalıyorsun?" Arkamı dönüp gözlerine baktım.

"Emre diyorum, beni çağırdığında öyle bir hâl aldı ki yüzü, sevdim bu işi. Hatta polise, emin misiniz, diye sordu, inanamadı. Tabii ki ona senin onun için geldiğini söylemeyeceğim. Yoksa tadı çıkmaz," dedi dudağını büzüp bana göz kırparken.

"Allah belânı versin!" Öfkeyle hızla kapıyı açıp odadan çıkmak için adım atacağım sırada sandalyenin devrilme sesi geldi. Kapıyı açamadan kapı kapandı ve arkamda Gediz'in nefesini hissettim.

"Bırak gideceğim," dedim önümü ona dönmek istemediğim için kapıya bakarak.

"Emre hapse girmese bile meslekten atılacak. Siz tekrar beraber olsanız bile onun en değer verdiği şeyi elinden alacaksın. Belki bunu umursamaz ama seni tanıyorum Gamze, seni biliyorum. Bununla yaşamak sana giderek yük olmaya başlayacak. Benim kaybedecek bir şeyim yok artık," dedi ve arkamdan uzanıp kapıyı açıp geri çekildi.

Yüzüne bakmadan açtığı kapıdan çıktım ve hızla kendimi dışarı attım. Nefes nefese kalmıştım. Gözlerim dolarken derin nefesler aldım.

Ağlamayacaktım!

Dedikleri doğru olsa bile bunun olmasına izin vermeyecektim. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu ve ben çaresiz bir şekilde ne yapacağımı bilmiyordum. Soğuk havayı umursamadan karakolun bahçesindeki banka oturdum ve düşünmeye başladım.

Gediz'i ne olursa olsun ikna etmeliydim. Kurduğu cümleler arasında Gediz'in son sözü kulağımda çınladı. Benim kaybedecek bir şeyim yok, demişti. Ben de o zaman ona kaybedecek bir şey sunardım. Telefonumu hızla çıkarttım, rehberde ismini bulunca beklemeden aradım.

Yarım saatten fazla bir süredir burada bekliyordum. En sonunda beklediğim kişi kapıdan içeri girince derin bir nefes aldım ve ayağa kalktım.

"Emin misin?" dediğinde başımı salladım.

"Sadece içeri tekrar girmemi sağla, beş dakika bile yeter."

"Gel benimle," dediğinde gözlerim kucağına kaysa bile ses çıkartmadım. Beraber karakola girdik ve az önceki polise doğru ilerledik.

Biraz sonra beklediğim haber gelince derin bir nefes aldım. Oturduğum yerden kalktım ve tekrar o odaya ilerledim.

"Onu bana ver," dedim kollarımı uzatıp. Tereddüt etse de bana doğru uzattı. İçeride beni bekliyordu, kapıyı açıp beklemeden girdim.

"Bir günde ikinci ziyaretini beklemiyordum." Konuşurken hâlâ bana bakmıyordu. Yavaşça ilerleyip karşısına oturdum. Gediz'in beni görmesiyle kaşları çatılırken kucağıma odaklandı bakışları.

"Bu kim?" dedi şaşırmış gibiydi.

"Tanıştırayım, oğlun, Kuzey." Kucağımda uyuyan bebeği uyandırmamak için sessiz bir şekilde konuştum.

"Ne saçmalıyorsun? Benim çocuğum yok!" Gediz boş bir şekilde bakıyordu, inanmamıştı.

"Ne çabuk unuttun Zeliş'i? Onunla birlikte olduğunu inkâr mı edeceksin şimdi de?" Gözlerindeki şaşkınlık gitgide artarken, "Zeliş mi?" dedi tereddüt ederek.

"Senden hamile kalmış o gece ama sana söylememiş istemezsin diye. Sonra da doğuma az bir zaman kala Ceyda'ya gitmiş anlatmış durumu. Kuzey senin çocuğun Gediz," dedim kucağımda mışıl mışıl uyuyan çocuğa bakarak.

"Yalan söylüyorsun." Bana inanmaz bir şekilde bakmaya devam edip başını salladı.

"DNA testi yapabilirsin, ki bunu Ceyda yapmış, gerçekten de o senin oğlun. Sana ne kadar benzediğini görmemek için kör olmak gerek," dedim sevgiyle kucağımdaki bebeğe bakarak. Bu bebeğin hiçbir suçu, günahı yoktu. Bu hikâyedeki en masum oydu.

"Zeliş de burada mı?" derken halen inanamıyormuş gibiydi.

"Zeliş doğum sırasında vefat etmiş. Onu annen ve Ceyda büyütmüş. Sana ulaşmaya çalışmışlar ama onlara izin vermemişsin." Gözlerinin içine bakarak konuştum.

Gediz'in bedeninin gerildiğinin farkındaydım. Bunları sindirmesi gerekiyordu, yavaşça ayağa kalktım.

"Artık kaybedecek bir şeyin var. Onu bir kere kucağına almadan, kokusunu içine çekmeden hapse girmek istiyorsan bu senin kararın. Ben onu babasız bırakamam ama sen onu babasız bırakabilirsin Gediz," diyerek kapıya doğru adımladım.

Kapıya ayağımla yavaşça vurduğumda Ceyda hemen kapıyı açtı. Kuzey'i ona verdiğimde içeriden kırılma ve devrilme sesleri gelmeye başladı. Ceyda ile gözlerimiz buluşunca polis hemen içeriye girdi.

"Teşekkür ederim," dedim bir kez daha minnetle.

Ceyda, Kuzey ile ayrıldı karakoldan. Bense halen orada bekliyordum. Emre'yi görmek istiyordum ama Gediz'in söylediklerinden sonra içimi sarmıştı hüzün. Gediz'i görmeye geldiğim için kızgındı şu an. Onun için geldiğimi bilse bile kızgındı.

Emre buradan kurtulana kadar bana düşmek, ağlamak, kendini bırakmak yasaktı.

O Kurt buraya gelecekti!

"Merhaba, sizden bir şey rica edebilir miyim?' dedim sabahtan beri bizimle uğraşan polise nazik bir şekilde.

"Yapabileceğim bir şeyse tabii ki," dedi Polis bana dönerek.

"Emre Kurt, kendisini ziyaret etmek istiyorum. Beş dakika bile yeterli olur." Aceleci bir şekilde rica ederek.

"Kendisinin avukatı ve arkadaşı geldi. Ziyaret hakkı doldu, maalesef göremezsiniz," demesiyle hayallerim yıkıldı.

"Peki, teşekkür ederim." Arkamı dönüp duvar dibine sıralanmış koltuklardan birine oturdum.

Arkadaşı kesin Semih'ti. Ben Gediz ile görüşürken gelmiş olmalıydılar. Saatime baktım henüz erkendi, kollarımı önümde bağlayıp düşünmeye başladım.

Emre buradan çıkmak zorundaydı. Başka yolu yoktu. Gediz'e istediğini vermeyecektim, Emre buradan ben Gediz ile birlikte olduktan sonra çıksa bile eski Emre olamazdı.

Bir kere ihanet düştü mü yüreğe çaresi bulunmazdı. Şüphe insanın içini kemiren güve gibiydi. Küçüktü ama hasarı zamanla anlaşılıyordu. Bir de bakmışsınız oturduğunuz sandalyenin bacağı tamamen yok olmuş, düşüyorsunuz. Bunu, kendimi geçtim, Emre'ye yapamazdım.

"Gamze." Semih'in sesini duyunca başımı kaldırıp ona baktım. Bana doğru gelince hemen ayağa kalktım.

"Semih, o çıkacak değil mi?" dedim sesimin titremesine engel olamayarak.

"Tabii ki çıkacak, seni yalnız bırakmaz Kurt, bilmiyor musun?" dedi beni yatıştırmaya çalışarak.

"Biliyorum ama yine de kalbimdeki ağrıya engel olamıyorum." İçimi çekerek titrek bir nefes aldım. Gözlerim bugün ne kadar çok dolmuştu.

"Sakin ol, sana ihtiyacı var. Avukatla birlikte ben de girdim görüşmeye. Gediz şikâyetini geri çekerse hemen çıkabilirmiş. Biz de pazarlık yoluna gidiyoruz Gediz'le. Anlaşırsak eğer karşılıklı şikâyetlerini geri çekecekler," dedi Semih olanları anlatarak.

"Gediz şikâyetini geri çekecek." Sözlerim oldukça kararlıydı.

"Sana söyledi mi geri çekeceğini?" Semih halen şüpheliydi bu konuda.

"Söylemedi ama çekecek." Semih'in gözlerine bakarak kendimden emin bir şekilde konuşmaya devam ettim.

"Gamze, sizin aranızda ne var? Emre ile birbirinizi sevdiğinizi görmemek için kör olmak gerek ama Gediz ne alaka anlayamıyorum." Kaşlarını çatarken bütün bunların ona anlamsız geldiğinin farkındaydım.

"Beni bir yere bırakır mısın? Yolda sana anlatacağım." Derin bir nefes alıp ellerimi saçlarımın arasından geçirdim.

"Tamam, ben de çıkıyordum zaten. Avukata bir şey gerekiyor mu diye sorup geliyorum," dediğinde hemen atıldım.

"Ben de geliyorum."

Beraber içeri girdiğimizde Gediz'in avukatını ve bir kadını gördüm. Kadın bildiğiniz taştı! Üstünde mini, klasik, siyah bir elbise vardı ve siyah saçları kulağının altına gelecek kadar küttü. Yüzündeki makyaj, dudağındaki kırmızı rujla âdeta ben buradayım diye bağırıyordu. Kadın karakola değil de podyuma gelmiş gibiydi.

"Çok mu aradınız bunu?" dedim Semih'e dönüp sinirle.

"Emre'nin eski bir arkadaşıymış zaten, aramamıza gerek kalmadı," dediğinde kıskançlığım boyut atlayıp sinire dönüştü.

"Mine Hanım, ben gidiyorum ama geri geleceğim. Bir şeye ihtiyaç var mı burada?" Semih birkaç adım atıp yanlarına gidince kadınla konuşmaya başladı. Ben de yanına doğru ilerledim.

"Teşekkür ederim Semih Bey, gerek yok. Burası bende, Emre'ye iyi bakacağıma emin olun," dedi gülümsemeyle.

Sen kimin kurduna bakıyorsun be!

Bakışları bana dönünce gülümseyerek elini uzattı.

"Merhaba, Gediz'in sevgilisi misiniz?" deyince kan beynime sıçradı.

"Hayır, biraz önce iyi bakacağınızı söylediğiniz Emre'nin sevgilisiyim." Elini sıkarken bakışlarım sertti.

"Memnun oldum. İlk onun yanına girdiğinizi görünce öyle sandım," derken yüzündeki gülüş solmuş, bayağı bozulmuştu.

"Yanlış düşünmüşsünüz." Sesimin sinirli ve sert çıkmasını umursamadım. *Sen buradan çık Emre, bakalım ben seni bir metre yanına yaklaştırıyor muyum bu kadının?* Elini bıraktıktan sonra bir şey demedim. Semih kapıyı gösterince arkamı dönüp ilerlemeye başladım. Bir de bana Gediz'in sevgilisi misin diyor, Emre duysa çıldırırdı herhâlde.

"Kim bu kadın?" dedim Semih'e dönüp.

"Sadece Emre'nin eski bir arkadaşı olduğunu ve avukat olduğunu biliyorum." Ellerini ben masumum der gibi havaya kaldırdı.

"Nasıl olsa öğrenirim," dedim önüme dönerek. Beraber karakolun otoparkına geldik ve Semih'in arabasına bindik.

"Anlatmayacak mısın?" Semih sessizliğime karşı sorduğunda düşüncelerimi topladım. Arabayı çalıştırınca Ceyda'nın verdiği adresi söyledim.

"Gediz ile olan durumu az çok biliyorsun aslında. Üniversitede kardeşiyle aynı bölümdeydik. Zamanla Gediz ile tanıştım ve o bana âşık oldu," dediğimde Semih ani bir frenle sokak ortasında durdu.

"Umarım bundan Emre'nin haberi vardır," dedi bana bakarak.

"Yok canım, Emre'ye söylemek yerine yakın arkadaşına söylemek daha iç rahatlatıcı. Saçmalama, tabii ki var. Neden her fırsatta birbirlerinin boğazına sarılıyorlar sence? Âşık değiller ya birbirlerine." Gözümün önüne gelen görüntüyle başımı iki yana salladım. Semih arabayı çalıştırıp devam etti.

"Peki siz sevgili falan oldunuz mu?" dedi bu sefer.

"Hayır, onu hiç sevmedim. Sadece birkaç kez yemeğe çıktık ve sonrasında olmayacağını ona net bir şekilde belli ettim." Aklıma o gün gelince duraksadım. Gediz'e istemediğimi onu döverek belli etmiştim.

"Sonrasında peşini bıraktı ama burada görünce eski aşkı depreşti," dedi Semih tahminde bulunarak.

"Aynen öyle." Kısaca onayladım.

"Emre üzgün görünüyordu," dediğinde kalbim sıkıştı, nefesim kesildi.

"Gediz ile konuşmam gerekiyordu şikâyetini çekmesi için. Buna mecburdum, Emre için yapmam gerekiyordu." Zar zor çıkan sesimle kalbim üzüntüyle doldu.

"Adres burası," dedi Semih arabayı durduğunda.

"Teşekkür ederim Semih, bir şey olursa bana haber ver lütfen. Numaranı yazar mısın?" dedim telefonumu uzatarak. Telefonumu elimden aldıktan sonra numarasını kaydedip bana verdi.

'Yerli Hulk' olarak kaydetmişti. Ufak bir tebessüm edip telefonu çantama koydum.

"Sen de bir şey olursa ara, yengemizsin sonuçta," dediğinde gülümsedim. Başımla onaylayıp arabadan indim. Semih giderken ben de karşımdaki apartmana girdim.

İlk kata çıkınca Kuzey'in uyuyor olabileceğini düşünüp zili çalmak yerine kapıyı tıklattım. Çok beklemeden kapı açılınca annem yaşlarında bir kadın ile karşı karşıya geldim.

"Merhaba efendim, ben Ceyda'ya bakmıştım," dedim.

"Geç kızım, içeride Ceyda," dedi kadın kapıyı açarak. Ayakkabılarımı çıkartıp içeriye geçtim. Kadının göstermesiyle salona girdim. Ceyda, Kuzey ile birlikte yerde oturmuş oyun oynuyordu.

"Ben geldim," dedim gülümseyerek. Beni görünce ayağa kalkıp yanıma geldi ve kısaca sarıldık birbirimize.

"Hoş geldin." Ceyda da gülümseyip göz kırptı.

Kuzey ile biraz vakit geçirdikten sonra Ceyda'nın annesi bizi yemeğe çağırdı. Yemek yiyecek hâlim yoktu, özellikle Emre'nin orada olduğunu düşündükçe.

"Güçsüz düşeceksin yemezsen. Bu hâlinle Emre'ye de bir faydan dokunmaz," dedi Ceyda elini bana uzatıp. Elini tutup ayağa kalktım, haklıydı.

"Tamam." İsteksiz olsam da haklı olduğu için bir şeyler yemeye karar verdim.

Ceyda'dan öğrendiğim ismiyle Nermin teyze, Kuzey'in karnını doyurmak için salona geçti.

"Bekleseydik anneni."

"Sen gelmeden yedi annem, ben Kuzey ile oynuyordum o ara," dedi Ceyda açıklayarak.

"Peki."

Önümdeki mercimek çorbasına kaşığımı daldırdım, zorlansam da çorbayı bitirmiştim. Ceyda bizim evimize gelse de ben onlarda hiç kalmamıştım. Bu yüzden ailesini tanımıyordum ama bir de küçük kardeşlerinin olduğunu biliyordum.

"Erkek kardeşin var değil mi?" dedim Ceyda'ya.

"Evet, şimdi üniversite okuyor Bursa'da," dedi Ceyda da. Neden burada olmadığını anlamıştım. Babası ise biz üniversite okurken kafe işletiyordu.

"Gediz, Kuzey'i öğrendi şimdi. Sence kabul edecek mi?" Sandalyede geriye yaslanıp düşünmeye başladım.

"Gediz istese de istemese de Kuzey onun çocuğu. Kabul etmese bile biz Kuzey'in ailesiyiz, şimdiye kadar nasıl idare ettiysek öyle devam edeceğiz," dedi Ceyda kararlılıkla.

Beraber masayı toplayıp içeriye geçtik. Kuzey ile birlikte oynayıp vakit geçirdik. Durmadan telefona bakıyordum ama ne mesaj vardı ne de arama. Ceyda, Kuzey'i uyutması için annesine verdi. Kahve yapınca birlikte oturduk.

"Çok mu seviyorsun?" dediğinde Ceyda, daldığım yerden ona doğru döndüm.

"Sevmek sanki yetersiz kalıyor. Öyle bir şey ki, anlatmaya kelimeler yetersiz kalıyor, adı geçince bile nefesim kesiliyor." Gülüşü gözlerimin önüne geldi o an.

"Âşık olmuşsun," dediğinde başımı sallayıp onayladım onu.

Kahveler bitince Ceyda'nın odasına geçtik. İtirazlarıma rağmen yatağı bana hazırlamıştı. Ceyda koltuğa hazırladığı yatağına geçince ben de verdiği pijamaları giyip yatağa girdim. Gözüme uyku girmiyordu Emre'yi düşünmekten. Ne yapıyordu şimdi? Beni düşünüyor muydu benim onu düşündüğüm gibi? Onun da içinde geçmeyen bir sızı var mıydı? Allah'ım ne olur yardım et, diye dua ettim. Onu bana getirecek olan sadece Rabbim'di. Benim de elimden sadece ona dua edip, kalbimdeki sızının onun sevgisiyle geçeceğini bilmemdi.

Sabaha karşı gözlerimi kapatıp uykuya dalmıştım. Telefonumun sesiyle uyandığımda hemen açtım. Ceyda halen uyuyordu.

"Gamze, gelsen iyi olur, savcılığa geçiyoruz şimdi," dediğinde Semih, yataktan fırladım.

"Hemen geliyorum." Telefonu kapattım ve hızla üstümü değiştirdim.

"Ceyda." Elimi omzuna koyup hafifçe sarstım.

"Gamze, gidiyor musun?" dedi benim hazır hâlime bakarak.

"Evet, savcılığa gitmem lazım."

"Tamam, benim bugün dersim var, izin alıp ben de geleceğim," dedi kalkarak.

"Görüşürüz," deyip çıktım evden.

Geçen bir taksiyi durdurup adliyeye gitmek üzere yola çıktım. Derin nefesler alırken onun kurtulması içinde dua ediyordum. Mesleğinden olmamalıydı, buna ne o ne de ben dayanabilirdik. Adliyeye gelince ücreti ödeyip hızla indim. Semih'i arayıp nerede olduklarını öğrendim ve ikinci katta, kapının önünde bekleyen Semih'i gördüm.

"Semih, ne oldu?" dedim endişeyle.

"Avukatla birlikte savcıya ifade veriyor. Gediz geldi ondan önce ifade verdi ne dediğini bilmiyoruz." O da benden farksızdı, üzgün görünüyordu.

Yarım saat kadar sessiz bir şekilde bekledik. Kimseden çıt çıkmıyordu. Nefesim gitgide daralırken telefonumun sesiyle çantamı açtım. Gelen mesaja tıkladığımda kapıda aynı zamanda açıldı.

Kimden: 05xxxxxxxxx

Onu sana Kuzey karşılığında veriyorum. Tekrarı yok.

Kapıdan çıkan Emre'yle göz göze geldiğimizde, dağılmış bir Emre'yi görmeyi beklemiyordum. Sanki bir gecede omuzlarına tonlarca yük binmişti.

"Şikâyet geri çekildi, dava düştü," dedi Mine gülümseyerek.

Kendimi daha fazla tutmadım ve Emre'nin boynuna atladım. Sımsıkı sarılıp boynuna başımı gömdüm, kokusunu içime çektim. Çok özlemiştim, nefessiz kalacak kadar çok.

Ama bir sorun vardı. Emre'nin elleri belimi bulmadığında geri çekildim şaşkınlıkla. Gözlerine baktığımda boş bakışları karşıladı beni.

"Neden?" Tek kelime bütün haykırışlarımı karşılamıştı.

"Öğrenemeyeceğimi mi sandın?" dediğinde bir adım geri çekildi ve o an ilk defa bir damla gözyaşı süzüldü yanağımdan dudağıma doğru.

BÖLÜM 43

Emre'den

Kolları ile sıkıca sarılırken ona sarılmamak için zor tuttum kendimi. Aklımı başımdan alan varlığı ile bedenimi kilitledim. Şimdi değildi, gözlerimdeki özlemi silip bakışlarımı donuklaştırdım.

Kolları ona sarılmadığımı fark edince geriye doğru düştü. Bir adım geri çekilmesem ona sımsıkı sarılır ve bırakmazdım. Gözlerime baktığında bir damla yaş süzüldü gözlerinden. O an nefret ettim kendimden ama buna bir son vermem gerekiyordu artık.

"Neden?" diye sorduğunda aklındaki bütün karmaşayı görebiliyordum.

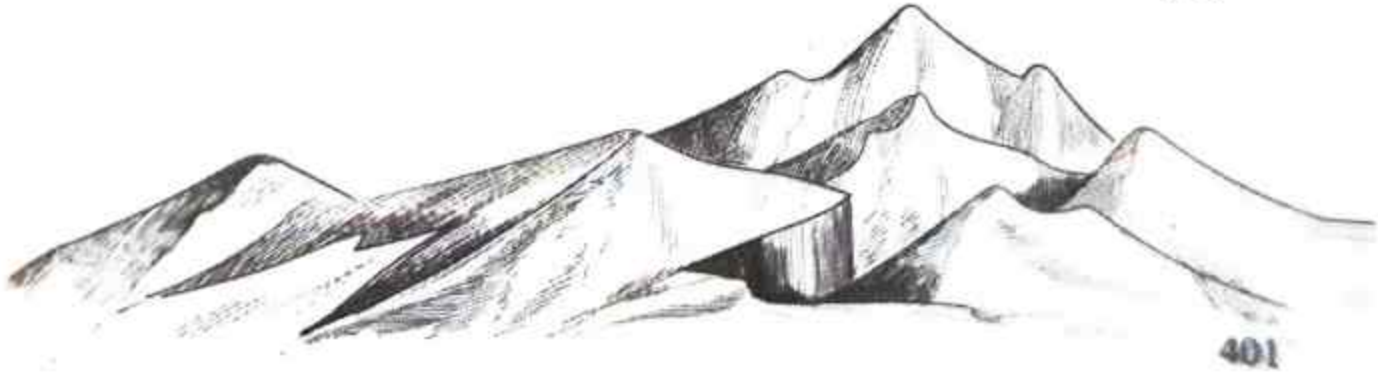
"Öğrenemeyeceğimi mi sandın?" Bakışları öyle bir hâl aldı ki, gördüm orada yatan pişmanlığı ve acıyı. Benden saklıyordu artık, emin olmuştum.

"Emre ben..." Devamını getiremedi ve sustu.

"Şimdi söyle Gamze, neden?" Kollarından tutup kendime doğru çevirdim ama gözlerime bile bakamıyordu. Daha çok gözyaşı akmaya başladığında kendimi berbat hissettim.

"Emre kendine gel yoksa ben getiririm." Semih sert bir ses tonuyla beni uyardığında sessiz kaldım.

Karşımda duran, gözleri buğulu âşık olduğum kadına baktım. Kırılmıştı, bunu görmemek için kör olmak gerekirdi. Beni kırdığı yer-

den kırmıştım onu. Ama bunu yapmam gerekiyordu, derin bir nefes alıp Semih'e döndüm.

"Sen karışma! Bu bizim aramızda." Susması için ben de sert bir şekilde karşılık verdim. Gamze ile aramıza kimsenin girmesine izin vermezdim.

"Saçmalıyorsun, bu kız senin için ne kadar uğraştı haberin var mı? Sırf sen oradan kurtul diye Gediz ile görüştü!" Gerilen sinirlerim ile Semih'in üstüne yürüdüm.

"Var! Haberim var! Benim yanımda çağırdılar adını. Gamze dediler, senin sevdiğin kız, âşık olduğun kız o piçi çağırıyor, dediler. Peki senin bunun benim için ne demek olduğundan haberin var mı?" Sinirle bağırdığımda Semih de bana doğru bir adım attı. Koluma dokunan elle yan tarafıma döndüğümde Gamze'nin bana bakan gözleri ile karşılaştım.

"Yapma," dedi yumruklarını sıkarken, gözleri dolmuştu ama o kendinden başka herkesi düşünüyordu yine.

"Sen Gamzeli, bugün beni hayal kırıklığına uğrattın. İlk bana gelmeliydin, ilk beni görmeliydin. Benim, en çok benim ihtiyacım vardı sana. Şimdi benden sakladığın diğer mevzuya gelelim." Kolundan tutup benimle birlikte gelmesi için bir adım attım.

Elim boşluğa düşerken, kolumdan tutan elle arkamı döndüğüm anda Semih'in sert yumruğunu hissettim. İki adım geriye doğru gidip durdum. Semih bana öfkeli gözlerle bakarken Gamze elini ağzına kapatmıştı, çığlığını bastırmak ister gibi.

"Bir daha bu kıza böyle davran, kardeş falan dinlemem seni yalvarana kadar yumruklarım. Anladım kırgındın, öfkeliydin ama bu kız senden farksız mıydı? Sakın Emre!" Parmağını bana doğru sallayıp tehdit ederek sinirle bağırdı Semih.

"Sence ben onun saçının teline zarar verir miyim? Âşığım ulan ben o kadına! Gamze, gidiyoruz." Başımı yan tarafa uzatıp elimi tutması için kaldırdım.

Gamzeli yine beni şaşırtmadı, bana yaklaşıp elimi tuttu. Dudağımdan akan kanın tadını hissediyordum. Gözleri Semih'i bulurken sesi titrese de konuştu.

"Semih, sen git, ben Emre'yle gideceğim." Bu konuşmayı eninde sonunda yapacağımızı o da biliyordu.

"Tamam," dedi Semih, başıyla onaylayıp geriye çekildi.

Gamze ile birlikte adliyeden çıkıp caddeye doğru ilerledim. Arabam askeriyede kalmıştı hastaneye Ceyda'nın arabasıyla geldiğimiz için. Çenem sızlarken, kolumla dudağımdaki kanı sildim.

Hayvan gibi vuruyordu, adamın lakabı boşuna Hulk değildi!

Adliyenin önünden bir taksi çağırdım. Gamze ile birlikte gelen taksiye bindik. İkimiz de sessizdik ama bu fırtınadan önceki sessizlik gibiydi. Lojmana girdiğimizde cüzdanımı çıkarttım, ücreti ödedim.

Askeri kamuflaj vardı hâlâ üstümde. Silahımı ve eşyalarımı çıkışta geri almıştım adliyeden. Evin kapısını anahtarla açıp içeri girdim ve ilerledim. Arkamdan gelen Gamze'nin kapıyı kapattığını duydum. Ona doğru döndüğümde, kapıya yaslanmış bana bakıyordu.

"Gel."

Koltuğu işaret ederek oturmasını istedim. Yavaş adımlarla geçip oturunca ben de karşısına oturdum. Kamuflajın üstünü çıkartıp koltuğa attım.

"Emre, ben gelmek istedim ama izin vermediler. Semih ve avukatın girdiği için yanına beni almadılar," dedi gözlerini benden kaçırarak.

"Ne karşılığında çıkarttın beni oradan?" dediğimde bakışları beni buldu. Şaşkınca ağzını açtı ama konuşmadı. İlkinde mesajlar konusunda tehdit etmişti ve Gediz bunu kabul etmişti. İkimiz de biliyorduk ki bu kez gözü dönmüştü, bunu kabul etmezdi. "Ne karşılığında o piç geri çekti şikâyetini?" Bu sefer daha yüksek sesle sordum.

Biliyordum, benden gizlediği bir şey olduğuna emindim. Öyle bir şeydi ki Gamze'nin bütün çabası bunu öğrenmemem üzerineydi.

Öyle bir şeydi ki, Gediz'i tehdit edip her şeyi yaptıracak kadar büyüktü. Gamze'ye baktım bir kez daha, bu sefer dönüşü yoktu, her şeyi öğrenecektim.

"Ben sana yalan söylemedim," dedi ona inanmamı isteyerek.

"Ama sakladın." Doğruluğunu kanıtlar gibi başını salladı. "Ne sakladın benden Gamze?" İçimdeki yangını ona yansıtmayarak derin bir nefes aldım.

"Gediz ile son kez konuşmak istediğim gün, onu sevmediğimi söyleyecektim. Buluşmaya gittim ama Gediz normal değildi. Çıldırmış gibiydi, bunu kabullenemedi." Sesi titreyerek anlatırken, bakışları yerdeydi.

Yumruklarımı o kadar çok sıkıyordum ki, atan damarımı bile hissediyordum. Gözleri sanki karanlık bir sokağa uğramış gibiydi. Benim güçlü Gamzeli'm gitmişti, direnen ve acı çeken bir kadın vardı şimdi yerinde.

"Ne oldu sonra?" Dudaklarımı birbirine bastırıp zorla konuşarak, dilimin ucuna gelen küfrü tuttum.

"Arabayı ıssız bir yere sürdü. Sadece konuşmak istediğini söyledi ama ben geri dönmek isteyince tehdit etti, bırakmadı. Bir kulübeye götürdü beni yıkık, dökük, harabe," dedi derin bir nefes alıp.

Halen gözünden bir damla yaş akmamıştı. Benim bir adım geri çekilmeme gözyaşı akıtan kadın, bunları hatırlarken bile tek damla akıtmamıştı. Çok güçlüydü, her şeyin üstesinden gelecek kadar çok.

"Bana dokunmaya çalıştığında yanımda biber gazı vardı, onu kullandım ve kaçtım. Arabasını alıp onu orada bıraktım. Bana dokunmak istedi ama dokunamadı." Ellerini yüzüne bastırıp saçlarının arasından geçirdi, derin bir nefes verdi.

"Sen de onu bunu açığa çıkartmakla tehdit ettin." Sakince konuştuğumda başını kaldırıp bana baktı.

"Eğer senden şikâyetçi olursa ben de ondan şikâyetçi olacaktım. İlkinde geri adım attı ama ikincisinde her şeyi göze almıştı. Vazgeçmeyecekti, ben de ona Kuzey'i, oğlunu götürdüm ve her şeyi anlattım.

Vazgeçmezsen beni değil Kuzey'i kaybedersin, hiç tanımadığın oğlunu kaybedersin, dedim. Seni bana Kuzey karşılığında verdi." Anlamamı istiyormuş gibi, her kelimeyi bana ulaşmak istercesine kullandı.

"Evine git dinlen," dedim Gamze'ye bakarak.

Bir anda dönüp bana baktı, ciddi olup olmadığımı anlamak ister gibi. Bakışları beni bulunca yüzümü incelediğini biliyordum. Oturduğu yerden kalktığında gideceğini sandım bir an ama banyoya ilerledi. Geldiğinde elinde ilk yardım malzemeleri vardı. Yanıma oturup pamuğa tentürdiyot döktü.

"Özür dilerim, bunları daha önce anlatmam gerekiyordu. Belki de en başından anlatsam bu kadar sorun olmayacaktı aramızda."

Pamuğu yavaşça önce kaşıma, sonra da dudağımın kenarına hafifçe bastırıp temizledi. Gözlerimi bir an olsun yüzünden ayırmadım. Gözlerimin içine bakamıyordu, elleri titriyordu.

"Evine git Gamze. Seni üzmek istemiyorum." Elini tuttum, yine buz gibi soğuktu teni ama bu sefer onu ısıtamayacaktım, şimdi olmazdı.

"Peki, gidiyorum." Sesi titrese de kendini tutarak onayladı beni.

Bunları başından beri benden sakladığı için kızgındım. Bilseydim Gediz'e onu hiçbir şekilde yaklaştırmazdım. Bu kadar ileri gidip onun karşısına çıkmasına asla izin vermezdim. Gamze ayağa kalkıp son kez bana baktı ve kapıya doğru gitti.

Kapının kapanma sesini duyunca ayağa kalkıp hızla üst kata çıktım. Üstümü değiştirip tabancamı belime taktım, aşağı indim. Anahtarımı, cüzdanımı montumun cebine koyup evden çıktım. Arabam askeriyede olduğu için lojmanın çıkışına gidip taksi çağırdım.

Taksi gelince direkt askeriyeye geçtim. Bizimkilerin yanına gidecektim önce, gerisi kolaydı.

İki saat önce, adliyede;

"Anlamıyorum, sonuna kadar şikâyetçi olacağız diye direnirken birden şikâyetlerini geri çektiler. Bu çok tuhaf." Mine düşünceli bir şekilde konuşurken kaşlarını çatmıştı.

"Sonuç önemli bence, Emre çıkacak," dedi Semih. Sanki konunun kapanmasını istiyor gibiydi.

"Tabii ki Emre'nin çıkacak olması harika ama altından başka bir şey çıkacak olması beni endişelendiren şey. Sen ne diyorsun bu konuda Emre?" Savcının odasındaydık bu konuşmayı yaparken. Çıkış işlemlerim için savcı dosyamı bitiriyordu yan odada.

"Gamze çıkardı beni buradan. Sen nasıl olduğunu biliyor gibisin Semih." Bakışlarım ona dönerken, ikimiz de Gamze'nin benim için yapmayacağı şey olmadığını biliyorduk.

"Kendisiyle konuşursun düzgünce, o da sana açıklamasını yapar." Semih bir şey söylemeyeceğini belirterek konuyu kendince kapattı.

"Gediz ile Gamze daha önceden tanışıyor mu?" diye bir soru yöneltti Mine.

"Evet, eskiden Gediz, Gamze'ye ilgi duyuyormuş ama hiç karşılık alamamış." Neden sorduğunu merak ediyordum, kısaca cevaplamıştım bu yüzden.

"Gamze'nin elinde Gediz'i bitirecek bir şey olabilir. Gediz mecburen ona boyun eğiyordur. Düşünsene, senin hapiste kalman için bütün şartlar oluştu, eğer Gamze'ye ilgi duyuyorsa sizi ayırabilir ama Gamze onunla konuşunca hemen ikna olup geri çekiliyor." Mine elindeki kalemi oynatarak oturduğu yerde dalgın gözlerle düşünüyordu ve söyledikleri benim de dikkatimden kaçmamıştı.

"Bence bu işe dahil olmayın Mine Hanım, bu onların özel hayatı. Dava bittiğine göre gerisini kendi içlerinde hallederler." Semih kesin bir tonda Mine'yi uyarırken şüphelerim arttı.

"Tabii ki." Mine gülümseyip konudan geri çekildi.

"Gamze geliyor mu?" dedim Semih'e dönüp Mine'nin onun yanında başka bir şey demeyeceğini bilerek.

"Aradım, birazdan burada olur." Semih nedense Mine konusunda çok katıydı. Oysa benim Gamze'den başkasını gözümün görmeyeceğini biliyordu.

"Tamam, sen çık, kapıda seni görsün. Endişe etmesin bir de bu yüzden." Mine ile konuşmam gerekiyordu ama Semih buradayken olmazdı.

"Kapının önündeyim."

Semih memnuniyetsiz bir şekilde açtığı kapıdan çıkarken uyaran bir bakış attı bana. Mine'ye karşı nedense soğuk ve ön yargılıydı. Gamze'yi benimsedikleri için Mine onlara yabancı geliyordu belki de ama Mine benim için kesinlikle arkadaştan ötesi değildi. Kız kardeşim bile olabilirdi, bunun nedenini sadece Mine ve ben biliyorduk. Mine anlatmadığı sürece de benden bu konu hakkında tek kelime çıkmazdı.

"Ne yapmamı öneriyorsun avukat hanım?" Tek kaşımı kaldırıp geriye yaslandım.

"Ona her şeyi bildiğini söyle ve biraz uzak dur. Sana her şeyi anlatacaktır. Seni seviyor ama bir şeyden korkuyor. Bunun Gediz olmadığı açık, onu tehdit edecek kadar zeki bir kız. Bence o seni kaybetmekten korkuyor Emre, bu yüzden saklıyor," dedi Mine tespitini yaparak.

Kapı açılınca içeri elindeki dosya ile savcı girdi. Mine ile savcı konuştuktan sonra evrakları imzaladım ve ifademi şikâyetimi geri çektiğim yönünde imzaladım.

Kapıdan içeri girdiğimde bütün bakışlar bana döndü. Bizimkiler oturmuş çay içiyorlardı. Semih bugün izinli olduğu için aralarındaki tek sivildi.

"Geçmiş olsun." Sercan yanındaki sandalyeyi çekince ben de oturdum.

"Sağ ol Sercan. Ne konuşuyordunuz, hepiniz sustunuz birden?" Sırayla hepsine bakarak sorduğumda Ercan cevap verdi.

"Gediz'in bir çocuğu varmış. Sen biliyor muydun?" Ses tonundan bile anlaşılıyordu şaşkınlığı.

"Gamze söyledi bana, ona da Ceyda söylemiş. Gediz'in kardeşi ile arkadaşlar biliyorsunuz." Ağzıma adını almak bile iğrenç hissettiriyordu şerefsizin.

"Emre biz bir şey daha duyduk. Gamze ile Gediz," dediğinde hızla sözünü kestim Uğur'un.

"Bir daha Gamze'nin adını o adamla aynı cümle içinde geçirme Uğur." Sinirle gözlerine bakarken bakışlarım da sertleşmişti.

"Tamam Kurt, sakin." Semih ortamı yumuşatmak için konuşmuştu.

"Gediz'in tamamen tarih olmasının zamanı çoktan geldi. O it yaptıklarının bedelini çok ağır ödeyecek. Yardımınıza ihtiyacım var." Hepsine tek tek bakarak yardım istedim.

"Ben varım, o it çok fazla oldu zaten," dedi Semih beni yanıltmayarak.

"Ben da varum." Dursun da arkasından cevap verdi beklemeden.

Daha sonrasında herkes onayladı ve yanımda olduklarını belirttiler. Aklımdan geçenleri belli bir sıraya koyarken derin bir nefes aldım. Gediz'i bu sefer yaptığı her şeye pişman edecektim, yaptıklarının bedelini en ağır şekilde ödeyecekti. Bu iş artık bitecekti.

"Planın nedir Kurt? Sen plansız iş yapmazsın," diyen Ercan ile gülümsedim.

BÖLÜM 44

Gamze'den

Eve gelir gelmez ilk önce üstümdeki kıyafetlerden kurtuldum ve duşa girdim. Üstümden büyük bir yük kalkmıştı ama halen endişeliydim. Emre sonunda her şeyi öğrenmişti ve bu durum beni oldukça tedirgin ediyordu.

Duştan çıkıp odama geçtim ve üstümü giyip saçlarımı taradım. Bütün bunları yaparken aklım hâlâ ondaydı. Bana git demişti ama onun düşünmeye ihtiyacı vardı. Kızmıyordum ona çünkü haklıydı. Emre de benden önemli bir konuda bir şey saklasa ben de kırılırdım. Sorun şuydu ki, Emre beklediğim tepkiyi vermemişti, oldukça sakindi. Bu da büyük bir olayın geleceğinin habercisiydi sanki.

Daha fazla odada kalamayınca aşağıya indim. Abim bugün de izinli olduğu için Seda ile internetten bebek eşyalarına bakıyorlardı. Doğuma az bir zaman kalmıştı.

"Gamze, gel bak bu çok güzel," dedi abim laptopu bana çevirerek.

"Evet, çok tatlı." Kendimi gülümsemeye zorlayarak gösterdiği bebek kıyafetine şöyle bir baktım.

"Daha iyi misin?" Seda bana bakıp sorduğunda kaşlarım çatıldı. Cidden soruyor muydu bir de?

"İyiyim." Ona bakmadan koltuğa oturup, geriye yaslandım.

"Valizin hazır mı?" dediğinde abim, bir an şaşırdım. Bana mı soruyordu?

"Ne valizi abi?" Anlamadığım için kaşlarım çatılmıştı.

"Seda'nın babası geliyor yarın. Doğumu Ankara'da yapmasına karar verdik. Ben de doğuma bir hafta kala izin alıp gideceğim. Böylelikle de Seda'nın canı gece vakti bir şey isterse ona yardım edecek bir sürü kişi olacak." Seda'ya dönerek oldukça soğuk bir şekilde konuşmuştu.

Seda'yı ilk kez bu kadar mahcup görüyordum. Abimin söylediklerine itiraz etmezken ben şaşkınlıkla ona baktım. Normalde abim hayatta göndermezdi ama daha önce bana söz vermişti bu konuda. Burnun sürte sürte gidersin demişti o zaman Seda'ya.

"Abi, son ayına girdi, tehlikeli değil mi yolculuk?" Bebek için endişe ediyordum, yoksa Seda umurumda bile değildi.

"Doktor araba yolculuğunda sorun olmayacağını söyledi, hem doğuma daha beş hafta var. Seda'nın fikriydi üstelik." Abim omzunu silkip elindeki bilgisayara geri döndü.

"Evet, burada yeterince sana yük oldum Gamze. En sonki olay için özür dilerim senden. Ben bu kadar kötü bir şey olacağını tahmin edemedim. Hormonlarım ele geçirdi beni, kriz gibi bir şeydi." Yüzüme bakmadan konuşurken parmaklarıyla oynayarak çok üzgün bir tavra büründü.

"Abi birisi Seda'yı klonladı ve karşımda duran kişi klonu değil mi? Ya da Seda'nın kayıp ikiz kardeşini buldunuz. Söyleyin uzaylıları nereye sakladınız?" dedim dehşet içinde etrafa bakarken.

"Gamze, hiç güleceğim yoktu." Abim kahkaha atarken eliyle ağzını kapattı.

Seda'ya baktığımda kollarını göbeğinin üstünde kavuşturmuş, gözünün altından bana bakıyordu. Tabii ki gitmek istemesinin tek nedeni abimi yumuşatmaktı. Böylece olaylar unutulacak ve Seda kendini aklayacaktı. Her zamanki gibi.

"Ben buradayım o zaman?" Abime sorar bir şekilde tek kaşımı kaldırıp baktım.

"Haşim Albay derslere devam etmeni istiyor. Hem zaten ben de tekim, burada abi kardeş beraber vakit geçiririz," dedi abim kalmamı isteyerek.

"Olur abi, kalırım," dedim keyifle. Seda olmadan, üstelik Emre'den uzakta kalmadan burada kalmak mı? Daha ne isteyebilirim ki?

Emre aklıma düştüğünde gözlerim boşluğa daldı. Ne olursa olsun aramız düzelecekti. Buna inanmak bana güç veriyordu. Şu an neredeydi, ne yapıyordu deli gibi merak etsem de o beni arayana kadar ya da benimle konuşmak istediğini belli edene kadar sessiz kalacaktım. Kalbim onun için atıyordu ve Kurt'u deli gibi merak ediyordum.

"Çay demleyim ben." Yerimden kalkarak abime doğru baktım. Biraz da oyalanmak istiyordum kafamı dağıtmak için yoksa bu düşünceler ile Emre'nin kapısına dayanmam an meselesiydi.

"Çok iyi olur." Abim onayladığında çayı ne kadar sevdiğini bildiğim için gülümsedim.

"Gamze, mısır da patlatsana." Seda gözüme bakıp karnını işaret etti.

Normalde zıkkım ye derdim ama dua etsin yeğenime hamileydi. Başımı sallayıp mutfağa geçtim. Çay suyu koyup mısırı patlattım. Çayı demleyince altını kıstım, mısır kâsesini alıp içeri geçtim geri.

"Çay demini almadı daha, alınca getiririm." Mısır kâsesini ortadaki sehpanın üstüne bıraktım. Zil çalınca abime baktım.

"Biri mi gelecekti?"

"Sen dur ben açarım." Abim ayağa kalkarken ben de koltuğa geçip oturdum. Birkaç dakika sonra abimin sesi geldi.

"Emre gelmiş." İçeriye gireceğini belirtmek için bize seslenmişti.

Nefesim kesilirken neden bu saatte geldiğini merak ediyordum. Ayrılalı birkaç saat olmuştu ve iyi ayrıldığımızı da söyleyemezdim. Oturduğum yerde dikleştim salona adım atmasıyla. Gözlerim Em-

re'yi bulduğunda soğuk bakmıyordu artık bana sabahki gibi. Ama aşkla da değildi bakışları, kendini tutuyor gibiydi.

"Hoş geldin Emre." Seda oturduğu yerden selam vermişti kısaca. Ben halen olayı anlamaya çalışıyordum.

"Hoş buldum yenge." Emre başını sallayıp bana doğru ilerlemeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" dedim sessiz bir şekilde. Yan tarafımdaki boş yere oturdu ve benden yana bakmadı bile.

"Gamze, öğrencin gelmiş, bir hoş geldin bile demedin." Seda bana sırıtarak imayla Emre'yi işaret etti.

"Hoş geldin Emre." Zoraki bir şekilde dikkat çekmemek için sesimi normal tutmaya çalıştım. Sadece başını salladı, cevap bile vermedi.

"Hayırdır Emre, bir şey mi oldu? Sen habersiz gelmezdin." Abim Seda'nın yanına, karşımıza oturunca bakışları yanımdaki adama çevrildi. O kadar oturacak yer varken gelmiş yanıma oturmuştu.

"Abi seninle konuşmam gereken, daha doğrusu konuşmamız gereken bir konu var," dedi ilk defa benden yana bakarak.

Şu an ağzım açık Emre'ye bakıyordum resmen. Bu adam ne yapıyordu?

"Tabii, söyleyin. Bir şey mi oldu?" Abim ciddi bir şekilde konuşurken kaşlarını çatmıştı.

"Ben Gamze'yi seviyorum abi," dediğinde Emre, bir an kalbim durdu.

Seda bile ağzına götürdüğü mısırı düşürmüştü. Abim ise bir an dondu kaldı. Yavaşça Emre'ye döndüğümde ellerini birleştirmiş, öne doğru eğilip dizlerine koymuştu. Oldukça ciddi duruyordu. Hâlâ ağzım açık duruyordum ve zorlukla yutkundum.

Ben yanlış duymadım değil mi? Az önce Kurt, abime beni sevdiğini söyledi?

"Ne diyorsun Emre sen?" Abim, doğru duyduğundan emin olmak ister gibi tekrar sordu. Ben bile inanamıyordum zaten.

"Abi ben Gamze'yi seviyorum. Âşık oldum kardeşine. Senden gizlemek, saklamak bana yakışmazdı. Geldim kapına söylüyorum." Emre kendinden emin bir şekilde dik durarak abime açıkça beni sevdiğini söylüyordu.

"Peki sen Gamze?" dedi abim, bakışlar bana döndü.

"Seviyorum abi ben de." Artık Allah ne verdiyse onu yaşayacaktık. Bundan sonra tufan kopsa bende yaprak kımıldamazdı.

"Ne zamandır sürüyor bu aranızdaki?" Abim sorguya başlayarak bir bana bir Emre'ye baktı.

"Gamze Ankara'ya gitmeden bir gün önce hislerimi açtım ona. Siz gidince konuşamadık, ben Ankara'ya gelince de Gamze ile oturup konuştuk. Duygularımızın karşılıklı olduğunu anladım. Seninle konuşmak istiyorduk ama bir yandan da Seda yengenin ve bebeğin durumundan dolayı beklemeye karar verdik. Şimdi de buradayım abi," dedi Emre tane tane her şeyi anlatarak.

Onun bu kararlı hâlini biliyordum ama abim karşısında bile bu kadar aşkını kabul etmesi farklıydı. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu ama bu başkaydı, bu sefer kabullenişi sadece bana karşı değil herkese karşıydı. Emre yanımda olduğunu, onu sevdiğimi ve beni sevdiğini herkese duyuruyordu.

"Seni severim Emre, bilirsin ama son yaptıkların ve karıştığın kavgaları onaylamıyorum." Abim Emre'ye bakarak konuştuğunda o kavgaların sebebini bilse Emre'den önce yakardı Gediz'i.

"Bunu sana Gamze anlatacak abi. Şimdi her şeyi sana açıklayacak burada." Bana döndü, sonra da sessiz bir şekilde ekledi. "Bu da senin cezan. En başından bana değilse bile abine anlatmalıydın. Sana kimsenin dokunmasını yanına kâr bırakmamalıydın."

Abimin bakışları tekrar beni bulurken yutkundum. Yapma bunu bana Kurt! Abim öğrenirse bunu, kimse onu tutamazdı. Derin bir nefes verip bakışlarımı öne eğdim. Artık her şeyi ortaya dökmenin zamanı gelmişti demek. Öyle olsun, günah benden gitti. Emre'ye baktığımda başıyla beni onayladı. Anlat ve kurtul der gibi bakıyordu.

"Abi Seda'yı içeri gönderir misin? Onun yanında anlatmak istemiyorum."

Filmin en heyecanlı yeri gelmiş gibi can kulağıyla bizi dinleyen Seda'ya baktım. Oldukça bozulmuştu ama bunu anlatmak istesem bile bu kızın yanında imkânsızdı. Yarın ana haber bültenleri beni konuşurdu.

"Seda, içeri git." Abimin kesin ses tonuyla dediğimi yapacağına emindim.

"Ama Cahit ben de aileden değil miyim?" dedi Seda inat ederek.

"Seda sana içeri git dedim!" Abimin sert ses tonuyla Seda bana öfkeyle bakıp yatak odasına ilerledi. Kapıyı kapatınca abime döndüm.

"Abi yemin et bana, bu konuyu bir defa burada anlatacağım ve sen bir şey yapmayacaksın. Önce doğacak çocuğunu düşüneceksin. Kimse bilmeyecek abi, yemin et." Gözlerine bakarak konuştuğumda içim ürperdi. Bunu bir gün abime anlatacağımı hiç düşünmemiştim ama zorundaydım.

"Gamze, ne oluyor burada? Ne demek bu?" İlk defa sesi titreyerek cevap verdi bana, olayın büyüklüğü onu da korkutuyordu.

"Abi yemin et yoksa beni kesseler tek kelime etmem." İnadımın ne kadar büyük olduğunu biliyordu abim ve o hep verdiği yeminleri tutardı.

"Peki, sen söyle diyene kadar kimseye demeyeceğime, bir şey yapmayacağıma yemin ederim." Abimin sabırsız ses tonuyla aldığım yeminle içim ufacık da olsun rahatladı sonunda.

"Ceyda sana dün Gediz ile daha önceden tanıştığımızı söylemişti. Doğru olan kısım Ceyda ile üniversitede okurken tanıştım Gediz'le. Devamı ise yalandı abi, Gediz bana saplantılı bir şekilde takıntılıydı. Seviyorum diyordu ama hastalıklı bir şeydi onunki. Başta fark etmedim bu kadar kötü olduğunu, sadece konuşmaya çalışıyordu. Ben onu reddedince..." Daha fazla dayanamayıp sustum.

"Ne yaptı?" diye bağırdı. Abimin yumruğunu orta sehpaya geçirmesiyle mısır kâsesi düşüp paramparça oldu.

"Gamze'nin izni olmadan ona dokunmaya çalışmış." Emre burnundan soluyarak öfkeyle konuştu benim cevap vermeyeceğimi bilerek. Sesi o kadar sertti ki kurşun gibiydi, öldürürdü.

"Ben şimdi o Gediz'in gelmişini geçmişini sikmez miyim? Öldü artık o öldü!" Ayağa kalkıp kapıya doğru hışımla gitmesiyle peşinden abime doğru koştum.

"Abi yemin ettin, yapma! Senin çocuğun olacak, onu düşün." Kolundan tutarak yalvardım gitmemesi için.

"Nasıl saklarsın bunu?" dedi abim öfkeyle.

"Korktum abi, bir şey yaparsın diye korktum. Bana dokunamadı, yemin ederim kendimi korudum. Dört yıl geçti üstünden, bırakmıştı peşimi." Sesim titrerken elim ayağım buz gibiydi, abimin koluna yapışmıştım.

"Gamze, yukarı odana git, benim Cahit abiyle konuşacaklarım var." Emre yanımıza gelerek elimi abimin kolundan çekti. Bakışlarım Emre'yi bulurken anlamasını istedim.

"Olmaz, abim gidecek, bırakmam onu." Başımı iki yana sallayarak bir adım atıp önlerine geçtim.

"Bana güven." Ona güvenmek istedim ama iki adamın düşüncesi de belliydi.

"Daha ne var konuşulacak?" Abim dişlerinin arasından tıslarken, Emre'nin anlatacaklarından korktum.

"Hadi gel abi." Emre daha sakin bir ses tonuyla konuşurken, abimi tutup kapıya ilerledi.

"Söz verdiniz bana, yemin ettiniz!" Arkalarından bağırırken canım olan iki adamdan bir cevap alamadım.

Emre bana son kez baktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Olduğum yerde öylece kaldım. Abim ve Emre gitmişti. Artık her şey ortadaydı. Başıma ağrılar girerken, masanın üstünde duran telefonu elime aldım. Hızla Semih'i aradım ve açmasını bekledim. Telefon uzun çalışın ardından kapanacakken açıldı.

"Semih, Emre ve abim gittiler, kötü bir şey olacak. Neredeler biliyor musun?" diye sordum aceleyle.

"Telefonu kapat ve kimseyi arama." Emre'nin sesiyle kalbim sıkıştı. En azından Semih'in yanındaydı, bunu biliyordum.

"Emre lütfen," dediğim anda telefon yüzüme kapandı.

Kapı çalınca hızla kapıya doğru koştum, bekletmeden açtım. Karşımda Cemre'yi görünce şaşırdım. Cemre, abimin komutasındaki çavuş olan Cem'in eşiydi. Yılbaşı organizasyonundan sonra bir daha konuşamamıştık.

"İyi akşamlar Gamze, nasılsın?" Tebessüm ederek bana baktığında enkaz hâldeydim.

"İyiyim Cemre, sen nasılsın?" dedim kapıyı açıp geçmesi için. İçeri girdikten sonra kapıyı kapattım, birlikte salona geçtik. Elindeki tabağı sehpanın üstüne bıraktı.

"Ben de iyiyim. Size pasta getirdim, hamileyim de Cem kutlamak için pasta almış ama iki kişi olduğumuzu unutmuş. Seda yok mu?" Cemre gülümseyerek etrafa baktıktan sonra koltuklardan birine oturdu.

"Tebrik ederim. Burada, uzanıyordu, bekle sesleniyorum." Aklım başka yerde olduğu içim tam anlamıyla sevinemedim bile bu habere. Yatak odasına doğru ilerledim.

"Yenge, Cemre geldi." Kapının dışından seslenmiştim sadece.

"Geliyorum," dedi Seda içeriden.

"Gamze, telefonun çalıyor." Salondan seslenen Cemre ile hızla telefonumu alıp açtım.

"Alo?" Kim olduğuna bile bakmamıştım.

"Abinle konuştu demek Emre." Gediz'in sesiyle duraksadım.

"Bu seni ilgilendirmez, kapatıyorum, bir daha arama beni," dedim sinirle. Gediz beni aradığına göre onun yanına gitmemişlerdi.

"Evinizin önündeyim," demesiyle olduğum yerde kaldım.

"Abim burada, Emre ile seni öldürürler." Bir yandan sessiz konuşup, bir yandan da mutfağa ilerledim. Işık kapalı olduğu için perdeyi aralayıp pencereden baktım.

Kahretsin, kapının önündeydi.

"Evde olmadıklarını biliyorum Gamze. Şimdi ben mi geleyim içeriye hamile yengene ve arkadaşına durumu anlatırsın, yoksa sen mi gelirsin benim yanıma? Bu arada silahım olduğunu söylememe gerek var mı?" Sözleriyle gözlerimi kapattım.

Bu bir tuzaktı! Eğer dışarı çıkarsam, Gediz silah zoruyla beni götürecekti. Eğer çıkmazsam Seda ve Cemre hamileydi, korkunca bebeğe bir şey olabilirdi. Gözlerimi açıp perdeyi sıkıca geri kapattım.

"Tamam, geliyorum ama beş dakika ver bana, şüphelenmemeleri için onları ikna etmem gerek." Nefesimi sakince verirken titreyen ellerim bana hiç yardımcı olmuyordu.

"Akıllı kız seni. Sakın bir hata yapma, abinler şu anda sana yetişemez ve en ufak hatanda eve girerim." Sesinden açıkça eğlendiği belli oluyordu.

"Tamam." Tuttuğum nefesimi vererek gözlerimi kapatıp açtım.

Telefon yüzüme kapanır kapanmaz hızla mutfaktan çıkıp abimgilin odasına girdim. Üstte bulunan rafı yerinden çıkarttım ve arkaya saklanmış silahı aldım elime. Hızla şarjörünü kontrol edip belime taktım ve kazağımı üstüne indirdim.

Gediz silah kullandığımı bilmiyordu.

"Gamze, ne yapıyorsun burada?" Seda bana bakarak ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu. Hızla ona doğru dönüp yanına ilerledim.

"Abimi arıyorsun, ona ulaşana kadar abimi arıyorsun, duydun mu beni? Ona benim Gediz ile birlikte gittiğimi söyle." Seda'ya anlaması için ısrarla tekrarladım.

"Bir şey mi oldu birine?" dedi o da korkarken.

"Eğer sen abimi aramazsan olacak. Bu çok önemli Seda. Tamam mı?" Kolundan tutup salona götürürken anlaması için ses tonumu yüksek tuttum.

"Tamam, dediğini yapacağım." Ciddi bir şekilde konuştuğunda derin bir nefes aldım.

"Cemre, telefonunu ver bana." Cemre bana telefonunu uzatınca kendiminkini de cebime koydum.

"Ben çıkınca önce nizamiyeyi arayıp buraya güvenlik isteyeceksiniz. Tam ben çıktıktan beş dakika sonra. Duydunuz mu beni?" diye bağırdım en sonunda yüzleri bembeyaz olan ikiliye. Ben çıkar çıkmaz isterlerse, Gediz ile yolda askerlerle karşılaşma ihtimalimiz vardi. Silahı olduğu ve ne kadar delirdiğini bilmiyordum. Birine ateş edebilirdi.

"Tamam." Cemre başını sallayarak onayladı beni.

Kapıdan çıkmadan önce ikisine tekrar baktım, montumu ve ayakkabılarımı giyip kapıdan çıktım. Evden uzaklaşıp Gediz'in ağacın altında beni beklediği yere doğru ilerledim. İçimde öyle bir his vardı ki, o an anladım.

Bu gece kan dökülmeden gün ağarmayacaktı.

"Telefonunu ver," dedi yanına gittiğimde elini uzatarak. Cebimden çıkartıp telefonumu ona uzattım.

Telefonu aldıktan sonra yere attı ve botuyla üstüne basıp kırdı. Bataryayı çıkartıp atmasını bekliyordum, kırılan telefonuma acıyla baktım. Emre ile olan fotoğrafımız vardı o telefonda. Bakışlarım kararırken Gediz'e sinirle baktım.

"Gidiyoruz." Kolumdan tutup ilerlemem için çekiştirdi.

"Nereye?" Beni peşinden sürüklüyordu.

"Gidince görürsün. Bu arada yardım istemek gibi bir hata yaparsan, gözümü kırpmadan ateş ederim. Yanlış anlama sakın, sana değil konuştuğun kişiye. Bunun yükünü taşımak istersen, senin seçimin." Kararlı duran Gediz'le anladım ki bu yolun dönüşü yoktu artık.

Evin arka tarafında kalan ormanlık alana baktım. Lojmanın çıkış kapısı yerine ters yöne ilerliyorduk. Tutuşu kolumu acıtmasa da sıkıydı.

"Öleceksin, biliyorsun değil mi? Bizi bulduklarında Emre ya da abim fark etmez, yaşatmayacaklar seni." Sakin bir şekilde konuşu-

yordum. Panik yaparsam kaybederdim ve benim kaybetmemem gerekiyordu.

"Tabii bizi bulurlarsa." Sesinden anladığım kadarıyla bu sözler onu güldürmüştü, kendinden emindi.

"Her şeyi anlattım onlara. Seni arıyorlardır şimdi." Hırsla koluma asıldı sözlerimi duyunca.

Ayağımın taşa takılmasıyla sendeledim, Gediz ben düşmeden kolumu daha sıkı çekiştirdi. Yüzünü bana döndüğünde gözlerindeki karanlık ürkütücüydü ama dik durmaya devam ettim.

"Şimdi üstümdeki alıcıyı verdiğim kişiyi takip ediyorlar. Biliyor musun, bu kadar aptal olduklarını ben bile tahmin etmemiştim. Üstüme izleme cihazı takmışlar beni suçüstü yakalamak için. İçerideki haini ben sanıyorlar." Gediz alayla gülümseyerek anlattığında kalp atışlarım endişeyle hızlandı.

"Senin olmadığını biliyorum." Gülümsemesi midemi bulandırıyordu.

Lojmanla ormanı ayıran duvarın önüne geldiğimizde Gediz hiç beklemeden tuttuğu kolumu çekiştirip ilerlemeye devam etti. Biraz ilerledikten sonra küçük bir kapı gördüm. Nöbetçiler için ormanlık alana geçiş sağlayan bir kapıydı büyük ihtimalle. Gediz cebinden çıkarttığı anahtarla kapıyı açtı ve kolumu bırakmadığı için birlikte çıktık.

"Nasıl anladın?" dedi Gediz bana dönerek.

"Uzun süredir aklıma takılan bir soru vardı. Köstebek her şeyi biliyordu ama Emre bana onun daha kıdemli olduğunu söylemişti ekiptekilerden. Sızdırılan bilgiler çok üst düzeydeydi. Denemek için Haşim Albay ile bir plan yaptık. Tabii sen dahil kimsenin haberi yoktu bu durumdan. Bilgiler üst düzeyde ise bu bilgiye ulaşan kişinin de rütbesi üst düzey olmalıydı." Haşim Albay'ın hastanede beni ziyarete geldiği zamana geri dönmüştüm.

"Gamze, ne kadar arasak da bulamıyoruz onu," demişti Haşim Albay ellerini önünde birleştirerek, vurulduğum gün hastane odasında.

"Ben de yardımcı olamayacağım bu hâlde." Sıkıntıyla derin bir nefes verdim. Dersler bir süre daha aksayacaktı.

"Aslında bir planım daha var ama yardımın gerekiyor," dediğinde Haşim Albay, hiç tereddüt etmeden kabul ettim.

"Elimden ne geliyorsa." Oturduğum yerden doğrularak can kulağıyla dinledim.

"Sahte bir bilgi yayıp yem atacağız. Hepsine ayrı ayrı lokasyon verip baskın olacak diyeceğiz ama baskına gitmek yerine sadece o yeri termal kamera ile gözlemleyeceğiz. Abin ile uzun süre düşündükten sonra böyle bir plan yapmıştık. Sen dahil olunca bir süre beklemeye karar verdik. Şimdi ise elimizde başka çare kalmadı." Abim ve Haşim Albay'ın planı işe yarayacak bir plandı, tabii tuzak olduğu anlaşılmazsa.

"Baskın yerine gidip tedbir alan olursa da kimin haber verdiğini bilmiş olacaksınız, böylelikle hain kendini ele vermiş olacak," dedim planın amacını ortaya koyarak.

"Evet. Senden istediğim yardım, o gün onlarla vakit geçirmen. Hepsiyle bir yerde otur ya da davet et. İçlerinden birisi kendini ele verecek." Haşim Bey dikkatle bana bakarken, bu plana inanıyor gibiydi.

O günden sonrasında Haşim Albay, abim ve ben arasında bir daha bu konu geçmemişti. Her şeyi ayarladıktan sonra bana haber vereceklerdi. Hepsiyle yeni tanıştığım zamanlardı üstelik ve ben o gün içlerinden birinin hain olduğundan şüphe ediyordum.

"Bunu sana anlatacak değilim." Ona hiçbir şey anlatmayacaktım, kaldı ki bunlar askeriyenin içinde kalacak sırlardı. Benim bile dahil olmamam gerekiyordu.

"Sen vurulduktan sonra seni ziyarete gelmiştik. Hatırlıyorsun değil mi? O gün abin, senin çok sıkıldığını ve bunaldığını söylemiş çocuklara. Hatta yemeğe birlikte çıkmamızı istemiş ama kendisinin değil de bizimkilerinin çıkarmasını istemiş. O gün bir şey oldu değil mi? Sonradan Uğur söyledi bana, o yüzden yemeğe gideceğimizden haberim yoktu benim. Biz seninle yukarıdaydık."

Aslında bunu hatırlamasına oldukça şaşırmıştım. Gediz ne kadar inkâr etmek istesem de zeki biriydi. Kendini tehlikeye asla atmazdı, konu ben olmadığım sürece. Hainin onun olmayacağını tahmin ediyordum ve kısa süre içinde kanıtlamıştı bu tahminim doğru olduğunu. O gün yemekten döndükten sonra abimle olan konuşmamız sonucunda silmiştim onun ismini listeden. Keşke diyorum, keşke Gediz olsaydı. Yemekten sonra konuşmasak bile sabah konuşmuştuk abimle bu konuyu.

"Yemek nasıl geçti?" Abim sabah işe gitmeden yanıma uğramıştı.

"İyiydi, sonradan anladım Haşim Albay'ın planı devreye soktuğunu. Gelişme var mı?" Bir gece önce bütün ekiple yemeğe çıkmıştık ve ben Emre'ye geçmişte Gediz ile olan bağlantımı anlatmıştım.

"Gediz, Dursun ve Emre değil. Onların lokasyonları boşa çıktı. Uğur, Ercan, Sercan ve Semih kaldı geriye. Alan daraldıkça sinirlerimiz geriliyor," dedi abim yanıma gelip sandalyeye oturarak.

"Peki hepsi birlikte olamazlar mı? Yani sadece birisinin önlem almasını bekliyordunuz ama dört ayrı yerde önlem alınmıştı." Kafam karışmıştı, bu işin sonunu merak ediyordum.

"Tek bir yere baskın olacak dedik. Eğer beraber olsalardı bunun bir tuzak olduğunu anlayıp hiç kimseye haber vermezlerdi. Birisi bizimle fena hâlde oynuyor." Abim sıkıntılı bir şekilde nefesini verirken ensesini kaşıdı. Onun ne kadar yıprandığını daha iyi görüyordum şimdi. Bu olayın bir an önce çözülmesi gerekiyordu.

"Öyle olsun Gamze." Gediz bir yandan kolumdan tutup ilerlemeye devam ederken, geçmişten koptum tekrar.

Orman sınırını geçmiştik ve artık zar zor görüyordum. Gediz telefonunu çıkartıp flaşını açtı. Toprak zemin çamurlaşmıştı, ayağımın kaymaması için dikkatli adımlar atmaya çalışıyordum. Düşmemem ve Gediz'in bana dokunmaması gerekiyordu. Belimde duran silahın soğukluğunu hissettim. Şu an silahı çıkartıp ona doğru namlusunu yöneltebilirdim.

"Tuzak mı kurdun?" dedim parçaları daha yeni oturtmuştum.

"Hain değilim ama onu tanıyorum. Ben seni aldım, o da bana yardım etti bunun karşılığında. Kısaca boşunu birileri gelecek diye bekleme." Tek başıma olduğumu beynimin algılaması ile dondum kaldım.

Emre, abim ve ekibin üyelerini tuzağa göndermişlerdi. Gediz için gittikleri yer aslında bir pusuydu ve orada başlarına bir şey gelme ihtimali bile aklımı başımdan alıyordu. Gediz beni peşinden sürüklerken bir anda olduğum yerde durmaya devam ettim. Gediz bana döndü ve suratımın ifadesinden büyük ihtimalle anladı düşüncelerimi.

"Korkma, abin için anlaşma yaptım, ona dokunmayacaklar ama diğerleri için söz veremem," dediğinde kolumu tuttuğu elinden kurtardım.

"Eğer seninle gelirsem, her dediğini kabul edersem bırakır mısın onları?"

Bu raddeye gelmemek için çok uğraşmıştım, çok direnmiştim ve yine de pes etmeyecektim. Sözler ağzımdan çıkarken tek amacım Gediz'in bana güvenmesiydi. Eğer güvenirse boşluk bırakırdı, açık verirdi ve bana zaman kazandırırdı. Çaresiz olduğumu düşünmeliydi.

"Tabii ki güzelim, eğer her dediğimi kabul edersen söz veriyorum, hiçbirine dokunmam." Gözlerindeki parıltıyı yakalamıştım, bunu dememi bekliyordu.

Silahımı çıkartıp başına dayasam dahi şu an vazgeçmezdi. Sonuçta ucunda Emre'nin ölümü vardı ve Gediz sırf biz mutlu olmayalım diye bana bir şey demezdi. Huyuna gidersem ancak onu bir şeylere ikna edebilirdim.

"Tamam, ara şimdi ve planın iptal olduğunu söyle." Uysal bir şekilde ona boyun eğdiğimi düşünüyordu.

"O kadar da değil Gamze. Gittiğimiz yere vardığımız zaman arayacağım onları." Bu sefer elime uzanıp tuttuğunda, ses çıkartmadım.

Ormanın içindeki patikada telefonun ışığıyla ilerlerken ikimiz de sessizdik. Derin bir nefes aldım ve iyi olmaları için dua ettim. Eğer birine bile bir şey olursa bununla yaşayamazdım.

"Hain kim? Artık seninle olduğuma göre söyleyebilirsin," dedim çok normal bir şeyden bahsediyormuş gibi.

"Nasıl olsa onu göreceksin. Son bir işimiz var onunla." Yüzüne bakınca tükürme isteğimi bastırdım.

Sakin olmalısın Gamze ve diğerlerini düşünmelisin.

Ormanlık alandan çıkıp açıklığa kavuştuğumuzda bizi bekleyen bir araba olduğunu gördüm. Siyah cip tipi araba tamamen siyah camlıydı ve içerisi görünmüyordu. Etrafa göz attığımda uzaktan beliren ışıklar dikkat çekiyordu.

Karşı taraf Ermenistan'dı.

"Evet, yeni bir hayat bizi bekliyor," diyerek gülen Gediz'e baktım.

Beni resmen Türkiye'den kaçırıyordu. Ağzımı açıp tek kelime etmedim. Sınırı geçmemiz gerekiyordu ve bu çok zordu. Arabaya geldiğimizde Gediz beklemeden arka kapıyı açınca binmek zorunda kaldım. Önde iki tane sivil giyimli adam vardı ama hiç tekin tipler değillerdi. Gediz de yanıma oturunca kapanan kapıyla araç hareket etti.

"Başkan sizi bekliyor." Şoförün yanında oturan adam bozuk bir Türkçe ile konuştuğunda bu Başkan dediklerinin hain olduğunu düşünüyordum.

"Tamam," dedi Gediz sadece. Elimi bıraktığı için rahatlamıştım en azından.

Yol boyu geçtiğimiz yerlere dikkatlice baktığımda hiçbir tabela yoktu. Boş tarlaların arasındaki gizli bir yoldu sanki, kimse yoktu. Işıklar vardı ara sıra, uzaktan zor seçiyordum. Buradan kurtulmam ve diğerlerine de haber vermem gerekiyordu ama elim kolum bağlıydı şu anda.

Yarım saat süren yolculuğun ardından durdu araba. Gediz kapıyı açıp inince ben de peşinden hareket ettim. Çıktığımda ise bir çiftlik eviyle karşı karşıya geldim ama tek farkla, etrafı silahlı adamlarla çevriliydi. Herkesin elinde uzun namlulu keleşlerden vardı. Adamlar hiç bizden yana bakmıyordu. Tek tek saydığımda yaklaşık yirmi kişi vardı ve sadece ön taraf bu kadardı.

"Gamze, gel." Gediz elimden tekrar tutup hızlanmam için beni çekiştirdi.

Dış kapı açılınca adamların peşinden içeri girdik. Bahçe yolundan ilerlediğimizde yan tarafta büyük olan evi es geçip ambara benzeyen yere doğru ilerledik. Daha yakından bakınca buranın bir hangar olduğunu anlamam uzun sürmedi. İçeri girdiğimizde ise şaşkınlıkla elleri, ağzı bağlı, sandalyede yüzü kan içinde kalmış Kerem'e baktım.

Askerliğinin son ayıydı ve bu hâlde olması beni çileden çıkartmıştı. Gediz'in elini bırakıp Kerem'e doğru koştum. Tam ağzını açacağım zaman odanın içinde sert ve tok bir erkek sesi duyuldu.

"Misafirler haddini bilip, ev sahibinin işine karışmamalı. Değil mi Gamze Hanım?" diyen adama doğru döndüm. Kerem'i görmemle ona koştuğum için arka tarafımda kalan adamları fark etmemiştim.

"Kerem gidecek." Kararlılıkla konuşan adam yerine Gediz'e baktım.

"Maalesef güzelim, kendi kaşındı. Her şeye burnunu sokup konuşmalarımı dinlemeyecekti. Kerem kalıyor!" Gediz kararlı bir şekilde gözlerime bakarak bunun olmayacağını söylüyordu.

"Ben buradayım işte, o gitsin," dedim sesimin yalvaran tonunu yok sayarak.

"Haini bilen herkes ölecek, ikimiz dışında!" Gediz kesin bir şekilde reddetti yine beni.

"Vicdan muhasebeniz bittiyse konuya gelelim," diyen adamla dikkatimi ona verdim.

Çok tanıdık bir siması vardı. Sanki bir yerden hatırlıyor gibiydim ama görmediğime de emindim, yüz yüze gelmemiştik. Daha önce görsem bu adamı asla unutmazdım. Bakışlarındaki donukluk bile 'ben katilim' diye bağırıyordu. Ellili yaşlarında, esmer, kır saçlı, kahverengi gözleri olan adama bakışlarımı diktim.

"Abimi ve diğerlerini bırakacaksınız, Gediz bana söz verdi." Sesimin net çıkması için kendimi sıkıyordum.

Adamın kahkahası içeride yankılanırken, şu an bu adamın yüzüne yumruğumu geçirmek istedim. Eğer bunu yaparsam kimse sağ çıkamazdı, biliyordum.

"Neden sana âşık olduğu belli oldu. Hem cesur hem güzel," dedi adam beni baştan aşağı süzerken.

"Onun aşkı beni ilgilendirmiyor, sevdiklerim için buradayım." Bakışlarım elleri cebinde rahat bir şekilde bana bakan Gediz'e kayarken yüzümü buluşturdum.

"Gediz'den bahsettiğimi nereden çıkarttın? Emre'yi kastetmiştim aslında." Adam sinsi bir gülümsemeyle beni incelerken zorlukla yutkundum.

"Emre mi?" Nefesim kesilmişti ismini duymamla. Bu adam Emre'nin bana âşık olduğunu nereden biliyordu? Belki Gediz anlatmıştı ama daha fazlası olduğunu hissediyordum.

"Evet, neden Gediz'e yardım ediyorum sanıyorsun? Ondan tamamen uzaklaşıp gitmen gerekiyor, hatta yok olman gerekiyor." Şimdiyse beni öldürecek gibi bakıyordu.

Belki de öldürürdü.

"Efendim, beklediğiniz misafir geldi." Sürgülü kapıyı açan adam, bakışlarını karşısındaki Başkan'a yöneltip konuşmuştu.

"Tam zamanında, alın içeriye." Adam iki elini birbirine vurup güldü zevkle.

Gediz ilerleyerek tam yanımda durdu. Bakışlarım bir an Kerem'e kaysa da şu an onun için yapacağım bir şey yoktu. Kapı tekrar açıldığında hain ile karşı karşıyaydım. Gözlerim büyürken, şaşkınlıkla bir adım geri attım. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Özge?"

"Gamze, hoş geldin," dedi Özge sanki evine gelmişim gibi.

İlerleyerek biraz önce konuşan adamın yanında durdu. Yüzünde alaycı bir gülüş vardı. İkisine daha dikkatli baktığımda bu adamı nereden tanıdığımı o an anladım. Özge ile benzerlikleri kaçınılmazdı.

"Kızım, sen zaten tanıyorsun misafirlerimizi." Adamın sözlerinden sonraysa emin oldum aralarında akrabalık bağı olduğuna.

"Nasıl yaparsın sen bunu? Haşim Albay seni kızı gibi seviyordu!" Yılbaşı gecesi Özge'nin üstüne titreyen adam gelince aklıma, Özge'den bir kez daha nefret ettim.

"Sevgili amcamdan mı bahsediyorsun? Hani bana babamın öldüğünü söyleyip hiç bahsetmeyen o adamdan? Ben ne annemi tanıdım ne de babamı iki sene önceye kadar. Babam beni gelip bulana kadar! Babamın öldüğünü söylerken sahte gözyaşı döken yalancı biri için şimdi sen kalkmış nasıl yaparsın diyorsun!" dedi Özge öfkeyle.

Her duyduğum sözle kulaklarım uğulduyordu. İçerideki hain Özge'ydi, bunu örgüt lideri olan 'Başkan' dedikleri babası için yapmıştı. Üstelik bu adam öldü olarak biliniyordu ve Haşim Albay'ın kardeşiydi.

Koca bir siktir!

"Operasyonu iptal etsinler." Gediz karşısında duran adama bakarak araya girdi.

"Artık çok geç, hedefe vardılar, son beş dakikaları kaldı. Cahit ve Emre dışında kalanlar ayak altından çekilecek." Alayla konuşan adamla dişlerimi sıktım.

"Emre'yi hâlâ neden istediğini anlamıyorum." Gediz'in ses tonundaki sertlik gün gibi ortadaydı. Ölmesini istediğini açıkça belli ediyordu.

"Emre lazım bana. Haşim artık Özge'den şüphelenmeye başladı. Emre ile aralarında bir şey olursa hem haber alma alanı genişler hem de şüpheler dağılır üstünden." Artık adam bile diyemeyeceğim haysiyetsize baktım.

"Sercan'dan gerçekten sıkıldım ve yakında onunla da işim bitecek. Tek başıma her şeyi bilemezdim değil mi? Mesela senin evde olduğunu, Emre'nin her şeyi abine anlattığını ve planlarını." Özge'nin nefesimi kesen sözleriyle bakışlarım Gediz'e çevrildi.

"Doğru mu söylüyor?" Sesim titriyordu, ellerim gibi.

"Sercan âşıktı Özge'ye. Bizim Özge ile bir ilişkimiz olduğu konuşulunca hesap sordu benden. Onu da yanımıza çektik," dedi omuzlarını silkerek.

"Merak etme, şu anda çoktan ölmüştür. Onu askeriyede bıraktılar ve buraya gelmek için yola çıktığında infaz emrini verdim bile. Bu tehlikeyi göze alamazdık sonuçta, âşık olsa bile." Basit bir şeyden bahsedermiş gibi anlatan Özge'yle daha fazla susamadım.

"Kendi kızını kullanman yetmiyor bir de onu peşkeş mi çekiyorsun birilerini ayartsın diye! Sercan'a nasıl kıydın peki sen?"

İçeride yankılanan sözlerimle ortamda bir sessizlik oluştu. Özge'nin bana doğru ilerlediğini gördüğümde üstüme atlamasını bir yandan istiyor bir yandan da istemiyordum. Bir arbede olursa belimde duran silah ortaya çıkardı. Buna gerek kalmadan Gediz bir adım önüme geçip Özge ile aramda durdu.

"Aklından bile geçirme." Tehditkâr bir tonda Özge'nin karşısında dikiliyordu.

"O kızın sesini kesmezsen ben seve seve keserim." Başını çevirip bana baktı gözleri ile beni öldürmeye çalışırken.

"Özge, buraya gel," diyen babasıyla Özge itaat eden bir köpek gibi patilerini çekip sahibine ilerledi.

"Tuvalete gitmem lazım." Önümde duran Gediz'e doğru fısıldadım.

"Tamam."

Kolumdan tutup beni arka tarafta bulunan bir kapının önüne getirdi. Benimle birlikte içeriye girdiğinde kaşlarım çatıldı.

"Bakma öyle, bekliyorum," dedi Gediz tuvaletin kapısında durarak.

Onu geri gönderemeyeceğimi bildiğim için kapıyı açıp küçük tuvalete girdim, arkadan kilitledim. Hızla hareket edip montumun iç cebinde kalan telefonu çıkarttım. Cemre'nin telefonunda şifre olmadığı için rahattım en azından. Aşağı eğilip çeşmeyi açtım. Mesaj yerine girdiğimde Gediz kapıya vurdu.

"Çıkıyorum!"

Olduğum yeri bile bilmiyordum, ne yazacaktım ki? Emre'nin numarasını kime bölümüne hızlıca yazdım.

'Ben Gamze, tuzağa gidiyorsunuz' mesaj bölümüne yazıp gönderdim. Elimdeki telefon sessizde olduğu için Emre'nin aramasını açtım, hızlıca telefonu cebime koyup suyu kapattım.

"Çıktım Gediz!" Yüksek sesle bağırdım.

Umarım duyuyorsundur Emre beni. Ellerimi yıkarken Gediz başımda bekliyordu. Aynaya baktığımda solgun yüzümü görmemle bakışlarımı çektim aynadan. Güçlü durmam gerekiyordu.

"Hainin Özge olduğunu ne zaman öğrendin?" Gediz'e dönerek normal bir konudan sohbet ediyormuşuz gibi sordum.

"Haşim Albay'ın odasına evrak bırakmak için girdiğimde gizli dosyaları karıştırırken buldum onu. Sonra bana bir anlaşma önerdi, kabul ettim. Bu işin sonunda ben seni alacaktım, o da Emre'yi." Dökül sen böyle, Kurt seni geldiğinde öyle bir dökecek ki nefes dahi alamayacaksın.

"Özge'nin babası örgütün başındaki adamdı yani, Haşim Albay'ın kardeşi. Ben doğru anladım değil mi?" Sesimi biraz daha yükselterek, elimi belime dayadım.

"Evet, ben de yeni öğrendim," dedi Gediz onaylayarak.

"Peki biz nereye gideceğiz? Özge ile birbirimize bayılmıyoruz fark ettiysen." Onu konuşturmaya devam ettirerek her şeyi teker teker anlattırıyordum.

"Pasaportlarımız hazırlanıyor, bir saat içinde Ermenistan'a geçeriz. Ondan sonra sen nereyi istersen oraya gideriz güzelim." Onunla bir gelecek hayali yalnızca bende kusma isteği uyandırıyordu.

"Kerem'i bıraksınlar Gediz, lütfen, onun bir suçu yok." Sesimin olabildiğince yumuşak çıkması için çaba harcıyordum. Emre ellerinde Kerem'in olduğunu bilmeliydi.

"Kerem artık ölü Gamze, onun için yapabileceğim tek şey biz gidene kadar yaşaması," diyen Gediz kapıdan çıktı.

Aklım 'biz gidene kadar' sözünde takılı kalırken, peşinden ilerledim. Emre her şeyi duymuş ol ve lütfen bir an önce gel.

Tekrar içeri geçtiğimizde hangar bıraktığımız gibiydi. Tek fark Kerem'in bağlı olduğu ahşap sandalyelerin bir benzerinde Özge ve babası oturuyordu. Kerem'in biraz uzağında bulunan iki boş sandalye ise bizim için konulmuş gibiydi.

"Oturun, birazdan gelecek sizi karşıya geçirecek adamlar," diyen pisliğe döndüm.

"Abisi asker, kardeşi terörist, söylesenize neden?" Onları biraz daha oyalamak için konu açmaya çalışıyordum, dikkatlerinin dağılması gerekiyordu.

"Abim ile Hakkari'de doğduk. Sekiz çocuklu bir ailenin ben en küçüğü, abim ise benim bir büyüğümdü. Bir gece baskında bütün ailemiz katledildi. Sadece abim ve ben kaldık geriye. Ben asker yaptı diyordum, o teröristler yaptı diyordu. İlk çatışmamız böyle başladı onunla. Ben dağa çıktım ailemin katillerinden hesap sormak için, abim ise onlara katıldı. Bir patlamada kimliğim kaldı sadece geriye, öldü ilan edildim. Özge'ye hamileydi o sıra annesi, doğumda öldü. Doğduğunda ise onu Haşim aldı yanına."

Karşımdaki adamın yalanlarını dinlerken oldukça sıkılmıştım. İlk defa küfür etmek istedim doya doya. Pencerede gördüğüm karaltıya takıldı gözüm. Bakışlarımı hızlıca pencereden çektim dikkat çekmemek için.

Emre burada olsa 'Siktir git puşt!' derdi kesin.

"Özge'yi de bu sözlerle kandırdınız sanırım ama ben onun kadar salak değilim." Gülümseyerek yanında oturan kıza baktım.

"Kaltak karı!" diye üstüme bu sefer koşarak gelen Özge'yi bekliyordum.

Gediz yine hamle yapacağı zaman oturduğu sandalyeyi tüm gücümle arkaya doğru ittim ve Gediz ile birlikte düşen sandalyeye bir bakış attım. Elini yumruk yapan Özge'nin bileğinden tuttuğum gibi

ters çevirdim. Saçlarını elime dolarken belimdeki silaha uzanıp boynunu kolumun altına aldım.

"Hareket eden olursa kız ölür!" Bıçak gibi ortamı kesen sesimle gözümü bile kırpmadım.

Olayın şaşkınlığı ile herkesin gözleri açılmış, donup kalmışlardı. Gediz yerden kalkmış ve karşımda geri geri giderken göz hapsinde tutuyordu beni. Sırtımı duvara dayamak için iki adım attım geriye doğru. Sırtımdan vurulmaya hiç niyetim yoktu.

"Kerem'i hemen çöz!" Gediz'e işaret ederek sandalyede bağlı duran arkadaşımı gösterdim.

Gediz'in bakışları, şerefsiz yaratığa kayınca başıyla onay verdi. Gediz, Kerem'i çözünce sandalyede yarı baygın olan Kerem öne doğru savruldu.

"Duvara doğru yasla." Gediz'e sertçe emir verdiğimde sinirle baktı bana.

Elimin altında kıpırdayan Özge'nin saçlarına asıldım. Kökünden koparsam bile içim soğumazdı. Derinden gelen bir sesle çığlık attığında nedense bana ninni gibi geldi.

Deliriyordum sanırım.

"Bırak silahı, buradan sağ çıkamazsın!" Silahlarını bana doğru tutan adamlara alayla baktım.

"Benim için sorun değil, kızın da benimle birlikte gelir," dedim durum tespiti yaparak. Ben ölürsem kızı da ölürdü.

"Hangarın kapısı büyük bir sarsıntıyla açılınca beklediğim adamı karşımda buldum. Elindeki silahı sımsıkı tutarken bakışları bana kaydı ve ben o bakışlardaki endişeyi, korkuyu gördüm. Benim sağ olduğumu görünce rahatladı.

"Teslim olun yoksa ateş edilecek!" Abimin sesiyle derin bir nefes aldım, hepsi iyiydi. Emre'nin bir adım gerisinde duruyordu. Bakışları beni bulunca şaşırsa da belli etmedi. Onu tanımasam ifadesinin hiç değişmediğini sanırdım.

Daha önce hiç fark etmediğim bir gerçek yüzüme vururken Emre'yi inceliyordum. Silahı tutuşu, sert tavrı ve bakışlarındaki kararlılık ona ayrı bir seksilik katıyordu. Adamın en son üstüne atlayıp dudaklarına yapışmıştım ve şu anda bir operasyonun ortasında bunu hatırlamam çok ilginçti.

"Asla teslim olmayız," diyen yavşak, elindeki silahı Emre'ye doğrultmuştu. Arkasındaki dört adam da silahını çevirmişti.

Abim ve Emre'den sonra içeriye Semih girmişti. Elindeki silahı o da karşısındaki adamlara doğrultmuştu. Hepsinin silahının ucunda susturucu takılıydı. Bu kadar sessiz hareket etmeleri de görevlerinin bir parçasıydı. Emre'nin pencere kenarında yüzünü görmesem bile o olduğunu bildiğim için hamlemi yapmış, Özge'yi rehin almıştım dikkat dağıtmak için.

"Silahını bırak yoksa Özge ölür!" dediğimde herkesin gözü bana döndü.

"Yenge diye ben buna derim!" Semih sesinden bile anlaşılan gururla bana baktı kısa bir an.

"Öldürebilirsin, artık işime yaramaz." Rahat konuşan karaktersizle hiç şaşırmadım.

"Baba bunu nasıl yaparsın?" Boynuna kolumu doladığım için zorla, sinirle ve hayal kırıklığıyla bağırdı Özge.

"Piyonlar her zaman harcanmaya değer!" Gediz geri geri giderek safını belli etti. Gözleri beni bulurken, nefretle baktım ona.

Emre'yle gözlerimiz kesişince bir an baktığı yere baktım ve ona geri döndüm. Ben duvar dibinde kaldığım için kör noktadaydım, onların hizasından çıkıyordum. Usulca başımı salladım Kurt'a.

Bana göz kırptığında Özge'yi ileri doğru itip yere düşmesini umursamazken tepedeki büyük lambaya nişan aldım ve tek hedefime tabancamın tetiğinden kurtulan mermiyi gönderdim.

Her yer karanlık olurken içeriyi dolduran silah sesiyle kendimi yere attım. Kurşunlar havada uçuşurken geriye doğru ilerledim başımı kaldırmadan. Dışarıdan gelen cılız ışıkta Kerem'in bedenini

seçebildim. Her yerinin kan içinde olduğunu bildiğim için kendime doğru çekip yere yatırdım.

"Temiz." Semih'in sesini duyunca kurşun seslerinin de kesildiğini anladım.

"Gamze."

Emre'nin yumuşak sesini duyunca ses çıkartmadım. Kerem'e sıkıca sarılmış, yerde duvar dibine sinmiştim. Kriz geçirecektim, bedenim yavaş yavaş uyuşmaya başlamıştı.

"Gamze, kendine gel!" Emre'nin sesi artık daha yakından geliyordu. Elleri kollarımı bulunca beni Kerem'den ayırdı.

"Semih, askeri al," diye sert bir emir daha gönderdikten sonra Semih'in ayak seslerini duydum. Kerem'i yerden hiç zorlanmadan tek seferde kaldırıp kucağına aldıktan sonra uzaklaşmıştı.

"Gamzeli'm," diyen Emre'nin kısık sesiyle ilk defa tepki verip gözlerine baktım.

"Kurt." Kuruyan boğazıma inat zor çıkan sesim netti.

"Benim, Zümrüt Gözlü Kurt. Şimdi seni kaldıracağım, benden korkma Gamzeli'm, sana zarar vermem." Yine o yumuşak ses tonunu kullanıyordu.

"Aptal, ne senden korkması? Sana, abime, ekiptekilere bir şey olacak diye aklım çıktı!" Boynuna sarılarak kokusunu içime çektim, barut ve kan kokuyordu.

"Sercan." Gözlerim dolarken boğuk bir sesle sıkıca tutundum omuzlarına.

"Cesedini buldular." Emre'nin sesindeki hissizlik canımı yaktı. Arkadaşım, dostum dediği silah arkadaşı hain çıkmıştı.

"Cahit abi geliyor," diyen Ercan'ın sesiyle ayrıldık.

"Gözlerini kapat Gamze ve sakın açma ben diyene kadar. Birazdan ışıkları yakacaklar." Emre beni uyardığında gözlerimi sımsıkı kapattım.

Burnuma dolan pas ve demir kokusuyla kanın yoğunluğunu duyumsadım. Göz kapaklarımın ardındaki yoğun ışık huzmesi gözleri-

mi ne kadar açmam için diretse bile açmadım. Emre'nin elimi tutup beni kaldırmasıyla hareket ettim. Eli belimde beni yönlendiriyordu.

"Prensesim." Abimin sesini duymamla beni saran kollara sıkıca sarıldım.

"Abi ben çok korktum sana bir şey olacak diye." İçimi çekerken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Sakin ol bir tanem, geçti hepsi. Hepimiz iyiyiz." Beni sakinleştirmek için yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu.

Açık havaya çıktığımızda yüzüme vuran serin havayla gözlerimi açtım. Boğuluyormuş gibi derin nefesler aldım. Emre ve abim halen yanımda duruyorlardı. Abimin koluna sarılmıştım, bir yandan da Emre'ye bakıyordum. Emre'nin arkasından Semih bize doğru ilerleyip abime selam verdi.

"Komutanım, Haşim Albay yola çıktı, geliyor. Mekânın içinde gizli bir çıkış tespit ettik, Ercan, Dursun ve Uğur oradan ilerliyor," dediğinde abimin gerildiğini anladım.

"Geliyorum Semih." Semih gittikten sonra abimin bakışları bana yöneldi.

"Hastaneye götürecek Emre seni, hem Kerem de orada, ona da bakarsın. Annemi ara ve durumu haber ver. Kerem'in ailesinin yanına gidip durumu anlatsınlar." Beni yalnız bırakmak istemediğini biliyordum ama burada henüz işleri bitmemişti.

"Tamam abi," dedim kollarımı ondan ayırarak.

"Sana emanet," dedi abim Emre'ye bakarak.

"Emredersiniz komutanım." Emre selam verip ona doğru gelmemi bekledi.

Abim yanımızdan ayrılınca Emre onun yerini aldı ve belimden tutunca, yürümeye başladık. Yeni gelen askerler içeriye giriyor, bir yandan da yakalanan adamlar tutuklanıyordu. Üstü kapatılmış iki tane ceset vardı ama görünmüyordu ceset torbasının siyah rengi yüzünden. Ambulansın uzaktan gelen sireninin sesi gecenin uğultusunu deliyordu.

Elimi cebime daldırıp halen açık olan telefonu kapattım. Gözlerim Emre'yi bulduğunda bakışlarındaki o hayranlığı fark ettim. Sanki burada değildik ikimiz de. Etrafta koşturan askerler, ambulansın acı sesinin farkında değildik. O an biraz önce ölümümüze milim kalmış gibi değildi.

Sanırım aşk buydu.

Ambulansın arkasında duran Emre'nin arabasına doğru ilerledik. Emre kapıyı açınca önce ben bindim, daha sonrasında ise Emre kapımı kapatıp şoför koltuğuna geçti. Arabaya binince çalıştırıp gaza yüklendi.

"Silahım nerede bilmiyorum." Sakince konuşuyordum, sanki az önce Özge'nin başına o silahı dayamamışım gibi.

"Abin aldı silahını. Sen hiç o silahı almadın bugün eline. Sadece rehin alınan bir asker kardeşiydin. İsmin hiçbir şekilde geçmeyecek soruşturmada. İfaden alınacak, onu da yarın hallederiz." Emre kesin bir şekilde beni bütün bunlardan uzak tutmaya kararlıydı.

"Ama ben Özge'nin başına silah dayadım. O zaman düşünmedim ama eğer size bir şey olsaydı silahı ateşlerdim. Bana Haşim Albay verdi o silahı biliyor musun? Üstelik ben o silahı kardeşine ve yeğenine yönelttim." Ellerim titremeye başlarken hâlâ yaşadığım şeylerin gerçekliği korkutuyordu beni.

"Sen yapılması gerekeni yaptın Gamzeli'm. Eğer ateş etseydin dahi kimse seni suçlamazdı."

Başım koltuğa düşerken uyumamak için direndim ama saat gecenin üçü olmuştu ve benim kendimi kasmaktan dermanım kalmamıştı. Bir ara arabanın durduğunu ve koltuğumun geriye doğru yattığını uyku ile uyanıklık arasında hissettim. Saçlarımda gezinen el bana huzur veriyordu.

"Uyu sevgilim. Bugün sadece kalbimi değil aklımı da çaldın benden. Ben bugün ilk defa nefesin kesilirse yaşamak istemediğimi anladım. Eğer ölseydin ben de ölmek için çabalardım."

Sonra gözlerim gibi bilincim de derin bir uykuya kapandı.

Sağa sola dönerken sonunda yerimden kalkmaya karar verdim. Gözlerimi açtığımda beyaz hastane odası karşıladı beni, sabah olmuştu. İçeride kimsenin olmayışı Emre'yi aramama sebep oldu. Yataktan kalkıp ayakkabılarımı giydim. Başımda hafif bir ağrı vardı ve o zaman fark ettim ellerimin kan içinde olduğunu. Kerem'e yerde sarılırken olmuştu büyük ihtimalle.

Koridora çıktığımda kimsenin olmayışı ilk dikkatimi çeken şey oldu. Sol tarafıma döndüğümde bir askerin başka bir odanın önünde beklediğini gördüm ve ona doğru ilerledim.

"Merhaba, Emre Teğmen'i gördünüz mü acaba?" Sorumla birlikte bakışları bana dönen asker, başıyla onayladı.

"Bir hanımefendi geldi, kendisiyle koridorun sonundaki odada görüşüyorlar."

"Teşekkür ederim."

Askerin yanından ayrılıp koridorun sonundaki kapısı açık odaya doğru ilerledim. Sesler gelince bir an duraksadım.

"Dediğim gibi öğrendim her şeyi ama Gamze çok kırıldı bu konuda," diyen Emre'nin sesi dikkatimi çekti.

"Yapmak zorundaydın Emre, yoksa sana bir şey anlatmazdı. Dün başına gelenlerden sonra Gamze'nin ne kadar güçlü bir kız olduğunu ikimiz de gördük. Sana söylediklerimin arkasındayım halen. Onu mecbur etmeni istediğimde ikinizin de iyiliğini istiyordum."

Başta tanımakta zorlansam bile sesi hatırladım. Avukat Mine. Sonra aklıma adliyedeki konuşmalar ve Emre'nin evindeki tartışmamız geldi. Odadan içeri girdiğimde Emre'nin arkası dönük olduğu için ilk Mine fark etti beni.

"Nasıl yaparsın bunu?" Bakışlarım Emre'nin sırtındaydı, hayal kırıklığıyla çıkan sesimi duyunca bana doğru döndü.

"Gamze." Emre beni gördüğünde oldukça şaşırmıştı.

"Neden yaptın?" dedim sesimin yüksek ve sert çıkmasını umursamadan.

Bakışları bana odaklanırken gözlerini benden kaçırmadı. Derin bir nefes alıp, elini saçlarının arasına daldırdı. Benim her bir teline ayrı ayrı hayran olduğum saçlarını sertçe çekiştirdi. Bocalıyor gibiydi, sonunda dudakları aralandı.

"Bir şey saklıyordun, benden gizliyordun. Delirdim, öfkem esir aldı bu sefer beni. Düşünemedim Gamzeli, sana zarar vereceğini düşünemedim." Emre çaresizce konuşurken kalbimin kırıldığını hissettim.

"Onun yüzünden ittin beni demek," derken gözlerim bir adım ilerisinde duran kadınla buluştu. İfadesiz bir duruş sergiliyordu ama ne kadar gerildiği ortadaydı. Benden uzak durması gerektiğini Mine söylemişti.

"Öğrenmem gerekiyordu, mecburdum. Seni korumalıydım." Ses tonu giderek azalırken beni ilk defa ağlattığını hatırlamış olmalıydı.

Odağım tekrar onu bulurken kanlı ellerimi bedenime sardım. Üşüyorum ama soğuktan değil, içime acı yerleşirken dudaklarıma titrek bir tebessüm yerleşti. Güçlüydüm, işte her zamanki gibi ayaktaydım ve kalbim parçalara ayrılırken yine kendime sarılıyordum.

"Beni cezalandırırken de beni koruyordun eminim ki." Alayla konuştuğumda içimdeki öfkeyi ona hissettirdim. Artık ikimizin de gözlerine yerleşen başka bir şey daha vardı.

Aşkın acımasızlığı.

"Gamze, bekle lütfen, sadece iki dakika konuşalım." Mine'nin ben odadan çıkmak için arkamı dönerken kurduğu cümleyle tekrar ona baktım.

"Ne o, tam bozamadın mı aramızı? Daha ne yapacak, ne söyleyeceksin?" Öfkemi ona yönlendirip gözlerinin içine baktım.

"Emre, bize iki dakika ver lütfen." Mine'nin ricasıyla ben de bakışlarımı Emre'ye çevirdim.

Emre de bana baktığında izin istediğini anladım ve başımı salladım onaylamak için. Emre çıktığında boş odada ikimiz kaldık. Mine yine üstündeki siyah takımı ve makyajıyla çok güzel görünüyordu.

"Lütfen otur." Sandalyeyi işaret ettiğinde derin bir nefes verip oturdum.

"Sadece iki dakika." Üstüne basa basa daha fazlası olmayacağını belirttim.

"Biz Emre'yle nasıl tanıştık biliyor musun?" derken yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı.

"Bilmiyorum." Ama merak ettiğim de gerçekti.

"Emre beni bir sokak arasında buldu. Senin başına gelenden çok daha fazlası benim başıma geldi Gamze. Tek farkı ben kendimi koruyamadım. Daha on dokuz yaşındaydım o zamanlar, üniversite okuyordum. Ondan korkmuştum ilk gördüğümde, o da bana zarar verecek diye ama o üstündeki montu çıkartıp bana giydirdi ve beni hastaneye götürdü. Öyle merhametli, öyle iyiydi ki, kendimi güvende hissediyordum. O zamanlar Emre henüz mezun olmamıştı, askeriyeden izne gelmişti. Zamanla ara ara görüşsek de dost olarak kaldık. Ona karşı içimde tek hissim bana bir abi olmasıdır. Aramızda iki yaş var Emre ile ama onu hep olmayan abimin yerine koydum." Gözünden akan bir damla yaşı sildi eliyle ve derin bir nefes aldı.

"Ben senin adına çok üzgünüm." Hem şaşkın hem de üzgündüm.

"Uzun zaman geçti üstünden. Emre'nin uğraşları sonunda yakalandı o kişi ve hapishanede çürüyor şimdi. Ben de elimden geleni yapacağım oradan çıkmaması için." Gözleri dalgın bir şekilde bakıyordu, nefret vardı içinde.

"Bana bunları neden anlattın? Bunlar çok özel şeyler." Gerçekten çok üzülmüş ve bu konuda düşünmüştüm. Eğer Gediz'e karşı koyamasaydım onun yerinde ben de olabilirdim, ki bu düşünceyle ilikle-rime kadar buz kestim.

"Emre bana ne yapması gerektiğini sorduğunda, seni en iyi benim anlayacağımı biliyordu Gamze. Çünkü ikimiz de benzer yollardan geçtik. Ailem hâlâ yaşadıklarımı bilmiyor ve ben çok pişmanım bunu anlatmadığım için. Sen de pişman olma istedim çünkü eminim ki Emre sana söyletmese, imkânı yoktu kimseye söylemezdin. Şimdi

bunu tek başına yaşamak zorunda değilsin. O sana ne kadar ceza demiş olsa da aslında bu ona ceza çünkü seni kırmak, onun mahvolması demek. Emre sana âşık."

Mine'nin haklı olduğunu anlamamla o günü düşünmeye itti beni. Emre'nin ne kadar zorlandığını hatırladım. Bana git derken bile kendisinin koşarak gelmesi, abime tereddüt bile etmeden beni sevdiğini söylemesi, her şey bir anda yerine oturdu. Beni kaybetmekten korkan Kurt, her şeyi yapardı, bu bana karşı cephe almak bile olsa.

"Teşekkür ederim Mine."

"Ben çıkıyorum, kapının önünde seni bekleyen biri var ve daha fazla bekletmeyelim." Mine ayağa kalkarak tebessüm etti. Kapı kapanmadan Emre içeri girdi ve arkasından kapıyı kapatıp bana baktı.

"Seni kırdığım için çok üzgünüm Gamzeli, sen kırgın olunca ben paramparça oluyorum." Gözlerindeki hüzün içimi yaktı.

"Sadece sev beni." Ayağa kalkıp kollarımı ona açarak gözlerine baktım. Emre sıkıca bana sarıldığında tek hissettiğim duygu, bütün tenimi kaplayan huzurdu.

Emre ile odadan çıkınca lavaboya geçip elimi, yüzümü yıkadım. Lavabodan çıkınca aynı katta kalan Kerem'i beraber ziyaret etmiştik. Durumu iyiye gidiyordu, ailesi de gelmek üzereydi. Ben uyuyunca Emre haber vermişti annemlere olanları. Sadece Kerem konusunu konuşmuş, benden hiç söz etmemişti.

Abim hâlâ askeriyede olduğu için Emre bırakacaktı beni eve. Seda ve Cemre aklıma gelince Emre'ye sordum ve gayet iyi olduklarını öğrenince rahatladım.

"Sana gidelim, sadece sana ihtiyacım var şu an." Arabaya bindiğimizde bakışlarımı ona çevirdim.

"Ben de onu soracaktım," dedi Emre gülümseyerek.

Lojmanlara girdiğimizde Emre'nin evinin önünde durduk. Emre arabayı park edince, arabadan indik. Elimi hiç bırakmadan tek eliyle anahtarını çıkartıp kapıyı açtı, içeriye girdik. Üstüm başım sefil bir hâldeydi.

"Emre, bana bir şeyler verir misin giymem için?" Üstümde kan, çamur ve toza bulanmış kıyafetlerim vardı.

"Tamam güzelim," dediğinde bir an Gediz'in sesini duyar gibi oldum. Emre de hâlimi fark etmiş olacaktı ki bana sarıldı.

"Bana bir daha o kelimeyi söylemesen olur mu?" Sesim titrerken, başımı göğsüne yasladım.

"Olur." Tek kelimelik onayından sonra saçlarıma öpücük bıraktı.

Odasına gidip bana eşofman altı ve tişört getirdi. Misafir odasına geçerken ben, Emre üst kata, kıyafetlerini değiştirmeye çıktı. Üstümü giydikten sonra saçlarımı topladım. Mutfağa geçtiğimde çay suyu koydum. Emre'nin de bir şey yemediğini biliyordum. Kapı çalınca ekipten birinin geldiğini düşündüm. Büyük ihtimalle ifadem için gelmişlerdi.

Kapıyı açarken Emre'nin de merdivenden inen ayak seslerini duydum. Karşımda ellili yaşlarda bir adam ve bir kadın duruyordu.

"Anne, baba," diyen Emre'nin tam arkamda durduğunu hissettim.

BÖLÜM 45

Üstümde Emre'nin tişörtü, altımda eşofmanıyla karşımda annesi ve babasını görünce gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Bana dikkatlice bakan biri mavi diğeri yeşil gözlü çifte bakmaya devam ederken kapıda donmuş kalmıştım.

"Hoş geldiniz," dedi Emre sonunda belime dokunarak tepki vermem için.

"Hoş bulduk oğlum." Annesinin sesiyle kendimi topladım ve geriye doğru çekilip girmeleri için kapıyı iyice açtım.

"Hoş geldiniz efendim," dedim gülümsemeye çalışarak.

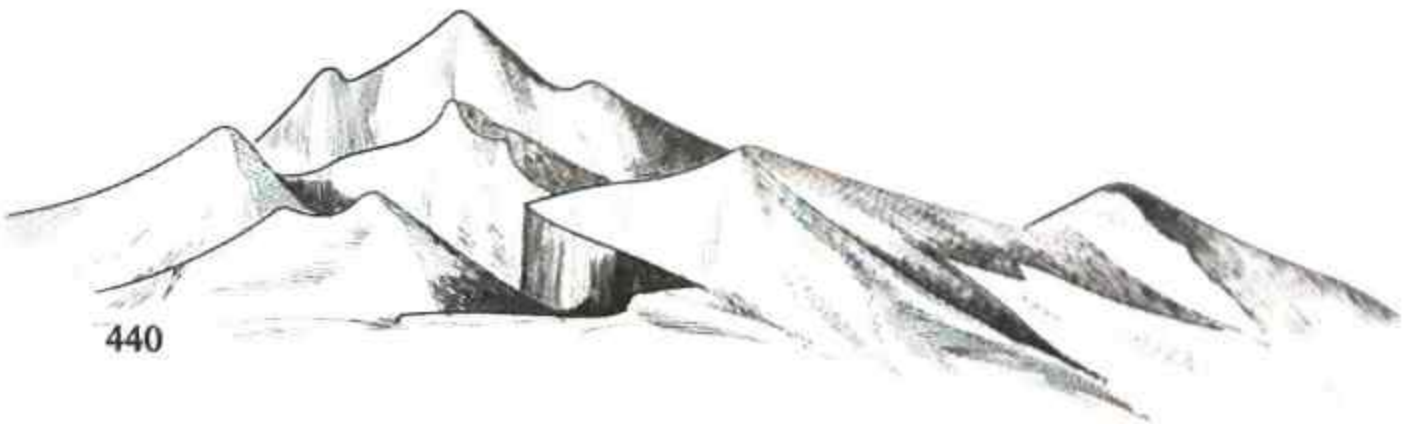
"Hoş bulduk kızım." Emre'nin babası başıyla selam verip içeriye adımladı.

Annesinin bir şey dememesi beni geriyordu. İçeri girdiklerinde kapıyı kapattım. Emre'nin gözleri aynı babası gibiydi, hatta boyları da çok yakındı. Annesi ise mavi gözlü, 1.60 boylarında, balık etli tam bir Türk anne modeliydi.

"Ben alayım baba." Emre, babasının elindeki bavula uzanıp merdivenin başına koydu.

Öylece ayakta duruyorduk. Emre'ye baktığımda bana göz kırptı, tebessüm ediyordu. İçim biraz olsun rahatlamıştı.

"Emre, bahsettiğin hanım kızımız mı?" dedi annesi Emre'ye dönerek.

"Tanıştırayım anne, müstakbel gelininiz Gamze. Gamze, annem Zeynep ve babam Orhan." Emre gayet sakin bir şekilde bizi tanıştırırken derin bir nefes aldım.

Yüreğim hoplarken aklımda 'müstakbel gelininiz' kelimesi dönüp duruyordu.

"Memnun oldum kızım." Annesi bana dönüp gülümsedi.

Kötü bir tepki vermedi Gamze. Üstünde Emre'nin kıyafetleri ve evindeyken üstelik, hiçbir imada ya da lafta bulunmadı. Şükürler olsun.

Eğilip elini öptüm Zeynep teyzenin. Bana sıkıca sarılınca şaşırsam da yüzümde içten bir gülümseme oluşurken ben de sarıldım. Babasıyla el sıkıştık ve salona, koltuklara geçtik.

"Annem aradık kaç kere, açmadın," dedi Zeynep teyze oturunca.

"Operasyon vardı, sabah geldik eve de. Gamze'nin abisi benim komutanım anne. Gamze'yi rehin aldılar, biz de acil duruma geçtik. Biliyorsunuz, operasyonlarda telefonumuz sessizde ya da kapalı oluyor." Emre durumu açıklarken gerilmiştim.

"Vah kuzum, elleri kırılsın da ölüleri gelsin inşallah. Bir şeyin yok değil mi?" Zeynep teyze endişeyle bana dönünce tebessüm etmeye çalıştım.

"Yok efendim, iyiyim. Abim, Emre ve diğer arkadaşları bir şey olmadan beni ve diğer rehin alınan askeri kurtardılar." Kerem'e de anında müdahale edilmişti, durumu şimdi daha iyiydi.

"Oğlum, zayiat var mı?" diyen Orhan amca ile Emre'nin yüzü asıldı. Aklına Sercan gelmişti büyük ihtimalle.

"Yok baba, hainler öldü." Konuşurken sesi buz gibiydi.

"Ben çay suyu koymuştum, bir bakayım." Ayağa kalkarak mutfağa doğru ilerledim.

Dün gece yaşananlar benim kadar askeriyeyi de etkilemişti. En yakın dostları, silah arkadaşları hain çıkmıştı. Özellikle Haşim Albay'ı hem yıllarca emek verip büyüttüğü yeğeni hem de canından can olan kardeşi vurmuştu. Üstelik askeri de ona ihanet etmişti. En büyük darbelerden birini aldığı kaçınılmazdı.

Kaynayan suyu ocaktan alıp çayı demledim. Tekrar su koyup ocağa koydum. Düşüncelerimi bölen ses ile kara bulutlar hemen dağıldı ve güneş açtı, kuşlar şakıdı, ağaçlar çiçeklerle doldu.

"Gamzeli'm."

"Efendim?" Sesinde bütün güzel cümleleri barındırıyordu. Gamzeli'm aslında; aşkım, hayatım, sevgilim, ömrüm, nefesimdi benim için.

"Abinle konuştuk ya hani, artık uzatmayalım diyorum. Bizimkiler de buradayken hep beraber oturup konuşalım. Ankara'ya da gideriz sonrasında." Emre kapının pervazına yaslanmış, ellerini kollarının altından bağlamıştı.

"Bir abimle de konuşayım Emre. Bu olaylardan sonra bir de ondan sakladığım şeyler yüzünden ciddi bir konuşma yapacağımıza eminim. Sonra ikimiz birlikte konuşuruz abimle bu konuyu."

Ben de oldukça istekliydim bir an önce ailelerin tanışması için ama abim ile konuşmam ve bazı şeyleri halletmemiz gerekiyordu. Abimi biraz bile tanıyorsam bu konu hemen kapanmazdı. Emre iki adım atıp yanıma geldi ve gözlerimin önüne düşen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Ben sen ne zaman diyorsan o zamana kadar beklerim. Aklım senin için delirse de, kalbim seni kollarımın arasına almadığım her dakika sıkışsa da, ben senin tek kelimeni beklerim. Seni sevdiğimi unutma yeter," dedi, çeneme indirdiği elini yukarı kaldırıp göz göze gelmemizi sağladı.

"Asla unutmam çünkü senin kalbin ne kadar atıyorsa benim için, benim kalbim de atıyor bir tek senin için." Elini hızla atan kalbimin üstüne koydu.

Ufak bir öksürük sesiyle hemen bir adım atıp uzaklaştım Emre'den. Annesi içeri girince sessizce kenara çekildim. Emre salonu işaret edip gittiğini söyledi. Başımı sallayıp onayladım. Zeynep teyze kendine bir bardak su alıp içtikten sonra bana doğru döndü.

"Gamze, ailen ile de tanışmak isteriz," dediğinde az önceki Emre'nin sözleri yankılandı kulaklarımda.

"Ailem Ankara'da kalıyor. Ben abimin evine geldim yengem hamile olduğu için, tek kalmasın diye." Şu an içinde olduğumuz durumu biraz olsun anlatmaya çalışıyordum.

"Olsun, ilk önce abinle tanışırız, sonra da Ankara'ya geçeriz. Bizimki Gamze bilir diyor ama bu işler uzatmaya gelmez kızım. Sonuçta Emre de burada tek başına yaşıyor, senin misafirliğin bitince Ankara'ya döndüğünde sizin için de zor olur. En azından aileler tanışsa, yüzük takılsa daha rahat görüşürsünüz," diyen Zeynep teyze benden bir cevap bekliyordu.

"Ben abimle görüşeceğim bu konuyu, sonrasında size de haber veririm." Emre'ye verdiğim cevabın bir benzerini vermiştim.

"Tamam kızım." Zeynep teyze daha fazla uzatmayıp gülümsedi.

"Gamze, abin aradı şimdi. Annen seni ve abini arıyormuş sürekli, Seda yengeyi aramışlar, endişelenmişler. Benden ara bir istersen." Emre elinde telefonuyla mutfağa girerek durumu anlatınca derin bir nefes verdim.

Zeynep teyze salona geçince Emre de bana telefonunu verip içeriye geçti. Annemin ezberimdeki numarasını yazıp aradım. Telefon anında açıldı.

"Anne benim, Gamze." Emre'nin numarası olduğu için isim çıkmamıştı büyük ihtimalle ekranda.

"Gamze, abini de arıyorum açmıyor. Ne yapıyorsunuz?" diyen annemin sesi telaşlı geliyordu.

"Hayırdır anne, bir şey mi oldu?" Olayları duymuş olabilir mi diye düşündüm.

"Haberlerde şimdi Iğdır'da çatışma oldu diye gösterdiler. Merak ettim sizi." Annem bir şey bilmediği için rahatladım.

"Anne, abim gayet iyi. Yoğundur, ondan açmamıştır, merak etme. Benim telefonum bozuldu, Emre'nin telefonu aradığım numara. Bu arada anne, seninle bir şey konuşacaktım ben de," dedim dudağımı ısırırken.

Annem bildiği için ona söylemek daha kolay geliyordu. Üstelik bu çatışma haberinin odağını da başka bir konuyla değiştirmem gerekiyordu. Annemin ilgisini vereceği bir konuyla.

"Söyle kızım." Annemin içi rahatladığı için sesi normale dönmüştü.

"Emre'nin ailesi Iğdır'a geldi. Bugün ben de tanıştım da, sizinle tanışmak istiyorlar." Karşıdan birkaç dakika ses gelmeyince, "Anne?" dedim. Kadın beni veriyor diye telefonu sessize alıp göbek mi atıyordu acaba? Biraz daha bekledikten sonra sesi geldi.

"Ne ara tanıştınız?" Şaşkın ses tonuyla hak verdim, günümüz günümüzü tutmuyordu ki!

"Bugün Emre'ye sürpriz yapmışlar. Emre benden bahsetmiş ailesine, onlar da tanışmak istemişler." Asıl büyük sürpriz bana olmuştu ya neyse.

"Bir abinle konuş önce, haberi yok daha çocuktan herhâlde." O olayın nasıl açığa çıktığını anlatamadığım için bilmiyordu tabii ki.

Anne, ben aslında abime söyledim, hatta Emre söyledi. Şansa bak ki akşamına bana tecavüz etmeye kalkan, takıntılı, psikopat sapığım tarafından kaçırılınca, ki bu dün gece oluyor, sana haber vermeye fırsatım olmadı. Kusura bakma yani annecim.

"Abime dün gece söyledim anne ben, gayet olgun bir şekilde karşıladı. Sonuçta yetişkin insanlarız biz." Abimin dün geceki hâlini hatırlayınca yutkundum.

"İyi o zaman kızım, ben konuyu babana açarım, bir gün belirleriz, sen de Emre ile konuşursun." Bunu da aradan çıkarmıştım çok şükür.

"Tamam anne, ararım ben seni, görüşürüz." Mutfakta çok durduğum için içeriye geçmek istedim.

Telefonu kapattıktan sonra çayları bardaklara doldurdum ve tepsiye yerleştirdim. Tam bir 'gelin kız' edasıyla salona geçtim. Telefonunu da uzattığımda alıp sehpanın üstüne koydu. Müstakbel kaynanam ve kayınbabam çaylarını alınca Emre'ye çayını verdim.

Ben de çayımı alıp yerime oturdum. Emre ben gelmeden büyük ihtimalle annesini beni bunaltmaması için uyarmıştı, ki karşımdaki kadın bana bir şey söylemek için kıvranıyor ama gözü sürekli Emre'ye kayıyordu.

"Bir şey mi diyeceksiniz?" dedim yardımcı olmak amaçlı. Zeynep teyze bunu dememi bekliyormuş gibi hemen atıldı söze.

"Diyorum ki, yarın kahve içmeye gelir misin kızım? Beyler dışarıda olur, hem ben de yalnız kalmam, laflarız biraz." Yüzünde sevecen bir gülümseme vardı. Kadının tek gelini ben olacaktım, normaldi tanımak istemesi.

"Anne, Gamze daha yeni büyük bir olay atlattı. Hem dinlenmesi gerekiyor hem de ilk günden bunaltmayalım, değil mi?" dedi Emre, annesine bir şeyleri tekrar ediyormuş gibi kesin bir tonda.

"Şey, aslında sorun değil benim için ama ders veriyorum ben askeriyede. Bir görüşme yapmam lazım onunla ilgili, size haber versem olur mu?" dedim gülümseyerek.

Sonuçta müstakbel kaynanamdı ve beni tanımak istemesi gayet normaldi. Tabii ki Emre hakkında bir sürü şey de öğrenmekle bir alakası yoktu. Emre'ye döndüğümde zaten bana baktığını biliyordum.

"O zaman numaranı alayım ben," dedi Zeynep teyze.

Numaramı verdikten sonra ben de Zeynep teyzenin numarasını kağıda yazdım. Yarın yeni bir telefon almam ya da abime söylemem gerekiyordu bu durumu. Hattımı yeniden çıkarttıracaktım zaten. Orhan amca sakince çayını içip bizi dinliyordu. Emre telefonunun çalmasıyla yanımızdan ayrıldı. Mutfaktan gelen sesini duyuyordum. Biraz sonra yanımıza gelince oturmadan vestiyerden montunu aldı.

"Gamze, seni eve bırakayım da üstünü değiştir, askeriyeye gitmemiz gerekiyor acil bir şekilde. İfadeni almak için başsavcı gelmiş, olay Askeri Mahkeme'ye de taşınacak. Haşim Albay da sorgulanmak üzere alınmış." Emre kaşları çatık bir şekilde konuşurken bu olaydan hiç hoşlanmadığı belliydi.

"Tamam." Onaylayarak kalktım oturduğum yerden. Haşim Albay cidden çok zor bir zaman geçiriyordu ve onun için üzülüyordum.

Zeynep teyze ve Orhan amca ile vedalaştıktan sonra evden çıktık. Emre'nin kıyafetleri hâlâ üstümdeydi, elimde de kirli olan kıyafetlerimin olduğu poşet vardı. Arabaya geçtiğimizde iki dakika sonra evin önünde durduk. Emre beni arabada bekleyecekti. Yanıma aldığım poşetle arabadan inip eve geçtim. Zili çalıp bekledim ve bir dakika sonra kapı açıldı.

"Gamze, çok şükür iyisin," dedi Seda, bana bakıp derin bir nefes vererek.

"Korkma yenge, benden kolay kolay kurtulamazsın." Montumu vestiyere bırakıp içeriye geçerken güldüm. Hamile olduğu için gereğinden fazla stres olmuştu ve ortamı yumuşatmak da bana kalıyordu.

"Sen bize emanetsin, ne olursa olsun senin için endişelendim," dediğinde gözlerindeki samimiyete inandım.

"Merak etme iyiyim. Abimin yanına gitmem gerekiyor üstümü değiştirip. Sen sıkma canını, yeğenim de etkilenmesin çünkü halası gayet iyi."

Seda ne olursun olsun hamileydi ve şu anda stres onun için çok zararlı bir etkendi. Minik Turan'ın iyi olması için annesinin de psikolojik olarak iyi olması gerekiyordu. Her ne kadar Seda'nın birkaç tahtası eksik olsa da her an kaçırılacağını ya da tehdit edileceğini düşünerek yaşaması onu psikolojik olarak çökertirdi.

"Bu üstündekiler kimin?" Bana imayla bakıp baştan aşağıya süzdü.

"Emre'nin kıyafetleri, benimkilerin üstüne kahve döküldü." Kanlı ve çamurlu kıyafetlerimin olduğu poşeti elimde sıkıca tutarak havaya kaldırdım görmesi için. Poşet siyah olduğu için göremezdi içini.

"Abin de biliyor artık diye samimiyeti bayağı ilerletmişsiniz bakıyorum?" Seda, ben merdivenlere doğru ilerlerken gülerek konuştuğunda, cevap vermek için kendimi hiç yormadım.

Yukarı çıkar çıkmaz elimdeki poşeti banyodaki çamaşır makinesine atıp çalıştırdım. Seda'nın merak edip karıştırma gibi bir ihtimal vardı. Emre'nin kıyafetlerini üstümden çıkartıp özenle katladım.

Tabii ki geri vermeyecektim!

Saçlarımı tepeden sıkı bir topuz yaptım. Siyah, düz, uzun kollu ince bir kazak giydim. Altına da koyu renk lacivert bir kot pantolon alıp hızla giyindim. Çoraplarımı da giydikten sonra çantamı alıp aşağıya indim, kimliğim lazım olacaktı ifade verirken.

Telefonumu Gediz'in parçaladığı geldi aklıma. Zeynep teyzeye numaramı vermiştim ama benim bir telefonum yoktu. Emre de bilmiyordu, ona da söylememiştim henüz. Derin bir iç çekip salonda oturan Seda'ya ilerledim.

"Yenge, abimin ya da senin kullanmadığınız bir telefon var mı?" Magazin programında dedikodu dinliyor, bir yandan da ağzına bir şeyler tıkıyordu. Normal hayatına dönmüştü çoktan.

"Seninkine ne oldu?" dedi bana bakmadan.

"Bozuldu, şimdi yaptırmam uzun sürer, annemler ararsa falan sürekli senin telefonundan konuşmam gerekir. Malûm annem beni çok merak ediyor, abim de evde olmuyor." Sözlerimden sonra bana baktığında masum bir şekilde omzumu silktim.

Elindeki cipsi ağzına götürürken bir an duraksadı. Kaşlarını çatarak yerinden kalktığında zaferle sırıttım. Odasına gidip bir kaç dakika sonra yanıma geldi. Elinde Seda'nın eski ama benim kırılan telefonumdan bile daha üst model olan telefonu vardı. Yeni model çıkınca hemen abime ağlayıp zırlayıp aldırmıştı. Şimdi işime yaradığı için Seda'nın bu huyuna şükretmeliydim.

"Al," dedi telefonu isteksizce uzatırken.

"Sağ ol." Yalancı bir gülümsemeyle telefonu alıp evden çıkmak için kapıya yöneldim. Sabah hattımı yeniden çıkartmalıydım.

Siyah spor ayakkabılarımı giyip bağcıklarını bağladım. Üstüme aldığım mevsimlik montla çıktım. Artık nisan ayı gelmişti ve çoktan

"Tamam." Onaylayarak kalktım oturduğum yerden. Haşim Albay cidden çok zor bir zaman geçiriyordu ve onun için üzülüyordum.

Zeynep teyze ve Orhan amca ile vedalaştıktan sonra evden çıktık. Emre'nin kıyafetleri hâlâ üstümdeydi, elimde de kirli olan kıyafetlerimin olduğu poşet vardı. Arabaya geçtiğimizde iki dakika sonra evin önünde durduk. Emre beni arabada bekleyecekti. Yanıma aldığım poşetle arabadan inip eve geçtim. Zili çalıp bekledim ve bir dakika sonra kapı açıldı.

"Gamze, çok şükür iyisin," dedi Seda, bana bakıp derin bir nefes vererek.

"Korkma yenge, benden kolay kolay kurtulamazsın." Montumu vestiyere bırakıp içeriye geçerken güldüm. Hamile olduğu için gereğinden fazla stres olmuştu ve ortamı yumuşatmak da bana kalıyordu.

"Sen bize emanetsin, ne olursa olsun senin için endişelendim," dediğinde gözlerindeki samimiyete inandım.

"Merak etme iyiyim. Abimin yanına gitmem gerekiyor üstümü değiştirip. Sen sıkma canını, yeğenim de etkilenmesin çünkü halası gayet iyi."

Seda ne olursun olsun hamileydi ve şu anda stres onun için çok zararlı bir etkendi. Minik Turan'ın iyi olması için annesinin de psikolojik olarak iyi olması gerekiyordu. Her ne kadar Seda'nın birkaç tahtası eksik olsa da her an kaçırılacağını ya da tehdit edileceğini düşünerek yaşaması onu psikolojik olarak çökertirdi.

"Bu üstündekiler kimin?" Bana imayla bakıp baştan aşağıya süzdü.

"Emre'nin kıyafetleri, benimkilerin üstüne kahve döküldü." Kanlı ve çamurlu kıyafetlerimin olduğu poşeti elimde sıkıca tutarak havaya kaldırdım görmesi için. Poşet siyah olduğu için göremezdi içini.

"Abin de biliyor artık diye samimiyeti bayağı ilerletmişsiniz ba yorum?" Seda [redacted] ilerlerken gülerek konu

Yukarı çıkar çıkmaz elimdeki poşeti banyodaki çamaşır makinesine atıp çalıştırdım. Seda'nın merak edip karıştırma gibi bir ihtimal vardı. Emre'nin kıyafetlerini üstümden çıkartıp özenle katladım.

Tabii ki geri vermeyecektim!

Saçlarımı tepeden sıkı bir topuz yaptım. Siyah, düz, uzun kollu ince bir kazak giydim. Altına da koyu renk lacivert bir kot pantolon alıp hızla giyindim. Çoraplarımı da giydikten sonra çantamı alıp aşağıya indim, kimliğim lazım olacaktı ifade verirken.

Telefonumu Gediz'in parçaladığı geldi aklıma. Zeynep teyzeye numaramı vermiştim ama benim bir telefonum yoktu. Emre de bilmiyordu, ona da söylememiştim henüz. Derin bir iç çekip salonda oturan Seda'ya ilerledim.

"Yenge, abimin ya da senin kullanmadığınız bir telefon var mı?" Magazin programında dedikodu dinliyor, bir yandan da ağzına bir şeyler tıkıyordu. Normal hayatına dönmüştü çoktan.

"Seninkine ne oldu?" dedi bana bakmadan.

"Bozuldu, şimdi yaptırmam uzun sürer, annemler ararsa falan sürekli senin telefonundan konuşmam gerekir. Malûm annem beni çok merak ediyor, abim de evde olmuyor." Sözlerimden sonra bana baktığında masum bir şekilde omzumu silktim.

Elindeki cipsi ağzına götürürken bir an duraksadı. Kaşlarını çatarak yerinden kalktığında zaferle sırıttım. Odasına gidip bir kaç dakika sonra yanıma geldi. Elinde Seda'nın eski ama benim kırılan telefonumdan bile daha üst model olan telefonu vardı. Yeni model çıkınca hemen abime ağlayıp zırlayıp aldırmıştı. Şimdi işime yaradığı için Seda'nın bu huyuna şükretmeliydim.

"Al," dedi telefonu isteksizce uzatırken.

"Sağ ol." Yalancı bir gülümsemeyle telefonu alıp evden çıkmak için kapıya yöneldim. Sabah hattımı yeniden çıkartmalıydım.

Siyah spor ayakkabılarımı giyip bağcıklarını bağladım. Üstüme aldığım mevsimlik montla çıktım. Artık nisan ayı gelmişti ve çoktan

bahar havası sarmıştı her yeri. Seda'nın doğumuna ise bir ay gibi bir süre kalmıştı. İç çekerek beni bekleyen arabaya bindim.

"Yengen sorun çıkardı mı?" Emre artık Seda'yı tanıdığı için sorusuyla, başımı iki yana salladım.

"Sorun yok. Bu arada benim telefonum kırıldı, yarın hattımı yeniden çıkarttıracağım. Bu telefonu da Cemre'nin eşine verir misin?" O gün Cemre'den aldığım telefonu uzattım.

"Nasıl kırıldı?" Sesi anında sert bir tona bürünürken, nasıl kırıldığı konusunda tahminleri olduğuna emindim.

"O alıp kırdı ama ben yanıma Cemre'nin telefonunu aldım bunu tahmin ettiğim için." Kısık bir ses tonu kullandım, önemli olmadığını belirtircesine.

Telefonu elimden alıp sinirini alırcasına gaza yüklendi. Derin bir nefes alırken dışarıya baktım, çoktan lojmanlardan çıkmıştık. Yol hızla kayıp giderken Emre'ye döndüm. Bugün ben de çok korkmuştum ama en çok da onu bir daha göremeyecek olmak canımı yakmıştı. Tuzağa gittiklerini duymak beni son noktaya getirmişti.

"İfade verirken ben de orada olacağım. Onlara sadece Haşim Albay ile anlaşıp öğretmen olarak çalıştığını söyleyeceksin. Senin hain konusuyla bir ilgin yok, hiç karışmadın. Haşim Albay da dahil etmeyecek seni, imzaladığın bir sözleşme de var kanıt olarak. Sadece sana saplantılı bir piç tarafından kaçırıldın." Olayları dışarıya nasıl göstereceğimizi anlatıyordu.

"Sen bana kızdın mı? Haşim Albay ve abimle bu konu hakkında iş birliği yapıp senden gizlediğim için?" Derin bir nefes verip Emre'den ses gelmeyince devam ettim. "Hem Gediz konusunda da çok sinirlendin sana anlatmadım diye, biliyorum. Ben sana söz vermiştim senden bir şey saklayamayacağım diye ama yine yaptım."

Araba ani bir hamleyle yavaşladı ve sağ tarafta durdu. Emre arabadan inince öylece kaldım. Bana çok mu kırılmıştı? Birden yan tarafımdaki kapı açıldı ve Emre'nin bana uzattığı elini tutup arabadan

Beni sımsıkı sarmasıyla kemiklerime kadar hissettiğim aşk, ayaklarımı yerden kesti. Kollarım boynuna sıkıca dolanırken boynuna başımı gömdüm. Saçlarımda olan dudakları birkaç öpücükten sonra durdu. Benden ayrılmadan gözlerime bakacak şekilde mesafe koydu aramıza.

"Seni, aramıza kimsenin ya da hiçbir şeyin giremeyeceği kadar çok seviyorum Gamzeli'm. Ama en çok da senin bu kalbini ve vicdanını seviyorum. Bazen başıma iş açsan bile sen böyle güzelsin. Ben seni böyle kabullendim ve sevdim. Şimdi sana yaptığın şeyleri neden ve niçin diye sorgulayıp değiştirmeni istersem, sen sen olmazsın ki. Ben sadece senin iyiliğin için söylerim yapma diye ama yapıp yapmamak yine sana kalmış," dedi Emre dolan gözlerime bakarak.

Normalde kesseler ağlamayan ben, Emre'nin sözleriyle ağlayacak duruma gelmiştim. Çok sevilmek sanırım böyle bir şeydi. Dolan gözlerim taştığında, parmaklarının ucuyla sildi.

"Ben de seni çok seviyorum ama hep benim seni öpmemi bekleyeceksen boşuna bekleme, bu sefer sıra sende." Gamzelerimi gösterecek şekilde gülümsedim.

Emre'nin gülüşü gülüşümle birleştiğinde, elleri belimde yerini aldı. İhtiyacım olan sıcaklık beni sardığında dudaklarının yoğunluğu ve sahiplenişi içimde rüzgârlar estirdi. Öyle güzel bir şeydi ki sevdiğinin tadına varmak ve sevildiğin tarafından tadılmak, tarifsiz bir duyguydu.

Birbirimizden ayrıldığımızda yüzümüzde yine benzer bir gülümseme vardı. Emre'nin gözleri biraz daha koyu bir zümrüttü artık. Arabanın farlarının aydınlattığı boş yolda birbirimize sarılmış duruyorduk.

Çok âşıktım bu adama.

"Hadi, gidelim şu ifade işini halledelim, sonra da Cahit abiyle şu tanışma işini beraber konuşuruz." Elimden tutup arabanın kapısını açtı, ben oturunca elimi bırakıp kapıyı kapattı.

On dakika sonra askeriyeden içeriye giriş yaptık. Oldukça gergindim ama Emre'nin yanımda olmasıyla biraz daha iyi hissediyordum.

Emre ile birlikte arabadan inip binaya girdik. Aramızda hem mesafe vardı hem de yoktu. Elimi biraz yana getirsem onun elini tutardım ama dip dibe de değildik.

Emre, Haşim Albay'ın odasına gelince kapıyı tıklattı ve içerinden gelen 'Girin' sesiyle kapıyı açtı. İçeri girdiğimizde Haşim Albay'ın yerinde takım elbiseli, gözlüklü, kel bir adam oturuyordu. Kırklı yaşlarının başında duruyordu. Karşısındaki ikili koltuklardan birinde abim, diğerinde Semih oturuyordu. Abim ve Semih ayağa kalkınca onlara doğru ilerledim.

"Tanıştırayım başsavcım, kardeşim Gamze. Başsavcı Mete Bey, Askeri Mahkeme tarafından bu dava için geldi. Gamze olayın en yakın tanıklarından birisi. Kerem şu an ifade verecek durumda olmadığı için Gamze size yardımcı olabilir." Abim, başsavcı ve beni tanıştırdığında bana doğru elini uzatan adamın elini sıktım.

"Buyurun, oturun lütfen." Oturmam için eliyle koltuğu işaret etti. Semih, Emre'nin yanına geri çekilince ben de onun yerine oturdum.

"Siz çıkabilirsiniz, sadece Gamze Hanım kalsın," diyen savcı ile tedirgin bir şekilde abime baktım.

"Peki savcım." Abim ayağa kalkıp bana doğru döndü.

"Savcı beye her şeyi anlat, merak etme Kerem de ifade verecek en kısa zamanda. Ben gidip doktoruyla konuşacağım şimdi." Abim sakince konuştuğunda başımı salladım.

"Tamam abi," dedim gülümsemeye çalışarak.

Kerem ifade verebilecek durumdaydı ama abim ve Emre onun bir süre daha ifade vermesini istemiyordu anlaşılan. Beynimde şimşekler çakarken benim haini araştırdığım ve Gediz'in telefon konuşmasına şahit olan Kerem geldi gözümün önüne birden. Kerem'in de ifadesini değiştirip hain konusunu benim bildiğimi gizleyeceklerdi. Abim de bu yüzden hastaneye gidiyordu, Emre yanımda kalıyordu.

"Gamze Hanım?" Başsavcının sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım.

"Affedersiniz, dalmışım." Savcıya baktığımda anlayışla karşıladı

"Yaşadığınız şeyler hiç kolay değil tabii ki, sizi de bir an önce getirdiğimiz için kusura bakmayın ama olayın üstünden zaman geçmeden ve sizin bilgileriniz henüz tazeyken konuşmak istedim." Savcı geriye yaslanıp ellerini masaya koyarken durumu kısaca açıklamıştı.

"Sorun değil, size yardımcı olmak istiyorum ben de," dedim, sesim daha net çıkıyordu artık.

"En baştan başlayarak hatırladığınız her şeyi detaylarına inerek anlatın lütfen. En ufak şey bile önemli bizim için." Derin bir nefes aldım ve en başa döndüm.

"Bundan beş yıl önce tanıştım Gediz ile..." diye başlayıp detaylı bir şekilde anlatmaya başladım.

"Kulübeye gittiğinizde ne oldu?" Savcı o kısma geldiğimizde masada bana doğru eğildi.

"Bana saldırdı ama ben elinden kurtuldum. Abim o zamanlar başka bir şehre gidip geldiğim için üniversitede, tedirgindi ve kendimi savunmayı öğretmişti bana," dedim artık donuklaşan sesimle.

"Devam edin lütfen."

Gediz ile tekrar karşılaşmama kadar olan kısmı anlattım bu sefer. Askeriyede öğretmen olarak başlamam için yılbaşı gecesi Haşim Albay'ın bana ettiği iş teklifini, sonrasında baskın olayını anlattım. Zaten baskın olayı için de ayrı bir ifadem vardı, ki savcı onu çoktan okumuştu bence.

"Buraya kadar merak ettiğim bir nokta var. Neden başınıza gelenleri abinize ya da bir başkasına anlatıp yardım istemediniz? Gediz ile tekrar karşılaştığınızda geçmişte olan durumun tekrarlamayacağını bilemezdiniz sonuçta." Savcının araya girmesiyle duraksadım.

Sehpanın üstünde duran sürahiyi alıp bir bardağa su doldurdum ve ellerimin titremesini önemsemeden küçük yudumlarla içtim.

"Kız kardeşiniz var mı?" dedim savcıya.

"Evet, sizin yaşlarınızda bir kız kardeşim var." Gözlüklerini burnunun gerisine iterek bana bakmaya devam etti.

"Benim başıma gelen olay, onun başına gelseydi ne yapardınız?" Tek kaşımı kaldırıp empati yapmasını istedim.

"Anlıyorum, abinizin başının derde girmemesi için sustunuz. Peki şimdi bildiğim kadarıyla abiniz evli ve eşi hamile. Sizinle ilgili bütün bilgiler bu dosyada yazıyor. Abinize neden şimdi söylemediniz? O zaman bekâr ve sadece kendi vardı ama şimdi bir çocuğu var, böyle bir şey yapacağını sanmıyorum. Cezasını çekmesi için polise şikâyet edebilirdi." Bu konu ne kadar uzarsa o kadar geriliyordum.

Önündeki mavi renkli dosyaya indi bakışlarım. Bizimle ilgili her şey varsa Emre ve ben de vardık o dosyada. Bizim birlikte olduğumuzu sadece astsubaylar bilse bile elbet birisi görmüştür Emre ile konuştuğumu. Aklıma konferans salonunda Emre ve Gediz'in bağrışmaları geldi ders günü. O gün kapının önünde Semih durmuştu ama o durana kadar birisi de duymuş olabilirdi. Ve neden savcıya gelip bunu söylemesin?

"Emre ile biz birlikteyiz. Gediz ile geçmişte bir şeyler olduğunu ona anlattım ama bu kadar ileri gittiğini söylemedim. Sonuçta yüz yüze bakıyorlardı ve ben Emre'nin başının derde girmesini istemediğim için sustum." Doğruları söyledim ama yine de hiçbir açık bırakmadım.

"Evet, birlikte olduğunuzdan haberim var. Açıkça bu soruyu sorarken dürüst olmanızı beklemiyordum," diyen savcı ile içim rahatladı.

Tuzak soru sormuştu bana. Oyun oynuyordu benimle. Bildiği şeyleri bilmiyordum ve o da bunu kullanıyordu. Eğer bildiği bir sorunun cevabını ona yanlış söylersem bana yalan söylediğimi söyleyecekti ve açığımı bulacaktı.

Ama unuttuğu bir şey vardı ki karşısında asker kardeşi ve yakında asker eşi olacak bir kadın oturuyordu.

"Size neden yalan söyleyeyim ki? Abim, Emre ile olan ilişkimizi biliyor ve Emre'nin ailesi de aynı şekilde. Yakında ailelerimiz de tanışacak." Taviz vermez bir şekilde konuşurken hâlâ neden bu konu üstünde durduğunu anlamıyordum.

"O zaman Emre'nin silahından çıkan kurşunun Gediz'i öldürdüğünü bilmek de sizi sarsmaz?" Dikkatli gözleri üzerimde gezinirken, hiçbir şeyi kaçırmamak istiyor gibiydi.

Sözleriyle yutkundum. Kimin öldüğünü ya da kurtulduğunu bilmiyordum. İki ceset torbası vardı ve birisi Gediz'e aitti. Cehennemde yanmasını diliyordum. Sonsuza dek.

"Öldüğünü şu an sizden öğreniyorum, o an içeride, Kerem'e sarılmış bir şekilde yerdeydim. Işıklar kapanınca gözlerimi dışarı çıkana kadar açmadım." Buz gibi çıkan sesimle sert bir şekilde savcıya bakıyordum.

Kapının çalınmasıyla bakışlarını kapıya çevirdi savcı. Bölünmesi hoşuna gitmemiş gibiydi. "Girin," dediğinde açılan kapıyla ben de bakışlarımı kapıya çevirdim. Mine her zamanki ciddi giyimini bir kenara bırakmış bir şekilde kot pantolon, sadece beyaz bir kazak ve spor ayakkabısı ile içeriye girdi. Elinde her karşılaştığımızda gördüğüm siyah dosya çantası vardı sadece. Kapıyı kapattı, bana dönüp tebessüm etti güven verircesine.

Sanırım bu kızı sevmeye başlıyordum.

"Merhaba savcı bey. Avukat Mine Agah, Gamze Hanım'ın avukatıyım," dedi elini uzatarak. Savcı elini sıkınca beklemeden karşıma geçip oturdu.

"Biz başlayalı biraz zaman geçti." Savcı gözlüğünü tekrar düzeltip üstten bir bakış attı.

"Sorun değil, ben her türlü olayı yakalarım," dedi ve bana göz kırptı.

"Neyse, devam edelim. Evet, ışıklar kapalı demiştiniz. Işıklar birden mi kapandı yoksa birisi ateş mi etti lambaya?" Savcı bana dönerek yeni bir soru daha yöneltti.

"Ateş edildi." Aptal olan bile anlardı bunun da tuzak bir soru olduğunu. Tavanda kurşun vardı ve oradaki kimse tavana ateş edecek kadar acemi değildi.

"Kim ateş etti?" dediğinde yutkundum ve Mine'ye baktım. Başını hafifçe salladı devam et der gibi.

"Görmedim, her şey çok ani oldu. Bir anda silah sesi duyuldu ve karanlığa büründü hangar. Sonrasında kendimi yerde, Kerem'e sarılmış şekilde buldum. Durumu çok kötüydü ve onu korumak istemiştim." Buraları beklemeden anlatmıştım çünkü değiştirilmesi gereken bir yer yoktu. Abimin üstünden geçtiği gibi cevap verdim.

"Neden Kerem?" dediğinde beklediğim bir soruydu.

"Aynı mahallede oturuyorduk ve arkadaşımdı. Ailesini tanıyorduk, ailecek görüştüğümüz birileriydi. Bir an onun şehit haberini söylemenin ne kadar ağır bir şey olduğunu fark ettim ve onu korumak istedim." Gözlerim dolarken derin bir nefes aldım. Bunu fark eden savcı başka bir yerden giriş yaptı.

"Konumuza geri dönelim. Gediz ile karşılaştın, sonrasında ders vermeye başladın askeriyede. Gediz seni Emre ile bir ilişkin olduğunu öğrenince kaçırdı. Bu abinin ifadesine göre olan olaylar. Buradan devam edelim." Silah konusundan bir şey çıkmayacağını anladığında bu sefer abimin ifadesini koymuştu ortaya.

Daha sonrasında ise bana anlatılan şekilde bütün olan biteni anlattım. Sadece 'hain' kısmını atladım. İçeride bir hain olduğunu, orada Özge'yi görünce öğrenmiştim. Daha önce bir hain olduğunu hiç bilmiyormuş gibi devam ettim. Sercan kısmını anlatırken zorlansam da hiçbir detayı atlamadım.

"Çok zekice bir hamle yapmışsınız yanınıza iki telefon alarak. Anlamadığım, Gediz neden üstünüzü aramadı?" dedi savcı kaşlarını çatarak.

"Çünkü biliyordu onun bana dokunmasına asla izin vermeyeceğimi. Zaten telefonumu almıştı ve abimler tuzağa gidiyordu. Beni çaresiz olarak görüyordu, ona muhtaç olduğumu sanıyordu. Bu yüzden benden bir hamle beklemiyordu."

Silahı Özge'nin başına dayadığımda nasıl şaşırdığı geldi aklıma. Asla öyle bir hamle beklemiyordu ama gözlerindeki o parıltı bile sadistçe bir hayranlıkla doluydu.

"Gediz'in zaafı sizdiniz yani?" Savcının sözleriyle artık sinirlenmeye başladım. Adam beni kaçırmıştı, ne zaafından bahsediyordu daha?

"Savcı bey, ifade mi alıyorsunuz yoksa müvekkilimin özel hayatını mı sorguluyorsunuz?" diyen Mine'nin sesi benden önce çıktı.

"Sadece bir çıkarımdı." Ellerini açarak umursamaz bir tavırla geçiştirdi.

"Çıkarımlarınız ile de dava dosyasına bakacaksanız işimiz Allah'a kaldı desenize." Mine sert bir şekilde mesleğine laf ettiğinde, savcı gözlerini kısarak baktı.

Mine'nin ilk defa bu tutumunu görüyordum. Ağlarken bile gördüğüm kadın şimdi bir demir gibiydi ve görünen o ki, az önce o demir savcının yüzüne inmişti. Boğazını temizleyen savcı, Mine'ye hoşnutsuz bir bakış atıp konuşmaya başladı.

"Lütfen yöntemlerimi sorgulama hatasına kapılmayın." Net ve tok çıkan bir ses tonuyla itiraz kabul etmediğini kesin bir şekilde söylemişti.

"Pardon, hangi yöntemden bahsediyorsunuz? Şu anda mağdur konumunda olan müvekkilimi sorguluyorsunuz resmen, ifadenin nasıl alındığını bilecek kadar çok duruşmaya girdim! Gamze Hanım bundan sonra size tek kelime etmeyecek. Eğer sorgulama konusunda ısrarcı olursanız delilleriniz ile birlikte sizi polis karakolunda bekliyor olacağız," diyen Mine çoktan ayağa kalkmıştı, ben de onunla birlikte kalktım.

"Mine Hanım lütfen, sınırınızı aşmayınız." Savcı kıpkırmızı olmuştu.

"Bir daha mobbing yaparken karşınızdaki kişiyi küçük görmemeyi öğrenirsiniz savcım. Unutmadan bununla ilgili uzun bir yazıyı Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'na da vereceğime emin olabilirsiniz. İyi sabahlar." Mine'ye hem ben hem de savcı şaşkın bir şekilde bakakalmıştı.

Mine kapıya ilerleyince ben de arkasından yürüdüm beklemeden. Kapıdan çıktıktan sonra derin bir nefes aldım. Emre ve Semih kapıda bizi bekliyorlardı hâlâ. Abim henüz gelmemişti Kerem'in yanından. Pencereden baktığımda etrafın aydınlanmaya başladığını fark ettim.

"Ne oldu?" Emre bir terslik olduğunu anlayarak yanımıza geldi.

Kurt'un gözünden hiçbir şey kaçmaz.

"Aşağıda konuşalım." Mine az önce çıktığımız kapıya ters bir şekilde bakıp merdivenlere yöneldi.

Biz de peşinden ilerlemeye başladık. Alt kattaki konferans salonuna inince kapıyı arkamızdan kapattık. Bir masanın etrafına dördümüz oturduk. Mine çantasındaki dosyalardan birini açıp eline kalemini aldı.

"Sorun ne?" dedi Emre konuya girerek.

"Gamze, şimdi bana odaya girdiğinden itibaren ne konuştuğunuzu anlatmanı istiyorum." Mine bana dönerek konuştuğunda başımı salladım.

Emre de bana dönünce abimin bizi tanıştırmasından itibaren karşılıklı konuşmamızın bütün ayrıntılarını anlattım. Emre ile olan ilişkimizi bildiğini ve bizimle ilgili bir dosyaya sahip olduğunu da ekledim.

"Savcı Mete Tunç adamımız. Gamze ile yalnız konuşmak istemesi ifade için değildi." Mine düşünceli bir şekilde elindeki kalemi oynattı.

Odaya girdiğimden itibaren olanları düşündüm. Hiç not tutmamıştı mesela. İfade verilirken not tutulduğunu, hatta kelimesi kelimesine yazıldığını biliyordum. Sonrasında o ifadeyi imzalamam da gerekiyordu ama savcı bunun için hiçbir şey yapmamıştı.

"Benim ne bildiğimi öğrenmeye çalışıyordu. Sorularıyla benden bilgi almaya çalışıyordu." Sonunda olayı anladığımda, "Ben de öyle düşünüyorum," dedi Mine bana hak vererek.

"Bu ne demek oluyor?" Emre kafası karışmış gibi bana doğru döndü.

"Haini biliyor olabilir mi?" Semih konuyu biraz olsun yakalayarak sorduğunda Emre de katıldı. "Daha kötüsü iş birlikçi olabilir mi?" Semih'in sözleriyle taşları yerine oturtmuştu o da.

"Bilmiyorum ama bu adama hiç güvenmedim. Benim birkaç görüşme yapmam lazım, hâkim bir arkadaşım var. Hissettirmeden bir araştıralım bakalım altından neler çıkacak." Mine telefonunu çantasından çıkarttı. Parmakları telefonda gezinirken büyük ihtimalle mesaj yazıyordu.

"Sağ ol Mine." İçten bir şekilde gülümsedim.

O savcının yanında olup bana destek olmasa adamın oyununa gelebilirdim belki de. Kelimeleri kendi istediği gibi şekle sokup size karşı kullanıyordu.

"Ne demek canım. Göt herifin teki belli zaten. Olmadı savcı değişikliği için başvuruda bulunuruz." Mine'den argo söz duyduğum için kıkırdadım. Hiç böyle şeyler söyleyecek birine benzemiyordu.

Kapının açılmasıyla abim içeriye girdi. Kerem'in ifade olayı vardı daha. Emre'ye baktığımda bana baktığını fark ettim. Bu kadar olay arasından bir de Emre'nin anne ve babasıyla tanışma işleri vardı.

Gündemin hızına yetişemiyordum artık.

"Bitti mi ifade işlemleri?" dedi abim yanımıza oturarak.

"Abi adam resmen benimle dalga geçiyor. Saçma sapan sorular sordu ve ifademi yazmadı bile." Durumun saçmalığını anlattığımda canım gerçekten bu duruma sıkılmıştı.

"Bende de öyle yaptı. Bana da şüpheli gelmişti ama ilk defa Askeri Mahkeme'nin gönderdiği bir savcıya ifade verdim." Abimin kaşları çatılırken, kendi içinde de olayı sorguladığına emindim.

"Ben kalkayım artık, savcı için bir araştırma yapacağım, siz de Cahit Bey'e durumu anlatırsınız." Mine oturduğu sandalyeden kalkarak çantasını aldı.

"Ben de eve geçeceğim, sizi bırakırım istiyorsanız Mine Hanım." Semih de ayağa kalkmıştı. Daha önce Mine konusunda benim gibi o da çok sert davranmıştı. Belli ki benim gibi Semih de pişman olmuştu.

"Kendi arabamla geldim, teşekkür ederim. Emre arayınca biraz acele oldu ama olsun, dava üstünde erken çalışmaya başlarım. Bu arada Gamze, büyük geçmiş olsun, iyi olmana sevindim," dedi Mine gülümseyerek.

"Teşekkür ederim." Tebessüm ettiğimde fark ettim ki Mine'yi artık sevmeye başlamıştım. Mine ve Semih çıkınca abim, ben ve Emre kaldık.

"Abi, Gediz konusunu senden sakladığım için özür dilerim." Daha fazla uzatmadan konuya girdim. Elbette konuşulacaktı, sonuçta ondan böyle bir şeyi saklamam kırmıştı abimi.

"Hâlâ sana o konuda kızgınım Gamze, şu an zor şeyler geçirdiğin için susuyorum. Bu arada ilişkinizi onayladığımı da sanmayın. Eğer bu olay ortaya çıkmasaydı ben halen bilmeyecektim." Abim gözlerini kısıp Emre'ye bakarken söylediklerivle şaşırıp kaldım.

"Cahit abi ben arkadan iş çevirmem. O kadar dönek bir adam mıyım gözünde? Bu olay olmasaydı da Gamze'ye açıkladığım anda hislerimi gelirdim kapına. Ama o sıra senin derdin daha büyüktü, bebek ile ilgili sorunlar olunca gelip sana söyleyemezdim." Sesindeki sahiplenici ve dürüst tını beni gülümsetti.

"Emre doğruyu söylüyor abi. Her zaman sana bir an önce söyleme taraftarı oldu hep." Bu konuda kesinlikle hakkını yiyemezdim, hep ben durdurmuştum onu.

"Tamam, bu konu şimdinin konusu değil, zaten bizimkiler henüz bilmiyor," diyen abimle sıvama aşamasına geçtim.

"Aslında annem ben Ankara'dayken biliyordu Emre ve beni. Emre'nin anne ve babası gelmiş, bizimkilerle tanışmak istiyor, tabii önce seninle abi. Bu arada annem bugün babama konuyu da açacak." Tek nefeste takır takır duraksamadan her şeyi söyledim.

"Tamam, bir yemek ayarlar tanışırız." Abimin sesindeki soğukluğu hissetmiştim. Emrivaki olaylardan hiç hoşlanmazdı ve şimdi öyle yapıyormuş gibi olmuştu.

"Abi seni çok seviyorum, biliyorsun değil mi?" Abime baktığımda gözlerim doldu.

" Prensesim ben de seni çok seviyorum," dedi abim yumuşayarak.

"Ben Seda'ya hep senin hatırın için sustum ve katlandım. Beni gecenin bir yarısı, on dokuz yaşında, yabancı bir şehirde kapının önüne koyduğunda da, evlendiğiniz zaman sürekli seni benden kıskanıp bana laf sokmaya çalışmasına da, hamile olduğunda bana emirler yağdırıp istediğini yaptırmasına da ben senin için katlandım. Şimdi ben senin de onay vereceğin, iyi kalbinden şüphen olmayan ve beni emanet edebileceğin bir adamı seviyorum. Babamın senin sevgine saygı duyup annemi bile karşısına aldığı günleri ben çok iyi hatırlıyorum. Sen de biraz olsun beni düşünüp, sevgime saygı duyup, buna katlanır mısın?"

Sesimde hiçbir tını yoktu, bomboştu. Bu zamana kadar Seda ile ilgili her şeye sustum ve katlandım ama karşılığı bu değildi. Tamam, abim seviyordu Seda'yı ama unuttuğu bir şey varsa bu sevginin bir ona zarar vermediğiydi. Seda'ya bu kadar bağlı olmasının nedeninin 'su içene yılan bile dokunmaz' sözündeki su içen kişinin abim olmasıydı. Çünkü yılan bir ona dokunmuyor, çevresini hep sokuyordu.

Emre'yi seviyordum ve abimden bencil olmamasını istiyordum kısaca. Biz nasıl onun sevgisine saygı duyup bir şey demediysek kendisi de öyle yapmalıydı.

"Özür dilerim Gamze. Bu zamana kadar Seda'nın sana yaptıklarını bildiğim halde, senin üzülmene, ona benim için yardım ettiğini fark etmeme rağmen bunu kullandım. Onun yanında kalman için seni ikna etmek için annem hep, abin ve yeğenin için, dedi. Babam da bu bahaneye sığındı ama ben sana böyle davranan biriyle yalnız bırakırken seni de düşünmeliydim. Her zamanki Seda dedik hepimiz geçtik ama şimdi senin ne kadar yorulduğunu görüyorum. Affet beni."

Söylediği sözleri hiç beklemiyordum. Yine 'hamile işte idare et' der sanıyordum. Ama abim beni büyük bir şoka sokmuştu. İlk defa bu konuda benden özür dilemiş, onu affetmemi istemişti. Genelde

önemsiz bir şekilde Seda'yı bir iki tehdit eder, ceza vereceğini söyler, geçiştirirdi. Hızla ayağa kalkıp abime sarıldım.

"Sen benim abimsin, seni tabii ki affedeceğim! İkinci çocuğun kız olursa adını Gamze koyman şartıyla. Seda buna delirir," dedim gülerek. Yumuşayan ortamla rahat bir nefes aldım.

"Emre, yarın akşam aileni bekliyoruz yemeğe." Abim eskiye göre artık daha samimi ve istekliydi.

"Peki Cahit abi." Emre de aynı samimiyetle karşılık verdi.

Emre beni eve bırakacaktı ama odasında eksik birkaç evrak vardı, önce onları alacaktı. Ben de lavaboya gidip elimi yüzümü yıkadım. Abim ile olan konuşmamı düşünüyordum. Koridorun karşısındaki odaya doğru ilerledim.

"Emre, geliyor musun?" diye seslendim odaya girdiğimde.

"Gel Gamze, seni Mert Komutanımızla tanıştırayım. Abinin de arkadaşıymış Gümüşhane'den." Karşılıklı duran iki adamın konuşmasını bölmüştüm sanırım.

Emre elini bana uzattığında yanına doğru ilerleyip elini tuttum. Beni sahiplenircesine kolunun altına aldığında gülümsedim. Mert ile boşta kalan elimle el sıkıştık. Kahverengi gözleri ve siyah saçları ile abime benzetsem de keskin yüz hatlarıyla birbirinden ayrılıyorlardı. Aynı yaşlardaydılar büyük ihtimalle abimle.

"Memnun oldum."

"Ben de memnun oldum Gamze. Cahit çok bahsederdi sizden," diyen adamla gülümsedim. Abimin ilk görev yeriydi Gümüşhane, daha yeni teğmen olmuştu o sıralar.

"İlk defa o kadar fazla zaman ayrı kalmıştık abimden. Bizden ayrı kalınca özlemi arttı sanırım, herkes tanıyordu bizi alayda." O zamanlar ben daha yeni üniversiteye başlamıştım. Birkaç kez bizimkilerle ziyaretine gitmiştik abimin.

"Tebrik ederim bu arada sizi de," dedi Mert ellerimize bakarak içten bir şekilde.

"Teşekkür ederiz." Emre gülümsediğinde ben de tebessüm ettim.

"Bu arada Emre, Ercan söyledi, avukat bir tanıdığın varmış, mümkünse benim bir davada yardımcı olabilir mi?" Mert'in ricasıyla gözlerimi kıstım.

Aklıma Mine gelince Mert'in ellerine baktım ve olmayan yüzükle çoktan aşk şarkıları çalmaya başlamıştı bende. Ben bu ikisini yan yana koydum, efsane çift olurlar bence.

'Emre ile ilgisi yok yani?' diyen iç sesimin de ayarını iyice kıstım. Yok canım, daha neler? Emre, Mine'nin kartvizitini Mert'e verince 'iyi günler' dileyip odadan çıktık.

"Ne dönüyor yine o güzel aklında?" diyen Emre ile gülümsedim.

"Aşk şarkıları dönüyor," dedim göz kırparak.

Ben bu işi yapardım!

Emre beni eve bıraktıktan sonra kendi evine geçti. Yolda kahvaltı yapmıştık beraber. Sonrasında hattımı yeniden çıkartmış ve telefonumu açmıştım. Bugün değil yarın Emre'nin ailesi yemeğe gelecekti. Çok heyecanlıydım. Saat sabah dokuz olmuştu ve ben inanılmaz yorgun ve uykusuzdum. Bir günde o kadar çok şey yaşamıştım ki artık yorgunluk beni esir almıştı.

Seda hâlâ uyuduğu için direkt yukarı, odama çıktım ve üstümü değiştirip yatağa girdim. Gözlerimi kapatır kapatmaz uyuyakaldım.

"Gamze. Gamze uyan." Duyduğum Seda'nın sesiyle diğer tarafa döndüm.

"Çok yorgunum, sonra konuşalım." Gözlerimi bile açamıyordum.

"Kapıda Uğur var, seninle konuşmak istiyor, acilmiş," dediğinde gözlerimi hızla açtım.

"Tamam, geliyorum." Yatağımdan kalkarak ellerimi saçlarımın arasından geçirdim.

Seda odadan çıkınca siyah bir kot pantolon ve beyaz kazak giydim. Saçlarımı toplayıp aşağıya indim. Beni bir tek Emre pijamalı görmüştü ve başkasına o hâlde görünmek istemiyordum kesinlikle.

Kapıyı açtığımda bekleyen Uğur ile yüz yüze geldim. Bu arada akşam olmuş, hava kararmaya başlamıştı.

"Uğur, bir şey mi oldu?" Endişeyle sormuştum çünkü daha önce Uğur hiç benimle konuşmak için gelmemişti.

"Gamze, acil gitmemiz gerekiyor, Emre tutuklandı. Manyak savcı kafayı takmış Emre'ye," dediğinde içime kara bulutlar dolmuş, gelen fırtınayı haber vermişti.

BÖLÜM 46

"Neden?" Kesik kesik nefes alırken, elimi kapının pervazına dayadım.

"Tavandaki kurşun izi incelemeye alındı ve içeride kullanılan silahlarla karşılaştırıldı. Hiçbir silaha uymuyordu ama Emre ifadesinde lambayı kendisinin patlattığını söylemişti. Kısaca ortada kayıp bir silah olduğu ve Emre yalan söylediği için savcı yalan beyandan tutuklama kararı çıkarttı." Uğur olanları hızlıca anlattığında aklımdaki tek düşünce savcının çok ileri gittiğiydi.

"B-ben çantamı alıp geliyorum." Elim ayağım titrerken, bir an önce Emre'nin yanına gitmek istiyordum.

"Bekliyorum, şu an askeriyedeler. Polislerle çıkmadan önce Emre'yi görebilirsin hemen gidersek," diyen Uğur'la hızla arkamı dönüp merdivenlere ilerledim.

Çantamı alıp nasıl aşağıya indim, ayakkabılarımı giydim hatırlamıyordum bile. Savcının sıkıntı çıkarabileceğini daha bu sabah konuşmuştuk. Bir an önce Emre'yi görmem gerekiyordu. Kalbimin atışı kulağımda uğuldamaya başlamıştı.

Uğur ile arabaya bindiğimizde abimi aradım. Emre'nin telefonunu almışlardır diye onu aramamıştım. Sanırım aradığımda telefonunun açılmamasından korkuyordum. Çünkü Emre ne olursa olsun ben aradığım zaman o telefonu açardı.

Abimi yol boyunca aramama rağmen telefon hiç açılmamıştı. Semih'i de aramıştım ama onun telefonu tamamen kapalıydı. Askeriye ile aramızda olan on dakikalık yol bana saatler gibi gelmişti. Öyle bitmek tükenmek bilmiyordu, ki sürekli gözüm saate kayıyordu.

Aklımda sadece Emre'yi görmek vardı. En sonunda pes edip telefonu çantama geri koydum. Askeriyenin yoluna girdiğimizde içimden dualar ediyordum. Uğur arabayı açık otoparka bırakınca beraber indik. Saat yedi olmuştu, karanlık iyice çökmüştü. Askeriyenin yanan ışıkları altında içeriye girdik.

"Bu taraftan," dedi Uğur alt kata yönelerek. Ben de peşinden ilerledim ve merdivenlerin sonunda burasının depo gibi bir yer olduğunu fark ettim.

"Uğur, burada ne yapıyoruz?" Tedirgin bir şekilde etrafa baktım.

"Gel hadi." Uğur arkasını dönüp bana baktı acele etmem için.

"Abimi bulalım önce," dedim geriye doğru bir adım atarak.

"Gamze lütfen, bana güven. Askeriyedeyiz ve Emre'ye yanlış yapacak en son insan bile değilim." Uğur'un samimi olan sesiyle bir adım ileriye attım. Semih olsa hiç düşünmeden giderdim ama Uğur bana nedense o güveni tam olarak vermiyordu.

"Tamam, geliyorum." Adımlarımı hızlandırıp tekrar yetiştim ona.

Deponun sonundaki kapıyı açtığında aslında askeriyenin arka tarafına çıktığımızı anladım. Birden yakılan ışıklarla gözlerimi biraz kırpıştırıp ışığa alışınca etrafta gözlerimi gezdirdim ve onun sesini duydum.

Biner Yağız Atına
Altında Bozkurtuyla
Cihana Bedeldir O
Düşmana Bakışıyla
Gözler Yıldız Kaş Hilal
Almış Ele Okla Yay
Gel Bir Turan Kuralım
Kızımız Olsun "Umay"

Gerer Yayını Sertçe
Düşmanı Vurur Mertçe
"O" Asena Duruşu
Turan'ın Kuruluşu

Emre her cümlede durduğunda biraz önce fark ettiğim kalabalık asker topluluğu onu tekrar ediyordu. En son sessizlik olup, marş bitince bana doğru ilerledi. Ben halen şaşkınlıkla onu izliyordum.

Önümde diz çöktüğünde kalbim artık bağımsızlığını ilan etmişti. Gözlerimiz buluştuğunda derin derin nefesler alıyordum. Ellerimin içi terlemeye başlamıştı ve zar zor ayakta duruyordum.

"Gamzeli'm benimle evlenir misin?"

Emre'ye bakarken ilk defa hiç zorlanmadan gözlerim doldu. Başımı sallayarak onayladım ve elini tuttuğumda sevinçle haykırdım.

"Evet, seninle evlenirim Kurt!" Neredeyse çığlık atar gibi çıkan sesimle güldü Emre. Parmağıma yüzüğü geçirdiğinde gülümsedim. Emre bana sıkıca sarılırken boynuna kollarımı doladım ve ben de onu sıkıca sardım.

"Bravo! İşte bu be! Hayırlı olsun!" Arkadan gelen seslere eklenen alkış ve ıslıklarla yalnız olmadığımızı bir kez daha anladım. Emre ile ayrıldığımızda sıkıca elimi tuttu.

"Teşekkür ederiz arkadaşlar, dağılabilirsiniz görev yerlerinize," dedi Emre gülümseyerek.

Askerler gittikten sonra beni kolunun altına aldı, ben de bir elimle beline sarıldım. Semih, Ercan, Uğur ve Dursun kalmıştı bizimle birlikte.

"Hadi yemeğe çıkalım." Ercan'ın hevesli çıkan sesiyle güldüm.

"Semih, al şunları üstlerine kapıyı kitle. Ben müstakbel karımla yemeğe çıkıyorum." Emre, Semih'e direktifi verdikten sonra beni de yanına çekerek arkasını döndü ve bahçede ilerlemeye başladı.

"Ben bu videoyu Cahit abiye gösteririm ama," diyen Ercan ile Emre durdu.

"Ne videosu?" Ercan'a dönüp sordu Emre tehlikeli bir şekilde.

"Yani şey kardeşim, dedim ki torunlarınıza, çocuklarınıza gösterirsiniz diye her şey kayıt altında olsun." Ercan bir adım geri atıp Semih'in arkasında gözden kayboldu.

"Bana da gönderin videoyu," dedim hemen sevinçle. Bütün detaylarıyla izlemek istiyordum hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan.

"Semih sen bunları yemeğe götür, hesabı ben hallederim." Emre bıkkınlıkla Semih'e döndü.

"Tamam, bende o iş." Semih de gülerek kabullendi. Kim bilir kaç lira tutacaktı o hesap.

"Videoyu bana atmayı unutmayın!" Bir yandan Emre'nin kolunun altında ilerlerken diğer yandan Ercan'a seslenmiştim.

Emre ile bahçeden çıkarak açık otoparka geldik. Arabanın kapısını açtığında bindim. Parmağımdaki yüzüğe gülümseyerek baktım, çok güzeldi. Emre yanıma oturunca arabayı çalıştırdı.

"Nereye gidiyoruz?" Yüzümden eksik olmayan gülümsemeyle ayaklarım yere basmıyordu.

"Bana gidemiyoruz, bizimkiler var malûm. Sana kendim yemek yapmak isterdim ama bu sefer dışarıdan yiyeceğiz." Evde olmayı tercih ederdik ikimiz de çünkü daha rahat ediyorduk.

"Neresi olursa olsun önemli değil, beraber olduktan sonra."

Emre'yle askeriyeden çıktıktan sonra abime haber vermem gerektiği aklıma geldi. Şimdi evde beni bulamazsa sorun çıkabilirdi ve ben bunu istemiyordum. Telefonumu çıkartıp abimi aradım. Birkaç çalışan sonra telefon açıldı.

"Prensesim."

"Ne yapıyorsun abi?" Yumuşak bir şekilde konuşuyordum, sonuçta izin alacak yaşı geçmiştim.

"Eve geçeceğim şimdi, marketteyim. Bir şey istiyor musun?" diyen abimin sesiyle iyi ki aradığımı fark ettim.

"Abi ben Emre ile birlikte yemeğe gidiyorum, haberin olsun. Çok geç bir saate kalmayız." Sesimi sakin tutmaya çalışarak söylemiştim.

"Tamam, geç kalmayın. Bu arada Gamze, derslere devam edeceksin. Yarın beraber çıkacağız evden." Abimin sesi biraz sert çıksa bile önemsemedim.

"Tamam abi, görüşürüz." Telefonu kapatınca Emre'ye doğru döndüm. "Sizinkilerin haberi var mı?" dedim Emre'ye. Yemeğe falan beklerlerdi belki oğullarını.

"Var, birlikte olacağımızı söyledim. Sana çok selamı var annemin. Kahveyi artık sonra içeriz gelinimle dedi en son." Gülerken beni utandırmak için gelin diyerek konuşuyordu.

"Gülme ya, kapıyı açınca nasıl korktum biliyor musun?" diyerek koluna hafifçe vurdum.

"Çok tatlıydın ama kabul et. Annemin şaşkın yüzüne baktığında gülmemek için kendimi zor tuttum. Neyse, sorun kalmadı, zaten Cahit abi de kabullendi artık." Emre yandan bana bakıp derin bir nefes aldı. Fazlasıyla rahatlamış görünüyordu.

"Babamı unutuyorsun sanırım Kurt. Ah, babamın karşısındaki hallerini görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum." Şimdi ben ona gülüyordum. "Geldik mi?" dedim gülmem durunca. Arabayı kenara çekmişti ama sadece karanlıkta yol görünüyordu.

"Hayır, çok güzel gülüyordun, kaza yapma riskini göze alamadım," dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Çok güzel seviyorsun." Sonunda konuştuğumda gözlerimi yeşillerinden ayırmadım. Çok güzeldi.

"Güzel'i güzel seviyorum sadece."

Elini yanağıma koyduğunda sıcak eli soğuk yüzüme değdi. Eline başımı yasladığımda alnımdan öptü. Başını saçlarıma yaklaştırdığında derin bir nefes aldı. Yeni duş aldığım için saçlarımın kokusunu ben bile alıyordum.

Emre yavaşça geri çekildiğinde ben halen bıraktığı gibi etkisindeydim. Gözlerine bakmak bile çekim alanına girmemi sağlıyordu. Koltuğa geri yaslandım ve kalan yolda Emre'nin dikkatini dağıtmamak için bir şey demedim.

Aslında içimdeki oynak Gamze yapış boynuna dese de saçlarımı koklarken kısa bir an boynuyla bakışma yaşamıştık. Sus kız arsız, deyip başımdan savmıştım. Emre arabayı geri çalıştırdığında yola kaldığımız yerden devam ettik.

Emre arabayı park edince beklememi söyleyip kapımı açtı. "Buyurun Gamzeli Hanım."

"Çok naziksiniz Kurt Bey." Bana uzattığı sıcak elini tuttum.

"Eh, öyle derler," deyip çapkınca göz kırptı, tırnaklarımı eline geçirdim.

"Kim diyormuş?" Gözlerimi kısarak yeşillerine baktım.

"Bir tabur dolusu asker diyor. Öylesine söyledim Gamzeli'm, kim söyleyecek yoksa?" Kıskançlık yaptığım için gülüyordu bana.

"Bu arada sevgilim, derslere devam ediyormuşum. Senin haberin var mı?" dedim abimin sabah beraber çıkacağımızı hatırlatmasıyla.

"Haberim var." Emre restorandan içeri girdiğimizde cevapladı beni.

Çok şık bir restorana getirmişti Emre beni. Daha önce geldiğimiz yerler normalde her zaman gidebileceğimiz tarzda yerlerdi ama burası rezervasyon olmadan kabul etmeyen lüks yerlere benziyordu. Girişte ki görevliye, "Emre Kurt," diyen Emre ile de rezervasyonumuzun olduğunu teyit etmiş oldum.

Görevli bize cam kenarında, oldukça güzel bir masaya kadar eşlik etti. İçerisi ne fazla kalabalık ne de tenhaydı. Emre ile yerleştiğimizde birbirimize bakıp gülümsedik. Menüleri veren garson bizden uzaklaşmıştı.

"Neden Semih değil de Uğur'u gönderdin?" Aklımdaki sorulardan birini sorarak gözlerine baktım.

"Semih senin üzüldüğünü görürse sana gerçekleri söyleyebilirdi. Ayrıca her zaman yanımda Semih vardı, beni bırakıp geleceğine pek inanacağını sanmıyordum." Kurt menüyü incelerken omuz silkti.

"İnce düşünülmüş ve planlanmış. Besteler ezberlenmiş, rezervasyon yapılmış," dedim tek kaşımı kaldırıp.

"Sor hadi," dedi Emre bana bakarak.

"Ne zaman karar verip bunları yaptın?" Öne doğru eğildim merakla yanıtını bekleyerek.

"Sana hislerimi açtığım ilk o gün vardı aklımda evlilik teklifi etmek ama basit bir şey olmasını istemiyordum. Sonra askeriye geldi aklıma, sonuçta abin asker olduğu için gelmiştin bu şehre ve biz öyle karşılaştık. Anlamlı olsun istedim. Asker olduğumuz için yürüyüş sırasında pek çok marş söyleriz. Sonra kısa bir araştırma yaptım ve bize en uygunun bu olduğuna karar verdim. Çocuklara da yürüyüş sırasında ezberlettim. Rezervasyonu da geçen hafta yaptım," dedi Emre ince ince hepsini anlatarak.

"Ya ama sorularımın hepsini cevapladın." Oyunumu bozmuş gibi dudak büzdüm.

"Aklından geçenleri tahmin edebiliyorum Gamzeli'm ama hayır, bugün soru sormak yok. Her şeyi bir kenara bırakıp tadını çıkartıyoruz." Emre bana muzip bir şekilde gülümseyip göz kırptı. Siparişlerimizi de vermiştik o arada.

Dediği gibi de yaptım, sorularımı bir kenara bırakıp akışına bıraktım her şeyi. Siparişlerimizi verdikten sonra yavaş ritimde çalan dans şarkısı ile Emre'nin uzattığı elini tuttum. Beraber çok uzaklaşmadan, masanın biraz ilerisinde durduk. Emre iki eliyle belimi kavrarken omuzlarına ellerimi koydum.

"İlk dansımızı hatırlıyor musun?" dedi Emre gülümseyerek.

"Nasıl unuturum Özge denen pisliğin kollarında olduğunu?" Birden o kızın aklıma gelmesiyle sinirlenmiştim.

"Ben sadece seni sardığımı hatırlıyorum," dedi Emre gözlerime bakarak.

Unut Gamze, hemen aklından çıkart o pis düşünceleri ve sadece Emre'ye konsantre ol!

"Baştan alalım." Gülümseyerek sadece ona odaklandım.

"İlk dansımızı hatırlıyor musun?" dedi Emre garip isteğimi geri çevirmeyerek.

"Nasıl unuturum, ilk defa sarhoş olmaya yakın bir Kurt'a sarılmıştım." Aklıma gelince o an, gülümsedim.

"Aslında o gece içmemiştim," dedi bana bir itirafta bulunarak.

"Ama azıcık içtim demiştin." Kaşlarım yukarı kalkarken, nedenini anlamaya çalışıyordum.

"Sarhoş sanırsan geri itmezsin, beni idare edersin sandım. Korktum seni kollarımın arasına aldığımda gitmenden." Ciddi bir şekilde konuştuğunda bunu beklemiyordum.

"Beni kollarının arasına aldığında, sen fark etmesen de ben çok mutlu olmuştum," dedim karşı bir itirafta bulunarak.

"Bir sonraki itiraf da benden gelsin o zaman. Damarlarında benim kanım dolaşıyor. Sana o gece vurulduğunda ben kan verdim." Emre tepkilerimi izlemek için gözünü bile kırpmıyordu.

"Sanırım bu deli cesaretine nereden kapıldığımı şimdi daha iyi anlıyorum," dedim bilmiş bir şekilde gülümseyip.

Eli belimde hareket edince gerildim. Dokunuşunun yumuşaklığı içimi titretirken gözlerimi kapatma isteğime karşı gelemedim. Başımı Emre'nin göğsüne yaslayıp sıcaklığını hissettim. Huzurdu bu adam bana, tek kelimeyle yaşamdı. Çok fazla birbirimize dokunmamıştık, gözleriyle severdi Kurt beni ve gözlerinde yaşardım ben aşkımı.

"Sıra bende sanırım. İtiraf ediyorum, bana sarıldığında, öptüğünde, baktığında dünyanın en şanslı kişisi hissediyorum kendimi." Sessizce mırıldandım hâlâ göğsüne yaslıyken.

"Yalnız olmadığımı bilmek güzel." Sesi yine o kadifemsi, yumuşacık tona bürünmüştü.

Müzik bitince geri masamıza geçtik. Emre her zamankinden biraz daha kibardı. Mesela otururken sandalyemi çekmiş, ben oturunca kendi yerine geçmişti. Bu arada yemeklerimiz de gelmişti.

Yemeğe başladığımızda arada birbirimize bakıp gülümsüyorduk. Uyuduğum için akşama kadar bir şey yememiştim, en son Emre ile

sabah kahvaltı yapmıştık. Yemekler çok lezzetli olduğu için de keyifle yemeğimi yiyordum.

"Şu savcı sinirimi cidden bozuyor. Derslere devam etmeni bu yüzden istiyoruz. Dikkat çekme Gamzeli." Emre beni uyardığında bu durumdan ben de hoşnut değildim. Sanırım bunu aklımda tutmam gerekiyordu.

"Uğur'un söyledikleri doğru mu? Silah ile kurşun uymadı mı gerçekten?" Oldukça gerçekçi gelmişti bana oysa ki.

"Tavandaki kurşunu çıkarttı biz gidince Cahit abi ve kendi silahıyla aynı yere bir kez daha ateş etti. Bunu sadece bizimkiler biliyor. Uğur seni ikna etmek için söyledi sadece merak etme." Emre'nin bana güven veren sözleriyle birlikte, masanın üstünden elimi sıkıca tuttuğunda içim rahatlamıştı.

"Emre, ben Dursun'a bir söz verdim ya hani," dedim şirince gülümseyerek.

"Evet sevgilim?" Emre bombanın geleceğini bildiği için tek kaşını kaldırıp devamını bekledi sözlerimin.

"Hafta sonu kız kaçırmaya gidiyoruz benden söylemesi." Tek nefeste hızlıca söyledim ve bitti.

"Gamze, iki gün var hafta sonuna. Ayrıca Cahit abi hayatta izin vermez." Emre kendinden emin bir şekilde konuşurken abimi de gayet iyi tanıyordu.

"Ben izni alırsam söz veriyor musun gideceğimize?" Ama bilmediği bir şey daha vardı, ben abimi herkesten daha iyi tanıyor, yumuşak tarafını biliyordum.

"Söz Gamzeli'm, pilavdan dönenin kaşığı kırılsın," dedi Emre gülerek.

Ben de Kurt'un Gamzeli'si isem o pilavı sana kaşık kaşık yediririm Emre Bey!

"Kahvelerimizi başka yerde içelim mi?" Emre yemeğimiz bitince sorduğunda, "Bana uyar," dedim omzumu silkip.

Emre hesabı ödeyince kalktık. Yine el ele tutuşuyorduk. Ellerimin soğuk olmasına alışmıştı artık ve onun sıcaklığı ile ben de ısınıyordum. Arabaya ilerlediğimizde gökyüzüne baktım. Yıldızlar buradan çok parlak görünmüyorlardı.

"Yıldızları göremiyorum." Huysuz bir şekilde mırıldanmıştım. Normalde böyle şımarıklık yapmazdım ama nazım bir tek Emre'ye geçiyordu. Onunla biraz daha uzun zaman geçirmek istiyordum.

"O zaman biz de görebileceğimiz bir yere gideriz." Emre elimden tutup biraz daha hızlı bir şekilde beni çekiştirdi.

Arkasından gülerek hızlandım. Arabaya bindiğimizde ilk önce bir kafenin önünde durdu. Emre hemen geleceğini söyleyip arabadan indi. Ben de içeri girene kadar onu izledim. Biraz sonra elinde karton çantayla çıkıp arabaya geri bindi. Çantayı arkaya koydu ve arabayı çalıştırdı.

Onu izliyordum, kendisini izlediğimi biliyordu. İçimde tuhaf bir his oluştu, o an nedensizce Emre'ye sarılmak istedim. Hani çok sevdiğiniz bir şey olur da onu herkesten saklamak istersiniz ya, şu anda ben de öyleydim.

Yeni baskıdan çıkmış bir kitaptı Emre benim için. Her sayfasını okumak, ezberlemek ve hissetmek istiyordum. Bazen ağlayacak, bazen gülecek, çokça sevecektim. Sayfaları arasında okurken kaybolacak, sonra yine onda kendimi bulacaktım. Bu adam benim sonum değil sonsuzum olacaktı.

"Yıldızlar çok güzel buradan bakınca." Gökyüzünde dolanan bakışlarımı Emre'ye çevirip gülümsedim.

"Yürüyüş yaptığımız bir zamanda keşfettim burayı. Yol kapalı olduğu için bu manzara pek bilinmez," diyerek açıkladığında arkamızdaki yola kaydı bakışlarım.

Geldiğimiz yer lojmanlara biraz uzak bir mesafede, uçurum gibi bir yerdi. Aslında bir dağın eteğinde virajlı bir yoldu ama tehlikeli olduğu için kapatıldığını söyledi Emre. Biz de ilk dönüş yerinde dur-

muş, arabanın ön tarafına yaslanmış, Emre'nin aldığı kahvelerimizi içiyorduk.

"Yarın tanışma olacak ya Gamzeli'm, annenle babanı da çağırıp direkt isteme olayına mı geçsek?" diyen Kurt ile neredeyse kahveyi püskürtecektim.

"Ne gerek var Emre? Hadi gidip yarın yıldırım nikahı yapalım. Abimmiş, babammış, annemmiş falan hiç gerek yok kalabalığa." Alayla gözlerinin içine bakarken ciddilik payını ölçüyordum.

"Yok canım, ailen sonuçta, nikah saatini haber veririz." Şaşkınlıkla gözlerim açılırken Emre gayet ciddi duruyordu karşımda.

"Sen ciddi misin?" Emin olmak için sorarken kahvemi arabanın üstüne koydum.

"Bak bakalım ciddi miyim?" Benim gibi kahvesini arabanın üstüne bırakıp bana doğru döndü.

Ellerini belime koyduğunda bakışları dudaklarıma kaydı ve bana doğru eğildiğinde kalbim heyecanla çarptı. Dudakları ile buluştuğumda ilk kez onu öptüğümdeki gibi içimde uçuşan kelebek ordusu ayaklandı, bütün vücudumdan yakıcı bir elektrik geçti ve yerçekimi ortadan kayboldu.

Ellerimi omzuna koyup dudaklarımı araladım ve ona karşılık verdiğimde elleri belimi daha çok sardı. Ateş yakıyordu ama ikimiz de dokunmaktan kaçamıyorduk. Dudaklarından aldığım yoğun kahve tadı ile tatlı bir burukluk vardı. Biraz geri çekildiğimde derin bir nefes aldık ikimiz de.

"Gençler, ayrılın bakayım. Yavrum bu ne samimiyet?" diyen sesle Emre'nin arkasına saklandım.

"Hay sikiyim yapacağınız işi," diye sinirle söylendi Emre.

Biz kendimizi o kadar kaptırmıştık ki dibimize kadar giren jandarma arabasını görmemiştik. Utançla Emre'nin sırtına gömdüm yüzümü. Ben bakmazken arabanın kapısının açılıp kapanma sesini duydum. Emre'nin vücudu oldukça rahattı ve sıcaktı.

"Hayırdır bu saatte?" Adamın sesini duysam bile hiç bakmaya tenezzül etmedim.

"Kahve içiyoruz," dedi Emre gayet rahat bir şekilde.

Doğru, dudaktan dudağa kahve!

Kahve şirketleri benim bu sloganımı duysa bütün reklam ve piyar çalışanlarını kovar beni işe almak için yarışa başlardı. Dudaktan dudağa kahve sadece bizde! Yine beynim benden bağımsız bir şekilde gerildiğim anlarda olduğu gibi kendini oyalıyordu.

"Kahve demek? Yakınlarda bir kafe varsa biz de içelim değil mi Muharrem?" Konuşan adamın sesinden alaycılık akıyordu.

"Bağlı olduğun karakolu ve adını soyadını ver." Emre ilk defa sesini sert bir tona bürüyerek çıkıştı.

"Sen kimsin de benden böyle bir şey istiyorsun?" dediğinde Emre'nin sırtına yaslandığım için bedeninin gerildiğini anladım.

Normalde asla böyle bir şey yapmazdı. Yanımıza gelen kişilerin lakayt konuşma tarzı büyük ihtimalle Emre'nin sınırını zorlamıştı. Kimlik isteseler ya da burada duramazsınız yasak deseler eminim Emre anlayışla karşılardı ve giderdik.

"Peki öyleyse," dedi Emre cebinden telefonunu çıkartarak.

"Bak bak abisini arayacak herhâlde." Ses tonu alayla güler gibiydi. Diğerinin seslendiği, adı Muharrem olandı bu sefer cevap veren.

"Gökhan, lojmanların olduğu Siva yolunda hangi ekip varmış bir kontrol et, sonra da Karakol Komutanı'na bağla beni," dedi Emre direkt.

Gökhan'ı tanıyordum derslerden. Bu geceki nöbetçi o olmalıydı büyük ihtimalle. Adamlar şimdi sessizce dinliyorlardı, büyük ihtimalle ne olduğunu bile anlamamışlardı. Olayın büyüyeceğini anlayınca ilk defa ben de konuştum.

"Emre, boş ver gidelim hadi."

"Bekle iki dakika daha. Böyle lakayt tavırlı bir iki kişi için asker kötü muamele yapıyor dedirtmem ben. İyi ki bize denk geldiler. Üs-

tündeki üniformayı kullanıp kimseye üstünlük sağlayamaz bu ikisi." Emre sinirli bir şekilde söylenince sessiz kaldım.

Her yerde mutlaka çürük elmalar vardır. Biz bunu Sercan'da ve Gediz'de anlamıştık ama Emre düşüncesinde oldukça haklıydı. Mesela bir doktor size kötü davrandı diye bütün doktorlar kötü davranacak diye bir şey yoktu. Ama bir yandan da içinizde o şüphe hep devam ederdi, tekrar kötü davranır mı diye düşünürdünüz.

"Sen ne saçmalıyorsun?" diyen adamın sesi bu sefer sert çıkmıştı.

"Hadi gidelim." Muharrem gitmek istiyordu, akıllı adamdı.

"Bekleyin bakalım." Emre çalan telefonunu açıp hoparlöre verdi.

"İyi akşamlar Emre. Bir sorun mu vardı?" diye bir ses yükseldi telefondan.

"Karşımda iki asker var. Siva yolundaki dönemeçte nişanlımla kahve içiyorduk ki kendileri bize dahil olmaya karar verdiler. Ne bir kimlik kontrolü var ne de uyarı komutanım." Emre uyaran bir şekilde konuşurken ses tonundan bile otorite akıyordu.

"Anladım Emre, söyle o ikisine hemen karakola dönsünler. Cezai işlem başlatalım," dediğinde bu sefer ben üzülmüştüm.

"Bu seferlik uyarı yeterli olur bence arkadaşlara komutanım. Böylece bu işin ne kadar ciddi olduğunu anlarlar ve bir daha görevlerini düzgün yaparlar." Gözlerinin iki askerin üstünde olduğuna emindim. İstediği zaman ne kadar ölümcül baktığını, bana aşkla parlayan yeşillerin başkaları için zehirli bir sarmaşık olduğunu biliyordum.

"Peki Emre, öyle olsun bu seferlik. İyi akşamlar." Yumuşayan Komutan ile biraz daha iyi hissetmiştim. Kimsenin ceza almasını istemiyordum.

"İyi akşamlar komutanım," dedi Emre ve çağrıyı sonlandırdı.

"Gelelim size, Teğmen Emre Kurt ben beyler, tanıştığıma hiç memnun olmadım. Umarım bir daha karşılaşırız. Sürekli buralarda sizin nöbetlerinizde dolaşacağıma emin olabilirsiniz." Sözleri keskindi, karşısındaki askerlerin gerildiğine emindim.

"Özür dileriz komutanım!" İkisi de aynı anda yüksek sesle cevap verdiğinde daha fazla mevzunun uzamayacağına emin oldum.

"Bir daha görevinizi ihmâl edip bu tavır içine girip TSK adını birilerinin ağzına kötü olarak düşürürseniz, kendi ellerimle yazarım görevi kötüye kullanma raporunuzu," diyen Emre oldukça ciddiydi.

"Emredersiniz komutanım!"

Birkaç dakika sonra arabanın kapısının açma ve kapanma sesi geldi. Araba uzaklaşınca Emre'nin arkasından çıktım. Yüz yüze gelmemiştik ama oldukça gerilmiştim ben de. Emre beni kolunun altına alınca beline sarıldım.

"Kusura bakma Gamzeli'm. Kimlik sorup gitmemizi isteselerdi inan hiçbir şey demeden gidecektim." Emre başıma koyduğu öpücükle eskisi gibi yumuşak ses tonuna bürünmüştü.

"Önemli değil Kurt ama kendini direkt tanıtsaydın olay uzamazdı." Bu kadar uzaması gerilmesine yol açmıştı.

"Ben normal sivil biri de olabilirdim ve kimse bu muameleyi hak etmiyor Gamzeli'm. Ayrıca bunların anlamadığı bir şey daha var. Biz sivil de olmayabilirdik ve onlar bir pusuya da düşmüş olabilirdi. Bu uyarıyı onun için bu kadar sert bir şekilde vermek istedim. Bu işin ciddiyetini yeterince anlamayanlar, sonucuna çok kötü bir şekilde katlanır. Sabah ailesine şehit haberini vermek var işin ucunda." Açıklamasını duyduğumda kesinlikle hak verdim.

Arabaya geçip gitmek üzere yola çıktık. Lojmanlar oldukça yakın olduğundan on dakikada gelmiştik bile. Parmağımdaki yüzüğe baktım gülümseyerek. Emre'nin elimin üstüne koyduğu eliyle ona baktım. Mutluydum, hem de fazlasıyla, bu içimden gelen ve taşmak için bekleyen bir mutluluktu.

"Sabah derste görüşürüz." Yüzümde tebessüm oluşurken, sabah tekrar görüşeceğimiz için şimdi ayrılmamıza üzülmüyordum.

"Görüşürüz Gamzeli'm."

Bir yakalanma durumunu daha göze alamadığımdan Emre'yi öpmeden indim arabadan. Eve doğru geldiğimde Emre ben içeri gire-

ne kadar bekledi ve kapıdan el salladığımda o da bana elini kaldırdı. Kapıyı kapattığımda giden arabanın sesini duydum. Üstümdeki ince ceketi çıkartıp vestiyere bıraktım ve ayakkabılarımı çıkarttım. Salona adım attığımda derin bir nefes verdim.

"Ben geldim," dedim gülümseyerek. Saat on buçuk olmuştu.

"Hoş geldin." Abim koltukta oturmuş, televizyonda film izliyordu Seda'yla.

"Oha, o parmağındaki ne?" Seda her zaman bildiğimiz gibiydi.

"Yüzük, hani yuvarlak oluyor, parmağına takıyorsun," dedim normal bir şekilde.

"Cahit, bu kız neler karıştırıyor?" Abime doğru döndüğünde güldüm.

"Yengeciğim, sende hatlar sonradan geliyor ama aydınlatayım seni kısaca. Emre bana evlenme teklifi etti, ben de kabul ettim. Abimin ilişkimizden tabii ki haberi var ve onaylıyor. Bu arada hazır yeri gelmişken, Emre'nin annesi ve babası yarın akşam tanışmak için yemeğe geliyor," dedim sevimli bir şekilde sırıtırken. Seda ağzını açtığında gözleri kısıldı. "Sen hiç zahmet etme, nasıl olsa bütün yemekleri ben yapıyorum. Otur keyfine bak." Göz kırparak yürümeye başladım.

Ne güzelmiş düşüncelerini olduğu gibi söylemek. Abim bendeki o hatırını Emre'nin yanında onu kabul etmediğini söylediği gün bitirmişti. Bundan sonra Seda için benden hiçbir istekte bulanamayacağını ikimiz de biliyorduk. Seda'nın açık ağzına bakıp yukarı odaya çıktım.

Üstümü değiştirip Emre'nin verdiği tişörtü, altına da eşofman giydim. Sabah giymek için kot pantolon ve beyaz, salaş bir gömlek çıkarttım. Ütüledikten sonra askıya astım ve yatağıma yattım. Emre'nin attığı iyi geceler mesajına cevap verip gözlerimi kapattım. İçim içime sığmıyordu ama gündüz uyuduğum için de pek uykum yoktu. Yarın anlatacağım ders notlarını okuyup vakit geçirdim.

Sabah kapının tıklatılmasıyla uyandım. Ders notlarını okurken uyuyakalmıştım. Üstümdeki kâğıtları toplayıp masaya bıraktım.

"Geliyorum abi," diye seslendim.

"Tamam."

Kapıdan uzaklaşan ayak seslerini duyabiliyordum. Yataktan kalkıp banyoya ilerledim. Elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Odaya döndüğümde üstümü değiştirip saçlarımı tepeden topladım. Günlük bir makyaj yaptım abartmadan.

Aşağı indiğimde abim de oturduğu yerden kalktı. Ayakkabılarımızı giyip çıktığımızda, havanın biraz daha sıcak olmasıyla gülümsedim. Bahar kendini hissettirmeye başlamıştı iyice.

"Kahvaltıyı yolda yaparız." Bize kahvaltı hazırlayacak birisi yoktu, zaten geç de kalmıştık.

"Olur abi," diyerek onayladım.

Arabaya bindiğimizde aklıma Dursun için kız kaçırma operasyonu geldi. Abimi ikna etmeliydim ve aklımda hiçbir plan yoktu. Arabada giderken düşünmeye başlamıştım bile. Bugün Emre'nin ailesi yemeğe geliyordu, bir sonraki günün sabahı cumartesi olduğuna göre bu son şansımdı.

Araba börekçinin önünde durduğunda indik. Birer porsiyon su böreği ve çay istedik. Abim telefonuyla ilgileniyordu ve sonra bana döndü bir anda.

"Söyle hadi," diyen abim ile yerimde kıpırdandım.

"Nereden anladın?" Fazla kıvranmıştım sanırım.

"Yirmi beş yıllık kardeşimi bırak biraz olsun tanıyayım," dedi geriye yaslanırken.

"Dursun'u biliyorsun abi, sevdiği bir kız var, ismi Nazlı." En baştan anlatmak daha mantıklı geldi.

"Yani." Konunun ilginçliği abimin dikkatini çekmişti sanırım, merakla bana bakıyordu.

"Nazlı'yı istemeye gideceklermiş, beni de çağırdılar. Dursun'un ailesi kızı istemiyormuş, bunların hepsi de erkek şimdi, aralarında gidecek bir kız olsun istiyorlar. Ben de Dursun'un hâline çok üzüldüğüm için kabul ettim." Yine bir anda dayanamayıp her şeyi döktüm.

Abi aslında Dursun'un ailesi can atıyor kızı istemeye ama Nazlı'nın ailesi vermiyor. Biz de kızı Allah'ın emri, Peygamberimizin kavliyle kaçırmaya gidiyoruz, diyemezdim tabii ki!

"Gamze, Dursun Trabzonlu, biliyorsun değil mi?" Abim tek kaşını kaldırıp sorduğunda başımı salladım.

"Biliyorum abi," dedim yutkunarak.

"Bir gün Gamze. Sabah gidersiniz, ertesi gün sabah gelirsiniz." Abim beni şaşırtarak kabul ettiğinde gözlerim açıldı.

"Abi çok teşekkür ederim," dedim sevinçle.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra askeriyeye geçtik. Dünkü tekliften sonra herkes biliyordu artık Emre ile olan ilişkimizi. Konferans salonuna girdiğimde direkt masaya ilerledim.

"Günaydın." Çantamı masaya bırakıp gözlerimi aralarında gezdirdim.

"Sağ ol!" diye hep bir ağızdan gür bir ses beklemiyordum.

Gözlerim Emre'yle buluşunca, sırıtmamak için masaya baktım. Ders notlarımı açıp konuyu anlatmaya başladım. Herkesin önünde ders notu olduğu için beni takip ediyorlardı. Arada gelen soruları cevapladım. Ara verdiğimizde herkes sınıftan çıkmaya başlamıştı.

"Emre, Semih, Uğur, Ercan ve Dursun, siz kalın." Herkes çıkıp kapı kapatılınca beşliye döndüm.

"Abimden izin aldım, cumartesi sabahı yola çıkıyoruz ve pazar akşamı burada olmam gerekiyor." Emre'ye bakıp dünkü konuşmamızı hatırlatmak istercesine güldüm.

"Nasıl? İzin verdi mi?" Emre şüpheli bir şekilde bana bakarken başımı sallayıp onayladım.

"Birazcık olayı abartmış olabilirim, mesela Dursun'un ailesinin Nazlı'yı istemediğini ve sizin tek gitmenize içimin razı olmadığı gibi." Birazcık yalandan kimseye zarar gelmezdi.

"Senden korkulur yenge," dedi Ercan ellerini havaya kaldırıp.

"Uyy hocam, ne dilersenuz dileyun bendan." Dursun sevinçle gülüyordu.

"Kızın olursa ismini Gamze koyarsın artık." Kendi çıkarlarımı da düşünmek zorundaydım tabii ki, ismimi yaşatmak ve neden konulduğu sorulduğunda, 'Gamze teyze, babama annemi kaçırdı, o yüzden ismi bana konuldu' demek aynı zamanda eğlenceli bir anıydı.

"Koyiveririm hocam," dedi Dursun onaylayarak.

"Plan sende Kurt, anlaştığımız gibi." Göz kırparak kaşığı kırılan Emre'ye baktım. Sonuçta ben pilavı ona şu an kaşık kaşık yedirmiştim.

"Oldu bil," dedi Emre sonunda ikna olarak.

Derse geri döndüğümüzde konu tekrarı testlerini dağıttım. Ders bitiminde Emre ile akşam bize gelmeleri konusunda konuşup askeriyeden ayrıldım. Abimin arabasını almıştım giderken, markete uğramam gerekiyordu, akşam gelecek misafirlerimiz için alışveriş yapacaktım. Hızlıca yaptığım alışveriş ile öğlen olmuştu.

Eve döndüğümde market poşetlerini mutfağa bırakıp, odama çıkıp üstümü değiştirdim. Aşağı inip yemek için ne yapacağımı düşündüm. Akşam altıda geleceklerdi yemeğe. Pirinç pilavı, salata, et sote, mercimek çorbasında karar kıldım. Tatlıyı Emre gelirken alacağını söylediğinden yapmamaya karar verdim. Menüm belli olduğunda kollarımı sıvayıp başladım.

Salatayı ve pilavı da yaptıktan sonra üstümü değiştirmek için yukarı çıktım. Az bir zaman kalmıştı gelmelerine. Yemekleri yaparken annemi aramıştım ve babamla konuştuğunu öğrenmiştim. Babam normal karşılamıştı çünkü herkes gibi farkındaydı artık evlilik yaşına geldiğimin. Artık Emre'yle bir ilişkimizin olduğunu ve evlilik yönünde ilerlediğini biliyordu. Anneme Emre'nin bana evlilik teklifi ettiğini de söylemiştim, ki çok sevinmişti.

Üstüme Ankara'dan getirdiğim uzun elbiselerden birini giydim. Yarım kolluydu ve boyu dizimin bir karış altında bitiyordu, lacivert rengindeydi. Hanım kız hâlime geçmiştim şimdiden. Aşağı indiğimde Seda bıraktığım gibi televizyon karşısında oturuyordu. Doğumuna az bir süre kalmıştı.

Salondaki masayı açıp hazırladım. Kapı çalınca abim olduğu için direkt açtım. Emre gelirken haber verecekti ve henüz geliyoruz dememişti. Abim üstünü değiştirmeye giderken telefonuma beklediğim mesaj geldi.

Kimden: Kurt

Geliyoruz 5 dakikaya.

Masaya yemekleri de götürdükten sonra son kez aynada kendime baktım. Kapı çalınca abim de benimle birlikte kalkmıştı. Kapıyı açtığımda Emre'nin elinde iki ayrı gül demeti vardı tatlı paketiyle. Güllerden birini ve tatlıyı bana uzattı. Annesi ve babası da içeri geçince 'Hoş geldiniz' faslına geçmiştik.

"Teşekkür ederim Emre." Seda elindeki diğer buketle gülümsedi.

Emre'nin ince davranışı beni gülümsetmişti. Seda'nın bu gece susması için her şeyi yapmaya hazırdım, ki şahsen en iyisi de buydu. Tatlıyı mutfağa bırakıp çiçeklerimi de vazoya koydum. Kısa bir tanışmadan sonra, "Masaya geçelim isteseniz," dedi abim, eliyle hazır masayı gösterdiğinde ayağa kalktılar.

Hep birlikte masaya geçtiğimizde çorbaları servis ettim. Emre tabakları bana uzatıyor, dolu tabakları yerlerine koyuyordu.

"Afiyet olsun," dedikten sonra yemeğe başladık.

Sofrada aslında çok konuşulmamasına rağmen ortam yumuşaktı. Emre'nin babası emekli albay olduğu için abimle genelde askeriye üstünden konuşmuşlardı. Annesi ise Seda'ya bebek konusunda sorular sorup tavsiyeler vermişti. Yemek bitiminde sofrayı hızlıca topladım. Çayın yanına tatlıyı da koyup salondaki koltuklara geçtiklerinde sehpalara servis yaptım.

"Maşallah güzel kızıma. Yemekler de çok güzeldi." Müstakbel kaynanam memnuniyetle gülümsedi.

"Afiyet olsun," dedim, biraz utanmıştım.

"Cahit artık sizle tanıştığımıza göre ailenizle de Ankara'da bir araya gelip tanışırız inşallah en kısa zamanda." Orhan amca işleri bir üst boyuta taşıma derdindeydi anlaşılan. Bana göre hava hoştu.

"Tabii, bekleriz," dedi abim.

İçilen çayların ardından çok fazla kalmadılar. Onlar gittikten sonra ben de mutfağı topladım. Emre ile neredeyse hiç konuşmamıştık. Abim ve Orhan amca iyi anlaşmıştı ve Seda sorun çıkartmamıştı. Hasarsız atlatmıştık bugünü de şükürler olsun. Mutfakta işim bitince salona geçtim.

"Abi, sabah yola erken çıkacağız haberin olsun." Ne kadar erken o kadar iyiydi.

"Nereye?" Seda hemen araya girdiğinde onu görmezden geldim.

"Tamam Gamze," diyen abim de Seda'ya cevap vermemişti.

Emre'den mesaj gelince telefonumu elime aldım. Kurt çoktan planı yapmıştı! Yukarı çıkıp banyoya yöneldim. Güzel bir duşun ardından üstümü giydim. Saçlarımı tarayıp kuruttum. Dişlerimi fırçalayıp odama geçtim. Işığı kapatıp yatağıma yattım. Bir sonraki günün heyecanıyla uyuyakaldım.

Sabah uyandığımda gözlerimi zar zor açtım. Telefonum büyük bir ısrarla çalıyordu. Gece Emre ile plan hakkında mesajlaşırken uyuyakalmıştık. Emre'nin aradığını görünce hemen açtım.

"Uyuyakalmışım," dedim uyku mahmuru çıkan sesimle.

"Yarım saate seni almam gerek, uçağı kaçıracağız." Emre'nin aceleci sesiyle gözlerim tamamen açıktı.

"Hemen hazırlanıyorum." Yataktan hızla kalktığımda uykum da açılmıştı.

"Gelince ararım."

Telefonu kapattıktan sonra hızla üstümü değiştirdim. Beyaz bir kotla üstüne asker yeşili, kapüşonlu, rahat bir hırka giydim. Akşam hazırladığım sırt çantamı da alıp aşağıya indim hemen. Saçlarımı bile taramamıştım. Hızla elimle düzeltip topladım saçlarımı. Emre arayınca meşgule atıp beyaz spor ayakkabılarımı giydim ve yanıma ince bir mont aldım. Karadeniz tarafı akşamları oldukça rüzgârlı oluyordu.

"Günaydın." Arabaya binince ona doğru döndüm.

"Günaydın sevgilim." Eğilip yanağımdan öptü.

"Diğerlerini de biz mi alacağız?" Emniyet kemerini takarken, öptüğü yerde hâlâ bir sıcaklık vardı.

"Yok, herkes kendisi gelecek, uçakta buluşacağız. Küçük bir minibüs kiraladım Trabzon'dan, havaalanına getirecekler." Emre arabayı çalıştırınca yola çıktık.

"Beni bir heyecan bastı." Kıkırdayarak sesli bir şekilde nefesimi verdim. Bütün uykum dağılmıştı.

"Bakalım seni istemeye geldiğimizde neler olacak?" dedi Emre tek kaşını kaldırmış gülümserken.

"Göreceğiz artık," dedim dudağımı ısırıp o anın hayaline dalarak.

Emre ile havaalanı yolunda plânımızın son kez üstünden geçtik. Sonra da dün geceki tanışma üstüne konuştuk. Emre'nin ailesi de çok memnun kalmışlardı. Pazartesi günü geri Muğla'ya dönüyorlardı ve kısa süre sonra Ankara'ya tekrar ziyarete gelmek istiyorlardı. Emre'yle bu konuyu ayrıntılı olarak konuşmak üzere rafa kaldırdık şimdilik.

Havaalanına geldiğimizde Emre arabayı kapalı otoparkta bıraktı. Zaten bir gün sonra geri dönecektik. Uçak saatimiz gelmişti neredeyse. Hızla bilet sırasına girdik. Emre rezervasyon yaptığı için e-bilet kullanacaktık. Bizden sonra arkamıza sırayla Ercan, Uğur, Dursun ve Semih geldi. Hepimiz işlemlerden sonra uçağa bindik.

Emre bilerek koltuklarımızı diğerlerinden uzakta almıştı. Biz ikimiz otururken onlar iki arka sıramızda oturuyordu. Tabii bizimkiler bunu dalga malzemesi yapmaktan geri durmadılar.

"Oğlum adamın elinden gelse uçağı kapattıracak," dedi Ercan gülerek.

"Şöyle bir yenge olamadık," diyen Uğur'un kafasına Semih bir tane geçirdi.

"Yenge ne lan? Enişte olacaksın, seni de yanıma oturttular." Yüzünü buruşturarak diğer tarafa döndü.

"Doğru ya ben enişte oluyorum, kanka sen de kayınço mu oluyorsun?" Uğur, Semih'le uğraşırken hepimizi güldürdü.

"Yok sen benum baldizumsun," diyen Dursun gülmemek için kendini tutuyordu.

"Oğlum akraba ilişkilerini bilmiyorum diye beni kandırmıyorsunuz değil mi?" Uğur kaşlarını çattığında hepimiz kahkaha attık.

Gece çok geç saatlerde uyuduğumuz için Emre'yle, başımı göğsüne yasladım. Elleri saçlarımda dolaşmaya başladığında gözlerimi kapattım.

"Gamzeli'm, geldik," diyen Emre ile gözlerimi açtım.

"O kadar uyudum mu?" Yavaşça gözlerimi açarken etrafa baktım. İki saate yakın sürüyordu yolculuk.

"Yorgun düşmen normal, sabah oluyordu neredeyse uyuduğunda." Saçlarımı yüzümden çekerken şefkatle bakıyordu gözleri.

"Ama bu haksızlık, sen de aynı saatte uyudun ama çok iyi görünüyorsun." Huysuzca konuşurken, canlı ses tonuna ve hiç yorulmamış gibi zinde oluşuna gıpta ettim.

"Ben alışkınım sevgilim, mesela çocuğumuz uyumadığı zaman ben uykusuz kalabilirim." Bana doğru eğilip fısıldadı Kurt. Geri çekilip kızarmaya başlayan yüzüme baktığında gülümsedi. Tam bir şey diyecektim ki gelen anons ile artık inmemiz gerektiğini anladım. Uçaktan indikten sonra havaalanından otoparka geçtik. Emre araba kiralama şirketi ile görüşünce otoparkta bizi bekleyen arabaya yöneldik.

"Komitanum, Gamze Hocam, hakkunuzu nasil öderum bilemeyrum." Dursun arabaya bindiğimizde bize döndü.

"Anlaştık ya Dursun, kız olursa çocuğunuzun ismi Gamze olsun yeter." Gülümseyerek hevesle bekledim cevabı.

Şaka falan yaptığımı sanıyorlarsa ben gayet ciddiydim!

"Gamze bana da kız kaçır, eğer kızım olursa hepsine Gamze ismini koyacağım. Gamze bir, Gamze iki, Gamze üç diye," dedi Ercan hevesle bana bakarken.

"Ercan ve Uğur, bir daha sesiniz çıkarsa Trabzon'dan nasıl döneceğinizi artık kendiniz düşünün." Emre son noktayı koymuştu.

Dursun şoför koltuğunda, Semih yanında oturuyordu. Bir arkasında Emre ve ben, en arkada da Ercan'la Uğur vardı. Yola çıktığımızda Emre, planı bu sefer herkese anlatmaya başladı. Yolda bir eczanede durduğumuzda Ercan ve Uğur inip biraz sonra geri bindiler. Yarım saatlik bir yolun ardından iki katlı, büyük bahçeli müstakil evlerin olduğu bir mahalleye geldik. Şehir merkezinden biraz daha uzaktaydık.

"Oğlum bence vazgeçelim, bunlarda kesin çifte vardır. Benim vücudumun her parçası değerli." Ercan korkuyla kollarını bedenine sardı.

"Vücudunu parçalara ayıracağım şimdi." Semih bıkkınca söylenmişti.

"Harbi vururlar mı?" dedi Uğur tereddüt ederek.

"Sessiz olun." Arkamı dönüp kızgın gözlerle baktım hepsine.

"Gamzeli'm, bu deli için yakacaksın başımızı." Emre sessizce kulağıma eğilip fısıldamıştı. Nefesiyle ürperirken sert bakışlarımın hedefi Emre oldu.

"Bana bak Kurt, o kız kaçırılacak!" Sert bir fısıltıyla sadece onun duyacağı bir ses tonuyla konuştum.

"Kendinize bir samanlık bulun." Semih alaycı bir şekilde güldü bize seslenerek.

"Semih bir dönelim Trabzon'dan, kendine odalardan oda beğen. Ters çevirip düz si-" derken Emre, elimi ağzına kapattım.

"Haçan hoca gıpgirmizi oldu ya, dilunuzu bizum garagaçan isursun." Dursun şoför koltuğundan diğerlerine laf yetiştiriyordu.

Dursun'un haklı olduğu bir konu varsa o da yüzüm yanıyordu resmen!

"Edepsiz Kurt ve yardakçısı!" dedim dişlerimin arasından Semih ve Emre'ye bakarak.

Herkes sessizleşince Ercan'a elimi uzattım ve küçük sprey kutusunu avucuma bıraktı. Kutuyu her ihtimale karşı inceledim ve dış kabında yazan bilgilendirme kısmını okudum. Umarım işe yarardı.

"Aldığımız eczacı bana Nuri Alço gözüyle baksa da kendimi feda edip Dursun kardeşimiz için aldım." Ercan dramatik bir tavırla bir elini alnına bir elini de kalbine koydu.

"Oğlum ben olsam direkt polisi arardım," dedi Uğur, Ercan'a bakarak.

"Hazır mısın Gamzeli'm?" Emre bana bakarak içini çekti. Bunlardan hayır gelmeyeceğini anlamış olmalıydı.

"Her zaman," dedim göz kırparak.

Yavaşça minibüsün kapısını açtım ve karşımdaki iki katlı ahşap eve baktım. Tam bir Karadeniz eviydi, çok güzel görünüyordu. Derin nefesler alarak eve doğru yürüdüm. Yüzüme en şirin gülümsememi takındım ve kapıyı çaldım. Birkaç dakika sonra açılan kapıyla annem yaşlarında bir teyze karşıladı beni.

"Merhaba teyze, ben Nazlı'nın arkadaşıyım, ismim Gamze." Güler yüzlü bir şekilde kendimi tanıttım.

"Hoş celdun kizum." Teyze gülümseyerek beni inceliyordu.

"Hoş buldum," dedim ve cebimdeki kutuyu çıkartıp teyzeye sıktım hemen. Teyzenin gözler kayarken düşmesin diye kollarından tutup sardım hemen.

"Koşun, teyze bayıldı!" Yüksek sesle bağırdım içeriye doğru.

"Ana!" Bağırıp bize doğru gelen Dursun yaşlarında bir adam vardı. Derin bir nefes aldım.

"Bir anda bayıldı." Korkmuş gibi titrek bir ses tonuyla konuştum.

"Alalum şoraya." Adam teyzeyi kucaklayınca, kapıyı arkadan kapatıp ben de peşlerinden gittim. Adam kadının başındayken bu sefer spreyi ona sıktım. Adam bir an şaşkınca kaldı ve hemen kadının yanına oturur şekilde bayıldı.

"Vuyhh hirsuz var!" Bağırıp duran kıza baktım, Nazlı olmalıydı.

"Beni Dursun gönderdi, hadi al bohçanı gel, kaçırıyoruz seni." Kısa yoldan lafa girdiğimde Dursun'un adı geçince bana doğru ilerledi.

"Dursun mu celdu?" dedi Nazlı hevesle.

"Kapıda bekliyor, hadi çabuk ol, birazdan uyanırlar." Nazlı'yı acele etmesi için teşvik etmeye çalışıyordum.

"Haçan hemen celeyrum." Heyecanla gözleri ışıldayan Nazlı hızla yukarıya çıktı. Ben de teyzeyi düzgünce koltuğa yatırdım. Nazlı aşağı indiğinde kapı gürültüyle çaldı.

BÖLÜM 47

"Nazli, aç kapiyu, sözlün celdu bak." Kapının dışından gelen sesle Nazlı'yla birbirimize baktık.

"Şimdi tezeğe kürekle yeduk! Benu istemeye celdular," diyen Nazlı ile başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

Tamam, sakin oluyoruz ve derin nefesler alıyoruz. Sıkıntı yok, her şey güzel olacak.

Nah güzel olacak! Emre kapının önünde, yanımda Dursun'un Nazlı'sı, kapının önünde kız istemeye gelen kalabalık.

"Haçan napacuk şimdu?" Nazlı endişeli bir şekilde ortada dönmeye başladı.

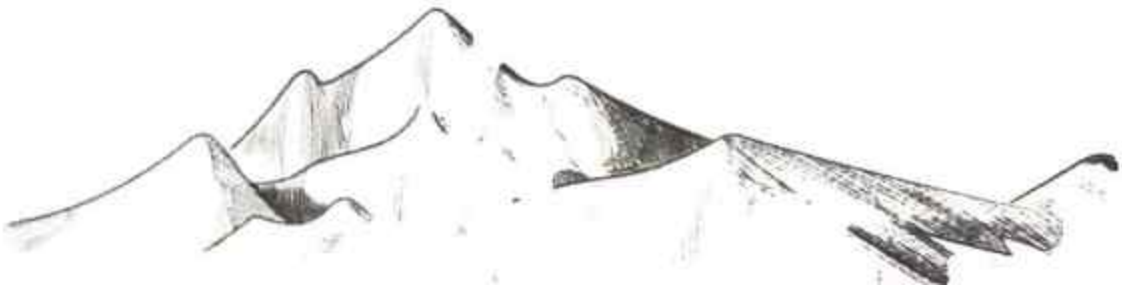
"Nazlı, ses vermesek giderler mi?" diye sordum bir umut öyle olmasını umarak.

"Sen celmedan konişlular anamla. Bileydular evda olduğumuzi." Şimdi yanmıştık işte.

"İş başa düştü o zaman. Git çarşaf getir Nazlı," dedim kanepeye doğru ilerleyerek.

Nazlı sorgulamadan üst kata çıktı. Elimdeki spreyi bir kez daha sıktığımda kutunun artık boş olduğu gerçeği ile yüzleştim. Evleri sokağa baktığı için pencereden de çıkamazdık.

Teyzem ne yedin ne içtin belim çıktı vallahi! Teyzeyi dikkatli olmaya çalışarak yere yatırdım. Nazlı gelince yerdeki çarşafa beraber

teyzeyi koyup yandaki odaya doğru sürükledik. Bu arada dışarıdan sesler geliyordu hâlâ. Telefon çalmaya başlayınca dilimi ısırdım, ekranda beliren isme baktım.

'Kurt Arıyor.'

"Nazlı sen abini çarşafa at. Bakayım, bunun derisi kalın görünüyor, it gitsin," dedim hoşnut bir bakış atarak. Telefonumu elime aldım ve dua ederek açtım. 'Pat' sesiyle arkamı döndüğümde yerde yuvarlanan vatandaşa baktım.

"Gamze, neredesiniz? Bir aksilik yok değil mi?" Endişeli gelen ses tonunu fark ettiğimde yutkundum.

"Seni çok seviyorum, biliyorsun değil mi?" dedim tek nefeste.

"Yine ne halt dönüyor orada?" Emre ciddileşirken gözlerimi kapattım. Anladı tabii sesimden, salak değil ya zeki Kurt.

"Hiç canım, şimdi annesi ve abisi baygın, içeri odaya taşıyoruz onları. Siz ne yaptınız?" Emre'yle konuşurken bir yandan da Nazlı'ya yardım ederek çarşafın içinde yatan adamı yerde sürüklüyordum. Telefonu omzumla başım arasına sıkıştırdım.

"Biz de biraz geri çekildik evden. Birileri geliyordu, arabalar falan geçti. Şüpheli durmayalım dedik." İnşallah gördükleri kişilerle kapıdaki kişiler aynı değildir.

"Benim şimdi kapatmam gerekiyor. Yarım saate gelmezsek polisi arayın." Son sözlerimi söyleyip telefonu yüzüne kapattım. Tekrar aradığında konuşmak yerine mesaj yazdım.

Kime: Kurt

Bana güven, otuz dakika sadece.

"Şimdu ne yapayruk?" Nazlı nefes nefese yanıma geldiğinde odaya abisini atmıştık.

"Nazlı, bu seni istemeye gelen adam seni daha önce hiç gördü mü?" Aklımdaki plan şekillenirken gözlerimi kıstım.

"Hayır. Anasiyla anam gonuştu. Heç görüşmedik," dediğinde içim rahatladı.

"Nazlı benim, sen de en yakın arkadaşım Melike oluyorsun." Kapıya doğru giderken, bu işi de halledeceğimi düşündüm. Omuzlarımı dik tuttum.

Ben de Kurt'un Gamzeli'si isem buradan arkanıza bakmadan kaçacaksınız!

"Nazli," diyen adama baktım kapıyı açınca.

Karşıya baktığımda kimseyi göremeyince başımı eğmek zorunda kaldım. Adamın boyu 1.60 ancak vardı. Aramızdaki on beş santimi görmezden gelip şirince sırıttım.

"He benum." Gözlerine bakarken, boynum şimdiden ağrımaya başlamıştı.

"Tü tü tü maşallah, dağ gibun kiz." Arkasında annesi olduğunu tahmin ettiğim teyze yüzüme tükürüklerini saçarak beğenisini dile getirdi.

"Ya Rabbi şükür," dedim yüzümü silip.

"Haydin." Ben daha ne olduğunu anlamadan adam kolumun altından içeri girmişti bile.

Benim kolumun altından mı geçmişti o? Kapıya dayadığım kolума baktım bir an baktım. Kolumu geri çektiğimde diğerleri de peşinden içeriye geçtiler. Ben de kapıyı kapatıp arkalarından ilerledim.

"Anacuğun nerde?" Adını bile bilmediğim sırıtan adama baktım. Kayınbaba sıfatına uyuyordu. Kısa boylu, hafif göbekli, önleri kel olan saçıyla ellili yaşlarının sonunda görünüyordu. Bana doğrudan bakıp sorduğu için cevap verdim.

"Kendisunun acil işi ciktu. Benu beklemesunlar dedu."

Benden de iyi laz kızı olurmuş ha. Hep izlediğim diziler, filmler sağ olsun. Dursun'dan da üç beş bir şey kapmıştım tabii ki. Nazlı'ya baktığımda ayakta köşede tedirgin bir şekilde duruyordu. Yüzündeki sıkıntılı ifadeye baktığımda kurtulacağımıza dair umudunun olmadığını anladım. Tabii henüz beni tanımıyordu.

"Kayfeleriniz nasul olsun?" dedim gülümsemeye çalışarak. Elindeki çiçek ve çikolata kutusunu masaya bırakmıştı sevgili damat adayı.

"Hepimuz orta aluruk kizum." Kaynana namzeti koltuğa iyice yayılmıştı.

"Melike, yardum etcen mi?" Nazlı'ya kaş göz işareti yaparak mutfağı işaret ettim.

"He edem," dedi yanıma gelerek. Mutfak giriş kapısının hemen yanında olduğu için ilerledik.

"Kahveyi, cezveyi falan çıkart hadi." Ben geriye çekilirken Nazlı mutfak dolaplarını açmaya başladı.

"Gamze, napacak böyle?" dediğinde sinsice sırıttım.

"Napacak var mı, müstakbel yeni ailemize kahve yapacağız." Gülerek buzdolabını, sonra da rafları karıştırmaya başladım. Sonunda bulduklarımı bir bir tezgâha dizmeye başladım.

Pul biber, karabiber, tuz, nar ekşisi, kekik, kimyon, limon, her şey tamamdı.

Cezveyi alıp su yerine önce bütün malzemelerini ekledim, sonra da üstüne az bir şey kahve attım. En sona da çok az miktarda su koyup karıştırdım. Şimdiden on dakikam dolmuştu. Pişen şeyi dikkatinizi çekerim şey diyorum çünkü tanımsız olmuştu- fincanlara koydum.

"Suların içine de tuz koy iki üç kaşık," dedim Nazlı'nın eline tuz kavanozunu tutuşturarak.

Sonunda tepsim hazır olunca Nazlı'ya göz kırpıp içeriye geçtim. İki tane kadın daha vardı, ki büyük ihtimal ablasıydı damadın. Kahveleri verip karşıya geçtim ve izlemeye başladım. Hepsi aynı anda ağızlarına götürdükleri kahveyle ya püskürmüş ya da zorlukla yutmuştu. Suya saldırdıklarında ise hüsrana uğramışlardı çünkü tuzlu su ile öksürük krizi başlamıştı.

"Bu da ne oluyor ha böyle? Sen benu sevmiyur misun?" Üzgün çıkarttığım sesle 1.60'lık damada bakarak dudak büzdüm. Sesimden etkilenmiş olacak ki hemen ayağa kalktı.

"Öyle şey olir mu gülüm? Çok cüzeldu." Herkes ters bakışlarını attı damada aksini düşündüklerini belirtircesine.

"E haydin için. En iyi kayfe yaparum ben. Siz yine eyisiniz geçan celenlerden, onları ambulansla genderdum." Keyifle gülerken hepsine tek tek baktım.

"Ha bu kiz bizu öldürür, kalk Temel kalk." Annesi oğlunun zaten ayakta olduğunu fark etmemiş gibi kolunu eline koyarak kendine çekti.

"Temel haçan ben bu ananı sevmadum. Evlenunca bunu kapiya koyak," dedim suratımı asıp kadına bakarak.

"Bena bak kiz, seni yolarum," diyen büyük abla ayağa kalkmıştı.

"Temel sen beni sevmiyorsun bak neler diyirler?" Ha ağladı ha ağlayacak bir şekilde burnumu çekerek elimi yüzüme koydum.

"Bi durun da!" dese de Temel, hepsi ayağa kalkmış, kapıya doğru ilerliyordu.

Kapı açıldığı anda Emre'yi ve diğerlerini görünce yutkundum. Gözlerimiz kesişince sesli bir nefes aldım. Bakışlarındaki ciddiyet kendini korurken arkamdan koluma sarılmış adama baktım. Pardon eğilerek bakmaya çalıştım.

"Nazli, ben seveyrim seni, gel gaçırayum." Tam Temel'den kurtulduk diyordum ki arkamdaki kükreme sesiyle yerimden sıçradım.

"Sikerim ulan seni! Sen kimi kaçırıyorsun?" dediğinde kolumdaki el ayrılmış, hatta duvara doğru sahibi ile birlikte uçuşa geçmişti.

"Ne olliy?" diyen sesle yan tarafıma döndüm.

Yan kapı açılmış, başını tutan Nazlı'nın annesi ve abisi bize bakıyordu. Cafer seri bez getir çünkü her yer bombok!

"Nazlı?" Dursun'un aşk dolu sesiyle kadroyu bugün de tamamladık çok şükür.

Nazlı ile Dursun birbirine sarılmıştı. Annesi ve abisi şaşkınca etrafa bakıyordu. 1.60'lık Temel duvara yapışmıştı. Emre sert bakışlarını benim üstümde tutuyordu. Ne eksik ne eksik?

"Uşağum!" diye çığlık atıp gelen müstakbel kaynana adayı hızla Temel'in yanına doğru koştu ve eksik parça da tamamlandı.

Temel yerden kalkıp silahını çekip Emre'ye doğrulttuğunda, bir anda ortam hareketlendi. Gözlerim büyürken arkadan gelen sesle etrafıma baktım. Semih, Temel'e silah çekmişti. Nazlı'nın abisinin silahının ucunda ise Dursun vardı.

İşte şimdi sıvama aşamasındaydık!

"Sakin olun, tamam." Ellerimi yukarı kaldırıp normal bir şekilde konuşmaya başladım. Emre iki adımda yanıma geldi, kolumdan tutup beni kendine çekti. Eli beline giderken silahını çıkarttı ve hiç tereddüt etmeden Temel'e doğrulttu.

"Sen kimsin de benim sevdiğim kadına dokunmak gibi bir hata yaparsın?" dediğinde sesiyle titredim.

Sesi ölümü çağrıştırıyordu.

"Nazli beni seveydin hani?" Temel anasının yanından ayrıldı ve bana doğru bir adım attı o hâldeyken.

"Ne Nazlı'sı?" Emre'nin bakışları beni buldu çünkü adamın gözleri bendeydi.

"Şimdi bunu açıklardım ama pek yeri değil gibi sevgilim," dedim şirin olduğuna inandığım bir gülümsemeyle Emre'ye bakıp. Sonrasında yüzümü buruşturup 1.60'lık damat adayına döndüm. "Ayrıca kim demiş seni seviyorum diye? Allah korusun."

"Neler oluyor lan?" Nazlı'nın abisinin bağırması da ortama renk katmıştı. Emre'nin kolunun altından çıkıp ellerimi belime koydum.

"Of, yetti be! Ben bu kızınız Nazlı'yı Dursun'a istiyorum. Vermezseniz kaçırırım, ruhunuz duymaz! Askere kız vermeyiz demişsiniz, askerden yüreklisini mi bulacaksınız? Yediği ilk yumrukta silahına sarılan bu adam mı size damat olacak yoksa canını dişine takmış, sevdasından her şeye rağmen vazgeçmeyen bu adam mı size damat olacak? Benim sevdiğim adam da asker ama bir günden bir güne kendimi düşünüp giderse ne yaparım demedim. Nazlı da demez, ben anladım gözünden. Seviyorlar işte birbirlerini. Siz de hiç Allah korkusu yok mu? Sevenleri ayırmayın, günah!"

Herkes gözlerini açmış bana bakarken ciğerlerime derin bir nefes çektim. Ne konuşmuştum be! Nazlı'nın abisi silahını yavaşça indirdiğinde tebessüm ettim. Bu kızı verdik demekti bence. Temel'e baktığımda eli titriyordu. Burnundan gelen birkaç damla kan beyaz gömleğine damlamıştı. Annesi koluna dokununca o da silahını indirdi.

"Senunla görüşeceğuz sahte Nazli," dedi gözlerime bakarak.

"Ben seninle bir görüşürüm ikinci görüşmemiz cenaze namazında olur." Kurt'un hırlar gibi çıkan cümleleri ile tırsmadım değil.

Temel silahını beline koyup annesiyle birlikte kapıdan çıkmak için bize doğru geldiğinde kapıdan çekilmiş, içeriye girmiştik iyice. Onlar çıkınca kapı kapandı ve hepimiz derin bir nefes aldık. Elimi tutan sıcak eliyle Emre beni çekiştirdi, koltuğa oturduğunda, beni de çekip yanına oturttu.

"Bir kahvenizi içeriz artık," dedi Emre rahat bir şekilde.

Adamdaki havanın yarısı bende olsa, Türk Hava Yolları'na iş için başvuruda bulunur bulunmaz beni hava olarak işe alırlardı. Allah'ım, Emre'ye bakınca oluşan iç çekme sesimi bastırmak için neler düşünüyordum. Oynak Gamze, kız ne zaman çıktın sen oradan? *Hiç girmedim ki bebeğim.*

"Hayatım, iyi misin?" Emre'nin sesiyle yan tarafa dönüp gözlerine baktım.

"Çok iyiyum uşağım," dedim gülümseyerek. Yakındık, fazlasıyla hem de. Başımı biraz kaldırsam ya da o biraz indirse diye düşünürken, "Yandı buralar of," dedi biri. Ercan'ın sesiyle önüme dönüp kıkırdadım.

"Kayfeler nasul olsun?" Nazlı ortaya hitaben sorduğunda herkes birbirine baktı.

"Sade olsun hepsi," diyen Uğur da yanımıza gelip oturdu. Sırayla Ercan, Semih ve Dursun da oturunca, Nazlı'nın abisi ve annesi de gelip oturdular.

Herkes birbirine bakarken Nazlı kahveleri yapmak için mutfağa doğru ilerledi. Emre elimi sıkıca tutarken hiç ondan yana bakmadım

bir daha. Kızgın olduğunu biliyordum. Masanın üstünde çiçek ve çikolata hâlâ duruyordu.

"Gamze, ne yapıyorsun?" Boşta kalan elimi masaya uzatıp paketi alırken Emre hayretle bana bakıyordu.

"Çikolata yiyeceğim," dedim hevesle paketi açarak.

"Allah'ım sabır ver." Derin bir nefes çekti Kurt, sonrasında nefesini seslice verdi.

Omzumu silkip aldığım çikolatayı ağzıma attım. Sonuçta Nazlı'yı ben sandıkları için otomatikman çikolatalar da bana gelmiş oluyordu. Ne kadar da güzel düşünceler dolaşıyordu beynimde... Nazlı'nın annesi öylece oturmuş Dursun'a bakıyordu. 1.60 boylarında, mavi gözlüydü, başına örttüğü yemenisi ile annem gibiydi. Abisi ise 1.80 boylarında, kahve gözlü, kahve saçlıydı.

Nazlı ise uçlara doğru açılan kumral saçları ve annesi gibi mavi gözleri ile 1.70 civarındaydı. Müstakbel damat adayı sadece bana değil Nazlı'ya bile iki boy büyüktü. Nazlı içeriye kahve tepsisi ile girince herkes sırasıyla kahvesini aldı.

"Sağ ol yenge," dedi Semih başını öne eğip.

Emre de kahvesini alırken fincana bakıyordu. Hepsinin en sevdiğim özelliği, öyle kendi aralarında konuşur söylerlerdi ama kimseye yan gözle dahi bakmazlardı. Çünkü Emre ile aramızdakiler bilinmezken bile hep saygı sınırını korumuşlardı. Kahvelerden ilk yudum alınmış, sıra konuya gelmişti.

"Sebebi ziyaretimiz belli teyze. Allah'ın emri Peygamberimizin kavliyle kızınız Nazlı'yı oğlumuz Dursun'a istiyoruz." Emre'ye isteme görevi düşerken, sessizce gelecek cevabı bekledik.

"Eyisiniz, hoşsunuz uşağum da ha bu uşak alup kizu gidecek. Ne olacağu bellu değul." Teyze geriye yaslanıp bu işin olmayacağını dile getirince bu sefer söze Semih girdi.

"Teyze düşün ki Dursun öğretmen ya da doktor, bu adam yine alıp kızı gidecek. Asker olmanın zorluğu var tamam, kabul ediyoruz

biz bunu ama ölüm herkesin kapısında bekliyor. Ne zaman çalacağını Allah'tan başka kim bilir?"

"Bilememedum. Kizu yanlız birakup gidince napacak bu kiz tek başina?" Teyzenin düşüncelerini değiştirmek bize düşüyordu anlaşılan.

"Peki teyze bu kızı sevmediği birine verince, mutlu olacak mı sanıyorsun? Üzüntüden hasta olursa ne yapacaksın? Bunun vebalini ödeyebilir misin?" Uğur fincanını masaya koyup konuya damardan girdi.

"Unutilur elbet, gençtur."

Yuh artık teyze!

"Teyze bu adama vatanı emanet etmişler. Sen kızını şimdi bu adama emanet etmiyor musun?" Yürü be Ercan, konuş ha şöyle.

"Ben çok seveyrum Nazli'yi," dedi Dursun da kısık ve sevgi dolu bir sesle.

"Eyi, verdum gittu." Teyze sonunda insafa gelmişti.

"Allah'ım şükürler olsun sonunda," dedim alkışlayarak.

Diğerleri de bana katılınca Dursun ayağa kalktı ve Nazlı'nın annesinin elini öptü. Abisi ile el sıkışınca derin bir nefes verdik. Dursun ailesi ile yarın Nazlı'yı bu sefer almak için istemeye gidecekti. Biz sabah döneceğimiz için istemeye katılamayacaktık ama zaten istemeyi yaşamış kadar olduk. Evden çıktığımızda hepimizin yüzünde gülümseme vardı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" Ercan'ın sorusuyla ben de başımı Emre'ye doğru çevirdim.

"Siz ne yapıyorsanız yapın, biz gidiyoruz." Emre halen elimi tutarken beni de arkasından çekiştirip diğerlerinin gülmesini umursamadan ilerledi. Yüzümdeki gülümsemeyi bozmadan adımlarına ayak uydurdum.

Minibüsten çantalarımızı aldıktan sonra Emre anahtarı kontakta bıraktı. Onlar da arkamızdan geliyordu arabaya doğru. Emre ile birlikte el ele yürümeye başladık. Caddeye geldiğimizde Emre taksi durdurunca bindik.

"Abi merkez yakınlarındaki bir otele gidelim ama iyi bir yer olsun." Saat akşam beş olmuştu, akşam kalacak yer bulmak sorun olabilirdi. Emre'nin sözleriyle taksici bildiği bir yer olduğunu söyledi.

Taksi hareket edince ikimiz de sessizdik. Ellerimiz ayrılmıştı. Sonrasında Emre'nin bakışları dikkatimi çekti. Elime baktığında yüzüğümün olmadığını o an fark ettim. Nazlı'nın evinde görücülere kapıyı açmadan önce çıkartıp pantolonumun cebine koymuştum.

Bugün Kurt'un sınırlarını zorluyordum.

Emre'nin bakışları pencereye kayınca cebimden yüzüğümü çıkartıp taktım hemen parmağıma. Kaş yaparken göz çıkartmış gibi hissediyordum kendimi. Sakin olacağım ve Emre ne sorarsa sorsun sakince cevap vereceğim.

Gamze, buna ben bile inanamıyorum bebeğim!

İç sesim lütfen sağdan sağdan siktir olup gider misin? Bak zaten yorgunum, üstüne sevgili müstakbel kocamla aramızda gerginlik var. Tartışacak gibi hissediyorum ve bunu düşünmek bile beni üzüyor. O yüzden hadi canım seni pistten alalım, daha sırada Emre var.

"Geldik," diyen taksici ile Emre ücreti ödeyince indik. Cadde üstünde işlek ve iyi bir oteldi.

Birlikte otele girerken yine elimi tuttu Emre. En azından sinirlenince beni geride bırakmıyordu. Buna da şükür.

"Merhaba, iki oda alacaktık." Emre resepsiyondaki görevliye seslendiğinde adam başını kaldırıp bize baktı.

"Ayrı ayrı mı?"

"Yok kardeşim, iki odayı biz beraber istiyoruz. Ortadaki duvarı kırıp salonu mutfağa katacağız," dedi Emre sesinden bile anlaşılan sinirle.

"Geceliği yüz yirmi lira." Adam uzatmadan direkt parasını istedi. Kimliklerimizi verip işlemleri yaptırdıktan sonra Emre ile yan yana olan odalarımız için üst kata çıktık.

"Çantanı bırak gel, konuşacağız."

Normalde ciddi bir ifadeye sahip olsa da benimle bu tonda sadece iki kez konuşmuştu. Adliyeden ikinci çıkışımızda ve Emre'nin evinde söylediğim yalanı açıklarken. Demek ki gerçekten ciddi bir konuşma bekliyordu beni. Usulca başımı sallayıp odaya girdim ve çantamı bıraktım. Banyoya geçip elimi yüzümü yıkadım. Havluyla kurulanıp banyodan çıktım. Anahtarı alıp, kapıyı kapattım.

"Geç bakalım." Emre kapıyı tıklatınca bekletmeden açmıştı. Geri çekildiğinde içeriye doğru adımladım.

Odası benim odam ile aynıydı. İki kapaklı bir dolap, çift kişilik bir yatak, iki tane tekli koltuk ve ortada ahşap sehpa vardı. Gözlerimi etrafta gezdirmem bitince yeşillerine odaklandım. Başıyla karşılıklı duran tekli koltukları işaret edince gidip oturdum. Kapı çalınca Emre kapıya doğru ilerledi. Kapıyı açıp, "Teşekkürler," dedikten sonra bana doğru döndüğünde, elinde küçük bir tepsi vardı. Giden görevli kapıyı arkasından kapatmıştı.

Kahve kupaları ve atıştırmalık kek, bisküvi tabağını önümüzdeki küçük sehpaya bırakınca dudağımın kenarını ısırdım. Acıkmıştım gerçekten de ve karşımdaki adam yine beni düşünüyordu. Kahve dolu kupayı elime aldım ve kokusunu içime çektim.

"Ne yaptığını biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum." Başım elimdeki kupadan kalkmazken kısık ses tonumla cevap verdim.

"Yüzüğünü neden çıkarttın Gamze?" Ses tonu ciddiydi, nedenini gerçekten merak ediyordu.

"Sadece o an gelişen bir şeydi. Evden çıkacak bir yer yoktu ve ben durumu kurtarmak istedim." Ne söylersem söyleyeyim Emre'nin kırıldığını biliyordum.

"Nazlı olarak mı durumu kurtarmak istedin? O adamın silahı vardı Gamze üstünde. Sana ya da bizden birine ateş etseydi?" Sesindeki sertlik boğazıma yumru gibi dizilirken gözlerimi kapattım.

"Özür dilerim." Sesim titremesin diye kendimi sıkarken, gözlerimi kaçırdım.

"Sen bana otuz dakika diye mesaj attığında kalbime öyle bir sızı saplandı ki..." Derin bir nefes alıp kendini durdu, bir süre sessiz kaldı. Devam ettiğinde konuşmasına gözlerini üstümde hissediyordum. "Üstelik polisi ara ne demek? Ne yapıyordun içeride, ne olmuştu? Sana zarar mı gelecekti? Ben o dakikalar içinde kaç düşünceyle baş edip o kapıya geldim biliyor musun sen?" dedi, ses tonuyla içimi çektim. Emre oldukça endişe etmişti benim için, son zamanlarda yaşadığımız olaylar da eklenince ona hak veriyordum.

"Ben yardım etmek istedim sadece. Dursun ve Nazlı birbirlerini seviyorlardı. Söz vermiştim," dedim gözlerine bakarak. Gözlerinde gördüğüm o duygu beni yerime mıhladı.

Bu duyguyu daha önce Gediz beni kaçırdığında görmüştüm. Kaybetme korkusu vardı gözlerinde.

Kahve kupasını sehpanın üstüne bıraktım yavaşça. Normalde etimi kesseler ağlayamayan ben bu adam söz konusu olunca nedense bulutlara hemen yağmur yüklüyordum. Gözlerim bulanıklaşırken Emre'nin eliyle irkildim. Parmakları nazikçe elimin üstünde gezdi, avuç içimi yukarıya doğru çevirdi.

"Şimdi bana söz ver. O yüzük ne olursa olsun bir daha o parmaktan çıkmayacak." Avuç içime dudaklarını bastırıp geri çekildiğinde gözleri yine yumuşak bakıyordu.

"Söz veriyorum," dedim gülümsemeye çalışarak.

Emre beni kaldırıp göğsüne yasladı, sıkıca sarıldığında derin bir nefes verdim. Sanırım bu konuda Emre'ye biraz olsun hak veriyordum. Ben de çok korkardım belirsizlikten. Ne olacağını bilmemek insanı deli ederdi. Boşuna dememişler, en kötü karar bile kararsızlıktan iyidir, diye.

"Seni seviyorum Gamzeli'm ve bütün çabam iyiliğin için."

Gamzeli'm demesiyle yağmur yüklü bulutlar dağıldı ve güneş yeniden açtı. Kollarının arasında olduğum adama biraz daha yaklaştım ve huzurum olan sıcaklığına sığındım. İkimizin de gerilen bedeni ve düşünceleri rahatlarken telefonun çalmasıyla ayrıldık.

"Annem arıyor," dedi Emre bana göz kırparak.

"Selam söyle." Emre başını sallayıp telefonunu açtı.

Yerime geri dönüp oturdum ve yüzümdeki gülümseme ile kahvemden içip tabaktaki kekten atıştırdım. Onlar havadan sudan konuşurken adım geçti. Annesi burada birlikte olduğumuzu bildiği için benim gibi selam söylemişti.

"Gelininin de selamı var anne. Ben sabah geleceğim zaten, sizi bırakırım."

Bir yandan da kulağım Emre'deydi, konuşmasını dinliyordum. Gelinin deyince içim bir tuhaf olmuştum. Kurt'un Gamzelisiydim ve Emre'nin gelini olacaktım yakında. Damadıma doğru bakıp şöyle bir göz süzdüm.

Boy: 1.85

Kilo: 85

Göz: Zümrüt yeşili

Fizik: Süper ötesi

Aşk: Yaralı müzesi

Neşeli aşk şarkılarına da bağladığımı fark edince bu adamın benim aklımı başımdan aldığını bir kez daha tescilledim. Omuzlarına salıncak kursam iyi sallanılabilirdi. Kızımızı kollarında düşündüm de, kalbimin çarpma hızı ikiye katlandı.

"Sevgilim."

Emre'nin sesiyle daldığım yerden çıkarken koltuğun önünde bana doğru eğilmişti. Haydi bakalım mantıklı Gamze, sana şut. Devreye girdi artık oynak Gamze.

Emre'ye doğru yaklaşırken gözlerinin büyüdüğünü görebiliyordum ve dudaklarımızı acele etmeden buluşturdum. Ufak bir öpücük bırakıp geri çekildiğimde Emre'nin aralanmış dudakları ve bir ton daha koyulaşıp parlayan yeşillerine baktım.

"Nefesimi kesiyorsun," dedi sonunda bana bakıp gülümserken. Dudağımı ısırıp gülümsedim ben de. "Benim nefesim sensin."

Gözlerindeki parıltılar yıldızlı bir gece gibiydi. Yeşillerinin arasına saklanmış gizli hazineyi bulmuştum. Hazine öyle değerliydi ki, kimsenin görmemesi, hatta bilmemesi gerekiyordu. Pandoranın kutusu bir kez açılmıştı benim için ve aşk denen büyülü lanet esir almıştı her hücremi. Öyle bir büyüydü ki bu, içime aldığım her nefeste beni daha çok çekiyordu içine.

Emre'nin yumuşak ve sıcak dudaklarıyla nefesi nefesimde can bulurken, bu sefer geri çekilmedim. Oturduğum koltuğun önünde tek dizinin üstüne çökmüş, bir kolunu koltuğun üstüne atmıştı. Ben de yan tarafıma doğru dönmüştüm.

Garip bir hâldeydik ama ikimiz de bunu umursamıyorduk. Sadece biz vardık. Özneler bile aramıza giremiyor, ayıramıyordu bizi. Nefesime nefes eklediği her saniye başımı döndürüyor, tutkuyla talan ediyordu beni.

Öpüşü bile sahipleniciydi.

"Güzelim," dediği anda nefes nefese kalmıştık ikimiz de.

Özledin mi beni güzelim?

"Hayır."

Ellerimi kulaklarıma kapatıp gelen sesi bastırmak için çabaladım. Beynimin odacıklarında yankılanan ses kulaklarımın uğuldamasına neden olurken, ellerimin üstündeki baskıyla kulaklarımdan ellerimi ayırdım.

"Gamzeli'm, bana bak." Emre'nin yumuşacık sesiyle gözlerimi açtım.

"Buradasın, iyiyim," dedim sakin olmaya çalışarak. Ellerim hemen ellerini kavradı ona dokunma ve gerçek olduğunu algılama ihtiyacımı karşılamak için.

"Buradayım."

Ayağa kalktı ve beni de ayağa kaldırdı. Beraber yatağa ilerledik. Yatağın üstündeki pikeyi kaldırdı önce, sonra da beni oturttu ve önümde diz çöktü. Ayakkabılarımı çıkarttıktan sonra başımı usulca

yastığa koydu. Diğer tarafa geçip ayakkabılarını çıkarttı, sağ tarafıma yattı. Boş gözlerle onu izliyordum sadece.

"Buraya gel," dediğinde sadece başımı kaldırdım. Arkamdan geçirdiği koluyla beni göğsüne hapsetti ve ben sonsuza kadar burada kalabilirdim. Sıcak bedeni ile beni sararken gözlerimi kapattım.

"Iğdır'a döndüğümüzde bir psikologla görüşmeni istiyorum."

Emre'nin sözleriyle kaskatı kesildi bedenim. İyiydim ben, bir şeyim yoktu ki. Sadece bir an boşluğuma gelmişti ve duvarlarımın arasından sızmıştı o cümle. Gamze'ydim ben; güçlü, sarsılmaz, her şeye dayanabilen kız. Kurt'un Gamzeli'si.

"Bunu senin için istiyorum. Her ne kadar yaşadığın şeyleri hatırlamanı istemesem de o piç yüzünden huzurlu değilsin. Bir söz bile seni bu kadar etkiliyorsa Gamze, sorun var demektir. Ben bunu yok saymana izin vermem. Sen benim geleceğimsin ve bunu kimse bizden çalamaz."

Sesindeki o yatıştırıcı tınıyla derin bir nefes verdim. Ben de farkındaydım bir şeylerin ama o kadar çok şey olmuştu ki, hep bir geçiştirme sürecine girmiştim. Şimdi ise geçiştirme aşamasını geçmiş, altında ezilme aşamasına doğru ilerliyordum.

"Tamam, psikoloğa gideceğim dönünce." Kabullenişimle birlikte göğsü derin bir nefes aldığında rahatladı.

Yaşadıklarım ve az kalsın yaşayacaklarım yüzünden hep bir kaçış evresine girmiştim. Ne zaman hissetsem o bunalımlı ruh hâlini, hep kendimi oyalamış, derinlere itmiştim. Emre'nin varlığı ile huzura bulanırken yokluğunda başa çıkamayacağım düşünceler beni korkutmaya başlamıştı.

"Uykun var mı?" Emre beni biraz daha göğsüne çekip saçlarıma öpücük kondurdu.

"Erken kalktım ama uykulu hissetmiyorum," diye mırıldandım. Kolları arasında huzurluydum.

"Buraya kadar gelmişken biraz gezelim, hem hava almış oluruz." Saçlarıma bastırdığı dudaklarıyla boğuk çıkan sesi gülümsetti beni.

Yine beni düşünüyordu Kurt. Kalbim sayısız kez attı onun için defalarca. Aşk değildi bu sadece. Eğer aşk olsa, biteceğini bilirdim bir gün. Aşk da bir gün biter diyenlerdendim ben de. Onun gözlerinde gördüğüm bir galibiyetti. Kendi kendisini yenmiş ve gözlerinin en içine kadar beni işlemişti ilmek ilmek. O gözlerde yalnızca ben vardım.

"Olur." Elimin üstünde olan elini çekip başımı arkaya çevirdim ve göz göze geldik.

Gülümseyince kısılan gözlerini izledim. Dudağının her bir kıvrımında gezdirdim bakışlarımı. Zümrüt yeşili, parlayan, içine yıldızlar sığan gözleri bulutluydu. Elimi yanağına koyduğumda dikkatli bir şekilde beni izliyordu. Elimin altındaki tenin sıcaklığı ile içimi çektim. Her bir zerresini ezberlemek istiyordum. O, çok güzeldi.

"Sana benzeyen bir kızım olsun istiyorum," dediğinde kalbim ağzına kadar onunla doluydu.

"Sana benzeyen bir oğlum olsun istiyorum," dedim tebessüm ederek.

"İsmini düşündün mü peki kız olursa?" Gözleri kısılmış, başını hafifçe sallamıştı.

"Sana bir ipucu bile verdim." Gözlerindeki parıltıları bana sunduğunda tebessüm ettim.

"Hım," dedim düşünerek. Düşüncelerim birkaç gün öncesine gittiğinde anlamıştım ne demek istediğini. Heyecanla cevap verdim.

"Umay."

"Sen de istersen tabii ki." Gözlerindeki o ışığın geçişini yakalamıştım. Yüzümde gülümseme oluşurken çoktan ondan gelecek her şeyi kabul etmiştim.

"Çok beğendim."

"Eğer oğlumuz olursa, ismini sen koyarsın, eşitlenmiş oluruz." Göz kırptığında heyecanla dudağımı ısırdım.

"Düşüneceğim ama önümüzde zaman var, o yüzden önerilerim çok olabilir," dedim kararsız olduğumu biraz da olsun belirterek.

Tam gamzemin üstünden öpünce bunu bir onay olarak aldım. Bulutları dağılan yeşilleri ile buluştu kahvelerim. Nefesime nefes olan adama hayranlıkla baktım.

"Hay ben senin," diye söylendi huysuzca çalan telefonuma bakarak.

Yanından uzanıp sehpanın üstünde olan telefonu aldım. Ceyda arıyordu, kaşlarım çatılırken cevapladım.

"Efendim?"

"Gamze, nasılsın?" Ceyda'nın biraz coşkulu gelen sesiyle içimi çektim.

"İyiyim Ceyda. Sen nasılsın?" dediğimde Emre'nin kaşları çatılmıştı. Yataktan çıkıp tekli koltuğa geçtim. Emre ise yatakta kalmıştı, bana baktığına emindim.

"İyi sayılırım. Seninle konuşmak istediğim bir konu var da müsaitsen buluşalım diyecektim." Sıkıntılı gelen sesi ile gerildiğimi hissettim.

"Ben Trabzon'dayım Emre'yle. Bir arkadaşımızın nişanı için geldik."

"Gamze normalde rahatsız etmek istemezdim ama benim için önemli. Ne zaman geleceksiniz?" Israr ettiğinde bakışlarım Emre'ye döndü.

"Bir dakika," dedim Ceyda'ya ve telefonu sessize aldım.

"Ceyda görüşmek istiyor. Pazartesi sabah dersim var askeriyede, görüşebilir miyim?" Gediz artık askeriyede hain olarak biliniyordu ve Ceyda kız kardeşi olduğu için içeri alınıp alınmayacağını bilmiyordum. Dışarıda görüşmek istemiyordum.

"Daha iyi olur. O kıza güvenmiyorum, gözümün önünde ol," dediğinde telefonu sessizden çıkarttım.

"Pazartesi sabah dersim var askeriyede. Saat on bir gibi gelirsen bitmiş olur."

"Tamam, benim dersim de birde başlıyor zaten. Teşekkür ederim Gamze, görüşürüz." Görüşme istediğime sevinmiş gibiydi, konuyu merak ediyordum açıkçası.

"Görüşürüz," dedikten sonra telefonu kapattım.

Emre yataktan çıkmış, ayağa kalkmıştı. Şu görüntüyü hafızama kazımıştım. Ayakkabılarını giyince benim ayakkabılarımı da almış, yanıma getirmişti. Uzattığında elinden aldım. Dışarı çıkacaktık anlaşılan. Ayakkabılarımı giyince ayağa kalktım. Emre çekmeceyi açıp silahını beline yerleştirdi ve ceketini üstüne giydi.

"Savcı bana Gediz'i senin vurduğunu söyledi." Bir anda kurduğum cümleyle Emre'nin bedeni gerilirken sırtına bakıyordum. Yüzünü göremiyordum.

"Evet," dedi biraz öncekine nazaran daha sert bir şekilde.

"Bu aramızda bir sorun değil. Birinin ölmesi beni oldukça etkilese bile sen buna mecburdun. Eğer sen ateş etmesen o sizden birini ya da seni öldürebilirdi." İçimde tutmak yerine bunları ona söylemeyi tercih etmiştim.

Bunun sebebi ise bana geldiği ilk anda bana 'Korkma benden' demesiydi. O anda biliyordu Emre, Gediz'i kendisinin vurduğunu. Korkmamamı istemişti ondan çünkü beni etkileyeceğini biliyordu birini yaşamdan koparmanın. Aklına takıldığını da tahmin ediyordum bu durumun.

Bana doğru döndüğünde, yüzünde rahatlamış ifadeyi görünce emin oldum.

"Anladın demek," dediğinde bana doğru adımladı.

"Eğer biraz daha geç kalsaydınız o tetiği ben çekecektim. Özge, Gediz ya da o adam fark etmezdi benim için. Kendi yapabileceğim bir şey için seni suçlamam ya da senden korkmam çok saçma Kurt. Sen hâlâ benim için âşık olduğum adamsın. Seni çok seviyorum."

Bana sarıldığında beklemeden ben de ona sarıldım sıkıca. Kendi içimizdeki küçük çatışmaları da böylelikle atlatmış, sorunlarımızı çözmek için adım atmıştık. Emre'nin kolları arasından geri çekilip gülümsedim.

"Acıktım, kek yetmedi." Dudağımı büzerek omuz silktim konuyu dağıtmak için.

"Ben de acıktım. Kurtlar sanırım fazla doymuyor. Hatta hiç doymuyor," derken gözlerini kısıp bana o muzip bakışlarından birini atmıştı yine.

"Sen uslanmazsın." Başımı iki yana sallayıp ve tuttuğum eliyle kapıya doğru adımladım.

Odadan çıktığımızda asansöre doğru ilerledik. Başımı omzuna dayadım asansöre binince. Eliyle belimi kavramış, beni kendine iyice çekmişti. Kapı açılınca beraber çıktık. Hava kararmaya başlamıştı, biraz serindi.

"Nereye gidiyoruz?" Hevesle adımlamaya başladığımda bilmediğim bu şehri sevdiğim adamla gezecek olmak beni heyecanlandırdı.

"Daha önce gelmedim Trabzon'a, o yüzden şansımızı deneyeceğiz."

Emre cadde üzerinden taksi durdurunca bindik. Taksiciye manzarası güzel olan bir restoran sorduğunda adamın önerisiyle Orta Hisar tarafına yönelmiştik. Yeşilin her tonunu izlerken hiçbirinin Emre'nin gözleriyle yarışamayacağına karar vermiştim. En sevdiğim yeşilin tonunu halen gözlerinde barındırıyordu.

Geldiğimiz yer tamamen ahşap, iki katlı, balkon demirlerinden yukarı doğru sarmaşıkların tırmandığı çok güzel bir yerdi. Restorandan çok ev hissi veriyordu ve insanda burada yaşama isteği uyandırıyordu. Emre ile el ele içeriye girdiğimizde direkt çay kokusunu aldım. Tomurcuk çayın o enfes kokusu içeriye yayılmıştı. Çok fazla çay içmeyen benim bile iştahım kabarmıştı bu kokuyla.

"Merhaba, hoş geldiniz," diyen garsona Emre cevap verdi. Ben etrafı incelemeye devam ederken üst kata çıktık.

"Muhteşem." Manzaradan gözlerimi alamayarak mırıldandım.

"Senin gibi," diyen Emre'nin sesi kulağıma doldu.

Üst kat teras olarak düzenlenmiş ve boydan boya cam olarak dizayn edilmişti. Bir adım atsanız sanki o güzelim ormanlık alanın içinde bulacaktınız kendinizi.

"Ne alırsınız?" Garsonun sesiyle burnumu yapıştırdığım camdan çekince gülümseyip, yerime oturdum.

"Önerilere açığız."

Emre'nin sözleriyle garson tavsiyelerde bulundu. Ben de Emre'ye uyup aynısından istedim. Hava tamamen kararmıştı şimdi, aynı zamanda yıldızlar görsel bir şölen sunuyordu izleyenlerine. Yemeklerimiz geldiğinde ikimiz de oldukça acıktığımız için yemeğe başladık. Yemekten sonra çay istemiştik. Emre'nin telefonu çalınca ona doğru döndüm.

"Efendim Semih? Tamam, sabah 9'da minibüsü bırakıp havaalanına geçin. Görüşürüz," dedikten sonra da telefonu kapattı.

"Biraz daha gezmek isterdim burayı. Her yer çok güzel görünüyor." Buruk bir tebessüm kondu dudaklarıma.

"Abine söz verdik Gamzeli'm. Biz de ona göre izin aldık. İstersen balayı için program yapabiliriz." Emre göz kırpınca, dudağımı ısırıp bakışlarımı tekrar manzaraya çevirdim. Eğer ona baksaydım yanaklarımın hafiften pembeleştiğini görecekti.

"Kalkalım mı?" Emre biten çaylarımızın ardından sorduğunda onayladım.

"Olur, sabah erken kalkacağız." Uçağımız oldukça erken bir saatteydi.

Emre hesabı ödeyince çıktık. Hava çok güzeldi ama biraz esiyordu. Sessizce yürüdük bir süre. İkimiz de uzun süredir baş başa kalmamıştık. Otele geri döndüğümüzde saat dokuz olmuştu. Odalarımıza çıktığımızda henüz uykum yoktu.

"Film izleyelim mi?" Odaya girince tek kalacaktım ve ondan ayrılmak istemiyordum.

"Olur. Kahve isteyelim bir de." Kahveye benim de ihtiyacım vardı, Emre'de sevdiğim özelliklerden biri de buydu. Kahve seviyordu benim gibi.

Kapıyı açıp odama girdiğimde birkaç saniye karşıya bakıp çığlık attım. Hemen arkamı dönüp gözlerimi kapattım ve Emre'ye sarıldım.

"Ne oldu?" dedi Emre buz gibi bir sesle.

Beni sıkıca tutarken attığım çığlıkla birkaç odanın kapısı da açılmıştı. Gözlerimi açarken Emre'nin silahının elinde olduğunu gördüm. Derin derin nefesler alıyordum ama halen o görüntü gitmiyordu gözümün önünden. Emre'nin odanın kapısını açtığını yukarıya kalkan koluyla anladım ve o da benim gördüğümü görmüştü.

"Hangi şerefsiz piç yaptı bunu?" Sinirle gürlediğinde ellerim tişörtünü biraz daha sıktı.

"Ne oluyor?" diyen bir adam bize yaklaşıyordu. Otelin müdürü olmalıydı.

"Siz nasıl bir otelsiniz? Bu ne böyle? Kim yaptıysa derhâl bulacaksınız bana o kişiyi!"

Arkamı dönmemle tekrar karşımdaki o yazıyla göz göze geldim. Yatağın üstündeki duvarda büyük harflerle ÖLECEKSİN yazıyordu. En kötüsü de kanla yazılmış olmasıydı. Kapıyı açar açmaz kanın o pas ve demir kokusu çarpmıştı burnuma. Korkum sadece bu yazı değildi, o kanın kime ait olduğuydu. Belki de odada, halen oradaydı kanın sahibi.

"Bu nasıl olur?" Yazıyı gören adam da oldukça şaşkın bir hâldeydi.

Emre, Semih'i arayıp otele çağırdığında beni kendi odasına götürmüştü. Onlar gelene kadar beni bir an olsun yalnız bırakmamıştı. Biraz su içtikten sonra nefeslerim düzenli bir hale gelmişti. Kapı çalınca Semih, Uğur ve Ercan içeriye girdi. Dursun'a haber vermemişlerdi. Adamın en mutlu günüydü, sevdiği kızla nişanlanıyordu.

"Kim yapmış?" dedi Semih soğuk bir şekilde.

"Bilmiyorum. Polisi aradı otel müdürü. Gamze'yi yalnız bırakmak istemediğim için gidemedim yanlarına. Kimseye güvenmiyorum sizden başka. Ercan sen Uğur ile Gamze'nin yanında kal. Semih, biz bir çıkalım." Emre bir adım ileri attığında kalbim sıkıştı.

"Gitme." Korkuyla elini tutarak gözlerine baktım.

"Merak etme, geleceğim hemen. Uğur ve Ercan burada, yalnız değilsin." Onun için korkuyordum ama gideceğini de biliyordum. Başımı salladım sadece.

Emre ve Semih çıkınca cam kenarındaki koltuğa geri oturdum. Ercan ve Uğur da oturmuş bekliyorlardı. Kendimde değil gibiydim sanki. Biraz önce o kadar mutlu olmuştum ki, içim içime sığmıyordu. Şimdi ise nefes alamayacak duruma gelmiştim.

Kaç dakika ya da saat geçtiğini bilmiyordum artık. Benim suskunluğum ile Ercan ve Uğur da konuşmuyordu. Boş boş öylece dışarıya bakıyordum. Kapı açılınca hızla kalktım yerimden. Anahtar bir tek Emre'de vardı. Semih'le içeri girdiklerinde rahatladım.

"Bir şey var mı?" dedi Ercan.

"Adamı kameralardan tespit ettiler. Kameralarla takipteler, otogara gidiyor. Yakalanınca karakola götürecekler, bizim de çıkmamız gerekiyor. Gamze, hadi çantanı al." Son kısımda Emre bana bakarak konuşmuştu. Yatağın üstüne attığım çantamı alıp Emre'ye doğru ilerledim.

"Emre, Gamze'nin peşine düşmüş olabilir mi?"

Uğur'un sözleriyle olduğumuz yerde durduk. Hepsi bir şey biliyordu sanki ama ben dışarıda kalıyordum. Emre elimi tutup çıktığında az önceki soruya bir cevap bekliyordum. Otelin çıkışına geldiğimizde durdum.

"Kim peşime düştü Emre?"

"Gamzeli'm söz şu karakola gidelim, ne olduğunu öğrenelim, her şeyi anlayacağım," dediğinde derin bir nefes alıp onu takip ettim.

Taksiyle karakola geldiğimizde Emre ile içeriye girdik. Kurt kendini tanıtıp asker olduğunu söyleyince bizi başkomiserin odasına aldılar. İçeri girdiğimizde Emre elimi bırakıp karşımızdaki adamla tokalaştı.

"Merhaba, Teğmen Emre Kurt."

"Merhaba, Başkomiser Nevzat Yılmaz. Buyurun oturun," dediğinde eliyle koltukları gösterdi.

Emre ile karşılıklı koltuklara oturduğumuzda kapı çaldı aynı anda ve içeriye polis memuru girdi.

"Amirim, şahıs yakalandı. Sorgu odasında bekliyor." Haber verdikten sonra kapının önünde durdu. "Tamam, çıkabilirsin," dediğinde başkomiser, polis odadan çıktı.

"Sizinle derdi, husumeti olan birisi var mı?"

Başkomiser bize doğru döndüğünde benim anlatmaya hiç niyetim yoktu. Bunu Emre'nin anlatmasını istiyordum. Anlatmak, aynı şeyleri tekrar yaşamak gibiydi. Ben daha bir söze tahammül edemiyorken, konuşursam tekrar o anları yaşamak benin için kaçınılmaz olurdu.

"Bu uzun bir hikâye başkomiserim. Gizlilik de içerdiği için size çok açık olamayacağım. Kısaca çökerttiğimiz bir kaçakçılık şebekesi peşimizde olabilir." Emre'nin sözleriyle Özge ve babası geldi aklıma. İki ceset torbası vardı ama üç kişiydiler içeride. Gediz ölmüştü ama diğer ölen kimdi?

"Neden siz değil de Gamze Hanım peki?" dediğinde Komiser, Emre de ben de cevabı biliyorduk.

Çünkü bütün planları ben bozmuştum.

"Gamze'nin abisi de asker. Kendisi üsteğmen ve baskını planlayan kişidir. Gamze'yi rehin olarak kaçırmışlardı ama onun sayesinde planları bozuldu," dedi Emre durumu üstünden anlatarak.

"Anlıyorum. Gamze Hanım ve sizin de adamı görmesini istiyorum. Belki tanıdık gelebilir." Emre öneri üzerine benden de onay almak isteyerek baktığında başımı salladım. Eğer bir yerde gördüysem hatırlayabilirdim.

Sorgu odasının arkasındaki yere girdiğimizde bizi göremediğini biliyordum. Karşımda otuzlarının sonunda, esmer, yapılı bir adam oturuyordu. Polis memuru ise önündeki dosyaya bakıp bir şeyler soruyordu.

"Sesi açar mısınız?" dediğimde birkaç tuşa bastılar.

"Neden böyle bir şeyi yaptın? Gamze Karademir ile ne gibi bir husumetin var?"

"Ben bana verilen emri yerine getirdim. Bu sadece bir tehditti, o kız ölecek."

"Suçunu kabul ediyorsun yani? Sen mi öldürecektin kızı?"

"Hayır. Onun ölümü bu kadar kolay olmayacak. Bu yüzden sadece tehdit mesajını bırakmamızı istedi. Ölüm ona hiç ummadığı bir anda gelecek."

"Peki kim bu kişi?"

"O biliyor. Elinden alınanların bedeli için geri dönecek."

"Özge yaşıyor." Fısıltıyla kurduğum cümle derinden sarstı beni.

Ses bir anda kesilince sendeledim. Özge yaşıyordu ve benim için gelecekti. Emre kolumdan sıkıca tutunca bir anda kapanan kapıyla çıktığımızı anladım.

"Sana dokunamaz," dediğinde iliklerime kadar hissettim sesindeki kesinliği.

Emre beni sıkıca sarınca sıcaklığına sığındım. Benden intikam almak istiyordu. Babasını almıştım elinden, Emre'yi almıştım. Gücünü, sevgisini, itibarını almış, gerçek bir pislik olduğunu herkese göstermiştim. Şimdi intikam için geri gelecekti.

Karakoldan çıktıktan sonra otele geri dönüp birkaç parça eşyamızı aldık, havaalanına geçtik hep beraber. Emre daha fazla burada kalmak istemiyordu kimseye güvenmediği için. Uçağa bindiğimizde herkes sessizdi.

Emre'nin omzuna başımı koydum ve gözlerimi kapattım. Uyku ile uyanıklık arasında geçen sürede uçaktan inip Emre'nin arabasına binmiştik. İkimiz de düşünceler içinde kaybolmuş, sessiz bir şekilde iç dünyamıza çekilmiştik. Lojmanlara giriş yaptığımızda saat gece iki olmuştu. Abimlerin evinin önünde durdu araba.

"Yarın yanına gelemeyebilirim ama ararım." İyi olduğunu bilmek de yeterdi.

"Peki," dedim gözlerimiz buluştuğunda. Şakağıma öpücük bırak——tıktan sonra arabanın kapısını açtı. Benimle birlikte inip kapıya kadar geldi. Zili çalıp bekledik bir süre.

"Gamze, ne oldu?" Abim kapıyı açınca, uykulu hâli beni gördüğünde birden gitmişti.

"Sen git uyu Gamze, ben anlatırım." Emre başıyla içeriyi işaret ettiğinde gözlerimi kapatıp açtım.

Abime sıkıca sarılıp öptükten sonra içeri girdim. Ben yukarı çıkarken Emre içeriye giriyordu. Elimdeki çantayı odaya girince kenara bırakıp üstümü çıkarttım. Emre'nin tişörtünü giyip yatağıma yattım ve gözlerimi kapattım. Emre ile geçen güzel günümü düşündüm, kötü kısımlara hiç uğramadım. Her şey yolundaydı, uykuya sığındım ve bir süre sonra uyuya kaldım.

BÖLÜM 48

Uyandığımda bedenimde ağrılar hissediyordum. Gözlerimi zorlukla açtığımda ise saat öğlene geliyordu. Aşağı indiğimde Seda'nın bir sağa bir sola dolandığını gördüm. Yüzünde rahatsız bir ifade vardı.

"İyi misin?" Bir adım yanına doğru geldiğimde kesik bir nefes aldı.

"Sancım var."

"Abimi aramamı ister misin?" dediğimde eliyle belini tutup koltuğa oturdu, derin nefesler almaya başladı. Bağırmasıyla bir an donup kaldım.

"Bebek geliyor!"

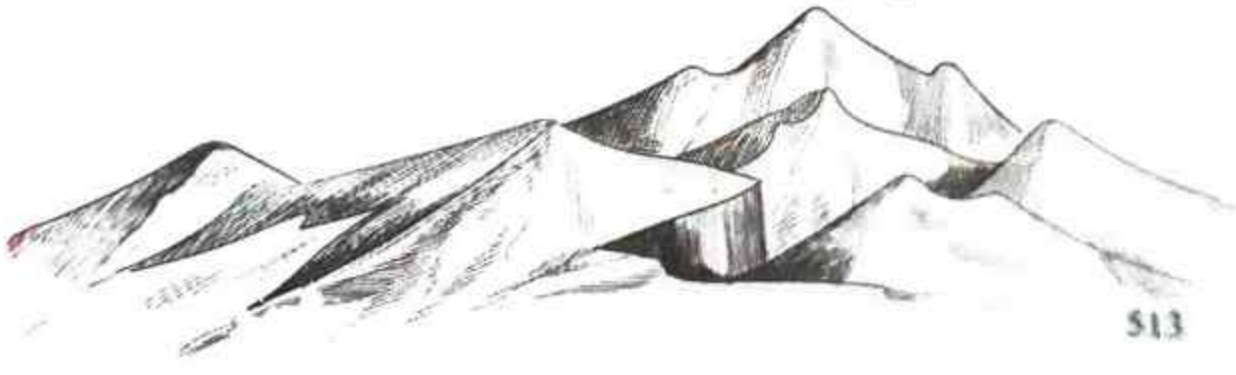
"Ne!" dedim gözlerim büyürken.

Seda dişlerini sıkarken bir çığlık koyuverdi. Üst kata telefonumu almak için koştum. Abimi aramam lazımdı. Ambulansı ararsam yarım saate ancak gelirdi ama abim on dakikada burada olurdu. Odaya girince sehpanın üstünde bıraktığım telefonu buldum. Ellerim titrerken telefonu alıp abimi aradım. Birkaç çalıştan sonra açıldı.

"Gamze." Abim telefonu açar açmaz konuşmaya başladım.

"Abi Seda doğuruyor, hemen gel." Telaşlı bir şekilde odadan çıkıp aşağıya indim.

"Şimdi mi?" dediğinde abimin sesi de telaşlı geliyordu.

"Bir sorayım abi, belki fikrini değiştirir oğlun." Çıldıracağım artık bu evde.

"Gamze, gelmeye kalkışırsa geri içine içine it. Tamam mı abim?"

Allah'ım adamda akıl kalmadı.

"Abi saçmaladığının farkında-" Seda bir çığlık daha attığında sormama gerek kalmamıştı çünkü abim telefonu direkt kapattı. Şu an uçarak buraya geldiğine emindim. Abimlerin odasına ilerleyip bebekle Seda için hazırladıkları küçük valizi aldım. Bu telaş içinde unutulabilirdi. Hastane dönüşünde bebeği koyacağımız puseti de çıkartıp kenara koydum.

"Dayanamıyorum!" Seda'nın bağırmasıyla kalbim ağzımda attı. Eşyaları kapının yanına bırakıp hızla yanına gittim.

"Biraz daha sık dişini, abim gelir şimdi. Derin derin nefesler al," dedim elini tutup onunla birlikte derin derin nefesler alarak.

Biraz daha sakinleşince karnında benim bile görebileceğim bir kasılma oldu ve Seda'nın hamile elbisesi ıslandı. Bebeğin içinde olduğu su kesesi patlamıştı. Seda'nın korktuğunu biliyordum çünkü şu an ben bile korkuyordum. Elimi öyle bir sıktı ki tırnaklarının etime geçtiğini hissettim.

"Sakın ıkınma, derin nefesler almaya çalış. Bebeği itecek kadar kendini kasma. Burada doğsun istemiyorsan dediklerimi yap!" Onu uyarırken benim de gerginliğim hat safhadaydı.

Seda sonunda mantıklı olduğunu düşünmüş olacak ki derin nefesler alıp kendini kasmayı bıraktı. Ben de onunla beraber derin nefesler alıyordum. Seda arada dişlerini birbirine bastırıp gözlerini sımsıkı kapatıyordu ama kendine hakim oluyordu sonunda. Kapı çalınca hızla elini bırakıp kapıya koştum.

"Çabuk abi, sancıları çok sıklaştı." Kapıyı açar açmaz içeriye girdi. Abimin de yüzü beyazlamıştı, hızlı nefes almasından acele ettiği belliydi.

Seda'nın yanına hızla ilerledi ve tek hamlede kucağına aldı. Ben de kenarda duran çantaları aldığım gibi peşlerinden çıktım. Kapıyı

kapattıktan sonra arkamı döndüğümde şoför koltuğunda oturan bir adet Kurt ile karşı karşıya geldim.

"Gamze hadi." Abimin seslenmesiyle beklemeden ön koltuğa geçtim. Seda ile birlikte arka koltukta oturuyordu.

Emre hızla arabayı çalıştırıp arabayı geri vitese taktı ve geldiği yoldan çıktı. Lojmanlardan çıkarken Seda abimin eline sarılmış, derin nefesler almaya çalışıyordu. Heyecan beni de sarmıştı, sonunda hala oluyordum.

Normalde çıtkırıldım olan Seda gıkını bile çıkarmadan sabrediyordu. Annelik denen duygu böyleydi sanırım. Canının yanmasına rağmen onun için sessiz kalıp acı çekmekti. Emre kontrollü bir şekilde hızla ilerliyordu. Dikkatinin dağılmamasını istediğimden ondan tarafa bakmamaya çalışıyordum.

"Abi siz inin, ben arabayı park edip geliyorum." Emre acilin önünde durduğunda arkadan araba geliyordu.

"Tamam," dedi abim. Kapıyı açtığı gibi inip içeriden tekerlekli sandalye getirdi, Seda'yı oturtturdu.

Onlar içeri girerken biz Emre ile hastanenin arkasında kalan otoparka ilerledik. Arabayı park edince bir an bana döndü. Ben zaten onu izliyordum acilin önüne geldiğimizden beri. Bakışlarında farklı bir parıltı vardı Kurt'un.

"Bir gün ikimizden bir parçayı kucağımıza almak için bu kapıya gelmek istiyorum." Sözleri kalbime değdiğinde gözlerine ömrümü sığdırdım.

Yüzüme yayılan tebessümle gülümsedim. Biraz eğilip saçlarıma kondurduğu öpücükle içim sıcacık oldu. Arabadan inince ön tarafa zar zor sığdırdığım bebek çantasını elime aldım. Puseti ise kucağımda tutuyordum. Emre elimdeki bebek çantasını alınca boşta duran elimi avucunun içine aldı. Sıcak elleri soğuk ellerimi ısıttı.

"Merhaba. Seda Karademir, biraz önce acilden giriş yaptı doğum için. Oda numarası nedir?" Danışmaya geldiğimizde kısaca görevliye durumu anlattım.

"Merhaba. Üçüncü kattaki 308 numaralı odaya alınmış kendisi, B blok," dediğinde görevli kadın, tebessüm ettim.

Emre ile birlikte asansöre yöneldik. Hemen telefonumu çıkartıp annemi aradım. Telefon tam kapanacakken açıldı son anda.

"Anne, Seda'nın sancısı var, hastanedeyiz." Beklemeden direkt konuya girdim.

Emre kaşlarını kaldırıp bana bakarken omuz silktim. Ne yapayım şimdi, bir saat nasılsınız muhabbeti yapıp mı söyleyeyim yani? Direkt konuya girdim ve bitirdim. En iyisi de buydu bence.

"Doğum olduğuna emin misiniz? Yalancı doğum sancısı da olabilir." Annem sesinden anlaşılan bir heyecanla sorduğunda onayladım.

"Bebeğin su kesesi patladı, doğum yakındır bence." Daha önce hiç hamilelik tecrübem yoktu ama biyoloji de bilmiyor değildim. Doğumun başlamasını sağlayan şeylerden birisi bebeğin içinde bulunduğu kesedeki sıvının dışarı atılmasıydı.

"Tamam, ben hemen uçak bileti bakayım babanla." Babamın arkadan gelen sesiyle ne olduğunu sorduğuna emindim.

"Peki anne, görüşürüz." Telefonu kapattığım gibi gelen asansöre bindik.

İçeride birkaç kişi olduğu için Emre'ye doğru yaklaştım. Bir elimde bebek puseti vardı, diğerini de Emre'nin az önce telefonda konuşmak için bıraktığım eline koydum. Elimi sıkıca kavradı, diğer elinde bebek çantası vardı Emre'nin de. Asansör üçüncü katta durduğunda önümüzdeki insanlardan sıyrılıp çıktık. Kapının önüne geldiğimizde ellerimiz ayrıldı.

"Ben burada bekliyorum." Emre duvar dibindeki oturma alanını işaret etti.

"Tamam, ben de bir duruma bakayım." Elindeki çantayı aldıktan sonra kapıyı açıp içeriye girdim.

Seda yatakta yatmış, serum bağlanmıştı. Abim başında durmuş elini tutuyordu. Gerçekten güzel bir görüntüydü. Elimdeki puseti ve

çantayı bırakıp sessizce geri çıktım kapıdan. Emre koridorun başındaki koltuklardan birine oturmuş telefonuna bakıyordu. Yanına doğru ilerledim.

"Gidecek misin?" Yanındaki koltuğa otururken geriye yaslandım.

"Bizimkiler soruyor, bebeği merak etmişler. Sen gidersen seni eve bırakacağım yoksa buradayım." Emre telefondan başını kaldırıp bana baktı.

"Serum takmışlar, ben de kapıdan çantayla puseti bırakıp çıktım. Biraz daha bekleyelim, sonra sorarım durumunu." Sonuçta annemleri aramıştım ve abim yanındaydı. Benlik bir durum yoktu, olsaydı abim çağırırdı zaten.

"Hastaneye gelmişken senin için de randevu alalım mı?"

"Neden ki?" dediğimde Emre ile yaptığımız psikolog konuşması geldi aklıma. Derin bir iç çektim. Gözlerine baktığımda yumuşacık bakıyordu bana. Elimi elinin üstüne koydum.

"Senin için istiyorum bunu Gamzeli'm."

Ama sen bana bu ses tonuyla Gamzeli'm dersen ben sana nasıl hayır diyebilirim ki?

"Abime sorayım, eğer bana gerek yoksa aşağı inip randevu alalım." Benim için endişe ettiğini biliyordum ve ben bu durumun daha fazla böyle devam etmesini istemiyordum.

"Bekliyorum."

Emre'nin tebessümüyle içim ısınırken ben de gülümsedim. Ayağa kalkıp biraz önce çıktığım odaya doğru ilerledim. Kapıyı tıklatıp açtım. Seda'nın yüzünde sancıların etkisiyle kasılmalar oluşuyordu. Abim elini tutmuş halen yanında duruyordu. Ben kapıyı açınca bakışlar bana döndü.

"Abi, doktor bir şey dedi mi?" diye sordum.

"Suni sancı veriyorlar doğumun hızlanması için. NST'ye bağlayacaklar birazdan." Seda'nın elini tutarken, gözlerindeki endişeyi görüyordum.

"Annemleri aradım, haber verdim. Yapabileceğim bir şey var mı başka?" Bakışlarım Seda'ya kaydığında bir eli karnında diğeri abimin elindeyken yatakta yatıyordu.

"Yok prensesim, şu an için bekliyoruz sadece. Eve geçebilirsin istersen, ben ararım seni, annemler geliyormuş hem." Abim anlayışlı bir şekilde konuştuğunda başımı iki yana salladım.

"Yok abi, buradayım. Emre de burada, kapıda bekliyor. Biz aşağı kafeteryaya iniyoruz, bir şey olursa ara, hemen gelirim." Onları yalnız bırakmak için geri kapıya doğru yöneldim.

"Tamam, haberleşiriz." Abim onaylayınca açtığım kapıdan çıkıp geri kapattım.

Emre'ye doğru ilerlediğimde oturduğu yerden kalktı. Elini bana uzattığında tuttum. Beraber aşağı kata inmek için asansöre yöneldik. Biraz öncekine göre boş olan asansöre bindik ikimiz de. Tedirgin hissediyordum kendimi daha çok. Emre elimi tuttuğu için biraz rahat olsam da yanımdan ayrıldığı anda huzursuz olacağıma emindim. Danışmaya geldiğimizde bankodaki görevliye doğru yaklaştık.

"Merhaba, randevu almak istiyordum Psikiyatri bölümünden." Kesin çıkan ses tonumla içimde büyük bir kararlılık vardı.

"Tabii ki, kimliğinizi alabilir miyim?" diye sorduğunda telefonumun arkasında duran küçük kimlik kartını çıkartıp görevliye uzattım.

"Doktor tercihiniz var mı?" Bilgisayarda bilgilerimi doldururken görevli bana doğru döndü.

"Hayır, yok."

"Deniz Poyrazoğlu doktorunuz, yarın saat 15.00 uygun mudur?" Bilgisayarda birkaç yere daha bastıktan sonra duraksadı cevap bekleyerek.

"Evet, teşekkür ederim," dedim onaylayarak. Kimliğimi görevli geri verdiğinde, telefonuma doktorun ismini ve randevu saatini kaydettim.

"Sağlıklı günler dileriz."

Randevu işini hallettikten sonra Emre ile birlikte giriş katta bulunan kafeteryaya doğru ilerledik. İkimiz de oldukça sessizdik. El ele yürüyorduk öylece. Masalardan birine geçince karşılıklı oturduk. Saat epey ilerlemişti.

"Dalgınsın," diyen Emre ile gözlerimi onun yeşillerine çevirdim.

"Annem ve babam geliyor, yola çıktılar büyük ihtimalle." Yeni bir bebek katılıyordu ailemize ve bu herkesi heyecanlandırmıştı.

"Gelsinler bakalım." Emre'nin de yüzüne konan gülümseme ile biraz daha kendimi iyi hissettim. Telefonu çalınca ellerimiz ayrıldı.

"Efendim Semih?"

Semih'in aramasına şaşırmamıştım ama ne söylediyse Emre'nin ifadesi sertleşmiş, kaşları çatılmıştı. Bakışları bir an bana uğramış, sonra gözlerini kaçırmıştı.

"Tamam," deyip telefonu kapattığında merakla ona bakıyordum.

"Bir sorun mu var?" Tereddüt ederek gözlerine baktım.

"İşle ilgili Gamzeli'm, halledilmeyecek bir şey değil." Sözleri pek içime sinmese de söylemeyeceği bir şeyler olduğunu düşünerek fazla soru sormadım. Askeriyeyi ilgilendiren ve bilmemem gereken işleri vardı muhakkak.

"Dün abimle konuşunca bir şey dedi mi Trabzon'da olanlarla ilgili?" Konuyu açmak istemesem bile maalesef ki bu bizim için bir gerçekti. O olayları daha bir gün önce yaşamıştık.

"Küfür hazneme yeni kelimeler ekledim diyebilirim," derken kaşları yukarı kalkmış, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmıştı.

"Ya, neymiş onlar peki?" Konuyu dağıtmak istemesini görmezden gelmeye çalışarak merakla sordum.

"Söylenmez Gamzeli." Göz kırpıp geriye yaslandı.

"Emre bir şey olmayacak değil mi?"

Sorumla birlikte gerilmesini görmezden gelemedim işte. Benim kadar endişeliydi, hatta benden fazlaydı bu endişesi. Sadece bana yansıtmamaya çalışıyordu bunu ama ben görmesem bile hissediyordum.

Asansöre bindiğimizde herkesi tek tek süzüp belinde kabarıklık var mı diye bakması, danışmaya geldiğimizde ben konuşurken etrafı kolaçan etmesi, sürekli elimi tutup uzaklaşmama izin vermemesi gibi. Küçük detaylardı ama o etrafı izlerken ben hep onu izliyordum.

"Sorun yok Gamzeli, ben her şeyi halledeceğim."

Emre ile birer bardak kahve içtikten sonra abim arayıp Seda'yı doğuma aldıklarını söyledi. Annemler ise uçağa binmişti, yolday-dılar. Doğumhanenin önünde oturmuş öylece bekliyorduk. İki saat kadar bekledikten sonra hemşire elinde beyaz bir battaniyeye sarılı bebekle çıktı.

"Tebrik ederim, çok sağlıklı bir oğlunuz oldu. Anne de gayet iyi," dediğinde abimin gözünden akan damlayla yüzünde büyük bir gülümseme oluştu.

"Çok güzel."

Hemşirenin kucağında gördüğüm gözleri yumuk yumuk bakan minicik bebeğe sevgiyle baktım. İçimde tarifsiz bir mutluluk oluşmuştu. Hemşire bebeği giydirmek için götürünce Seda'nın kaldığı odaya geçtik.

"Tebrik ederim abi. Vatanına, milletine ve ailesine hayırlı bir evlat olur inşallah." Emre, abimi kutlayarak yanıma geçti.

"Sağ ol Emre, amin," dedi abim de gülümseyerek.

"Seni de tebrik ederim Gamze, hala oldun." Tebessüm edip heyecanla kabullendim yeni sıfatımı. Artık hala olmuştum.

"Teşekkür ederim." Emre'ye doğru döndüğümde bana biraz daha yaklaştı.

"Darısı anneliğine," diye fısıldadı kulağıma doğru.

Bir anda gözlerim kocaman açıldı ve yutkundum. Bu adam bunları nasıl bu kadar rahat bir şekilde söylüyordu aklım almıyordu. Gözlerimi kısıp baktım ona doğru. Abim yanımızdaydı üstelik. Tamam adam baba oldu, ayakları yere basmıyor olabilir ama bu kadar da fırsattan istifade edilmez.

Emre'ye mesaj gelince telefonuna baktı hemen. Sanki haber bekliyor gibiydi. Telefonu hızlıca geri cebine koydu. Yine ne işler çeviriyorsun acaba Kurt?

"Abi benim çıkmam gerekiyor, askeriyeden çağırıyorlar." Emre acele bir şekilde selam verdikten sonra kapıya yöneldi.

"Tamam Emre, sağ ol geldiğin için." Abim Seda'yı yalnız bırakamazken ben neden çağrıldığını merak ediyordum.

Kapı açılmış, minik Turan'ı içeriye getirmişlerdi. İlgi odağı minik bebek olmuştu şimdi. Abimin ilgisi de dağılırken Emre dışarı yönelmiş, ben de peşinden çıkmıştım.

"Emre bekle," dedim arkasından.

"Gamzeli'm acil bir durum, ben ararım seni müsait olduğumda." Arkasını dönüp konuştuktan sonra beni geride bıraktı. Hızlı bir şekilde yoluna devam ettiğinde şaşkın bir ben bıraktı arkasında.

Öylece giderken bakmıştım arkasından. Derin bir nefes aldım. Koridorun başında Seda'yı tekerlekli sandalyede getirdiklerini görünce arkasından da gitmedim. Askeriyeyle ilgili bir şey olduğu için üstelemedim daha fazla. Seda'yı odaya aldıklarında Turan'ı kucağına verdiler. Gözlerim dolarken Seda ve abimin mutluluk gözyaşları çoktan akmaya başlamıştı.

"Evet, odayı boşaltalım, annemiz bebeği emzirecek," diyen hemşire ile abimle beraber çıktık.

"Abi ben eve geçeyim burada yapılacak bir şey yoksa." Nedense yorgunluk çökmüştü üstüme.

"Emre gitti Gamze, tek başına gönderemem seni. Biraz daha bekle, annemler gelsin öyle gidersin." Dün gece Emre'nin anlattıklarıyla birlikte beni tek bırakmak istemiyordu normal olarak.

"Tamam abi." Aklının bende kalmaması için kabul ettim.

Saat gece iki olduğunda koltukta oturmaktan bacaklarım uyuşmuştu. Annemle babam gelince sıkıca sarılmış, hasret gidermiştik. Seda yarın çıkacaktı hastaneden. Babam torununu görünce oldukça duygulanmıştı. Uzaktan uyurken sevmiştik sadece.

"Oğlum siz gidin, ben kalırım Seda'nın yanında." Annem uyuyan bebeğe ve yorgun Seda'ya doğru baktı.

"Yok anne, ben kalırım," dedi abim oğlundan ayrı kalmak istemeyerek.

"Abi biraz dinlen, sabah daha dinç olursun. Hem annem iki çocuk büyütmüş kadın, bir şeye ihtiyaçları olsa senden daha iyi anlar durumu. Sabah erkenden geliriz zaten." Gözlerinden bile uykusuzluğu belli oluyordu. Bu hâlde zaten faydası olmazdı.

"Evet Cahit, annem kalsın," diye onayladı Seda da.

"Tamam, yine de bir şey olursa ara hemen anne," diyerek tembihleme gereği duydu abim. Biz bu hâline gülerken abim oğlunu izliyordu.

Abim, babam ve ben hastaneden ayrılıp arabaya bindik. Abimle babam bebek hakkında konuşurken ben de tebessümle onları dinliyordum. Seda da gayet iyiydi, başarılı bir doğum olmuştu. Seda'nın ailesine de haber vermişti abim doğuma alındığında ama onlar sabah geleceklerdi.

Eve geldiğimizde babama salona yatak hazırladım. Saat dörde geliyordu. Gündüz uyuduğum için uykumu almıştım. Yukarı odama çıktığımda Emre hâlâ aramamış ya da mesaj atmamıştı. İçimdeki endişeyi bir kenara bırakamıyordum. Ben arayacağım dediği içinde arayamıyordum. Toplantıda ya da görevle ilgili bir konunun ortasında olabilirdi.

Üstümü çıkartıp yatağa yattım. Telefon elimde Emre'nin aramasını beklerken uyuyakaldım.

Sabah uyandığımda saat on olmuştu. Telefona baktığımda mesaj bile yoktu. Yataktan kalkıp etrafı topladım. Akşam çıkarttığım kıyafetleri kirli sepetine atıp yatağımı kapattım. Üstüme kot pantolon ve siyah bir kazak giyip aşağı indim.

"Günaydın baba." Haberleri izleyen babam beni görünce tebessüm etti.

"Günaydın kızı.

"Abim gitti mi?" diye sordum babamın yanına oturarak.

"Gitti sabah erkenden. Gamze uyusun, yoruldu, dedi. Seda'nın annesi gelmiş babasıyla birlikte. Anneni eve getirecek abin birazdan, zaten akşam çıkacakmış hastaneden de." Kısa bir durum özeti geçti babam.

"Tamam baba, çay demleyim ben o zaman, annemle abim gelince kahvaltıyı yaparız hemen."

Kalkıp mutfağa geçtim. Çay suyu koyup kahvaltı hazırlamaya başladım. En sonunda dayanamayıp Emre'yi aradım ama telefonu kapalıydı. Bu sefer Semih'i aradığımda aynı şekilde onun da telefonu kapalı olduğu için içimdeki sıkıntı giderek arttı. Telefonuma gelen mesajla hemen açtım.

Kimden: Ceyda
Görüşüyoruz değil mi bugün?

Aklımdan tamamen çıkmıştı görüşme için söz verdiğim. Normalde Ceyda'ya durumu söyler buluşmazdım ama askeriyeye gitmek istiyordum. Emre'yi oldukça merak etmiştim.

Kime: Ceyda
Evet, bir saat sonra askeriyede. Gelince ara beni.

Kahvaltı sofrasını hazırladıktan sonra çayı demleyip yukarı odaya çıktım. Kapının çalmasıyla bizimkiler gelmişti. Babam kapıyı açtığı için geri aşağı inmedim. Üstüme beyaz bir gömlek giydim. Siyah kot pantolonum iyi duruyordu. Saçlarımı da toplayıp atkuyruğu yaptım. Hafif günlük bir makyaj yapıp, çantamı alıp aşağı indim.

"Gamze, bir yere mi gidiyorsun?" Annem beni hazır bir şekilde görünce şaşırmıştı.

"Evet anne, askeriyeye gitmem lazım, bugün dersim vardı. İptal edeceğimi bildirmedim, şimdi beni bekliyorlardır." Ders verdiğimi bildikleri için kimse sorun etmedi.

"Ben de çıkıyorum zaten, bırakayım seni." Abim oturduğu yerden kalkarken, "Kahvaltı yapsaydın abi," dedim.

"Ben yedim hastanede bir şeyler, hadi çıkalım." Abim kapıya doğru giderken annemi öpüp çıktım. Sandviç hazırlamıştım kendime.

Ayakkabılarımı giydikten sonra abimle birlikte arabaya doğru ilerledim. Bindiğimizde abim arabayı çalıştırdı. Emniyet kemerimi takıp telefonumu tekrar kontrol ettim.

"Geri dönerken Emre ya da başkası bıraksın seni eve. Tanımadığın kimsenin arabasıyla ya da taksiyle dönme. Kimseyi bulamazsan bile beni ara, ben gelip alırım seni." Ciddiyetle kurduğu cümlelerle başımı salladım. Kimse tek kalmamı istemiyordu.

"Tamam, merak etme abi."

Askeriyeye gelince kapının önünde indim. Arası on dakikaydı zaten abimlerin eviyle. Abim giderken ben de nizamiyeye ilerleyip kimlik kontrolünden sonra içeriye girdim. Beni artık tanısalar bile her seferinde güvenlik amaçlı kimlik kontrolü yapıyorlardı. Emre ya da abimle geldiğimde kontrol etmiyorlardı sadece.

"Hoş geldiniz Gamze Hocam." Uğur'u görünce en azından içlerinden birinin burada olduğu için sevindim.

"Merhaba Uğur. Bir şey soracaktım." Fazlasıyla merak ettiğim için konuya direkt girdim.

"Tabii," diyerek onayladı beni.

"Emre'yi gördün mü? Telefonu kapalı, Semih'i de aradım, o da açmadı. Merak ettim." Fazla mı endişe ediyordum bilmiyorum ama beni hiç yalnız bırakmayan adam birden ortadan kaybolmuştu.

"Gamze, gece geldi ikisi de sonra aniden çıktılar. Görev sanırım çünkü kamuflajları vardı üstlerinde. Bize de bilgi verilmedi," diyen Uğur ile sıkıntıyla nefesimi verdim.

"Peki, teşekkür ederim." Yanından ayrıldığımda koridorda ilerlemeye başladım.

Ders birde başlıyordu. Konferans salonuna doğru ilerledim. Kapıdan girdiğimde telefonum çaldı. Ceyda arıyordu. Geldiğini söyleyince benim ismimi vermesini söyledim içeriye girmesi için. As-

keriyeden içeri o girerken ben de binadan çıktım. Beni gördüğünde olduğum yerde durdum. Beraber içeriye geçtik geri.

"Hoş geldin," dedim sandalyelerden birine otururken. Ceyda da karşıma oturunca birbirimize baktık öylece.

"Hoş buldum." Yüzünde tebessümle sıcak bir şekilde konuşmuştu.

"Ceyda, fazla vaktim yok aslında. Seda doğum yaptı dün gece. Bizimkiler falan evdeler, sen görüşmek isteyince ben de önemli olduğunu düşündüm." Emre onunla yalnız kalmamı istemiyordu güvenmediği için.

"Çok sevindim senin adına. Allah analı babalı büyütsün Gamze. Ben buraya bir konuda yardım istemek için geldim. Benim için önemli," dediğinde dikkatimi ona verdim.

"Yapabileceğim bir şeyse tabii." O kadar yıllık arkadaşlığımızın hatırı vardı.

"Gamze ben âşık oldum." Gözleri parlıyordu konuşurken.

Ceyda'nın mutlu olmasını gerçekten de istiyordum. Özellikle son yaşananlar ve Gediz'in ölümüyle sarsılmıştı. Üstelik Kuzey hepimizi üzen bir konuydu, hem annesiz hem de babasız kalmıştı. Ceyda'nın annesi ise eskisi gibi Kuzey'e sahip çıkmış, bağrına basmıştı.

"Senin adına sevindim ama yardım istiyorum dediğin konu ne?" Yüzündeki gölge kendisini belli ederken gülüşü soldu. Gözleri hafiften dolmaya başladı.

"Ben Semih'e aşığım," dediğinde ise şok oldum.

"Yapma Ceyda, bu iş olmaz." Gözlerine bakarak söylediğimde kabul etmez bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Gamze, vazgeçemem ondan. İlk gördüğüm gün âşık oldum ben ona." Gözlerinden akan yaşlara inat başı dikti.

"Semih yakında sözleniyor. Başkasına âşık, başkasını seviyor. Kendini harap etme lütfen." Acısı yüzünden bile belli oluyordu. Elleriyle gözyaşlarını sildi ve tebessüm etti.

"Merak etme Gamze, ben Gediz değilim. Beni sevmesi için onu zorlayamam," dediğinde gözlerimi kapattım.

Aklıma yine o gün geldi. Beni evden zorla çıkarması, arabaya bindirmesi, Emre'ye doğrulttuğu silah... Canım yanıyordu şimdi benim de. Yutkunduktan sonra gözlerimi açtım ve sesimin titremesine engel olarak konuştum.

"Eğer öyle bir şey yaparsan eski dostum demem seni ben öldürürüm. Semih'e yaklaşıp oyun oynar, onu kendine mecbur etmeye kalkarsan Ceyda, karşında ilk beni bulursun," dedim sert bir tonda. Bana yapılanların kimseye yapılmasına izin vermezdim. Üstelik Semih'in mutlu bir birlikteliği vardı.

"Bu kadar mı değerim yok gözünde Gamze?" Hayal kırıklığıyla gözlerime bakarken, onun için üzülmek istedim ama yaşadıklarımız aklıma gelince bu mümkün olmuyordu.

"Sen abini daha bir hafta önce gömdün Ceyda. Şimdi karşıma geçmiş bana yardım et, seviyorum diyorsun. Söyle şimdi ben sana nasıl güveneyim?"

Sözlerim ile birlikte Ceyda'nın bakışları da değişti. Annesi, Kuzey'i de alıp Eskişehir'e geri dönmüştü Gediz'in cenazesinden sonra. Ceyda ise burada kalmış, mesleğine devam ediyordu. Söylediği şeyler ise hiç iç açıcı değildi.

"Gamze ben onunla aynı değilim, yemin ederim. Tamam, seviyorum ama uzaktan. Bir beklentim yok, bilmiyor bile benim hislerimi." Önümüzde duran masaya ellerini koydu, bakışlarını kaçırırken elleri titriyordu.

"Peki, söyleyecek misin ona?" Bunu söylememesini istiyordum. Semih'in kararı belliydi, Sema ile birlikteydi sonuçta ve aklı karışsın istemiyordum.

"Karşısına çıkıp Semih seni seviyorum demeyi çok istiyorum. Ama yapabilir miyim bilmiyorum."

Ceyda'nın sözlerinden sonra başımı kaldırdığımda onu fark ettim. Kaşlarını çatmış bize bakıyordu. Bir eli kapının kolunda sanki donmuş gibi kalmıştı. Ben nefes dahi alamazken Ceyda da arkasını döndü.

"Semih."

Bana bakan Semih, bakışlarını Ceyda'ya hiç değdirmedi. Ceyda ayağa kalktığında ben de yerimden kalktım. Semih bize doğru ilerledi ama Ceyda ile göz göze gelmek bir yana dursun, dönüp bakmadı bile. Karşımızda durduğunda yere baktı.

"Ben istemeden son cümlelerinizi duydum. Üzgünüm ama ben başkasını seviyorum ve yakında evleneceğiz. Boşuna size umut vermek istemem," dediğinde sesi net ve kararlı çıkıyordu.

"Peki," diye fısıldadı Ceyda. Sandalyenin üstündeki çantasını alıp hızla çıktı. Arkasından öylece baktım.

"Gamze, arkadaşın için üzgünüm, biliyorsun hayatımda birisi var." Semih bana bakarak durumu açıkladığında derin bir nefes aldım.

"Biliyorum Semih. Senden duyması daha iyi oldu, en azından kendisini sonradan daha fazla üzmeyecek umut ederek. Başta bilmesi sonradan öğrenip sana daha çok bağlanmasından iyidir," dedim omzumu silkip. Ceyda gerçekten üzülmüştü ama sevmiyorsa sevmiyordur, yapacak bir şey yoktu.

"Bu arada Emre birazdan geleceğini söyledi, sana haber vermek için gelmiştim ben. Şimdi Haşim Albay'ın yanında." Emre'yi sormak üzereydim ki Semih benden önce davranmıştı.

"Peki," dediğimde Semih düşünceli bir şekilde konferans salonundan çıktı.

Ders notlarımı çıkartıp göz attım ben de. Bir saat sonra dersim vardı. Emre burada olduğu için rahatlamıştım. Ceyda ile onun yanında konuştuğumda bugün buraya geleceğimi biliyordu zaten. Kapı açılınca bu sefer asker kamuflajıyla Emre girdi içeriye. Bir üniforma bir adama bu kadar çok mu yakışırdı?

"Sevgilim." Yanağımı öpüp sarıldığında, ben de sıkıca sarıldım. Dün geceden beri merak etmiştim ve şimdi huzurla kollarının arasına sığındım.

"Telefonun kapalıydı aradığımda, seni çok merak ettim." Başımı göğsüne yasladığım için sesim boğuk çıkıyordu.

"Üzgünüm Gamzeli'm, acil görev emri geldi. Buraya geldiğini öğrenince de aramak yerine kendimi göstermenin daha iyi bir fikir olacağını düşündüm," diyerek saçlarıma bir öpücük daha kondurdu.

"Çok iyi düşünmüşsün." Onu gördüğüm her an mutluluktu benim için.

"Ceyda ile ne konuştunuz, özel değilse tabii," diyerek sordu Emre. Gediz'in konu olup olmadığını merak ediyordu bence.

"Aşık olmuş, hem de kime biliyor musun?" dedim kollarından çıkıp. Yüz ifadesini çok merak ediyordum.

"Kim?" Umursamazca, sadece laf olsun diye sorduğuna emindim, Gediz konusu dışında bir şey ilgilendirmiyordu onu.

"Semih'e." Kaşları şaşkınlıkla havalandı Kurt'un.

"O yüzden yüzü allak bullak olmuştu Semih'in demek ki," derken güldü.

"Konuşmanın üstüne geldi ve her şeyi duydu. Sonra da Ceyda'ya başkasını sevdiğini söyledi. Ceyda ağlayarak gidince tabii bir miktar Semih de üzülmüş olabilir. Bence öğrenmesi iyi oldu iki tarafın da. Semih daha fazla umut etmemesini söyleyerek Ceyda'nın daha büyük bir beklentiye girmesini önlemiş olabilir," diyerek açıkladım yaşananları.

"Anladım Gamzeli'm. Neyse, benim gündemim başka neyse ki." Kurt beni geri yanına çekerek nefesini tenime doğru verdi.

"Hım, neymiş?" Titrek bir nefes alırken, ilgimi konuşmasına yönelttim.

"Annenle baban da geldiğine göre bir tanışalım artık diyorum," dediğinde kalbim birkaç tık fazla attı.

"Seni zaten ailem tanıyor ki," dedim işi muzipliğe vurarak.

"Beni damatları olarak tanımıyorlar ama."

Kurduğu cümleyle gülümserken dudağımı ısırdım. Çok güzeldi bu duygu. Seni sevgisini esirgemeden seven birini bulmak ve onunla geleceğini adım adım planlamak tarifi mümkün olmayan bir mutlu-

luk veriyordu. Gülümsemem yüzüme yayılınca Emre'nin de gözlerine ulaşan sıcacık bir tebessüm oluştu dudaklarında.

"Tamam, bizimkiler buradayken konuyu açarım ama iki gün daha geçsin. Şu an büyük bir torun telaşları var. Görsen nasıl mutlular," diyerek Kurt'tan biraz zaman istedim.

"Olur sevgilim. Bugün randevun var doktorla. Ben Haşim Albay ile konuştum, bugün dersin iptal edildi. Merak etme doktora gideceğini değil, yeğeninin olduğunu söyledim izin alırken. Zaten abin de izinli iki gün, biliyor herkes durumu." Minnetle gülümsedim karşımdaki adama.

"Sen uyumadın, yat dinlen biraz. Ben abime söylerim, beni almaya gelir hastaneye gitmek için." Gözlerinin altı hafif kızarmıştı. Sesinden ve duruşundan hiçbir şekilde taviz vermiyordu Kurt ama gözleri ele veriyordu yine de.

"Biz de kendimize uyuyacak bir yer buluruz birkaç saat. Seni bırakacağımı sanıyorsan yanılıyorsun Gamzeli," dedikten hemen sonra elimi tutup beni arkasından çekiştirdi.

"Emre olmaz, burada mı üstelik?" İtirazıma rağmen beni dinlemeyen Kurt'un peşinden ilerliyordum.

Binadan çıkınca etraftaki askerler bize bir kez bakıyor, sonra bakışlarını çeviriyorlardı. Herkes evlilik teklifinde birlikte olduğumuzu öğrenmişti. Şimdi ise elimden tutan Kurt beni yönetim binasından çıkartıp arka tarafta kalan binanın önüne getirmişti. Binadan girip merdivenlere yöneldik. Üçüncü kata gelince yatakhanelerin olduğu yere girdik. Odaların yanından geçerken isimlere baktım. Uğur, Ercan, Dursun, sırayla isimleri vardı.

"Burası boş işte," dediğinde odaya girmemizle kapıyı kilitledi. Arkasını döndüğünde ise burun buruna geldik.

"Bakma öyle Gamzeli'm, sadece iki saat." Yumuşak ses tonuyla derin bir nefes verdim.

Arkamı dönüp tek kişilik yatağa bir bakış attım. Biz bu yatağa nasıl sığacaktık? Gidip yastığı kaldırdım ve masanın üstüne bıraktım.

İçeride iki kapaklı bir dolap, küçük bir masa, iki sandalye ve tek kişilik bir yatak vardı.

"Dizlerime yat." Yatağın üstüne sırtımı duvara verecek şekilde oturdum.

Emre kamuflajının üstündeki parkayı çıkarttı. Üstünde yeşil bir tişörtle kalmıştı ve fena hâlde iyi duruyordu. Masanın üstüne bıraktığım yastığı alıp duvarla arama koydu. Geriye doğru yastığa yaslandığımda fazla yakındık. Dudaklarıma küçük bir öpücük bırakıp dizlerime yattı ve gözlerini kapattı. Öpücüğün etkisiyle şaşırsam da gülümsedim.

"Saçlarına dokunsam uyuyabilir misin?" Ben mesela birisi saçlarıma dokunsa hemen mayışır uyurdum.

"Uyurum," dediğinde ellerimi saçlarının arasına daldırdım.

Yumuşak saçlarının üst tarafları biraz daha uzundu ama yanları oldukça kısaydı. Elimi yüzünde, kaşında, çıkık elmacık kemiklerinin üstünde, dudaklarında gezdirdim. Yarım saat sonra Emre uyuyunca bir süre onu izledim. Telefonum yanımda olduğu için şanslıydım ve biraz fazlaca fotoğrafımızı çektim. En sonunda arkaya, yastığa başımı yaslayıp gözlerimi kapattım. Bir süre sonra üstüme çöken ağırlık ile uyudum.

"Gamzeli'm."

"Sevgilim." Gözlerimi açarken mırıldandım.

"Hadi, randevu saatin gelmiş," diyen Emre ile vücudumu esnetip yerimden kalktım. Boynum biraz ağrıyordu.

"Ağrımış mı?" Elini boynuma koyduğunda birden irkildim. Emre kaşlarını çatarken gülümsemeye çalıştım.

"Sadece irkildim, önemli değil." Elini tutarak boynumdan çektim. Biraz daha bastırırsa ağrıdığını fark edecekti.

Emre çıkarttığı parkayı geri giyerken ben de üstümü ve yatağı düzelttim. Telefonun saatine baktığımda iki buçuk olmasıyla kaşlarımı çattım. Yarım saate ancak giderdik hastaneye. Odadan çıkınca Emre

ile arabaların olduğu otoparka geldik. Arabaya binince beklemeden yola çıktık.

"Uyuyabildin mi?" Sorumla birlikte başını salladı.

"Çok güzel uyumuşum." Gülümsediğinde ben o gülüşte kayboldum. Derin bir nefes verip dikkatimi topladım.

"Hastaneden sonra Seda'nın yanına çıkarım ben, sen de eve git dinlen. Böyle bir iki saat uykuyla olmaz." Uykusuz kalmaya alışık olsa bile benim içim el vermiyordu bu hâline.

"Olmaz, seni bekleyeceğim. Sonrasında eve bırakırım ya da işin yoksa yemek de yiyebiliriz," dediğinde acıkmaya başladığımı hissettim. Derslerin bu kadar uzun sürmediğini abim bildiği için sorun olabilirdi.

"Abime sormalıyım, ev karışık, bir de Seda'nın ailesi de geldi." Sıkıntıyla nefesimi verirken şu karışıklığın bir an önce geçmesini istiyordum.

"Olur Gamzeli'm," dedi Emre anlayışlı bir şekilde.

"Bir sorun var değil mi?"

Emre'nin bakışları sürekli dikiz aynasına kayıyordu. Ben de yan aynadan baktığımda arkamızdaki arabanın bize oldukça yakın olduğunu gördüm. Biraz önce gülümseyen Emre gitmiş, yerine ciddi biri gelmişti.

"Takip ediliyoruz, Semih'i ara." Sakince kurduğu cümle ile hemen telefonumu çıkartıp Semih'i aradım ve hoparlöre verdim.

"Semih, Siva yolundaki kavşaktayız, takip ediliyoruz. Gri renkli Sedan araç, içeride dört kişi var, silahlılar." Emre konuşurken silah sesiyle araba yalpaladı, ateş ediyorlardı.

"Hemen geliyoruz." Semih'in konuşmasından sonra Emre direksiyon hakimiyetini geri kazandı.

"Siktir," dedi sinirle.

Tekere denk gelen kurşun ile hızımız yavaşladı. Bize ateş etmiyorlardı, ki niyetleri bizi öldürmek değildi. Sadece tekerlere bizi durdu

mak için ateş etmişlerdi. Emre hızını arttırırken sinirle sıktığı direksiyonun üstündeki elleri beyazlamış, damarları çıkmıştı.

"Seni seviyorum." Sadece bunu söylemek geliyordu elimden.

"Ben de seni seviyorum Gamzeli'm ve bunu birbirimize söyleyeceğimiz daha çok vaktimiz olacak birlikte geçireceğimiz."

Ona inanıyordum. Birbirimize defalarca kez sevdiğimizi söyleyecek zamanımız olacaktı. Kurşunlardan biri daha tekerleğe denk geldiğinde Emre sinirlice küfretti. Elimi tuttuğunda yolun karşısından bize doğru gelen diğer aracı ikimiz de görmüştük. Yol tek şeritliydi. Araç yan durup önümüzü kapatınca Emre de durmak zorunda kaldı. Hem önden hem de arkadan kuşatılmıştık.

Arabadan çıkan adamlar etrafımızı sarmaya başlamıştı. Emre silahını çıkartıp emniyet kilidini açtı.

"Arabadan çıkma, ben çıkınca kapıyı kilitle." Hızla inip kapıyı kapattı. Hemen kilit düğmesine bastım ama ben de peşinden gitmek istiyordum.

"Kızı ver bize!" Duyduğum sesle bakışlarım arabanın ön tarafında duran Emre'ye döndü.

"Hepinizin leşini sererim buraya, siktirin gidin!" Sinirle bağıran Emre silahını çekmişti.

"Ateş edersen seni öldürür, kızı yine alırız! Eğer kızı verirsen gidebilirsin!" diye yine bağırdı adam. Bütün silahlar Emre'ye dönerken gözlerim doldu.

Yapmam gerekeni biliyordum. Arabanın kapısını açtım ve aşağı indim. Emre ile gözlerimiz buluştuğunda bakışlarıyla gitme diye bağırdı bana. Yüzümdeki buruk tebessüm ile veda ettim. Başını iki yana salladığında sol gözümden kurtulan damla yavaşça kendine bir yol çizmeye başladı.

"Bul beni." Yanından geçerken gözlerine bakarak fısıldadım.

"Bulacağım," dediğinde gitmeme izin vermek zorunda olduğunu ikimiz de biliyorduk.

Silahında altı kurşun vardı, karşısında ise yaklaşık on iki adam. Eğer ateş ederse beni de vurabilirlerdi, ki Kurt bu ihtimali göze alamazdı. Ben onun için gidiyordum, o benim için ölmüyordu.

Adamların yanına geldiğimde beni minibüse soktular hızlıca ve araç hareket etti. Gözlerimi ve ellerimi sıkıca bağladılar. Yolculuk boyunca sessizce oturdum, Emre'nin beni bir an önce bulmasını ve iyi olmasını diledim.

Kolumdan tutan adamın çekiştirmesiyle arabadan indim. Yürürken birkaç kere takılsam da umursamadan çekiştirmeye devam etti. Kolumun moraracağına emindim, öyle sıkı tutuyordu ki. En sonunda kapı açılma sesi geldi. Bir yere girmiştik, etraf sessizdi.

"Otur." Adam beni geriye doğru ittiğinde zorlukla dengemi korudum. Bacağımın sandalyeye değmesiyle yavaş hareketlerle oturdum.

Gözlerim bağlı olduğu için hiçbir şey göremiyordum. Derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım. Daha önce de kaçmıştım ve yine yapabilirdim. Tabii o zaman Gediz benden başka bir şeyi göremeyecek kadar kör olduğundan daha kolay olmuştu. Şimdiyse böyle bir avantajım yoktu. Kapı sesi tekrar gelince yerimde kıpırdadım. Birinin adım sesleri önümde durdu ve gözlerime bağladıkları bezi çözdü.

"Misafirperver olmamız gerekiyor, çok ayıp çocuklar."

Boş alanda sesi yankılanırken kalbim sıkıştı. Gözlerimin ışığa alışmasıyla birlikte karşımda gördüğüm kişiyle bir an nefes alamadım. Dudaklarımdan istemsizce ismi döküldü.

"Sercan?"

DAĞ BAŞINDA AŞK

"Güzel seviyorsun," dedim gözlerine bakarak.
"Güzeli, güzel seviyorum," dedi.

İnsan yeni bir hikâyeye, biriyle tanışarak ya da yeni bir yere giderek başlarmış. Benim hikâyemde ikisi de vardı. Gittiğim yeni şehirde tanıştığım adamla hikâyem başladı.

Teğmen Emre Kurt...
Zümrüt yeşili gözleri beni her defasında büyülüyordu. İçine çekildiğim derin bir kuyuydu sanki. O derin kuyu bende keşfetme isteği uyandırıyordu. Bana doğru attığı her adım bir diğerinden daha güçlüydü ve kaçmamı imkânsız hâle getiriyordu. Sonunu göremediğim o kuyuya gözlerimi kapatıp, kendimi bırakma isteğim gün geçtikçe artıyordu.

Askeriyede öğretmenlik yapmaya başladığımda, başıma geleceklerden bihaberdim. Abimin de görev yaptığı bu askeriyedeki öğretmenlik görevi, içerideki haini bulmam için bir araçtı. İçimizde, kapalı kapılar ardında, ihanet eden biri vardı. Açtığım her kapı bir diğerine çıkarken; o kapılardan birinde onu bulmaktan korkuyordum.

RABİA GÜMÜŞ

THG 0326274 SYC

yayinlaridokuz
dokuzyayinlari
DOKUZ YAYINLARI
dokuzyayinlari.com
978-625-7642-33-0
9 786257 642330
Fiyat : 38 ₺